

Giới thiệu Định Mệnh Là Những Chiếc Giày

Định Mệnh Là Những Chiếc Giày của tác giả LuTee là câu chuyện về cuộc sống học đường của cô khi bắt đầu vào cấp ba, một cuộc sống bỡ ngỡ...

Trịnh Tú An - một cô bé xinh đẹp bắt đầu bước vào lớp mười, một con người tưởng như mình sẽ đơn độc một mình khi gặp những bạn xa lạ nhưng có lẽ đó chỉ là những ý nghĩ trong đầu cô.

Những người bạn mới, những cuộc sống học đường mới và cả tình duyên mới sẽ đến với cô trong năm nay, hay cũng nhau theo dõi câu chuyện về cuộc sống của Tú An.!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: CUỘC SỐNG HIỆN TẠI

Nắng lên, chiếc chuông gió treo trên bệ cửa khê va vào nhau, tạo nên những âm thanh trong trẻo. Tôi nheo nheo mắt nhìn đồng hồ điện thoại. Xem ra hôm nay tôi lại dậy sớm hơn báo thức rồi. Đánh răng rửa mặt, thay đồ xong xuôi tôi ngó vào bữa sáng mẹ chuẩn bị với tờ giấy nhắn: “Con ăn xong rồi đi học cho kịp giờ. Hôm nay mẹ phải đi sớm, tiền mẹ để trong ngăn kéo, trưa mẹ không về nên con tự túc nhé ^^ Yêu con!”. Tôi thờ dãi thướt, nhìn bữa sáng ở trên bàn mà chẳng muốn động vào. Dọn dẹp xong xuôi tôi xách ba lô lên vai. À mà quên chưa giới thiệu, tôi là Trịnh Tú An và năm nay, tôi chính thức lên lớp 10.

Lên cấp 3, mọi thứ quá đổi xa lạ đối với một con bé lớ ngớ như tôi. Dù đã đi học được gần 2 tháng nhưng số người đã nói chuyện với tôi trong lớp không vượt quá con số 10. Đối với tôi, đó không phải là lớp học mà là một cái địa ngục. Điều này làm tôi nhớ cấp 2 của tôi hơn bao giờ hết.

Có lẽ vì khá không thích cái lớp 10A6 này thế nên tôi tỏ ra khá lạnh lùng và xa cách. Vừa tới lớp, tôi vớt cặp lên bàn, lôi ra cuốn tiểu thuyết mới lùng được và bắt đầu “sự nghiệp nghiền ngẫm” của mình. Đến khi tôi đọc được nửa chương 2 thì cả lớp bắt đầu nhốn nháo. Là Mai Hương. Trong lớp, Mai Hương là một kẻ bạo lực và côn đồ. Cho dù là con gái nhưng với 7 năm học karate thì đến thằng con trai cao to nhất lớp cũng không phải là đối thủ của con nhỏ đó. Không những thế, nó còn là một “tiểu thư” chính hãng của một gia đình giàu có, việc nó được chiều chuộng là việc đương nhiên. Đi cùng với nó là Bích Ngọc, một con bé đánh đá và chua ngoa. Mai Hương và Bích Ngọc là bạn của nhau và cùng có chung 1 sở thích là đi bắt nạt người khác. Nạn nhân lần này là cậu bạn nào đó tôi không biết tên mà cũng chưa nói chuyện bao giờ, tôi cũng không chắc là cậu ta có phải thành viên trong lớp hay không nữa, các bạn biết đấy!

Hầy, dẫu sao đây cũng không phải việc của tôi. Có lẽ cũng hơi vô tâm khi bỏ mặc một người đang gặp nạn như thế nhưng hãy nhìn lại tất cả mọi người xem, họ chỉ quan tâm xem hai kẻ “côn đồ” kia sẽ giở trò gì với “nạn nhân”. Có lẽ chuyện này đã trở thành một phần tất yếu trong lớp. Không một ai can ngăn, không một ai lên tiếng và “con mồi” tuyệt vọng vì số phận hẩm hiu của mình. Nếu như tôi muốn trở thành mục tiêu tiếp theo của hai đứa nó thì có lẽ tôi sẽ chạy ra bên bạn kia đấy, nhưng rất tiếc tôi không có hứng thú với “chuyện giang hồ”. Bạn rất tốt nhưng mình rất tiếc. Tôi đang ngăn người suy nghĩ thì Hồng Lam và Dương Thủy bước vào. Lam và Thủy là hai đứa bạn duy nhất của tôi trong lớp. Ba đứa tôi có 1 điểm chung to lớn, đó là không thích học ở đây. Ngoài ra Thủy còn là con bạn “nổi khố” của tôi do nhà của tôi và nó ở cùng ngõ nên từ khi sinh ra hai đứa đã là bạn của nhau. Hồng Lam ngồi trên tôi 1 bàn còn Dương Thủy ngồi cách tôi 1 lối đi, Vừa bước vào lớp 2 con bé đã vội chạy lại bàn tôi.

– Này An, lớp có vụ gì hot thế? Lại Bích Ngọc với Mai Hương hả? – Dương Thủy chỉ về phía gây ra tiếng ồn ào ở ngoài dãy hành lang.

– Chứ không mày nghĩ còn có vụ gì nóng bỏng hơn à? – Tôi đáp lời với bộ mặt ngán ngẫm, lật tiếp những trang sau của cuốn tiểu thuyết.

– Khổ thân rồi – Lam lắc đầu, chẹp chẹp miệng vài cái về tiếc thương.

Hôm nay lớp tôi có tiết tin được học trên phòng máy. Thầy sắp xếp cho chúng tôi hai học sinh ngồi chung một máy, sĩ số lớp tôi lại bị lẻ và đương nhiên sẽ có một đứa phải “đơn thương độc mã” một mình một máy và tự làm hết đồng bài thầy giao trên máy tính, mà tôi không thể hiểu nổi tại sao cái đứa đen đui đó lại là tôi. Cứ nghĩ như vậy là đã là đen lắm rồi xui xẻo lắm rồi nhưng nào ngờ cái số tôi nó còn đen hơn cả đen, thế quái nào mà máy của tôi lại được xếp cạnh máy của cặp đôi “thâm họa” Bích Ngọc và Mai Hương. Lạy chúa, con đã làm gì đắc tội với người?

Là tiết cuối cùng nên ai cũng mong nhanh nhanh hết tiết để được đi về, tôi cũng không phải ngoại lệ. Thật là sai lầm khi sáng nay đi học với cái bụng rỗng và tiền mẹ cho thì vẫn đang nằm gọn gàng trong ngăn kéo tủ. Tôi có thể cảm nhận được tiếng gào thét của dạ dày. Hai phút để tôi ngồi chửi rủa về độ ngu si của bản thân cũng là hai phút thầy quở trách Bích Ngọc và Mai Hương vì hai đứa nó gây ồn ào. Tôi cũng không bận tâm, cũng không muốn dính dáng gì đến hai đứa đó. Đối với những đứa như thế thì nên tránh xa, tránh thật xa nếu như muốn yên ổn trong những năm tháng cấp 3 cùng cực này.

Tùng....Tùng....Tùng tùng....

Khi tôi tuyệt vọng nhất cũng là lúc bác bảo vệ xuất hiện cứu giúp tôi, Đối với tôi, bác bảo vệ như một đại anh hùng luôn luôn xuất hiện kịp thời để “cứu” những đứa nhóc vừa đói vừa lười như tôi. Như người trên sa mạc nhìn thấy nước, tôi mau mau chóng chóng lưu bài tập của mình vào một file trong máy

như hướng dẫn của thầy, rồi sau đó thu xếp sách vở chuẩn bị ra về. Chẳng hiểu thu xếp sách vở thế nào mà tôi chạm phải cái dây điện của máy tính khiến nó bị lỏng, tuột ra khỏi ổ cắm, màn hình máy bên cạnh tắt cái phụp. Màn hình đen sì. Mặt tôi thộn ra. Đó là máy của Mai Hương và Bích Ngọc và hai đứa nó thì chưa kịp lưu lại bài làm. Bích Ngọc nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu.

– Này con kia, mày có biết mày vừa làm gì không?

– Xin lỗi, tôi không cố ý.

– Lỗi làm gì, công sức bọn tao bỏ ra mày tính sao hả?

– Thực sự là tôi không cố ý mà.

– Này mấy cô kia lưu xong bài chưa hả, ngồi đây làm gì thế? – Thấy tôi và Ngọc to tiếng với nhau, thầy tiến lại gần rồi dùng bộ mặt của “cảnh sát hình sự” để “điều tra”.

– Thưa thầy, bạn này làm tắt máy em, bài em chưa kịp lưu lại, bây giờ bao nhiêu công sức của bọn em đổ bể hết cả rồi. – Mai Hương nói với thầy dạy tin bằng một giọng các lác không trên dưới. – Thầy ra mà xem này, nó rút phích cắm ở máy em ra đây này.

– Em không cố tình, chỉ là tai nạn thôi ạ. – Tôi vội lên tiếng giải thích

Thầy nhìn tôi rồi nhìn cái ổ điện. Thực chất cái phích cắm chỉ bị tuột ra một chút chứ không rời hẳn ra khỏi ổ điện. Thầy cắm lại phích cắm một cách không do dự. Màn hình lại bật sáng, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, bài làm của hai đứa nó vẫn còn y nguyên.

– Đây chỉ là dây cắm màn hình, nó bị lỏng chứ không phải bị rút ra. Hai em phải biết phân biệt không được đổ lỗi cho bạn. Vội lại nói chuyện với giáo viên mà em dùng cái giọng đó mà được hả? – Thầy nghiêm giọng nói với Bích Ngọc và Mai Hương rồi quay sang tôi – Còn em này lần sau phải cẩn thận, đây là phòng máy, nếu em làm hỏng hóc bất cứ thứ gì là em phải đền. Nên cẩn thận hơn. Còn hai bạn kia lưu bài rồi cũng về đi.

Hai đứa nó nhìn tôi với ánh mắt bực bội, lưu lại bài rồi ra về. Còn tôi thì phải hoàn thành nhiệm vụ của một thư kí lớp, đó là đợi thầy kí sổ ghi đầu bài rồi đem nó xuống nộp ở văn phòng tầng ba toàn nhà đối diện. Đợi thầy kí xong sổ, tôi lon ton xách cặp ra tìm giày để phi thẳng về nhà nhưng đôi giày của tôi thì lại không cánh mà bay. Khi tôi đang lúi húi tìm lại đôi giày của mình thì Lam với Thùy đã xô xong giày vào chân và ôm cặp đứng đợi tôi.

– Nhanh lên mày – Lam giục.

– Tao mất giày rồi – Tôi méo mặt

– Gì cơ? – Thùy quay ra với khuôn mặt khá bất ngờ.

– Tao mất giày!!! Tìm hộ đi!!

– Thôi bây giờ Lam đi nộp sổ cho nó đi, tao tìm giày với An cho nhanh. – Thùy giật lấy quyển sổ ghi đầu bài của tôi, đưa cho Lam. Lam ậm ừ vài câu rồi đi nộp sổ.

Tôi và Thùy lúi húi tìm ở tủ giày rồi ở gầm tủ rồi cả ở nóc tủ nữa, nhưng giày của tôi lại không ở đó. Chán nản tôi tựa vào hành lang. Một lúc sau Lam hót hải chạy lên như thể vừa nhìn thấy gì đó kinh khủng lắm. Tôi và Thùy nhìn nhau, hai đứa ngẩn người.

– An... Tú An... tao tao... nhìn thấy... thấy... học học... ôi mẹ... mệt quá...

Lam vừa kể vừa thở khiến cả câu bị đứt quãng. Tôi gất

– Từ từ mày, thở đi rồi nói, có ai tranh phần nói của mày đâu chứ.

– Ờ, tao vừa thấy giày mày rách bươm, đang yên vị trong thùng rác.

Tôi thoáng giật mình. Lẽ nào là do...

– Chắc chắn là do bọn Mai Hương rồi. – Thùy lên tiếng. Nó nhẩn mặt nhìn tôi.

– Chắc thế, Vừa rồi tao nhớ tay chạm phải ổ cắm màn hình của chúng nó, chúng nó bù lu bù loa lên cơ mà.

– Thế giờ bọn tao đưa mày về nhớ

– Đành vậy, bọn mày cho tao về ké với.

Tôi nói với về chán nản rồi cũng theo hai đứa nó về. Về tới nhà, tôi cũng chẳng muốn ăn, chỉ thấy mệt mỏi, buồn ngủ và chán nản.

– Thôi không sao, coi như là cơ hội để mình được mua đồ mới – Tôi tự an ủi mình

Ăn uống qua loa xong xuôi, tôi trèo lên phòng ngủ một giấc. Chiều nay tôi sẽ đi mua giày.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: GẶP!!!

Khi tôi tỉnh dậy đã là 2 giờ chiều. Có lẽ vì lên cấp 3, kiến thức vừa nhiều vừa khó nên tôi học sút đi hẳn, cùng chính vì thế nên mẹ đăng kí ngay cho tôi khoá học ở trung tâm với đầy đủ ba môn tự nhiên Toán, Lí, Hoá. Tôi suốt vấp mặt vào bàn khi nghe mẹ thông báo và càng kinh khủng hơn khi ông anh “yêu quý” nhắc nhở tôi nay tôi đi học với một chất giọng “khùng bố man rợ”. Thật kinh khủng, kinh khủng, quá kinh khủng T^T

Tôi thay đồ, vác cái bộ mặt thảm hại xuống bếp, mở ngăn kéo, cẩn thận cất tiền vào túi rồi chuẩn bị đi học. Đến lúc đi tìm giày tôi mới sức nhớ đến đôi giày tội nghiệp của mình đang yên vị trong thùng rác, quả là một sự thật đáng lòng. Không được để mẹ biết chuyện này, tôi phải đi mua đôi giày mới có màu giống thế mới được.

Tôi tới một shop giày gần nhà, ngay khi đẩy cửa bước vào, một loạt những đôi giày dễ thương hiện ra trước mắt tôi. Thật sự tôi muốn rước tất cả “em nó” về nhà. Nhưng, hồi ôi cuộc đời đều xoay quanh cái chữ “nhưng” đó, nhiệm vụ của tôi là mua 1 đôi giày hao hao đôi giày cũ chứ không phải đi shopping để mua một đôi giày mới. Lượn vài vòng quanh shop, đến khi nản chí định bỏ cuộc thì đột nhiên tôi đã tìm được thứ mình cần: một đôi búp bê màu xanh tím than với chiếc nơ nhỏ xinh xắn đính ở mũi giày, xung quanh là những viên ngọc nhỏ đính trang trí cầu kì. Không chần chừ thêm giây phút nào nữa, sải những bước đi thật dài, tôi tiến về phía chị nhân viên bán hàng:

– Chị ơi, chị lấy cho em đôi kia với ạ.

– Hihi em thật khéo chọn. Cửa hàng chị còn mỗi một đôi này thôi đấy. Em đi thử xem có vừa không. Còn giá cả thì không quá đáng như mấy shop thời trang trên phố đâu, mà hàng bọn chị lại rất bền nữa. Em chờ chút để chị lấy xuống cho em nha,

Ring ding... Ring ding... Ring ding...

Đúng lúc tôi đang định cúi xuống thử giày thì chuông điện thoại reo lên. Ai mà vô duyên thế không biết. Tôi lăm bằm rồi rút điện thoại ra xem. Là số máy lạ.

– Alo??

– Aaaaalloooooo – Tiếng đứa con gái gào thét phía bên kia đầu dây làm tôi suýt rơi máy -Mày biết tao là ai hôngggg? Nhớ tao hôngggg?

– Không! – Tôi ngắn gọn đáp.

– Huhu con bạn tui nó hông nhớ tui. Buồn nhe. Tí nữa mày đi trà sữa với tao điiii. Cho mày biết tao là ai luôn.

– Ờ, 4h kém, trà sữa gần trường cấp 2 nhé con hâm Trang.

Tôi nói rồi cúp máy cái rụp. Hehe chắc con bé hẳn đang chửi rửa mình ghê lắm ^^

Tạm thời đặt hết suy nghĩ vì con bạn than từ hồi cấp 2 sang một bên, tôi quay lại với công việc thử giày của mình. Nhưng khi tôi quay lại thì đôi giày mà tôi định mua đang gọn lỏn trong chiếc hộp ở trên bàn thanh toán. Còn chị bán hàng thì đang cười toe toét với một anh chàng nào đó, mồm nói không ngớt về đôi giày mà đáng lẽ ra là của tôi.

-Ồ...Đứng lại... – Tôi chạy vội tới quầy thanh toán, quay ra hỏi chị nhân viên vừa giúp tôi thử giày – Em đang thử giày cơ mà chị. Tại sao lại thế này?

– Ồ...Chị tưởng em không mua nữa nên chị bán cho anh kia rồi.

– Nhưng em mua trước cơ mà. Dù em có bận nghe điện thoại 1 chút thì chị cũng không được bán cho người khác chứ -Tôi bắt đầu thấy khó chịu. Tôi quay ra người đã mua đôi giày mà đáng-lẽ-ra-là-của-tôi. Đó là một anh chàng đáng lẽ ra là cũng hơi đẹp trai đấy nhưng vì anh ta mua tranh giày của tôi nên tôi sẽ xếp anh ta vào loại “cũng có thể nhìn được”. Anh ta cao hơn tôi khoảng nửa cái đầu, mái tóc chải gọn gàng được vuốt keo cẩn thận. Và đặc biệt nhất là anh ta sở hữu một đôi mắt màu nâu trong veo.

– Nhưng tôi đã mua nó rồi, hoá đơn cũng in đây rồi. Bây giờ nó là của tôi.

– Anh nhường nó cho em được không? – Tôi dùng cái giọng nhẹ nhàng nhất, ủy mị nhất mà tôi từng biết để năn nỉ người kia nhường đôi giày lại cho mình.

– Sao không phải em nhường nó cho tôi? Hôm nay sinh nhật em họ tôi và nó rất thích đôi giày này.

– Còn em thì cần chiếc nào màu như thế này, kiểu dáng thế này.

– Thế thì rất tiếc, tôi mua nó rồi.

Chả nói thêm câu nào, anh ta xách luôn chiếc túi rồi đi thẳng ra ngoài cửa, bỏ lại tôi vẫn đang ngơ ngác. Đúng là cái đồ thô lỗ. Người đâu mà vô duyên dễ sợ. Tôi thật sự cảm thấy bức bối, vô cùng bức bối.

– Em có thể xem đôi khác, cửa hàng bọn chị còn rất nhiều đôi giày khác mà. Em nhìn xem – Bà chị vừa “cho đi” đôi giày mà tôi thích đang vơ tạm một đôi gần đó để mời hàng. Họ sợ mất khách – Em xem này, đôi này màu hồng phấn rất hợp với cái áo em đang mặc, mà còn rất bền nữa.

Tôi nhìn chị nhân viên cùng đôi giày màu hồng quá đổi điệu đã trên tay chị ta với ánh mắt lạnh nhạt rồi nhìn xuống cái áo tôi đang mặc, nó màu xanh biển. Có vẻ chị nhân viên đã nhận ra ánh mắt tôi không có chút thiện cảm nào sau vụ việc vừa rồi, liền nói thêm một câu

– Nếu em mua đồ chị sẽ giảm cho em 20%.

– Dù chị có giảm 100% thì đôi giày mà em thích cũng bán cho người khác rồi. Mà em thì cần ngay bây giờ.

– Bọn chị thực sự xin lỗi nhưng đôi đó lại hết mất rồi. Em chịu khó chọn đôi khác, chị sẽ giảm 50% cho đôi giày em chọn. Còn nhân viên chị sẽ dạy dỗ lại cẩn thận.

Tôi làm ngơ quay đi. Nhìn quanh cửa hàng, chẳng có gì có thể làm vừa mắt tôi. Tôi vớ tạm đôi màu xanh tím than mũi nhọn, trả tiền rồi rời khỏi cửa hàng, tự thề với lòng sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Tôi vội vàng đến chỗ hẹn với Linh Trang-Linh Trang là bạn thân hồi cấp 2 của tôi. Nếu ở cùng với Dương Thuý tôi có thể kể mọi bí mật thì ở cạnh Linh Trang cũng vậy, chỉ có điều tôi toàn kể cho nó tin shock. Linh Trang là một cô bé đáng yêu và rất được lòng mọi người. Tôi ấn tượng nhất với Trang là về sự cẩn thận của nó. Nếu bạn thấy 1 đứa con gái có thể tăng 2 điểm trong vòng 3 tháng thì nhất định chỉ có thể là Linh Trang. Có một lần nó kể với tôi rằng nếu bỏ kính ra thì nó chỉ có thể phân biệt được màu sắc mà thôi và lần đó tôi đã phun trà sữa vào mặt con bé. Nó làm tôi shock.

Tôi vừa đặt chân vào quán trà sữa thì con bé đã gào ầm lên.

– Tao ở đây nè. Tú An, Tú An, con lợn kiaaa nghe tao gọi không???

– Cái con điên này, tao nhìn rõ mày rồi. Tao đâu cần hai mảnh ve chai để nhìn đời như mày?

Nó “xì” một cái rồi lại tíu tít chuyện trò.

– Này, Mai Chi đi du học đấy – Trang thì thầm.

– Thế á? Thế thì tốt cho nó thôi. Có gì đâu mà – Tôi cắn mấy hạt trân châu.

– Ừ nhưng tao nhớ nó ý mày ạ. Lên cấp 3, bạn mới thầy cô mới, không biết con bé có quên mình không nữa.

– Làm gì có chuyện đó – Tôi xua xua tay để gạt bỏ ngay cái ý nghĩ điên khùng ấy khỏi đầu con bạn nhưng thực sự chính bản thân tôi cũng đang sợ hãi điều đó xảy ra. Lỡ như Mai Chi quên chúng tôi thật thì sao? Chúng tôi đã rất thân, vậy sẽ ra sao nếu như cái việc “xa mặt cách lòng” kia sẽ ập tới vào một ngày nào đó? Tôi lắc đầu để thôi không nghĩ về những điều xui xẻo ấy nữa.

Tôi ngồi lại nói chuyện với Trang một lúc rồi từ biệt con bé để tới lớp học thêm mới của mình. Mong rằng nó không quá tệ như tôi tưởng tượng

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: THẦY GIÁO MỚI

Tôi đến lớp khá sớm, trong lớp không có một ai. Tôi dành ra hành lang hóng gió. Có người nói rằng: Khi người ta ở một mình cũng là lúc họ cô đơn nhất. Kể ra cũng đúng. Hiện giờ tôi thấy rất buồn, giá như mọi chuyện lật ngược lại 1 năm trước, khi ấy tôi vẫn còn hơn hờ vô lo vô nghĩ, hạnh phúc vui đùa với bạn bè của mình. Ngày ấy thật yên bình biết bao....

Tôi thờ dãi rồi leo lan can ngồi. Dù là con gái nhưng tôi lại cực khoái mấy trò leo trèo, mấy trò mà người ta thường nói rằng chúng dành cho con trai nhưng mà kệ chứ, ai quan tâm nào. Tôi vẫn thường trèo lên lan can ngồi, cảm giác lúc ấy như tôi có thể bay giống Peter Pan và bây giờ cũng không phải ngoại lệ. Đây là tầng 3, ngã xuống liệu có chết không nhỉ. Tôi tự đảm mình một cái vì tội nghĩ vớ vẩn. Khẽ ngân nga một câu hát trong bài “Love you and love me”. Gió thoảng thoảng, một con bé đang ngồi vắt vẻo trên lan can, chân du đưa theo giai điệu bài hát. Trong một giây phút đại đột, chiếc dép tông

của tôi tuột khỏi chân và rơi xuống theo một đường thẳng.

Tôi nín thở và lắng tai chờ đợi 1 tiếng “độp” nhưng thứ âm thanh vọng lên lại là một tiếng kêu. Thôi xong, có vẻ như ai đó đã lãnh trọn chiếc dép vào đầu. Ngần ngừ một lúc tôi mới ý thức được rằng dép mình đang ở dưới kia và bây giờ phải chạy xuống tận đó để nhặt dép và xin lỗi kẻ xấu số vừa bị dép rơi trúng đầu. Chưa cần xuống tới tầng 1 tôi đã gặp một người đàn ông, anh ta cầm dép của tôi với khuôn mặt tức tối. Tôi chưa kịp phản ứng thì anh ta đã phát hiện ra dưới chân tôi là chiếc còn lại của chiếc dép trên tay anh ta.

Tiến tới phía tôi với khuôn mặt tức tối, anh ta hỏi:

– Dép của cô?

Tôi nhìn chiếc dép rồi lại nhìn anh ta. Khuôn mặt này quen quen, mái tóc chải chuốt kỹ càng, dáng người cao cao, đôi mắt nâu trong veo... À phải rồi, chẳng phải đây là người đã mua đôi giày mà tôi thích sao. Chỉ cần nghĩ tới đây thôi tôi đã cảm thấy điên tiết. Mọi lời xin lỗi mà tôi dự tính sẽ nói vừa bị cuốn phăng đi, cảm giác hồi lỗi sợ sệt cũng bay biến đi đâu mất.

– Ờ chuẩn luôn dép tôi đấy! – Tôi cong cớn nhìn anh chàng trước mặt – Mà sao anh phải tỏ ra bức bối như vậy? Chẳng qua là tôi lỡ chân làm rơi thôi mà!

– Hình như tôi gặp cô rồi – Anh ta nhún mày, dùng đôi mắt nâu tuyệt đẹp đó soi xét tôi từ đầu đến chân rồi “à” một tiếng. – À, nhớ rồi, ở shop Lady hôm nay. Chả nhẽ chỉ vì 1 đôi giày mà cô trả thù tôi sao? Sao thù dai thế hả?

– Xin lỗi, tôi nói là Tôi nhớ chân làm rơi. Lỡ chân thôi, vô tình ấy.

Vừa nói tôi vừa khua tay múa chân làm mấy động tác điên rồi để biểu đạt nhưng tuyệt đối không nhắc gì đến việc tôi trèo lên lan can. Các bạn thử nghĩ xem, có ai như tôi, điên tới mức trèo lên lan can ngồi vắt vẻo để hóng gió chứ. Tôi mà nói chuyện này ra thì chắc chắn là sẽ bị gạ dờ hơi kia cười cho thoải mái rồi tổng tôi vào trại tâm thần mất.

– Ờ, CHÂN cô vô tình làm rơi, nghe hợp lý thật đấy. Cô nghĩ mình đang kể chuyện cho đứa trẻ 3 tuổi nghe sao. Mà cô cũng mua được đôi giày ưng ý còn gì, đã thế còn được sale 50% nữa. – Anh ta nói rồi nhìn chằm chằm túi giày tôi xách trên tay.

Để mà nói thì đôi giày mà tôi chọn sau khi anh ta đi khỏi cũng không hẳn ưng ý, tôi lấy bừa thôi mà. À mà sao anh ta biết tôi được giảm 50%.

– Ai nói là tôi ưng chiếc đó? Mà anh còn mua chuộc cả chị nhân viên ở đây cơ à. Nếu anh muốn mua được giày với giá một nửa thì chúng ta có thể đổi.

– Rất tiếc tôi không có hứng để đổi giày với một đứa con gái xấu tính như cô. Không những thù vặt mà còn thù rất dai nữa.

– Ờ tôi xấu tính thế thôi còn hơn anh, đàn ông con trai mà không có cái gì gọi là ga lăng hay men li gì hết. Mà trả dép cho tôi đi, tôi không có rồi hơi mà nói tiếp với anh.

– Cô mới gọi là xấu tính, vừa xấu tính vừa bất lịch sự.

– Tôi xin lỗi cũng xin lỗi rồi sao anh lăm lời thế?

– Đó mà gọi là xin lỗi à! Từ nãy tới giờ cô chửi tôi đôm độp ra mà bảo xin lỗi à.

– Thế giờ anh muốn gì?

– Cô có biết đầu tôi mới gọi không hả?

Tôi tròn mắt nhìn như thể nhìn thấy UFO. trời đất, “lão” này thần kinh có vấn đề hay sao mà tự dưng hỏi một câu chẳng liên quan tí nào. Trai đẹp đã hiếm thì chớ, đã thế còn bị điên nữa, khổ thế.

– Dép tôi cũng mới mua nhé. – Tôi vênh mặt cãi lại.

– Thế dép cô có sạch bằng đầu tôi không hả?

– Thế anh có chắc đầu anh bẩn bằng dép tôi không? Không bẩn bằng dép tôi thì trả đây nhé. Chào! Đồ nhỏ mọn

Nói rồi tôi giật lại chiếc dép, chạy một mạch lên lớp. Còn anh ta thì chưa kịp phản ứng, cứ đứng ở đó với vẻ ngơ ngác. Cho dù đã chạy được vào lớp nhưng tôi vẫn thấp thỏm đứng ngồi không yên. Lớp học bây giờ cũng khá khác đồng, lẽ như anh ta trèo lên đây tìm thì đòi tôi coi như xong, chấm hết tại đây. Cầu trời khản phật cho cái tên đáng ghét đó đừng theo con lên đến tận đây. Nghĩ rồi tôi chấp tay mắt nhắm nghiền miệng lẩm bẩm cầu khẩn. Anh ta mà xuất hiện ở đây tôi sẽ chết vì xấu hổ mất.

Vì mãi cầu khẩn mà tôi không để ý xem “thầy” đã vào lớp từ lúc nào. Cho đến khi một vật thể lạ bay vèo vào đầu, tôi mới giật mình mở mắt. Vật vừa va vào đầu tôi là phẩn, còn người ném nó là “thằng cha” kia.

– Xin chào các bạn! Tôi là Nguyễn Anh Quân, và tôi cũng là giáo viên hướng dẫn các bạn môn Hoá học 10. Và nếu như có cơ hội thì chúng ta sẽ làm việc đến lớp 12.

Anh ta nói một lèo giới thiệu ngắn gọn, khoe miệng khê nhếch lên tạo thành một đường cong. Nụ cười đó đầy vẻ thách thức và hình như nó là để trêu ngươi tôi. Trong lớp mọi người đều bình thản, một số nữ sinh còn khê mỉm cười về e thẹn. Chỉ trừ tôi, con bé ngồi ngay trước bàn giáo viên, đang sững sờ, shock toàn tập.

– Một khi đã đi học thì bạn sẽ phải tuân thủ quy định ở lớp – “Anh thầy” nói rồi liếc tôi một cái như muốn nói rằng “Mạng cô toi rồi cô nhóc!”

Tôi nuốt nước bọt, tay nắm thật chặt để giữ cho mình không chạy ra khỏi lớp. Không được sợ, không được tỏ vẻ sợ hãi, tỏ ra sợ hãi sẽ chỉ làm anh ta thêm đắc ý mà thôi.

– Không ngủ gật – Anh ta bắt chợt to tiếng làm tôi giật cả mình – Không nói chuyện, không làm việc riêng trong giờ, mọi câu hỏi đều để đến cuối buổi học. Còn nữa, không được phép đi muộn và phải làm bài tập đầy đủ...

“Lão thầy” còn bô lô ba la một hồi nữa. Tai tôi cứ lùng bùng lùng bùng. Thật là sai lầm khi chọn cái bàn này để ngồi, buổi sau tôi sẽ xuống bàn cuối...

– Bây giờ tôi sẽ điểm danh cả lớp nhé. À các bạn lưu ý một việc nữa là chỗ ngồi hôm nay sẽ được ấn định cho đến khi nào có sự thay đổi mới.

Tôi như chết lặng. Đúng là cái số ruồi bầu. Tôi thì đang đau khổ với sự đời tai hại còn anh ta thì bắt đầu điểm danh. Sau mỗi lần đọc tên là một lần hắt ta ngược mắt nhìn tôi. Có vẻ như “anh thầy” này đang tìm tên của tôi trong cái bảng danh sách lẫn lộn đó. Cũng may là danh sách đó xếp theo thứ tự đăng kí học, tôi đăng kí cuối cùng cơ hehe ^^

– Trịnh Tú An – Tiếng nói to và đồng đặc của anh vang vọng cả phòng học.

Đột nhiên cả lớp im bật. Tại sao đến tên tôi thì tất cả đều im như tờ thế này, khác gì để chỉ ra cái con bé đang thấp thòm trong sợ hãi ngồi trên bàn một (là tôi đây) chính là người mang cái tên mỉa mai “Trịnh Tú An” chứ. Người tôi run lên sợ hãi, Anh ta đọc đọc lại một lần nữa rồi đánh mắt tìm kiếm.

– Trịnh Tú An đâu rồi?

– Em ạ...- Tôi lí nhí, nhìn lên trần nhà cầu nguyện.

Anh ta nhìn tôi 1 cái rồi nhếch mép cười như kiểu “Tìm thấy rồi nhé” Ôi mẹ ơi con muốn độn thổ, ngay lập tức ý mẹ ạ TT^TT

Giờ học trôi qua một cách chậm chạp. Trước kia khi còn là một con nhóc học lớp 4 tôi cứ nghĩ rằng môn Toán là môn khó nhất và đáng ghét nhất. Nhưng sau đó 4 năm (tức là khi tôi lên lớp 8) tôi mới nhận ra thật sự thì không phải thế. Môn học mà tôi ghét nhất, đó là môn Hoá. Đơn giản vì tôi là một đứa ngu hoá bẩm sinh. Và 2 năm sau đó, tức là bây giờ, hoá còn là thảm hoạ với “anh thầy” tương chừng ‘cute chết người’ kia lại là kẻ sẽ hành hạ tôi trong quãng thời gian sắp tới.

– Rồi, hôm nay học đến đây thôi. Các bạn về nhà nhớ làm bài tập nhé.

Thế là xong rồi, tôi được cứu sống rồi. Tôi vội vàng nhét hết sách vở và bút vào cặp, chỉ đợi mỗi chạy về xuống dưới kia và đi về thôi là tôi sẽ hạnh phúc suốt quãng đời còn lại của mình. Đến giây phút thiêng liêng ấy, khi mà tôi đang chuẩn bị đứng lên thì...

– À phải rồi, bạn nữ bàn đầu này phụ trách cho thầy mấy việc lật vặt nhé!

Những câu từ “mỉ lẹ ậy thì còn ai ngoài anh thầy thối tai kia nói ra cơ chứ. Mà gì cơ? Việc lật vặt? Này, nhìn tôi giống ôsin lắm à? Ở lớp thì làm thứ gì lớp, học thêm thì làm “việc-lật-vật”? Tôi đâu phải “bồi bàn” đâu chứ?

– Thưa thầy em từ chối ạ! – Tôi nghiêm giọng, đứng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng ghét kia, định dùng hết khả năng lí sự để tranh luận với ‘lão già’ này. Nhưng anh ta chẳng thèm quan tâm đến hành động hay những gì tôi sắp nói, chỉ buông lại một câu “Tôi nói rồi đấy nhé!” rồi đi thẳng ra khỏi lớp. Lúc anh thầy đi qua, tôi còn kịp nhìn thấy một nét cười nơi khoe mắt khiến tôi tức phát điên.

Vừa về tới nhà, tôi tức tối quang ba lô vào trong xó. Ôi trời ơi, “thầy” gì mà thầy, là quý thì có, không những thế lại còn là quý sa tăng, là ông ba bị chuyên đi bắt nạt người khác, cái đồ bắt nạt trẻ con... Tôi không thể chịu nổi cục tức này, phải xả giận thôi. Nghĩ rồi tôi chạy tới gọi ngay cho Linh Trang.

– Tú An à, gọi gì đấy mày? Không phải là nhớ tao quá đấy chứ, chúng ta vừa gặp cách đây mấy tiếng thôi mà.

– Trang à, ôi tao có chuyện này bức mình quá đừng trêu nữa được không. Tức quá. %^&*(^%&%/*

Tôi chậm rãi kể lại toàn bộ mọi chuyện cho nó nghe. Từ vụ đôi giày ở cửa hàng gần nhà rồi đến việc tôi làm rơi dép và cả chuyện anh ta bắt tôi làm “ô sin không công” nữa. Thật tức chết.

– Vậy ra là thầy giáo mới của mày là lí do khiến mày hành hạ cái lỗ tai của tao ậy hả?

– Ôi tức chết đi được ý. Tao có phải ô sin đâu cơ chứ. Rõ ràng là mượn việc công trả thù tư mà.

– Thôi việc đâu còn có đó. Bây giờ mày đi nghỉ sớm đi. Mai vẫn phải đi học đấy. Mai tao có bài kiểm tra, có gì nói sau nhớ, bây giờ ôn bài đã.

Tôi ậm ờ vài câu rồi cúp máy. Mặc dù vẫn còn “máu nóng” trong người nhưng nhờ Linh Trang nên sự bức bối trong tôi cũng nguôi ngoai bớt được phần nào. Thế là quá đủ cho hôm nay rồi. Tôi tắm rửa thay đồ rồi nhảy lên giường. Giấc ngủ nhanh chóng ập đến xua tan mọi suy nghĩ trong đầu tôi.

Sáng hôm sau tôi vẫn tới lớp như thường lệ. Khi đang uể oải tìm sách vở cho tiết tiếp theo (là tiết hóa) thì một bóng dáng quen thuộc đi ngang qua dãy lớp tôi. Khi đang dần mặt ra thì Lam với Thùy đã vội nhìn theo bàn tán.

– Ai vậy mà?

– Ui kìa, tao không quan tâm, ai cũng được. Nhưng mà nhìn “ngon da” phết mà ạ.

Tôi ngán ngẩm nhìn hai con bạn mê trai của mình, chúng nó nào biết được đó chỉ là vẻ đẹp bề ngoài thôi, cái phần kinh khủng là bên trong kia. Hai đứa bạn ngây thơ nào không biết cái “anh-gi-đẹp-da” kia lại chính là người mà tôi không muốn nhìn thấy hay nghe thấy, cả hai đứa liên tục bàn tán rồi quay sang hỏi ý kiến của tôi.

– Chúng mày trật tự một chút hộ cái đi, nhức cả đầu. – Tôi cau kinh gắt

– Đứa mốc còn chòi mâm son. – Chẳng biết Bích Ngọc từ đâu đi tới, tay cầm son tô tô vẽ vẽ. – Mà xem ai có giày mới kìa

Ngọc vừa dứt lời, Lam định nói gì đó thì tôi ngăn lại.

– Thôi Lam, đừng đôi co với người ta. Đôi giày của tao cũ rồi mà có người thích thì mình không nên ích kỉ, hiểu không? Không nên nói những câu khó nghe kéo người ta mất lòng thì khổ.

Ngay sau đó, Bích Ngọc “hừ” một cái rồi quay lưng bước thẳng. Tôi không biết hai con nhỏ đó còn gây sự với tôi hay không nhưng tôi sẽ không chịu đựng, bởi làm thế sẽ chỉ tạo cho chúng cơ hội để bắt nạt tôi thêm. Thùy và Lam vẫn ngồi đó bàn về những việc trên trời dưới đất mà có lẽ là có cố gắng nghe tôi cũng chẳng hiểu nổi. Có lẽ vì hồi cấp 2 Lam và Thùy học cùng nhau nên chúng nó hiểu nhau hơn, cũng giống như tôi với Linh Trang. Thùy với tôi cũng thân nhưng còn nhiều chuyện về tôi mà Thùy không biết và ngược lại.

Tôi vẫn ngồi rất bình thản cùng hai đứa bạn cho tới khi người có tên là “Nguyễn Anh Quân” đang lừa lử con trai lớp tôi về vị trí của mình. Gì vậy trời, sao lại vào lớp tôi làm chi?? Cô bạn lớp trưởng đã hô “Nghỉm” nhưng tôi chẳng thể nào nghỉm nổi, cứ cố cúi cúi xuống sau lưng Lam để trốn. Cách này có vẻ khá hiệu quả bởi anh chỉ nhìn qua lớp một lượt rồi gật đầu mời cả lớp ngồi xuống. Ngay sau đó, một đồng loạt lẽ đã làm tôi choáng váng tới hôm qua lại được tua lại. Thật sự là nói hết từng ấy câu liên tục như vậy anh ta không thấy chán sao? Còn đầu tôi thì bắt đầu ong hết cả lên rồi. Chúng tôi bước vào bài học một cách nhẹ nhàng. Tới cuối giờ học, còn thừa chút thời gian anh ta mới bắt đầu làm quen với lớp học.

– Thầy ơi sao giờ thầy mới dạy lớp em ạ? Sao hồi trước em không nhìn thấy thầy ở trường ạ? – Một câu hỏi mà tôi tin rằng tất cả học sinh lớp tôi đều đang thắc mắc.

– Tôi dạy ở trường cũng gần được 4 năm rồi. Hè vừa rồi tôi sang Anh để hoàn thành bài báo về luận án của mình và tôi cũng mới về được 1 tuần thôi.

Rồi cả lớp nhao nhao với những câu hỏi chuỗi củ rất cần được thêm mắm muối. Tôi chống tay lên bàn mắt nhìn lơ đãng về mọi mặt. Thật sự là việc trốn sau lưng Lam khiến tôi rất mỏi. Câu hỏi táo bạo nhất có vẻ là câu hỏi xem anh ta có vợ hay chưa, đó cũng chính câu hỏi cũng là câu hỏi khiến tôi bị “chiếu tướng”. Ngay khi câu hỏi vừa đặt ra cả lớp đã ồ lên và cái lớp đó càng ồn ào hơn khi câu trả lời là một cái lắc đầu. Lam lập tức quay xuống đập bàn tôi.

– Ôi Tú An ơi thầy còn độc thân mà ạ.

Nói xong Lam còn quay hẳn ra chỗ Thùy. Ngay lúc đó ánh mắt của “anh thầy” còn ế chống ế chơ kia lập tức nhìn về phía tôi. Ôi trời ơi Lam ơi là Lam, đúng là đánh chết cái nết không chữa, mày đang che cho tao cơ mà, sao lại vì trai mà bỏ rơi tao thế này hu hu. Tôi vội vã úp mặt xuống bàn, còn anh thì lục lại quyển sổ điểm. Lần lần mò mò một lúc rồi khòe miệng lại khẽ nhếch lên.

– Bạn thư kí lớp mình là bạn nào nhĩ? Lên thầy nhờ chút.

Lời nói còn chưa dứt, cả lớp đã quay ra nhìn khiến tôi chết lặng. Dù muốn dù không tôi vẫn phải nhấc mông ra khỏi ghế và lên xem “lão quái vật” kia có gì cần căn dặn

– Ồ đi vứt rác cho thầy.

Ngay lập tức một bông túi nilong và một nhúm giấy vụn chia ra trước mắt tôi. Tôi kiểm chế, nhận lấy mớ bong bóng kia, lật đật đem đi vứt. Cả lớp rộ lên cười. Có gì vui sao? Sao tôi chẳng thấy buồn cười gì hết nè. Tôi ngồi bàn cuối mà sao lại sai tôi lên với bộ mặt “bao công” rồi đưa tôi mớ rác bắt đi vứt chứ? Quá đáng đến thế là cùng.

Tôi không nhớ là mình đã học các tiết còn lại như thế nào, tôi chỉ nhớ rằng những tiết sau đó trở nên nhàm chán đến bất ngờ và đến khi tôi không thể chịu được nữa thì bác bảo vệ lại ra tay cứu giúp. Tại sao anh ta không tốt bụng và đáng yêu như bác bảo vệ thì có phải là đời tôi thanh thản hơn rồi không. Hơn nữa bác bảo vệ còn rất thân thiện với môi trường và rất hiền nữa đó. Nhưng ước mơ cũng chỉ là ước mơ, sự thật vẫn là sự thật. Anh thầy đáng ghét đó sẽ chẳng thể nào tốt bụng được bằng bác bảo vệ đâu. Thật là đáng lòng mà.

Chương 4: THÊM MỘT NGƯỜI BẠN

Hôm nay lại là một ngày tôi phải đến chỗ học thêm. Hôm nay tôi học vật lý ở trung tâm, vậy là sẽ không phải gặp cái người-mà-tôi-không-hề-yêu-quý đó. Nhắc mới nhớ, sau lần học hóa thảm hại cộng với buổi học ở trường hôm nay, tôi nằng nặc đòi mẹ cho nghỉ ở trung tâm. Nhưng cho dù tôi có ăn vạ như thế nào thì mẹ vẫn bắt tôi đến cái chỗ quỷ quái đó.

– Hóa mày học ngu như bò mà bây giờ còn đòi nghỉ thì còn ngu đến thế nào nữa. Người ta có muốn tốt cho mày thì mới nghiêm khắc như thế, làm gì mà rửa người ta kinh thế hả con. – Mẹ nói như thế tôi là một đứa đại ngu và người đang “hung nấu” ý định sẽ trù dập trả thù tôi (tức là Anh Quân) mới là con mẹ chứ không phải tôi. Có một sự chạnh lòng nhẹ.

Đây là tiết Vật Lý đầu tiên tôi học ở trung tâm này. So với môn Hóa thì Vật Lý tôi học khá hơn rất nhiều. Chỉ không cần dính dáng tới môn hóa thôi là tôi đã nản nguyện lắm rồi, nhất là bây giờ giáo viên dạy hóa của tôi lại là một “thằng cha” nhỏ mọn thù vật đi chấp trẻ con nữa chứ. Mong rằng giáo viên dạy môn Lý hôm nay không nhỏ nhen như thế. Có vậy thì cái sự nghiệp học hành của tôi mới khấm khá lên được. Mà không biết giáo viên là nam hay nữ nhi. Mà thôi, cô hay thầy thì cũng được hết, chỉ cần giảng bài dễ nghe, nói dễ hiểu, hiền lành một chút, thế là được rồi.

Tôi đang ngồi nghĩ ngợi linh tinh thì một cậu bạn bước tới bàn tôi và ngồi xuống chỗ trống kế bên rồi mỉm cười. Còn tôi thì đàn mắt nhìn người ta. Lần này tôi đã rút ra một kinh nghiệm nhớ đời, đó là KHÔNG BAO GIỜ, KHÔNG BAO GIỜ NHÉ ngồi bàn một ngay trước bàn giáo viên. Kinh nghiệm “xương máu” của tôi đây. Mà thôi tạm gác vấn đề này sang một bên, chúng ta hãy tiếp tục với cái bạn vừa đến đã ngồi cạnh tôi. Cậu ta có vẻ khá điển trai, làn da trắng, mái tóc nhuộm hung hung nâu rối tung do gió. Cậu ta bất chợt nhìn tôi mỉm cười, để lộ ra hai cái lúm đồng tiền sâu hoắm cộng với đôi mắt híp tít trông rất đáng yêu.

– Chào An!

Quái, sao cậu ta biết tên tôi? Thề có cái quạt trên đầu là tôi không biết cậu chàng cute dễ thương này là ai cả, thề đó.

– Cậu là..?

– Bọn mình học chung lớp mà. Cậu không biết tớ thật hả?

Ngay lập tức cậu bạn đó nhìn tôi như thể da tôi màu xanh, có ba mắt hai mồm và có tới năm cái mũi vậy. Thật ra tôi đâu có biết hết tất cả mọi người trong lớp đâu, nhớ được 50 cái tên để viết danh sách lớp cho cô chủ nhiệm đã là một vấn đề to đùng đối với tôi rồi. Hơn nữa số người đã nói chuyện với tôi còn chưa đến nổi con số 10 thì làm sao mà tôi nhớ hết mặt, thuộc hết tên mọi người được chứ. Đang lúc không biết nên trả lời thế nào thì cậu ta nói tiếp.

– Tớ là Việt Anh, ngồi ở tổ 4 bàn thứ 5 từ trên xuống ấy. An nhớ chưa?

– À..à ờ, hờ hờ

Tôi cười qua loa. Thật sự là tôi vẫn chưa nhớ đâu nhưng vẫn cười cho qua chuyện. Nhìn tướng mạo Việt Anh thế này thì chắc là hot boy rồi. Tôi nói tôi không biết cậu ta, bị nhìn như thế là đúng rồi. Vậy nếu như cho Việt Anh biết là tôi chỉ quen (chỉ là thuộc mặt nhớ tên) gần 1/5 cái lớp đó thôi thì cậu ta sẽ nhìn tôi với ánh mắt thế nào nhỉ.

– Chắc do lớp mình đông quá đấy mà. Đến tớ vẫn còn chưa nhớ hết một số bạn nữ trong lớp mình, nhất là mấy bạn thuộc dạng ít nói nữa.

– Tớ cũng có hay nói nhiều đâu?

– Nhưng tớ biết An vì cậu là thư kí lớp. Nhất là giờ hóa hôm nọ nữa...

Nói tới đây Việt Anh lại cười. Chuyện ngày hôm đó chẳng có gì đáng cười hết ý. Tôi chẳng thấy buồn cười mà sao lắm người cười vụ đó thế nhỉ. Chẳng thể hiểu nổi. Tôi bắt đầu bực mình nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười cho mình để “đánh lạc hướng”.

– Việt Anh học thêm lý ở đây hả?

– À ừ, tớ học lý không được tốt cho lắm. Nó cứ khó khó sao sao ý.

Nói rồi Việt Anh lè lưỡi một cái nhìn dễ thương không thể tả nổi. Nụ cười đó làm tôi lo lắng bao nhiêu thì việc cái con người đáng ghét kia bước vào lớp càng khiến tôi muốn độn thổ bấy nhiêu.

– Xin chào, tôi là Nguyễn Anh Quân và tôi sẽ là giáo viên hướng dẫn các em bộ môn Vật Lý. – Dường như nhận ra sự hiện diện của tôi, anh ta ngưng lại rồi nhếch mép nói tiếp. Từ khuôn mặt đến cái điệu bộ đáng ghét đó hình như là để trừu người tôi. – Đối với bạn nào đã đăng kí học 3 môn tự nhiên ở

trung tâm thì chắc hẳn chúng ta sẽ còn làm việc với nhau dài dài vì tôi dạy cả 3 môn toán, lý, hóa ở đây.

Tôi dừng hình toàn tập. Ôi chúa ơi, con đã làm gì mạo phạm tới sự uy nghiêm của người mà người lại đẩy con vào hoàn cảnh cơ cực thế này? Dạy cả 3 môn toán, lý, hóa ở đây ư? Anh ta là quái vật chắc. Dạy 3 môn tự nhiên có thể gọi là “khó nhằn” nhất. Anh ta có phải là người không vậy? Hay là do “cô đơn lâu ngày” đâm ra tự ki và chỉ làm bạn với sách vở? Ôi lạ chúa tôi, à không không, trong trường hợp này phải là chúa lạ tôi mới đúng. Mà tôi là đứa phải học cả 3 môn tự nhiên ở đây đây. Tôi phải gặp cái tên thầy giáo đáng ghét lòng dạ hẹp hòi đó 4 tiết/tuần ở trên lớp còn chưa đủ sao, mà đây là còn chưa kể tới những lúc vô tình chạm mặt ở trường nữa. Giờ lại thêm 6 buổi học ở đây, mà một buổi học là 1 tiếng rưỡi, vị chi là 9 tiếng đồng hồ. Tổng cộng một tuần tôi phải gặp lão này hơn 12 tiếng. Mà cứ nhìn thấy mặt cái “lão” này là tôi ăn không ngon, ngủ không yên rồi. Đang lúc tuyệt vọng, mặt mày méo mó đau khổ thì Việt Anh quay sang nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên.

– Ô chẳng phải thầy Quân dạy hóa lớp mình sao, thầy ấy dạy cả lý với toán cơ à, thầy ấy giỏi thật đấy.

Tôi cười méo xệch, mà tôi cũng không dám chắc rằng đó có phải là một nụ cười hay không.

– Tú An. Đi lau bảng cho tôi.

– Ô, sao lại là em ạ? – Tôi ngơ ngác.

Lần này rõ ràng tôi đã ngồi xuống cái bàn giữa giữa và còn ngồi trong cùng nữa, muốn đi ra thì phải đi qua 3 bạn nữa mới ra được tới ngoài. Mà con trai thì đầy rẫy ra đây, sao không sai chúng nó mà lại còn phải kéo một con bé chân yếu tay mềm như tôi đi làm mấy cái việc này chứ.

– Vì em đang mất trật tự.

Tôi quay ra nhìn quanh lớp. Mọi người đều đang nói chuyện rôm rả. Bàn cuối lớp còn có mấy thằng con trai đang tùm năm tùm ba, trầu đầu vào cái điện thoại bé tí rồi cười hô hô ha hả ầm cả lớp. Còn tôi vừa rồi chỉ nhảnh mép một cái, mà cái nhảnh mép đó còn không gây nổi một tiếng động. Rõ ràng là từ đập một cách công khai mà. Tôi miễn cưỡng đứng dậy, ra hiệu cho Việt Anh ngồi lui vào để tôi đi ra thì cậu ấy lên tiếng.

– Thôi để tớ làm cho.

– Tôi nói là tôi muốn bạn nữ kia đi lau bảng chứ không phải em cậu nhóc. – Anh ta nghiêm giọng – Nếu em có hứng thú với việc lau bảng tôi có thể xin phép cô chủ nhiệm cho em trực nhật một tháng.

Việt Anh nhìn tôi với ánh mắt khó xử. Tôi mỉm cười, gạt đầu nhìn cậu ta rồi lật đật bước lên, cầm chiếc khăn khô khô lau bảng. Bụi phấn bay tứ tung khiến tôi hắt xi liên tục. Lau xong, tôi lại lật đật đi về chỗ. Vì lớp vẫn đang náo loạn, mỗi người một việc nên chẳng ai quan tâm tôi làm gì, cũng lắm cũng chỉ có một vài người chú ý nên tôi cũng chẳng ngại. Nhưng không ngại không có nghĩa là có hứng thú. Ngay sau khi vừa đặt mông xuống ghế thì cái “lão mắc dịch” kia lại lên tiếng.

– Bảng bẩn quá, khăn khô quá. Đi giặt khăn lau lại bảng cho tôi

Sớm không nói, muộn không nói, tôi vừa yên vị trên cái ghế thân thương thì lại bắt đầu giờ trò. Người đầu mà ác vậy, anh ta có biết là muốn đi ra thì tôi phải “trèo đèo lội suối” khổ cực như thế nào không hả. Tôi đến đây là để học, để tiếp thu bài chứ có phải đến để làm lao công đâu, mà làm lao công còn mất tiền học phí nữa chứ. Tôi hậm hực đi tới túm lấy giẻ lau đem đi giặt, trong đầu tiếng chửi rủa không ngớt.

Đim cái khăn xuống nước, tôi vò nó thật mạnh. Tôi cứ hình dung cái khăn là khuôn mặt đáng ghét đó, bao nhiêu lực dồn vào chiếc khăn lau trên tay, cảm tưởng như chỉ cần một chút xiu nữa thôi là cái khăn sẽ rách toí bời. Sau đó tôi lại trèo lên lớp ở cái tầng 4, tôi lau bảng với một tốc độ con rùa bò. Lau thật chậm để anh ta biết mà chừa tôi ra, lần sau không gọi lên đi lau bảng nữa. Nhưng tôi quả là ngây thơ quá đả rồi. Ngay khi tôi vừa trở về chỗ ngồi anh ta phán luôn cho một câu.

– Em làm việc quá chậm, lỡ hết bài của các bạn rồi. Phạt em từ buổi sau đến sớm trực nhật. Bây giờ thì cả lớp mở vở ra chúng ta học bài mới.

Tôi định nói gì đó để cãi lại nhưng lớp học giờ đã im phăng phắc, hơn nữa còn có biết bao nhiêu người đang ngồi đây. Làm sao tôi có thể nói gì cơ chứ. Sự uất ức cứ dồn lại dồn lại. Tôi thề, gieo gió sẽ có ngày gặt bão.

Dù anh ta có quá đáng thật đấy nhưng phải công nhận là bài giảng hay thật. Tôi cảm giác mình có thể làm tất cả các bài tập liên quan đến bài học hôm nay. Khi tôi đang hạnh phúc với sự ảo tưởng của mình thì anh ta một lần nữa lại réo tên tôi.

– Tú An, lên bảng, bài 5.

Câu từ cụt lùn không cảm xúc. Bộ nói thêm câu nữa thì ai cất lưỡi anh ta hả. Tôi nhìn vào bài 5 “thần thánh”. Tưởng gì, dễ ợt, câu này chỉ cần biến đổi một chút là xong. Có thể tôi không phải giỏi hoàn toàn các môn này nhưng đề trù tôi thì hơi bị khó, trừ môn hóa ra. Tôi lên bảng làm bài. Khi về chỗ tôi còn thấy “anh thầy” đang gạt gù công nhận bài làm của tôi. Còn Việt Anh thì nhìn tôi cười tít mắt, tay gờ ngón cái ra hiệu rất tốt.

Buổi học kết thúc. Như thường lệ, tôi đứng ở bến xe bus để đợi xe về nhà. Tiết trời cuối tháng 11 lạnh lẽo, gió thổi ngang từng đợt khiến tôi không khỏi rùng mình. Thật là kì lạ, đợi mãi mà chẳng có chiếc xe nào chạy ngang qua đây, làm sao tôi về nhà bây giờ. Đang lúc không biết làm thế nào thì một chiếc xe đạp xích ngay trước mặt.

– An chưa về à?

Là Việt Anh. Nhưng rõ ràng tôi thấy cậu ta về rồi mà.

– Ô cậu chưa về à?

– Quên đồ.

Cậu đáp gọn lỏn rồi lại cười. Việt Anh nói tôi lên xe để cậu đưa về nhưng tôi một mực từ chối. Vừa lúc đó thì chiếc xe bus mà tôi đợi cũng vừa lúc đi tới. Tôi từ biệt Việt Anh rồi leo lên xe. Ngồi vào vị trí cạnh cửa sổ, tôi chống tay mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Ngoài trời lạnh gió rồi.

Về tới nhà tôi nằm vật ra giường. Anh tôi đi làm chưa về, mẹ thì đang trong phòng với mớ quần áo ngổn ngang, còn chị dâu thì vừa đi làm về đã lên phòng gọi tôi.

– Tú An.

– Dạ?

– Hôm nay chị nhìn thấy đôi giày này đẹp lắm này, mua cho em đây

Tôi hớn hơ. Đó là một đôi giày cao cổ buộc dây màu xanh tím than. Đế giày màu trắng viền đen với những họa tiết mềm mại. Cổ giày còn có một lớp lông màu xám. Tôi xô vào chân đi thử.

– Đẹp quá chị ơi

– Có vừa không để chị đi đổi size

– Vừa mà. Em cảm ơn chị.

– Ừ, vừa đi học về hả. Đi tắm rửa rồi xuống ăn gì đi.

Nói rồi chị đi thẳng ra khỏi phòng. Tôi ôm lấy đôi giày mới, trong lòng không khỏi vui sướng. Giá mà có thêm đôi giày nơ kia thì đẹp biết bao, tiếc là Anh Quân đã không nhường lại nó cho tôi, không những vậy còn làm đủ mọi cách để trừ dập bắt nạt tôi nữa. Người đâu mà ghét dễ sợ. Trừ dập dọa dẫm tôi thôi đã đành, suýt nữa lại kéo theo cả Việt Anh. Mà nhắc đến Việt Anh, cậu ấy dễ thương thật.

Tít..tít.....tít....

Trang nhắn tin. Nó hẹn mai đi chơi. Lâu lắm rồi tôi với nó chưa đi chơi với nhau. Ngày mai là chủ nhật, Dương Thùy phải đi học thêm nên tôi không thể “cắm cọc” ở nhà nó được. Tôi gửi lại Linh Trang một tin nhắn vồn vện mỗi một chữ: “ok”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Oan gia ngõ hẹp

Sáng hôm sau đúng 8 giờ Linh Trang có mặt trước cửa nhà tôi, gọi cửa bấm chuông inh ỏi. Nó chờ tôi đi trên chiếc xe đạp mà hai đứa vẫn thường gọi đùa là ‘xe đạp teen’. Bỗng qua phố phường nôm nớp xe cộ qua lại, có hai cô bé chở nhau trên chiếc xe đạp đi hết đường này rồi lại nói tới con phố kia. Xe cứ bon bon lăn bánh trên mặt đường đưa chúng tôi trở về một mùa đông của năm nào đó, khi chúng tôi mới chỉ là những bé con vô lo vô nghĩ. Ngày ấy chúng tôi là một nhóm bạn thân gồm tôi, Linh Trang, Mai Chi, Hoàng Nam và Huy Minh. Nhóm bạn thân thiết thường đi với nhau vào những buổi trống tiết. Ngày ấy chỉ biết vui đùa, nào có ai nghĩ tới ngày phải chia tay, nào có ai nghĩ tới ngày mỗi đứa một phương, nào có ai nghĩ tới việc bỗng một sáng thức dậy sẽ chẳng còn nhớ nhau là ai nữa... Tất cả những âu lo phiền muộn kia đều được thay thế bằng những chiều dù mưa tầm tã nhưng cả bọn vẫn rủ nhau đi chơi, hay những lần ngược dòng trở lại tuổi thơ với nhà phao với vòng quay ngựa gỗ, điên cuồng hơn nữa khi trời chuyển lạnh nhưng đám bạn vẫn hẹn hò nhau tụ tập... Ngày ấy đã có lần như thế, đã có lần quãng chung một chiếc khăn khi cái rét thấu xương của Hà Nội bất chợt ủa về, cùng nhau tới lớp rồi lại chờ nhau sau mỗi lần trống tan trường, cùng nhau đi dưới hàng hoa sữa nồng nàn mỗi chiều thu. Ngày ấy cũng có những giờ phút lặng lẽ với hàng nước mắt chảy dài gợn dỗi, cũng có tiếng cười giòn tan trong ánh nắng xé chiều... Mọi chuyện đều tốt đẹp cho đến khi cặp đôi duy nhất trong nhóm là Mai Chi và Huy Minh chia tay. Và thế là những lần tụ tập thưa dần đi, Huy Minh và Hoàng Nam cũng chẳng còn nói chuyện với chúng tôi như trước nữa. Tình bạn đẹp đã mà chúng tôi nâng niu bấy lâu nay giờ rạn nứt. Sau đó, chẳng kịp ai nói với ai câu gì, chúng tôi lao vào với những chồng bài tập, với những lo lắng cho kì thi cấp 3 phía trước. Và rồi Mai Chi đi du học, bỏ lại sau lưng những kỉ niệm đẹp để về câu chuyện tình yêu tuổi học trò đầy lãng mạn. Sau khi Mai Chi đi du học tôi thấy Minh gầy hẳn đi, chắc nó buồn nhiều lắm. Đã nhiều lần tôi gắng hỏi Minh nhưng câu trả lời mà tôi nhận được chỉ là một cái cười buồn, rồi Minh lắc đầu nói rằng khi đó vẫn còn trẻ con bồng bột, chỉ là thích thoáng qua rồi lại quên ngay ấy mà. Dù vậy nhưng tôi biết rằng, cái “bồng bột trẻ con” của Minh nó nhiều hơn một chữ “thích” và sâu đậm hơn hai từ “thoáng qua”. Nhìn sắc mặt của nó khi nghe tin Mai Chi đi du học tôi cũng đủ hiểu. Một câu hỏi vẫn tồn tại trong đầu tôi từ bấy tới giờ đó là tại sao Mai Chi và Huy Minh lại chia tay? Linh Trang và Hoàng Nam cũng cùng chung một thắc mắc như vậy nhưng đây là chuyện riêng tư giữa Chi và Minh, chúng tôi không xen vào sẽ tốt hơn. Nam, Minh,

Chi và Trang, tôi không biết chúng nó có buồn không khi mà giờ đây mỗi đứa một nơi nhưng tôi tin chắc chắn rằng không ai trong số chúng tôi có thể quên đi những tháng ngày ngây ngô vụng dại ấy.

Một cơn gió ào qua, tôi cười buồn. Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà đã gần một năm trôi qua. Tôi không nên được một tiếng thờ dài.

– Sao đây? – Linh Trang hỏi.

– À không có gì, chỉ là tự nhiên thấy buồn thôi.

– Mà cứ hay nghĩ nhiều rồi lại buồn vu vơ. Không một sao?

– Tại tự nhiên tao nhớ chúng nó, Mai Chi, Huy Minh rồi cả Hoàng Nam nữa. Không biết giờ chúng nó thế nào rồi nhỉ! Từ đợt thi xong là chẳng ai còn liên lạc với ai nữa, còn mỗi tao với mày.

– Hôm nọ tao tình cờ gặp Hoàng Nam lúc tan học. Nó học “điên” lắm, vào cấp 3 là tối ngày đèn sách, chẳng có thời gian bè bạn gì hết.

– Thì trường chuyên mà mày.

– Ừ, nó còn nói là thằng Minh bây giờ học hành sa sút thậm tệ lắm. Nó trượt cấp 3, thiếu những 3 điểm thế là bây giờ phải ra trường dân lập học.

– Thật á? – Tôi sững sờ.

– Tao nghe Nam nói thế, cũng không biết thế nào. Tao cũng không tin được ý. Trước nó học giỏi nhất nhì lớp, ai cũng đặt kì vọng vào nó. Thế mà rốt cục lại chẳng đâu vào đâu. Buồn thật.

Tôi khẽ ‘ừ’ một tiếng. Trang đỗ lại ở quán cafe “Back In Time”. Đây là nơi tụ tập của chúng tôi từ năm lớp 9. Tôi “khai phá” được nơi này cũng là nhờ “ông anh già thân thương”. Hôm đó tôi có một cuộc thi piano ở trường mà tôi lại chưa luyện tập gì thế là tiện đường, anh tôi tới luôn chỗ này. Tình cờ thế nào mà bác chủ quán ở đây, bác Lâm, lại là bạn học cũ của mẹ tôi. Thế là những khi không có ai chơi đàn bác Lâm lại gọi tôi tới. Thù lao cho mỗi lần chơi đàn ở đây là tôi được free toàn bộ những thứ tôi gọi và mức “lương hấp dẫn” này chỉ áp dụng cho tôi. Và thế là đây trở thành một điểm tụ tập lí tưởng của cả bọn.

Trong lúc đợi Trang gửi xe, tôi háo hức chạy vọt lên. Đó là một tòa nhà 5 tầng, tường lát gạch đen, có treo những chiếc đèn neon trắng được uốn thành hình chữ “Back In Time”. Tòa nhà khá rộng với cấu trúc độc đáo đã thu hút sự chú ý của đông đảo các bạn trẻ. Đây cũng là một nơi thích hợp dành cho những người yêu nhạc được biểu diễn, giao lưu học hỏi. Ngoài ra, với cách bày trí mới mẻ thì đây cũng là một nơi thích hợp cho những ai có niềm đam mê với nhiếp ảnh.

Quán Cafe này có một tầng hầm để gửi xe, sau đó phải đi lên tầng mới lên được tầng 1, cũng là nơi hoạt động kinh doanh chính của “Back In Time”. Do có điều kiện mặt bằng rộng nên tầng này được chia làm nhiều khu và mỗi khu trang trí theo các phong cách đa dạng khác nhau để dễ dàng phù hợp với mọi lứa tuổi. Tầng tiếp theo, tầng 2 được chia làm đôi, một nửa dành cho các bạn trẻ tới thưởng thức hương vị của các loại đồ ăn thức uống cần không gian riêng tư yên tĩnh, phần còn lại được thiết kế để làm phòng ngủ cho nhân viên làm việc tại quán phải trực ca. Tầng tiếp theo là tầng 3, tôi chưa bao giờ đặt chân lên đó cả nhưng nghe bác Lâm miêu tả thì tầng đó có 2 phòng ngủ, một phòng của hai bác, phòng còn lại là của con trai bác Lâm hiện đã đi du học. Tôi chưa gặp con trai của bác bao giờ nhưng lại rất ngưỡng mộ anh chàng đó vì theo lời bác Lâm, toàn bộ mọi ý tưởng, thiết kế cho đến các công đoạn tạo dựng nên “Back In Time” đều là của người đó. Cho tới bây giờ “quán cafe tâm huyết” này đã hoạt động được cũng hơn 2 năm rồi. Nghe các anh chị nhân viên ở đây nói rằng doanh thu ở “Back In Time” tăng đều sau mỗi tháng. Tầng còn lại của tòa nhà là tầng 4, cũng có thể coi là một dạng quán cafe ngoài trời thu nhỏ dành cho các thành viên trong gia đình và đó cũng là nơi mà tôi chưa bao giờ đặt chân lên.

Đã lâu rồi tôi không quay lại nơi này kể từ đợt ôn thi tới giờ. Chính vì vậy nên việc hôm nay quay trở lại đây khiến tôi có đôi phần phấn khích. Tôi chạy một vòng quanh tầng hầm để xe rồi gào thét tạo nên những tiếng vọng một cách thích thú.

– Lay màyyyy. Im đi!!!!!! tao sắp điếc rồi!!!!!! – Linh Trang bịt tai, dùng hết sức gào về phía tôi

– Aaaaaa húúúúúú aaaaaaa. kẹkẹkẹ taoooo aaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Thế ở đây mà hét. Tao lên trước đây. Kẹ mà luôn đấy.

Nói rồi Trang bỏ mặc tôi, quay người đi thẳng. Tôi thôi không gào thét nữa mà vội vàng chạy theo nó. Đẩy cửa bước vào, một khung cảnh quen thuộc hiện ra trước mắt tôi. Những góc phòng trang trí bởi những phong cách khác nhau. Phía bên tay trái là một mảng tường được tô vẽ thành một bầu trời xanh với những đám mây bông bồng bênh là những miếng bông xốp gắn vào đó. Trên bàn, tấm menu được trang trí bằng những viên kẹo cứng với đủ loại màu sắc, hộp đựng giấy ăn được làm giống với những hộp kẹo ngộ nghĩnh, xung quanh còn có những viên kẹo bông nhìn dễ thương tới mức lần đầu tiên nhìn thấy nó tôi đã nuốt cho vào miệng. Vì ở đây toàn những thứ ngọt ngào nên tôi gọi đó là góc “mộng mơ”. Nói chung là ở tầng 1 này còn có rất nhiều những góc trang trí độc đáo khác khiến người ta phải mê mẩn. Nhưng nơi mà tôi thích nhất thì có lẽ là ở nơi có bức tường là hình vẽ cánh đồng bao la rộng lớn với bộ bàn ghế mây. Tôi vội kéo Linh Trang lại đó ngồi.

– Tú An hả cháu? – Thấy tôi bác Lâm vội tiến lại gần. – Lâu lắm mới thấy cháu đến. Học hành dạo này tốt chứ hả?

– Dạ vâng ạ

– Cháu chào bác – Linh Trang lễ phép

– Ừ rồi hai đứa cứ ngồi đây, uống gì thì gọi nhé, bác ra kia chút. À mà Tú An, giờ này piano đang vắng đấy.

Bác Lâm nháy mắt một cái rồi quay lưng đi thẳng. Đã lâu rồi tôi cũng không đụng tới piano. Tôi quay lại mỉm cười với Linh Trang.

– Mà cứ gọi đồ đi nhé, tao lên kia chút.

– Ờ đi đi, tao gọi nước như mọi khi nhớ, ăn thêm gì không?

– Tùy mày thôi.

Tôi chỉ kịp vút lại một câu rồi vội vã tiến lại gần phía sân khấu nằm ở trung tâm của quán cafe. Đam mê của tôi không phải là piano nhưng tôi có một lý do để đeo đuổi piano cho tới tận bây giờ. Chậm rãi tiến tới cây đàn. Từng phím đen trắng nằm cạnh nhau nổi đều tăm tắp như những bậc thang dẫn tôi về một thế giới nào đó mà chính tôi cũng không biết được. Ở nơi đó rất buồn, khi tiếng nhạc cất lên cũng là khi ký ức của ngày xưa ùa về... Có một nhóm học sinh vô lo vô nghĩ, hồn nhiên vô tư trong sáng... Có những kỉ niệm cứ thế ùa về, trầm bổng cùng với từng nốt nhạc phát ra từ phím đàn. Những kỉ niệm ấy đẹp tựa như một giấc mơ, một giấc mơ mà đêm nào cũng nhìn thấy để rồi khi ta giật mình tỉnh dậy mới biết rằng mọi thứ đã trôi xa. Quá khứ của ngày xưa à, hãy ngủ yên nhé!

Tại sao tôi lại đánh bài nhạc này? Tôi cũng không biết nữa, có lẽ chỉ đơn giản là vì hôm nay tôi đã nhớ lại quá khứ của mình và thật lòng muốn quay trở lại đó, giống như tên của quán cafe này vậy: Back In Time.

Ngay khi tiếng đàn vừa dứt, tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên. Là Việt Anh. Tại sao cậu ta lại ở đây?

– Có tài mà giấu nhé!

Việt Anh mỉm cười để lộ lúm má đồng tiền, đôi mắt lại híp tịt lại giống y hệt một thằng nhóc bướng bỉnh nhưng cũng lại rất dễ thương.

– Sao cậu ở đây? – Tôi ngạc nhiên

– Làm thêm

Việt Anh nói rồi giơ hai ngón tay tạo thành chữ ‘V’. Lúc bấy giờ tôi mới để ý đến đồng phục nhân viên mà cậu đang mặc, trên tay còn bê một khay đồ ăn với hai cốc cafe.

– An đi một mình hả?

– Tổ đi với bạn.

– Vậy An về bàn đi nhé, lát tới qua đó sau.

Tôi chẳng kịp nói năng câu gì thì cậu ấy đi mất. Tôi nhún vai rồi bước về bàn với Linh Trang. Nó đang nhìn tôi bằng ánh mắt gian xảo rồi cười hỏi:

– Ai đấy?

Tôi đem lại mọi chuyện kể cho Trang nghe. Con bé bắt đầu thêu dệt ra hàng tá những câu chuyện về một hotboy và một con bé âm âm ương ương nào đó theo mô típ công chúa lọ lem.

– Rồi sẽ có một ngày, chàng hoàng tử sẽ đến và đem theo đôi giày thủy tinh tặng cho mày.

– Lay hồn. Mày bay hơi xa rồi đấy, xuống đi không cảm lạnh đấy.

Tôi giả bộ ngửa mặt lên gọi trêu Linh Trang. Đang nói, đột nhiên tôi ngừng lại. Một tiếng đàn trong trẻo ngân lên. Người này đang chơi lại bài mà tôi vừa chơi nhưng nghe khác hẳn. Từng nốt nhạc mềm mại uyển chuyển như làm ngưng đọng cả không gian. Mọi người trong quán cafe đều yên lặng, say sưa lắng nghe. Dĩ nhiên tôi cũng không phải ngoại lệ. Tôi cố nheo mắt để nhìn thấy được khuôn mặt chủ nhân của những nốt nhạc này, nhưng vô ích. Tất cả những gì tôi nhìn thấy được lúc này chỉ là một bóng lưng.

Cho đến khi bản nhạc gần đến hồi kết thì cũng là lúc bác Lâm bê ra một ổ bánh thom phức.

– Hay không? Con trai bác đấy

– Gì ạ? Con trai bác du học về rồi ă?

– Ừ nó mới về.

Người bí ẩn kia kết thúc màn trình diễn của mình rồi đứng dậy. Anh ta bước xuống sân khấu, tiến về phía chúng tôi. Tôi cảm thấy hồi hộp. Lần đầu tiên được gặp người con trai độc nhất của bác Lâm, tôi cảm giác anh giống như một nhân vật bước ra từ trong truyền thuyết. Và tôi đã ước những gì đang xảy ra xung quanh tôi đều không phải sự thật khi mà người đang đứng trước mặt tôi đây lại là người nhỏ mọn mua tranh giấy của tôi, cái người chèn ép tôi một cách quá đáng trong suốt bao nhiêu tiết học vừa qua. Phải, không ai khác ngoài ông thầy quái gở của tôi, chính là anh, Nguyễn Anh Quân !!!!

– Sao thầy lại ở đây???

Tôi bất giác hỏi một câu ngớ ngẩn

– Hỏi vô duyên. Nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu!

– ... – Tôi chết lặng.

Người mà bấy lâu nay tôi thầm ngưỡng mộ lại là con người nhỏ mọn hẹp hòi này sao? Làm sao có thể thế được. Không, tôi không tin. Thấy màn đối thoại chả đâu vào với đâu giữa tôi với Anh Quân, bác Lâm lên tiếng:

– Quân, con quen Tú An hả?

– Học trò của con ạ.

– Vậy sao. Tú An cũng là cô bé mà bố kể với con đấy. Thôi, mấy đứa tụi bây ngồi đó mà chia sẻ kinh nghiệm piano cho nhau đi, bố đi tìm mẹ con đã.

Nói rồi bác Lâm đi lên trên tầng. Tôi dần mất nhìn cái người sở hữu bộ mặt hà hiếp đáng ghét đang ngồi xuống cái ghế đối diện. Anh vẫy tay gọi Việt Anh lại gần đó, thì thầm vài câu rồi ngay sau đó Việt Anh lại chạy mất. Còn Linh Trang, nhân vật duy nhất từ này tới giờ chẳng phát biểu câu nào, giờ lại tròn mắt ngơ người nhìn theo cái bóng của Việt Anh sau khi cậu đi khuất. Xong, đủ hiểu rồi. Con bạn chí cốt của tôi bị “cắm nằng” rồi.

– Ai... ai đó mày? Có bạn gái chưa? – Trang khều khều tay tôi, thì thào như buôn bạc giả.

– Tao chịu chết. Mới gặp hôm qua.

– Sao mày bảo học cùng lớp mày?

– Cả lớp tính cả bạn ấy thì tao quen được 10 người, mày còn hỏi gì nữa không?

– Kinh dị thế.

Tôi với Trang cứ tiếp tục thì thầm rồi cười rúc rích, quên luôn cả một kẻ đáng ghét đang ngồi phải đối diện ngán ngẩm nhìn hai đứa chúng tôi. Sau đó Việt Anh trở lại với một khay đồ ăn thơm phức, bộ đồng phục nhân viên của cậu cũng được thay bởi chiếc áo len cổ lọ tối màu.

– Mấy đứa này làm xong bài tôi giao chưa mà đã đi chơi thế này hả?

Khỏi phải nói cũng biết câu nói vừa rồi là của “lão thầy” tôi. Tôi giả lơ, coi như không nghe thấy gì. Việt Anh cũng kéo ghế ngồi xuống.

– Đây là bạn của An hả? – Việt Anh nhìn Linh Trang rồi quay sang hỏi tôi.

– Ừ. Minh tên Trang. Minh học chung cấp 2 với Tú An

Tôi còn chưa kịp nghe xem Việt Anh hỏi gì thì con bé Linh Trang đã tranh phần trả lời. Xem ra có người “đổ” thật rồi. Thấy Trang trả lời, Anh Quân vội chen vào hỏi một câu làm tôi tức xì khói.

– Vậy là cô bé này học chung với con nhóc xấu tính kia hả?

– Dạ học chung cấp 2 thôi ạ. – Trang bặm miệng nhìn tôi.

– Thầy đừng mượn gió bẻ măng nhé. Ai xấu tính hơn ai chứ!

– Tất nhiên là em rồi. Chỉ vì một đôi giày mà thù tôi suốt từ đó tới giờ.

– Chứ không phải thầy cố tình bắt nạt em trên lớp ấy hả?

– Thế ai phi dép vào đầu tôi?

– Em đã nói là em không cố tình mà.

– Thế em làm gì mà không cố tình? Chẳng lẽ cầm dép lên ngắm xong thấy tôi thế là tiện tay làm rơi? Mà tôi phải công nhận là em lờ chân chuẩn thật!

– Đã nói là em không cố tình mà.

– Tôi nghe bố tôi kể lại là có một cô bé rất ngưỡng mộ tôi, tưởng ai hóa ra lại là em. Thật thất vọng quá!

– Em cũng hết ngưỡng mộ rồi!

Tôi với anh cứ chỉ chớ làm àm một góc, còn Việt Anh và Linh Trang thì ngược lại hoàn toàn. Hai đứa nó ngồi nói chuyện gì đó mà tôi cũng không để ý, chỉ thấy chốc chốc Linh Trang lại mỉm cười về e then, hai má đỏ ửng. Còn Việt Anh thì liên tục gãi đầu rồi cười để lộ ra khuôn mặt trẻ con của mình. Thật không hiểu nổi hôm nay là ngày gì nữa. Tôi chỉ muốn có một ngày chủ nhật thật yên bình để thư giãn và không phải nhìn cái bản mặt đáng ghét của người-mà-không-nói-thì-bạn-cũng-biết-là-ai-rồi-đấy. Mà sao đi đâu cũng gặp thế này. Từ giờ tôi phải sống sao đây. Ghét của nào trời trao của ấy, càng ghét càng gặp, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: CÔ BÉ BÁN DIÊM

Thời gian cứ vùn vụt trôi qua. Những con đường Hà Nội rực rỡ và lung linh hơn trong ánh đèn neon lấp lánh chào mừng một mùa giáng sinh ấm áp và an lành sắp tới. Tôi ôm một túi đồ chạy tung tăng trên phố, lướt qua những ô cửa kính được trang trí bởi những chùm đèn nhấp nháy vui mắt, lướt qua những đôi bít tất đủ các màu và những hộp quà sắc sỡ người ta để ở bậc cửa, rồi cả những cây thông với đủ thứ đồ trang trí treo trên đó. Tôi bước thật nhanh về nhà để cùng giúp mẹ và chị dọn dẹp bởi hôm nay gia đình bác Lâm, bạn học của mẹ, sẽ sang dùng bữa với gia đình tôi và gia đình bác-Lâm ở đây nghĩa là cả Anh Quân cũng sẽ tới. Tôi đã đập mặt vào tủ lạnh sau khi nghe mẹ thông báo “hung tin”.

Mẹ kể rằng hai vợ chồng bác Lâm đến được với nhau là do mẹ, cả hai đều là bạn thân của mẹ hồi còn đi học. Nghe mẹ kể bao nhiêu chuyện thời học sinh, chuyện mẹ giới thiệu bác Lâm cho cô bạn thân... Càng nghe tôi càng cảm thấy mến hai bác hơn. Nhưng tại sao hai người họ lại có một cậu con trai tính khí quái dị như vậy? Để bây giờ mỗi tiết học nào của “lão quái vật” ấy là tôi lại trở thành trò cười cho cả lớp, hôm thì lau bảng, hôm thì vứt rác, hôm thì gọi tôi lên dù chẳng có việc gì rồi lại đuổi tôi về chỗ. Thật phát điên mà. Tôi rất muốn gào lên ăn vạ với mẹ nhưng chỉ sợ rằng sau khi mẹ biết rằng Anh Quân là con của bạn thân của mình thì số tôi coi như đã xác định. Chính vì vậy nên hôm nay tôi chỉ mong Anh Quân không thêm nói gì với tôi, chỉ cần như vậy thôi là đã tốt lắm lắm rồi. Nhưng cuộc đời mà, đâu phải cứ mong ước thì nó sẽ trở thành sự thật đâu chứ.

Đúng 7h bữa tối được dọn ra, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng. Đến 7h15 hai bác cùng cậu con trai “quái vật” có mặt ở nhà tôi và tất cả cùng quây quần bên bàn ăn, cảm giác ấm cúng như một đại gia đình thực thụ. Mẹ và hai bác ôn lại rất nhiều kỉ niệm xưa cũ còn mấy đứa chúng tôi chỉ lặng lẽ ngồi ăn, đôi lúc lại thêm vào đôi ba câu cho thêm phần đặc sắc rồi tất cả lại cùng cười phá lên. Từ đầu tới giờ Anh Quân nhìn tôi bằng ánh mắt chằm chọc, mấy lần định nói gì đó để trừu tôi nhưng tôi đều bị tôi cướp lời. Khi thì hỏi mẹ gì đó, khi thì quay sang giả vờ ngu ngơ chọc tức ông anh trai. Thấy cậu con trai độc nhất của bạn thân từ đầu bữa không hé một lời, mẹ tôi gắp một miếng gà to dùng, đúng cái miếng mà tôi đang định gắp, đặt vào bát Quân rồi hỏi chuyện.

– Anh Quân, thế là cháu du học bên Anh đúng không? Thế giờ cháu đang làm gì?

– Dạ bây giờ cháu đang dạy ở trường cấp 3 ạ. – Anh lễ phép trả lời mẹ tôi. Nhưng chưa kịp nói hết thì tôi vội vã chen vào.

– Ôi, ôi, ôi... trường... trường cấp 3 hơ, hơ hơ hơ...hơ...cấp 3... hơ hơ

Và tôi gằn như gục mặt vào bát cơm sau khi phát biểu ra những lời ngu ngốc mà ngay cả chính bản thân tôi cũng không hiểu mình vừa phát ngôn ra cái gì.

– Mày làm sao thế? Ăn phải cái gì à? – Anh tôi quay sang nhìn với một bộ mặt kinh hãi.

– Em.. hơ.. không..không sao hơ..hơ... – Mặt tôi cười như mếu. Bộ dạng tôi lúc này chẳng khác nào một con ngốc, một con bệnh hoạn chưa uống thuốc.

Mẹ lừ mắt nhìn tôi một cái. Tôi cắt cái điệu bộ ngớ ngẩn của mình vào một góc rồi tiếp tục ăn.

– Mà thằng Quân nhà tôi nó dạy lớp Tú An đấy. – Bác Lâm quay ra nhìn con trai rồi nhìn mẹ tôi.

– Thật không? – Mẹ nhìn tôi một cách ngạc nhiên.

Thôi xong rồi. Vậy là cuộc đời tôi xác định rõ rồi. Đúng là chạy trời không khỏi nắng, muốn giấu cũng không thể. Nhớ lại những lúc tôi kêu ca chửi rủa “anh thầy” với mẹ... Thôi xác định rồi.

– Vâng, cháu dạy lớp của Tú An ạ.

– Vậy à, Tú An học hành thế nào cháu?

– Các môn thì khá nhưng riêng môn...

– Ày yaaa đau bụng quá...- Tôi vội gào lên, ôm bụng lăn lộn.

– Thấy chưa, đã bảo ăn phải cái gì mà – Anh tôi ngồi bên cạnh bình thản lên tiếng.

– Anh còn ngồi đấy nói nữa, phụ em đưa An lên phòng đi – Chị dâu vội vàng buông bát xuống đỡ tôi dậy. – Cả nhà cứ tiếp tục dùng bữa đi ạ, con đưa An lên phòng

Ông anh trai chẹp chẹp mồm vài cái rồi cũng đứng dậy cổng tôi lên phòng còn chị dâu thì đi tìm thuốc. Xong xuôi cả hai cùng xuống nhà, bỏ lại tôi đang giả vờ ôm bụng kêu la. Chẳng cần biết Anh Quân sẽ nói những gì với mẹ tôi nhưng mà tốt nhất là không nên ở đó lúc này. Môn hóa, lúc nào cũng là môn hóa, là cái môn phiền toái nhất quả đất. Tôi cứ ngồi lì trên phòng, nghịch đủ trò làm đủ việc cho tới khi cửa phòng bật mở, người bước vào lại là mẹ.

– Biết ngay là giả vờ mà.

– Mẹ...

– Mẹ con cái gì, chuẩn bị bài rồi đi ngủ đi. Học hành cho cẩn thận vào, mẹ bảo anh Quân chú ý tới bài vở của con nhiều hơn rồi đấy. Cố gắng mà học cho tốt vào.

Nói rồi mẹ đi thẳng ra ngoài. Ôi mẹ ơi, mẹ không cần nói con cũng đã nhận đủ “sự chú ý” rồi, mẹ nói xong chắc con còn thảm hơn. Tôi méo mặt đi chuẩn bị sách vở rồi tắt đèn đi ngủ sớm.

Hôm nay là Noel, ngày Chúa ra đời. Tôi cùng Linh Trang đã mất rất lâu để lên kế hoạch cho việc đi chơi với Lam với Thùy với Việt Anh vào ngày hôm nay nhưng sau đó Linh Trang lại không thể đi. Nó gửi cho tôi một tin nhắn.

“Tú An, xin lỗi nhớ chắc tao không đi với bọn mày được đâu. Tối nay tao phải đi cùng gia đình mất rồi. Xin lỗi các bạn hộ tao nhớ”

Mất cả công lên kế hoạch bàn tới bàn lui, rồi cả Việt Anh, Dương Thùy và Hồng Lam nữa. Tôi cũng chẳng hiểu vì đâu mà tự dưng Việt Anh lại có thể nhảy vào đi cùng một đám chỉ toàn con gái, cho tới khi tôi thông báo lại cho tất cả mọi người là Linh Trang sẽ không đi được thì mặt Việt Anh xị xuống như bị dội nước. Xem ra sắp tới có chuyện hay rồi đây.

Hôm nay tuy là Noel nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi được nghỉ học và càn kinh khủng hơn khi tôi chợt nhận ra là hôm nay có môn hóa, môn hóa đấy. Nhớ lại buổi tối hôm nọ, nhớ lại những gì mà mẹ nói với Anh Quân... ôi trời ơi. Ngồi trên xe bus, do sắc mặt tôi thay đổi theo từng suy nghĩ nên trông rất khó coi. Chính vì thế nên trên xe ai cũng đang nhìn tôi với ánh mắt dè chừng. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài thì e rằng điểm tôi tiếp theo của tôi sẽ là trại tâm thần chứ không phải là trường học nữa. Nhưng hãy lạc quan lên, tối nay là giáng sinh rồi, tôi sẽ được đi chơi, được thấy người ta giả làm ông già Noel trong bộ đồ đồ với chòm râu giả trắng muốt, được nhìn thấy một phố phường lấp lánh đèn hoa âm áp trong cái rét thấu xương của tháng 12... Chỉ cần nghĩ tới đây thôi là tôi đã cảm thấy lâng lâng rồi.

Thay vào bộ mặt ngái ngủ như mọi hôm, tôi bước vào lớp với một vẻ mặt vô cùng hớn hờ, có lẽ vì nghĩ về chuyện đi chơi khiến tôi cảm thấy phấn chấn hoặc cũng có thể vì hôm nay chúng tôi học buổi chiều. Vừa bước vào tới lớp, tôi nhìn thấy Lam và Thùy cũng hớn hờ không kém. Tôi đặt cặp xuống chỗ và bắt đầu nói về buổi đi chơi. Xem ra không chỉ có mình tôi mong chờ buổi tối nay mà cả Thùy và Lam cũng vậy. Việt Anh thì liên tục kêu ca vì không được đi ngay lúc này. Chẳng hiểu Việt Anh bới đâu cái niềm tin mơ hồ rằng sẽ vô tình gặp Linh Trang vào tối nay và cu cậu cứ thế ngồi cười khiến người khác phát sợ. Tôi cứ vô tư cười đùa cùng đám bạn mà chẳng để ý xem xung quanh lớp như thế nào, cũng chẳng hề để ý rằng mình đang bị “chiếu tướng” bởi một cặp mắt ganh ghét.

Hai tiết đầu tiên trôi qua trong tiếng thờ dài và nửa lớp thì nằm rạp hết xuống bàn. Đứa thì hí hoáy với cái điện thoại dưới ngăn bàn, đứa thì ngồi ngắm mấy cái bút như thể đấy là báu vật, đứa thì đang phiêu du trong thế giới giấc mơ... Kể cũng đúng thôi, không khí giáng sinh đang tràn về mọi nẻo, ai ai cũng háo hức được nhào ngay ra khỏi lớp để đi chơi vậy mà ngày hôm nay lại phải học ngay hai tiết văn buồn chán liền một lúc, lại còn là tiết đầu tiên nữa, ai mà chịu cho nổi. Tôi ư ờ ời gấp quyển sách vào, đặt nó sang một bên rồi cũng nhào người ra ôm lấy cái bàn.

– Ôi trời ơi hai tiết văn...

– Mày nghĩ hai tiết văn là đáng sợ sao? – Lam quay xuống nhìn bộ mặt bơ phờ của tôi rồi gãi mũi – Thế thì tao rất vui được thông báo cho mày một tin buồn là tiết tiếp theo là tiết hóa.

– Mày phấn đi. – Tôi lèm bèm – Vui với chả vẻ, đau khổ thì có. TT^TT

Sau một hồi kêu ca than vãn tôi ép mình ngồi thẳng dậy, lấy ra quyển sách hóa. Nhìn vào trang công thức mà tôi như nhìn bức vách. Chỗ thì hiểu lơ mơ, chỗ thì mù tịt. Mặc dù hóa lớp 10 ở chương tôi đang học cũng khá dễ và tôi cũng hơi hơi biết làm nhưng mọi thứ vẫn còn quá mịt mờ. Tôi ghét môn hóa không chỉ vì nó khó, còn một lí do nữa và nó là gì thì chắc ai cũng biết rồi đấy và cái lí do để tôi ghét môn hóa đến mức thậm tệ như thể hiện đang di chuyển vào lớp. Hôm nay anh mặc một chiếc áo len màu nâu sẫm bên trong mặc một áo sơ mi trắng cổ áo lộ ra ngoài, quàng trên cổ còn chiếc khăn len màu đen, trên tay còn vắt một chiếc áo khoác to đùng, trông chẳng giống ai. Thế mà mấy đứa con gái hóm trai lớp tôi vẫn cứ tí mắt lên, miệng khen rồi rít, đáng buồn là trong số đó có cả Lam.

– Nay Lam, mày không sợ cái bạn trai bóng rổ bên 10a3 ghen à?

– Ghen gì. Đối với tao trai đẹp cũng như một tác phẩm nghệ thuật, mà đẹp là phải ngắm. Tao chỉ khen đẹp thôi chứ có yêu đâu mà nó ghen. Mày đừng có mà đi hót lèo đây.

Lam nói một lèo rồi quay sang Thùy bàn tán tiếp. Trong lớp lúc này chẳng khác nào một cái chợ vỡ, hội con gái thì nhao nhao lên bàn tán về ‘anh thầy’ đẹp trai đang ngồi trên bàn giáo viên xem xét giấy tờ, lũ con trai thì bàn nhau về việc sẽ đi đâu trong đêm Noel. Duy chỉ có mình tôi ngồi yên nhìn lớp

nhón nháo. Người đang ngồi phía trên kia nhủu mày nhìn xuống phía lớp học rồi đập bàn.

– Lạ thật thôi cái lớp này, trật tự hết xem nào. Có tin tôi phạt vài em ở lại cuối giờ không hả?

Lớp im phăng phắc, không một ai ho he. Thấy vậy, lông mày của Anh Quân mới từ từ dần ra, anh tiếp tục cúi xuống xem xét lại đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn. Được vài phút, lớp tôi lại trở về trạng thái ban đầu. không chỉ thế mà ầm hơn cả ban đầu. Anh mau chóng thu gọn mớ lộn xộn trên bàn giáo viên, đập bàn thêm cái nữa rồi nói to:

– Tú An ở lại cuối giờ cho tôi.

Oát đờ hơi? Tôi làm gì cơ? Sao lại bắt tôi ở lại cuối giờ? Bắt tôi ở lại cuối giờ thì tôi đi chơi kiểu gì? Rõ ràng tôi là đứa im lạng nhất này giờ mà kêu tôi ở lại là sao?

– Em làm gì ạ?? Em có làm gì đâu? Em đâu có làm gì mất trật tự đâu ạ?

– Tôi đâu có bảo em mất trật tự.

– Thế tại sao em lại phải ở lại ạ?

– Tôi phạt em vì tội không thuộc bài!

– Bài gì ạ???? – Mất tôi mớ to hết cỡ

– Các phương trình bài trước trong sách giáo khoa cộng với bài tập tính toán trong sách bài tập và lý thuyết tôi cho chép trong vở. Có làm được không?

Mặt tôi xị xuống, tôi còn chẳng nghe kịp anh ta nói cái gì. Biết thừa tôi là một đứa ngu hóa mà còn hỏi có làm được không, đương nhiên là không rồi còn hỏi.

Thấy tôi im lạng hồi lâu anh ta mới lên tiếng.

– Không chứ gì, vậy thì ở lại cuối giờ nhé. Giờ thì cả lớp mở vở chúng ta học bài.

Có một sự bất công vô cùng to lớn ở đây. Thực sự là rất bất công mà! Kiểm tra bài tập kiểu gì mà kì cục một cách vô lí vậy? Tại sao lại có mỗi mình tôi bị gọi kiểm tra?? Công bằng đâu? Tôi hậm hực ngồi phịch xuống ghế. Nói là giờ sách chứ thực ra tôi gần như xé rời từng trang. Lam lo lằng quay xuống ném cho tôi một mẩu giấy rồi lại quay vội lên.

“Thôi có gì chốc nữa bọn tao ở lại xin thầy cùng mày, đừng buồn nha. we love An”

Tôi quay sang Thùy, nó đang nhìn tôi rồi khẽ mỉm cười. Còn Việt Anh thì nhìn tôi rồi nháy mắt. Nhìn ba đứa chúng nó cười ánh mắt lấp lánh, tôi cũng vui lây. Ở lại thì đã sao chứ, tôi còn có bạn bè cơ mà. ~^^~

Giờ học trôi đi một cách chậm chạp. Tới cuối tiết năm, khi mà cả lớp ra về, khi mà người ta đã chuẩn bị đi chơi Noel, khi mà đáng lẽ ra là tôi được đi chơi với bọn Lam cho tới tối thì giờ đây, ngay chính lúc này tôi phải ngồi lại lớp để đợi “lão thầy quái thai ngâm giấm” xem lão ta định “sai bảo” gì. Còn về phần Thùy, Lam và Việt Anh, tôi nói chúng nó cứ đi trước, có gì tôi sẽ nhắn tin sau, có lẽ lúc này chúng nó đang đi xem phim rồi. Tôi thờ dài chán nản. Số mình đúng là số con rệp, à mà con rệp còn may mắn hơn mình chán. Ít ra hôm nay con rệp còn có thể đi chơi với bạn bè của nó. Hôm nay là giáng sinh, là ngày chúa sinh được ra cơ mà, vậy tại sao tôi lại chết dí ở một xó thế này? mà sao phạt hôm nào không phạt lại phạt đúng hôm nay?

br...br.....brrrr

Chiếc điện thoại bất chợt rung lên từng hồi trong túi. Là tin nhắn từ số máy lạ.

“Em lên phòng giáo viên ngồi đợi tôi một chút nhé. Tôi gửi tài liệu cho thầy hiệu trưởng xong sẽ qua sau. Cảm không được trốn về không thì tôi mách mẹ em đấy. Thầy Quân”

Gi cơ, bây giờ còn lôi cả mẹ ra để dọa tôi sao, thật tức muốn xì khói mà. Tôi đẩy cửa bước ra khỏi lớp, một cơn gió lạnh lập tức ủa tới. Tôi không nghĩ ngoài trời lại lạnh đến thế và cũng không nghĩ rằng trường lại vắng vẻ đến thế. Giờ này chắc chẳng còn học sinh nào ở lại trường nữa đâu, nhất lại là trong hôm nay nữa. Nhưng tôi thực sự đã sai khi nghĩ như vậy. Khi tôi đi tới cầu thang dẫn lên tầng để lên phòng giáo viên thì một bàn tay từ đằng sau kéo tôi lại. Bàn tay lạnh buốt bịt chặt miệng rồi kéo tôi đi. Tôi nhận ra đó là Mai Hương, hèn chi khỏe như vậy, chiếc cặp của tôi dù đeo trên vai vẫn bị bỏ rơi lại ở chân cầu thang, dù có cố gắng giãy dụa thế nào thì tôi vẫn bị nó lôi xềnh xệch trên dây hành lang đi thẳng vào phòng vệ sinh nữ.

Mai Hương đẩy tôi một cách thô bạo khiến cả người tôi va vào tường, đầu tôi va vào bồn rửa mặt, nó nhìn tôi bằng đôi mắt hằn học khiến tôi nổi da gà, buốt sống lưng.

– Mày biết tại sao tao lại lôi mày vào đây không? Mà thôi tao nói luôn nhé, tao muốn biết là mày làm cách nào mà Việt Anh lại chơi với mày?

– Cậu thích Việt Anh? – Tôi tròn mắt nhìn Mai Hương.

– Nếu đã biết thế rồi thì từ nay về sau tránh xa Việt Anh ra.

– Tại sao? Việt Anh cũng là con người, cậu ấy hoàn toàn có quyền lựa chọn chơi với ai, sao cậu vô lý thế?

Nhắc đến hai từ “vô lý” tôi lại nghĩ đến Anh Quân, đây mới là người vô lý nhất mà tôi biết từ trước tới giờ. Không biết giờ này anh đã lên đến phòng giáo viên chưa, lên rồi mà không thấy tôi thì chắc hẳn anh sẽ gọi cho mẹ tôi và đương nhiên đứa oan uổng nhất sẽ là tôi. Không được, tôi phải lên đó để nói rằng phạt gì thì để hôm khác, hôm nay tôi muốn xả hơi. Không nghĩ nhiều tôi lao ra khỏi phòng WC nữ. Nhưng Mai Hương đã túm dc mũ áo tôi kéo ngược trở lại khiến tôi nghẹt thở, theo quán tính ngã xuống nền nhà.

– Tao thừa biết là hôm nay mày với Việt Anh đi chơi với nhau. Tao đã nói rõ ràng với mày rồi, đừng trách tao ác.

Một làn nước lạnh từ đầu dội từ trên đỉnh đầu tôi. Chiếc xô đỏ trên tay Mai Hương rơi xuống sàn nhà tạo nên một âm thanh khô khốc. Cả người tôi ướt nhẹp từ đầu tới chân.

– Giờ thì mày đi chơi được rồi đó.

Mai Hương cười khênh một cái rồi bỏ đi. Tôi lồm cồm bò dậy trong một bộ dạng nhếch nhác ướt sũng. Tiết trời tháng 12 lạnh thấu xương vậy mà tôi lại bị một xô nước lạnh dội cho ướt hết người. Bây giờ mà vác cái bộ dạng thảm thương này đi gặp Anh Quân thì thế nào tôi cũng bị châm chọc cho tức chết. Tôi bước chậm chậm ra khỏi WC. Trời lạnh tới mức tôi muốn chết đi sống lại, rét một cách thấu xương.

Bất giác những giọt nước mắt mang tên “túi thân” trào ra. Tôi ngồi sụp xuống dãy hành lang vắng vẻ, giọt nước mắt nóng hổi không thể sưởi ấm tôi lúc này. Tôi cũng chỉ là một con người bình thường, à mà không, nói đúng ra thì tôi vẫn là một con nhóc, một con nhóc thích cười đùa, một con nhóc vẫn còn yêu đời vẫn còn những mơ mộng... Tại sao tôi lại phải chịu những bất công thế này? Tôi đâu có thích Việt Anh và cậu ấy cũng đâu có thích tôi? Tôi đâu có làm gì sai đâu mà “lão thầy” vẫn bắt ne bắt nét tôi từng chút từng chút một? Hôm nay là Noel, người ta thì ấm áp trong vòng tay gia đình, người thì vui vẻ đi chơi cùng bạn bè, người thì xuống phố hòa mình vào dòng người đông đúc để tìm cho mình một cảm giác yên bình của đêm Giáng Sinh... Còn tôi thì sao? Ướt sũng, ngồi đây co ro một góc và hoàn toàn cô độc. Tôi cười một tiếng, nhìn tôi lúc này có khác nào được người ta moi từ dưới cống lên, đầu tóc áo quần đều ướt hết. Một con bé xấu số trong đêm giáng sinh. Nhắc tới đây tôi lại nhớ về câu chuyện “Cô Bé Bán Diêm” mà hồi nhỏ tôi vẫn hay được nghe, khi những đứa trẻ khác được ăn no mặc ấm, được hạnh phúc trong sự quan tâm chăm sóc thương yêu của cha mẹ trong đêm giáng sinh thì cô bé ấy lại phải đi bán những hộp diêm trong tình trạng bụng thì đói, quần áo rách rưới không đủ ấm. Tôi lúc này quần áo không rách rưới nhưng ướt sũng, bụng cũng reo lên vì đói và cũng vô cùng lạnh. Xem ra tôi cũng giống cô bé bán diêm đấy chứ, chỉ tiếc là tôi không có hộp diêm nào ở đây cả. Tôi tự thấy thương cho bản thân mình, thương cho cả số phận nhân vật cô bé bán diêm trong truyện nữa. Phải khi nào bạn gặp hoàn cảnh khó khăn, bạn mới hiểu được người khác đã phải chịu những gì còn bạn thì đã nhận được những gì.

Trời đã tối, những ánh đèn đường đã được bật lên từ lúc nào. Tôi lúc này thì cái lạnh đã thật sự ngấm vào người tôi. Tôi không còn sức để đứng dậy nữa, phần vì lạnh, phần vì đói.

– Tú An à?

Một giọng nói vang lên từ đầu dãy hành lang. Ai vậy? Không phải là ông già Noel trong cái áo đỏ và bộ râu trắng chứ? Hay là diêm vương sai người tới bắt tôi đi? Thôi thôi nào, còn gì có thể tệ hơn là bị ướt trong một thời tiết lạnh phát điên thế này và cái bụng thì trống rỗng chứ. Tôi gục đầu vào bức tường, chẳng buồn trả lời tiếng gọi kia, mà tôi cũng chẳng còn đủ sức để lên tiếng nữa.

– Tú An? Tú An...

Tiếng gọi gần hơn, là Anh Quân. Ôi đúng là Diêm Vương sai quỷ sứ tới rồi huhu. Anh Quân thì khác nào Quỷ Sứ chứ, có khi còn kinh khủng hơn ấy chứ.

– Em làm sao thế này? Tú An???

Anh gọi thất thanh gọi tôi, vội vàng quỳ xuống lay lay người tôi.

– Thầy..thầy chưa gọi cho mẹ em đấy chứ?

– Chưa.. Hôm nay thầy hiệu trưởng có việc bận nhờ tôi giải quyết hộ, tôi gọi cho em để bảo em về trước nhưng không ai bắt máy, định lên tìm em thì thấy cặp sách rơi nên đi tìm. Mà thôi để sau hẵng nói, giờ thì cởi áo khoác ngoài ra rồi khoác cái này vào. Em có biết là trời lạnh thế nào không mà ngồi đây?

Bị nắng đấy, nhưng tôi chẳng thèm cãi lại, nhận lấy chiếc áo anh đưa cho rồi gắng gượng đứng dậy vào trong lớp cạnh đó để thay áo, cũng may chỉ bị ướt hai áo ngoài. Tôi khoác chiếc áo của anh vào, có rộng một chút nhưng lại rất ấm. Trên áo còn vương lại một mùi thơm nhẹ nhàng, ngọt ngào như một thanh kẹo dẻo.

– Rồi, ăn gì chưa? Mà sao trán em lại tím bầm vào thế kia?

Tôi bất giác đưa tay sờ lên trán. Đau thật, chắc do lúc Mai Hương đẩy tôi, đầu tôi đập vào đầu đó. Đưa tay lên xoa xoa vào nhau để tạo ra hơi ấm. Tôi định nói gì đó, định trách móc gì đó, định cãi bướng gì đó những tất cả những lời tôi định nói lại chỉ dừng lại ở những cái mấp máy môi. Hình ảnh người đứng trước mặt tôi mờ dần đi, chao đảo, rồi tất cả tôi sầm lại. Liệu có phải tôi sẽ giống như cô bé bán diêm, được bay lên thiên đường không? Ở đó tôi sẽ ra sao?

Chương 7: NHỮNG MÓN QUÀ.

Mọi thứ chỉ là một màu tối đen, không thiên đường, không thiên sứ, không gì hết, chỉ là một màu đen theo đúng nghĩa. Tôi cự mình, cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra nhìn xung quanh. Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là trần nhà trắng bóc. Mùi thuốc sát trùng xen lẫn mùi dầu gió thật khiến người ta muốn ngất đi lần nữa.

– Tỉnh rồi à?

Giọng nói mà vẫn thường hay châm chọc tôi trên lớp giờ tôi lại nghe thấy. Anh Quân ngồi ở giường bệnh kế bên, trong tay là xấp giấy tờ gì đó, ánh mắt đang chăm chú đọc đột nhiên liếc qua tôi đang bản thân. Đây là lần đầu tiên tôi xuống phòng y tế trường. Đó là một căn phòng khá rộng với 6 chiếc giường xếp song song, được ngăn cách nhau bởi những tấm rèm trắng. Tôi nằm ở chiếc giường trong góc trong cùng của căn phòng. Tôi chống tay định ngồi dậy thì chị y tá từ đâu đi vào ngăn lại.

– Nằm yên, em vẫn sốt đấy. Không nên ngồi dậy. Đây là thuốc của em, ăn chút gì đi rồi uống thuốc.

Chị y tá đặt túi thuốc lên bàn. Anh Quân chép miệng vài cái, đặt tập tài liệu xuống một bên rồi đi ra khỏi phòng. Chị y tá ngồi xuống cạnh giường tôi, đưa cho tôi cái cặp nhiệt độ, cười rồi nói.

– Kiểm tra xem đã hạ nhiệt chưa. Em kẹp vào đi.

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời chị y tá. Mặt tôi cứ thần thờ như người không hồn. Thật sự đầu tôi lúc này đau như búa bổ, tôi cố nhớ lại tất cả những gì đã diễn ra nhưng dù có cố gắng bao nhiêu thì thứ mà tôi nhớ được chỉ là những mảng kí ức rời rạc, những âm thanh vụn vặt. Lúc đó tôi định ăn vạ, định oán trách nhưng tất cả đột nhiên trở nên chao đảo rồi chìm dần vào trong bóng tối. Tôi nghe thấy tiếng Anh Quân gọi tôi nhưng tôi không thể trả lời nổi. Tôi cảm thấy mình được nhắc bóng lên rồi tiếng bước chân anh vang lên, nghe thấy tiếng chị y tá, nghe thấy tiếng lau bầu của anh... Nhưng tất cả đều rất mơ hồ.

– Em làm gì mà sốt phùng phùng vậy? Giờ này cũng khá muộn rồi mà em còn bị ngất đi nữa, may mà có thầy Quân đưa em xuống đây.

– Em ngất đi bao lâu rồi ạ?

– Ừm cũng gần 1 tiếng đồng hồ rồi. Lần sau ốm thì nên nghỉ ở nhà, gửi đơn xin nghỉ học đến trường xin phép là được rồi, cũng không nên vận động quá sức tránh trường hợp ngất xỉu. Cũng không nên tham công tiếc việc quá, trực nhật thì để hôm sau làm cũng được mà. Lần sau em rút kinh nghiệm nha.

– Trực nhật ạ? – Tôi đàn mặt

– Ừ. Thế không phải là ngày mai tới phiên em trực nhật nên hôm nay em ở lại làm thay cho ngày mai sao?

Tôi còn đang ú ớ chưa kịp trả lời thì Anh Quân đi vào với vẻ mặt tỉnh bơ, trên tay còn xách túi gì đó. Chị y tá thấy anh quay trở lại liền vội vã đứng dậy.

– A thầy Quân đây rồi, thầy đi đâu vậy?

– Tôi đi có chút việc. Thôi bây giờ có tôi ở đây được rồi, làm phiền cô quá.

– Sao thầy lại khách sáo thế, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp mà, với lại hôm nay là phiên trực của tôi, cũng là trách nhiệm của tôi thôi mà.

– Cũng khá muộn rồi, lúc này chẳng phải cô bảo rằng chuẩn bị đi ăn sao. Bây giờ cô cứ đi đi, tôi còn một số tài liệu cần xem xét, tiện thể sẽ để ý tới em học sinh kia giúp cô. Được chứ?

Anh nở một nụ cười khiến cho chị y tá ngáy ngất. Chị y tá cười cười nói nói gì đó rồi mới chịu rời đi. Ày, tại sao ai cũng dễ dàng để cho cái đẹp che mờ mất thế nhì. Thật đáng thất vọng quá đi. Anh Quân đi vào phòng, đặt cái túi lên tủ thuốc đầu giường. Lấy ra một túi đồ ăn thơm phức nhưng thật sự lúc này họng tôi đau tới mức không nuốt trôi được thứ gì.

– Tôi nói với cô y tá là do em đang sốt mà ồ ồ gắng trực nhật nên mới bị ngất đi. Ăn đi rồi uống thuốc, nói tôi nghe em làm sao.

Giọng anh không nhanh không chậm, nhẹ nhàng nhưng vẫn đủ sự uy nghiêm để bắt một đứa bướng bỉnh như tôi ăn hết chỗ đồ ăn đó. Thực ra là anh dọa gọi cho mẹ nếu như tôi không nghe lời. Thật là đáng ghét mà. Anh Quân cứ ngồi đó cầm cái điện thoại đã mở sẵn mục danh bạ trên tay cho tới khi tôi ăn xong rồi uống thuốc xong rồi mới chịu nhét chiếc điện thoại vào túi quần.

– Cầu nhau cái gì, em mà làm sao thì tôi sẽ bị “phụ huynh” quở trách. Mà mẹ em cũng đã giao nhiệm vụ trông coi quản lý em khi ở trường cho tôi rồi.

– Ý thầy là bảo mẫu?

Biết mình bị hổ, anh cau mày nhìn tôi một cái, giơ tay lên định gõ đầu tôi một cái.

– Thầy không được đánh bệnh nhân, như thế là ngược đãi người bệnh. Mà thầy chẳng cần đánh thêm đâu, đầu em cũng đủ vết bầm tím rồi

– Mà có chuyện gì vậy? Tại sao người ướt nhẹp thế hả? Em có biết hôm nay chỉ có mười mấy độ thôi không?

Đang yên đang lành lại bị mắng. Tôi có làm gì đâu sao lại mắng tôi. Tôi hậm hực kể lại chuyện Mai Hương “mời” tôi đến phòng vệ sinh như thế nào, rồi nó “tặng” tôi vết bầm trên trán ra sao. Cuối cùng tôi đi đến một câu kết mà tôi cho là chuẩn xác và đúng đắn nhất từ trước tới nay.

– Chung quy tất cả là do thầy!

– Gì cơ? Sao lại đổ tại tôi?

– Nếu không phải tại thầy thích làm khó dễ cho em thì đâu đến nỗi. Hôm nay là Noel mà thầy cũng không tha, mọi hôm đã đủ tệ hại lắm rồi. Thầy quá đáng lắm. Lỗi người khác ra làm trò hề thầy vui lắm hả?

Bao nhiêu dồn nén bao nhiêu uất ức bấy lâu tôi kìm hãm trong lòng giờ đây đã trôi ra hết trong một phút nóng nổi. Nếu không phải quen biết từ trước thì tôi cũng không dám nói như vậy với giáo viên của mình. Tôi cảm thấy cuộc đời mình thật khôi hài. Còn gì buồn cười hơn việc ngồi than vãn kể lể trách móc một người về những gì họ đã làm cho chính kẻ đó. Nhưng kệ chứ, dù sao nói thì cũng nói ra hết rồi. Bao nhiêu “thù hận” trong lòng bị tôi tuôn ra sạch.

– Mượn gió bẻ măng hả? Định cậy ồm mà chửi xéo tôi đúng không?

– Em chỉ nói sự thật. Thầy toàn bắt em làm mấy cái vỡ vụn trò như con hề ý.

Tôi giận dữ quay đi. Một phút, rồi hai phút. Cả tôi và Anh Quân cứ thế im lặng. Cho đến khi tôi định nói gì đó thì anh chìa ra trước mắt tôi một quả cầu tuyết màu xanh nhạt, bên trong có một cô bé đôi mắt mở to, hai má phúng phính nhìn rất đáng yêu. Cô bé mặc váy xanh ngồi trên chiếc xích đu bên cạnh một gốc cây, trong tay còn xách một đôi giày nhỏ xíu. Tôi ngơ ngác nhìn anh, còn anh thì mặt cau có.

– Cầm lấy đi. Đền cho em đây! Hôm nay là Noel, tôi định chọn quả cầu tuyết có ông già Noel nhưng nhìn cái điệu bộ cười toe toét của ông già Noel trông rất đáng ghét nên tôi chọn cái này. Xin lỗi vì thời gian qua đã cư xử quá đáng.

Có lẽ nói một lời xin lỗi là việc mà Anh Quân ít khi làm nhất, nhìn anh bây giờ ai cũng có thể đoán ra điều đó. Lòng tự trọng của anh quá cao. Vậy tại sao anh lại xin lỗi một đứa nhóc chẳng mà anh chẳng hề ưa như tôi? Hành động này của anh nằm ngoài dự đoán của tôi. Tôi kinh ngạc nhìn quả cầu tuyết rồi lại nhìn anh đang cau có vì phải hạ thấp mình xin lỗi một con nhóc như tôi.

– Không lấy hả, vậy tôi cất đi nhé!

– Ấy ấy có lấy, có lấy chứ ạ. Hí hí em cảm ơn thầy. – Tôi vội ôm lấy quả cầu tuyết, nhe răng cười.

– Con bé ngốc. Em học hành cẩn thận vào cho tôi, đang trong đợt thi học kì đấy. Thực ra hôm nay gọi em ở lại cũng là có lí do.

– Lí do gì ạ?

– Mẹ em nhờ tôi xem lại bài vở của em, đặc biệt chú trọng nhất là môn hóa. Mà sắp thi tới môn hóa rồi, có mỗi hôm nay là tôi rảnh, định xem lại bài vở cho em thì lại gặp chuyện này. Mà nhắc chuyện này, tôi sẽ báo lại với cô chủ nhiệm.

– Mai Hương có làm sao không ạ?

– Cái này còn tùy vào cô chủ nhiệm của các em nhưng nặng nhất thì có lẽ là bị đình chỉ học.

Tôi im lặng nhìn quả cầu tuyết lấp lánh trong tay. Từ đầu năm đến giờ, với những chuyện mà nó đã gây ra thì bị đình chỉ học cũng không phải là quá đáng. Tôi có nên xin tha cho Mai Hương không? Tôi cầm quả cầu trong tay lắc qua lắc lại khiến cho những hạt lấp lánh bên trong quả cầu bị xóc lên bay tứ tung. Cô bé bên trong quả cầu đó vẫn ngồi yên trên xích đu, tay vẫn nắm chặt đôi giày, đôi môi nở một nụ cười xinh xắn. Noel này dù không được đi chơi, dù bị bắt nạt và cảm thấy tủi nhục vô cùng nhưng bù lại tôi hiểu được rằng ai cũng có một trái tim để yêu thương. Mai Hương cũng vậy thôi. Tôi chợt nhớ lại những bộ phim đã xem, nhân vật nữ chính sẽ rộng lượng mà tha thứ cho nhân vật phản diện rồi cả hai sẽ làm bạn tốt của nhau, cùng đi trên một con đường phủ đầy hoa lá gì gì đó rồi hết phim. Nhưng thật sự là có mấy ai rộng lượng được tới mức ấy không?

– Tha cho Mai Hương một lần được không ạ?

– Em nên nhớ là các dãy hành lang đều có lắp đặt camera. Mỗi tháng thầy hiệu trưởng sẽ đích thân kiểm tra lại những đoạn video được ghi lại. Em nghĩ con bé kia có thoát được không?

Ngồi lại thêm một lát, tôi thấy trong người khỏe hơn, trán cũng hết nóng nhưng vết bầm tím thì vẫn chình ịch ở đó như cục nợ. Chợt y tá quay lại và lại cười nói phớt lờ với Anh Quân. Thật hết biết với “bà” này mà. Anh Quân đưa tôi về nhà, bắt tôi ôn hết lại đồng đề cương hóa đã giao rồi hỏi tôi có cần anh nói

đỡ với mẹ cho cái vết bầm kia không rồi nhắc tôi nhớ bôi thuốc thường xuyên để cái “cục nợ” ấy nhanh chóng biến mất. Tôi đưa trả chiếc áo khoác rồi nhận lại cặp sách. Vào nhà tôi chạy ngay lên phòng để mẹ không phát hiện ra đồng áo quần ướt sũng cộng với cái đầu mang vết tích của tôi. Tắm rửa kĩ càng tôi leo lên giường, kết thúc một ngày Noel nằm ngoài với dự định, tôi ngủ từ lúc nào không hay. Quà cầu tuyết đặt ở mép giường cũng im lặng nhưng có lẽ cô bé trong quả cầu đó thì vẫn mỉm cười.

Chúng tôi nhanh chóng vượt qua ‘tuần thi cử kinh hoàng’ và tôi dám đảm bảo môn hóa của tôi vẫn chẳng có gì tốt đẹp cả. Sau chuyện hôm Noel, Mai Hương bị chuyển trường. Cô chủ nhiệm lớp tôi nói rằng chuyện nó bắt nạt các bạn cùng khối cô cũng đã biết ít nhiều, vụ nó gây ra cho tôi hôm nọ chỉ là ‘giọt nước làm tràn ly’ mà thôi. Như vậy là cuộc sống của bao học sinh hiện nay đã không còn bị ‘đe dọa’ nữa, Bích Ngọc sau đó cũng trở nên trầm lặng hơn vì cô bạn thân đã không còn có thể bảo vệ cho những lời chua ngoa của nó nữa. Về phần tôi, ngoài bị mắng vì điểm thi môn hóa ra thì vết thâm trên trán cũng mờ dần. Nhớ lại buổi sáng sau hôm Noel, khi mẹ nhìn thấy sự xuất hiện của vết thâm, tôi đã bị tra khảo suốt nửa giờ đồng hồ. Đương nhiên tôi giấu nhem đi chuyện Mai Hương và cả chuyện bị sốt nữa. Tôi chỉ nói rằng con bị va vào cái cột lúc đi chơi. Lam và Thùy sau khi biết rõ mọi chuyện thì liên tục xuýt xoa, Việt Anh thì không tin được Mai Hương lại dám làm như thế. Còn về mối quan hệ giữa tôi và Anh Quân vẫn chẳng khá lên được tí nào, nhất là sau khi có kết quả môn hóa. Nhìn chung mọi chuyện đều ổn thỏa và chúng tôi từ biệt nhau để trở về nhà, chuẩn bị đón một năm mới sung túc, may mắn và hạnh phúc hơn.

Hôm nay là 28 Tết. Từ sáng tới giờ tôi chỉ bận lau lau chùi chùi, còn ông anh quý hóa thì vẫn “tróp xác trên phòng”, mẹ với chị đi chợ từ sớm vẫn chưa thấy về. Suốt từ hôm nghỉ tới giờ tôi chỉ lo dọn dẹp nhà cửa để đêm giao thừa được đi chơi, đi ngắm pháo hoa, mà cũng chẳng biết là hôm đấy có ai đi cùng tôi không nữa nhưng kệ chứ, dù có đi một mình tôi cũng nhất quyết phải đi bằng được để bù lại cho hôm Noel không được đi. Tôi bò lên phòng rồi nằm vật ra. Vậy là mọi thứ đã được lau dọn sạch sẽ, từ bàn ghế cho tới các loại cửa rồi thành cầu thang ..v..v.. tôi đã làm xong tất cả trong 3 ngày nghỉ đầu tiên của kì nghỉ tết. Cảm giác mình giống như siêu nhân vậy. Đàng nằm điểm lại chiến tích của mình thì chuông điện thoại bàn reo lên.

– Alô?

– Tú An hả, bác Lâm này. Hôm 30 tết bác muốn mời gia đình sang ăn cơm, cháu nói với mẹ hộ bác nhé

– Vâng ạ.

Tôi cúp máy. Đã lâu rồi tôi không đến Back In Time, kể từ vụ đi chơi đợt nọ. Tôi còn nhớ là hôm đó tôi gặp Việt Anh làm thêm ở đấy, hôm đấy cũng là ngày kinh khủng bởi tôi phát hiện ra nơi mà tôi yêu thích nhất lại là nhà của con người đáng ghét nhất – Anh Quân, cũng là người mà tôi thầm ngưỡng mộ bấy lâu, vỡ mộng hoàn toàn. Hơn nữa tôi cũng không muốn gặp Anh Quân, con người đáng ghét đó sẽ lại chỉ chiết tôi về điểm hóa, anh ta còn kinh khủng hơn cả mẹ tôi. Vậy nên trước khi mẹ về tôi phải tìm ngay cho mình một “chiến hữu” đi chơi trong đêm 30. Tôi nhắc máy gọi ngay cho Linh Trang, cũng khá lâu rồi chưa gặp nó.

– Alo Trang hả tối 30 rảnh không đi với tao đi. – Tôi tuân một tràng ngay khi người cầm máy ở đầu dây bên kia nhắc máy

– À ờ tao không được đi. Nhà cửa bây giờ còn lộn xộn không đi được ý.

– Buồn vậy.

– Ờ, buồn lắm. Tao còn một núi đồ chưa giặt kia. Mày dọn dẹp xong hết rồi hả?

– Ờ. Mày thấy tao siêu nhân không!

– Nếu tao công nhận thì mày có sang đây giúp tao không?

– Thôi mày nểch (next)

Sau đó tôi ấn máy gọi cho Lam. Tôi dám cá là 90% con bé này sẽ hẹn hò cùng với bạn bóng rổ lớp 11A3 của nó nhưng tôi vẫn ngu ngơ đại khờ đặt niềm hy vọng mong manh vào 10% còn lại. Kết quả là tôi muốn đâm nó vài cái vì suốt ngày bỏ bạn theo trai. Còn Dương Thùy, thôi không gọi nữa. Tết năm nào mà Thùy không về quê đâu cơ chứ. Tôi về cho tóc mình rối xù. Vậy là lại lang thang một mình hả, hay là tối đó tôi theo mẹ sang Back In Time? Không, nếu lại nói về chuyện học hành, lại đụng tới điểm môn hóa thì tôi thà lang thang một mình còn hơn, quyết vậy đi!

Chiều 30 Tết, sau khi chuẩn bị cơm cúng xong xuôi, mẹ cùng anh chị bắt taxi đến Back In Time trong khi tôi thì thong dong trên từng khu phố Hà Nội. Mọi người đổ xô xuống đường để tận hưởng từng giây phút cuối cùng của năm cũ, ai cũng có đôi có cặp còn tôi thì lẻ bóng một mình. Chạnh lòng vài giây tôi tự an ủi mình bằng một ly kem với đủ màu sắc trong nhà hàng Thùy Tạ ven bờ hồ. Mùa đông mà ăn kem thì còn gì bằng chứ hihi. Sau đó tôi đi dạo ven hồ rồi lượn lờ qua từng khu phố cổ. Tôi cứ đi, cứ đi mãi cho tới khi dòng người tấp nập làm tôi mất phương hướng, cho tới khi chân tôi tê cứng lại. Tôi ngồi xuống ghế đá gần đó, bấm bóp cái chân tội nghiệp của mình rồi thở dài. Một mình, thật là đơn độc. Về thôi, lượn lờ hôm nay đủ rồi!

Khi về đến cổng nhà thì tôi mới biết mình quên không đem theo chìa khóa. Các bạn thử tưởng tượng cảm giác cái chìa khóa đó nằm rất gần, chỉ cần đi thêm tầm 20 bước chân nữa là bạn có thể lấy được nó nhưng để tới được chỗ để chùm chìa khóa thì bạn cần vượt qua một cái cổng sắt, hai ổ khóa và một cánh cửa gỗ cũng khóa nốt. Và thế là có hai sự lựa chọn bày ra trước mắt tôi, hoặc là ra Back In Time tỏ vẻ là con ngoan và mặt dày nghe “lão còn đồ” đó nói về điểm môn hóa của tôi, hoặc là ngồi đây, trong cái tiết trời lạnh như cắt cho đến lúc mọi người về. Tôi thích thì thích mùa đông thật đấy nhưng không thích chết rét, một lần đêm Noel là quá đủ cho cuộc đời này rồi. Lưỡng lự một hồi lâu tôi quyết định đi tới Back In Time. Tại sao đến cuối năm rồi mà tôi vẫn xui xẻo là sao? Sao trời không thương con gì hết vậy, tui thân quá đi,

Vừa đi tới cổng Back In Time tôi trông thấy một người đàn ông đang khệ nệ ôm một đồng thùng hàng kèm theo một đồng đồ linh kinh nhưng vì đồ vừa nhiều vừa nặng nên người đó vẫn chưa thể đứng lên được.

– Chủ đề cháu xách hộ cho ạ. – Tôi chạy tới đỡ lấy cái bọc nylon to tướng đang chần bị rơi xuống đất.

Đó là một người đàn ông đội mũ len kín mít, khăn quàng đen che kín mặt, chỉ để hở ra đôi mắt nâu trông veo với hàng lông mi dày cong vút. Đôi mắt ấy đẹp thật. Người đó thấy tôi thì vội bước về phía Back In Time. Có lẽ là nhân viên giao hàng hoặc cũng có thể là nhân viên làm thêm ở đây giống như Việt Anh. Nhưng hôm nay là 30 Tết mà?? Gạt bỏ mọi câu hỏi đang chằng chịt trong đầu tôi cố đuổi theo người đó. Người đó đi nhanh thật đấy, tôi xách hai cái túi đuổi theo mà không kịp. Khi tôi leo lên tới nơi thì mấy cái thùng đã được xếp gọn vào trong quầy, còn “người giao hàng” bí ẩn mà nãy giờ tôi cứ xưng ‘cháu’ thì đang lột mũ và khăn ra. Tôi há hốc mồm.

– Thầy Quân?

– Gì? Sao nào? Chưa thấy ai bóc vắc đồ bao giờ à? – Anh Quân cúi gắt rồi tiến tới giật lấy chiếc túi to đựng trên tay tôi. Mặt anh hồng hồng còn đôi tai thì đỏ bừng lên vì xấu hổ. Lòng tự trọng của con người này quả thật cao quá mức quy định.

– Thấy rồi, chỉ là em hơi bất ngờ thôi. – Mặt tôi cũng hồng hồng. Ôi trời ạ vừa rồi tôi còn khen đôi mắt của “lão già” đó là đẹp đó... oa... oa... oa.

– Kệ tôi. Tôi đang cảm. – Anh gắt lại với một chất giọng khản đặc.

Nhìn mặt anh tôi cảm thấy anh đang ngượng nhiều hơn là cáu. À không, phải là ngượng phát cáu mới đúng. Tôi chợt nhớ ra là hôm nay mẹ tôi cũng ở đây nhưng mà sao vắng vẻ thế này?

– Ô, mọi người đâu hết rồi ạ? Không phải hôm nay mọi người hẹn đi ăn sao ạ?

– Đi ăn hàng rồi đi chơi giao thừa rồi.

– Thầy không...

– Đã bảo là tôi cảm mà sao em lăm chuyện thế hả?

Chẳng để kịp tôi hỏi hết anh đã cúi gắt ngắt lời tôi. Ờ ra là vậy. Vậy thì tôi lại phải ngồi đây đợi cho tới khi mọi người về hả. Tôi rút di động định gọi cho ông anh tôi xem mọi người đang ở đâu để ra lấy chìa khóa nhưng thì chợt nhớ là máy của lão anh tôi giờ đang nằm cùng chỗ với chùm chìa khóa nhà của tôi, mẹ thì không dùng máy, chị dâu thì mới thay số tôi chưa kịp lưu. Số tôi đúng số con rệp mà.

Đang ngồi tự than thân trách phận thì tôi nghe thấy tiếng đồ vỡ trong bếp. Vội vàng chạy vào, tôi thấy mấy cái cốc vỡ nằm ngổn ngang dưới sàn nhà còn Anh Quân thì vẫn đang trong tư thế kiễng lên để lấy cái cốc. Anh nhìn tôi với vẻ mặt kiêu “nhìn gì mà nhìn”.

– Thầy làm gì thế?

– Lấy cốc ‘=’=

Tôi nhìn xuống nắm thuốc xanh xanh đỏ đỏ trên bàn rồi lại nhìn lên bộ dạng lờ đờ của ‘anh thầy’. Nếu như tôi tiếp tục làm ngơ thì có lẽ nhà bác Lâm tháng này phá sản mất.

– Thôi để em lấy cho, thầy ra ngoài kia đợi đi, em không muốn thu nhập của quán cafe tháng bị lỗ vì thầy.

Anh chẳng nói gì chỉ chẹp chẹp mồm vài cái rồi lạch bạch đi ra, nhìn điệu bộ dáng đi chẳng khác nào một con vịt. Không thể ngờ rằng một con người kiêu ngạo lúc nào cũng ra oai bắt nạt tôi giờ lại trở thành một con vịt lụ khụ đi lạch bạch lạch bạch nom đến tôi. Tôi vừa rót nước vừa bụm miệng cười. Tôi nói rồi mà, gieo gió ắt có ngày gặt bão. Tôi bê cốc nước ra đã chẳng thấy anh đâu. Chạy hết cả tầng 1 rồi leo tới tầng 2 cũng chẳng thấy “con vịt” kia đâu. Tôi nhìn lên cầu thang tầng 3, trên đó là phòng của hai bác và Anh Quân, có lẽ nào anh ta leo lên đó rồi không. Tôi đi từng bước thật nhẹ nhàng, cốc nước trong tay sóng sánh theo mỗi bước chân. Anh ở phòng nào vậy con vịt? Tôi gõ cửa phòng bên trái, căn phòng cạnh cầu thang, nó gần với tôi nhất. Sau khi tiếng gõ cửa vừa dứt tôi nghe thấy trong phòng có tiếng dộp lạch bạch, tiếng gì đó rơi cộp xuống sàn nhà kèm theo một tiếng “oái” rồi sau đó mới là tiếng cửa lạch xạch mở cửa. Một vết hằn đỏ trên mặt Anh Quân. Tôi phá lên cười.

– Ôi mẹ ời ư))))))

– Cười cái gì, đặt cốc nước ở đấy rồi dọn giúp tôi đi.

– Thầy phải từ từ cho em cười nổi chứ.

– Chỉ là bị sách rơi vào thôi có nhất thiết cần nhiều thời gian để cười như thế không?

Tôi định nói là có nhưng nhìn bộ mặt không mấy vui vẻ kia nên câu trả lời của tôi đành biến thành sự im lặng. Tôi ngồi thu dọn lại đồng sách.

– Đồng sách này để ở đâu ạ?

Tôi ôm chồng sách đứng dậy hỏi nhưng không ai trả lời. Quay ra đã thấy Anh Quân ngủ từ lúc nào, cốc nước cũng vơi đi một nửa. Nhìn anh ngủ hiền lành hơn rất nhiều so với lúc thức, đôi mắt nhắm hờ, lông mi dài cong vút... Con trai gì mà lông mi dài thế chả bù cho mình, như con không có lông mi ấy. Tôi đặt chồng sách lên bàn làm việc màu đen kê gần cửa sổ rồi ra ngoài. Căn nhà rộng lớn chẳng có lấy một người. Hôm nay là 30 tết mà chán ồm. Năm nay sao ngày lễ tết nào của tôi cũng nhàm chán và chỉ có một mình thế này. Tôi vào bếp, thu dọn mảnh thủy tinh vỡ trên sàn nhà thật cẩn thận.

– Chán quá chán quá

Tôi lượn quanh nhà, miệng không ngừng kêu than. Sức nhớ ra cây piano đang nằm chỏng chơ ở góc phòng, tôi tiến tới, nhẹ nhàng ngồi xuống. Mọi thứ đều có thể thay đổi nhưng những phím đàn này thì không.

Một phím rồi hai phím... Từng nốt nhạc dịu dàng ngân vang. Những âm thanh trầm bổng mang theo bao suy tư trôi dạt. Được một hai nhịp tôi lại ngưng một lát rồi mới đánh tiếp những nốt khác, khiến cho bản nhạc vui trở nên buồn bã, mang một sắc màu u tối, bi lụy. Ừ, lúc này tôi đang buồn. Buồn vì tôi luôn là kẻ cô độc, dù xung quanh có bao nhiêu người đi nữa thì cái đũa luôn phải ở một mình vẫn là tôi. Tôi tự hỏi là do họ bỏ tôi đi hay là do tôi đẩy họ đi?

Tôi trầm mặc ngồi cạnh cây đàn, hai tay buông thõng. Đến những giây phút cuối cùng của năm cũ mà nỗi buồn vẫn không buông tha tôi.

– Hết rồi à?

Một cái bóng lù khù khoác áo ngồi ở cầu thang làm tôi giật mình.

– Tôi nhớ là bản nhạc đó dài hơn mà.

– Thầy không thấy là nghe nó rất .

.. không được hay sao ạ?

– Nghe buồn, nhưng ít ra còn hơn là im lặng như vừa rồi. Đánh nốt đi. Một nghệ sĩ sẽ không bao giờ bỏ dở tác phẩm của mình.

– Nhưng em không có tâm trạng.

– Cứ đánh nốt đi.

Tôi miễn cưỡng hoàn thành nốt bài nhạc còn đang dang dở còn anh thì đã di chuyển lên chỗ sân khấu, nơi tôi đang ngồi. Cuộc đời tôi còn chưa đủ tệ hay sao. Anh tựa vào cây đàn rồi ra lệnh.

– Nhắm mắt.

– Gì ạ?

– Nói thì em cứ làm theo đi đừng nhiều lời.

Tôi mở to mắt nhìn Anh Quân về kì dị nhưng rồi cũng vội nhắm chặt mắt lại khi anh giơ một tay dọa cốc vào đầu tôi.

– Tiếp theo, hít thật sâu. Thả lỏng đầu óc ra, đừng bắt nó nghĩ nhiều quá. Hai vai cũng buông lỏng ra. Phải thật tĩnh tâm. Làm gì cũng thế, nếu em đặt cả tâm trạng cảm xúc của mình vào thì nó sẽ là một kiệt tác, ít nhất là đối với bản thân em. Giờ thì thử đánh lại xem nào, nên nhớ là hãy thả lỏng và tự tin lên.

Anh vỗ vỗ vai tôi động viên rồi đi xuống phía bàn dưới. Ngón tay tôi vô thức lướt trên phím đàn. Cảm giác vẫn thế nhưng nhẹ tênh. Nỗi buồn, sự cô đơn cùng những suy nghĩ vu vơ tự rụng trôi sạch.

Trong đầu tôi chẳng còn gì ngoài những nốt nhạc. Là khi bạn thực sự nhập tâm làm một việc gì đó, thực sự muốn quên đi tất cả thì xung quanh sẽ chẳng còn gì quan trọng ngoài cảm xúc của bản thân bạn. Mỗi người lớn dần lên và thế giới nội tâm của họ cũng thế mà phức tạp hơn. Có trăm điều còn vướng mắc đè nặng trong lòng và nó đeo bám ta từng ngày, từng giờ. Có những điều, dù mặt đối mặt nhưng không thể nào sẽ chia. Đó là cảm giác cô độc...

Tôi ngưng lại. Bàn tay vẫn đặt trên phím đàn. Cảm xúc trong tôi lúc này là một nỗi buồn nhưng nỗi buồn này rất...ngọt. Tôi buồn, cô độc nhưng lại cảm thấy thoải mái. Cảm giác này giống như khi bạn đã phải chịu đựng một điều gì đó nhiều lần tới mức sẽ chẳng ngạc nhiên khi gặp lại nó lần nữa.

Tôi bồn thần, như thể chiêm nghiệm được điều gì đó thú vị. Còn Anh Quân thì đang tiến gần lại rồi chìa ra một chiếc hộp màu hồng phấn rồi quay đi chỗ khác.

– Này.

Tôi tròn mắt, nhận lấy chiếc hộp rồi vung về mở nắp. Đó là một đôi giày màu xanh tím than với chiếc nơ nhỏ xinh xắn đính ở mũi giày, xung quanh là những viên ngọc nhỏ lấp lánh trông rất bắt mắt. Đây chẳng phải là đôi giày mà tôi định mua nhưng anh mua tranh sao? Anh nói rằng đã tặng rồi cơ mà, sao giờ nó lại ở đây? Tôi hết nhìn anh rồi lại nhìn đôi giày.

– Chẳng phải... chẳng phải... đôi giày... cái này...

– Có thể môn hóa em học không được tốt nhưng về piano lại khác. Đó là phần thưởng cho việc thuộc bài hôm nay!

– Không phải thầy tặng nó rồi sao?

– Hồi nữa có tin tôi đòi lại không hả?

– Dạ thôi em im đây hihi

Tôi giả vờ đưa tay lên khóa miệng rồi ôm lấy hộp giày. Đúng lúc đó thì mẹ cùng hai bác về tới nơi. Bác Lâm đang rất phấn khởi nói về chuyện gì đó, nụ cười trên miệng chưa hề ngớt.

– Không nhắc thì cũng quên xừ mất, bà đi lấy tập album ảnh đi.

Sau đó 15 phút thì tôi đã hiểu chính xác rằng có chuyện gì vừa xảy ra. Đó là cả hai nhà cùng đi chơi, anh chị tôi rất hào hứng chụp những tấm ảnh kỉ niệm. Việc đó khiến bác Lâm nhớ lại tập album ảnh ngày xưa và bác đòi về nhà để mời bà bạn thân của mình là mẹ tôi chiêm ngưỡng. Chuyện đó cũng bình thường thôi nếu như trong đó không có ảnh của Anh Quân từ cái thời tiểu học đang đứng bá đầu bá cổ lão “anh già” và kinh ngạc hơn là có tấm hình Anh Quân 13 tuổi cười toe toét nhìn ống kính, tay bế một đứa trẻ 3 tuổi đầu tóc lồm chồm rưng rưng thì lura thưa vài cái đang mếu máo là tôi. Nhìn mặt tôi lúc đó như thể bị bắt nạt, nhăn nhó mếu máo, nước mắt nước mũi tèm nhem. Hóa ra tôi và Anh Quân đã gặp nhau cách đây lâu đến thế sao? Hồi đó anh cũng bắt nạt tôi tới mức kinh hoàng như thế này sao?

Mẹ cùng hai bác tiếp tục ngồi lục lại cuốn album, ôn lại những kỉ niệm một thời xa xưa. Còn ba anh chị em tôi cùng Anh Quân kéo nhau ra ngoài ban công. Dưới đường lúc này người ta đang đếm ngược từ 10.

9....8....7...

...3....2....1.. HAPPY NEW YEAR...

Những tia pháo hoa đầu tiên được bắn lên với đủ loại màu sắc lấp lánh. Tôi tựa vào lan can, chăm chú ngược nhìn theo những ánh pháo hoa từ lúc nó bùng sáng cho tới lúc nó lụi tàn vào bóng đêm. Vậy là một năm mới lại trôi qua. Năm mới mong rằng may mắn sẽ tới, mọi chuyện sẽ thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn...

Hiện giờ tôi thấy rất ấm áp và hạnh phúc. Tôi đang nhận được món quà quý giá nhất, đó là được ở cạnh người thân, ở cạnh gia đình của chính mình vào giây phút cuối cùng của năm cũ và cũng là khoảnh khắc đầu tiên của năm mới.

Trong cuộc sống sau này, bạn có thể đón giao thừa với bất kì ai. Người đó có thể là người mà bạn thầm mến hay là những đứa bạn tri kỉ. Nhưng tôi dám chắc rằng cảm giác khi ấy sẽ không thể nào trọn vẹn giống như cảm giác ở cạnh những người thân trong gia đình. Cơ hội được đón giao thừa với bạn bè còn rất nhiều nhưng những giây phút được ở cạnh gia đình thì lại chẳng là bao nhiêu. Mai này, ai mà biết được thời gian cho ta ở cùng gia đình là bao lâu chứ, phải không?!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: CON NGƯỜI CỦA KÍ ỨC

Chúng tôi trở lại lớp học sau kì nghỉ tết dài đằng đẵng. Về cơ bản thì mọi thứ vẫn vậy, lớp học, bạn bè v...v mọi thứ vẫn y nguyên như cái ngày chuẩn bị nghỉ tết. Duy chỉ có một việc mà tôi không biết là nên vui hay buồn khi mà giờ đây Anh Quân, thầy dạy hóa của tôi, lại kiêm thêm chức vụ ‘chỉ dẫn bảo ban’ cho tôi về piano. ngoài thời gian đi học trên lớp chính, đi học trên lớp học thêm, thì đa phần thời gian tôi đều ở Back In Time, nghĩa là ở nhà của Anh Quân. Khi thì anh hướng dẫn tôi chơi đàn, khi thì bắt tôi lôi sách vở ra làm bài tập về nhà và nếu như không làm xong đương nhiên đưa bị ăn đòn là tôi. Chính vì vậy nên gia đình bác Lâm vốn đã thân thiết với gia đình tôi nay còn thân thiết hơn nữa. Mẹ rất quý Anh Quân, thật sự rất rất quý, quý tới mức suýt chút nữa nhận làm con nuôi. (Thôi mẹ ơi, con có một ông anh trai kia cũng đủ quá đáng lắm rồi TT^TT) Mẹ tôi quý ‘lão thầy’ của tôi một thì anh tôi quý mười. Lúc nào nhìn thấy Anh Quân là hai mắt ông anh tôi sáng như đèn pha ô tô. Căn bản vì hai người họ có cùng chung sở thích, tuổi tác cũng khá gần (Anh Quân kém anh trai tôi có 1 tuổi), từ nhỏ chơi cũng khá thân với nhau nay lại còn xuất hiện thêm một trò tiêu khiển mới nữa, đó là bắt và nạt trêu chọc tôi. Nếu như bạn nào có cái suy nghĩ là có anh ‘rai’ là thích lắm là vui lắm thế nọ thế kia thì thôi ngay đi nhé, nó không hề vui như các bạn nghĩ đâu, thật đấy! Chị dâu cũng quý Anh Quân nhưng không quý mấy trò mà anh cùng anh trai tôi bày ra để trêu tôi. Còn về phần tôi, thôi thôi miễn bàn phần này đi nhé, các bạn biết tôi sẽ nói gì về ‘gã’ đó rồi mà phải không, thật sự thì ngoài từ ‘kinh khủng’ ra tôi chẳng còn từ nào để miêu tả hết. Mà nhắc đến kinh khủng, do tôi và Anh Quân gặp nhau khá nhiều ở nhà nên tất cả mọi người (bao gồm bác Lâm, mẹ tôi và cả lão anh trai đáng ghét nữa) đều đề nghị chúng tôi thay đổi cách xưng hô, họ không muốn trong nhà xuất hiện tiếng chỉ chóc mà cứ ‘thầy thầy em em’. Và đương nhiên tôi không có lựa chọn nào khác ngoài lựa chọn gọi ‘người ta’ bằng ‘ANH’. (Thưa thầy, thầy làm gì mà gia đình của em quay lưng lại với em thế này? TT^TT)

Hôm nay lớp tôi náo nhiệt hơn hẳn thường ngày. Cũng đúng thôi, đang mùa valentine mà. Bất kể đứa nào trong lớp cũng hào hứng mơ màng về những thanh chocolate ngọt lịm hay những bông hồng đỏ thắm mang theo một thông điệp tình yêu đầy lãng mạn. Dù tuần sau mới là ngày 14/2 cơ mà lớp tôi đã nhao nhao hết cả lên, bàn tán xôn xao ngay từ bây giờ. Xem ra những ngày kiểu này chỉ có bọn F.A như tôi mới có thể bình tĩnh, tự tin và sáng suốt trong mọi trường hợp. (có vẻ tự hào). Mà nhắc đến hoa hồng đỏ là tôi lại nhớ đến Linh Trang. Là thế này, một ngày Valentine của một năm nào đó, chuyện xảy ra khi tôi cùng Linh Trang tới lớp học thêm. Linh Trang kéo tay tôi ngồi vào bàn, liên tục kêu than khiến tôi ong hết cả ‘thủ’.

– Ôi tao buồn quá, tao chán quá, tao nản quá aaaaaaaa

– Ờ còn tao thì sắp phát điên lên vì mày kêu than đây.

– Mày chẳng đồng cảm tí nào gì cả ý. Valentine đấy, hôm nay là valentine đấy.

– Ờ thì?

– Thì????? Mày không hiểu sao An, hôm nay là valentine, là ngày tình nhân, là ngày mà người ta tay trong tay cùng nhau dạo phố. Người ta đi chơi, người ta tặng quà. Ôi ôi lãng mạn biết bao. Thế mà tại sao, tại sao tao lại phải chết ở một xó này với một con thiếu lãng mạn như maaaaayyy. Mày không thấy kinh khủng sao????

– Mày thử nói lại câu vừa rồi xem ==’= tao thề tao sẽ cho mày “va-lung-tung” luôn.

– Ấy là tao ví dụ thế nhưng mày không thấy bất công sao? Ước gì có ai tặng hoa hồng cho tao thì tao sẽ yêu người đó đến trọn đời.

– Ờ cứ ước đi nhé. Bao giờ thành sự thật thì gọi tao nghe. – Tôi nhìn con bé bằng ánh mắt kì thị.

Trang bĩu môi một cái rồi nhét cặp xuống ngăn bàn như thường lệ. Nhưng nó cứ lúi húi mãi rồi lòi ra từ trong ngăn bàn một bó hoa hồng đỏ. Trên bó hoa có kẹp một tấm thiệp vuông vắn hình con gấu ôm một trái tim to đùng, hai má còn hồng hồng về ngượng ngùng. Tôi với Trang hai con tròn mắt nhìn nhau rồi mạn phép mở “bức tâm thư” ra đọc cho nhau nghe...

“Gửi Linh Trang, tớ đã thầm mến cậu từ lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp thổ lộ. Hôm nay nhân ngày valentine, tớ gửi đến cậu bó hồng này thay cho lời tỏ tình của tớ. Hoa hồng đỏ tượng trưng cho một tình yêu mãnh liệt và chân thành. Hương hoa hồng cũng bốc mùi như tình yêu tớ dành cho cậu chính vì vậy nên...”

Đọc tới đây thôi là tôi đã không thể thờ nổi, chết vì cười. Tôi cứ thế cười bò lăn bò toái còn mặt Linh Trang thì đen xì, cảm tưởng không thể đen hơn được nữa. Nó không đọc nốt bức thư mà vò nát, xé rách... làm đủ mọi kiểu để trút hết tức giận vào tấm thiệp đó. Chẳng mấy chốc “lời tỏ tình” của cậu bạn nào đó đã được con bạn tôi đáp ngay ra thùng rác, một nơi rất thích hợp để “bốc mùi”.

Nhớ lại kỉ niệm cũ khiến tôi bật cười.

– Cười gì đấy? Tia được anh nào hả? – Lam nhìn tôi cười đầy gian xảo.

– Chắc tương tư anh nào rồi. – Thùy kéo ghế ngồi xuống phụ họa theo Lam

– Nhìn tao giống như hứng thú với ba cái trò yêu đương đấy không hả?

– Mà Lam với cái bạn bên lớp A3 thế nào chẳng đi hẹn hò, có mỗi tao với mày lang thang hôm đấy thôi An ă! – Thùy cố ý ngân dài giọng để trêu Lam.

Lang thang à? Nghe có vẻ hay đấy nhưng trời vẫn còn lạnh lắm nên tôi sẽ chỉ nằm nhà ôm con mèo già, tự thưởng cho mình một cốc cacao nóng hồi rồi lên giường đắp chăn đi ngủ thôi. Dù nhà tôi không nuôi mèo nhưng chuyện đó không thành vấn đề, không ôm mèo cũng được mà. Mới nghĩ thôi mà cái kế hoạch đó mới cao cả và đáng quý làm sao.

– “Va lung tung” chúng mày cứ đi “va đập” đi, tao chỉ ở nhà ngủ thôi.

Tôi cười hềnh hếch rồi lòi ra từ trong cặp một đồng bài tập tết số lượng “khủng” rồi vút lên bàn. Lam và Thùy thì thi nhau trợn mắt lên nhìn cái “thứ” mà tôi vừa vút lên. Nhìn gì chứ, bài tập tết mà ‘ông thầy yêu quý’ nhà chúng mày giao cho tao đấy. Sau lần thi học kì điểm hóa be bét, Anh Quân đã quyết định “đào tạo” lại tôi. Còn một bài nữa đó là anh đã thôi dạy hai môn toán và lý ở trung tâm do công việc giờ quá nhiều, mình anh không thể kham nổi rồi đã thế lại còn phải để tâm tới bài vở của tôi nữa rồi..bla bla... nói chung là sẽ rất mệt nếu như ngồi liệt kê từng thứ ra. Và tóm gọn thêm một câu nữa là tôi phải chắc chắn hoàn thành xong cái mớ này trước khi tới lớp học thêm hóa ở trung tâm vào buổi tối hôm nay. Cũng may là chỉ còn 5 bài nữa là xong không thì tôi chết chắc rồi. Mang tiếng là người nhà nhưng mẹ và anh trai tôi đều về phe của cái lão độc ác đó cho nên tôi mà làm gì khiến anh không vừa lòng thì các bạn biết sao rồi đấy. Và tôi tui thân gần chết sau khi nhận ra điều đó.

Hết tiết 4, Thùy kéo tôi xuống canteen mua nước. Đúng là valentine, đi tới đâu cũng có thể nhìn thấy người ta tùm ba tùm năm bàn tán xôn xao. Có gì đâu chứ.

– Đồng vui hén – Tôi quay ra làm mặt hề nhìn Thùy đang vật vờ cực khổ để mua được chai nước trong đám học sinh hỗn loạn.

– Còn trên tao nữa, sắp nghẹt chết rồi.

Khi hai đứa tôi chen được ra ngoài thì cũng là lúc trống báo vào tiết. Hai đứa chẳng ai bảo ai, cùng chạy một mạch lên lớp cho kịp giờ.

Trời vẫn mưa, từng hạt mưa trắng xóa rơi ngoài trời. Tôi ngồi trong một quán trà sữa, nhìn những vệt nước đang lăn dài phía bên kia ô cửa kính, tôi khuấy khuấy ly trà sữa trên tay rồi thở dài một tiếng. Mới đầu tháng 2 mà đã mưa sao? Ngốc thật, nắng mưa là việc của trời, làm gì có ai quản nổi chứ.

Vừa tan học là tôi đã ghé qua đây, vốn định hẹn cả nhóm ra đây ngồi một lát nhưng Dương Thùy thì phải về sớm nhà có việc, Lam thì lại đi với bạn trai, Việt Anh thì cả ngày không thấy mặt. Tôi rủ cả Linh Trang nhưng trời mưa to thế này chắc nó không ra đâu. Xem ra tôi lại một mình rồi. Cười một cái để

an ủi mình, tôi tiếp tục cắn cắn những hạt trân châu trong chiếc ly của mình, đôi mắt nhìn băng quơ. Ngồi thêm một lúc, cơn mưa cũng ngớt dần, tôi quyết định tới lớp học thêm sớm hơn một chút.

Trên một con phố nào đó của Hà Nội, có một con bé mắt mũi buồn thiu đang lê từng bước nặng nề trên con đường ướt mưa. Con bé đó không ai khác, chính là tôi. Thêm một bước chân đi là lại cái sự cô đơn chống vánh trong tôi lại đầy thêm một chút, trong lòng tôi lúc này thật sự trống trải. Con mưa qua là mọi thứ phải sạch sẽ và quang đãng hơn chứ, thế mà tại sao tôi lại chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhiều lúc muốn buông xuôi. Có những mảng kí ức chập chờn rồi rạc cứ hiện về trong tiềm thức khiến tôi cảm thấy phát điên.

Chạy thật nhanh lên tầng 3, tôi lại mon men trèo lên lan can ngồi vắt vẻo, mặc cho cái lạnh cứ chốc chốc lại ào qua. Thế cũng tốt, gió bay ngang đây có thể đem theo cái cảm giác nặng trĩu này đi được không? Sự bức bối, những áp lực của một miền kí ức đè nặng trong lồng ngực, tôi trở nên thờ đốc ngay cả khi không làm gì. Nếu cứ như thế này thì tôi sẽ khóc mất. Tôi đứng đưa chân, đang định hét to một điều gì đó để giảm bớt tâm trạng u uất thì một bàn tay túm tôi lại một giọng nói gay gắt vang lên.

– Xuống ngay. Em thích chết hả? – Anh gần từng chữ khiến tôi sợ hãi.

– Em chỉ là... muốn hóng gió một chút...

– Tôi không cần biết là em làm gì nhưng tôi cấm em leo lên đó lần nữa.

Mặt tôi cúi gằm xuống như đang ăn vụng mà bị phát hiện. Thấy tôi buồn thiu anh mới hạ giọng, day day hai bên thái dương.

– Có phải vì như thế nên làm rơi dép hả?

Tôi gật gật đầu. Mặt vẫn cúi gằm, hai tay vịn vào chiếc khăn len đeo trên cổ. Tự dưng lại nhắc lại cái chuyện đáng xấu hổ đó, không lẽ trước giờ anh vẫn nghĩ việc làm rơi dép là tôi cố tình?

Anh Quân trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng.

– Tú An.

– Dạ?

– Tôi nghĩ em nên nghỉ học toán và lí ở đây.

– Tại sao ạ?

– Vì hai môn đó của em cũng khá ổn rồi, nên tập trung vào những môn mà em học chưa tốt. Như môn hóa. Dù mai sau em không cần đến nó để thi đại học nhưng em vẫn cần đủ điểm để lên được lớp và thi tốt nghiệp. Em hiểu chứ?

– Vậy cũng được ạ.

– Còn hai môn lí và toán, có chỗ nào không hiểu em có thể trực tiếp hỏi tôi. Mà đừng quên buổi tập đàn tiếp theo đấy, nhớ mang cả sách vở đi nghe chưa.

Tôi chậm rãi nhìn anh đi vào lớp. Thật không thể tin được tôi lại có thể quen một con người... ”đa di năng” đến vậy. Lắm lúc tôi tự hỏi đó là người hay quái vật?

Gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ tôi cũng chạy nhanh vào lớp. Ngoài trời, mưa lại bắt đầu nặng hạt. Mưa cứ thế rơi cho đến sáng hôm sau...

Nếu mọi người quan niệm “trời đẹp” là phải có ánh nắng ấm áp, có gió đông đưa thì theo tôi, trời như thế này mới là đẹp. Dù là ban ngày nhưng trời không khác gì lúc 7h tối là mấy. Từ sáng tới giờ, mưa cứ rả rích rơi trên mái nhà, mưa nhuộm một màu ghi xám xịt buồn bã cho bức tranh ngoài cửa sổ phòng tôi. Tâm trạng vốn u buồn giờ lại gặp thêm cảnh mưa, thật không vui chút nào.

Tôi đẩy cửa bước vào Back In Time. Vừa đi học về là tôi đã vội vã soạn đồ chạy sang đây. Hôm nay tôi có lịch tập đàn. Back In Time giờ chẳng khác nào ngôi nhà thứ 2 của tôi. Tần suất tôi xuất hiện ở đây còn nhiều hơn cả Việt Anh. Các anh chị nhân viên phục vụ người thì nói tôi là em gái của Anh Quân, người lại nói tôi là học sinh của anh, người thì nói tôi tới đây làm thêm, công việc của tôi là ngồi đó và chơi piano mỗi khi không có khách nào cần sử dụng tới chiếc đàn. Thực ra những gì họ nói cũng đúng. Tôi khác gì em gái của anh chứ, ở nhà thay vì gọi “thầy” tôi phải gọi “anh”, ở lớp thì chuẩn xác tôi là học sinh rồi.

Đang ngẩn người nghĩ lung tung thì ai đó đã nhìn thấy tôi và “tặng” tôi một cái cốc đầu.

– Đến mà còn đứng đây để tôi đợi hả.

– Em vừa mới đến thôi mà.

Tôi xoa xoa cái đầu tội nghiệp của mình, nhìn con người đang cười ngạo nghễ bằng ánh mắt ai oán. Rõ ràng là cố tình kiếm chuyện để đánh tôi mà. Người gì đâu mà kì cục.

– Hôm nay khách đông lên phòng tôi trên gác học nhé. Lên trước đi lát tôi lên.

Tôi vác cặp sách lết lên phòng anh, miệng lầm bầm không ngừng chửi rủa. Đồ đáng ghét. Con giận vừa giảm đi được một chút thì nó lại tiếp tục bùng lên sau khi tôi mở cửa bước vào phòng. Lão anh tôi đang ngồi ở bàn làm việc của Anh Quân, mắt nhìn mãi miết vào màn hình laptop. Nghe thấy tiếng xịch cửa mà lão anh già cũng chẳng thèm ngước lên nhìn mà chỉ hỏi:

– Tú An đến chưa hả Quân? Trời đang mưa to không biết con gà đây có bị ướt không.

Vâng, cái kiểu quan tâm em gái một cách rất quái dị của “lão anh già” khiến tôi không biết nên vui hay buồn nữa. Tôi vút cặp vào một góc rồi lên tiếng trả lời.

– Con gà này không bị ướt đâu nhé, có anh là con gà ý.

– Ở đây đến lúc nào thế?

– Vừa đến. Mà anh làm gì ở đây thế?

– Xem lại máy cho Quân. Toàn mấy con gà vi tính.

– Thầy Quân còn gà hơn em á? – Mắt tôi sáng bừng như vớ được vàng.

– Đương nhiên là mấy gà hơn rồi con gà, nghĩ gì vậy.

– Đây có anh là con gà ý.

– Ít ra tao còn sửa được mấy nhé. Mà bảo bao nhiêu lần rồi. Ở nhà thì gọi bằng gì cơ mà, sao vẫn thầy thầy trò trò gì ở đây?

– Quen lắm.

– Con gà, não mày đúng não gà.

– Thế làm anh của đứa nào gà vui không?

– Đen đui nhất là làm anh mày đây con gà.

– Có mà làm em gái anh mới khổ ý đồ con gà.

– Cả hai con gà có thôi đi không nhưc đầu quá.

Anh Quân nhăn mặt bước vào, trên tay là 3 cốc cacao khói bốc nghi ngút.

– A con vịt...- Tôi buột mồm.

Sau hôm nhìn thấy bộ dạng lù khù công với dáng đi lạch bạch của Anh Quân, tôi quyết định gọi anh là con vịt (bởi nhìn rất giống con vịt).

– Nghỉ uống cacao nhé con gà

– Ờ hơ...

– Lôi sách vở ra làm bài tập đi.

Nói rồi cả hai con người đó cùng cúi mũi vào cái laptop chỉ chỉ chỗ chỗ thậm thà thậm thụt. Thực ra không phải thậm thụt nhưng hai ông anh nói toàn mấy cái mà tôi không hiểu nên với tôi nó cũng như nhau cả thôi.

Nhìn cả hai bằng ánh mắt ai oán, tôi ngồi xuống ghế và bắt đầu lôi sách vở ra. Được một lúc, khi mà tôi đang chăm chú vào bài hàm số với đồng sin cos bay lượn trong đầu thì ai đó đã áp chiếc cốc cacao vào má tôi. Hơi ấm nhanh chóng lan ra cả khuôn mặt khiến cái lạnh bị xua đi chút ít. Tôi giật mình nhìn lên, thấy Anh Quân một tay cầm cốc cacao áp vào má tôi, tay còn lại cầm cốc cacao của mình đưa lên miệng uống, đôi mắt nâu trong veo chăm chú vào cái mớ lộn xộn toàn sin cos tôi bày ra. Thứ duy nhất tôi không ghét có lẽ là đôi mắt nâu ấy.

– Rốt cục thì em có định cầm cái cốc này không hả?

Tôi giật mình đỡ lấy chiếc cốc. Ôi xấu hổ chết mất.

– Cảm ơn.

– Đang mắc ở chỗ nào hay sao mà mặt đỏ ra thế?

– Ở chỗ này ạ. Em không hiểu, nếu tách ra thì lũy thừa sẽ lại tăng lên, thầy...

– Ế hẹ hẻmmmm – Lão anh già tuy đang chần chú vào màn hình laptop nhưng tai thì vẫn dong lên hóng chuyện. Khi vừa nghe thấy tôi gọi ‘thầy’ thì lại hăng giọng một tiếng đầy ‘đe dọa’. Khó thật.

–Ồ, chỗ này cứ tách ra đi, rồi bên này lại thu gọn thì sẽ triệt được.

Anh Quân thì chẳng thèm để tâm đến cái hăng giọng mang tính chất dọa dẫm kia, cứ thế nói tiếp. Tự nhiên trong đầu tôi hiện lên một suy nghĩ ngu ngốc, giữa “anh già” và “anh thầy” thì ai đáng ghét hơn? Nói chung cả hai cùng đáng ghét như nhau.

Vài tiếng đồng hồ qua đi, đồng bài tập của tôi cũng ít dần ít dần trước sự bảo ban hướng dẫn của Anh Quân. Còn anh tôi, sửa xong mấy cho “lão quái vật” thì cũng nhắc mông ra về. Trước khi cuốn gói ra đi cũng không quên trêu chọc tôi vài câu như thể nếu không trêu tôi thì lão anh tôi không sống nổi.

Sau khi hoàn thành xong các thể loại bài tập, tôi nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị tập đàn. Như đã nói từ trước, piano không phải là đam mê số 1 của tôi nhưng tôi có lí do để không thể rời bỏ nó.

Anh Quân từ ngoài bước vào phòng, nhìn tôi đang ngồi co lại như một con mèo lười trên ghế vùi về mặt chán nản.

– Hầyyy. Hôm nay khách đông quá. Xem ra chúng ta không tập được ở dưới nhà rồi.

– Nghỉ ạ?

– Đương nhiên là không rồi. Lên tầng đi.

Đó là tầng cao nhất của tòa nhà và cũng là tầng mà tôi chưa bao giờ đặt chân lên. Tầng này được chia làm hai phần. Một nửa là sân vườn, một nửa trong nhà. Phần trong nhà được chia làm hai phòng, một phòng nhỏ hơn để đặt bàn thờ, một phòng lớn hơn ngoài chiếc đàn trắng ra thì chẳng còn gì khác. Ngoài sân đặt bộ bàn ghế mây và có rất nhiều cây cảnh. Lá cây xanh mon mồn, màu xanh của hoa Lư Ly làm rực một góc sân. Mưa vẫn rơi nhưng không còn nặng hạt như trước. Khung cảnh nhẹ nhàng thư thái như tách biệt khỏi khu phố bụi bặm, tách biệt khỏi khu tầng 1 lộng lẫy trang hoàng. Tôi khựng lại bởi vẻ đẹp dịu dàng của tầng trên cùng.

– Chưa bao giờ lên đây hả?

Tôi lắc đầu, mắt mờ to hết cỡ.

– Cũng phải, nơi này chỉ dành cho người trong gia đình, khách không được lên.

– Ồ...

– Thôi nào. Tập đàn thôi.

Anh Quân lướt qua tôi, mùi hương nhẹ nhàng phảng phất trong gió. Đôi mắt nâu kia chợt mang một vẻ buồn ảm đạm. Sắc thái trên gương mặt điển trai của Anh Quân có vẻ không vui. Anh ghét cái sân vườn này hay ghét việc có người lạ lên sân vườn này?

Tôi lút cút theo sau anh vào căn phòng đặt chiếc piano. Anh ngồi ở chiếc ghế, chỉ vào bên cạnh ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Anh im lặng, đôi mắt nâu cũng im lặng. Chiếc ghế này dài hơn chiếc ghế ở dưới nhà rất nhiều, có phải vì thế nên dù anh ngồi cạnh nhưng tôi lại cảm thấy xa cách? Tôi đặt tay lên phím đàn nhưng trong đầu lại hoàn toàn trống rỗng.

– Em còn đợi gì nữa?

Giọng nói của người bên cạnh lạnh lùng vang lên làm tôi giật mình, cả mười đầu ngón tay ấn vào phím đàn tạo nên âm thanh kinh rợn mà chỉ thường thấy ở trong những bộ phim ma. Chính tôi cũng giật mình vì âm thanh ấy.

– Em làm sao vậy?

– Em xin lỗi. Em hơi mất tập trung.

Tôi vội vàng đặt 10 đầu ngón tay vào vị trí. Từng nốt nhạc chậm rãi vang lên. đều đều, trống rỗng... Ngoài trời mưa bắt đầu to hơn, tiếng mưa rơi trên sân át hết tiếng đàn. Tôi hất xi vài cái khiến cho bản nhạc bị gián đoạn.

– Để tôi lấy cho em cốc cacao nóng nhé.

Chẳng đợi tôi trả lời anh đã bước ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng sập lại tôi liền thở dài một hơi. Tại sao tôi lại không cảm thấy thoải mái một chút nào hết vậy? Hồi trước tôi chỉ mong anh im lặng, bây giờ thì tôi nhận ra rằng khi im lặng anh còn đáng sợ hơn lúc trêu chọc bắt nạt tôi.

.....Àmmmm.....

Một tia sáng lóe lên kéo theo những tiếng sấm rền vang khiến tôi giật mình. Tiếp theo đó căn phòng tối om, có lẽ do mất điện.

Tôi sợ.

Từng giọt nước mắt bắt đầu tràn ra, chảy dài xuống đôi gò má buốt lạnh. Tôi ngồi co ro ở một góc phòng, nước mắt cứ thế chảy ra không ngớt. Trên đời này, tôi sợ nhất là sấm. Mỗi một tiếng sấm là một lần tôi co rúm lại. Dù đã bịt chặt tai nhưng thứ âm thanh kinh khủng đó vẫn lọt vào tầm nghe của tôi. Tôi nhắm chặt mắt. Một gương mặt quen thuộc hiện lên, giọng nói quen thuộc ủa về trong tiềm thức. Người đó ôm tôi vào lòng, râu cọ cọ vào trán tôi tạo ra một cảm giác thô dạt. Giọng cười hiền từ, ấm áp khiến tôi cảm thấy bình yên.

“Nào nào, Tú An của bố giờ ốm, không sợ gì đâu nhé. Tú An ngoan lắm, không khóc nhè đâu”

Tôi khóc to hơn. Tháng 2, trời vẫn còn vương lại cái lạnh lẽo của mùa đông vừa đi qua nhưng mùi hương thân thuộc từ chiếc áo của bố từ mùa hè năm ấy vẫn phảng phất trong tâm trí tôi. Tôi vẫn khóc, khóc nức lên. Căn phòng mất điện tối om vang lên tiếng khóc không thôi khiến người ta cảm thấy ghê sợ. Người ta ghê sợ nhưng tôi thì không, đầu óc tôi không còn chứa lại chỗ trống nào cho sự sợ hãi nữa bởi giờ đây nó đã bị lấp đầy bởi những mảng kí ức rời rạc về một quá khứ xa xôi. Cái cảm giác ấm áp khi được bé trở lại ngồi lọt thỏm trong lòng bố mỗi chiều mưa lại ủa về, câu chuyện cổ tích xa xưa mà bố thường kể giờ hiện ra, cái cách bố cưng nựng mỗi khi tôi giận dỗi hay sợ hãi, ... Giờ đã chỉ còn là một miền kí ức xa xôi nào đó. Tôi chạy theo cổ náu những kí ức ấy lại, cố gắng với lấy những điều tươi đẹp đó trở lại nhưng nó trôi nhanh quá, xa quá. Tôi ngã nhào.

Thế giới của một đứa trẻ 8 tuổi chỉ có toàn màu hồng chỉ sau chốc lát đã biến thành một màu đen u tối. Đứa trẻ đó vô cùng bướng bỉnh và không muốn bất cứ ai thương hại mình cho nên nó đã tự tô màu hồng cho thế giới xám xịt của mình. Nó cứ ngỡ như thế là ổn nhưng nó đâu biết rằng lớp sơn mong manh của nó sẽ trôi sạch khi trời đổ mưa. Màu hồng cũng chỉ là một lớp che đậy, nó có thực sự vui vẻ, có thực sự hạnh phúc không khi mà một người đã từng đi qua cuộc đời nó bỗng nhiên biến mất mãi mãi? Xung quanh nó vẫn còn nhiều người, nhưng những người đó không thể và sẽ không bao giờ có thể bù đắp nỗi mất mát to lớn ấy. Nó sẽ phải làm sao đây?....Tôi sẽ phải làm sao đây?

Cánh cửa mở toang. Gió lạnh ủa vào góc tường nơi tôi đang co ro. Tôi nghe thấy tiếng bước chân, rồi một tiếng cạch, rồi tiếng loẹt xoẹt, rồi một tia sáng len lỏi thấp sáng cả căn phòng tối. Tiếng bước chân lại vang lên một cách chậm rãi. Tôi cảm thấy có người ngồi xuống cạnh mình.

– Rõ ràng mấy ngày hôm nay nhìn em rất không vui.

Anh Quân thở dài một tiếng. Tôi nhìn lên cây nến đặt trên đàn piano. Ánh sáng yếu ớt không đủ rõ để tôi có thể nhìn thấy gương mặt anh nhưng tôi dám chắc rằng đôi mắt nâu ấy vẫn đang mang một màu buồn ủ dột. Anh chìa cốc cacao về phía tôi.

– Rõ ràng không phải vì sợ sấm. Phải không?

Im lặng...

– Nếu em không muốn nói tôi cũng không ép. Nhưng tôi nghĩ là nếu như nói ra thì sẽ dễ chịu hơn đây.

Im lặng...

Trong căn phòng nước mắt đã ngừng rơi nhưng ngoài trời mưa vẫn rả rích. Anh cũng chẳng nói gì, chỉ ngồi đó cùng tôi im lặng.

– Ngày nhỏ, cứ mỗi lần mưa, có sấm chớp, người đầu tiên em tìm đến là bố. Ông thường ôm em vào lòng rồi dỗ dành. Bố gọi những tiếng sấm chớp kinh hoàng đó là “Ông Ủ” rồi lồng vào những câu chuyện mà bố tự nghĩ rồi kể cho em nghe. Bố thường chỉ lên bầu trời và nói rằng em là 1 trong những ngôi sao sáng nhất trên đó, là vì tinh tú xinh đẹp nhất. Từ “Tứ” trong Tú An cũng có thể hiểu theo nghĩa đó. Bố luôn mong con gái bé bỏng của mình sẽ mạnh mẽ, bớt khóc nhè và bình an.

Tôi ngừng lại, giọng trở nên run run. Anh Quân khẽ ‘ừ’ một tiếng giọng vẻ thâm trầm. Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp.

– Rồi khi em lớn thêm một chút, bố thường xuyên phải đi công tác xa nhà. Những chuyến công tác xa nhà khiến mái đầu của bố trở nên bạc dần đi, thời gian dành cho em cũng thưa dần đi. Rồi em trở nên xa cách bố. Có lần bố quên ngày sinh nhật em, em đã hét to rằng em ghét bố rồi bỏ chạy.

Sau đó tôi im lặng như một đứa trẻ chuẩn bị ăn đòn.

– Rồi sao?

– Mãi cho đến khi bố thật sự không còn bên cạnh em nữa, em mới thấy mình thật sai lầm. Thực chất Piano không thực sự là đam mê của em. Em chơi Piano là vì bố. Bố thích âm hưởng của đàn piano.

– Thế nên em đã đeo đuổi piano suốt ngần ấy năm chỉ vì cảm thấy tội lỗi?

– Cảm giác ấy nhiều hơn “tội lỗi”. Cái kí ức ấy cứ ám ảnh em từng đêm, em đã cố để không khóc, em đã cố để mạnh mẽ nhưng...

Tôi ngừng lại. Tôi sợ rằng nếu tiếp tục nói ra thì tôi sẽ òa khóc mất. Tôi không muốn bị người ta thương hại, cũng không muốn nước mắt trào ra thêm bất cứ một lần nào nữa. Dư vị của nó khiến lòng tôi đắng ngắt. Anh thở dài rồi quay sang tôi.

– Kí ức, dù đẹp nhưng vẫn mãi chỉ là kí ức. Điều quan trọng bây giờ là thực tại và tương lai kia. Em có thể thay đổi thực tại và tương lai nhưng có thể thay đổi được quá khứ không? Nếu không thì hãy cất nó vào một góc của riêng em và mạnh mẽ bước tiếp. Khóc thì ai chẳng phải khóc, vấn đề sau khi khóc phải tự lau khô nước mắt và đứng dậy mạnh mẽ chứ.

Tôi bó gối ngồi im. Hiện tại suy nghĩ của tôi vô cùng hỗn loạn. Tôi cảm thấy sợ hãi nhưng đồng thời cũng thấy bình tĩnh.

– Suy cho cùng, lúc ấy em cũng mới chỉ là một đứa trẻ. Trẻ con thì hay giận dỗi vu vơ, dễ giận nhưng cũng mau quên. Chỉ cần em thật sự không ghét bỏ thì tôi tin rằng dù có ở đâu đi nữa thì bố em sẽ vẫn mãi bên cạnh em. Hoặc ít nhất là còn tồn tại trong tim em. . . Xung quanh em còn nhiều người, đừng đánh mất họ. . .

Tôi ôm cốc cacao gần như nguội lạnh. Đôi mắt nâu nhuộm một màu buồn của anh lại hiện lên dưới ánh nến.

– Thầy ghét việc em xuất hiện ở đây sao? Xuất hiện ở nơi-chỉ-người-nhà-được-lên-ấy?

– Sao em lại nghĩ thế?

Tôi lại im lặng. Tại sao tôi nghĩ thế ư, tôi cũng không rõ nữa. Có lẽ tại lúc mới lên đây anh nói câu nói ấy, rồi về mặt cũng lộ rõ vẻ không vui. Không phải vậy sao?

– Cô ấy là mối tình đầu của tôi.

Tôi hơi bất ngờ nghe đến 3 từ “mối-tình-đầu” nhưng rồi cũng chăm chú lắng nghe. Trong lòng vẫn không thầm nghĩ ai mà yêu nổi một người có tính khí “dị dạng” như thế này chứ.

– Cô ấy không biết chơi piano nhưng lại rất thích piano. Chính vì vậy nên tôi thường xuyên đàn cho cô ấy nghe. Cô ấy rất thích lên đây, vì căn phòng này, vì mảnh sân ấy. Nhưng khi tôi đi du học thì mọi thứ cũng đổi thay và tôi chẳng thể làm gì khác. Cô ấy chỉ để lại lời nhắn “Xin Lỗi” rồi biến mất. Hôm đó trời cũng mưa như hôm nay. Sau đó tôi cũng ít khi lên đây, cũng hiếm khi đánh piano. Tôi sợ khi phải nhìn thấy mảnh vườn kia, vì nơi ấy đã in lại từng nụ cười, từng hình ảnh của cô ấy. sau khi cô ấy ra đi, tôi đã tự tay trồng một chậu cây Lulu Ly, tôi mong cô ấy đừng quên. Nhưng giờ thì tôi không chắc về điều đó nữa.

Tiếng anh nhỏ dần rồi chìm dần vào với bóng đêm. Anh chấp nhận bị bỏ rơi?! Ngoài trời gió vẫn rít qua từng khe lá, mưa vẫn lặng lẽ qua ánh đèn đường hiu hắt. Tôi chơi thấy mình và Anh Quân giống nhau, tôi và anh đều là người bị bỏ lại, bị những người mà mình yêu thương nhất bỏ lại. Tôi và anh, suy cho cùng cũng chỉ là hai kẻ cô đơn đang cố gắng trở nên mạnh mẽ.

– Nếu đã vậy thì sao hôm lâu thầy còn lên chơi piano?

– Vì em cũng biết chơi.

– À, ra là ra oai với em cơ đấy

Anh im lặng, thờ dài rồi khẽ nói.

– Xin lỗi, tự dưng lại nói với em mấy cái này, thật không vui chút nào.

– Không sao ạ. Không phải thầy cũng nói rằng nếu nói ra thì sẽ nhẹ lòng hơn sao

– Nếu có chuyện buồn, em có thể nói với tôi. Tôi sẽ làm một người bạn và sẽ cố gắng hiểu và đồng cảm với em.

– Sao tự dưng thầy lại nói thế?

– Vì em mạnh mẽ hơn tôi vẫn nghĩ. Em có thể gọi tôi bằng ‘anh’. Có một cô em gái cũng không phải là điều quá tệ.

– Cái này thì em cần xem xét lại đã thưa ‘anh’

Tôi cố tình ngân dài từ “anh” và kết quả là bị cốc đầu một cái. Sau hôm nay tôi lại hiểu thêm về con người ấy một chút, sau hôm nay tôi lại có thêm một người anh trai. Hôm nay tôi và Anh Quân cùng buồn, một nỗi buồn về những con người vì một lý do nào đó mà có lẽ từ nay sẽ không được nhắc đến nữa.

‘Có những người chấp nhận bị bỏ rơi như một sự chống cự đầy yếu đuối, có những người lại coi đó là một sự hạ hê để tự vuốt ve lòng tự trọng, có những người thì cố vùng vẫy nữu kéo nhưng không thể. . . Có những người lựa chọn từ bỏ người kia như một sự giải thoát, có những người lựa chọn ra đi như một lần đánh cược, có những người buộc phải ra đi dù họ không muốn. . . Nhưng còn lại phía cuối của những sự bỏ rơi, dù nguyên nhân có là gì đi nữa, vẫn là nỗi đau rất đáng, là nỗi đau chất mặn, của cả người ở lại và người ra đi. . .’

Có những con người, họ giống như một bài hát nằm trong list nhạc của bạn. Bạn không bao giờ nghe lại nhưng cũng chẳng thể xóa đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: SỰ XUẤT HIỆN CỦA NGƯỜI MỚI

Lại một ngày đi học nhàm chán. Tôi mở cặp lôi ra quyển sách hóa vớt lên bàn. Thật sự là tôi không muốn động tới nó một chút nào cả nhưng tiết sau là tiết hóa, biết làm sao được. Nếu không muốn bị ăn con điểm 0 tròn trịa vào quyển sổ điểm và mẹ sẽ lại ca bài ca muôn thuở thì tốt nhất tôi nên ngoan ngoãn mà “nhai” nốt cái đồng phương trình hóa học này thì hơn. Tôi thực sự có một mối thù to lớn đối với môn hóa, tôi ghét nó tới mức chỉ nghe thôi cũng thấy ghét rồi. Có lần tôi từng hùng hồn tuyên bố rằng tôi sẽ loại bỏ môn hóa ra khỏi chương trình giảng dạy của Việt Nam ngay sau khi tôi lên làm bộ trưởng bộ giáo dục. Và kết quả là Anh Quân nghe thấy và sẵn sàng “tặng” tôi một cùm lôm cạp cả đầu. Đồ cũng là lí do mà tôi bị cảnh cáo là sẽ lên bảng trả bài trong tiết tới. Đùng là cái mồm hại cái thân, ếch chết tại miệng. Nếu như mọi ngày tôi mong tiếng trống vang lên thì giờ tôi lại mong bác bảo vệ không tìm thấy dùi trống, tôi muốn bác ấy tránh thật xa cái trống ra...

Tùng...Tùng...

Đây, vừa nói xong. ==! Kính thưa bác bảo vệ, cháu hết quý bác rồi.. >>

- Trịnh Tú An lên bảng. Biết ngay mà ==! Tôi đứng dậy, mắt vẫn cố dán vào quyển sách để tranh thủ học thêm vài chữ.

- Nhanh cái chân lên. Tôi cho 0 điểm bây giờ. Tôi không nhìn vào quyển sách nữa, lật đặt đi lên bảng, dùng ánh mắt cầu khẩn để nhìn anh. Còn anh thì vẫn cứ giữ cái vẻ mặt đáng ghét đó.

- Em hãy viết lại 10 phương trình mà tiết trước học. Tôi dờ daim cảm viên phấn, hết nhìn anh rồi lại nhìn cái bảng. Trong giây phút tuyệt vọng nhất thì thầy tổng phụ trách xuất hiện ở cửa lớp. Thầy ngó vào lớp, tay cầm một tập giấy, đẩy gọng kính trên sống mũi, thầy hắng giọng rồi hỏi to. - Bạn nào là thư kí lớp nhỉ? Cả lớp im lặng chỉ về phía tôi đang đứng chông chênh trên bảng. Tôi ngơ người, lắp bắp trả lời thầy.

- D...ạ...ạ? Em ạ? - Ồ xin phép thầy Quân cho em học sinh này đi với tôi một lát để đi lấy thông báo mới của nhà trường nhé. Anh gật đầu với thầy tổng phụ trách rồi quay sang nhìn tôi một cái đầy ảm ý. 'Lão' này điên thật. Tôi ngoan ngoãn đi theo thầy tổng phụ trách tới văn phòng. Thầy tổng phụ trách nhìn qua có vẻ là một người khó tính với cá bụng bự lúc nào cũng lắc lư theo nhịp bước chân và cái đầu hói bóng láng nhưng thầy lại là một người rất vui tính. Chứ chẳng như ai kia, nhìn qua tưởng hiền ai dè lớn đầu mà còn thích đi bắt nạt trẻ con. Nói chung là không thể nào mà nhìn mặt mà bắt hình dong được. - Nghe thầy Quân nói là em đánh đàn rất khá?

Thầy tổng phụ trách đưa tay đẩy gọng kính lên sống mũi rồi hỏi băng quơ.

- Dạ? Tôi bất ngờ khi nghe thầy tổng phụ trách nhắc đến cái tên "Anh Quân". Tôi hỏi nhưng thầy tổng phụ trách lại chẳng nhắc lại mà phổ biến luôn những gì tôi cần nhớ để về thông báo lại cho cả lớp.

- Trường chuẩn bị tổ chức hội chợ và đêm hội âm nhạc chào xuân. Các lớp đều phải tham gia. Ban ngày chúng ta tổ chức hội chợ, gồm có gian hàng của các lớp bán đồ ăn uống linh tinh gì đấy. Tầm chiều tới thì sẽ tổ chức Đêm Hội Âm Nhạc Chào Xuân. Đây, cầm tờ này về phổ biến cho các bạn. Về phần đêm hội nhạc thì các lớp sẽ phải cử ít nhất là một bạn tham gia. Cái này sẽ chấm hết vào điểm thi đua của lớp đó. - Vâng em hiểu rồi ạ.

- Về phần hội chợ thì bây giờ em về lớp, thông báo cho cả lớp, sau đó tất cả sẽ bàn bạc xem lớp mình sẽ kinh doanh buôn bán cái gì. Còn về việc đêm hội nhạc, em có thể tham gia thay cho lớp.

- Em ạ?

- Tôi tròn mắt.

- Ừ. Cuối tiết 5 ngày mai đến phòng truyền thống gặp Duy Khang, bí thư kiêm chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc của trường ta.

- Tại sao lại là em ạ?

- Tôi vẫn cố hỏi lại

- Thầy nghe nói em rất có tài, nghe có vẻ như em chơi đàn rất giỏi và đang tìm kiếm nơi để thể hiện tài năng của mình. Tôi thấy hội chợ xuân này rất phù hợp để có em thể bộc lộ tài năng của mình.

- Em muốn thế ạ?

- Tôi tròn tròn mắt. Tôi nói vậy hỏi nào chứ???

- Chẳng phải em nói như vậy với thầy Quân sao? Mà thôi, quyết định vậy đi. Trưa mai xuống phòng truyền thống. Bây giờ thầy còn bận nhiều việc lắm. Nhớ là về phổ biến lại với các bạn đấy. Nói rồi thầy tổng phụ trách đi mất. Tôi đứng ngẩn người một lúc rồi chạy về lớp. Lúc này cả lớp đang vào học bài mới. Tôi xin phép vào lớp. Anh Quân nhìn thấy tôi thì chẳng nói gì, chỉ nhoen cười một cái rồi nhẹ nhàng nói "em vào đi". Tôi xin phép anh một vài phút phổ biến lại nội dung của hội chợ và đêm nhạc sắp tới. Bàn về phần hội chợ thì cả lớp rất sôi nổi, cực kì sôi nổi. Bao nhiêu ý tưởng, bao nhiêu thứ đồ mà chúng nó có thể nghĩ ra để kinh doanh nhưng khi bàn về việc cử thành viên của lớp để tham gia đêm hội nhạc thì chúng nó im bặt thậm chí là lơ đi luôn. Kể cả khi tôi thông báo rằng hội chợ diễn ra vào đúng hôm 14/2 phản ứng của lớp tôi cũng không đến mức như thế này. Thực ra tôi đã định bụng là nếu lớp tôi mà có đứa nào tham gia thì tôi sẽ từ chối thầy tổng phụ trách để không phải tham gia mất cái tiết mục vớ vẩn ấy nữa nhưng tình trạng lớp tôi thế này thì xem ra kế hoạch "đào tẩu" của tôi đồ bẽ rồi. - Có ai đăng kí không? - Tôi cố hỏi lại cả lớp. ...Im lặng.. - Cái này là thi đua lớp đấy.(Vẫn) im lặng..

- Thôi nào, em về chỗ, lập danh sách bán hàng để nộp lại cho trường đi. Cả lớp học tiếp nhé. Anh Quân vỗ vỗ vai rồi đẩy tôi về chỗ. Anh Quân? Vừa rồi lúc đi cùng thầy tổng phụ trách, có mấy lần thầy nhắc đến anh. Vụ này tôi dám đảm bảo rằng có liên quan đến anh. Tôi xì mặt đi về chỗ. Trong khi cả lớp đang học bài mới thì tôi lại hí hoáy ngồi nhẩn tẩn. "Thầy đã nói gì với thầy tổng phụ trách???? >{ "

Tôi lướt trong danh bạ, tìm cái tên 'Anh Thầy' rồi nhấn nút gọi. Ngay lập tức chiếc điện thoại đặt trên bàn giáo viên rung lên báo có tin nhắn tới. Anh ngó cái điện thoại rồi ngó tôi đang cắm phập mặt xuống dưới ngăn bàn. Anh cho lớp làm bài tập để có thời gian ngồi trả lời tin nhắn (thầy giáo gì mà tặc trách quá). Chưa đầy một phút sau máy tôi báo hiệu có tin nhắn. From 'Anh Thầy'.

"Tôi chỉ muốn kiểm tra học trò của mình thôi. :3. Xem xem người ta đánh giá học sinh của tôi như thế nào."

Kiểm tra? Anh đùa tôi chắc?

"Ít ra thầy cũng phải hù cho em một câu chứ. >

Thử tưởng tượng có hàng nghìn con mắt nhìn chăm chăm vào mình trong suốt thời gian một bài hát hay một bản nhạc gì đấy. Tôi không thích cái cảm giác mà người ta cứ nhìn chăm chăm vào mình, rất không thoải mái. Người ngồi ở phía trên bàn giáo viên cũng rất chăm chú vào cái điện thoại giống như tôi vậy. Miệng anh còn không quên nhếch lên tạo thành một nụ cười đầy vẻ châm chọc. "Thì vừa hù xong còn gì em còn muốn thế nào nữa? =))" "Ít ra thầy phải hỏi em trước chứ. Thế em không đồng ý thì sao??? X-(" "Em buộc phải đồng ý thôi.

Bởi nếu không thì tôi sẽ chuyển lời tới cô chủ nhiệm và sẽ nhấn mạnh phần thi đua của lớp cho cô nghe. =D Em xem, tôi cơ thông minh không cơ chứ =)) khả khả khả" Tôi đập đầu vào bàn đến cộp một tiếng. Bất lực với 'lão anh thầy'. Ở nhà có 'lão anh già', ở lớp có 'lão anh thầy'. Nơi nào cho tôi dung thân???? *nước mắt nước mũi tuôn ròng ròng*

Cuối tiết năm tôi lóc cóc lên văn phòng để tìm gặp thầy tổng phụ trách nhưng lại chẳng có ai. Khi tôi vừa bước ra ngoài đã thấy thầy cùng với một anh lớp 11 (tôi đoán thế) tiến về phía văn phòng. Thấy đi trước với dáng vẻ rất hào hứng, miệng cười nói không ngớt, còn anh kia thì đi đằng sau, ôm cả một đồng giấy tờ trông có vẻ vô cùng khổ sở.

Tôi chạy về phía thầy để nộp bản danh sách.

- Thư kí 10A6 hả? Có việc gì không em?

- Em bán danh sách hội chợ ạ...

- À ừ. Thầy nhận lấy tờ giấy đọc lướt lướt qua rồi quay sang nhìn anh lớp 11 rồi nhìn tôi. Vẻ mặt thầy như nghĩ ra một sáng kiến hay ho và muốn tuyên bố cho cả thế giới cùng biết ngay bây giờ.

- A, còn về phần Đêm Hội Âm Nhạc thì sao em? Đây vừa hay có Duy Khang luôn này.

- Thầy kéo kéo cái tay đang ôm một đồng thứ của anh lớp 11 mặt mày hớn hờ.

- Duy Khang là bí thư đoàn trường kiêm cả chủ tịch câu lạc bộ luôn đấy. Thôi nào, cu cậu này nhanh nhanh mang cái đồng của nợ này vào văn phòng đi rồi xuống phòng truyền thống nhé. Em thư kí kia tên gì ý nhỉ?

- Em là An ạ, Tú An ạ.

- Ờ ờ cho thầy xin lỗi nhé. Già rồi nên hay quên lắm.

- Thầy gãi gãi cái đầu lơ lửng của mình rồi quay vào nạt Duy Khang.

- Này thằng nhóc kia có nhanh nhanh cái chân lên không hả, sao mà chậm thế. Culi kiểu này tôi cắt lương bây giờ.

- Thầy từ từ chút ạ. Một đồng to đùng như thế chứ có phải hai ba tờ giấy đâu thầy. Khang từ trong phòng đi ra, tay gãi gãi đầu, miệng cười toe toét để lộ mấy cái răng khểnh. Sau đó cả ba thầy trò cùng đi xuống phòng truyền thống. Trên đường đi thầy tổng phụ trách không ngớt trêu chọc bắt nạt Duy Khang, còn Khang thì cũng không ngại mà ăn miếng trả miếng.

Lúc này tôi mới có cơ hội để nhìn kĩ Duy Khang. Khang cao hơn tôi một cái đầu, mái tóc màu đen rối xù một cách rất tự nhiên. Đôi mắt anh màu đen, lông mi không cong dài như ai đó, miệng lúc nào cũng cười không ngớt để lộ ra chiếc răng khểnh. Anh này còn đáng yêu hơn cả Việt Anh nữa đó trời ơi... (bệnh mê dai phát tác) Đường đi dường như ngăn lại, chẳng mấy chốc cả ba thầy trò đã đứng trước cửa phòng truyền thống.

Căn phòng này chỉ dùng để chứa nhạc cụ, nói trắng ra thì chẳng khác nào phòng nhạc với đầy đủ các loại nhạc cụ từ guitar, piano, kèn... vân vân và vân vân... Đèn cả đàn bầu, đàn tranh còn có, nhưng đáng tiếc là các nhạc cụ dân tộc đó được xếp gọn vào một góc trên kệ tủ. Có lẽ đã quá lâu rồi chẳng ai còn chơi, biết chơi loại nhạc cụ đó. Theo lời mẹ kể thì các loại nhạc cụ đó đã từng "lâm mưa lâm gió" một thời.

- Em biết chơi nhạc cụ không? - Duy Khang đang lách cách tìm chìa khóa để mở tủ lấy cây đàn guitar.

- Em biết chơi piano thôi ạ. Chơi cũng gọi là biết thôi ạ, cũng không giỏi lắm. - Tôi ngượng ngùng. - Ra kia chơi thử vài nốt xem nào. Chắc phải phá cái tủ này mới lấy được đàn ra quá. Khang cười, dầm thùm thụp vào cái tủ. Tôi nhìn chiếc ổ khóa đã gỉ sắt, chiếc chìa khóa mà Khang cắm vào kẹt luôn

- À thì... ờ... Cu cậu có vẻ khó nói, cứ ậm à ậm ờ .
- Không có gì thì tôi về trước nhé!
- Ấy ấy khoan đã. Bạn bè với nhau ai lại thế.
- Thế ông nói nhanh lên xem nào. Con trai gì mà tậm tậ tậm tịt như cái loa dè thế hả
- Ờ thì hôm hội chợ bà mời Linh Trang giúp tôi nhớ.
- Ồ ồiiii. Vậy là ông thích Linh Trang thật ý hả? Hahahaha thật á ời ời hahaha
- Bà bị điên à, cười cười cái gì. Việt Anh ngượng, mặt đỏ lựng như trái bồ quân còn tôi thì cười lẩn. Xem ra mình đoán cũng chuẩn phết, hai ‘anh chị’ này ‘cắm’ nhau rồi. Nghĩ tới đây thôi trong lòng tôi không khỏi vui thích. Nhưng vẫn phải tranh thủ đề tâu hai đứa nó mới được. Tôi không cười nữa, mặt cổ đỏ ửng vì xấu hổ (nhưng thất bại thảm hại) .
- Bà làm sao đấy? Sao mặt nhìn như con khỉ khô ý.
- Nay ông có tin là tôi đủ sức đá bay cái mối tình bất thành tình của ông ngay lập tức không hả?
- Dạ thôi em xin lỗi chị ạ! Chị giúp em một lần thôi rồi chị bảo gì, sai gì em cũng nghe ạ.
- Ông dốt thế, thế tôi bảo ông không được thích Linh Trang nữa ông cũng nghe à?
- Đương nhiên không rồi. Thôi bà giúp tôi một lần đi rồi tôi sẽ đãi bà một bữa thật là no nê.
- Nghe có vẻ hay đấy. Cứ biết thế đã nhớ, tôi về tôi còn ăn cơm nữa.
- Đừng quên giúp tôi nhớ.
- Ừ rồi rồi khổ ghê cơ. Tôi vừa đi vừa vẫy vẫy tay với Việt Anh. Nhắc gì nhắc lăm thế không biết. Tôi thông dong đi hết dãy hành lang, vừa bước tới sân trường thì một tiếng gọi kéo tôi lại.
- Tú An.
- Duy Khang từ khu nhà A chạy lại, trong tay anh là một tập nhạc phổ, sau lưng là bao đựng guitar quen thuộc.
- Anh tìm em mãi, may mà em chưa về. – Anh tìm em có việc gì ạ?
- Thì là về cái chuyện đêm hội âm nhạc thôi, tiết mục của anh với em được xếp chung đấy.
- Gì cơ ạ? Chung ạ?
- Ừ, sẽ là kết hợp giữa piano và guitar. Em sẽ đệm piano còn anh hát. Anh vẫn chưa tìm được bài nào ưng ý cả nên muốn tìm em để bàn bạc. Chiều nay em rảnh không? Anh định rủ em tìm quán cafe nào đó để tập rồi chọn nhạc luôn.
- Chiều nay em cũng chẳng làm gì. Chắc rảnh thôi ạ.

– Vậy chiều nay tầm 3h em ra trường nhé rồi mình đi. Và thế là tôi mất một buổi chiều quý giá chỉ để tìm nhạc. Thật sự nó là một công việc cũng khá là thú vị, bạn có thể biết thêm rất nhiều bài hát khác nhau nhưng riêng hôm nay thì nó lại là một công việc thật kinh khủng bởi gu âm nhạc của Duy Khang hoàn toàn khác với tôi. Cứ bài nào tôi nghe vừa tai thì Duy Khang lại không nói không hợp với bài đó và ngược lại, bài nào hợp với giọng của Duy Khang thì lại không hợp khi đánh piano hoặc bài đó tôi không biết đánh. Đến lúc chúng tôi tìm được bài phù hợp cho cả hai đứa thì bài hát đó lại chẳng liên quan gì đến chủ đề của chương trình.

Thật là khó khăn quá đi. Đến khi cả hai đã quá mệt mỏi và bức dọc vì không tìm được bài hát nào phù hợp trong khi hôm nay đã là thứ 7 và chương trình thì được tổ chức vào hôm thứ 5, đúng ngày valentine 14/2, cả tôi và Khang đều đưa ra một quyết định cuối cùng, đó là chọn đại một bài cho xong rồi dùng những ngày còn lại để tập tành bởi bây giờ gấp gáp quá rồi. Cả hai anh em ngồi soạn từng bài nhạc và lựa ra được 3 bài có vẻ tạm được nhất rồi rút thăm. Nghe có vẻ như là chúng tôi đang chơi xổ số lô tô ngồi chờ trúng thưởng nhưng đây thực sự là cách cuối cùng. Khi tôi lật được xác về đến nhà thì cũng là lúc kim ngân của chiếc đồng hồ treo tường chỉ vào số 7. Nhà tôi ồm, chẳng có ai hết. Chắc cả nhà lại sang nhà bác Lâm ăn cơm rồi. Tôi lò dò bỏ lên phòng lấy quần áo rồi đi tắm. Tắm xong thì lẹ mọ xuống bếp tìm đồ ăn để nhồi đầy cái dạ dày đáng thương của mình. Đang ăn dở thì chuông cửa reo lên. T

ôi lại lò dò ra mở cửa, là Linh Trang. Vừa nhìn thấy tôi nó đã ném ngay một câu làm tôi muốn đá bay nó ra khỏi nhà.

– Sao nhìn mày như vừa được moi lên từ đáy tử thế?

– Mày có tin tao nhét mày xuống đáy tử không? Tôi đập lại một câu rồi lại lò dò đi vào nhà, đúng theo cái dáng “lò dò”. Công nhận nhìn mình hôm nay

thảm hại thật, trông chẳng khác gì vừa được người ta lôi lên từ một đồng đồ nát.

– Đang ăn tối à? Mẹ với anh chị mày đâu?

– Chịu chết. Chắc sang nhà ‘lão’ Quân Linh Trang là đũa biết nhiều nhất về tôi, kể cả chuyện gia đình Anh Quân thân thiết với gia đình tôi thế nào tôi cũng đem kể cho nó. Thực ra kể cả không kể nó cũng biết, căn bản vì nó hường xuyên qua nhà tôi và lần nào qua thì Anh Quân cũng đang ở đây, mặc đồ bình thường chứ không phải mặc áo sơ mi quần âu cầm thùng đi giày bóng lộn như mọi khi, nói chuyện với anh tôi như hai thằng bạn thân lâu năm bằng tuổi, đối xử với tôi thì ‘Tốt’ chẳng khác nào thằng anh tôi hết. Có lần khi tôi gọi Anh Quân bằng ‘anh’ thì đúng cái lúc Linh Trang bước vào. Đó cũng là một lí do khiến tôi khó gọi Anh Quân bằng ‘anh.’

– Ô tưởng mày phải gọi bằng anh?

– Trang nhìn tôi rồi cười.

– Tao không quen.

– Tôi nhòm nhòm. Ăn xong tôi dọn dẹp rồi kéo nó lên phòng. Hai con nằm tán phét với nhau như mọi khi. Tôi không hiểu giữa tôi và Trang có chuyện gì mà lấm thế, như thể nói mãi không hết chuyện vậy. Tôi chợt nhớ ra chuyện Việt Anh nhờ hôm nay, nhìn nó đang mân mê con gấu bông mà tôi muốn phì cười.

– Này Trang ê.

– Chi mô mày?

– Tuần sau đi chơi không?

– Đi đâu?

– 14/2 tuần sau trường tao tổ chức hội chợ. Đi hông?

– Ờ cũng được nhưng phải tầm trưa trưa tao mới qua được, tại vì sáng tao còn đi học nữa.

– Ờ, Việt Anh nhờ tao mời mày á.

– Thật á??? Nhắc đến Việt Anh, Linh Trang ngồi bật dậy. Nó lay lay người tôi, hỏi đi hỏi lại một câu ‘thật á’ khiến tôi muốn điên đầu.

– Biết mày hành hạ tao như này tao không nói nữa còn hơn.

– Ôi ôi thôi mà, hihihhi yêu mày quá An oiii.

– Ờ yêu, trả công đi.

– Quên đi má. Nó cười khanh khách rồi ‘Ồ’ lên một câu, chạy tới cầm quả cầu tuyết mà hôm Noel Anh Quân ‘đền’ cho tôi.

– Đẹp thế mày. Ở đâu đấy?

– À ờ, nhặt được đấy.

– Điều. Anh nào tặng hả?

– Mày điên à, trả vào chỗ cũ đi.

– Không nói thì tao chôm luôn.

– Đặt vào

– Tôi gào lên.

– Ủi roi roi roi. Tôi ngồi phất dậy khi nghe nó dọa. Nhìn thấy bộ mặt nham nhở của nó khi tôi bị mắc lừa, tôi chỉ muốn đập cho nó một phát ngóm củ tôi. Chẳng hiểu sao nhưng tôi cảm thấy quả cầu tuyết đó là một vật rất quan trọng. Tôi không muốn ai động vào nó, chạm vào nó chứ đừng nói gì là đánh roi. Nó chỉ là một quả cầu tuyết với một cô bé ngồi trên xích đu mắc ở một góc cây, tay cầm đôi giày, miệng cười lấp lánh. Đối với người khác, đó chỉ là một quả cầu tuyết bình thường, đẹp thì có đẹp nhưng chẳng nhất thiết phải giữ như báu vật giống như việc tôi đang làm, giật lại quả cầu từ tay Linh Trang. Thấy tôi bực dọc nó cũng dịu lại.

– Xin lỗi, tao không biết mày lại thích quả cầu tuyết đến thế.

– Kệ tao. Đây là một trong những việc hy hữu mà tôi không kể cho Trang, bởi nó liên quan đến một phần trong con người mà tôi không muốn cho ai biết. Không muốn cho ai biết vậy mà có một người lại biết. Ý trời chẳng? Mà thôi quên đi. Sáng hôm sau là sáng ngày chủ nhật. Thay vì ngủ “trương

thầy” đến 9h như mọi khi thì hôm nay 6h30’ sáng tôi đã phải ra khỏi nhà để đến nhà Lam chuẩn bị cho hội chợ. Dù có tham gia Đêm Hội Âm Nhạc nhưng tôi vẫn phải có trách nhiệm hoàn thành cái thứ đồ handmade này để gian hàng của lớp có đồ mà bán cho hôm hội chợ. Do hôm tổ chức hội chợ là vào đúng hôm 14/2, valentine, chắc chắn sẽ có nhiều cặp tình nhân đi mua đồ nên giờ tôi đang ngồi làm đồ đôi. Vòng đôi, tìm nơi bán áo đôi đặt hàng về để bán, làm cả “vật may tình yêu” cho những bạn trẻ FA nữa.

Một phát khóc. Lớp tôi ngoài bán đồ handmade còn bán cả đồ ăn và đồ uống. Mong rằng sẽ bán hết được cái đồng “đồ hàng” này. Suốt mấy ngày sau đó tôi không khác gì một con rối bị người ta quay như chong chóng. Sáng và chiều thì nhanh nhanh chóng chóng học bài nhạc mới rồi tập đàn để ghép nhạc và lời với Duy Khang, tối thì thức thâu đêm để tết vòng handmade và làm đồ đôi. Chỉ sau vài hôm tôi cảm giác như mình vừa sứt đi hẳn vài chục kí lô. Nhìn tôi thảm hại tới mức hôm đi học thêm hóa ở trung tâm Anh Quân còn chẳng buồn trêu. Thay vì bắt nạt tôi như bao ngày thì anh lại đặt lên bàn tôi một lọ kẹo ngậm. “Lão anh thầy” trông thế mà cũng tốt bụng ra phết.

Hôm nay là thứ 3, có nghĩa là ngày kia là hội chợ diễn ra. Tôi cũng cầu mong cho cái ngày của nợ ấy trôi qua nhanh nhanh cho tôi còn xả hơi, chứ cứ tiếp tục ngày nào cũng như thế này chắc tôi “bỏ mạng” mất. Duy Khang hẹn tôi tối nay sẽ tới một quán cafe nào đó để duyệt lại một lần cuối cùng. Tôi hỏi tại sao không để đến mai thì Khang nói tối mai anh phải ở lại trường xem xét gian hàng các lớp chuẩn bị tới đâu, rồi còn âm thanh loa đài nữa. Xem ra làm chủ tịch câu lạc bộ cũng đâu có ngọt ngào gì cho cam.

Dù sao tối mai tôi cũng được ông anh già cho đi chơi rồi, coi như an ủi phần nào. Nhưng tạm gác lại cái sự “sung sướng” đó lại đã, đến giờ tôi vẫn chưa thuộc được nhịp và tiết tấu cũng như vẫn chưa thể nhớ được phong cách biểu diễn của Khang dù cả hai anh em đã tập đi tập lại có lẽ phải đến gần trăm lần rồi. Khang nói rằng tại tôi hay phân tán, không tập trung, một phần cũng do thiếu ngủ vì phải làm đồ cho lớp nữa. Thế nên để cải thiện bộ óc con bò của tôi, Khang đã quyết định “hy sinh” một buổi tối để đưa tôi đi chơi cho khuây khỏa, tiện thể “tổng duyệt” luôn. Đúng 6h tối tôi có mặt ở cổng trường. Đang ngó trước ngó sau thì hình ảnh Khang trong chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, sau lưng là chiếc guitar quen thuộc. Khang nhìn thấy tôi thì nở một nụ cười âm áp. Trông anh thực sự rất đẹp trai.

Tôi vội lắc lắc đầu để xua đi những suy nghĩ của bản thân rồi leo lên xe. Chiếc xe lao nhanh như bay rồi dừng lại ở một quán cafe ở phố Bà Triệu. Quán được bày biện với tông màu chủ đạo đỏ – đen tạo nên một không gian sang trọng và có chút gì đó bí ẩn. Tôi vẫn thích cái không khí nhộn nhịp đa dạng ở Back In Time hơn. Tôi đợi Khang gửi xe rồi đi vào quán. Đứng ở quầy thanh toán hẳn là bà chủ ở chỗ này. Còn Khang, anh đang nói gì đó về việc biểu diễn tối nay. Chẳng mất nhiều thời gian để thấy được cái gạt đầu của bà ấy. Khang quay người lại đánh mắt tìm tôi rồi cười một cái, chỉ chỉ lên phía cây Piano. Tôi chẹp chẹp miệng vài cái rồi đi theo Khang.

Anh chỉ cho tôi một chỗ ngồi, bảo tôi ngồi đợi ở đó một lát rồi chạy lên phía trên, lôi cây guitar “thần thánh” ra rồi bắt đầu “tác nghiệp”. Duy Khang khéo léo chỉnh lại dây đàn rồi bắt đầu gảy từng nốt nhạc đầu tiên. Nhìn phong cách biểu diễn của anh không khác gì một tay guitar chuyên nghiệp. Đôi mắt hồ hững nhắm lại, tay áo hơi sấn lên, mái tóc bồng bềnh phiêu du, đôi bàn chân khẽ gõ theo nhịp... Tôi chăm chú xem anh hát, nghe anh đàn. Cho tới khi Khang đứng ngay trước mặt thì tôi vẫn như đang ở trên mây, bồng bềnh lang thang với từng câu hát còn đọng lại. Khang búng một cái vào trán tôi đau điếng.

– Nhìn gì mà ngây ngất thế, mồn hết nhan sắc rồi.

– Sao anh nỡ lòng nào búng vào trán iem?

– Không thì sao gọi được em hả nhóc. Lên duyệt rồi mình đi chơi nào. Tôi xoa xoa cái trán đáng thương của mình rồi đứng lên. Xấu hổ thật, ai đòi con gái mà đi nhìn người ta đắm đuối như con cá chuối thế bao giờ không. Thế mà tôi còn suốt ngày nói Lam với Thùy là hai con hám dai bạc nhất. Nghĩ lại mình có khi còn hơn cả hai đứa nó.

– Này, em sẵn sàng chưa? Giọng nói của Khang làm cắt ngang suy nghĩ của tôi. Mặt tôi hơi nóng lên. Khang cười rồi đưa cho tôi nhạc phổ. Sau khi tập xong xuôi, Khang đưa tôi đi ăn tối, rồi lên Trảng Tiền ăn kem. Tôi nghĩ đó là một điều hết sức bình thường cho đến khi cô bán hàng chia cho tôi 2 cây kem và nói:

– Hai đứa hẹn hò hả, đi chơi được nhiều chưa?

– Dạ cũng đi ít lắm thôi cô ơi.

– Khang vội đáp trong khi tôi còn chưa kịp phản ứng gì. Duy Khang cười thật tươi như một đứa trẻ, để lộ ra chiếc răng khểnh khiến người khác không thể rời mắt. Tôi nhìn mình rồi lại nhìn Duy Khang. Anh là một chàng trai tốt tính, thân thiện hòa đồng, điển trai, đàn hay hát giỏi... Nói chung Khang là một chàng trai toàn diện về mọi mặt. Còn tôi, một con bé nhan sắc tầm tầm, tính cách thì dị hợm, lắm lúc thì như một con trèo tường trốn trại. Chênh lệch như thế cơ mà cô bán hàng lại bảo tôi và Khang là một cặp đang hẹn hò. Đùa gì mà kì cục. Mà Khang kể ra cũng lạ, anh không những chẳng nói gì khi cô bán hàng nói như thế mà còn cười toe trả lời như thể việc chúng tôi hẹn hò là thật vậy. Trong khi tôi đang nghĩ linh tinh thì Khang không ngừng cười một mình.

– Anh cười gì đấy?

– Kem dính trên mặt em kia.

– Đâu cơ? Tôi đưa tay lên tìm kiếm vết kem nhưng Khang ngăn lại. Anh mỉm cười rồi rút một tờ khăn giấy ra lau cho tôi. Từng động tác cử chỉ của anh đều rất nhẹ nhàng như sợ làm tôi đau. Còn tôi thì cứ trợn mắt nhìn anh lau vết kem cho mình như một con ngốc. – Em cứ định dùng tay lên lau sao. Phải có khăn giấy chứ.

– Em chỉ định tìm xem nó dính ở chỗ nào thôi.

– Tôi đỏ mặt còn Khang thì cười to.

– Anh cười gì chứ. Thay vì trả lời cho câu hỏi của tôi, Khang đưa tay lên xoa xoa đầu tôi khiến mái tóc vốn đã chẳng phải đẹp để gì nay còn rối xù lên trông đến tội. Khang tiếp tục cười rồi chạy biến. Còn tôi thì ra sức đuổi theo với ý định trả thù. Thật sự tôi rất muốn hỏi anh tại sao lại nói với cô bán hàng như thế nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, cũng một phần tôi nghĩ anh sẽ lại không trả lời nên đành thôi. Sau một hồi rượt đuổi tôi mặc kệ Khang để cho anh trôi chộc. Sau đó Khang đưa tôi về. Suốt cả quãng đường chẳng ai nói với ai câu nào. Không gian như trầm lắng hơn trong buổi tối của một tháng 2, cái giá lạnh vẫn còn vương lại nơi đây. Tôi ngồi phía sau Khang, nhìn cảnh vật xung quanh cứ trôi vèo qua trước mắt. Gió cứ liên tục tạt ngang khiến tôi không khỏi cảm thấy lạnh. Lúc này tôi mới nhận ra mùi hương trên áo Khang là mùi bạc hà. Tôi không thích cái mùi ấy cho lắm bởi nó khiến tôi nhức đầu và càng không thích cái mùi lạnh lẽo đó trong một tiết trời không mấy ấm áp như thế này. Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà tôi. Tôi chào tạm biệt Khang rồi định chạy vào nhà nhưng tiếng anh gọi làm tôi đứng lại

– Này An, hôm hội chợ xong anh sẽ nói cho em một điều mà em luôn nghĩ sai về nó.

– Là gì ạ?

– Đợi đến hôm đó em sẽ biết. Nói rồi Khang phóng xe đi bỏ lại tôi đang ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Mùi hương bạc hà vẫn còn lẫn trong không khí, tôi không thích mùi bạc hà. Vừa vào đến nhà, chào đón tôi là một người mang theo bộ mặt đặng đặng sát khí. Anh Quân nhìn tôi như thể muốn bóp nát đầu tôi ra.

– O..thầy à.. anh..

– Em đi đâu thế hả? Có nhớ hôm nay là buổi tập đàn không? Điện thoại thì gọi mãi mà không ai bắt máy. Tôi rất ghét học trò của mình bỏ học mà không có lý do. Àyyyyy..... Tôi quên bém mắt. Tại đợt này vừa loay hoay lo chuẩn bị đồ hội chợ, vừa tìm nhạc rồi ghép đàn với Duy Khang nên tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì luôn.

– Em xin lỗi, em quên mất. – Tôi có quan tâm em quên hay không. Tối mai tập bù cho tôi! Ế? Tối mai? Nhưng tối mai tôi đi chơi rồi. Ông anh trai tôi hiem lắm mới cho em gái đi chơi, đây là cơ hội ngàn năm có một, làm sao tôi bỏ lỡ được. Tôi định nói với Anh Quân là để hôm khác nhưng không kịp rồi, anh đã ra về từ lúc nào. Thật sự là tôi muốn gào lên ăn vạ lắm ấy nhưng khổ nỗi là chẳng có ai ở đây cho tôi ăn vạ. Ăn vạ với mẹ về Anh Quân thì đương nhiên là thất bại rồi, cả ông anh trai tôi cũng thế, chị dâu tôi thì đang đi công tác. Trời ơi số tôi là số con gì mà nó xui thế này không biết. Khổ quá đi mất TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: ANH THÍCH EM!

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy với một cái họng khản đặc. Có lẽ vì hôm qua trời lạnh mà tôi ăn bao nhiêu là kem, đã vậy còn hò hét các kiểu. Mai là hội chợ rồi, tôi nên giữ giọng thôi.

Vừa bước đến cổng trường tôi đã thấy băng rôn rồi khẩu hiệu cờ hoa treo đầy. Sân trường cũng được chia ra thành các lô đất nhỏ cho các lớp tự dựng phòng bạt, tự trang trí để có một gian hàng thu hút nhiều khách nhất. Tôi nhìn về phía bục, sân khấu đã được dựng xong, phía sau còn có một tấm phông lớn nền trắng có chữ màu hồng đậm: "Hội Chợ Âm Nhạc Mừng Xuân". Xung quanh là hình những bông hoa xanh xanh đỏ đỏ trông rất bắt mắt. Chắc hẳn đây là tác phẩm của bác bảo vệ và các thầy cô trong trường. Nhắc đến các thầy cô, tôi nhìn thấy 'anh thầy' đang lúi húi với dải cờ sắc sỡ bị rối vào với nhau. Nhớ đến tối hôm qua, tốt nhất là tôi nên chuẩn sớm nếu như muốn bảo toàn tính mạng.

Vừa vào tới lớp tôi đã nhìn thấy Việt Anh nhìn mình với vẻ chờ đợi. À phải rồi, Linh Trang... Tôi cười thầm khi thấy Việt Anh bỏ lại lũ bạn ngồi ở góc lớp mà chạy ra chỗ tôi.

– Tú An, thế nào rồi?

– Ày ya, vụ này.. hừm ... xem ra....

– Làm sao nói nhanh hộ tôi đi.

– Xem ra... Ôi tôi mệt quá, không trêu ông nữa, nó đồng ý đi rồi. Ông liệu hồn mà tỏ tình với nó, nó phũ lắm. Mà ông với nó mà thành đôi ý là phải nhớ công tôi đây.

– Thật á? Ôi bà là vị cứu tinh của đời tôi. Tôi sẽ đãi bà một bữa no nê luôn. hehe

– Nhớ mồm đấy.

– À mà sao tối hôm qua bà không đến nhà thầy Quân?

– Tôi đã bảo ông be bé cái mồm khi nói vụ đấy thôi. Mà sao ông biết?

– Tôi đổi ca cho một chị để mai lo hội chợ. Tối hôm qua tôi thấy thầy Quân đợi bà mãi, gọi mãi không thấy đâu rồi hình như gọi cho anh bà rồi lấy xe đi. Chẳng hiểu đi đâu.

Đi tới nhà tôi đó ông nội. Tôi nhìn Việt Anh đang tỏ vẻ suy nghĩ như ông cụ non với vẻ mặt chán nản. Tự dưng nghe Việt Anh kể xong tôi cảm thấy tội lỗi. Hóa ra anh đã đợi tôi lâu như thế. Cảm giác chờ đợi thật sự rất khó chịu. Xem ra tối nay tôi phải đi chuộc tội thật rồi.

Hết tiết 3, các lớp được nghỉ để chuẩn bị cho gian hàng các lớp. Gian hàng lớp tôi ngay bên cạnh sân khấu, như vậy kể cũng tiện, tôi không phải chạy qua chạy lại nhiều khi mà Duy Khang gọi ra sau cánh gà. Tôi để cặp vào một góc rồi cũng phụ giúp mấy đứa dựng gian hàng, bọn con trai sức dài vai rộng sẽ phụ trách phần dựng khung và căng bạt và treo các đồ trang trí lên, tụi con gái chân yếu tay mềm thì ngồi làm đồ trang trí cho bọn cao to đen hôi kia treo lên. Tôi đang ngồi bóc lớp băng dính hai mặt để dính vào mấy hình bông hoa còn Thùy thì ngồi cắt mấy hình hoa lá, Lam thì chạy tót sang với anh bạn trai của nó rồi. Tôi thở dài ngao ngán.

– Này, tao thấy dạo này mày hay đi với cái anh gì lớp 11 lắm à nha – Thùy chăm chú vào tờ giấy trước mặt.

– Thì việc trường thôi – Tôi đáp lại bằng một chất giọng đặc sệt.

– Tao thấy anh ý có vẻ thích mày.

– Mày điên à, làm gì có chuyện đấy.

– Mà hòng mày làm sao đấy?

– Ờ bị sưng, dát hòng quá.

– Khổ thân. Nhưng tao đảm bảo là tiếp theo sẽ chỉ còn tao FA thôi.

– Mặc xác mày.

Tôi ngồi dán thêm được một lúc thì hết băng dính, lại phải chạy đi mua. Khi chạy ngang qua gian hàng lớp 11A10 thì tôi gặp Duy Khang đang đứng chỉ đạo các thành viên khác của lớp treo cái biển cho cân. Thấy tôi đi ngang qua, Khang bảo một anh đang đứng gần đó ngắm cái biển kia xem cân chưa rồi chạy qua chỗ tôi.

– Em đi đâu đấy? Thuộc hết bài chưa?

– Cũng tạm ổn rồi ạ, em đi mua băng dính. – Tôi khò khè đáp lại Khang.

– Em đau hòng à?

– Vâng, chắc tại hôm qua ăn nhiều kem với hét nhiều, chắc không sao đâu, vài ngày là khỏi thôi.

– Ừ vậy thôi, em đi mua băng dính đi, anh chạy qua đây một lát.

Nói rồi Khang chạy đi luôn. Tôi chep chep miệng vài cái rồi đi mua băng dính. Trên đường quay trở lại gian hàng của lớp tôi lại chạm mặt Khang, anh gọi tôi lại rồi chìa ra một chiếc túi giấy.

– Này, cho em đây. Anh phải quay lại với gian hàng của lớp rồi.

Nói rồi anh đi thẳng, lại bỏ lại tôi một mình. Tôi cầm chiếc túi giấy, ngẩn người một lúc. Nếu không phải vì sự nhớ ra mình còn bao nhiêu việc cần làm cho xong thì tôi vẫn cứ ngẩn ra đó.

Làm đến tầm giữa chiều thì gian hàng của chúng tôi coi như hoàn thành được 80%. Chỉ còn mỗi bày biện đồ để bán thôi là gian hàng có thể đi vào hoạt động kinh doanh. Về phần gian hàng thì coi như tôi đã hoàn thành xong phần việc của mình, đó là mảng handmade – phụ kiện, còn khoảng 2-3 cái vòng nữa là xong. Còn mảng nấu ăn là do Thùy với nửa số con gái trong lớp đảm nhiệm. Tôi cũng chẳng biết xong hay chưa nhưng chắc cũng hòm hòm rồi vì Thùy nói rằng phần đồ ăn với nước uống thì ngày mai sẽ bận bịu hơn là phần bán phụ kiện. Kể ra cũng phải. Thế là tôi bắt xe bus về nhà. Tắm rửa thay đồ xong tôi lăn ra ngủ như chết. Đến 6h mẹ tôi vào tận nơi lôi dậy tôi mới tỉnh ngủ. Tôi vội vàng sang Back In Time, tôi thích gọi là Back In Time hơn là gọi nó là “nhà-cửa-Anh-Quân”. Nghe hai cái từ Anh Quân thôi tôi đã chẳng thể nào yêu thương nói rồi chứ đừng nói gì mà lệch thân sang bên đó. Ngồi trên xe bus mà con buồn ngủ vẫn còn bặm nhằng nhằng. Tôi chán nản thò tay vào túi xem có gì có thể giúp tôi bớt buồn ngủ hơn không. Ngay khi tôi vừa mở túi, đã có hai vật chạm vào tay tôi, đó là lọ kẹo ngậm của Anh Quân tối hôm nọ tôi quên chưa bỏ ra, vật còn lại là chiếc túi giấy của Duy Khang, tôi vẫn chưa xem trong chiếc túi đó có cái gì. Túi giấy nhỏ màu nâu nhạt nằm một góc trong túi của tôi từ sáng tới giờ, chắc nó đã phải chịu nhiều ‘chèn ép’ lắm nhì. Bên trong chiếc túi đó là một lọ kẹo ngậm bạc hà kèm một mẫu giấy nhớ màu vàng.

“Ngậm thường xuyên nhé:) Ngậm cái này em sẽ nhanh khỏi thôi, nhớ là không được ăn đồ lạnh nhé ^^”

Lời nhắn vồn vện có mấy chữ cũng đủ làm tôi bật cười khúc khích. Hóa ra lúc Khang chạy vụt đi là để mua cái này cho tôi. Tự nhiên lại có một người

quan tâm đến mình khiến tôi không khỏi cảm thấy ấm lòng.

Bước xuống khỏi xe bus tôi đã định “khai trương” hộp kẹo nhưng rồi chợt nhớ ra là ngoài cái bánh mì ăn từ buổi sáng ra tôi vẫn chưa ăn gì, bây giờ mà ăn kẹo thì thể nào cũng sẽ bị cồn ruột. Chần chờ một lúc tôi quyết định bỏ hộp kẹo bạc hà vào trong túi giấy như lúc ban đầu rồi nhanh chân chạy tới Back In Time. Anh Quân nói rằng từ giờ việc tập luyện đàn của tôi sẽ chuyển lên trên tầng thượng chứ không còn ở tầng 1 như trước nữa. Tôi hỏi tại sao thì anh bảo rằng làm vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của cửa hàng, với lại bây giờ tôi cũng chẳng khác gì người trong nhà. Vậy là tôi sẽ tập đàn trong một căn phòng trống to lớn, phía bên ngoài là một mảnh sân tuyệt đẹp và thơ mộng. Còn gì tuyệt vời hơn chứ. Nghĩ rồi tôi chạy thật nhanh lên tầng cao nhất của tòa nhà. Cái niềm vui hân hoan của tôi bị dập tắt ngay khi tôi vừa mới chỉ đặt chân lên đến tầng 2. Bộ mặt lạnh tanh của Anh Quân làm tôi đáng tim, suýt chút nữa ngã nhào xuống tầng 1.

– Tường em bùng nốt luôn rồi chứ.

– Thấy làm em giật bắn cả mình. – Tôi ôm lấy cái thành cầu thang nhìn lên phía người mặt đang hầm hè.

Anh liếc tôi một cái rồi chấp tay sau lưng đi thẳng lên tầng. Người gì mà tính tình quái dị, đã thế còn thù dai. Không thể hiểu nổi một con người kì dị như thế mà tại sao mẹ và anh tôi lại quý cái lão quái thai này thế. Còn tôi thì có tìm ra một ưu điểm để tôi bớt ghét ‘lão già’ ấy thôi mà sao khó quá trời, khó hơn lên trời.

– Em tự lên hay cần tôi trải thảm đỏ mời em lên hả?

Một hồi không thấy tôi đâu Anh Quân nói vọng từ tầng trên xuống. Tôi vội vã chạy lên.

– Thầy có thể trải thảm nếu thích, lắp thang máy cũng được, càng tiện. – Tôi “kém miếng khó chịu” cũng “đốp” lại.

– Còn cái nữa hả. Sai rành rành ra còn cãi bướng.

– Em cũng xin lỗi rồi đấy thôi, hôm nay em đến rồi thầy vẫn còn cầu nhàu. Em sai em cũng xin lỗi rồi còn gì, thầy thì cứ mắng nhiếc em, còn chẳng để cho em giải thích.

Tôi im lặng. Khóe mắt có cảm giác ươn ướt.

– Thầy chẳng bao giờ chịu nghe em giải thích gì cả, lúc nào cũng chỉ mắng mỏ bắt nạt em. Hôm nọ em không đi tập là em sai, em cũng xin lỗi thầy rồi. Với lại cũng do hôm đấy em ghép nhạc với anh Duy Khang ở lớp 11 cho ngày mai nên quên mất. Rồi mấy hôm nay em cũng phải chuẩn bị đồ cùng với lớp cho hội chợ. Mấy đứa ở lớp chỉ phải chuẩn bị mỗi đồ, còn em vừa phải làm đồ vừa phải tập đàn rồi nhớ nhạc rồi khung giờ rồi các kiểu. Chạy qua chạy lại như chong chóng, mệt gần chết. Tại ai mà em vừa phải làm đồ cho hôm hội chợ vừa phải tập văn nghệ chứ. Đồ handmade em còn mấy cái làm chưa xong hôm nay đã phải chạy ngay đến đây rồi, thế mà còn chưa lên đến nơi thầy đã lại bắt đầu trách móc em. Chẳng hiểu làm những việc đấy thì em được gì mà sao làm em vẫn cứ phải làm rồi bị mắng thì vẫn cứ là bị mắng. Làm cũng mắng không làm cũng mắng, bây giờ thầy bảo em phải làm thế nào?

Tôi ám ức nói một tràng dài khiến cho cổ họng đáng thương của tôi lại bắt đầu dạt. Nước mắt cứ đầy dần lên làm mắt tôi mờ không thể nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt anh. Tôi quệt ngang những giọt nước mắt. Thực sự tôi rất mệt mỏi. Một ngày tôi còn chưa chắc được ngủ quá 5 tiếng đồng hồ, đó đều là những giấc ngủ không trọn vẹn, nhiều lúc còn bỏ bữa dù chẳng muốn chút nào. Tôi mệt đến mức không đứng nổi nữa nhưng tôi vẫn phải gượng làm cho xong phần việc được giao nhưng có ai hiểu cho tôi không? Chẳng ai quan tâm đã đành, đằng này anh còn trút giận lên đầu tôi. Tôi biết Anh Quân là một người có tự ái rất cao nhưng có nhất thiết cần phải cao đến mức như thế không? Càng nghĩ tôi càng thấy ấm ức, càng nói tôi càng thấy bất công. Với tâm trạng này tôi không thể nào mà tập đàn cho tốt được, tâm trạng của Anh Quân chắc chắn cũng chẳng thể nào mà vui được. Tốt nhất tôi nên đi về. Đúng, tôi nên đi về. Mọi chuyện thích ra sao thì ra, thích tôi đâu thì tới, tôi kiệt sức rồi.

Tôi đeo chiếc túi của mình lên vai, chào anh rồi ra về.

Sáng hôm sau tôi đến trường từ rất sớm. Dù mới chỉ 6h30' nhưng sân trường tấp nập hơn bao giờ hết. Gần 2000 học sinh thay vì ngồi trong lớp như bao ngày thì hôm nay đều tập trung đông đủ ở gian hàng của lớp mình dưới sân trường. Ai cũng xúng xính trong những bộ quần áo sắc sỡ, nụ cười trên môi không ngớt. Dù vẫn khá là mệt nhưng nhìn thấy cảnh đông vui nhộn nhịp khiến tôi như được tiếp thêm năng lượng để hoàn thành tốt ngày hôm nay, dù sao tôi cũng đã tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị cho ngày hôm nay mà. Tâm trạng tôi vừa phấn chấn lên một chút thì lại nhìn thấy người làm tôi cảm thấy tụt cả cảm xúc. Không nhìn, không nhìn, coi như không nhìn thấy.

Khoảng đến 8h là gian hàng của lớp tôi chật ních người tới mua đồ. Xem ra chiến lược valentine cho các cặp gà bông và bùa tình yêu cho FA có vẻ rất hút khách. Còn về mảng ăn uống do Thùy cùng với mấy đứa con gái bán hàng cũng bán chạy như tôm tươi với cacao và chocolate. Nhìn lại thành quả của cả lớp mà cảm thấy ấm lòng. Có lẽ cấp 3 cũng không quá tệ như tôi nghĩ. Tôi đang đứng ngẩn ngơ một góc với hàng tá suy nghĩ vớ vẩn thì Thùy gọi.

– Mấy con điên kia, tao không cần ma-no-canh đâu mà mầy đứng đấy. Đi ra kia mua thêm cóc đi, sắp hết cóc rồi.

Tôi cố sức chen qua sân trường đông nghịt người để có thể ra được tới ngoài cổng trường. Mua xong cóc rồi lại chen lấn xô đẩy một hồi mới có thể trở lại được khu vực của lớp. Thực sự hôm nay rất đông, tôi gần như bị đè cho bẹp ruột. Trên sân khấu lần lượt là các tiết mục biểu diễn của các lớp. Tiết mục này nối tiếp tiết mục kia rồi thì đến phần trò chơi dành cho khán giả. Nhìn hai anh chị MC đứng trên sân khấu đang hét khản cả tiếng để thu hút sự chú ý của đám đông ở bên dưới mà tôi thấy thương. Làm MC khổ thật nhưng làm “culi” như tôi còn khổ hơn. nãy tới giờ tôi toàn là đùa phải chạy đi mua cái này rồi đi mua cái nọ. Dương Thùy thì đứng ở quầy hàng bán nước uống và đồ ăn, Hồng Lam thì đứng ở bên hàng handmade và phụ kiện, đám con gái cũng phải chia nhau ra mà phụ bán hàng, bọn con trai cũng phải “vào cuộc”. Còn tôi là cái đứa ngoại lệ do tham gia tiết mục văn nghệ nên được chúng nó cho miễn phần bán hàng. Đó liệu có phải là một cái cớ để biến tôi thành con culi?? - - Tôi vừa ôm bịch giấy ăn và cố tìm đường để về phía lớp mình vừa ngong cổ lên hóng các hoạt động diễn ra trên sân khấu. Tôi nhìn thấy Duy Khang với nụ cười lấp lánh, anh đứng sau cánh gà và đang thử mic

và chinh lại mấy cái dây. Sân trường thì đông mà tôi thì cứ lách bên nọ chen bên kia đã thế mắt lại còn ghéch lên phía sân khấu, chột tôi vấp phải chân của ai đó mà cả người chúi về phía trước. Thôi xong rồi, tôi sẽ bị bẹp ruột dưới những bước chân chen lấn xô đẩy của mọi người khác mắt. Tôi cứ thế nhắm chặt mắt chờ đợi cái cảm giác ngã ục xuống trong tình trạng hai tay là một đồng thể loại đồ linh kinh nhưng rồi ai đó tóm lấy tay tôi kéo ngược lại. Cả người tôi mất đà lao về phía người vừa kéo tôi. Người đó đỡ lấy tôi một cách rất nhẹ nhàng rồi túm chặt tay tôi lôi ra khỏi đám đông, còn tôi thì vẫn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, để mặc cho người ta kéo. (đương nhiên rồi, tay tôi đang ôm một bịch đồ linh kinh, làm được gì nữa chứ)

Mà khoan, mùi hương này... Khoan đã... Không phải là...

– Em có bị làm sao không hả? Đông như thế mà đi mất đề đầu hả?

Anh Quân sau khi “lỡ” được tôi ra khỏi đám người đang chen lấn về phía sân khấu đó thì lại bắt đầu to tiếng quát nạt tôi. Nhưng lần này tôi không cảm thấy ảm ức hay bất công gì cả, tất nhiên rồi, anh vừa cứu tôi mà. Nhưng chuyện tôi qua vẫn khiến tôi cảm thấy không vui.

– Em xin lỗi.

Tôi lí nhí cầu xin lỗi rồi ôm hai bịch túi đi về phía gian hàng của lớp. Nhìn thấy Anh Quân là đoạn hội thoại không mấy vui vẻ của buổi tối hôm qua lại chạy tung tăng trong đầu tôi. Thật sự tôi không thích cái cảm giác hậm hực như thế này một chút nào. Rất khó chịu và vô cùng bức bối. Rồi những suy nghĩ ấy cũng bị việc bán hàng của lớp xua đi một cách nhanh chóng. Tôi lại biến thành chong chóng cho chúng nó quay nhưng lần này thì các bạn ấy cũng đã tốt bụng mà cử thêm hai thằng con trai đi theo làm “vệ sĩ” vác đồ cho tôi, cảm giác như mình vừa được thăng chức lên làm ‘culi cấp cao’.

Đến đầu giờ chiều thì tôi thật sự kiệt sức. Nguyên một buổi sáng tôi phải chạy qua chạy lại bao nhiêu lần để mua đồ, rồi thì lại đi lấy hàng đưa cho khách. Chân tay tôi đau nhức gần như rụng rời. Nhưng dù mệt đến vậy thì tôi vẫn có thể nhận ra cô gái đang tay trong tay với Việt Anh. Là Linh Trang. Xem ra ‘chàng’ đã thổ lộ tâm tình giấu kín bấy lâu còn ‘nàng’ cũng đã đồng ý rồi, nhìn nó cười hớn hờ thế kia cơ mà. Chột trong đầu tôi xuất hiện một ý nghĩ điên rồ. Có khi nào vì có bạn trai rồi nên Linh Trang sẽ bỏ quên mất tôi không?

Đối với tôi, Linh Trang chẳng khác nào anh chị em ruột trong gia đình. Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên tôi gặp Linh Trang, hồi đó là năm tôi học lớp 5. Tôi được biết đến là một con bé rất ngốc và ham chơi trong lớp. Hồi ấy chẳng hiểu ngô nghê thế nào mà tôi “được chiếu cố” chơi cùng với một nhóm những đứa con gái gia đình có điều kiện. Chúng nó đa phần rất xấu tính, đánh đá, ích kỉ và điệu đà. Còn tôi thì lại rất vô tư và vô cùng, vô cùng ngờ nghệch, ngờ nghệch đến mức bị chúng nó chơi xấu, chơi đùa bao nhiêu lần mà cũng không biết. Hôm ấy là một buổi sáng đẹp trời, mẹ cài lên mái tóc ngắn cũn cốn của tôi một chiếc kẹp bướm bướm màu đỏ, trên đó là những hạt lấp lánh trông rất bắt mắt. Tôi hớn hờ chạy vào lớp với chiếc cặp mới trên đầu. Tôi tưởng rằng có một chiếc cặp tóc đẹp như thế thì tại nó sẽ không bắt nạt tôi nữa, sẽ chơi với tôi, sẽ chia đồ chơi cho tôi nhưng đó hoàn toàn là suy nghĩ sai lầm của một con nhóc học lớp 5. Ngay khi mấy con quỷ đó nhìn thấy chiếc kẹp lấp lánh đang “tỏa sáng” trên mái tóc đen của tôi thì bắt đầu ganh tị. Chúng nó quây vào giật chiếc cặp tóc màu đỏ khiến mái tóc tôi rơi lòa xòa trước mặt rồi bẻ gãy chiếc cặp tóc đó. Chúng nó phui tay quay đi như chưa hề có gì xảy ra. Trong những kỉ ức vụn vặt còn sót lại thì tôi lúc đó trông khá là nực cười. Đám con trai trong lớp bắt đầu chỉ chỏ và cười ầm lên với nhau, những đứa con gái còn lại thì chỉ liếc qua tôi một cái rồi quay đi chỗ khác. Ai cũng cười chê, có người thì chẳng quan tâm bởi hồi ấy chẳng ai thích nhóm bọn con gái đánh đá kia cả, và trong đầu óc non nớt của bọn trẻ con lúc bấy giờ thì cái đùa chơi với con mình ghét thì nó cũng đáng ghét y như thế. Tôi cảm thấy bẽ bàng, xấu hổ và tủi thân khi bị cười nhạo nhưng rồi có một cô bé tét tóc hai bên đeo kính mắt tròn bước về phía tôi, đó là Linh Trang. Nó ngồi xuống cạnh tôi đang ngã ngồi trên nền đất, xòe ra 2 chiếc kẹp hình bông hoa màu đỏ mận. Chiếc kẹp ấy đã khá cũ với những vết xước và không được lấp lánh đẹp đẽ như cái kẹp mà cách đây 2 phút nó còn là chiếc kẹp mới của tôi nhưng tôi thực sự cảm thấy chúng thật xinh đẹp khi nằm gọn lỏn trong lòng bàn tay của Trang. Đó cũng là lần đầu tiên tôi và Linh Trang nói chuyện với nhau.

Dù hồi lớp 5 đầy ngốc nghếch đó đã trôi qua lâu rồi nhưng cái cảm giác ấm áp khi thấy Trang tiến lại về phía tôi thì vẫn còn đó, vẹn nguyên như giây phút mà nó chia tay về phía tôi.

”Người bạn đích thực sẽ xuất hiện khi bạn cần, sẽ ở cạnh bạn những lúc khó khăn nhất, chia sẻ những vui buồn cùng bạn. Họ là người thức tỉnh bạn khi bạn đi sai đường, là người không bao giờ bỏ mặc bạn trong khi những kẻ khác thì quay đi. Cho dù nhiều lúc nó chọc bạn tức phát điên và sẽ chẳng bao giờ hai đứa nói chuyện với nhau nghiêm túc được dù chỉ một phút.” Trang là người bạn thật sự của tôi. Nhiều khi tôi muốn nói cho nó biết rằng cái giây phút nó bước tới với hai chiếc kẹp trong lòng bàn tay, cái giây phút ấy tôi đã cảm thấy hạnh phúc như thế nào, nhờ nó mà tôi biết được cảm giác có một người bạn là như thế nào. Tôi quý Trang nhiều hơn những ngón từ tôi dùng để trừ nó hàng ngày. Nhưng những suy nghĩ và cảm xúc ấy mãi là một bí mật, một bí mật của riêng tôi. Trang là một cô gái tốt, nó hoàn toàn xứng đáng có được những điều tốt đẹp nhất, chuyện nó và Việt Anh cũng tương tự vậy. Bạn thân thoát khỏi kiếp nạn FA thì tôi phải vui chứ, phải không ^^

Linh Trang cùng Việt Anh tiến về phía tôi, khuôn mặt đỏ bừng về ngượng ngùng.

– Sao có mình mày ngồi đây thế này? Không bán hàng à? – Trang tròn mắt nhìn tôi.

– Lớp đi ăn trưa hết rồi, vừa đi xong, tao ngồi đây trông hàng.

– Thế có mình bà thôi hả? – Việt Anh ngờ ngạc nhìn quanh một lượt.

– Thế ông còn thấy ai ngoài tôi ra không? Mà cũng chẳng sao, lát nữa tôi còn đi văn nghệ cơ mà, buổi chiều lại phải bán tiếp nên cho chúng nó nghỉ một lúc.

Tôi cười gượng. Tôi cũng mệt chết đi được ý. Thực ra Lam và Thùy ngờ ý muốn ở lại cùng tôi nhưng Khang hẹn lát sẽ qua đây nên tôi đành phải đuổi khéo chúng nó đi. Hai con hám dai đó mà biết Duy Khang qua đây thế nào cũng gào ầm lên rồi gán tôi với Khang, ngại lắm.

– Thôi Trang với Tú An đi ăn đi, để mình tôi ở đây trông được rồi.

Đến lúc này Việt Anh mới buông tay con bạn tôi ra. Tôi nhìn Trang với ánh mắt trời chộc khiến mặt nó đỏ ửng.

– Gato quá đi mất.

– Im đi con lợn – Trang nhéo tôi một cái rồi cười cười. – Gato thì đi tìm cái anh gì học 11 của mày đi, ỏn luôn, hết gato.

– Tú An!

Tiếng Duy Khang từ xa vọng lại làm gián đoạn cái nhéo má của tôi đến Linh Trang. Hôm nay nhìn Khang bảnh bao với chiếc áo len mỏng, bên trong là một chiếc áo sơ mi caro màu xanh thẫm. Khang cười để lộ ra chiếc răng khênh rất dễ thương. Linh Trang đứng cạnh thì tròn mắt nhìn Khang như thể anh là người ngoài hành tinh vừa đáp chuyến bay từ tàu vũ trụ xuống trái đất. Nó nhìn tôi bằng cái ánh mắt tôi dùng để trêu nó rồi hắng giọng nói.

– Tao quên mất là có chút việc, mày đi một mình vậy nhé!

Trang nháy mắt một cái đầy bí ẩn rồi chạy về hướng Việt Anh đang ngồi. Nhìn Khang rồi tôi chợt nhớ ra lọ kẹo mà hôm nọ anh đưa tôi. Nó vẫn còn nguyên trong túi giấy.

– À mà cảm ơn anh về hộp kẹo, hòng em hôm nay đỡ đau hơn nhiều rồi ạ.

– Đã thật là đỡ chưa?

– Em đỡ rồi mà.

– Vậy thì tốt rồi, mà em đã ăn trưa chưa?

– Em chưa.

– Anh cũng chưa ăn nữa. Bây giờ mình đi ăn rồi nhắc lại về phần nhip một lần nữa cho nhớ nhé. Sáng tới giờ cứ quanh quẩn sau cánh gà một gần chết.

Chẳng đợi tôi đồng ý Khang đã kéo tôi đi cùng anh. Sau khi ăn xong Khang vội trở lại trường vì giờ đã tới phiên anh làm MC dẫn chương trình. Trước khi đi anh còn bật mí cho tôi về một phần đặc biệt trong chương trình ngày hôm nay đó là phần “Nhắn gửi yêu thương”. Ở phần đó tất cả mọi người sẽ viết thư bỏ vào một chiếc hòm giấy rồi hai MC sẽ lần lượt bốc 10 lá thư rồi đọc to cho mọi người cùng nghe, những bức thư còn lại sẽ được chuyển đến đối tượng được nhận vào sáng ngày hôm sau. Chủ nhân của lá thư được 2 MC bốc trúng sẽ may mắn được nhận một món quà từ ban tổ chức. Khang nói rằng anh đã phải năn nỉ mãi mới nhận được sự chấp thuận từ thầy tổng phụ trách. Nghe xong tôi cũng chỉ biết mỉm cười nói linh tinh về mấy vấn đề xung quanh ngày hôm nay. Tôi cũng không hiểu tại sao Khang lại nói cho tôi chuyện này, anh nói đây là một phần đặc biệt và theo như tôi được biết thì cái phần “đặc biệt” đó là một bí mật sẽ bật mí khi hội chợ kết thúc. Vậy tại sao Khang lại nói cho tôi? Không nghĩ nhiều tôi cũng đứng dậy rồi về trường, cũng đến giờ tôi phải quay lại gian hàng lớp mình rồi.

Dù là buổi chiều khách đến mua hàng ít hơn buổi sáng nhưng lớp tôi vẫn “cháy hàng”, nhất là bùa tình yêu và vật cầu may tình yêu cùng với đồ đồng đồ handmade, ai cũng tò mò khi nghe mấy cái tên đó. Xem ra như vậy nghĩa là công sức chúng tôi bỏ ra cũng đáng giá lắm đấy chứ. Đến 5h10' tôi đã phải vào trong cánh gà để chuẩn bị cho tiết mục văn nghệ của mình. Tôi nhìn thấy Duy Khang dù trong tiết trời vẫn còn hơi lạnh nhưng mồ hôi trên trán và hai bên thái dương thì túa ra chảy thành từng giọt. Quay người một góc 45° tôi thấy Anh Quân đang đứng trên tầng 2 nhìn xuống phía sân trường nơi gian hàng của các lớp vẫn đang tiếp tục buôn bán, trên tay anh còn cầm một cốc cacao có vẽ logo 10a6 – logo lớp tôi do chính tay tôi vẽ. Chẳng qua là lúc buổi trưa khi mà cả lớp đã đi ăn hết, còn mình tôi ngồi lại trông hàng, trong một giây phút nào đó tôi đã nảy ra một ý tưởng điên rồ đó là trang trí chiếc cốc giấy đựng cacao bằng hình logo chữ 10a6 lồng ghép vào nhau rồi khéo léo “nhờ” thêm chữ kí của mình vào đó. Nhưng chỉ kịp vẽ một cái thì bút đã hết mực, tôi không vẽ được những cái còn lại. Nghĩa là chỉ có duy nhất một chiếc cốc có hình vẽ và chữ kí của tôi. Trờ trêu thay chiếc cốc đó lại đang ở trên tầng 2 và nằm trong tay của Anh Quân. Ôi cái cốc “thần thánh” của tôi.

Đến đúng 6h loa trường thông báo các lớp có 30' để đóng cửa gian hàng của mình và tập trung lại dưới sân trường. Xong xuôi, ban tổ chức bắt đầu đem hai chiếc thùng to vật và đặt ở hai bên sân khấu. Hai chiếc thùng được khoét một lỗ nhỏ dài để nhét giấy vào bên trong và có một chiếc nắp nhưng đã bị khóa vào, một thùng màu hồng và một thùng màu xanh, thùng màu xanh dành cho những lá thư của các bạn nam và thùng màu hồng dành cho các bạn nữ. Đó chắc hẳn là chiếc thùng đặc biệt mà Duy Khang kể hồi trưa. Hai anh chị MC bắt đầu phổ biến về hai chiếc thùng với một giọng nói vô cùng hào hứng. Ở phía dưới không ngớt người ồ lên rồi mau mau chóng chóng đi tìm giấy bút để viết thư bỏ vào hai chiếc thùng.

Trong lúc chờ đợi mọi người viết thư, trên sân khấu sẽ là các tiết mục văn nghệ của các lớp. Các màn trình diễn của các lớp trôi qua một cách nhanh chóng và giờ là đến lượt tôi và Khang lên trình bày bài hát của mình. Tôi bước lên phía sân khấu, nhẹ nhàng ngồi xuống trước cây đàn piano và bắt đầu đánh từng nốt nhạc đầu tiên. Mọi người phía dưới đa phần đều chẳng ai biết tôi là ai. Việc duy nhất khiến tất cả vỗ tay vang dội là nghe thấy cái tên “Duy Khang”. Vì thế cho nên hiện giờ tôi chỉ là một con bé dở người lạ hoặc nào đó đang ngồi đánh piano trong một chiếc áo len màu xanh rêu, cổ đeo một chiếc khăn đen cộng thêm chiếc quần bó và gương mặt thì một mõi nhọt nhọt, con bé đó chẳng phải là người mà tất cả bọn họ đang mong đợi. Nhưng tôi chẳng hề mấy may quan tâm đến việc bọn họ có thích tôi hay không. Trong đầu tôi hiện giờ chỉ có những phím đàn và những kĩ năng mà ai đó đã bỏ thời gian luyện tập ‘đào tạo’ cho một đứa nào đó như tôi. Trước kia khi ngồi vào piano, trong đầu tôi chỉ hiện ra hình ảnh của một người hay ôm tôi vào lòng khi tôi còn bé, đó là bố. Nhưng bây giờ khi đánh piano, song hành với nụ cười hiền từ ấm áp của bố là bộ mặt “kinh dị” của Anh Quân, là gương mặt dữ dằn khi tôi cãi bướng, là giọng nói trầm ngâm ngân dài trong ánh nhìn hiu hắt, là đôi mắt nâu trong veo khiến tôi không ít lần cảm thấy ganh tị. Có lẽ tôi bị Anh Quân ám ảnh mất rồi...

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang ngay khi giọng Duy Khang cất lên hòa vào bản nhạc của tôi. Khán giả phía dưới vừa nghe thấy giọng anh thì lại rộ lên những màn vỗ tay, những tiếng hò hét và ngay khi anh bước lên sân khấu thì đa số các bạn nữ đều chạy dòn về phía sân khấu. Người ta thường quen thuộc với một Duy Khang luôn song hành bên chiếc guitar ‘huyền thoại’ nên giờ đây khi thấy một Duy Khang với chất giọng trầm ấm với chất nhạc piano

thì không khỏi thích thú mà reo lên. Duy Khang vừa hát vừa vẩy vẩy tay với khán giả khiến mấy cô nàng la hét to hơn. Khang nhẹ nhàng tiếng lại chỗ tôi đang ngồi, anh vẫn hát, chất giọng ấm áp và lời cuốn khiến người ta không thể không thích. Khang ngồi xuống bên cạnh tôi, vuốt vài sợi tóc mai tôi đang lưa thưa trước trán. Tuy nhiên đó cũng chỉ là một trong những hành động người ta dùng để phối hợp với bài hát nên tôi cũng chẳng để ý làm gì. Tôi mỉm cười đáp trả anh rồi lễ lễ nhắm theo lời bài hát. Trông thì có vẻ rất lãng mạn nhưng tôi thì lại vô cùng căng thẳng vì Khang đang đưa tay ra choàng vai tôi, việc này dù chỉ là phong cách biểu diễn và cũng không ít lần anh khoác vai tôi nhưng tôi vẫn thấy có chút không thoải mái nhưng cũng không thể hất tay Khang ra được. Rồi mọi chuyện cũng đầu vào đó. Sân khấu lại một lần nữa bị nhấn chìm trong tiếng gào thét, tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Ai đó thì vẫn đứng trên tầng 2, vẫn cứ ôm khư khư cốc cacao có vẽ hình logo của lớp tôi, nhìn xuống phía sân trường nhộn nhịp và đông đúc.

Tiết mục của tôi và Khang kết thúc, Khang đứng dậy rồi chìa tay về phía tôi, ngụ ý muốn tôi đặt tay lên đó. Tôi đắn đo một lúc rồi cũng chấp thuận làm theo. Khang kéo tôi đứng dậy rồi đi ra giữa sân khấu. Phía dưới mọi người vẫn đang hò hét vỗ tay ầm ĩ. Do ánh đèn chiếu ngược về phía sân khấu quá chói nên tôi không thể nhìn thấy nét mặt của người đang đứng trên tầng. Sau tiết mục của tôi và Duy Khang là đến phần đọc thư. Cả hai thùng thư ở hai bên phía sân khấu cũng hòm hòm. Hai chiếc hòm được di chuyển lên chỗ hai anh chị MC đang đứng. Hai MC lần lượt bóc từng lá thư rồi đọc to lên cho tất cả mọi người cùng nghe. Những lá thư đó không chỉ là những lời tỏ tình của những cô cậu học sinh mà còn có lời chúc của các thầy cô đến các em học sinh của mình, cũng có những lá thư từ học sinh gửi đến các thầy cô giáo trong trường. Trong đó tôi đặc biệt để ý tới một lá thư, nó đặc biệt bởi nó là của một nữ sinh giấu tên gửi cho một “ác quỷ”.

“Chúng em xin chúc các thầy cô một mùa xuân mới tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc. Chúng em xin gửi một lời chúc đặc biệt tới thầy Nguyễn Anh Quân dạy bộ môn hóa học của trường. Chúc thầy luôn vui vẻ và hạnh phúc..”

Điều bất bình thường ở đây là phải có vài chục bức thư giấu tên tương tự như thế được hai anh chị MC bóc phải. Nó nhiều tới mức MC xin phép không đọc những bức thư ‘táo bạo’ đó mà chuyển sang tìm những lá thư khác còn những lá thư kia sẽ được gửi trả cho người nhận vào sáng ngày mai. 10 lá thư nhanh chóng được tìm ra, 10 bạn may mắn được nhận một phần quà nho nhỏ từ chương trình. Sau đó thầy hiệu trưởng công bố lần lượt các giải gian hàng đông khách nhất, gian hàng bán được nhiều sản phẩm nhất, gian hàng đẹp nhất, gian hàng có lượng doanh thu ‘khủng’ nhất... Lớp tôi chính là tập thể may mắn giật được giải gian hàng có lượng doanh thu nhiều nhất, cũng phải thôi, lớp tôi đông nhất trường mà, mỗi thành viên lớp đều “lôi kéo” bạn bè người quen đến ủng hộ mua hàng mà doanh thu không nhiều nhất sao được. Rồi sau đó mọi người có thể tự do đi lại và các lớp thì về khu vực lớp mình để liên hoan ăn mừng.

Tôi đang ngồi chung vui cùng cả lớp thì Dương Thùy hých hých tay tôi hất đầu về phía cửa lớp. Linh Trang, cái đứa do bị Việt Anh lôi vào ngồi cùng cũng nhìn tôi cười một cái rất đều. Tôi nhìn về phía cửa lớp, là Duy Khang.

– Anh tìm em có gì không ạ?

– À đây là phần quà từ nhà trường gửi đến cho những bạn tham gia trong tiết mục văn nghệ hôm nay, còn đây là giải thưởng gian hàng có số lượng doanh thu lớn nhất.

Khang đưa cho tôi một hộp quà được bọc gói nơ cẩn thận và một phong bì có ghi chữ “gian hàng có lượng doanh thu lớn nhất”.

– Tú An!

– Dạ? – Tôi lơ đãng đáp lại, tay và mắt vẫn mân mê bóc từng lớp băng dính trên hộp quà.

– Anh thích em!

Câu nói vừa dứt, cả lớp tôi nấp ở trong lớp đều ồ lên một tiếng rất to khiến các lớp bên cạnh cũng tò mò chạy ra “hóng”. Còn tôi thì giật thót đến 2 lần, một lần ngay sau khi Khang nói cái câu kia, một lần là do giật mình vì tiếng ồ của lớp.

– Thôi thôi ngại gì nữa, thế là xong rồi nhé. Anh, anh đi vào đây chung vui với bọn em.

Chẳng hiểu thằng nào vô duyên nói cái câu cũng vô duyên. Tất cả ủa ra rồi đẩy tôi và Khang xích gần lại nhau trong khi tôi còn chưa kịp phản ứng gì. Chúng nó nghiêm nhiên coi tôi và Khang là một cặp rồi chúc mừng tới tấp vì thoát khỏi kiếp FA. Thật là liên quan mà ==”. Buổi tối hôm đó tôi cũng chỉ ngồi im bởi mỗi khi tôi định mở miệng nói gì thì tất cả lại ầm lên, hòng tôi vẫn chưa khỏi hẳn nên chẳng thể làm gì. Ngày mệt mỏi kết thúc trong cảnh tung bừng náo nhiệt của lớp tôi cộng với sự góp mặt của hai kẻ không liên quan là Linh Trang và Duy Khang. Tôi sau ngày hôm nay cũng thấm mệt rồi, không đôi co với chúng nó nữa rồi cũng vui vẻ ăn liên hoan bù lại cho những công sức mình bỏ ra. Tôi không nhớ buổi tối hôm đó kết thúc như thế nào, chỉ nhớ rằng tối khuya tôi mới mò về đến nhà và lăn ra ngủ như một con chết trôi. Giấc ngủ ập tới, tôi chẳng kịp suy nghĩ về việc đã xảy ra nữa. Thôi để sau đi, mai tính, ngủ đã...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: BACK IN TIME.

Những ngày sau đó tôi vẫn đi học như bình thường, nhưng chuyện giữa tôi và Khang thì quả thật không bình thường một chút nào hết. Dù tôi đã nhiều lần cố giải thích rằng giữa tôi và Duy Khang thật sự chẳng có gì cả nhưng những lời giải thích ấy luôn bị coi là thừa thãi và chúng nó thì gặt phất đi, nói tôi không cần phải ngại, sẽ không ai nói gì hay phản đối việc tôi và Duy Khang. Thật sự thì có cái quái gì mà phản đối hay không cơ chứ. Tôi cũng nhiều lần định nói rõ ràng chuyện này với Khang nhưng mỗi lần gặp là Khang lại lảng sang chuyện khác, tôi thật sự không biết làm thế nào cho đúng nữa. Mọi người thì cứ thôi bưng sự việc lên một cách quá đà, ban đầu chỉ có lớp tôi là biết về việc Khang nói thích tôi vào tối ngày hôm đó, sau đó lan dần ra cả hành lang dãy lớp tôi biết rồi cả khối 10 và 11 biết và kinh khủng hơn là cả trường biết và tin vào cái tin đồn nhảm nhí đó. Cũng từ đây mà những ý kiến trái chiều liên tiếp xuất hiện trong cuộc sống của tôi khiến tôi vô cùng mệt mỏi.

Hôm nay là chủ nhật, tôi không phải đến trường vào lúc 7h sáng như mọi hôm nhưng bù lại 7h tối tôi phải vác xác sang nhà Anh Quân. Tôi và Anh Quân vẫn vậy, chẳng ai nói với ai câu gì. Gọi là gì nhỉ, chiến tranh lạnh chăng? Chẳng gọi là gì cả, đơn giản chỉ là ít nói chuyện, ít nhìn mặt nhau hơn mà thôi. Do tôi cứng đầu bướng bỉnh hay do cái tôi của anh quá cao? Kệ đi, như thế này lại hay, anh sẽ không bắt nạt hay lăng mạ tôi nữa. Tốt cho tôi, tôi sẽ không phải bận tâm mấy câu nói vớ vẩn hay phải lo đối phó với những câu bông đùa của anh. Tốt cho anh, anh sẽ không phải khản cả cổ để mắng tôi hay phải vất óc nghĩ xem sẽ dùng trò gì để trêu tôi vào lần gặp tiếp theo. Tôi ngáp dài một cái rồi ngồi dậy. Bây giờ là 9h sáng, còn lâu mới tới 7h tối. Trong lịch trình của tôi thì hôm nay là “ngày lười biếng” nên tôi tự thưởng cho mình ngủ nướng khá muộn, nhất là sau khi hội chợ kết thúc. Cũng chính vì thế nên hôm nay tôi không hề muốn lết xác ra khỏi phòng chút nào.

Sau khi đánh răng rửa mặt và làm một số vệ sinh cá nhân khác tôi lại mò vào phòng rồi vào facebook thăm dò tình hình cư dân mạng. Trang chủ facebook vừa hiện lên tôi đã thấy Dương Thùy gửi cho tôi một tin nhắn.

Dương Thùy Nguyễn: Êuu êu mày ơi

Annaa.T: Gì mày? Sáng sớm ra đã ám què ==”

Dương Thùy Nguyễn: Lạy hồn, mấy giờ rồi còn sáng sớm. Mày với anh Duy Khang lại là vấn đề hot trên trang facebook của trường mình đấy. Vào mà xem :3 :D

Sau đó nó gửi cho tôi một đường link. Tôi nhấp vào đó thế là nguyên một loạt ảnh với lượng like và comment lên đến 4 chữ số. Là ảnh tôi và Khang hôm đêm hội nhạc. Khang đang ngồi cạnh tôi bên chiếc đàn piano đặt ngay ngắn ở một bên sân khấu, cái thì chụp anh vuốt tóc tôi, cái thì chụp cảnh anh khoác vai tôi, có cái anh lại tựa người vào tôi... nhìn hai đứa chẳng khác nào một cặp. Tôi kéo xuống phần comment, một loạt những lời bình luận xổ ra...

Ôi ôi gato với bạn nữ kia quá đi. Mà tin đồn hai người yêu nhau có thật không thế??

Duy Khang đẹp trai thế :* love Khang forever :*

Hai người này yêu nhau thật hả? Cái bạn nữ kia là ai vậy? Trông chả xứng với anh Khang gì cả. :(

Khang là của tui. Con bé kia xê raaaa > ai có nick facebook cho xin phát đề!!!

Thấy con bạn học ở lớp 10A6 nói là anh Khang tỏ tình với cái bạn Tú An kia. Là thật hay đùa thế? ==

Nhìn tình tứ thế kia chắc yêu nhau rồi

Ai giấu đĩa bay của con bé kia thì trả cho nó về đoàn tụ với gia đình đi. Tuổi gì mà đòi yêu Duy Khang. Gớm đời...

Chúng nó yêu nhau thì sao mà không yêu thì sao? Ảnh hưởng đến việc cơm áo gạo tiền nhà mấy bạn à?

Đếch care.

Thực sự thì trường mình có cả hotboy là học sinh và hotboy là thầy giáo :3 chả liên quan mà mình thích thầy Quân :3

Khang ơi đừng nói là anh đi thích cái con bé kia nhớ :(please....

Chả có gì mà mấy bác ném đá kinh vãi °_°”

Thôi cái bạn An ừng kia được Duy Khang tỏ tình chả thích bỏ xừ còn làm bộ làm tịch. Làm màu quá. Bày đặt....

...

Tôi là một đứa rất quan tâm xem người khác nghĩ gì, nói gì về mình chính vì thế nên sau khi đọc xong hàng loạt những bình luận kia khiến tôi cảm thấy suy sụp. Tâm trạng dễ chịu đến lười biếng của ngày chủ nhật bị phá hỏng hoàn toàn, thay vào đó là một cảm giác lo lắng bất an. Tôi không thích bị người ta soi mói hay nói xấu, nhất là khi cái lí do để tôi bị như thế lại chẳng hợp lí chút nào. Ừ, cứ coi như là chuyện tôi với Khang là thật đi thì cũng đâu ảnh hưởng gì tới bọn họ chứ. Đàng này chưa biết thực hư ra sao đã đem người khác ra phân xét này nọ sao mấy người rảnh quá vậy??? Ngay khi tôi định đáp trả những câu bình luận đó thì có một người lên tiếng trước tôi. Là Duy Khang.

Đọc xong những lời bình luận của các bạn cùng khối, các em lớp 10 mới vào mà mình thực sự rất buồn. :(Dù người mình thích là ai, các bạn quen hay không quen thì mình cũng mong các bạn tôn trọng người đó một chút. Mình thích ai là quyền của mình mà tạo sao các bạn nói như thế đó là quyền của các bạn vậy?

Ngay sau đó có hàng chục người kết bạn với tôi trên facebook. Suy cho cùng Duy Khang nói như vậy là để bảo vệ tôi hay để người ta soi mói tôi thêm vậy? Tôi bực bội gấp laptop rồi nằm phịch xuống giường với một tư thế khó mà diễn tả thành lời: cả người thì úp xuống đệm, mặt đập xuống gối, đầu và vào kệ tủ còn chân tay thì lêu nhêu xoắn quảy và vào thành giường, còn chưa kể đến một lô xích xông những thứ trên kệ tủ rơi xuống đè chất đống lên người tôi đau điếng. Sao đen quá vậy trời TT^TT Tôi lóp ngóp bò dậy để xem cái của nợ gì vừa rơi xuống. Đó là một quyển sổ da màu đen dính bụi và một chiếc hộp màu hồng phấn. Tôi cầm lắc lắc chiếc hộp. Quái lạ, tôi thì làm gì có cái gì nữ tính đến mức này chứ. Mở chiếc hộp, bên trong là một đôi giày màu xanh tím than với chiếc nơ xinh xắn đính ở mũi giày, xung quanh còn có những viên ngọc nhỏ lấp lánh trông rất đáng yêu. À, tôi nhớ ra rồi, đôi giày là chính là đôi giày mà Anh Quân đã mua tranh của tôi đây mà. Đó cũng chính là món quà mà hồi tết anh tặng cho tôi. Tôi còn nhớ hôm đó anh bị sốt, cả người nóng bừng như cái bếp lò rồi cả những tia pháo hoa đầu tiên đón chào một năm mới an khang và sung túc, thịnh vượng hơn. Hôm đó tôi đã rất vui, Anh Quân cùng lão anh già còn xúm vào treu tôi, còn bây giờ thì tôi còn chẳng thèm nói với Anh Quân một câu nào, một cái nhìn cũng chẳng có.

“Bộp”

Tiếng quyển sổ đen rơi xuống nền nhà khô khốc kéo tôi khỏi những suy nghĩ miên man của bản thân. Cuốn sổ nằm đó, lặng lẽ và cô độc. Đặt chiếc giày vào hộp để sang một bên tôi nhặt quyển sổ lên, phúi đi lớp bụi bám đầy trên bìa. Chạm rai lật từng trang giấy đã ngả màu thời gian. Từng nét vẽ hiện ra, mái tóc, nụ cười rồi cả đôi mắt... Là hình ảnh của tôi hồi 5 tuổi, một tôi rất khác qua nét vẽ của bố. Phía sau còn có nét chữ bố.

“Con gái bé bỏng, mong rằng con sau này khi lớn lên sẽ mạnh mẽ và chọn cho mình những lựa chọn đúng đắn. Cuộc đời nhiều chông gai, những khó khăn mà con mắc phải nó giống như một bài tập để rèn luyện khả năng của con. Hãy mạnh mẽ và tin vào bản thân mình. Yêu con!”

Tôi xem tiếp những trang còn lại trong màng nước mắt, những bức tranh sau còn có cả những bức tranh của tôi nữa. Chúng dù không đẹp những nét vẽ của bố nhưng bố vẫn xếp chúng vào đây. Tôi hỏi tại sao thì bố nói rằng những bức vẽ đó thực sự rất đẹp. Tôi lại nói rằng chẳng hề thấy nó đẹp, bố xoa đầu rồi bế tôi vào lòng nói nhỏ mấy câu: “Sau này con sẽ hiểu”. Thực sự hồi đấy tôi còn quá nhỏ để hiểu được những gì bố làm và những điều bố nói, cho đến tận bây giờ, rốt cục tôi cũng hiểu ra tại sao bố lại xếp những bức vẽ của tôi vào đó rồi còn bảo chúng đẹp. Là bởi vì khi thật sự yêu một ai đó, bạn sẽ cảm nhận họ bằng con tim chứ không phải chỉ đơn thuần nhìn bằng đôi mắt.

Tôi cảm thấy như trái tim mình đang bị ai đó bóp nghẹt, đau đến không thở nổi. Ngột ngạt và khó chịu vô cùng. Tôi muốn ra ngoài, tôi cần ra ngoài, căn phòng này tràn ngập hình ảnh của kí ức khiến tôi không thể chịu nổi nữa. Tiện tay túm lấy đôi giày màu xanh trong hộp tôi lao ra khỏi nhà.

Trời đã âm dần lên rất nhiều, người ta không cần phải mặc cho mình những chiếc áo dày cộp hay những chiếc khăn len to sụ nữa. Tôi thất thểu đi từ con phố này sang con phố khác. Chiếc nơ màu xanh đính ở mũi giày cũng khẽ rung rung theo từng bước chân. Khi đã thấm mệt tôi chọn cho mình một bến xe bus rồi ngồi đó nghỉ chân. Chẳng hiểu sao tôi rất thích cái cảm giác thấp thòm ngồi chờ xe, nó khiến tôi không nghĩ về việc tôi không muốn nghĩ bởi lúc ấy trong đầu tôi chỉ để ý xem bao giờ chiếc xe mà mình cần sẽ đỗ lại, chỉ vậy thôi. Nhưng biện pháp này sẽ không còn hiệu nghiệm nữa khi tôi đã yên vị trên xe bus. Một mớ suy nghĩ hồ hởi lại ùa về trong đầu tôi. Đầu tiên là bố, hóa ra bố yêu tôi nhiều hơn tôi vẫn thường nghĩ, hóa ra những chuyến công tác khiến bố thường xuyên xa nhà và mệt mỏi lại là chỉ để cho mấy mẹ con tôi có một cuộc sống đầy đủ hơn. Vậy mà tôi lại chẳng hiểu và cảm thông cho bố, đã thế lại còn vùng vẫy mỗi khi bố cố gắng muốn ôm tôi hay xoa đầu tôi. Sao tôi của ngày xưa ngu ngốc thế để tôi của bây giờ cảm thấy nhớ cái cảm giác ấm áp mỗi khi được bố ôm vào lòng thêm được bố ru ngủ mỗi tối. Tôi nhớ những câu chuyện cổ tích mà bố tự nghĩ để kể cho tôi, tôi nhớ cái véo yêu của bố mỗi khi tôi làm nũng, tôi nhớ mùi hương trên áo bố, nhớ những buổi tối hai bố con nằm trên chiếc ghế gấp ngoài sân thượng... Nhưng tất cả giờ đã là dĩ vãng, mọi thứ đã chấm hết kể từ buổi đêm mùa đông năm ấy, cái năm tôi còn quá nhỏ để hiểu chuyện.

Ngoài trời từng giọt mưa đang bắt đầu lăn trên ô cửa kính. Nhìn vào ô cửa kính trên xe tôi thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên đó. Nhem nhuóc và mệt mỏi. Những giọt nước lăn dài trên ô cửa kính khiến cho hình ảnh phản chiếu của tôi chẳng khác nào đang khóc. Chuyện hiện tại đã mệt mỏi, chuyện quá khứ càng mệt mỏi hơn, tôi đã chán làm bạn với những giọt nước mắt lắm rồi. Tựa đầu vào ghế tôi nhanh chóng chìm dần vào giấc ngủ...

Khi tỉnh dậy thì chiếc xe đã chạy bon bon trên đường lên cầu Chương Dương. Qua ô cửa sổ tôi chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng cầu Long Biên qua màn mưa nhạt nhòa. Khi chiếc xe đi đến giữa cầu cũng là lúc mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn. Cây cầu bỗng nhiên rung lắc dữ dội, mọi người ai nấy đều hoảng hốt và sở hãi túm chặt vào thành ghế và cả tay vịn. Cây cầu vẫn không ngừng rung lên, từ hai bên thành cầu xuất hiện những tiếng “rắc” ngày càng rõ, con đường phía trước mặt xuất hiện những vết nứt lớn. Cây cầu gãy làm đôi. Bác tài xế phanh gấp khiến tất cả mọi người ngã về phía trước nhưng đã quá muộn, cả chiếc xe lao thẳng xuống dòng sông đang chảy xiết trong tiếng la hét tuyệt vọng của mọi người. Tôi sợ hãi bám chặt vào thành ghế, nhắm chặt mắt chờ đợi cái giây phút cả cơ thể chìm vào nước. Tôi không biết bơi, mà kể cả có biết bơi thì sức tôi làm sao mà chơi lại được với dòng nước chảy xiết như thế, còn chưa kể một khối bê tông cốt thép đang chuẩn bị rơi xuống theo chiếc xe. Vậy là đời tôi coi như chấm hết, một cái kết lằng xet cho một số phận đen đui. Bạc bẽo thật. Nếu có kiếp sau, tôi sẽ không đi xe bus nữa, nếu có kiếp sau tôi sẽ sống tốt hơn, bớt bướng bỉnh ngang ngạnh, sẽ yêu thương và trân trọng những người xung quanh tôi. Nếu có kiếp sau, tôi sẽ sửa chữa mọi sai lầm của mình. Còn bây giờ thì vĩnh biệt tất cả...

1 giây.....

2 giây.....

3 giây....

....

Tùng...tùng..tùng tùng.....

Tiếng trống làm tôi bừng tỉnh. Quái, tôi đang ngồi trên xe bus cơ mà??? tại sao lại thế này? Tôi nhìn thấy mình đang ngồi trong lớp học và ngủ gật trên bàn. Tôi dụi dụi mắt rồi đứng dậy, trong lớp không có một ai ngoài tôi. Tôi đứng dậy tiến về phía hành lang. Đôi chân bé nhỏ bước đi một cách vô thức, chiếc nơ trên mũi giày lại một lần nữa rung lên theo nhịp bước. Từng hành lang, từng phòng học, từng dãy bàn... Mọi thứ vẫn y nguyên như vậy, vẫn nguyên vẹn như trong trí nhớ của tôi. Trường lớp vẫn như xưa nhưng chỉ khác một điều, đó là chúng tôi đã không còn ở đây giống như ngày xưa nữa.

Tôi đứng lại ở trước cửa lớp học, Lớp học này rất đặc biệt, nó đặc biệt không phải vì biển lớp đã gãy, nó đặc biệt vì đây đã từng là lớp học của tôi.

Căn phòng này quá đỗi quen thuộc, quen thuộc đến mức tôi không thể tin được rằng mình đang ở đó, ở chính tại trường cấp 2 của tôi. Nơi đã không ít lần tôi mong muốn được trở lại, đã không ít lần tôi trở về đứng trước cổng trường, nửa muốn vào nửa không. Cái cảm giác của một người con khi trở về ngôi nhà của mình nhưng lại chẳng dám vào, một cảm giác buồn hụt hẫng như thể tôi đã để vụt mất những thứ quý giá tốt cùng. Cảm giác ấy là một cảm giác nuối tiếc với những nỗi buồn miên man. Nhưng giờ thì tôi đang ngồi trong lớp học của tôi năm lớp 9. Chính tại phòng học này đã lưu lại bao nhiêu kỉ niệm một thời của chúng tôi khi mới còn là những cô cậu học sinh cấp 2. Lớp 9 tưởng lớn lắm rồi nhưng thực ra lại chẳng lớn hơn được là bao với những trò nghịch ngợm tai quái. Những giờ học dù có mệt, có vất vả, có lo âu nhưng không lúc nào ngớt những tiếng cười. Cuộc sống lúc đó vui vẻ, vô lo vô nghĩ và hồn nhiên biết bao. Những lời hứa hẹn của một thời ngây dại tràn về trong tâm trí tôi. Lúc ấy tôi cứ ngây thơ tin vào những lời hẹn ước ấy, cứ cố chấp giữ cho mình một khoảng chờ đợi để quay về nhưng rồi cũng chẳng đi đến đâu. Cuộc sống cấp 3 nó bận bịu hơn cấp 2 rất nhiều. Bạn mới, thầy cô mới, môi trường học tập mới... Và thế là bao nhiêu hẹn ước cứ thế trôi mãi trôi mãi và ta thì đã quên nhau từ lúc nào không hay. Lời hẹn ước giống như những chùm bóng bay, bạn bè tôi đều đã thả để quả bóng ấy bay mất còn tôi thì vẫn buông bình nằm chặt trong tay như để chờ đợi một điều gì đó mà có lẽ dù có chờ thêm bao nhiêu lâu nữa thì cái điều đó cũng sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi buộc lòng phải buông vì nếu không, người bị đau và tổn thương nhiều nhất sẽ chỉ là tôi!

Tôi dần lòng bước tiếp về phía trước, lần theo những bậc cầu thang dẫn ra sân sau của khu nhà B. Hình ảnh tôi và Linh Trang ngồi thi thắm dưới gốc cây, hình ảnh Mai Chi và Huy Minh “lén lút” hẹn hò, hình ảnh cả lớp tôi quây vào tập diễn kịch, hình ảnh cả bọn cùng nhau đá bóng... Kỉ niệm ấy đối với tôi gần gũi bao nhiêu thì những con người ấy giờ lại càng xa lạ bấy nhiêu. Những ánh mắt thân thiết giờ đây biến thành những cái nhìn cần trọng, những kiểu cười vô tư giờ thay thế bởi những nụ cười xã giao, những cái ôm chào mừng hạnh phúc giờ được thay bằng những cái vỗ vai gượng gạo. Liệu có phải cứ lớn lên là con người ta sẽ xa nhau? Có phải khi người ta thực tế hơn thì cũng là lúc những mơ mộng hồn nhiên lại giảm dần đi? Và cứ thế người ta tự dựng lên xung quanh mình những bờ tường để bảo vệ bản thân mỗi khi gặp lại bạn cũ bởi tất cả giờ đều trở thành người xa lạ? Tôi thực sự không muốn biết câu trả lời.

Mọi thứ lại rung lắc, cả khu nhà B nơi tôi đang đứng chợt rung lên. Những người đang cười đùa chạy nhảy dưới sân bắt đầu chạy nhón nhào rồi la hét. Họ chạy tán loạn, chạy xuyên qua cả cơ thể tôi. Tôi thấy cơ thể mình trở nên trong suốt và không thể cử động được. Không một ai nhìn thấy tôi, không một ai chạm được vào tôi, tôi trở nên sợ hãi. Tòa nhà B rung mạnh hơn rồi nghiêng dần nghiêng dần như chuẩn bị đổ sập xuống nơi tôi đang đứng. Ngay giây phút tuyệt vọng ấy, trong khi mà mọi người thì đang sợ hãi và bỏ chạy thì vẫn có một người bình tĩnh trầm mặc tiến gần về phía tôi.

– Anh Quân, em không cử động được... – Tôi nói gần như gào lên khi thấy Anh Quân đang nhìn mình. Tôi gọi anh bằng “anh” chứ không phải bằng “thầy” như một phản xạ.

Anh vẫn không nói gì, vẫn lãnh đạm dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Còn tôi thì sợ hãi tột độ, mồ hôi bắt đầu túa ra. Khi tôi nhìn thấy anh khẽ nhếch mép cười một cái cũng là lúc cả tòa nhà đổ sập xuống đầu tôi...

Tôi mở bừng mắt...

– Xin lỗi cháu, xin lỗi. – Một người đàn ông trung niên rồi rít xin lỗi tôi.

Tôi nhìn ra xung quanh và thấy mình vẫn đang ngồi trên xe bus. Hóa ra nãy giờ mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, à không, một cơn ác mộng mới đúng. Nãy giờ hoàn toàn là do tôi ngủ thiếp đi trên xe bus cho đến khi người đàn ông kia tuột tay đánh rơi chiếc cặp catap vào đầu tôi. Tôi ngồi thẳng dậy, lau hết những giọt mồ hôi còn đọng lại trên trán. Tôi xuống ở bến đỗ tiếp theo nhưng đôi mắt thì vẫn dán chặt vào chiếc xe bus vừa đưa tôi trở về thời gian cho đến khi nó đi khuất. Tôi chợt hiểu ra những thứ mà từ trước tới nay tôi ngỡ rằng mình đã hoàn toàn quên lãng nhưng thực chất bằng cách nào đó nó vẫn tồn tại trong suy nghĩ tôi dù tôi không hề hay biết gì.

Bây giờ là 5h chiều, còn 2 tiếng nữa mới tới 7h. Tôi không muốn về nhà cũng không biết nên đi đâu và thế là tôi quyết định đi tới Back In Time. Tôi bật cười khi nghĩ đến cái tên này, tôi vừa trở về quá khứ xong mà. Đây cửa bước vào, nơi này vẫn đông đúc như thế. Vì hôm nay là một ngày đặc biệt nên tôi sẽ chọn chỗ ngồi khác với mọi khi. Tôi chọn chỗ có chiếc bàn gỗ gần khung cửa sổ màu trắng, trên đó còn có mấy chậu hoa nhỏ. Như thường lệ sẽ có một anh hoặc chị nhân viên phục vụ sẽ ra đưa menu và hỏi tôi chọn đồ cho dù tôi đã quá quen với tất cả mọi người ở đây nhưng lần này lại khác bởi chính chủ quán đích thân ra “tiếp đãi” tôi.

– Đến sớm thế? – Anh Quân ngồi xuống chiếc ghế còn trống ở phía đối diện.

– Em chào thầy.

Tôi nói rồi nhìn anh chằm chằm. Tự dưng trong đầu tôi nhớ lại giấc mơ ở trên xe bus. gương mặt lãnh đạm, ánh mắt lạnh lẽo rồi cả nụ cười khiến tôi rùng mình.

– Em vừa đi đâu về?

– Sao ạ?

– Có chuyện gì không vui hay sao mà mắt sưng húp thế kia?

Tôi giật mình đưa tay lên chạm vào mắt rồi rỏ rít.

– Thật ạ?

– Không! – Anh Quân nhanh mép cười – Nhưng hoe hoe đỏ thì có.

Tôi vội xé một tờ giấy ướt trên bàn rồi lau mặt.

– Lên gác đi. – Anh đứng dậy, nhét hai tay vào túi quần

– Nhưng em đói.

– Lát nữa sẽ có người mang lên cho em được chưa.

Tôi đứng dậy đi theo anh lên tầng 4. Tôi thì tò tò đi vào phòng piano còn anh thì ung dung đi ra phía vườn rồi quay lại nhìn xem tôi đang ở đâu. Thấy anh nhìn với một vẻ chờ đợi tôi lại đi về phía vườn. Anh Quân tựa hai bên khuỷu tay lên lan can, mắt dán chặt vào những bông hoa Lưu Ly rực rỡ còn tôi thì đứng ngẩn người giữa cái sân đó.

– Em ghét tôi lắm hả?

Anh Quân nói như không, giọng anh nhẹ nhàng như làn gió thổi qua. Âm điệu không trầm cũng không bổng nhưng lại mang theo một chút gì đó gọn buồn. Tôi cảm thấy hơi bối rối trước câu hỏi đó của anh. Câu hỏi này không hề nằm trong dự đoán của tôi. Phải trả lời sao đây? Nói ghét cũng không phải, bởi nhiều lúc tôi cảm thấy anh thật sự không đáng ghét như cái vẻ bề ngoài mà anh tạo ra mà nói không ghét cũng không đúng, nhiều khi tôi ghét anh kinh khủng.

– Im lặng nghĩa là có ghét?

Anh từ tốn xoay người lại về phía tôi đang đứng rồi tiếp tục nói.

– Không sao, tôi biết là em ghét tôi ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp ở cửa hàng giày, tôi đã mua đôi giày mà em thích. Em không phải sợ tôi sẽ chạnh lòng khi bị người khác nói ghét đâu.

Anh ngưng lại một lúc khi bác Lâm bê khay đồ ăn lên.

– Ô bác, sao bác không gọi cháu xuống bê lên ạ?

– Thôi để bác bê, thầy trò chúng mày dạy nhau cái gì thì cứ dạy đi. Thân già này đang chán chường có việc gì làm đây, bao giờ bảo mẹ sang chơi với bác cho đỡ chán. Việc cửa hàng có mấy đứa nhân viên với thằng Quân lo rồi đâm ra nhàn rồi buồn chán quá.

Bác Lâm đặt đĩa bánh ở trên mặt bàn, lăm băm vài câu rồi đi xuống.

– Sao thầy...?

– Kệ đi, bố tôi hay thế lắm. Nói gì có khi bị ăn mắng ấy chứ. Ngày xưa cô ấy cũng bị ăn mắng chỉ vì thấy bố tôi như thế.

– Dạ? – Tôi tròn mắt khi anh nhắc đến “cô ấy”. “Cô ấy” trong lời anh nói là ai chứ?

– Cô ấy học chung với tôi ba năm cấp 3. Vào ngày đầu tiên khi tôi hoàn thành xong mảnh vườn này, tôi đã dẫn cô ấy lên đây, tỏ tình.

Anh khẽ cười, đôi mắt nhìn vô định. Tôi có thể nhìn thấy ánh mắt anh hiện lên những tia hạnh phúc. Ngày đó chắc anh hạnh phúc lắm. Tôi giữ cho mình im lặng để anh có thể mang sắc màu quá khứ trở lại với khu vườn này. Tôi tò mò tự hỏi Anh Quân của quá khứ là người thế nào, tôi tự nhiên muốn biết về quá khứ của anh.

– Căn phòng đặt chiếc piano trước kia có rất nhiều ảnh của cô ấy và tôi chụp chung và có cả những lồng hoa bắt từ nữa. Tôi rất thích nhìn cô ấy mân mê bên những phím đàn dù cô ấy chẳng hiểu gì về âm nhạc. Lí do tôi đặt những lồng hoa bắt từ trong căn phòng ấy là vì tôi muốn chúng tôi sẽ mãi mãi như thế, tôi mong tình cảm của tôi và cô ấy sẽ giống như tên gọi của loài hoa kia, hoa bắt từ. Nhưng rồi cô ấy vẫn bỏ tôi đi. Mãi đến sau này tôi mới nhận ra rằng trước tôi nay vẫn chỉ là tôi chạy theo cô ấy, cố gắng làm cô ấy vui trong khi cô ấy chỉ coi tình cảm của tôi như một thú vui trong chốc lát. Yêu nhau 4 năm nhưng cô ấy vẫn lựa chọn chia tay và ra đi cùng một người khác vì tiền đồ và vì tương lai của cô ấy. Hôm ấy trời mưa rất to, cô ấy hẹn tôi ở con đường dài gần nhà cô ấy. Chính tại đó tôi đã đợi cô ấy suốt gần 3 tiếng đồng hồ những những gì mà cô ấy nói lại hoàn toàn không nằm trong sự mong đợi của tôi. Cô ấy đã ra đi, bỏ lại tôi cùng với những lời hứa hẹn. Bóng lưng ấy vẫn còn hằn trong trí nhớ của tôi cho đến tận bây giờ. Tôi chợt hiểu rằng hoa bắt từ không có nghĩa là bắt từ là mãi mãi. Người ta gọi nó là hoa bắt từ bởi nó đã chết đi một lần rồi...

Liệu có phải vì thế mà anh không thích chờ đợi người khác không? Có phải vì thế nên việc chờ em suốt cả một buổi tối đã khiến cho quá khứ quay trở lại ám ảnh anh không? Tôi như chết đứng. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc này. Suy cho cùng tôi cũng vẫn chỉ là một con bé cứng đầu bướng bỉnh và khó bảo, luôn vô tình làm tổn thương người khác.

– Tôi trở về nhà, lặng lẽ gỡ bỏ hết những tấm hình chụp chung, vứt bỏ cả những lồng hoa bắt từ. Tôi đã rất oán hận nhưng tôi cũng lại mong cô ấy trở về. Tôi trồng chậu cây Lưu Ly này và mong rằng cô ấy sẽ nhớ lại những kỉ niệm xưa mà trở về. Hoa Lưu Ly còn có nghĩa là “xin đừng quên tôi” nhưng có vẻ như cô ấy quên tôi rồi. Khi cô ấy ra đi tôi đã rất suy sụp nhưng sự suy sụp đó chỉ mình tôi biết, bố mẹ bạn bè không ai biết gì về nó hết. Em là người duy nhất biết về việc đó bởi tôi nghĩ em cũng giống tôi, bị người mình yêu thương bỏ lại. Xin lỗi vì thời gian qua đã lại một lần nữa đối xử bất công với em. Đôi giày mà tôi mua hôm ấy là để tặng cho cô ấy khi tôi có cơ hội gặp lại nhưng rốt cục tôi nhận ra cô ấy không xứng đáng...

Giọng anh nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt ngóm. Im lặng. Im lặng đến bức bối. Tôi tự hỏi có bao giờ anh khóc không? Phải chịu đựng một mớ cảm xúc khi bị

phản bội như thế anh chắc hẳn phải mệt mỏi lắm. Anh mạnh mẽ, đôi khi mạnh mẽ quá đà nên đẩy cao cả lòng tự trọng của mình lên mức quá đà. Anh nói đúng, tôi và anh là hai kẻ giống nhau, cùng là những người bị bỏ rơi cùng với những lời hẹn ước viễn vông, cùng là những con người buồn bã đến phát cáu. Đôi mắt nâu ấy lại nhuộm một vẻ thâm trầm u tối. Tôi biết anh đang vật lộn với những cảm xúc cũ ủa về, tôi muốn làm gì đó để xoa dịu con người cao ngạo ấy nhưng rốt cục tôi lại chẳng thể làm gì cho anh.

– Hoa bắt từ được coi là biểu tượng cho tình yêu bất diệt. Những bông hoa nhỏ bé dù đã chết nhưng nó vẫn giữ được màu sắc ban đầu của chính mình. Chính vì điều ấy nên nó được coi là biểu tượng cho một tình yêu vĩnh cửu. Em tin rằng chị ấy không thể quên được đâu, khóm hoa to thế này cơ mà... – Tôi thở hắt ra một tiếng. – Em nghĩ cả em và thầy đều phải cho bản thân mình một cơ hội. Một cơ hội để từ bỏ, để cho quá khứ ngủ yên...

Tôi cẩn trọng tiến lại về phía anh đang đứng, cạnh những khóm hoa Lulu Ly. Anh bật cười rồi nhìn tôi đang nghịch những cánh hoa.

– Con bé ngốc.

– Ngốc kệ em

– Giờ thì nói tại sao hôm nay em lại khóc?

– Em cũng nhớ về quá khứ, thế thôi.

– Bố em thật sự là một người rất tốt. Hồi nhỏ tôi cũng đã mấy lần được gặp ông ấy. Ông ấy là một nghệ sĩ rất có tài.

– Thực ra em thích vẽ, thích hội họa chứ không phải âm nhạc.

– Tôi biết rồi, ngay từ cái buổi tối hôm lần đầu tiên tập đàn trên này, em nói piano không phải là đam mê số 1 của em là tôi đã biết rồi. Nhưng tôi vẫn muốn xem em đàn piano nên đã nói với thầy tổng phụ trách bởi em rất có tài và có tài thì không nên bỏ phí.

– Thầy cũng bỏ phí đấy thôi...

– Thế nên em mới không được bỏ phí, dù không lựa chọn nhưng cũng không nên để nó mất đi hiểu chưa đồ ngốc.

– Sao cứ gọi em ngốc mãi thế?

– Vì em rất ngốc. Giờ thì mời “cô ngốc” ra ăn bánh đi, nguội hết rồi.

Tôi nhăn mặt phụng phịu. Bằng những câu chuyện của quá khứ mà câu chuyện của hiện tại đã trở nên tốt đẹp hơn một chút, hay chí ít là tôi và Anh Quân cũng đã nói chuyện lại với nhau. Có buồn thì mới có đồng cảm, có đồng cảm mới có yêu thương. Ngăn cách giữa con người ta đôi khi lại không phải là hàng nghìn cây số và cũng chẳng phải độ xa gần của một đoạn đường. Khoảng cách to lớn giữa con người ta chính là sự cảm thông, lắng nghe và thấu hiểu.

– Anh Quân ơi từ nay sẽ không có những chuyện vặt vãnh như thế này nữa nhé?

Tôi nhồm nhoàm nhai miếng bánh rồi nói với anh. Tôi gọi anh bằng “anh”. Chẳng hiểu sao tôi lại gọi như thế chỉ là tự nhiên tôi thích gọi như vậy thôi. Điều đó như chứng tỏ tôi và anh có một sự gắn kết đặc biệt trên cả đặc biệt hay là chí ít là tôi cảm thấy nó đặc biệt.

– Tùy vào em thôi ngốc.

– Em không ngốc mà >

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: KHÔNG THỂ NÀO!!

Hôm nay tôi tới trường từ rất sớm, phần vì muốn tranh thủ ôn lại bài, phần vì tránh gặp mẹ, giờ mà gặp mẹ thế nào mẹ cũng giảng cho tôi một “bài ca bất tận” về điểm số môn hóa. Cả đêm hôm qua tôi không thể nào ngủ nổi, trong đầu là cái viễn tưởng về ngày hôm nay khi tôi bước chân vào trường, sẽ có hàng chục hàng trăm cặp mắt hình mũi tên nhắm về phía tôi. Bất chợt tôi nhớ lại mấy cảnh trong những bộ phim truyền hình mà tôi hay xem. Nhân vật nữ chính sau khi nhận được lời tỏ tình từ nam chính thì ngay lập tức nhận được ánh nhìn ganh ghét của mọi người xung quanh, cuộc sống ngày thường bắt đầu trở nên khó khăn và gian truân hơn, cô thường xuyên bị chơi khăm, nói xấu sau lưng và hay bị đặt điều bởi những kẻ lòng dạ hẹp hòi đồ luôn đồ kị với cô, thậm chí còn có kẻ muốn ám sát cô... Mới nghĩ có vậy thôi mà tôi đã rùng rợn hết cả mình. - -” Tôi sẽ không bao giờ xem lại mấy bộ phim đó nữa. Dù việc Duy Khang nói thích tôi đã trôi qua cách đây cũng lâu rồi, tầm 2 tháng trôi qua vậy mà tôi đi đến đâu là thu hút ánh nhìn đến đó. Nếu chỉ là nhìn bình thường thì không nói làm gì nhưng nhìn xong rồi quay sang người bên cạnh thì thậm chí to nhỏ thì ai mà chịu nổi.

Khi còn chưa bước chân tới cửa lớp tôi đã nhìn thấy Khang đang đứng với Thùy. Thấy tôi tiến lại gần phía đó thì Thùy vỗ vỗ vai Khang rồi đi vào lớp.

– Chào em.

Khang mỉm cười khi thấy tôi. Tôi cũng gỡ headphone khỏi tai và đáp lại lời chào của anh một cách có chút hồ hững. Nói thật tôi không hề muốn gặp Khang vào thời điểm này một chút nào hết, mọi việc đủ tệ lắm rồi.

– Anh có thể gặp em một lát được không?

– Lát nữa được không? Tại bây giờ em còn ôn lại bài cũ nữa.

– Vậy lát nữa anh qua lớp em nhé.

Nói rồi Khang đi mất. Tôi không hề muốn gặp hay nói chuyện riêng với anh, giờ mà tôi còn gặp riêng anh thì người ta sẽ ghét tôi thế nào nữa đây.

Tiết học đầu tiên là tiết hóa và chúng tôi có một bài kiểm tra 30'. Tôi thì là tôi đã ôn bài rất kĩ, rất rất kĩ vậy mà bây giờ trong đầu tôi lại chẳng có chữ nào. Ngó lên trên, Lam cũng chẳng khá hơn tôi là mấy. nó buông bút sau khi đã chép y nguyên cái đề bài vào giấy kiểm tra rồi sau đó tĩa rửa móng tay =’= Ngó sang bên Dương Thùy, con bé đã làm được xong một nửa bài 1 và đang cắn nát đuôi bút để làm nốt nửa còn lại. Còn tôi thì bài làm bung bét, câu đúng câu sai trình bày lộn xộn gạch xóa nham nhở. Trời ơi tinh thần “đồng đội giờ kiểm tra” đâu hết rồi. Tôi đánh liều quay xuống ngó bài bạn bàn sau, nó đã làm xong hết bài 2 và bài 3 còn bây giờ thì đang lộn lại tính toán bài 1.

– Ê làm được chưa? – Tôi thì thăm

– Ờ làm được chút rồi. Nhắc hã, đội tí vớt giấy cho.

May mắn là tôi vớ phải thằng bé biết điều hiểu chuyện, mình chưa kịp nhờ nó đã đồng ý nhắc, ôi hên thế ăn ở tốt có khác :’> Thằng bạn thì đang chép cho tôi bài 2 của nó còn tôi thì đang nghiền cổ lác mắt để nhòm được bài 3 của nó. Cái tư thế này mỏi quá đi mất. TT^TT

– Nghiêng bài qua đây chút chút xem nào. – Tôi giật giật bài làm của cậu bạn đó

– Đây từ từ. – Nó hẩy tay tôi ra rồi nghiêng cả bài về phía tôi

– Từ dòng này hã? – Tôi lăm la lăm lét chỉ chỉ chỗ chỗ

– Dòng ở trên cơ, dòng đấy thừa rồi!

Giọng ai đó rất khác vang lên to và rõ khiến tôi đứng tim. Anh Quân đứng cạnh tôi, trong tay là cây bút đỏ chuẩn bị để đánh dấu bài.

– Th..thà.. thầy... – Tôi nhìn anh, vẻ mặt vừa khóc vừa cười

– Giỏi thật, dám đi chép bài, tôi đánh dấu bài cho chừa nghe chưa.

Tôi nhìn thấy bài của mình xuất hiện một chữ “X” màu đỏ phía bên lề của bài làm mà lòng ngao ngán. “Dạ thầy cứ trừ thoải mái, có điểm đâu mà trừ, em đã làm được cái gì đâu mà trừ TTvTT” Tôi thật sự rất muốn nói như thế với anh nhưng không dám, chỉ cầu mong anh đừng ghi tôi vào sổ ghi đầu bài đã là may mắn lắm rồi. Sau đó cả lớp thu bài và đến giờ ra chơi thì cả lớp lại nhốn nháo ầm ĩ như óc. Tôi rủ Thùy xuống canteen mua nước tiện thể thoát khỏi cái tổ ong vô vớ này. Đi được đến tầng 2 thì tôi thấy Duy Khang đang từ dưới sân trường đi lên, anh vẫy vẫy tôi với một vẻ mặt tươi cười hớn hớ. À đúng rồi, Khang hẹn gặp tôi mà, thế mà tôi quên khuấy mất. Tôi vội vàng kéo Thùy vào WC gần đây còn nó thì luôn miệng hét lên kêu không muốn vào đó.

– Tao không vào tao không vào tao không vào đầuuu!!!!!!

– Đi cùng chút xíu thôi mà hét gì ghê thế.

– Nói thẳng ra là máy tránh anh Khang chứ gì biết thừa.

Thùy vừa nói vừa soi lại mình trong gương. Tôi tựa vào bồn rửa mặt rồi nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên còn nó thì thản nhiên.

– Máy tránh Khang tao biết thừa.

– Sao mày biết?

– Tao lạ gì mày nữa. Mà anh Khang thích mày, mày đã trả lời cho người ta chưa?

– Trả lời gì?

– Mày đầu đất thế nhĩ, thế mày có trả lời Khang sau khi anh ấy nói thích mày không?

– Có hỏi đầu mà nói.

– Tao muốn tể mày lên quá đi mất.

– Tao nói thật nhớ, tao chả có gì với Khang luôn. Ngay từ đầu đã chả có cái gì rồi xong chúng mày cứ thêm thắt vào rồi cả trường biết tao càng không thích luôn. trước tao còn thấy quý Khang xong bao nhiêu chuyện như thế bây giờ gặp ngại bỏ xừ, tao còn chả muốn gặp.

Tôi nói như hét khiến Thùy trùng xuống. Biết như thế là không phải nhưng thật sự tôi rất ức chế.

– Bình tĩnh, bình tĩnh chị hai. Dù sao mày cũng phải đối diện thôi, chẳng lẽ mày lại cứ để cho Khang chờ đợi mãi thế à. Sáng nay tao tình cờ gặp Khang ở cửa lớp lúc mày chưa đến ý, anh ấy nói với tao rất nhiều, đa số đều là những thắc mắc về mày.

Nghe Thùy nói xong tôi cảm thấy có chút không ổn. Vốn đã định nói thẳng hết những suy nghĩ bấy lâu nay nhưng giờ khi biết được Khang dành cho tôi một sự quan tâm to lớn như thế thì tôi lại cảm thấy không ổn. Đột nhiên tôi nghĩ về hộp kẹo bạc hà của Khang hôm trước hội chợ. Thực ra hộp kẹo đó tôi còn chưa bóc, cũng chưa ăn mà cũng không được ăn luôn. Lí do tôi không được một viên kẹo nào là vì cái thói cầu thả hay vứt đồ bừa bãi của tôi, lão anh già vô tình nhìn thấy hộp kẹo trên nóc tủ lạnh mà lại là hương bạc hà (đúng khẩu vị) và cho luôn vào túi. Đến khi tôi nhớ ra và bắt đầu lục tung nhà để tìm hộp kẹo thì nó đã hết sạch. Vậy đấy, sự quan tâm của Khang đã bị ông anh tôi tuồn sạch vào dạ dày.

Tùng..tùng...tùng tùng...

Tiếng trống vào giờ cả ngang dòng suy nghĩ của tôi. Thùy kéo tôi chạy ra khỏi phòng WC và xuống sân tập trung bởi tiết tiếp theo là tiết thể dục. Thể dục chúng tôi được học ném bóng rổ, hôm nay sẽ là tiết luyện tập để chuẩn bị cho mấy tiết tới kiểm tra học kì. Thầy gọi tên theo danh sách và từng bạn sẽ lên ném bóng vào rổ, chỉ cần ném quả bóng trúng rổ là đạt. Đây là sở trường của tôi nên tôi cũng không mấy lo lắng mà còn cảm thấy hứng thú.

Tôi ôm quả bóng rổ màu cam đứng cách cột bóng chừng 1m5, xung quanh là các thành viên của lớp đang chăm chú nhìn tôi. Chân đặt sau vạch theo quy định của thầy, tôi chăm chú nhìn về phía cái rổ cao tít trước mặt. Giữ bóng bằng lòng bàn tay phải, cổ tay hơi ngửa ra sau, tay trái đỡ bóng, chân phải đặt ra sau, đầu gối hơi khuỵu xuống lấy đà... Tôi có cảm giác như mình là một vận động viên bóng rổ thực thụ, tôi chắc chắn sẽ ném trái bóng này đập vào cái bảng đó rồi theo quán tính bóng sẽ bật ngược lại và dưới sự tác động của lực hút trái đất mà rơi trúng rổ, có vẻ Anh Quân đã đào tạo tôi rất kĩ về môn vật lí, ấy vậy mà anh lại thất bại thảm hại trong môn hóa học chỉ vì độ ngu si của tôi. Tôi nhếch mép nở một nụ cười ngạo nghễ, dồn hết sức vào đôi chân để chuẩn bị cho một cú bật ném bóng ngoạn mục. Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hoặc thậm chí trên cả tuyệt vời nếu như trong lúc tôi đang dồn hết sự tập trung vào cú ném của mình, Khang không chạy tới và hét lên gọi tôi. Nhưng rất tiếc, cái giây phút quan trọng đó đã bị anh phá hỏng chỉ bằng một tiếng gọi “Tú An”. Tôi mất tập trung, bóng đã rời tay tôi, nhưng không phải tiến về phía cái rổ. Quả bóng da màu cam đáng lẽ ra phải bay lên cao, đập vào bảng và rơi trúng rổ thì giờ đây lại bay thẳng mặt kẻ xấu số nào đó vừa đi ngang sân trường.

Một tiếng “Bốp” chua chát vang lên...

Tôi chết đứng khi nhìn thấy trước mặt là người đã đánh dấu bài kiểm tra của mình cách đây chưa đến một tiếng đồng hồ, Anh Quân, quả bóng “hạ cánh” ngay giữa trán anh. Anh Quân choáng váng ôm lấy đầu, tài liệu và giấy tờ của anh thì nằm ngổn ngang trên nền đất.

– Mấy em mau đỡ thầy Quân lên phòng y tế nhanh lên. – Thầy Dũng dạy thể dục vội vàng nói với đám con trai lớp tôi sau đó quay sang tôi đang đứng gần người – Còn em kia, ra thu gọn lại giấy tờ tài liệu của thầy vào.

Trong khi tôi lúi húi nhặt lại mớ giấy ngổn ngang dưới mặt đất thì thầy Dũng quay qua nhắc Duy Khang vì tội gây ồn làm ảnh hưởng đến lớp học, phạt quét sân trường một tuần. Tôi biết Khang đang nhìn tôi còn tôi thì lại chỉ chăm chú lo thu gọn cái mớ giấy lộn xộn kia cho xong. Sau đó lớp tôi lại quay trở lại với buổi tập, Khang sau khi “lãnh án quét sân trường” thì cũng về lớp, Anh Quân thì nằm nghỉ tại phòng y tế, tôi thì bị phạt đứng lên ngồi xuống 50 cái do mất tập trung trong giờ học và cuối giờ phải xuống phòng y tế xin lỗi ai kia. Không cần bảo tôi cũng sẽ xuống đó xem anh có sao không, dù gì tôi cũng là đứa ném cú ném bóng đó khiến anh ra nông nổi này.

Hết tiết, tôi mò mẫm xuống phòng y tế, nếu người ta đi tới đó chỉ mất 10’ thì tôi mất tới 20’. Vừa đi tôi vừa lo sợ, hết cần môi rồi lại vấp về gấu áo, liệu anh có sao không nhỉ?! Đây là lần thứ 2 tôi xuống phòng y tế kể từ khi vào học ở trường Lần đầu tiên là hôm Noel, tôi bị sốt tới mức ngất đi và lần đó Anh Quân đã bế tôi xuống đây. Nhớ lần đó tôi còn được anh “đền” cho một quả cầu tuyết, còn lần này thì tôi “bù” cho anh một quả bóng vào mặt, đó cũng lí do của lần thứ 2 xuất hiện ở phòng y tế. Thật là chẳng đáng vui mừng gì cho cam.

Tôi đứng trước cửa phòng y tế, do dự nửa muốn vào nửa không, muốn vào vì lo cho anh, không muốn vì sợ bị mắng. Trong lúc tôi đang đấu tranh tư tưởng thì cánh cửa phòng bật mở, chị y tá bước ra ngoài. Nhìn thấy tôi chị chỉ khẽ cười rồi nói:

– Em là Tú An lớp 10A6?

– Dạ... vâng ạ. Thầy Quân có sao không ạ?

– Em vào đi, thầy Quân đang định bảo chị tìm em. Nhớ xin lỗi thầy đấy mà thầy vẫn còn hơi choáng có gì em gọi chị ngay nhé.

Nói rồi chị y tá đi thẳng. Tôi dè dặt đẩy cửa đi vào, trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng vẫn bước vào trong, tôi nghĩ đằng nào cũng gặp thà cứ gặp luôn cho xong. Anh Quân nằm trên giường, tay vắt trên trán, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, đôi mi cong khẽ rung... Tôi thấy tim mình lạc mất một nhịp.

Có lẽ Anh Quân ngủ rồi, tôi nên về lớp thôi...

– Này định trốn hả cô ngốc kia, tôi còn chưa hỏi tội em mà em đã dám cả gan về lớp hả?

Anh trầm giọng nói khiến tôi giật bắn mình. Anh mờ mắt rồi từ từ ngồi dậy. Tôi nhìn anh với vẻ mặt của một chú cún con, rồi thở thê.

– Em cứ tưởng thầy ngủ rồi.

– Ngủ cái gì mà ngủ. Em có phải trả thù tôi vì đánh dấu bài em không hả? Mà con gái con đũa ném gì mà ném mạnh thế, em định tiễn tôi đi dạy hóa cho Diêm Vương hả?

– Em xin lỗi mà, em không cố ý đâu ạ. Em thề luôn, em nói thật đấy, em không hề cố ý, chỉ là tai nạn thôi. Thầy phải tin là em không hề cố ý, em còn không biết thầy đi ngang qua sân trường cơ. Em không cố ý đâu thật mà em xin lỗi em xin lỗi...

– Thôi thôi, đừng đừng đừng. Em không cố ý, thế được chưa, đừng nói nữa, tôi ù hết cả tai rồi.

Anh xoa xoa tay rồi bịt chặt tai lại, nhìn anh chẳng khác nào một đứa trẻ con, trông rất đáng yêu. Mà gì chứ, đáng yêu ư? Tôi vừa nói từ đáng yêu á? Eo ôi...!!

– Hi – Tôi nghe răng cười híp cả mí “cầu hòa”.

– Hi cái gì mà hi. Bài kiểm tra của em rất kém đấy nhé, sắp thi học kì đến nơi rồi em có muốn bị đúp không hả. mà còn dám chép bài bạn nữa, tôi sẽ trừ thật nặng cho em chữa.

– Thôi mà thầy, em cũng có cố gắng đấy chứ. Mà cái bài kiểm tra vừa rồi thầy muốn trừ cũng không được, em đã làm được cái gì đâu.

– Nói thật đấy, em đang có nguy cơ thi lại môn hóa rất cao đấy. Mà phần trăm thi lại mà được lên lớp là rất thấp.

– Tệ đến thế à? – Tôi xì mặt.

– Siêu tệ.

– Thầy phũ thế >

- Phũ bằng quả bóng em ném vào mặt tôi không?

- Tại em mất tập trung thôi, nhờ tay thôi, tai nạn ý. Lúc đấy có người gọi em mà...

- Cái cậu lớp 11 kia hả? Tôi gật gật đầu. Thực sự tôi rất khó xử, tôi vừa không muốn làm Duy Khang tổn thương và lại càng không muốn ép bản thân mình. Chuyện tình cảm luôn là chuyện mà tôi không muốn dính vào nhất. Lý do ư? Lý do đây chứ đâu. Bây giờ gặp không được mà không gặp cũng không xong, tôi chắc điên đầu vì chuyện này mất. - Thôi nói chung là để ý vào việc học rồi muốn làm gì thì làm. Anh Quân đột nhiên trầm giọng. Chắc do anh mệt. Tôi xin phép về lớp để chuẩn bị cho tiết tiếp theo. Tôi vừa đặt chân vào đến cửa lớp thì Lam với Thùy đã nhao nhao.

- Có bị làm sao không mà?

- Thầy có mắng mày không? Có phạt không? Tôi xoa xoa tay tiu ngu nhìn chúng nó. Thấy mặt tôi như bánh đa ngâm nước chúng nó lại hỏi tôi bị làm sao. Tôi lắc đầu.

- Thầy Quân nói rằng điểm hóa của tao thấp, nếu không cố gắng ở bài thi học kì và bài kiểm tra 45' sắp tới thì coi như đời tao về mo, thi lại, tệ hơn là đúp. Đến lúc đấy mẹ tao sẽ róc thịt tao ra nấu canh chua mất. Hoặc là tao sẽ bị chôn sống và thầy Quân nhảy múa trên mộ tao.

- Mày làm ơn đi -_- mẹ mày chứ có phải thổ dân đâu, thầy Quân cũng sẽ không rảnh tới mức nhảy múa trên mộ mày đâu. Con dờ mày hâm vừa thôi. Tôi nhìn chúng nó mà trong lòng vẫn thấy lo lo. Dù biết rằng sẽ không có mấy chuyện vớ vẩn như tôi vừa nói nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ. Lỡ chẳng may mà tôi bị đúp thật thì sao? Tôi là một con bò, một con bò đội nón, một con bò ngu nhất trong các loại bò nếu nói về môn hóa. Không biết kiếp trước tôi có thù hằn gì với môn học này hay không mà nó ám tôi kinh thế. Năm đầu tiên tôi học hóa là năm lớp 8, năm đó tôi mất danh hiệu học sinh giỏi chỉ vì không đủ điểm môn hóa. Lý do khiến tôi ghét bỏ môn hóa ngay từ khi mới học là do giáo viên bộ môn hóa hồi đó là một bà giáo khó tính lắm điều, dạy thì khó hiểu lại còn rất hay tự kiêu. Đợt đó một tiết 45' thì phải 25' chúng tôi được ngồi nghe kể chuyện, hôm thì con mèo quý hiếm nhà bà ta chạy và bị ngã mất một mảng lông, hôm thì thằng cháu quý từ nhà bà ấy tập đi xe đạp và vỡ hai cái răng cửa. Vâng, một loạt những "bài học rất quý giá bổ ích" mà có lẽ tôi không bao giờ muốn nghe lại chúng lần thứ 2 == Học nốt các tiết còn lại khiến tôi mệt muốn chết. Vừa lết xác về nhà là tôi lao ngay lên phòng chiếc giường thân yêu ấm áp chào đón tôi một cách đầy yêu thương. Nhưng cái sự hạnh phúc khi được "đoàn tụ" với chiếc giường thân yêu chẳng được bao lâu thì mẹ tôi mở cửa bước vào. - Tối nay không cần đi học hóa ở trung tâm đâu nhé mẹ xin nghỉ ở trung tâm rồi.

- Ở thế là con không cần phải đi học ở đấy nữa à?

- Ừ, tối mai ở nhà học mẹ sẽ bảo Anh Quân kèm cho con.

- Gì à? Kiểu gia sư à?

- Ở kiểu đấy đấy.

- Thôi mẹ ơi, anh Quân anh ý bận nhiều việc lắm không nhờ được đâu

- Tôi xoa xoa tay vào nhau rồi ồ ồ tìm ra một cái lí do nghe hợp lí nhất để mẹ từ bỏ cái ý định kinh khủng kia đi.

- Nó thu xếp được rồi, chính nó bảo muốn dạy riêng cho con mà. Đừng tưởng mẹ ở nhà mà không biết mày học hành thế nào, đúp thì cứ liệu hồn nghe chưa, mẹ nói rồi đấy. Và đúng như lời mama nói, ngay buổi tối sau đó tôi đã an tọa trước ngai trước bàn học trong cái khung giờ mà đáng lẽ ra là tôi đang được nằm lăn lộn với máy laptop. Anh Quân ngồi trên giường ôm laptop của tôi, bên cạnh anh còn có lão anh già đang ngồi lật lật mấy quyển sách hóa tạo ra cái tiếng kêu xoẹt xoẹt khiến tôi rất khó chịu. Đây là lần đầu tiên Anh Quân vào phòng tôi vậy mà anh không những không cảm thấy ngại mà còn rất tự nhiên thoải mái duỗi chân rồi nằm ếch lên con cá sấu trên giường tôi, vươn vai một cái trêu ngươi rồi hô hô ha há cười với lão anh dõ hơi của tôi nữa.

Mỗi lần tôi quay ra định phàn nàn kêu ca thì anh lại giơ tay lên dọa cốc đầu tôi. Đây mà gọi là gia sư à, khủng bố tinh thần thì có. Hai lão anh ngồi cười đùa được một lúc thì mẹ tôi lên phòng xem thử tôi học hành ra sao. Ngay khi mẹ thấy cái cảnh tôi thì ngoan ngoãn ngồi trước bàn học, hai lão anh thì ngồi ở giường nói chuyện thì lão anh già đã bị một phen ăn mắng te tua. Cho đáng đời! ^_^ Cứ tưởng tổng được một người ra là tôi nhẹ nợ nhưng đó quả thật là một ý kiến tồi. Bởi ngay sau lúc anh tôi đi ra thì "anh thầy" mới chính thức bắt đầu khóa huấn luyện cho một con nãi tử là tôi. Tôi biết tôi ngu hóa nhưng anh có nhất thiết cần ác độc như thế không? Nãy tới giờ mới chỉ 15' trôi qua mà tôi đã lãnh trọn 6 phút cùng vào đầu và 2 cái nhéo tai. Tôi có thể hình dung ra mình sau buổi học tối hôm nay, đó là một tôi hoàn toàn khác với cái đầu lồi lõm do "ăn" cùng và một bên tai thì bị đứt do bị véo quá nhiều.

- Thầy làm ơn tha cho cái đầu em được không? Nó sắp rụng hết ra rồi.

- Nếu em làm bài cẩn thận thì tôi cũng không cần sử dụng biện pháp mạnh đến mức như thế.

- Em bị mất gốc mà thầy chẳng nói chẳng rằng gì cả cứ đập thẳng bài tập thì làm sao mà em hiểu cho nổi. Phải có hướng dẫn hay cái gì đấy chứ.

- Thế từ nãy tới giờ toàn là đàn gảy tai trâu hả?

- Em chả thấy đàn đóm gì cả ý, nghe như kèn đám ma.

- Ổ hay nhì tôi đùa với em đấy à?

- Chả hay ho gì cả ý. Em không hiểu mà thầy cứ làm như em là thiên tài ý.

- Không hiểu thì phải hỏi chứ, em cứ để tôi lãng phí bao nhiêu lời vàng ngọc thế hả.

- Chả hiểu vàng ngọc ở đâu luôn. Thầy cứ nói liên tù tì một mạch thế em chen vào đâu được.

- Tôi là thầy hay em là thầy thế hả? Nói một câu cãi một câu. Nhìn vào đây này, tập trung vào, bớt cái mồm đi. Tập trung suy nghĩ vào, chỉ giỏi cãi là không ai bằng..... Đây đây đây, chỗ này là HCl chứ sao lại là CO? Tôi nói em có nghe không thế hả tôi lại cốc vài cái vào đầu bây giờ.

- Tránh xa đầu em ra.

- Chỗ đấy là 0,2 mol đúng rồi, nhân chéo chia ngang lên.

- Biết rồi nói làm thế - Vừa bảo tôi không hướng dẫn, bây giờ tôi hướng dẫn cho thì lại nói là tôi làm điều thế giờ em thích thế nào. ...

- Có thích búống không hả. Chỗ kia là 5,28 gam chứ đọc kiểu gì thế - Từ từ, nhầm - Tôi tổn thọ mất!! >

- Là thầy tự nguyện kèm em học hóa mà.

- Lắm mồm thế, học đi. Nhiều lời >

- Vẫn giữ hả? À, ra là quả cầu tuyết...

- Sạch bong không một hạt bụi. Em thích mấy quả cầu tuyết kiểu này lắm hả?

- Em bình thường. Ngồi lại một lúc chuyện trò với mẹ tôi Anh Quân cũng xin phép ra về. Đem đồ quả thật tôi ngủ không ngon một chút nào với mấy vết u trên đầu. Những buổi học tiếp theo nhẹ nhàng và bớt phần bạo lực hơn. Anh nói rằng tôi có tiến bộ, thực ra tôi học cũng rất khá nhưng vì mất gốc cộng thêm tâm lí ngại (lười) nên đang "dốt loăng" trở thành dốt "đặc". Dù biết là vậy nhưng hóa vẫn là môn học mà tôi không thể yêu thương nổi, có lẽ là do tôi không quen với cái cảm giác thích-được-học môn hóa hoặc có lẽ do câu chuyện về con mèo mất một nhúm lông với đứa cháu bị vỡ hai cái răng cửa của bà giáo kia đã ám ảnh tôi? Tóm lại là do môn hóa, nhúm lông hay là hai cái răng cửa thì tôi vẫn đều không thích. Do kết quả của bài kiểm tra 45' vừa rồi của tôi có kết quả khá là khả quan nên mẹ đã "thưởng" cho tôi một buổi tối không cần nhốt mình trong phòng "nhai hóa trừ bữa nữa". Xõa thôi!!! Tôi nhảy như một con cuồng sau khi nghe mẹ "ban thánh chỉ", ngay lập tức vồ lấy cái điện thoại gọi tìm cạ cứng cho một buổi tối đi xõa. Tôi chạy sang nhà Thủy do nhà nó gần nhà tôi nhưng rất tiếc là đợt kiểm tra này nó "không qua khỏi". Tôi ỉ ỏi năn nỉ mẹ nó một hồi mà cũng không được. Tôi nhìn nó với một ánh mắt "thương cảm".

- Đáng đời cung. Đây là cái tội ngồi cười trên nỗi đau của người khác đó mà hehe. Gato đi bởi tối nay anh sẽ đi chơi muahahaha... Sau khi Dương Thủy bị tôi trêu cho nổi điên thì tôi cũng chịu lết về nhà. Đã lâu rồi tôi chưa đi lượn với Linh Trang, phải mấy tháng rồi tôi chưa gặp nó kể từ đợt hội chợ. Tuy

vẫn chat với nhau qua facebook và nghe về nó qua Việt Anh nhưng được gặp trực tiếp vẫn hơn chứ. Không nghĩ nhiều, tôi rút điện thoại ra rồi bấm số.

Chưa đầy 1 phút đầu bên kia đã có người nhấc máy. Và thế là tối nay tôi có đứa để đi lượn cùng rồi, đương nhiên sẽ chỉ có hai đứa tôi thôi, Việt Anh sẽ không đi cùng. Đúng 7h tối Trang có mặt ở cổng nhà tôi. Sau một hồi í ới gọi nhau tôi và nó cùng bắt đầu cuộc hành trình đi xõa của mình. Có lẽ đã quá lâu rồi chúng tôi chưa được gặp nhau nên cả hai nói rất nhiều, có quá nhiều chuyện để nói mà thời gian thì lại có quá ít. Cả hai đứa tôi và Linh Trang cùng thi nhau nói, tranh nhau nói, đứa này chưa nói hết đứa kia đã chen ngang cướp lời, nhưng việc đó chỉ xảy ra khi câu chuyện đã gần kết thúc, chúng tôi vẫn lắng nghe những câu chuyện về cuộc sống của nhau, vừa nghe vừa chèn thêm mấy câu bình luận hài hước gần như biến dạng thành ngu ngốc vào đó.

Sau một hồi lượn lờ qua các dãy phố, lẻ lét qua từng quán nhỏ, hai đứa tôi dừng chân tại một quán Lotteria. Tôi vẫn thao thao bất tuyệt than vãn về buổi học gia sư kinh khủng của những ngày vừa qua, vừa hứng thủ kể lại chuyện Anh Quân vô tình hứng trọn của bóng rổ trong khi Trang Linh đang cố gắng đọc đi đọc lại bảng menu. Nó ném tờ menu xuống bàn rồi gất lên đầy bực bội.

– Tao lấy mày mày tha cho tao, trật tự cho tao gọi menu. Nhìn con bạn của mình bỗng trở nên hung hãn tôi cũng biết điều mà nuốt những lời định nói xuống cổ họng. Sau đó chúng tôi chọn cho mình một chiếc bàn rồi ngồi đợi. Tôi ngồi im nghe Trang Linh kể về những buổi hẹn hò lãng mạn cùng Việt Anh, về chuyện ở lớp của nó. Thấy suốt cả buổi chỉ mình nó nói liên thoảng như con tũn ki còn tôi thì ngồi im, nó hua hua tay trước mặt tôi rồi đá đá chân tôi mấy cái. Tôi lập tức cau mày cúi xuống xem đôi giày có vết bẩn nào không rồi sau đó mới ngẩng lên nhìn nó. – Đừng làm bẩn giày tao.

– Giày mới à?

– Ừ. À không. À ừ... – Không xong lại ừ thế rốt cục là như nào? – Giày mà hôm tao đi mua thì bị tranh mất đấy...

– Tôi vịn vịn ngón tay nhìn Linh Trang. Nếu lúc ấy không phải vì cú điện thoại của nó làm gián đoạn thì chắc đôi giày này đã về tay tôi từ lâu rồi mới đúng. – Là đôi mà thầy Quân tặng mày hôm tết đấy á? Bị mua tranh đấy á?

– Ừ. Tôi gật đầu tỉnh bơ. Linh Trang neho neho mày rồi nhìn tôi từ đầu đến chân như thể tôi là sinh vật lạ da có màu xanh và vừa rơi từ trên trời xuống. Nó xoa xoa cằm rồi đẩy lại gọng kính lên sống mũi nói như về một chuyện gia thực thụ.

– Hôm nay tao để ý mày rất lạ. – Lạ gì?

– Tôi ngờ ngác cúi xuống nhìn lại mình.

– Cả buổi hôm nay đi chơi mà mày chỉ kể về mỗi một người.

– Ai?

– Thầy Quân! Hôm nay ngại mồm ra lúc nào cũng Quân Quân Quân. Có khi còn gọi luôn bằng anh Quân nữa chứ. Hay là mày....

– Mày điên à, không có chuyện đấy đâu.

– Tôi phẩy tay.

– Chỉ là dạo này chạm mặt nhau nhiều quá thôi.

– Thế mày với cái anh Duy Khang đó thì sao? Nó nhắc tôi mới nhớ, sau vụ hôm thể dục tôi chưa gặp lại Khang. Có lẽ do cả hai cùng quá bận bịu với những đợt kiểm tra liên miên rồi những đêm thức khuya ôn bài, còn chưa kể Anh Quân đã nghiêm nhiên cắt bỏ mọi hoạt động vui chơi la cà của tôi với cái lí do là “em phải học nếu không muốn bị đúp”. Những buổi tối vì vụ trên phố giờ thay bằng những chồng bài tập cao chót vót cộng thêm một gã gia sư âm ưong hung dữ kèm tôi học. Hôm thì ở nhà Anh Quân tập piano, hôm thì anh ở nhà tôi kèm tôi học. Cuộc sống tự do của tôi biến mất, khoảng trời bao la đầy gió giờ đây bị kìm kẹp trong một cái vòng luẩn quẩn từ nhà đến trường và rồi lại từ trường về nhà, xa hơn một chút là nhà của Anh Quân.

Lắm lúc tôi như phát điên lên khi Anh Quân cứ tự ý gián tiếp sắp xếp cuộc sống của tôi, tôi đã nghĩ mình sẽ phản kháng một cách quyết liệt, phải vùng lên đấu tranh đòi lại công bằng, đòi lại quyền tự do mà tôi vốn có, tôi sẽ nói chuyện một cách thẳng thắn với anh. Nói thì nghe có vẻ cao cả và dễ dàng lắm, trông hùng hổ vậy thôi, lúc đứng trước mặt Anh Quân tôi lại xẹp xuống như một trái bóng bị rút cạn hơi. Linh Trang vẫn ngược mắt đợi chờ câu trả lời của tôi. Nó muốn biết liệu tôi có tình cảm với Duy Khang hay không.

– Chả sao cả.

– Tôi nhún vai.

– Lâu rồi tao vẫn chưa gặp anh Duy Khang

– Là sao? Sao lại chưa gặp?

– Không có thời gian với lại tao cũng không muốn gặp anh ấy.

– Không có thời gian là thế quái nào chứ, mày với anh ấy học cùng trường, lại cùng trong câu lạc bộ của trường nữa, ít ra cũng phải chạm mặt đôi ba lần, nói chuyện dăm ba câu chứ.

– Thì mỗi lần nhìn thấy anh Khang thì tao lẩn đi không thì thầy Quân lại sai vặt đi làm việc gì đó.

– Mày làm ơn ném cái lão Quân đó sang một bên được không? Cả ngày hôm nay à không không, cả buổi hôm nay mày lúc nào cũng nói về lão dờ hơi đấy. Nếu mày còn nói nữa thì tao sẽ nghĩ là mày tránh Duy Khang vì mày thích lão Anh Quân đấy!

– Mày dờ à. Tuy là tao có nói nhiều về thầy Quân, dạo này cũng hay nghĩ về thầy Quân nhưng không có chuyện thích cái con người ác độc đó đâu.

– Á à biết rồi nhớ.

– Trang “à” lên một tiếng, giọng nó thay đổi hoàn toàn.

– Mày vừa khai hết ra rồi đấy.

– Mày điên à.

– Chứ không thì suốt ngày nghĩ về người ta để làm mô à. Tôi cũng hợm, bực bội nhéo nó một cái. Gì chứ. Thích? Thích ai cơ? Anh Quân á? KHÔNG-BAO-GIỜ! KHÔNG BAO GIỜ LUÔN! NHÉ!! Kể cả một triệu năm nữa, một tỉ năm nữa cũng KHÔNG! Không thể nào luôn!!! Ừ, tôi dạo này hay nghĩ về Anh Quân thật đấy nhưng cũng chỉ là do tôi phải gặp anh quá nhiều, phải gọi là quá nhiều. Ngày nào anh cũng xuất hiện trong cuộc sống của tôi, dù chẳng để làm gì, dù không có lịch học thì anh vẫn xuất hiện, dù chỉ để lướt qua lướt lại vài cái, trên tôi tức sôi máu và sau đó thì biến mất. Làm sao mà tôi lại đi thích một kẻ dờ dờ ương ương như thế được chứ?! Linh Trang thấy tôi bắt đầu nổi đóa lên thì lặng thinh không nói gì thêm nữa. Tôi biết tôi và nó còn rất nhiều chuyện muốn kể cho nhau nghe nhưng cả hai vẫn cùng im lặng cho đến khi tôi đề nghị gọi thêm mấy cái kem. Nghĩ lại tôi cũng thấy mình hơi quá đáng khi mà tự dưng lại nổi đóa lên như thế với Linh Trang, cũng phải công nhận là hôm nay tôi nhắc đến Anh Quân khá (rất) nhiều, nhiều đến mức tôi cũng sắp nổi điên lên với chính bản thân mình.

– Đâu phải cứ nghĩ nhiều về là thích đâu!

– Tôi cảm ổng hút nghịch nghịch những viên đá, lăm bắm với Linh Trang.

– Tao cũng hay nghĩ rất nhiều về Việt Anh, nhiều lúc còn thấy tim mình đập hơi nhanh khi thấy cậu ấy.

– Đừng có mà trù úm tao, tao không thích lão thầy quái vật đó được đâu.

– Nói trước kẻo bước không qua.

– Mày không thấy học sinh thích thầy giáo là một chuyện vô cùng hoang đường hay sao mà cứ gán ghép nhố nhăng bậy bạ thế hả.

– Thời đại nào rồi mà mày cô hủ thế. Đến tình yêu đồng giới còn được cả thế giới ủng hộ, chuyện tình yêu thầy trò là quá bình thường, còn chưa kể mày biết thầy Anh Quân trước khi thầy ấy làm thầy mày.

– Thôi đi một mày quá. Cả đêm hôm đó tôi mất ngủ chỉ vì những lời nói của Linh Trang, nó khiến tôi băn khoăn và suy nghĩ rất nhiều. Thú thật là cũng có lúc tôi nghĩ mình thích Anh Quân nhưng rồi sau đó những suy nghĩ ấy lại gạt phắt đi. Cảm giác của tôi như thế nào tôi cũng không biết nữa. Nó rất mong lung, mơ hồ tựa một giấc ngủ mộng mị trong một buổi trưa hè oi ả. Kỳ thi học kì II đến ngày một gần, đồng bài tập của tôi cũng cứ dày thêm lên khiến tôi chẳng còn thời gian đâu mà suy nghĩ hay lo lắng về việc mình có thích Anh Quân hay không. Dạo này anh cũng bận bịu với những xấp bài kiểm tra của các lớp, còn chưa kể đến các loại đề ôn thi đại học cho các anh chị khối 12.

Do cả hai cùng bận bù đầu nên những buổi tập đàn của tôi tạm thời gác sang một bên, thay vào đó là Anh Quân sẽ kèm tôi về những phần tôi còn yếu. Nhìn anh ngày nào cũng tất bật với đồng giáo án nên tôi cũng biết điều mà ngoan hơn, anh cũng không gõ vào đầu tôi mỗi khi tôi giải sai bài hay cãi lời anh nữa, anh nhéo má tôi. Chỉ còn hai ngày nữa là tôi bắt đầu thi môn chia phòng đầu tiên – môn hóa. Tôi cảm thấy căng thẳng. Nếu bài kiểm tra này mà điểm không trên nổi con số 5 thì tôi sẽ phải học lại một năm lớp 10. Dương Thùy, Việt Anh và Hồng Lam, chúng nó học không giỏi môn này nhưng cũng không đến mức tụt tệ như tôi. Học cùng một thầy, ngồi cùng một lớp mà tại sao tôi lại kém hơn chúng nó? Nghĩ đến đây tôi cảm thấy có chút tự ti về bản thân mình.

Cảm giác ấy chả giúp được gì trong hoàn cảnh này cả, nó chỉ khiến tôi căng thẳng hơn mà thôi. Tối nay tôi lại có một buổi kèm học hóa. Tôi cứ tưởng anh sẽ lại bắt tôi giải hết mấy cái phương trình hay là nhận biết các lọ dung dịch bị thăng cha nào đó làm mất nhãn. Nhưng không, chính anh đề nghị với “đại nhân mẹ” đưa tôi đi chơi cho khuây khỏa bởi trước khi thi thì cần làm thư giãn đầu óc. Trước khi đi anh còn giao hẹn với tôi là phải đạt được kết quả trong bài thi sắp tới và để buổi đi chơi này trở nên “bình-thường” thì tôi sẽ phải thay đổi cách xưng hô. Anh Quân hào phóng đưa tôi đi xem phim, ngồi gần nữa tiếng đồng hồ chỉ để đợi tôi ngồi tô tượng nhưng đến khi tôi đòi đi thú nhún thì anh lại cau mày gõ vào trán tôi.

– To đầu mà toàn chơi mấy trò trẻ con.

– Kệ em. Sau đó anh dắt tôi đi ăn. Trong lúc ngồi đợi đồ ăn được mang lên thì anh ngồi bấm bấm điện thoại, tôi thì ngồi đeo tai nghe, nghe mấy bài nhạc trong mấy điện thoại. List nhạc của tôi gần đây xuất hiện thêm mấy bản nhạc piano do Anh Quân cài vào, anh bảo tôi cần phải rèn luyện kỹ năng nghe nữa mới được. Và thế là tôi cũng nghe theo, cũng tự mày mò tìm thêm những bản nhạc khác rồi tải về máy, khi rảnh thì lôi ra nghe. Tôi hay khoe anh những bản nhạc mà tôi tìm được và lần này cũng không là ngoại lệ. Tôi đứng dậy chạy sang ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Anh Quân rồi nhét một bên tai phone vào tai anh.

– Gì thế?

– Anh Quân khẽ lau bầu rồi lại gật gù.

– Nhạc.

– Tôi đáp cụt lùn Nghịch nghịch điện thoại được một lúc tôi đắm ra chán, vẫn để trình phát nhạc ở máy rồi tắt màn hình, quay sang Anh Quân. Anh đã thôi không chơi Candy Crush nữa mà chuyển sang ngồi lướt facebook. Tôi chống tay lên mặt bàn nhìn vào từng loạt ảnh rồi status trôi qua. Tôi ngồi gằm vào cái điện thoại, mỗi lần anh dừng lại để đọc tin thì tôi lại nhấn vào nút like rồi nói với vẻ mặt ngu dốt.

– Like! Anh chẳng nói gì chỉ ấn unlike rồi lướt xem những tin khác. Tôi lại bắt đầu giờ trò, ấn nút like và nhại lại cái giọng ngu si của mình.

– Like

– Thôi nào!

– Anh cau mày ấn unlike

– Like

– Tôi gan lì trâu tiếp.

– Nghịch ngợm!

– Anh lại một lần nữa ấn nút unlike.

– Like...

– Anh chẳng nói gì, ấn unlike rồi nhanh chóng log out khỏi facebook cất điện thoại vào trong túi, chống tay lên bàn mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Anh nhìn về một điểm nào đó ngoài cửa sổ, đôi mắt nâu linh hoạt, đôi lông mày đôi lúc nhíu lại lúc lại nhếch lên theo từng cung bậc suy nghĩ. Anh đang nghĩ gì vậy? Tôi thực sự rất muốn biết ẩn chứa trong bộ óc thiên tài ấy là những suy nghĩ gì. Nhìn sự thay đổi của những biểu cảm trên khuôn mặt anh mà tôi bất giác mỉm cười. Một cảm giác ngọt ngào nhẹ bẫng. “Tao cũng hay nghĩ rất nhiều về Việt Anh, nhiều lúc còn thấy tim mình đập hơi nhanh khi thấy cậu ấy.” Nghĩ nhiều về người đó.... Tim đập nhanh.... Nhớ lại câu nói của Linh Trang làm tôi có chút hoang mang. Thích là như thế à? Thế thì có phải là tôi...?! KHÔNG THỂ NÀO!!!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: ĐỪNG KHÓC NỮA NHÉ!

Chúng tôi trải qua một tuần thi cử đầy mệt mỏi. Do đêm ngày chăm chỉ vật lộn với đồng bài hóa học và có lẽ do một chút “ăn ở tốt” nên tôi đã hoàn thành bài thi hóa của mình một cách khá tốt, theo bản thân tôi tự đánh giá thi là như vậy. Vậy có nghĩa là tôi không cần phải học thêm một năm lớp 10 nữa. Gánh nặng trong lòng tôi như được trút bỏ hết, cảm giác nhẹ tênh sung sướng tột cùng. Khi tôi đang nháy mắt lên vì biết công lao ôn tập dậy sớm thức khuya của tôi được đền đáp bởi con số 8 tròn trịa trong ô điểm số thì điện thoại reo lên bất chợt, là hộp câu lạc bộ âm nhạc. Nói là hộp cho oai chứ cũng chỉ là một nhóm người ngồi quây lại bàn bạc thảo luận về chương trình sắp tới của trường (thì hộp là như thế mà -.-)

Vừa nhận được tin nhắn tôi vội vã xuống phòng truyền thống mà quên mất rằng chủ tịch câu lạc bộ là Duy Khang và anh luôn là người đến sớm nhất. Tôi đẩy cửa vào đã thấy Duy Khang ngồi ở gần cửa sổ ôm cây đàn guitar quen thuộc. Bóng anh lẻ loi giữa một căn phòng to lớn tĩnh lặng nhưng lộn xộn. Từng ngón tay chậm rãi khẽ gảy nhẹ vào dây đàn tạo nên những âm thanh rồi rạc. Tôi tự hỏi có phải cảm xúc anh hiện giờ cũng đang mông lung giống như từng nốt nhạc anh đánh? Tôi tự hỏi liệu anh có thật sự thích tôi không hay đó chỉ là ngộ nhận, giống như một con lóc ào đến làm anh mất phương hướng, rồi anh lạc đường, nhầm tưởng rằng anh thích tôi? Nhắc đến từ ‘thích’ tôi lại nhớ đến Anh Quân, liệu có phải tôi thích Anh Quân không? Tôi không biết nữa nhưng dù có hay không thì tôi cũng mong rằng điều kinh khủng đó đừng xảy ra.

– Em đến rồi sao không nói gì?

Duy Khang phát hiện ra tôi đã vào phòng. Anh đặt chiếc đàn sang một bên rồi đứng dậy, hai tay phúi phúi vào nhau, dùng đôi mắt buồn nhìn tôi.

– A.. Tại em cũng vừa mới tới, thấy anh đang chăm chú nên cũng thôi.

– Thôi? Thôi là sao?

– Ý em là thôi chưa đánh tiếng vội.

Cuộc trò chuyện giữa tôi và Duy Khang chỉ toàn là sự ngượng ngùng. Tôi có nên không? Tôi có nên nói chuyện rõ ràng với anh về tình cảm của mình?

Tôi cảm thấy mình giống như một kẻ tội đồ lừa dối tình cảm của người khác trong khi sự thật ở đây thì tôi chẳng làm gì hết. Ánh mắt Khang nhìn tôi bây giờ khiến tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, ánh nhìn ấy khiến tôi không thể nào dứt khoát được. Tôi sợ trong một phút giây nào đó mình sẽ yếu lòng, sẽ chấp nhận tình cảm của Khang trong khi tôi chẳng có cảm giác gì với anh cả.

Khang định nói gì đó thì cánh cửa phòng bật mở. Thầy tổng phụ trách cùng với những thành viên của câu lạc bộ bước vào. Mọi người đều đã có mặt đầy đủ để bắt đầu bàn bạc cho lễ bế giảng cuối năm. Hôm đó đa phần sẽ là những lời tri ân và lời chia tay của các anh chị khối 12, tôi khối 10 mới vào dù chẳng phải làm gì nhiều nhưng cũng phải tham gia.

Sau khi nghe xong công việc được phân công tôi nhanh chân chuẩn về lớp. Tôi chưa sẵn sàng để gặp Khang hay để nói bất cứ điều gì với anh. Tôi thông dong đi men theo dãy hành lang vắng vẻ để về lớp bỗng nhiên có ai đó bật mắt tôi từ phía sau. Thẳng diện nào chơi cái trò quái đản này vậy người ta đang đi mà, tôi khê lăm bầm.

– Ai đấy?

Tôi lên tiếng hỏi, bàn tay tôi chạm vào tay của con người dị hợm đó rồi lại cố với với ra phía sau để “nhận diện”. Tôi có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng đập trong lồng ngực mình khi nhận ra mùi hương quen thuộc ấy. Ngọt ngào như một thanh kẹo và có mùi của nắng?

– Thầy thôi được rồi đây em mời chân quá.

– Mãi mới đoán được ra à, em ngốc thế.

Tôi chẳng thèm đôi co với Anh Quân mà cứ đi thẳng về phía trước.

– Lễ bế giảng em có phải làm gì không?

– Em... quên rồi – Anh chợt hỏi khiến tôi quên hết những gì được phân công vừa nãy.

– Em đùa à -_- ?

– Em nói thật, em quên rồi

– Đồ ngốc.

Anh nói với theo lúc tôi chạy vụt đi. Vừa chạy tôi vừa điều chỉnh lại nhịp thở nhưng tim tôi thì vẫn đập nhanh như thế. Tôi trở lại phòng truyền thống, lúc này mọi người đã về lớp chỉ còn lại Duy Khang đang loay hoay với cây đàn guitar. Do là cuối năm học nên giờ lên lớp cũng chẳng để làm gì nên có lẽ anh sẽ không về lớp mà chỉ ngồi đây, ôm đàn, đánh đàn, lăm bầm hát theo, hết. Tôi gõ lên cánh cửa, Duy Khang quay lại, tỏ ra ngạc nhiên khi thấy tôi.

– Anh tưởng em về lớp rồi?

– Em quên mất những gì được giao rồi, anh còn cầm cái tờ phân công không em mượn một lát.

– Ở trên bàn ấy. Theo anh nhớ không nhầm thì em chỉ cần đệm đàn cho một tiết mục thôi. Em tự chọn nhạc.

– À vâng...

Tôi à một tiếng, định quay về lớp nhưng rồi hình ảnh cô đơn của Duy Khang lại kéo tôi trở lại ngồi gần anh. Từ bao giờ một người hay cười như Duy Khang lại sở hữu nét trầm tư phiến muộn như thế? Nét buồn đó khiến tôi nhớ lại về mặt của Anh Quân khi nhắc về người cũ. Lòng tôi cũng trùng xuống theo nét ừ dột trên khuôn mặt Khang.

– Anh có phải làm gì không?

– Không, anh chỉ đứng sau cánh gà thôi.

Anh đáp lại với một giọng trầm rồi cả hai chúng tôi cùng im lặng.

– Anh có chuyện muốn nói với em.

– Dạ? – Tôi nín thở.

– Anh thích em. Em có thể cho anh một cơ hội không?

Việc đón nhận lời nói ấy nó không kinh khủng như tôi từng nghĩ, trái lại tôi còn cảm thấy rất bình tĩnh. Tôi bặm môi một lúc rồi nhìn thẳng vào anh.

– Tại sao anh lại thích em? Ý em là một đứa như em? Em thì có gì hay ho để thích? Em thừa biết em là một đứa con gái chẳng có gì đặc sắc. Nếu đem ra để so sánh với gần 700 đứa con gái còn lại trong trường em thua xa, cả về vẻ ngoài lẫn học thức. Chính vì thế em cảm thấy hơi bất ngờ khi anh nói rằng anh thích em. Có khi nào anh thích em chỉ vì em thạo piano không?

– Chính vì em là một đứa con gái bình thường, chính vì sự bình thường đó biến em trở nên đặc biệt. Em không hề giống bất kì một ai trong trường. Anh

thích em vì em là một nguyên bản hoàn chỉnh chứ không phải là những bản sao hoàn hảo giống như những người kia. Còn về piano, hoàn toàn chẳng liên quan.

Tôi nhìn Duy Khang, ánh mắt anh đượm buồn. Tôi nắm chặt tay. Móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay đau điếng. Tôi đã để anh phải chờ đợi quá lâu. Chờ đợi nó giống như một cục hình khiến người ta chết dần chết mòn với những hy vọng viễn vông. Tôi lại nhớ buổi tối trước hôm hội chợ tôi đã để Anh Quân đợi suốt cả buổi tối chỉ để đi chơi cùng Duy Khang. Tại sao tôi cứ nghĩ về Anh Quân mãi thế nhỉ, bực bội quá đi mất.

Tôi gõ gõ vào đầu mình vài cái để có thể tập trung vào câu hỏi trước mắt. Tôi phải trả lời thế nào đây?

– Em xin lỗi. Dù anh có thích em hay không thì em cũng vẫn sẽ không thể nhận lời được. Em thấy rất có lỗi với anh. Tình cảm của em chưa bao giờ vượt quá giới hạn và thời gian này em cũng không muốn nghĩ về việc này quá nhiều. Thực sự... thực sự việc anh cứ quan tâm chăm sóc em như thế trong khi em lại không thể đáp lại... Thật sự... thật sự em...

Tôi cảm thấy bối rối. Những lời định nói ra giờ lẫn hết vào nhau, tôi không biết mình nên nói cái gì trước cái gì sau, cũng không biết nên nói cái gì và cái gì không nên nói để tránh làm tổn thương Duy Khang. Đã không thể đón nhận tình cảm của anh mà tôi còn làm tổn thương anh nữa thì chắc Trịnh Tú An tôi không còn đất chôn nữa.

Tôi ngồi xuống trước cây đàn, mở hộp đàn rồi chơi một bản nhạc. Tôi không biết nói gì để có thể xoa dịu nỗi buồn trong ánh mắt Duy Khang, chính vì vậy tôi muốn dùng âm nhạc thay cho lời nói. Duy Khang đứng dậy tiến lại gần chỗ tôi, khoe miệng vẫn cong lên nhưng về mặt anh lại chẳng có nét gì chứng minh được là anh đang cười.

– Anh biết chuyện này mang lại cho em nhiều rắc rối với mọi người ở trường nhưng...

– Anh Duy Khang... – Tôi ngắt lời anh. Tôi biết anh sẽ nói gì tiếp theo, tôi không hề muốn nghe chúng – Em luôn tin rằng những phím piano này được đặt cạnh nhau bởi một lý do nào đó. Tương tự vậy, chúng không được đặt cạnh nhau cũng bởi một lý do nào đó. Em và anh, vốn không phải là hai phím đàn đặt cạnh nhau. Em không thể vì sự ích kỉ của mình mà làm tổn thương anh được...

Tôi cúi gầm mặt. Một cơn gió thổi ngang qua làm những tán lá ngoài cửa sổ va vào nhau tạo thành những tiếng lao xao, tiếng Duy Khang thờ dài... Không gian như bị nhấn chìm trong những âm thanh vụn vặt ấy. Bất chợt Khang đưa tay lên vuốt đầu tôi. Mái tóc vốn đã chẳng mấy gọn gàng đẹp để giờ lại bông xù lên như tổ chim. Tôi huých Khang một cái, anh nhìn khuôn mặt méo mó của tôi rồi cười. Nụ cười của Khang nhẹ nhàng nhưng không đủ để xua đi nỗi buồn còn đọng lại trong mắt anh. Anh lại nhàn nhè để lộ chiếc răng khểnh tinh nghịch. Nụ cười ấy đã từng làm tôi dao động hồi mới gặp anh nhưng giờ thì hết rồi. Có lẽ trong một giây phút nào đó tôi cũng đã từng thích Khang. Một cảm xúc nhẹ nhàng đến mức đến bản thân tôi cũng chưa kịp nhận ra thì nó đã tắt ngấm. Đối với những chuyện khiến ta buồn có lẽ tốt nhất là không nên nhắc lại, dù cho nó có là gì đi nữa...

Hè đã đến, những dự định trong hè như dậy sớm tập thể dục hay học thêm các môn năng khiếu bla bla bla đều bị tôi thay thế bởi một danh sách dài dằng dặc chỉ có ăn với ngủ. Tôi cảm thấy mình giống một con lợn thực thụ. Có khi nào chỉ ăn với ngủ nhiều quá mà tôi sẽ biến thành lợn giống như trong phim “Spirited Away” không nhỉ. Mà nếu biến thành lợn thì tôi chắc chắn sẽ là con lợn gầy nhất đàn, mà với thân hình “người que” thế này chắc tôi cũng chẳng đủ tiêu chuẩn để biến thành lợn chờ người ta cầm dao phay đến lột thịt được đâu.

Tóm lại là mùa hè là mùa của tự do, là mùa dành cho những đứa như tôi được tha hồ ăn chơi nhảy múa ấy vậy mà có cái đứa số con rệp là tôi, ngày đầu tiên của kì nghỉ hè lại lẫn ra ốm. Chắc hẳn các bạn sẽ phẩy tay rồi bủi môi cho rằng ốm thì có sao, bình thường, chả làm sao. Vâng, thế nếu như vẫn ốm vào đúng cái ngày ba thành viên còn lại cùng với cả họ hàng nhà ngoại thì đang soạn đồ chuẩn bị đi nghỉ mát ở Đà Lạt thì sao? Như vậy cũng vẫn chưa kinh khủng bằng việc tôi đang có mặt Back In Time vào ngày thứ ba của kì nghỉ hè, việc này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

Chuyện là thế này, buổi tối trước hôm cả nhà khởi hành tôi đột nhiên lại dợ chứng sốt virus. Tất cả mọi người đều háo hức nên chắc chắn sẽ chẳng ai chịu ở nhà để chăm sóc một đứa đang “sống dở chết dở” là tôi đây. Tôi thì chắc chắn không thể ở nhà một mình suốt hai tuần rồi. Và thế là mẹ tôi đã nảy ra một cái kiến, nhờ vả đến cô bạn thân của mẹ, là bác Lân, vợ bác Lâm... mẹ của Anh Quân... Bác Lân nói với mẹ tôi rằng để thuận tiện cho việc qua lại cũng như để chăm sóc tôi sẽ dành hơn thì bác sẽ đưa tôi về bên đó. Mẹ tôi phản văn suy nghĩ một hồi rồi đắn đo hỏi đi hỏi lại bác Lân như thế có ổn không vì gia đình tôi đi khá lâu. Bác nói không vấn đề gì, bác luôn thích có một đứa con gái.

Đó là toàn bộ câu chuyện khiến tôi có mặt ở Back In Time.

– Thế An nghỉ ở đâu? – Anh Quân thốt lên sau khi nghe bác gái tóm tắt lại đầu đuôi câu chuyện.

– Cho con bé ngủ ở phòng mẹ còn bố sẽ sang phòng mày.

– Thế là nó đang bị sốt virus à? – Anh Quân ngồi xuống trước mặt tôi rồi véo má véo mũi làm đủ trò. – Ôi trán nóng thế.

– Mày làm cái trò khi gì thế nó đang ốm. Giúp mẹ bé Tú An lên gác đi để mẹ ra lấy đồ.

Bác Lân ấn đầu thằng con trai rồi chạy ra trả tiền taxi và xách vali vào nhà.

Tôi thật sự rất mệt, mệt tới mức không buồn mở mắt, anh trâu cũng không buồn phản kháng (thực ra là không thể). Cơ thể như bị rút cạn năng lượng trong khi cái đầu thì vẫn tỉnh. Anh Quân im lặng, anh lầm nhảm gì đó mà cho dù tôi có cố căng tai cũng không thể nghe rõ. Một lúc sau tôi thấy cả cơ thể mình nhè bẫng, cánh tay vững chắc bế thốc tôi lên khiến cả người tôi tựa vào bờ ngực ấm áp của ai kia. Đầu đầy còn thoang thoảng mùi hương ngọt ngào giống như một thanh kẹo, mùi nồng nồng của ánh nắng ấm áp. Tôi khẽ nghe thấy giọng ai đó vừa lầm bầm...

– Tự dung dờ chứng ốm với chả đau. Đang định rù thể mà...

1...

2....

3.....

5.....

Tôi đánh rơi mất nhịp 4 rồi...

Anh nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường, cẩn thận đặt đầu tôi vào vào gối, đắp chăn kín mít rồi cũng không quên dèm chăn cho tôi. Xong xuôi Anh Quân ngồi xuống mép giường và... véo mũi tôi. Thật sự tôi rất muốn vùng dậy đập anh một cái bay xuống đất rồi thét vào mặt anh rằng đừng có bóp mũi tôi nữa, tôi đang mệt, đang ốm, đang nghẹt mũi khó thở giờ lại bị anh bịt mũi thì tôi thở bằng niêm ả?!! >”

– Thằng ôn kia mày làm gì em thế hả? Nó đang ốm mà mày cứ trêu nó như thế là thế nào?

– Bác Lân đi vào, trên tay là bát cháo cá bốc khói nghi ngút.

– Con chỉ trêu có tí thôi mà. Bỏ đâu ạ?

– Bỏ đi mua thuốc rồi. Mà mẹ tưởng hôm nay mày vẫn phải đi dạy gì cơ mà? Giờ còn ngồi ì ra đây. Nói thật chứ mày làm thầy giáo mà tặc trách quá. – Chiều con mới đi mà. Dạy thêm thôi mà mẹ, là buổi chia tay lớp 12 nên hôm nay liên hoan. Đến sớm quá cũng chẳng làm gì. Thế cô giáo này ở đây đến bao giờ ạ?

– Chắc là đến khi cả nhà con bé đi nghỉ mát về. Mày là mày hay bắt nạt Tú An lắm đấy nhé mẹ biết đấy.

– Nó bắt nạt con thì có Này lão kia em bắt nạt thầy hồi nào? Hay chỉ toàn là thầy về việc ra cho em làm rồi kiểm có bắt nạt em? Eo oi người đâu mà điều dễ sợ... •_•” Tôi sau khi đã nghe lén một cách công khai câu chuyện của hai mẹ con họ thì cuối cùng cũng đã chịu tỉnh dậy. Cảm giác mệt mỏi còn bám chặt nhưng rõ nhất vẫn là cảm giác khô rát nơi cổ họng. Tôi hí mắt không quên nói một câu với cái giọng làm nũng nghe phát ón.

– Nước.... Dù chỉ có một từ thôi nhưng tôi cũng vẫn phát ón. Ngay lập tức bác gái đỡ tôi dậy và đưa cốc nước cho tôi. Từng cử chỉ hành động đều dịu dàng giống như một người mẹ đang chăm sóc chính con đẻ của mình vậy.

– Ăn bát cháo cho tỉnh người nào. Tôi lắc lắc đầu toan nằm xuống nhưng nghĩ thế nào rồi lại gật gật. Tôi cố gắng ăn từng thìa cháo bác Lân bón, đến thìa thứ 5 thì tôi ăn không nổi nữa, miệng đắng ngắt còn họng thì đau rát. Anh Quân nhìn cái mặt méo xẹo của tôi phì cười.

– Không ngờ lại có ngày lợn chê cám.

– Ý mày cháo mẹ nấu là cám lợn? Bác Lân dùng bộ mặt đen xì quay ra nhìn thằng con trai quái thai của mình, trong lòng muốn dùng cán chổi để lọc xương thằng bé ra nấu cám lợn. Tôi dù mệt nhưng sau khi nghe bác gái nói thì cũng bật cười nhìn về mặt hói lồi của anh, hệt như một thằng ôn 5 tuổi (các bạn đừng ném đá tôi vì gọi là thằng-ôn, tôi chỉ miêu tả lại cái cách mẹ anh dùng từ để gọi anh mà thôi. Tôi vô tội một cách vô số mà :v) Con người này thật giống như một cuốn từ điển, càng lật càng phát hiện ra nhiều điều hay ho. Tôi sau khi uống thuốc thì lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ li bì. Con sốt hạ dần rồi lại tăng vọt khiến nhiệt độ cơ thể tôi cũng thay đổi theo. Mấy ngày đầu chỉ có hai vợ chồng bác Lân chăm sóc tôi, rồi một vài chị nhân viên phục vụ quán quen biết tôi cũng xin phép hai bác lên phòng chơi với tôi khi vắng khách hoặc không có ca làm của họ. Quả thực nếu không có họ thì chắc tôi chán đến chết mất. Ngồi nghe mấy chị ngồi buồn chuyện phiếm dần dần trở thành một thú vui “tao nhả” của tôi. Từ những câu chuyện kì dị nhất quả đất cho đến những câu chuyện lâm li bi đát lấy mất bao nhiêu nước mắt và nước mũi của tôi nhưng dù có cảm động đến mấy cũng không thu hút bằng những lời nhận xét của “Hội chị em” về cái gã dị hóm Anh Quân.

– Chị thế với mấy đứa, hai bác tốt bụng hiền dịu bao nhiêu thì cái cậu Quân đó dở hơi bấy nhiêu. Tính khí thất thường, mặt lúc nào cũng như cái thằng trẻ đào bồ ai dám yêu.

– Chị quản lí lớn tuổi nhất hét to một cách đầy bực bội.

– Chị cứ nói thế, em thấy anh Quân tốt bụng mà, đẹp trai nữa. Tú An thấy sao? – Chị nhân viên phụ trách làm bánh hiện đang là sinh viên năm 2 của trường đại học ngoại thương thì lại có ý kiến ngược lại với bà chị kia. Tôi chỉ là kẻ ngoài cuộc bất đắc dĩ vì ham vui nên mới tham gia vào cuộc trò chuyện này. Tôi chỉ thích ngồi nghe thôi chứ đâu có muốn nhận được cái vinh dự được mời phát biểu ý kiến trước đông đảo bà con đâu. Bị hỏi đột ngột nên tôi cứ ậm ừ kéo dài câu trả lời của mình khiến nó trở thành một mớ hồ lộn chẳng liên quan.

– Em à... em thì... nói chung là... khụ khụ.... thì nó là thế này... rất là...ờ...à... em thấy nó bình thường!

– Nó? Nó nào? Cái gì bình thường? Em đang nói về cái gì thế?

– Thế này giờ chị em mình đang nói về cái gì ạ?

– Tôi làm mặt ngu hỏi lại.

– Về Anh Quân, nhớ chứ?

– Nói cái gì về tôi cơ? Anh Quân tựa người vào cánh cửa phòng ngủ, chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc vẫn chưa được thay ra. Có lẽ anh vừa đi dạy về. –
Mấy cô này hay nhí, viện cớ lên thăm người ốm hay là kiểm chỗ nói xấu tôi đấy hả? Tôi trừ hết lương nhớ? Chỉ cần nghe thấy hai tiếng “trừ lương” thôi là các chị đã vội trở lại với vẻ mặt nai tơ ngoan hiền chạy vội tới bên cạnh anh nịnh nọt. Tôi nằm bệt một chỗ thấy vậy thì cũng cười cười nhìn anh. Anh Quân thờ dài rồi nói mọi người trở lại vị trí làm việc của mình, đoạn anh quay sang tôi.

– Cát cái bộ mặt nham nhở ấy đi được rồi. Tôi không mắng em đâu! Ngay lập tức nụ cười trên mặt tôi tắt ngấm. Hôm nay tôi cảm thấy khỏe hơn hôm qua rất nhiều chính vì vậy tôi đã nài ni bác Lâm cho tôi được ra khỏi giường. Gần một tuần trôi qua, quãng đường dài nhất mà tôi được phép đi là từ wc đến phòng ngủ và từ phòng ngủ đến wc. Để làm vệ sinh cá nhân và để giải quyết một số vấn đề phát sinh thì tôi mới được bước chân ra khỏi giường còn không thì đứng hòng. Chính vì vậy nên tôi mới phải xin xỏ đủ kiểu, cũng may là nhờ Anh Quân nói đỡ vài câu nên tôi mới nhận được cái gạt đầu của bác gái.

Tôi từ từ ngồi dậy. Lúc nằm thì cứ nghĩ là không sao, mình khỏe rồi nhưng lúc ngồi dậy mới biết là thực ra tôi vẫn còn thấy đau đầu chóng mặt lắm. Nhưng thấy kệ, chả mấy khi lại được đặt chân ra khỏi giường tôi phải tận dụng chứ. Mấy ngày bị trói chân trong phòng khiến tôi phát điên, ngày nào cũng bị giam trong bốn bức tường, cái thú vui ngồi nghe mấy chị tán phét với nhau dần dần cũng trở thành nhàm chán. Tôi lờ lờ đi từng bước một giống như bọn trẻ con tập đi từng bước đầu tiên (thực ra nhìn tôi còn thảm hại hơn cả lũ nhóc ấy). Anh Quân khoanh tay đứng nhìn tôi đi chuyển chậm chạp rồi cười đều.

– Trông em như ông ba bị vật và vật vờ. Tôi lườm anh một cái rồi bước tiếp về phía cầu thang. Tự nhiên tôi thấy người lâng lâng, đầu óc cũng quay cuồng theo. Hụt một cái, cả người tôi nhao về phía trước. Xém chút nữa thôi là tôi đã “hôn” bậc cầu thang rồi nhưng may mắn là ngay khi thấy tôi đang chao đảo chuẩn bị ngã, Anh Quân đã nhanh chóng kéo tôi lại. Anh giữ lấy vai tôi một cách chắc chắn, đôi mắt nâu xuất hiện một nét lo lắng.

– Em không sao

– Tôi có nhận một nụ cười để trấn an. Anh Quân nói lòng tay để tôi tự đi nhưng vẫn trong tư thế đề phòng nếu chẳng may tôi có suýt ngã như vừa rồi thì anh vẫn đỡ được tôi. Tôi bám vào thành cầu thang đi từng bước một. Cũng may hai vợ chồng bác Lâm đi ra ngoài nếu không tôi sẽ lại phải quay lại phòng và ngoan ngoãn nằm yên ở đó cho tới khi khỏe hẳn. Xuống tới phòng bếp, cho tới khi tôi ngồi vào ghế thì khuôn mặt Anh Quân mới giãn ra. Anh rót một ly nước rồi đưa cho tôi.

– Em cảm thấy thế nào rồi?

– Như đang bay |° _°|

– Biết thế vừa rồi cho em hạ cánh luôn.

– Em sẽ mách bác Lâm.

– Ờ xong rồi lần sau đừng hòng thò chân xuống khỏi giường nhé. Tôi cứng họng. Ờ anh nói cũng phải.

– Thế cả nhà em đi chơi đâu đấy?

Hình như là Đà Lạt ạ.

– Ờ khổ thân cho đứa nào bị ốm phải ở nhà không được đi. Tội ghê!!!~ Anh Quân cố tình kéo dài giọng trêu người tôi. Đã biết tôi háo hức đi đến mức nào rồi mà còn cứ thích xát muối vào nỗi đau của người khác. Đúng là cái đồ ác độc. –

Thầy không nói được gì bớt mang tính chất đã kích được à?

– Ở nhà gọi bằng anh.

– Ừ thích.

– Ờ thế thôi, tôi trêu tiếp kệ tôi. Tôi nhìn anh bằng ánh mắt ai oán, trong đầu không ngớt tiếng chửi rủa của các noron và hệ thần kinh. Này anh có nghe thấy các tế bào não đang chửi rủa anh không hả đồ mắc dịch? =,= Một lúc sau bác Lâm đi vào với một đồng túi to túi bé. Thấy tôi và Anh Quân ngồi ở phòng bếp thì bác lên tiếng.

– O con gái, đã khỏe hẳn chưa mà ngồi đây thế này?

– Com cảm ơn bác con đỡ hơn rồi ạ. Nằm mãi một chỗ chán lắm bác ạ.

– Thế chuẩn bị ăn cơm đi thôi. Quân xuống gọi mẹ lên đi. Đó là một bữa tối ấm áp. Tôi được đối xử như là một thành viên trong gia đình chứ không phải là người ngoài hay là khách hay là con của bạn thân. Chính xác là như vậy. Bác Lâm và bác Lâm coi tôi như con ruột, họ luôn miệng gọi tôi là “con gái”, gọi nhiều đến nỗi Anh Quân bình thường cũng chẳng hay quan tâm giờ lại ghen tị ra mặt. – Thôi “anh zđai” đừng gato nữa. Tôi vỗ vỗ vai Anh Quân mặt đang nhăn lại như quả táo tàu do cắn vào lưỡi sau khi nghe bác Lâm gọi tôi là con gái quá nhiều. Cảm giác trả thù nó sung sướng vui vui sao á. Hí hí ^o^ Tới nay tôi thực sự rất vui nên lúc leo lên giường đắp chăn đi ngủ cũng rất vui, tôi cũng không thấy mệt nữa. Tưởng rằng tôi đã khỏe hẳn nhưng không, đêm hôm đó tôi lại sốt. Nhiệt độ tăng lên đến gần 40°. Trong cơn mê man tôi thấy cả gia đình mình quây quần bên nhau. Có bố, có mẹ, có chị dâu, có

lão anh già và có cả tôi nữa. Một bức tranh gia đình mà trong đó mọi người đều trung trên mỗi một nụ cười hạnh phúc. Tôi nhìn ngây ngất vào khung cảnh ấm áp ấy.

Định đưa tay chạm vào nhưng nó cứ trôi tuột ra xa rồi vỡ tan như bong bóng. An à, mày đang mơ, chỉ là mơ mà thôi! Tôi thấy khoe mắt mình âm ẩm, càng lau nước mắt càng chảy ra. Anh trai biến mất, chị dâu biến mất, mẹ cũng biến mất, gian bếp trở nên tối om. Còn mình tôi và bố ở đó. Bố vươn tay xoa xoa đầu tôi, hôn lên trán rồi lặng lẽ gạt đi những giọt nước mắt, thì thầm

– Đừng khóc nữa nhé! ... Tôi mờ mắt. Hình ảnh tôi nhìn thấy đầu tiên là gương mặt lo lắng của Anh Quân sau đó là đến chiếc áo blouse trắng của mấy cô bác sĩ đang lượn qua lượn lại ở những giường bệnh khác. Bác Lâm đi vào, trong tay là cặp lồng cháo.

– Tú An tỉnh rồi à con, mau ăn cháo cho nóng. Đêm hôm qua con sốt cao quá, mọi người phải đưa vào viện. Nhưng mà không sao, truyền nước nên nhiệt độ hạ rồi. Sốt virus khổ thế đấy.

– Lại để hai bác lo lắng, con thấy tội lỗi quá.

– Tôi thều thào. Lúc này tôi mới nhận ra sự hiện diện của cái kim được cố định trên tay mình. –

Thế thì phải mau chóng khỏe lại để hai bác hết lo chứ. Nào dậy ăn chút cháo rồi uống thuốc, bác Lâm vừa đem vào đây. Tôi nhận lấy bát cháo còn nghi ngút khói từ tay bác Lâm ăn liền một mạch. Nãy tới giờ Anh Quân vẫn im lặng hai tay đút túi quần, chau mày nhìn tôi. Đợi tôi ăn xong bác Lâm đỡ lấy bát cháo rồi mỉm cười với tôi.

– Được rồi. Bây giờ con cứ nằm đây truyền hết chai nước này, đợi người ta đến kiểm tra lại rồi về nhé. Anh Quân ở lại đây với con, bác phải về trước đã. Thế nhé bác đi đây. Bác Lâm vừa bước ra, căn phòng lại trở nên im ắng. Các giường bệnh khác hầu như chẳng có người nằm, cái giường phía trong cùng sát tường là có một bà cụ nhưng bà ấy ngủ rồi. Tôi thở dài rồi chép chép miệng nhìn Anh Quân đang chơi game trên điện thoại.

– Cứ làm phiền mọi người thế này em ngại quá...

– Không sao. Bố mẹ tôi thích có con gái, tôi cũng thích có một đứa em để cưng chiều nên em đừng lo.

– Hihi vậy thầy có thể cưng chiều em là hí hí *0*

– Nhưng mà nhìn cái bản mặt em tôi cưng chiều không nổi. *Tức ói máu...* Tôi chẳng thèm nói với anh nữa còn anh thì cứ cười cười trêu tôi. Sau đó thì cả hai chúng tôi ngồi chơi bingo. Cái lí do dẫn đến việc xuất hiện cái trò chơi ngu si ấy cũng ngu si không kém. Là do tôi bắt anh chơi, nếu anh không chơi cùng thì tôi sẽ mách bác Lâm việc anh bắt nạt tôi (ôi mình là thiên tài :))) Và thế là vị thầy giáo cao ngạo của chúng ta phải ngồi đó chơi cái trò chơi trẻ con cùng với một con nhóc tay thì truyền nước tay thì khoanh khoanh gạch gạch.

– BINGO

– Tôi đắc ý nhìn Anh Quân mặt mày bí xị

– Không chơi nữa, nãy tới giờ toàn thua.

– Hehe tại em giỏi mà. Thôi chơi tiếp đi thầyyy

– Giỏi con khi, không chơi nữa.

– Đi mà.

– Mà mà cái gì. Truyền nước xong rồi kia kia, để tôi đi gọi y tá, nằm yên đấy. Nói rồi Anh Quân vút tệp giấy với cây bút bi lên tủ, đi thẳng ra ngoài. Lúc này tôi mới có thời gian để cười. Thực ra ngồi chơi bingo nãy giờ tôi thắng là do ăn gian chứ giỏi giang gì chứ, nếu Anh Quân không ngồi tựa người vào tường để tất cả nước đi của anh bị phản chiếu lên ô cửa kính đằng sau lưng thì cho dù có mọc thêm hai cái đầu nữa tôi cũng chưa chắc thắng được tất cả các bàn chơi. Một lát sau Anh Quân quay lại với chị y tá. Tôi được rút kim, kiểm tra lại tổng thể rồi ra về. Lúc rút kim nhìn xuống tôi mới thấy tay mình xuất hiện nhiều vết bầm tím do bị vỡ ven.

– Ui vỡ ven rồi...

– Tôi xoa xoa cái tay đáng thương của mình

– Đau lắm không?

– Anh Quân đi song song với tôi quay sang hỏi.

– Cũng hơi hơi ạ.

– Ừ... Về mặt của Anh Quân rõ ràng là muốn nói thêm gì đó nhưng tất cả những gì anh làm sau đó là bặm môi rồi vượt lên trước lấy xe. Về tới nhà tôi đã bị tổng ngay lên phòng. Thật sự ở giữa bốn bức tường chẳng có gì vui đã vậy tivi ở phòng ngủ của hai bác còn bị hỏng dây cáp chưa có thời gian sửa lại. Tôi chép chép miệng rồi mò sang phòng Anh Quân. Mở cửa phòng tôi thấy Anh Quân đang ngồi ôm máy laptop ở chiếc ghế lười màu đỏ mận đặt cạnh bộ bàn ghế mây ở giữa phòng. Anh ngẩng lên nhìn tôi ngạc nhiên.

– Sao đây?

– Tivi bên phòng không xem được. Cho em xem ké

– Ủ, điều khiển ở trên bàn làm việc ấy. Nói rồi anh lại chăm chú vào chiếc laptop. Tôi hí hửng chạy lon ton lấy cái điều khiển rồi bò lên giường bật tivi lên ngồi xem rất chăm chú.

– Này ngốc em đang xem cái gì thế?

– Anh Quân tròn mắt nhìn lên tivi – Phim hoạt hình ạ!

– Tôi thần nhiên

– Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn xem Tom & Jerry?? =’= – Phim có giới hạn tuổi ạ? Với lại em thích xem, không bỏ được. Thầy không thấy nó rất hay sao? – Tôi chẳng thấy hay ở điểm nào hết, ngược lại tôi còn thấy nó quá bạo lực em không thấy sao? Tại sao con chuột lại liên tiếp cầm búa đập vào đầu con mèo như thế trong khi con mèo thì có làm gì con chuột đâu. Chưa hết, lúc bình thường thì chẳng con nào mặc quần áo thể tại sao lúc a biển lại mặc quần đùi với áo hoa?

– Bình thường nó có mặc mà

– Tôi gân cổ lên cãi.

– Quần áo của chúng nó tàng hình. Thầy chẳng hiểu gì cả.

– Tóm lại đây vẫn là bộ phim bạo lực và vô lí nhất mà tôi từng xem, nó chẳng có ý nghĩa gì cả. – Giải trí thì cần gì ý nghĩa ạ? Mà thôi mệt thầy quá, để yên cho em xem đi. Anh chép miệng vài cái rồi tiếp tục chú tâm vào laptop, chẳng biết anh đang làm gì nữa nhưng mà cũng may là anh không nói gì không thì tôi cũng không biết cuộc tranh luận về phim hoạt hình Tom & Jerry sẽ đi tới đâu nữa. Một hôm sau đó do nhận được sự chăm sóc tận tình chu đáo của hai bác cùng với quan tâm của Anh Quân tôi đã mau chóng khỏi bệnh. Do dạo gần đây tôi ốm nên bao giờ sinh nhật mình tôi cũng chẳng nhớ nữa, chỉ mãi đến khi bác Lâm nói rằng muốn đưa tôi đi mua quà sinh nhật tôi mới ngó người ra. Bác Lâm biết sinh nhật tôi có lẽ cũng do mẹ gọi điện về hỏi thăm tin hình sức khỏe của tôi, tôi nào mẹ và bác Lâm cũng ngồi “nấu cháo điện thoại” gần một tiếng đồng hồ, nói biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất nghe mà ông tai nhức đầu.

Sau một hồi lượn lờ quanh cửa hàng quần áo bác Lâm đã chọn cho tôi một món quà sinh nhật là một bộ váy. Chiếc váy màu kem điểm xuyến trên đó là những bông hoa nhỏ nhắn, chân váy là đường ren mềm mại uyển chuyển chạy theo mép vải, eo váy còn được thắt một chiếc nơ tăng thêm phần nữ tính cho bộ váy và cho cả người mặc. Mặt tôi ngay lập tức biến sắc khi nhìn thấy chiếc váy đó, không phải vì nó không đẹp mà vì tôi đã rất lâu rồi chưa mặc váy và chiếc váy ấy quá nữ tính và dịu dàng so với tôi. Nhìn thấy vẻ mặt tôi có vẻ không vui bác Lâm đặt chiếc váy xuống rồi hỏi.

– Sao vậy? Con không thích à?

– Dạ không ạ, váy đẹp lắm bác ạ chỉ là ...

– Làm sao cứ nói không phải ngại đâu.

– Con không quen mặc váy ạ.

– Con gái thì phải biết làm điệu chứ. Mà không sao, con cứ nhận lấy rồi sẽ có dịp cần mặc đến thôi. Tôi cố nặn ra một nụ cười rồi nhét chiếc váy trở lại túi. Nếu chiếc váy là món quà sinh nhật của bác Lâm, chiếc bánh sinh nhật là món quà do chính tay bác Lâm làm cho tôi thì Anh Quân lại có một món quà khác mà theo lời anh nói thì món quà của anh sẽ đặc biệt và độc đáo hơn rất nhiều, nhưng để nhận được món quà đó thì tôi cần đi theo anh. Đúng là những người không bình thường thì cái gì liên quan tới họ cũng không bình thường. Chiều hôm đó tôi theo Anh Quân đến nơi mà anh nói. Đó là một cánh đồng hoa rộng bao la. Trên trời những đám mây bông bồng bênh cứ thế chậm chậm trôi, những cánh hoa màu vàng nhạt đung đưa trong gió... Một khung cảnh hết sức lãng mạn. T

ôi thích thú dang tay chạy về phía ngược gió, để gió thổi tung mái tóc bông bồng đen nhánh, để tôi có cảm giác được hòa mình vào cơn gió, mọi nỗi buồn phiền hãy để gió mang theo... Tôi hít hà lấy từng hương thơm của hoa cỏ đồng nội, đầu đầy lẩn vào mùi hương ngọt ngào của kẹo và mùi nắng ấm. Tôi chợt nhớ ra rằng ở đây còn có cả Anh Quân nữa. Tôi xoay người đánh mắt tìm kiếm một dáng người quen thuộc. Anh đứng ở phía xa tôi, mặt hướng về phía hoàng hôn đỏ rực. Thứ duy nhất tôi có thể nhìn đó là cái bóng lưng cao lớn cùng với mái tóc rối bù trong gió của anh. Bỗng chợt tôi thấy anh lạc lõng và xa vời quá. Tôi chưa từng nhận ra rằng bóng lưng anh cao lớn đến vậy. Trong đầu tôi xuất hiện một suy nghĩ kì lạ, tôi thích bóng lưng ấy, nó khiến tôi cảm thấy yên bình. ... Tôi nhìn anh ngây ngất. Bóng dáng của một người con trai cao lớn gợi cảm giác lạc lõng trong một chiều lộng gió ở giữa một cánh đồng hoa. Anh bất chợt quay lại nhìn tôi, đôi mắt nâu nhìn tôi trong ánh nắng xế chiều. Sao tìm tôi lại đập nhanh thế? Chẳng lẽ tôi vẫn chưa hết sốt sao? À không, tìm tôi đập nhanh không phải vì sức khỏe, nó lạc nhịp vì ánh mắt của ai kia khiến tôi chỉ muốn nhìn mãi không rời. Anh tiến gần về phía tôi, mỗi lúc một gần hơn...

– Tôi không phải người luôn tin vào những điều ước nhưng đối với một đứa vẫn thích xem phim hoạt hình, thích chơi mấy trò trẻ con như em thì có lẽ lại khác. Hôm nay là sinh nhật em, có muốn ước gì không? Tôi gật gật đầu, suy nghĩ hồi lâu rồi nhắm mắt lại rồi ước... Tôi và anh kiếm một mòm đá ngồi nghỉ chân.

– Đêm cái hôm em bị sốt phải đưa vào viện, em đã mơ thấy ác mộng có phải không? Tôi tròn mắt nhìn anh nhưng anh chỉ cười rồi bứt một cành hoa dại

gần đó.

– Em đã khóc! Khóc trong chính giấc mơ của mình... Tôi im lặng...

– Không sao, khóc không phải việc xấu. Nhất là người đó lại là người thân của em nữa nhưng việc gì qua rồi hãy để cho nó thật sự qua đi, em hiểu không?

– Vậy còn thầy thì sao ạ? Thầy có thật sự quên được chị ấy? Nếu chị ấy quay lại thì sao? Anh không nói gì chỉ đứng dậy phủi quần rồi vươn vai một cái rồi ra hiệu cho tôi đã đến giờ về. Thế đấy, khi con người ta bị phát hiện ra điểm yếu thì họ lại một mực muốn đuổi người khác đi để họ không phát hiện ra phần yếu đuối bên trong con người mình. Tôi cảm thấy có phần hụt hẫng. Tôi bắt chước anh bứt lấy một bông hoa nhưng bông hoa mà tôi bứt được lại là một bông Bồ Công Anh.

– Nếu cô ấy có trở về thì cũng chẳng còn gì hết. Tôi không thể quên cô ấy nhưng cũng đã thôi không nhớ nữa... Giọng anh nhẹ tựa con gió. Anh nói với tôi nhưng đồng thời cũng như một câu trả lời cho bản thân mình. Đi thêm một đoạn, anh dừng hẳn lại rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, nói một câu nói rất quen thuộc, dường như tôi đã nghe thấy nó khi đang ngủ. Anh nói.

– Đừng khóc nữa nhé... Tôi bắt gặp nở một nụ cười... Có thể đây là một điều điên rồ nhưng mà này, hình như em thích anh mất rồi... Những cánh hoa Bồ Công Anh thả mình hòa vào làn gió... Nhẹ bằng....

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: MỐI QUAN HỆ KHÔNG TÊN

Tôi chính thức quay trở lại trường học sau hơn một tháng nghỉ hè. Lên cấp 3 tôi mới thấy quý cái khoảng thời gian được nghỉ ngơi được ăn chơi trác táng nhất là khi tôi ốm quá nửa cái thời gian quý báu đó.

Năm nay tôi chính thức lên lớp 11, là đàn anh đàn chị rồi chứ không còn là con bé lớp 10 lóc cha lóc chóc ngây ngây ngô ngô nữa. Tôi cũng quen với nhiều bạn trong lớp hơn và đáng mừng hơn nữa đó là tôi đã thuộc tên nhớ mặt tất cả 49 bạn còn lại trong lớp. Nhớ hồi lớp 10 mới vào tôi chẳng quen biết một ai, cũng chỉ nhớ tên cũng lác đác dăm ba người. Tôi không hiểu mình là loại sinh vật gì nữa không biết. Nói chung là dù sao đi nữa thì quan điểm về bạn bè trong lớp của tôi cũng không còn gay gắt như những ngày đầu tiên nữa. Thay vì bắt nạt nhau bọn lớp tôi quay ra bắt nạt mấy em lớp 10 mới vào. Bình thường tôi sẽ động lòng trắc ẩn thương mấy em ý vừa phải chia tay bạn bè thầy cô, trong lòng vẫn còn những tiếc nuối và những nỗi buồn giấu trong lòng mà ngăn cản mấy thằng con trai thôi đừng trêu chọc bắt nạt mấy em ấy làm gì. Nhưng cái lòng tốt thương người của tôi chưa kịp trỗi dậy thì đã bị mấy em gái mới vào đá bay cái veo. Nếu mấy em gái đó không cố tình tỏ vẻ cute phomai que hay cố ý tìm cách “tiếp cận” Anh Quân thì tôi cũng không đến mức độ kinh khủng như thế.

Buổi sáng hôm ấy khi tôi đang cùng Dương Thùy với Thế Anh và Duy Hoàng đi xuống canteen mua đồ ăn sáng thì ngay một cảnh tượng đập vào mắt khiến tôi có một cảm giác không mấy là vui vẻ. Có hai em gái lớp 10 đang cười phở lớ, cổ tỏ ra vẻ cute phomai que hay xinh tươi như con bò cười cứ bám theo Anh Quân, liên tục cười cười nói nói. Anh thầy của tôi thì chỉ mỉm cười lịch sự đáp lại cho phải phép, anh đang cố gắng photo mấy xấp giấy chỉ chít toàn chữ là chữ mà mấy cô học trò mới cứ tíu tít làm tôi ngứa cả mắt bực cả mình. Không nghĩ ngợi nhiều, tôi ghé tai nói nhỏ vs Thùy.

– Ê mày, mày nhớ mặt hai con nhỏ kia cho tao nha mày.

– Làm gì mày?

– Mày không thấy là chúng nó vi phạm một đồng nội quy hả mày? Đi dép lê nhớ, son phấn quá đà nhớ, không mặc đồng phục nhớ lại còn không đeo thẻ học sinh nữa. Lại đứng tuồn lớp mình trực nữa, thầy giám thị mà biết là lớp mình lại bị vạ lây đấy.

– Mày nghĩ tao tin vào mấy cái lí do vớ vẩn của mày hả? Ghét em nó vụ gì cứ nói?

– Ờ... ờ thì ờ nó mua lâu quá, mua tranh phần của tao rồi.

– Tôi bịa đại một lí do nghe có vẻ ổn để lấp liếm đi cái nguyên nhân thực sự. Chàiiii, không ai thấy chúng nó đang làm phiền, lôi kéo, tiếp cận ông thầy giáo dờ hơi của tôi hay sao???? Tôi không thích >

Từ lúc biết mình thích Anh Quân tôi đã trần trọc rất nhiều. Bao nhiêu đêm nghĩ về anh là bấy nhiêu đêm tôi không ngủ nổi. Tôi cứ nghĩ mãi nghĩ mãi nhưng cho dù có nghĩ thêm bao nhiêu lâu, tự hỏi bản thân mình thêm bao nhiêu lần đi nữa thì sự thật vẫn là sự thật, sự thật là tôi thích anh. Có buồn cười không khi mà người tôi thích lại chính là người tôi đã từng rất ghét? Trước đây tôi cũng đã từng mất ngủ vì Anh Quân và giờ cũng vậy, chỉ khác ở chỗ trước kia thì tôi nguyên rủa, trách móc anh đủ điều, còn bây giờ tôi thức đơn giản chỉ vì nghĩ ngợi xem giờ này anh đã ngủ chưa. Tôi thấy mình ngu ngốc và thấy lời dạy của các cụ thật cảm có sai bao giờ, đúng là ghét của nào trời trao của ấy! Không dưới một lần tôi tự hỏi bản thân mình rằng việc làm của tôi có phải là quá dờ hơi hay không. Nhiều lúc tôi chỉ mãi chú ý đến suy nghĩ của mình mà chẳng để ý gì đến xung quanh. Mấy ngày nay tôi cứ tự chìm

đắm trong những cảm xúc nhất thời của bản thân, lúc thì khúc khích cười một mình, lúc thì mặt lại xị xuống như bánh đa ngâm nước. Cái cảm giác thích thăm một người thật là rắc rối, nó khiến người ta vui buồn lẫn lộn lúc vui lúc buồn. Cảm giác khi thích một ai đó thật dễ khiến người ta phát điên. Tôi sắp phát điên rồi đây... Tôi đang phát điên rồi... Tôi bị điên... Lên lớp 11 tôi đi học thêm hóa ở trung tâm trở lại. Còn hơn một tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ vào lớp, tôi lại gọi Linh Trang ra một góc uống nước. -

Mày làm ơn vứt cái bộ mặt bèo nhèo của mày sang một bên được không? - Linh Trang bành hai má của tôi sang hai bên.

- Bỏ tay ra đi mày. Buồn thối cả ruột còn đùa được - Lại sao nữa đây? - Mày nghĩ tao có dở hơi không? Việc kia ý, Anh Quân ý

- Giọng tôi nhỏ dần

- Tường cái gì, tao thấy bình thường, quá bình thường luôn, chả hiểu sao mày cứ suy nghĩ nhiều.

- Bình thường á? Đây mày, người đó là thầy tao đó! >

- Mày cứ quan trọng hóa lên. Chẳng phải cả hai đã gặp nhau trước đó rồi hay sao? Từ khi mày còn bé rồi gặp nhau ở cửa hàng giày nhó. Những lúc đấy đã xưng hô thầy trò gì chưa? Sao phải lo nhí.

- Nhưng lúc đấy thì tao chưa thích ý mà kiểu Anh Quân lớn hơn tao nhiều tuổi quá...

- Mày làm ơn đừng suy nghĩ bằng vô não nữa. Tình cảm là thứ đâu có thể kiểm soát được đâu. Với lại bây giờ là thời đại nào rồi mày còn nghĩ thế, bố mẹ tao cách nhau 12 tuổi này. Nói chung là mày đừng nghĩ về vấn đề này nữa.

- Mày nghĩ đơn giản thế thôi á? - Nó đơn giản mày đừng nghĩ quá lên. Tình cảm không thể điều khiển được nên mày hoàn toàn chẳng có tội tình gì khi thích người khác cả. Thích đơn giản là vì thích! ... "Thích đơn giản là vì thích" ... Nghe có vẻ dễ dàng nhỉ. Linh Trang nói đúng, tình cảm đâu phải là thứ mà con người có thể kiểm soát được chứ, nếu kiểm soát được tôi đã không thích Anh Quân. Tôi lặng lẽ cúi đầu cắn mấy hạt trân châu. Dù những bản khoăn của tôi cũng đã vơi bớt đi nhưng nó vẫn còn tồn tại, đủ để khiến tôi mất ngủ đêm nay. Chào tạm biệt Linh Trang tôi đi thật nhanh tới chỗ học thêm.

Dù trời đã sang thu nhưng nắng vẫn còn gay gắt như những ngày hè oi bức. Dòng xe cộ qua lại tấp nập, dòng người trôi đi hối hả, những bước chân vội vã cứ mãi miết hòa vào với nhịp sống tấp nập xô bồ. Trên phố duy chỉ có mình tôi là đứa bước đi chậm chạp nhất. Tôi lê bước trên con phố dài lê thê, mùi hoa sữa nồng nàn lẫn trong gió, con đường lát gạch bị nhuộm vàng bởi màu nắng và màu lá... Tôi buông một tiếng thở dài. Điện thoại chợt vang lên âm thanh báo hiệu có tin nhắn đến, một tin nhắn từ "Anh Thầy"... "Đừng quên buổi học hôm nay đây!!" Khi thích một ai đó, con người ta cũng trở nên khác hẳn, hay mỉm cười vô cớ và buồn cũng không có lý do. Vừa nhận được tin nhắn của anh, tôi bất giác mỉm cười. Một cảm giác ngọt ngào lâng lâng cứ đeo bám tôi, nhiều lúc tôi thấy mình đủ tiêu chuẩn để có thể vào trại tâm thần ở vài hôm. Như thường lệ, việc đầu tiên tôi làm khi đến lớp học thêm là quăng cặp sách lên bàn và ... ngủ.

Lớp lác đác có vài người, đa số tất cả đều ngồi ở phía dưới để ít bị chú ý hơn nên sẽ chẳng ai quan tâm đến một đứa con gái "siêu dị" ngồi ngay bàn một, ngay trước bàn giáo viên, đang gục mặt xuống bàn ngủ là tôi. Kệ chứ, tôi mệt tôi ngủ kệ tôi."3 Nói ngủ thì không phải, chỉ là nhắm mắt, đeo tai nghe nhưng cái đầu vẫn tỉnh và vẫn mãi mê chạy theo những dòng suy nghĩ mông lung. Thôi không nghĩ nữa, kệ đi. Tôi tự nhủ thầm vài câu rồi mỉm cười. Đúng lúc ấy có một người véo tai tôi. Còn ai vào đây ngoài Anh Quân nữa.

- Cả lớp làm bài tập về nhà chưa? Như thường lệ đó là câu đầu tiên anh nói khi bước vào lớp, dường như đó đã trở thành một câu khẩu hiệu hay một lời thông báo về sự xuất hiện của anh.

- Làm gì có bài tập đâu ạ? Hôm trước thầy có cho đâu ạ? Một tiếng nói vọng lên đáp trả câu hỏi của anh. Ở hồ bể bàng chưa...

- Ô vậy hả. Thế thôi, học bài mới. Mở sách vở ra tất cả làm bài số 5 trang 7 nhé... Tôi ngồi làm lần lượt hết bài này đến bài kia, còn anh thì lượn qua lượn lại quanh lớp vài vòng chống cả mặt rồi cũng chịu ngồi yên một chỗ. Anh lại lôi điện thoại ra, đôi mắt nâu chăm chú nhìn vào màn hình, trán khẽ nhăn lại rồi từ từ giãn ra. Tôi tò mò nhưn người lên nhìn. Các bạn biết anh thầy mẫu mực của các bạn đang làm gì không? Dạ thưa là anh đang ngồi chơi trò bắn trúng trên điện thoại ... Ôi thầy giáo tôi đây ư???? -.-" Thấy tôi ngồi bủi môi xé xé nghịch nghịch mấy tờ giấy anh liền buông điện thoại xuống, thuận tay cốc vào trán tôi một cái, lườm

- Làm xong bài chưa mà ngồi chơi?

- Em làm xong từ lúc thầy bắn hụt quả trúng đó ý. Bắn gà thế cũng đòi chơi

- Tôi thì thầm đáp lại. Anh liếc tôi rồi đứng dậy, hắng giọng vài cái rồi bắt đầu chữa bài. Tôi nhìn anh chạy qua chạy lại trên bục giảng mà thấy đáng yêu hết sức. Anh thực sự có tài và có tâm huyết với nghề. Nghĩ đến đây tôi lại chẳng biết tương lai mình sẽ làm gì. Nghề sĩ dương cầm à? Như đã nói, piano không phải là sở thích số 1 của tôi. Làm công việc bàn giấy à? Tôi mệt lắm, cái nghề đó chán lắm. Về ư? Các công việc liên quan đến vẽ thì có nhiều nhưng tôi có đủ can đảm để theo đuổi nó hay không? Những việc tôi có thể làm thì nhiều nhưng những việc khiến tôi say mê lại rất ít, đôi khi tôi lại chán cả những công việc mà thường ngày tôi vẫn rất thích làm..

Mãi mê suy nghĩ, Anh Quân đứng trước mặt từ lúc nào tôi cũng chẳng hay biết, mãi cho đến khi anh cốc đầu tôi mới sực tỉnh. Anh cau mày nhìn tôi làm bầm gì đó. Hết giờ anh gọi tôi lại.

- Vừa rồi em làm cái gì mà mặt đần ra thế? - Em... à.. tại em đang nghĩ linh tinh thôi. Tại thầy giảng chán quá...

- Tôi giảng chán thật à? Anh trầm ngâm, đôi mắt sụp xuống về suy nghĩ. Tôi thấy vậy thì lại không nỡ, vội vàng xoa xoa tay.
- Không không, em đùa đấy, vừa rồi em chỉ đang băn khoăn mình nên làm gì trong tương lai thôi, thầy dạy rất hay, giảng hay mà... "Cốp" Anh đưa tay gõ vào trán tôi.
- Ngồi đã không chú ý nghe giảng còn bày đặt chê tôi giảng chán. Đáng ăn đòn. Cái gì có thể thay đổi chứ cái đánh người vô cớ của Anh Quân là không hề thay đổi chút nào.
- Lát em đi xe bus về hả?
- Anh thu dọn đồ trên mặt bàn rồi với lấy chiếc chìa khóa xe ở góc bàn.
- Vâng. Sao ạ?
- À không tôi chỉ định bảo là mấy tuyến đường gần đây đang sửa lại nên xe bus không được phép lưu thông mà lát tôi cũng rảnh.... Nghe cái giọng đặc sệt sự kiêu ngạo. Muốn đưa tôi về thì cứ nói ra lại còn... Lắm chuyện. Tại sao tôi có thể thích một người như thế được nhỉ?!
- Vâng, để lát em gọi anh trai em đón vậy...
- À con gà ấy vừa nhắn tin cho tôi là đang đưa vợ đi mua đồ rồi. Mẹ em đang ngồi bên nhà tôi cơ...
- Ồ thế làm sao đây?!
- Tôi kéo dài giọng. - Lát tôi rảnh đây...
- Em đói...
- Thôi được rồi. Đi ăn! Tôi cũng chẳng hiểu lắm về ý nghĩa của cuộc trò chuyện nhạt nhẽo vừa rồi là như thế nào nhưng nhạt nhẽo mà được đi ăn thì đương nhiên là "Ok" rồi.
- Em muốn ăn gì nào?
- Kem ạ. - Tôi hí hửng - Ăn cái khác đi, lúc nào cũng đòi kem. - Nhưng mà em thích kem!!
- Tôi gặm chân
- Hay để hôm khác ăn kem đi. - Vâng.

- Thế giờ em muốn đi ăn gì? - Kem ạ! :D - Em đang đùa tôi đấy à? Đi ăn pizza nhé? - Vâng, xong sau đó đi ăn kem :3 - Tôi vẫn "bền bỉ" với ý kiến của mình. Anh Quân không nói gì, anh chỉ day day hai bên thái dương rồi đi lấy xe. Suốt cả quãng đường đi, tôi thì cứ liên tục hỏi còn anh thì không hề hé răng nửa lời. Mãi cho đến khi xe đỗ lại ở một quán đồ nướng ở phố Gầm Cầu anh mới chịu nói mấy câu nhưng toàn là nói với mấy anh trông xe và cô chủ quán. Tôi cũng vì thế mà im bật, lẳng lặng theo đi theo anh như một cái bóng. Lý do để con phố này có tên là Gầm Cầu đơn giản vì nó dọc theo chân cầu Long Biên, chân cầu chỗ này xây khá cao, có những vòm cuộn gọi là gầm cầu. Nhắc đến phố Gầm Cầu là không thể không nhắc đến những món nướng thơm phức hay những màu nâu óng ả của các món ăn. Ở đây mỗi một cửa hàng lại có một cách chế biến tẩm ướp gia vị khác nhau và mỗi cách chế biến lại có một ưu điểm khác nhau. Những miếng thịt được nướng trên bếp hồng và ăn tại chỗ, tuy không mới lạ nhưng lại thu hút được đông đảo những người sành ăn vì khẩu vị rất ngon. Gọi là phố lòng nướng nhưng món ăn ở đây khá phong phú: lòng, dạ dày, tràng, thịt bò, nầm... C

húng tôi chọn một quán Nầm bò nướng còn vắng khách, tôi nhìn Anh Quân gọi đồ mà không nói một lời nào, cảm giác giống con tịt kị. Một lúc sau anh nhân viên phục vụ bê ra một chiếc bếp cồn với chiếc chảo nhỏ và một khay đồ sống từ rau đến thịt... Tóm lại là một đồng đồ mà lát nữa tôi sẽ nhồi vào dạ dày. Anh Quân bình thản cầm lọ dầu ăn đổ một ít vào chiếc chảo đặt trên bếp, sau đó anh thả một thìa bơ vào đó, đợi bơ chảy hết Anh Quân lần lượt cho từng thứ vào chảo. Đợi một lúc mùi thơm lừng của thịt nướng khiến tôi phải thốt lên. - Ôi mẹ ơi thơm thế! - Từ từ chưa chín đâu. Anh Quân nói rồi lại chăm chú vào cái điện thoại.

Điện thoại anh có những cái gì mà anh khoe nhìn nó vậy? Tôi hậm hực gặm mấy miếng bánh mì bơ mật ong. Đợi thêm một lúc tôi và Anh Quân cùng "xử gọn" đồng đồ nướng trên bếp. Ăn xong anh dẫn tôi đi ăn kem (do tôi kì kèo quá nhiều) - Thật chẳng hiểu em mấy tuổi nữa. Lớp 11 rồi mà cứ như là mấy đứa lớp 1 vậy. - Kể ra giờ mà học lớp 1 cũng vui chỉ việc tính toán cộng trừ thế là xong. Suốt ngày ăn với ngủ càng sướng! ^O^ - Xin cô. Lớp 11 rồi, sắp tốt nghiệp đi làm đến nơi rồi, còn bé bỏng gì nữa mà còn đòi. Tôi im lặng ăn nốt kem của mình. Thực ra tôi cũng không biết tương lai của mình sẽ như thế nào nữa. Mọi thứ trở nên mơ hồ và mông lung. Hồi nhỏ ai cũng vẽ ra cho mình một tương lai sáng lạn với những mơ ước viễn vông về nghề nghiệp sau này của mình. Người thì mơ ước được làm cô giáo để không giao bài tập cho học sinh bớt khổ, đứa thì mơ được làm bác sĩ để sau này tiêm lại con của lão bác sĩ đã tiêm cho mình.

Có những đứa lại "hợp tác làm ăn" bằng cách một đứa thì bán kẹo còn một đứa thì làm nha sĩ, đứa bán kẹo sẽ khiến bọn trẻ bị sâu răng để chúng nó phải đến tìm gặp nha sĩ, thật là thâm hiểm! ~,~ Nhưng đây là mơ ước riêng của bạn bè, còn mơ ước của tôi là cứ bé mãi, được bố mẹ nuôi, được làm những việc mình thích... Trẻ con thật! - Suy nghĩ gì mà thờ người ra thế? - Anh Quân quơ quơ tay trước mặt tôi. - Em chỉ đang cảm thấy tương lai mù mịt, không biết mai sau mình sẽ làm gì.

Thật sự là em thấy ghen tị với những đứa đã xác định được mục tiêu của chúng nó... Anh nhìn tôi một lát rồi gật gù. - À tưởng gì. Nghề nghiệp nói chung cũng là cái duyên thôi. Đôi khi là nghề chọn mình chứ không phải mình chọn nghề. - Là sao ạ? - Nghĩa là em sẽ chọn được thôi. Cái chính bây giờ là phải

tập trung rèn luyện, thể thôi. Lời anh nói nhẹ tênh như đó thật sự chẳng phải việc đáng lo ngại.

Anh Quân nhìn tôi rồi lại nhìn sang chỗ khác, khóe môi xuất hiện một nụ cười nhẹ tựa như không. Tôi thấy tim mình đập nhanh lạ thường. Tôi cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở nhưng hình như việc đó chẳng giúp ích được gì.

- Muộn rồi... về... được ... chưa ạ? Em còn đồng bài tập Câu nói của tôi cũng bị biến dạng theo nhịp thở - Ừ về thôi. Anh Quân đứng dậy, gương mặt vẫn phẳng phất nét cười. Trước khi đi anh còn không quên quay lại nói một câu.

- Ngốc này, việc tập đàn của em lại như bình thường nhé. Sẽ lại tập vào buổi tối, ngày cụ thể tôi sẽ nhắn sau. Còn nữa, tuần sau là trung thu, em qua chuẩn bị cùng tôi nhé. Bố mẹ tôi chắc sẽ mời cả gia đình sang bên này thôi nhưng tôi muốn mời em trước. Nhớ sang sớm đấy! Anh Quân nói xong vội vã quay đi luôn, bỏ lại tôi đang ngơ ngác trước câu nói của anh. Mà anh vừa gọi tôi là ngốc sao? Là một nữ sinh lớp 11, tôi nhận xét ông thầy này quả là dở hơi và chẳng giống ai nhưng bù lại thì ngọt ngào và khá đáng yêu... :>

- Mà sao em thích ăn kem thể nhỉ. Lúc nào cũng đòi kem! - Anh lẩm bầm.

- Dạ... Đơn giản là vì thích, thể thôi ạ!

Tôi nói với anh nhưng thực chất là nói với chính mình.

Bỏ ngang suy nghĩ của mình tôi vội vã đi theo anh. Anh đưa tôi về nhà rồi cũng nhanh chóng ra về. Trước khi đi ngủ tôi mò tìm quả cầu mà anh tặng tôi hôm Noel. Tôi nhìn nụ cười của cô bé bên trong quả cầu rồi cũng mỉm cười theo. Tôi chìm dần vào giấc ngủ với những giấc mơ mộng mị có quả cầu tôi vẫn giữ chặt trên tay không buông. . . Vì sao ư? Đơn giản vì tôi thích, vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: VỞ HÀI KỊCH ĐÂM NƯỚC MẮT

Sáng hôm ấy tôi đến lớp với một gương mặt phờ phạc hốc hác vì thiếu ngủ. Thế có chừa cái lí do mất ngủ nó hoàn toàn không liên quan đến Anh Quân nhưng lại do anh mà ra. Tôi mất ngủ vì đồng bài tập anh giao quá nhiều! =’= Vậy đấy, trong mọi tình huống, trong mọi trường hợp tôi vẫn là đứa được anh “ưu ái” nhất. Nếu như tất cả chỉ cần làm mấy bài tính toán trong sách giáo khoa thì tôi lại phải è cổ làm tất tần tật từ mấy bài lý thuyết dài ngoằng cho đến mấy bài tính toán nhìn đau cả mắt, cả trong sách giáo khoa, sách bài tập và một quyển bài tập anh đưa riêng cho tôi. (Sau này tôi mà làm việc ở phòng thí nghiệm, ai mà làm mất nhãn của mấy lọ dung dịch gì gì đó tôi sẽ đuổi việc thẳng tay không thương tiếc). Đó mới chỉ là môn hóa, riêng môn hóa thôi nhé. Lên lớp 11 cuộc sống thật sự cũng không dễ thở hơn chút nào với đồng bài tập thì cứ ngày một cao ngất ngưỡng, toàn bộ thời gian của tôi bị đồng bài tập đó nuốt chửng. Cả tuần, khoảng thời gian mà tôi yêu nhất có lẽ là những buổi tối tập đàn, chỉ có những lúc đó tôi mới không cần phải suy nghĩ đến những phép nhân chia cộng trừ hay phải dẫn đo suy nghĩ xem chất này có tác dụng với chất kia hay không... Nhìn rộng hơn một chút tôi mới phát hiện ra rằng toàn bộ số thời gian mà tôi có, đa phần đều có sự xuất hiện của Anh Quân. Do duyên số chăng?! Mà thôi, cho dù lí do có là gì đi nữa thì tôi cũng nguyên rủa nó.

- Trời! Mày nhìn như zombie sống dậy ấy. - Lam tròn tròn mắt nhìn tôi.

- Ờ, cũng tương tự vậy.. - Tôi thều thào đáp lại nó.

- Ừ, vừa nãy tao gặp Khang đấy. Ông ý nhắn tao là bảo mày lát họp câu lạc bộ vớ vẩn gì mà mày tham gia ý. - Lam tiếp tục cậm cụi nhắn tin.

- Sao anh Khang không nhắn tin cho tao?

- Ô hay tao biết được. Mà tao chuyển lời rồi đấy, mày đi hay không thì tùy.

Đương nhiên là phải đi rồi, đó là nguyên tắc số 1 của câu lạc bộ mà, không thành viên nào được phép vắng mặt trong các buổi triệu tập câu lạc bộ trừ những thành viên nghỉ có phép trên lớp học. Tôi đi học sờ sờ đây mà không đến chắc thầy tổng phụ trách lột da tôi làm thất lung mất.

Hết tiết 1 tôi lóc cóc xuống dưới phòng truyền thống. Đi xuống đến cầu thang tôi gặp một kẻ dở hơi có sở thích kì quái là thích trêu chọc người khác. Mà người có sở thích “dị nhân” như thế thì còn ai khác ngoài Anh Quân, “lão” thầy giáo chiếm được nhiều cảm tình của các nữ sinh nữa. Chắc anh vừa mới đến, tôi đoán vậy do anh vẫn xách chiếc túi màu nâu kẻ theo mình chứ không để trong ngăn tủ ở phòng giáo viên. Tôi vẫn giữ nguyên vận tốc, không đi nhanh mà cũng không đi chậm, hoàn toàn lơ đãng sự hiện diện của Anh Quân.

- Này ngốc kia.

Tôi mím môi, cố giữ im lặng bởi tôi biết tôi mà nói lại thể nào cũng cãi nhau, mà đây là ở trường, ở trường đó chứ không phải ở nhà. Làm sao mà tôi tùy tiện được chứ.

– Này tôi gọi em đó!

Tiếng anh gọi chỉ khiến tôi đi nhanh hơn.

– Trịnh Tú An!

Lúc này tôi mới dừng lại à không không, không phải là dừng lại đơn thuần mà là dừng lại ấy. Giọng anh nghiêm và to lạ thường kìm hãm bước chân vội vàng của tôi. Nếu người khác thích thăm một ai đó thì họ sẽ tìm cách tiếp cận người kia còn tôi thì ngược lại. Tôi thích Anh Quân nhưng tôi lại luôn giữ khoảng cách với anh. Cái thứ nhất vì tôi sợ nếu tôi cứ ở gần anh anh sẽ phát hiện ra tình cảm của tôi. Cái thứ hai là vì cứ hề nhìn thấy tôi, bất kể ở chỗ nào, bất kể đang làm gì anh đều có thể tổng thêm cho tôi một núi bài tập to tổ bố. Và thứ ba, lí do cuối cùng và cũng có lẽ là lí do nhảm ruồi nhất, là vì anh cứ gọi tôi là “ngốc”. Tôi có phải con thiếu năng đầu mà cứ gọi tôi là ngốc mãi thế? Tôi có cầu nhàu, có phán bác, có kêu la thì anh lại chuyển sang gọi tôi là “hâm”. Y học bó tay luôn.

– Thầy gọi em ạ? – Tôi quay lại hỏi bằng khuôn mặt hồn nhiên vô (số) tội.

– Chứ không là tôi tự kỉ à?

– Có khi lại thật thế đấy ạ – Tôi làm bằm

– Em nói gì cơ?

– Dạ không có gì ạ, em đang bảo trời hôm nay đẹp, trăng thanh gió mát nắng ấm ạ...

– Bây giờ đang là buổi sáng mà? Mà có trăng sao còn nắng ở đâu ra?

– À... à... – Tôi hổ nể rồi. – Là... là vì mặt trời chiếu ánh sáng vào mặt trăng... rồi... rồi... ờm... tại em xem phim nhiều nên lẫn ý mà thầy. Phim “Mặt trăng ôm mặt trời” đó thầy..ha..haha..ha...

– Ờ ra là thế. Em còn có cả thời gian xem phim cơ à, vậy thì tăng bài tập lên nhé...

Nói rồi Anh Quân cười lớn. Anh đi vượt qua tôi tiến lên phía trước. May cho anh là tôi thích anh nếu không thì tôi chỉ cần một đạp thôi là anh “đoàn tụ” với nền nhà rồi. Minh có hơi ác quá không ta? Mô phật! :-D

Sau một hồi thấy anh vẫn đi cùng đường với mình tôi đâm ra tò mò. Con đường này chỉ dẫn duy nhất đến phòng truyền thống, tại sao anh lại đi đường này? Mọi khi anh có bao giờ xuống đến đây đâu cơ chứ.

– Thầy đi đâu thế ạ?

– Tôi đi đâu kệ tôi. Còn em?

– Ờ thì... em đi đâu kệ em...

– Lão nhè. Chết thật. Tăng bài tập.

Tôi trưng ra bộ mặt chán nản. Đã đến tới phòng truyền thống mà anh vẫn đi theo, tôi bực bội đứng khựng lại.

– Sao thầy cứ đi theo em thế?

– Ai nói tôi đi theo em? Tường bờ à?

Anh Quân nguyền dài rồi tiến nhanh lên phía trước đẩy cửa bước vào. Tôi tròn mắt nhìn rồi cũng chạy theo sau. Bước vào phía trong phòng truyền thống tôi vô cùng bất ngờ. Mấy cái kèn cũ kĩ nhét xó giờ chất đống trên nóc tủ sắt yêu dấu của thầy tổng phụ trách có cái đầu hói và bụng bự lắc lư, đến cái đàn piano to đùng còn bị kê tít vào một góc chừa chỗ cho các thành viên của câu lạc bộ và gần như tất cả các thầy cô giáo trong trường. Có việc gì mà đông đúc thế nhỉ?

– À Tú An đến rồi à, lên trên đây đi.

Duy Khang thấy tôi vừa bước vào liền gọi lớn, anh quay sang bên nói nhỏ gì đó với một chị xinh xinh có cái búi tóc nhỏ trên đỉnh đầu.

– Có việc gì mà đông giáo viên thế anh? – Tôi hỏi.

– Sắp tới trường mình kỉ niệm 50 ngày thành lập trường. Chương trình đợt tới sẽ có cả giáo viên và cả học sinh tham gia. Anh đang hóng mấy thành viên mới của câu lạc bộ mình để xem các em ý như nào còn phân công. Còn riêng em thì luyện tập piano đi thi giải về cho trường.

– Gì? THI THỐ GÌ Ở ĐÂY???

Tôi gào tướng lên khiến tất cả mọi người trong phòng đang nghe thầy phổ biến nội dung cũng phải quay ra nhìn tôi.

– Khe khẽ cái mồm thôi. – Duy Khang gõ nhẹ vào trán tôi một cái nhắc nhở

– Em xin lỗi nhưng mà em thì biết gì mà thi với chả thố? Trong trường cũng có nhiều người biết piano mà. Đùng một cái tự nhiên chọn em chả công bằng gì cả ý.

– Thế giờ em thích thế nào? Không phải anh chọn đâu mà các cô chọn đấy.

– Chẳng hiểu sao >

Tôi chep miệng vài cái rồi cũng tìm cho mình một chỗ ngồi cho đỡ mỏi chân. Chẳng hiểu từ đâu mà tôi cứ dính phải mấy cái cuộc thi vô bổ dở hơi như thế. Cái trường này có hơn 2000 học sinh, chắc chắn trong số đó phải có vài chục người biết về piano chứ, đâu phải mình tôi biết đâu mà cứ nhất thiết phải chọn tôi? Tôi cũng còn có rất nhiều chuyện cần lo chứ có phải chỉ có mỗi tập piano không thôi đâu. Tôi còn phải ăn, phải ngủ, phải chơi, gần đây thì còn phải làm xong cả núi bài tập của lão già chết tiệt kia nữa, lấy đâu thời gian mà đàn với đóm? Tôi ngồi nghe thầy thông báo rồi chọn lọc các tiết mục mà trong lòng thấy chán nản. Anh Quân được đa số mọi người đề nghị có một tiết mục văn nghệ gì đó cho lễ kỉ niệm 50 năm thành lập trường. Ai cũng đổ dồn về nhìn vị thầy giáo lúc nào cũng có tỏ ra lạnh lùng xa cách với ánh mắt mong ngóng chờ đợi. Tôi không biết anh có đồng ý hay không.

Anh biết đánh piano nhưng lại không muốn động tới piano vì chuyện cũ, chuyện về một người con gái mà anh yêu rất nhiều. Anh nói rằng người con gái đó khiến anh không thể quên nhưng anh cũng đã thôi không nhớ về người đó nữa. Vậy anh có thể quay trở lại với piano không? Thực lòng mà nói, cảm xúc trong tôi bây giờ thực sự rất rồi ren. Anh đã thật sự quên được người đó chưa hay câu nói hôm sinh nhật tôi chỉ là một lời nói để anh tự bảo vệ lấy cái tôi cao ngất ngưỡng của mình?

– Xin lỗi mọi người nhưng tôi có biết đàn hát gì đâu mà tham gia... -Anh Quân cười nhẹ rồi xua xua tay. Tim tôi trùng xuống... Tôi ghét cái sự kiêu hãnh của anh... Nó làm tim tôi đau, nó làm lòng tự trọng của tôi bị tổn thương nhưng trên hết nó làm tôi sợ. Tôi sợ cái suy diễn của mình trở thành sự thật. Anh vẫn còn tình cảm với cô ấy... Tôi đứng dậy định bước về lớp nhưng thầy tổng phụ trách đã gọi tôi lại ngay trước mắt mọi người.

– À phải rồi, An đã biết là em sẽ nhận được vinh dự đi thi cho trường chưa em?

– Em nghĩ là nên trải đều cái vinh dự ấy cho tất cả những người khác nữa ạ.

– Tôi đáp

– Em nghĩ tất cả những thành viên khác của câu lạc bộ biết chơi piano cũng có quyền được đi thi chứ ạ?

– À cái này thì tất nhiên. Danh sách những người có đủ khả năng đi thi tôi sẽ lập sau nhưng tôi tin tưởng nhất ở em. Mong em sẽ không làm chúng tôi thất vọng. Cuộc thi sẽ diễn ra vào khoảng tháng 11 hay 12 gì đó nên em cứ yên tâm tập luyện. Tôi không thể từ chối nhưng cũng không muốn nhận lời. Tôi bây giờ chẳng có tâm trạng để nghĩ gì hết, chỉ “văng” một câu vô thưởng vô phạt rồi xin phép về lớp với lý do quên đồ. Tôi cứ đi, bước từng bước thật chậm qua từng lớp học. Giờ mà về lớp tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà học. Cái suy nghĩ anh vẫn chưa quên được người cũ cứ bám chặt lấy não tôi, khiến tôi cảm thấy hụt hẫng. Tôi quyết định bùng học tiết này và sẽ vào lớp ở tiết học sau.

Tiết này là tiết thể dục của thầy Dũng, ông thầy lăm chuyen nhất trường. Các mẹ các chị buôn chuyện cũng chưa bằng chuyện thầy Dũng đi gom nhặt ở từng ngõ ngách trong trường. Nhưng bù vào cái tình cách hơi có phần “khác thường” đó thầy lại là một người hiền lành và ít khi phạt học sinh. Chính vì ý lại vào cái sự hiền lành đó của thầy mà tôi rất hay viện cớ để xuống tập trung muộn, lần này cũng không phải là ngoại lệ. Bác bảo vệ đánh trống thông báo vào tiết đã được hơn 15’ mà tôi vẫn còn đi rất thong dong từ trên lớp xuống phòng thể chất. Tôi thực sự rất nhón nhơ cho đến khi bước gần đến cửa phòng thể chất, Việt Anh đang đứng ôm cây.

– Nay ông có nhất thiết cần phải bày tỏ tình cảm với cái gốc cây đến mức độ thế này không?

– Bà im đi tôi bị phạt đấy.

– Phạt á? Thầy Dũng có bao giờ phạt ai đâu?

– Hôm nay thầy Dũng có việc bận đột xuất phải đi ngay, nhờ thầy Quân điều khiển cả lớp tập thể dục.

– Thế tại sao ông lại phải ra đây ôm cây thế này? Ông làm gì à?

– Tôi không đi giày, cái bướng. Thầy Quân cho tôi ra đây suy nghĩ về sự khác biệt giữa giày và dép quai hậu.

– Thế còn vạ ôm cây?

– Tôi đứng đây chán quá không biết làm gì đành vật lá cây chơi, đúng lúc thầy Quân đi ra, thầy bắt tôi ôm cây để xin lỗi... Ôi mẹ ơi... Còn ai dị hợm dở hơi hơn cái lão thầy này không chứ. Phạt nó đứng suy nghĩ về giày với dép thôi đã đủ rồi lại còn ôm cây. Đùng là có một không hai, dở hơi không ai bằng. Bỏ mặc Việt Anh tiếp tục đứng ôm cây tôi đi vào phòng thể chất. Cả lớp tôi lúc này đang ngồi chơi rất thoải mái, chẳng ai phải tập tành gì hết. Còn người được nhờ trông hộ tiết thi đang ngồi cầm điện thoại, đôi lông mày khẽ cau lại. Tôi dám cá là anh lại đang chơi mấy cái trò mà anh cài sẵn trên điện thoại. Tôi xin phép anh vào lớp anh cũng chẳng thèm ngước mắt nhìn lấy một cái, mà anh cũng chẳng biết là tôi đang nói với anh, vẫn chăm chú vào màn hình điện thoại.

– Thầy!

– Tôi gọi lớn

– À Tú An đấy hả.

– Lúc này anh mới chịu buông điện thoại, hai tay day day đôi mắt nâu về mặt mũi. Anh hạ âm lượng xuống mức chỉ mình tôi có thể nghe thấy.

– Tôi đang phân vân không biết nên cho em tập bài nào thì phù hợp. – Em không tập đâu. – Tôi cau kinh – Gì? Sao lại không tập? Tôi đã phải nhấn mạnh thầy tổng phụ trách nhắc tên em rồi mà còn lảm biếng không tập hả? Biết mình lơ lơi Anh Quân im bật. Đôi lông mày vừa giãn ra giờ lại cau vào.

– Do thấy?

– Nếu không làm thế thì em thế nào cũng sẽ trốn. Tôi còn lạ gì em nữa.

– Nhưng em không có thời gian. Bài tập trên lớp thầy cho rõ nhiều.

– Tôi giảm là được chứ gì.

– Mặc kệ, em không tham gia đâu. Sau đó tôi bỏ ra một góc ngồi với Thùy và Lam. Thùy thì cố học thuộc hết đồng bài sử trong vở để đề phòng lát bị gọi lên kiểm tra miệng. Lam thì liên tục kể về chuyện nó với anh bạn bên lớp A3. Tôi chưa bao giờ gặp cậu người yêu hoàn hảo của Lam cho dù lớp A3 cách lớp tôi có vài bước chân. Tôi cũng không quan tâm lắm về cậu bạn đó. Dù đã tự nhủ lòng rằng tôi không sao, rằng tôi đã suy nghĩ quá nhiều về chuyện của Anh Quân nhưng lòng tôi vẫn thấy có gì đó hẫng hụt. Như thể tôi bị ném xuống một cái hố không đáy, cứ thế rơi xuống, rơi nhưng không chạm được đến đáy của cái hố đó. Cũng giống như tôi thực sự chẳng thể nào chạm được vào suy nghĩ của Anh Quân. Tại sao tôi lại phải cảm thấy thế này chứ?

Tại sao tôi lại buồn phiền nhiều đến thế? Lo lắng suy nghĩ nhiều về chuyện đã qua của một người suốt ngày chèn ép bắt nạt tôi thì tôi được cái gì nào? Buồn thế chứ buồn nữa thì anh cũng đâu có biết rằng tôi thích anh. . . Tôi hoàn toàn không muốn quan tâm nhưng bản thân lại cứ suy nghĩ đến việc đó quá nhiều. Tâm lý của những người đang yêu kì quặc thật. Tôi đến phát cáu với bản thân mình mất thôi. Tối hôm nay là trung thu. Những gian hàng bán bánh trung thu mọc lên như nấm. Đi tới đâu cũng có thể dễ dàng thấy các loại đèn lồng, đèn ông sao trang trí ở các cửa tiệm. Trên phố Hàng Mã đã bắt đầu đông hơn. Nhìn cảnh đường phố nhộn nhịp tôi lại nhớ đến ngày mình còn bé, cứ vào dịp trung thu là lại đòi bố mẹ mua cho các loại mặt nạ và đồ chơi chất đầy phòng.

Tôi nhớ ngày ấy cứ đứng vào hôm rằm là bác tôi lại tổ chức phá cỗ trung thu cho tôi cùng các anh chị em họ. Do các anh chị tôi đều đã lớn hết, đa số đều đã có gia đình và có con, tôi lại là đứa bé nhất thế nên tôi nghiêm nhiên được phá cỗ với các cháu của mình. Cũng chỉ là những đứa trẻ hơn kém nhau vài tuổi nên rất dễ chơi thân. Ngày đó ngoài mâm ngũ quả và bánh trung thu còn có một món đặc trưng cho mùa thu đó là cốm. Hương cốm thơm lừng gọi cho tôi cảm giác mình đang đứng trên một cánh đồng dịu nhẹ. Nhưng đó là ngày xưa. Thời gian trôi dần rồi ai cũng phải lớn. Tôi đã không còn thích mấy thứ đồ chơi như ngày xưa ấy, các anh chị tôi cũng bận bịu với công việc, bác tôi cũng không còn tổ chức những buổi ăn uống như thế nữa. Vẫn là họ hàng nhưng giờ lại có gì đó xa cách. Gạt mình ra khỏi những cảm dỗ của quá khứ tôi tiếp tục làm nốt mấy bài trong sách mà Anh Quân giao về nhà. Làm được một lúc tôi nghe tiếng mẹ từ dưới nhà gọi lên. Tôi buông bút rồi cũng chạy xuống xem mẹ gọi gì. Chưa xuống tới nơi tôi đã nghe giọng Anh Quân léo nhéo ở trước cổng nhà. Có vẻ anh vừa đi mua đồ về.

– Con bảo với anh Anh Quân là sẽ sang bên đó sớm để chuẩn bị đúng không?

– Mẹ tôi nhẹ nhàng hỏi.

– Dạ?

– Tôi hoàn toàn chẳng nhớ gì về lời hứa hôm đó. Nghe mẹ nói tôi mới vỡ lẽ ra.

– Không sao ạ. Cháu cũng vừa đi mua đồ về, tiện thể qua đón em An luôn.

– Anh Quân mỉm cười nói với mẹ tôi.

– Bố cháu có gửi lời mời bác và anh chị qua ăn cơm ạ. Cháu xin phép đón em An qua trước để giúp bố mẹ cháu chuẩn bị đồ ạ.

– Ồ vậy hai đứa đi đi. Con còn đứng đắn ra đấy làm gì còn không mau lên thay đồ rồi chuẩn bị đi với anh đi. Tôi làm theo lời mẹ, lóc cóc chạy lên thay bộ quần áo khác rồi lại lạch bạch chạy xuống để chuẩn bị đi cùng Anh Quân. Từ đầu đến cuối tôi chẳng nói câu nào, chỉ lừ lừ làm theo như một con robot người ta sai gì làm nấy, hoàn toàn không có cảm xúc.

– Sao im lặng thế?

– Anh Quân nhìn tôi qua gương chiếu hậu khi xe dừng ở một ngã tư đèn đỏ Tôi chẳng nói gì chỉ nhún vai một cái tỏ ý không muốn cuộc trò chuyện tiếp tục diễn ra.

– Do việc tập đàn hả?

– Anh mặc kệ tôi, tiếp tục “độc thoại”

– Tại sao em không tập?

– Em không thích.

– Tôi miễn cưỡng trả lời.

– Tại sao lại không thích?

– Bởi vì không thích. Không thích đơn giản vì không thích, thế thôi! – Không thích cũng phải có lí do chứ.

– Cần quái gì lí do. Thầy từ chối tham gia hoạt động của trường cũng có lí do đâu. ... Cuộc cãi vã vẫn cứ xoay quanh một cái vòng luẩn quẩn. Mãi cho đến khi về đến Back In Time tôi mới chịu nhượng bộ, xách túi đồ chờ Anh Quân cất xe. – Thế rốt cục vẫn chỉ là xoay quanh chuyện tôi không tham gia hoạt động của trường thôi chứ gì? Phải không?

– Em không muốn nói nữa, mệt rồi! Tôi gất lên đầy bực dọc rồi đi thẳng lên nhà trên. Tôi thật sự rất muốn hỏi xem có phải anh vẫn còn tình cảm với người cũ nên mới từ chối tham gia hay không nhưng câu hỏi ấy vẫn chỉ là để tôi dùng tự hỏi chính mình. Suy cho cùng, tôi có là gì của anh chứ. Học trò à? Em gái à? Người quen sao? Bạn? Hay là con gái của bạn thân của mẹ?

Tôi nghĩ rằng dù có là ai trong số kẻ trên đi nữa thì tôi có quyền gì mà tra xét vấn đề tình cảm của anh? Tôi có quyền gì mà bực dọc, mà giận dữ với anh? Thực chất tôi chẳng là gì cả. Anh Quân từng kể với tôi rằng anh có khá nhiều bạn, cả trong nước lẫn ngoài nước. Nhưng người anh tin tưởng và thật sự coi là bạn thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, người hiểu được anh càng “hiếm” hơn cả các loài động vật trong Sách Đỏ nữa. Chính vì vậy anh rất coi trọng những con người ấy, anh còn nói rằng anh còn có một danh sách những người cần coi trọng. Khi nghe được điều này tôi đã bật cười, cho rằng cái danh sách này thật là điên rồ, anh thật là đã đặt bản thân mình quá cao rồi. Nhưng ngay lúc này đây, khi tự nhìn lại thì tôi lại tự cười bản thân mình bởi bây giờ tôi vô cùng muốn biết rằng trong cái danh sách chẳng-giống-ai-đó có tôi hay không. Cái danh sách đó thực ra chẳng phải anh đã đặt bản thân lên quá cao mà là để anh có thể xác định được anh cần cư xử với họ như thế nào, để anh nhớ rằng những con người ấy là những người mà anh cần trân trọng. Trong những người đáng trân trọng đó có tôi không?

Tôi ngồi ở một góc trong phòng bếp và ngồi nhìn các chị nhân viên đang bỏ từng mẻ bánh trung thu ra khỏi lò nướng. Tôi ngồi đây này giờ chỉ để làm một công việc nhàm chán đó là ngồi gấp những hộp bìa này lại để khách có cái đựng bánh trung thu đem về. Đây là công việc ít vui nhất mà tôi từng làm, nó thậm chí còn nhàm chán hơn việc ngồi đợi xe bus 2 tiếng đồng hồ. Anh Quân bước tới, tay áo xắn cao, mồ hôi lấm tấm. Anh mỉm cười, kéo chiếc ghế bên cạnh tôi rồi ngồi xuống vớ lấy mấy cái hộp mà tôi vừa gấp xong đang để một đồng ở trên bàn. Anh mở mấy chiếc hộp đó ra rồi lại đóng vào, xoay xoay chiếc hộp trên tay rồi gật gù công nhận.

– Đẹp phết nhỉ. Em khéo tay đấy.

– Chỉ là cái hộp thôi mà.

– Chỉ là cái hộp mà mấy chị nhân viên yêu quý của em xếp không nổi đấy. Cái thì thò ra cái thì thụt vào. Có cái thiếu nguyên một mảng bìa không cài vào được cơ.

– Thầy nói xấu nhân viên nhé.

– Tôi trả lời nhưng mắt thì vẫn cứ dán vào tấm bìa trong tay

– Đã giao hẹn là ở nhà thì không có thầy trò gì rồi cơ mà.

– Nhưng đây là phòng bếp mà, có sao đâu. mấy anh chị nhân viên thì cũng quen biết hết cả rồi. Sau đó cả gian bếp chìm trong những tiếng bước chân vội vã của các anh chị nhân viên, tiếng bình đun nước kêu tu tu, tiếng loạt soạt của những mảnh bìa trên tay tôi. Anh Quân cứ ngồi đó nhìn những miếng bìa màu đỏ in hình mặt trăng màu vàng rồi tẩy mấy những miếng bìa chưa được ghép.

– Có nhiều hoa tay là sẽ khéo đúng không?

– Anh Quân nhìn hai bàn tay đang xòe ra của mình và hỏi một câu mà tôi cho là hết sức ngớ ngẩn.

– Sao ạ? – Xem hoa tay kiểu gì nhỉ?

– Em biết xem đấy. Đưa em xem cho.

– Thôi khỏi, tôi biết tôi có bao nhiêu hoa tay rồi không cần em xem.

– Anh vội vã rút tay lại

– Đưa em xem nào, em cũng không có nhiều hoa tay đâu. Tôi cố gắng kéo tay anh. Cuối cùng anh cũng chịu xòe cả 10 đầu ngón tay ra cho tôi xem nhưng mặt thì xì xụp.

– O.. Sao lại..

– Tôi có một cái thôi, là cái mà em vừa xem xong đấy.

– Anh lâu bà.

– À... Tôi cố gắng giữ cho mình không được cười. Anh có đúng một cái hoa tay ở ngón tay cái, bảo sao lại không cho tôi xem hoa tay. Nhìn khuôn mặt anh chốc chốc lại cau vào khiến tôi hết sức buồn cười. Tôi biết mình mà cười bây giờ thì thể nào cũng sẽ có động đất hay là sóng thần hay gì đó đại loại thế xảy ra. Sau gần 2 tiếng đồng hồ, tôi rốt cục cũng xếp xong đồng hồ thành những chiếc hộp xinh xắn để người ta có thể gói bánh trưng thu và mang về. Vươn vai rồi vận mình một cách rất thoải mái, lúc này tôi mới nhận ra rằng Anh Quân đã rời đi từ lúc nào. Nhìn lên đồng hồ, bây giờ mới có 4h chiều, mẹ và anh chị tôi chắc phải còn lâu nữa mới đến. Tôi đứng dậy, bàn giao lại đồng hồ trên bàn cho anh quản lí mới của quán rồi cũng không ở lại làm quần chân mọi người.

Tôi leo lên phòng Anh Quân, định gõ cửa nhưng nghĩ lại thôi. Tôi đi một mạch lên trên tầng 4, nơi có căn phòng trống với cây dương cầm đặt ở đó với bao nhiêu kỉ niệm của anh cùng với người con gái mà anh yêu. Chắc cô ấy cũng đã từng ngồi chỗ mà tôi đang ngồi, nghịch những phím đàn mà tôi đang thấy. Riêng tôi, một người không hề biết, không hề liên quan đến những việc xảy ra trong quá khứ mà còn có thể hình dung ra cảnh tượng hết sức lãng mạn có hai người trong một căn phòng chỉ chứa một cây đàn piano với những tấm ảnh kỉ niệm và những lẵng hoa bắt từ nhỏ bé nơi góc phòng thì Anh Quân, một người biết rất rõ và cũng là người đã trải qua một cuộc tình đẹp như mơ, việc nhớ lại những chuyện đã xảy ra là việc không tránh khỏi. Tôi ngồi xuống trước cây đàn, ngón tay lướt nhẹ trên những phím đen trắng, đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ mông lung. Tại sao tôi lại chơi piano nhỉ? Lúc đầu tôi đâu có thích piano đâu. Đúng vậy, ngày xưa tôi không hề thích piano dù chỉ là một chút xíu. Hồi tiểu học tôi có một cậu bạn thân, cậu ta không học chung với tôi nhưng nhà cậu ta gần nhà tôi. Ngày ấy tôi đồng ý ngồi yên một chỗ, tập đi tập lại những nốt nhạc nhằm chán chỉ vì bị cậu bạn đó “rủ rê lôi kéo”.

Cậu ấy cũng đi học piano nhưng ngược lại với tôi, cậu ấy yêu piano. Đó chỉ là lí do lãng nhách ban đầu. Tôi chịu khó tập luyện piano có lẽ là vì bố, bố tôi đặc biệt thích tiếng đàn piano. Ông nói tiếng đàn piano giúp ông thư giãn, thoải mái và cảm thấy dễ chịu. Cô giáo dạy đàn của tôi từng nói rằng mỗi bản nhạc đều là những cảm xúc riêng và không cảm xúc nào giống nhau hết. Cảm xúc được nhắc đến ở không chỉ là của người viết nhạc mà là của người chơi đàn, họ bày tỏ cảm xúc của mình qua từng giai điệu thăng trầm của bản nhạc, bày tỏ tâm trạng của mình qua những phím đen trắng. Chính vì vậy tuy cùng một bản nhạc nhưng qua sự thể hiện của hai người khác nhau lại có thể mang âm hưởng khác nhau.

“To Zanarkand” là bản nhạc mà tôi yêu thích nhất cho dù nó có khó chơi đến mức nào đi nữa. Lần đầu tiên tôi nghe thấy “To Zanarkand” là ở trên máy tính của ông anh già, khi mà bộ series game Final Fantasy vẫn còn đang là một trò chơi hot nhất thời bấy giờ. Cô giáo dạy đàn của tôi thường hay nói rằng, mỗi bản nhạc đều có một ý nghĩa riêng của nó. Cô thường hay đánh một đoạn nhạc ngắn rồi đoán ý nghĩa của bản nhạc. Hồi ấy tôi vẫn còn bé nên không hiểu được ý nghĩa của bản nhạc là cái gì, mà suy cho cùng thì một nhóc con bé tí bé teo như cái kẹo thì biết quái gì về ý nghĩa chứ, chỉ cần nghe lọt tai là thích rồi. Lớn thêm chút nữa, khi tôi hiểu biết hơn về cái gọi là “ý nghĩa” tôi cũng tập tành tìm hiểu ý nghĩa của bản nhạc đã nghe được trên máy tính của lão anh trai.

Nhưng rốt cục cái bộ não “con bò” của tôi cũng phải chịu thua. Ngày qua ngày, tôi dẹp bỏ cái ý định tìm hiểu về ý nghĩa ý nghĩa gì đó qua một bên và tiến đến tập luyện nó. Đây hoàn toàn không phải là một bản nhạc dễ đối với những người mới tập, nhất là khi đó lại còn là một con bé lóc cha lóc chóc. Dù thế nhưng tôi vẫn tập từng nốt rời rạc, nghe nó hao hao bản nhạc gốc nhưng cũng chỉ là hao hao mà thôi. Cho đến bây giờ, các nốt nhạc của bài “To Zanarkand” thì vẫn vậy nhưng con nhóc bé tí teo ấy đã trở thành một nữ sinh. Kỹ năng có thể đã tiến bộ rất nhiều, ý nghĩa thì cũng có thể đã hiểu một chút nhưng cảm xúc khi chơi bản nhạc ấy thì vẫn chỉ có thể gói gọn trong một từ: Buồn! Tôi cứ tiếp tục chơi đàn, ngón tay lướt trên mặt đàn. Giai điệu của bản nhạc cứ thế cứ thế ngân lên từng nốt rồi im bặt chỉ vì có một đoạn trong bản nhạc đó tôi vẫn chưa luyện được. Tôi không thể tiếp tục đánh nốt đoạn phía sau.

– To Zanarkand?

– Anh Quân đứng ở cửa từ lúc nào, thấy tôi ngừng lại anh mới lên tiếng.

– Sao không chơi nữa?

– Em không biết đánh phần sau.

– Không biết?

– To Zanarkand là em tự học, học mò.

– Ồ... Tôi có bản sheet của bài này đây, nếu em muốn thì có thể photo. Ngồi lui sang kia. Anh ra lệnh cho tôi ngồi xích sang một bên rồi cũng ngồi lên chiếc ghế dài. Anh vận vẹo cổ tay rồi chỉnh lại tư thế ngồi sao cho ngay ngắn và thoải mái nhất. Anh Quân đặt tay lên phím đàn, đôi mắt nâu dính chặt vào những phím đen trắng. Anh nói mà không nhìn tôi.

– Em cũng đánh đi. Tôi với em mỗi người một khuôn tay. Đến chỗ nào không biết thì dừng lại, tôi sẽ chỉ. Hành động của anh khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Anh đánh piano, rồi còn bảo cả tôi đánh cùng, mỗi người đánh một khuôn tay. Anh bắt đầu đánh mặc cho tôi đang tròn mắt nhìn. To Zanarkand, bản nhạc có những hợp âm trong trẻo lặp đi lặp lại. Tôi nghe thấy tiếng nhạc, nhưng không phải là do cây đàn phát ra mà là từ cái máy tính ngu ngốc của anh trai tôi.

Tiếng đàn của Anh Quân khiến tôi không thể phân biệt được đâu là thực tại và đâu là quá khứ. Giữa những thứ đã qua và những thứ đang xảy ra luôn luôn có một mối liên hệ nào đó khiến chúng được móc nối lại với nhau, khiến tôi thi thoảng vẫn hay lạc về quá khứ rồi từ quá khứ trở lại với thực tại. Tôi thần thờ nhìn Anh Quân chơi bản nhạc ưa thích của mình. Tiếng nhạc này là sao nhỉ? Là vui? Hay là buồn? Ngày trước, ý nghĩa của bản nhạc đối với tôi chỉ là một khúc nhạc ru tôi vào giấc ngủ. Lớn hơn chút nữa tôi nhận ra nó nhiều hơn là để ru ngủ. Lớn hơn chút nữa tôi lại nhận ra bản nhạc ấy nhuộm một màu buồn. Sau khi đã tìm hiểu về Final Fantasy, bản nhạc To Zanarkand đối với tôi lại là một câu chuyện tình buồn, rất buồn... Phải chăng Anh Quân đang kể về chuyện tình của mình??? Có một câu chuyện cũng buồn như thế, có lẽ là buồn hơn thế. Hoặc có lẽ đây chỉ là một câu chuyện quá đỗi bình

thường nhưng vì một lí do nào đó mà tôi cảm thấy buồn. Đó là câu chuyện cuộc đời tôi, câu chuyện về việc tôi thích người mà tôi đã từng rất ghét, còn anh ta thì luôn mang bóng hình người cũ. Một vở hài kịch thấm đẫm nước mắt! Những nốt cuối ngân, Anh Quân dừng lại nhưng đôi bàn tay vẫn đặt trên phím đàn. Anh nhìn về phía ngoài sân rồi khẽ buông một tiếng thở dài. Dù trời đã sang thu nhưng cái oi bức của mùa hè thì vẫn còn tồn đọng khiến cho căn phòng càng trở nên ngột ngạt. – Lâu rồi không động tới piano. Giọng anh trầm trầm. Anh Quân rút ra một bông hoa hồng trắng được làm từ giấy ăn rồi nhẹ nhàng đặt lên phím đàn.

– Tôi không khéo tay nhưng cũng đẹp đấy chứ đúng không?

– Chắc thế ạ...

– Em có biết tại sao tôi từ chối tham gia hoạt động ở trường không? Tôi lắc đầu.

– Tôi tin rằng mình tài năng hơn tất cả bọn họ nhưng tôi không muốn thể hiện. Nhưng em thì khác.

– Dạ? Khác? Sao lại thế ạ?

– Nếu em đạt giải, con đường lên đại học của em sẽ dễ dàng hơn.

– Chỉ có vậy thôi ạ?

– Thế em nghĩ còn vì lí do gì khác à?

– Dạ không hìhì

– Vậy từ mai chúng ta sẽ tập luyện nhé. To Zanarkand? Hôm nay anh chơi piano, nghĩa là anh không còn nhớ về người cũ nữa? Tôi cười, một nụ cười ngu ngốc và ngớ ngẩn. Và thế là To Zanarkand đối với tôi, bằng một cách nào đó, trở thành một bản nhạc tuy buồn, nhưng vui... Một cơn gió thổi ngang qua, bông hoa giấy mà anh vừa xếp khẽ rung rinh, cánh hoa trắng mỏng manh như báo hiệu cho một khởi đầu mới mà chẳng ai có thể đoán trước được nó là gì. Tôi tin rằng đoạn đường đó sẽ gặp ghềnh khó đi nhưng nếu bên cạnh tôi có anh thì tôi còn sợ gì nữa?! :)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: CỎ BÓN LÁ

Những ngày sau đó tôi không nhớ mình đã phải hoàn thành những việc gì trong một ngày. Tôi chỉ nhớ là đồng bài tập của tôi giảm dần đi, các buổi học thêm được chuyển hết sang buổi chiều, buổi tối thay vào đó tôi thường xuyên đến tập ở Back In Time. Anh Quân nói rằng anh muốn cho tôi tập đàn ngay từ bây giờ bởi đến lúc cuộc thi này diễn ra thì cũng là lúc chúng tôi chuẩn bị thi học kì, tới lúc đó tôi sẽ bị dồn dập bởi đồng bài tập trên lớp, nếu thêm cả việc tập luyện nữa anh sợ tôi kham không nổi. Hơn nữa luyện tập sớm sẽ giúp tôi thuộc bài nhanh hơn và sẽ có thêm nhiều thời gian để nâng cao kỹ năng của mình. Thôi thì đành chịu khó vất vả một chút vậy. Tôi tự động viên mình bằng vài câu ngớ ngẩn rồi nhìn xuống bản sheet trước mặt mà ngán ngẫm. Cả buổi tối hôm nay tôi cứ tập đến đoạn này là lại tịt, không tịt thì cũng vấp vấp chỗ này và chỗ nọ. Anh Quân đang ở trong phòng soạn bài cho hôm sau, anh phải hoàn thành xong việc của mình thì mới có thể tập trung giúp tôi luyện đàn. Cả tối tôi cứ chập vập mãi với bản nhạc giống như một đứa trẻ con 4 tuổi không biết mặc quần. Nhìn vào bản sheet mà tôi có cảm giác như các nốt nhạc đang chạy ra khỏi vị trí của nó bay lượn nhảy múa khắp phòng. Tôi đưa tay lên day day hai con mắt đã nhử mờ rồi gục xuống phím đàn. Không chỉ mắt mờ, cổ cũng mờ, vai mờ mà lưng cũng mờ... Nói chung là mờ toàn thân luôn. Tôi cứ gục ở đó, ngón tay còn nghịch nghịch mấy phím đàn còn đôi mắt thì nhắm lại.

Tôi cứ nằm ỳ ở đó chẳng buồn dậy mà luyện tập gì nữa. Bỗng nhiên có một bàn tay véo nhẹ mũi khiến tôi giật nảy mình. Nhìn lên thì ra là Anh Quân, anh còn mang lên cho tôi một ổ bánh mới ra lò thơm phức và một cốc nước chanh đặt trên nóc đàn.

– Sao mà đã nằm dài ra thế này rồi?

– Em nản quá, cứ đến khúc này là lại tậm tậ tậm tịt. – Tôi với lấy bản sheet hươ hươ trước mặt anh. – Khuông thứ 6 ý.

– Đầu xem nào.

Anh cầm lấy tờ giấy tôi đưa nhìn một lượt rồi bắt tôi ngồi dậy. Tôi ngồi nhưng cũng chẳng khác gì cái dằm oặt ẹo khi nãy, chả khác gì động vật không có xương sống.

– Ngồi thẳng dậy xem nào. Em có xương không thể hả?

Nói rồi anh dùng hai tay kéo vai bắt tôi thẳng dậy, anh bóp vai giúp tôi bớt mỏi, miêng không ngừng động viên tôi cố gắng. Anh còn nói gì đó về bản nhạc nhưng tôi thì vẫn cứ ù ù cạc cạc. Thật sự thì tôi mệt lắm rồi. Hôm nay là thứ 7, tối thứ 7 máu chảy về tim. Tối thứ 7 mà tôi chịu gán mông ngồi tập

đàn ở đây là tốt rồi đó. Bình thường là tôi đang gác chân lên bàn ôm laptop chơi rồi kia.

Thấy tôi chẳng có vẻ gì là hiểu những điều anh đang nói. Anh Quân thở dài rồi chép miệng nói.

– Thôi được rồi. Giải lao một chút nhé.

Nói rồi Anh Quân ngồi xuống cạnh tôi, tay đặt lên phím đàn. Tôi biết ý tự động ngồi xích qua một bên, nhường cho anh một khoảng không vừa đủ để có thể thoải mái thả hồn vào từng nốt nhạc. Ngón tay anh lướt nhẹ trên phím đàn, gương mặt ấy ánh lên nét cười, đôi mắt nâu hết nhìn phím đàn rồi lại quay sang nhìn tôi đang ngồi bên cạnh. Tôi nhũn mảy. Giai điệu bài hát này rất quen thuộc nhưng tôi hoàn toàn không biết gì về nó cả, chỉ biết đây là một bài hát nổi tiếng của nước Ý. Tôi ngân người cố nhớ ra cái tên của bài hát trong khi khúc miệng của người ngồi kế bên đã cong lên tạo thành một nụ cười.

– Đây là bài hát gì nhỉ? – Tôi khẽ lăm bảm rồi liên tục gãi đầu nhưng rốt cục vẫn chẳng nhớ được ra.

– Là O Sole Mio. Đồ dốt.

– Không biết không phải là cái tội.

Anh khẽ cười rồi lăm nhảm lời bài hát. Giọng anh trầm nhưng nghe lại có chút gì đó vui vui. Tôi bất giác cười, cứ như vậy ngồi nhìn anh chơi đàn. Tôi không biết từ khi nào mà nét buồn gắn với gương mặt anh mỗi khi ngồi trong căn phòng này như chưa từng xuất hiện. Anh đã có thể mỉm cười, đã có thể vô tư chơi đàn bất kể khi nào anh muốn. Có thể vui, có thể làm cái việc gọi nhiều kỉ niệm ngay chính tại nơi khiến anh buồn nhiều năm về trước. Nhìn anh cười mà tôi cũng vui lây.

Tôi ngáp dài một cái rồi đưa tay dụi dụi mắt. Anh Quân ngừng đánh rồi cốc vào đầu tôi một cái. Có lẽ là do bị gõ quen rồi nên tôi cũng chẳng thấy đau nữa nhưng vẫn thích gây sự bằng cách gào ầm lên.

– Bây giờ mới có 7h30 mà đã ngáp dài ngáp ngắn, ăn đánh là đúng rồi còn kêu cái gì.

– Nhưng em buồn ngủ.

– Buồn ngủ gì chứ. Tập đàn tiếp đi.

– Nhưng mà em tập suốt 2 tiếng rồi đấy. Nản lắm rồi thầy ơiiii

– Nản cái gì, tập cho tôi.

– Cho em nghỉ đi mà. ... đi mà

Anh Quân chép miệng một cái rồi nhìn tôi nửa trách móc nửa lại muốn cười trước bộ dạng nhõng nhẽo phát ón của tôi.

– Không được. Không tập bằng cách này thì bằng cách khác.

Và thế là bắt đầu đi tôi lại phải ngồi đánh một bản nhạc khác để tập luyện. Ôi tôi chết mất thôi. Tay tôi thì vẫn ở trên phím đàn nhưng các ngón tay thì không còn đặt ở đúng vị trí nữa, khiến cho từng nốt tôi đánh ra đều là những âm thanh bị đứt gãy nghe chẳng ra đâu vào với đâu. Lúc tôi định từ bỏ, định thôi không đánh nữa thì lại có một âm thanh khác đồng thời vang lên. Là Anh Quân cùng đang đánh bản nhạc đó với tôi nhưng ở một tông khác cao hơn.

– Nhìn gì mà nhìn, đánh tiếp đi. – Anh Quân gắt lên vì sự thiếu tập trung của tôi.

Tôi bị gắt thì giật mình rồi cũng chú ý vào những nốt nhạc. Anh cùng tôi đánh đàn, tôi ngồi bên trái còn anh ngồi bên phải, mỗi người một khuông tay. Tôi có chút cảm thấy thích thú, muốn cười thật to nhưng nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại thì lại thôi. Có Anh Quân đánh cùng tôi tập trung hơn hẳn, cảm giác buồn ngủ cũng vui đi phần nào. Nhưng chỉ một lúc sau mắt tôi lại cay xè, con buồn ngủ lại ập đến khiến tôi hoàn toàn mất tỉnh táo. Lúc đầu là một mắt, sau đó là cả hai mắt tôi cùng nhắm tịt lại. Lúc này thì tôi mới nhận ra hàng mi trên và mi dưới của tôi, chúng nó “yêu nhau” đến mức tôi cố gồng mãi mà cũng không mở mắt ra được nên đành cho cho chúng nó ở cạnh nhau thôi :’>

Cứ thế tôi gà gât rồi tựa vào đầu đó đánh một giấc ngon lành không biết trời đất gì luôn. Bản nhạc vốn đang đánh đôi giờ còn mỗi Anh Quân cùng với những nốt cao chót vót còn tôi thì cùng với những nốt trầm đã gà gât từ lúc nào. Hai tay tôi trượt từ trên mặt đàn buông thõng rơi vào không trung. Cả cơ thể đang ngồi thẳng giờ mất đi thăng bằng từ từ đổ về một phía. Cái tư thế hoàn-toàn-không-bình-thường của tôi đã làm thu hút sự chú ý của Anh Quân, anh không đàn nữa mà quay sang nhìn tôi đang ngủ gà ngủ gật. Đắng lòng thay, Anh Quân ngồi bên phải thì tôi lại đổ về phía ngược lại, nghĩa là chỉ trong vài giây nữa thôi là tôi sẽ yên vị dưới nền nhà. Mới nghĩ thôi đã thấy đau rồi =’=

Ngay cái lúc tôi nghiêng ra phía ngoài thì đã xảy ra một chuyện mà tôi hoàn toàn không thể ngờ trước được. Khi tôi chuẩn bị đổ vật xuống sàn nhà thì có một bàn tay choàng vai kéo tôi lại. Tôi đang ngã mà bị kéo về phía ngược lại, theo đà tôi gục vào vai của người ngồi cạnh, còn tay anh thì đang choàng lên vai tôi. Không gian bỗng như trở nên im lìm, chỉ còn tiếng ngân của phím đàn nào đó nhưng rất nhẹ. Trong khoảnh khắc ấy, dù đang ngủ như một con chết trôi thì tôi vẫn nghe thấy tiếng đập thình thịch từ một trái tim đang lạc nhịp.

Anh Quân một tay vẫn đang đặt trên vai tôi, tay còn lại đang đặt rên mặt đàn cũng từ từ buồn xuống. Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài. Anh quay sang nhìn tôi đang ngủ say. Tôi cảm thấy hàng lông mi khẽ rung động, tôi còn có thể cảm nhận cả hơi thở của anh nữa nhưng tất cả đều rất mơ hồ, mộng mị.

– Cái đồ ngốc này. – Ai đó khẽ nắn nắn.

Anh để tôi ngã vào vai anh ngủ một lúc cho đến khi tôi tỉnh dậy. Tôi vươn vai một cái còn anh thì vẫn ngồi im, hai bàn tay đan vào nhau, đôi mắt nhìn thẳng, khuôn mặt không chút biểu cảm.

– Ayyyaaaa mỗi quá....

– Con gái con đùa bạ đầu ngủ đấy. Nãy tới giờ cho em tựa ké tôi không kêu mỗi thì thôi, giờ chưa dậy mà đã kêu mỗi, đúng là...

– Ô, em ngủ quên mất. Sao không gọi em dậy?

Anh chẳng nói gì chỉ chep miệng một cái rồi đứng lên, kêu tôi đi theo. Anh Quân đi vào phòng rồi tìm kiếm gì đó ở trên giá sách. Tôi thì vừa vào phòng anh đã nhảy ngay lên cái ghế lười màu đỏ mận đặt ở giữa phòng, đối diện với cái tivi. Tôi mở tivi, tìm kênh Cartoon Network và bắt đầu xem mấy bộ phim hoạt hình trên đó.

– Làm gì đấy? – Anh Quân đang tìm tài liệu ở chỗ kệ sách, nghe thấy tiếng léo nhéo của tivi thì quay ra hỏi.

– Em xem hoạt hình.

– Lại Tom & Jerry hả?

– Không. Giờ này hết rồi.

– Em thích xem Tom&Jerry đến thế cơ à?

– Hay mà.

Anh lắc đầu ngao ngán, cầm một quyển sách dày cộp rồi gọi tôi đi về phía bàn làm việc. Anh Quân chỉ dẫn cho tôi một cách cặn kẽ về từng khúc trong bản nhạc “To Zanarkand”. Tôi nghe thật chăm chú, không để lọt dù chỉ một từ. Nhưng hình như vậy vẫn chưa đủ đối với một con óc cá vàng như tôi. Việc ghi nhớ quá nhiều thứ cùng một lúc khiến đầu óc tôi rối tung rối mù, nhầm cái này, lẫn cái kia. Anh Quân bắt lực ngồi nhìn mặt tôi đang thộn ra rồi khẽ “À” lên một tiếng như vừa tìm ra một phát minh mới. Anh đứng phắt dậy, bước vội về phía ngăn kéo của chiếc tủ đầu giường. Lục lọi một lúc anh đưa cho tôi một tập giấy nhớ màu vàng và một chiếc bút. Anh kéo tôi tiến lại gần bức tường trống phía sau cửa ra vào.

– Từ nay chúng ta sẽ học bằng cách này.

Anh vừa nói, tay cũng đồng thời ghi lên tờ giấy ghi nhớ một dòng chữ to tướng đỏ chói: “Tú An Ngốc” rồi dán lên tường. Tôi kém miếng khó chịu, cũng ghi một chữ to đùng lên mảnh giấy nhớ rồi dán lên tường. Mảnh giấy tôi ghi “Anh Quân dờ hơi”

– Này có mà em dờ hơi ý. Giấy ghi nhớ để cho em ghi vợ và vợ vẫn linh ta linh tính thế à.

– Thầy ghi em trước còn gì.

– Là tôi ví dụ thế.

– Em cũng chỉ thực hành theo thôi.

...

Cãi nhau vòng vo một hồi lẩn quẩn nhưng rốt cục vẫn chẳng ai bóc máy tờ giấy đó xuống. Nét chữ viết vội của anh vẫn dán cạnh dòng chữ nguệch ngoạc của tôi, “Tú An ngốc” vẫn được đặt cạnh “Anh Quân dờ hơi”. Nghĩ thì có vẻ hay đó nhưng nhìn lại thì cũng chẳng đẹp để gì cho cam. =”

Có lẽ những giây phút được gặp anh là những giây phút tôi chờ đợi nhất mà cũng cảm thấy căng thẳng nhất. Tôi phải luôn giữ cho mình thật bình tĩnh để có thể cư xử một cách đúng mực không quá lỗ mà cũng phải làm sao để không bị thờ ơ xa cách. Việc này khiến tôi đau đầu kinh khủng. Bù vào đó, dạo này Anh Quân cũng có vẻ coi mở với tôi hơn, anh thường hay kể cho tôi những mẩu chuyện dù nhỏ nhất mà anh vô tình đọc được ở đâu đó, anh cũng hay than vãn về công việc dạy dỗ của mình và điều khác biệt ở anh khiến tôi vui nhất đó là dạo này anh có vẻ dịu dàng và quan tâm tới tôi hơn. Có thể là anh thật sự hành động như vậy hoặc là tôi cảm thấy là như vậy (kiểu tình trạng ảo tưởng sức mạnh quá đà).

Hôm nay là một ngày dài đằng đẵng vô cùng mệt mỏi. Buổi sáng tôi dậy muộn và kết quả là vài lớp muộn. Xin xò mãi ông thầy giám thị mới cho qua. Trong cái rũi có cái xui, tôi quên bém mắt là tiết đầu tiên hôm nay là tiết của cô chủ nhiệm. Tới khi bước vào gần đến cửa lớp tôi mới phát hiện ra cô chủ nhiệm đang giảng bài trong lớp. Rốt cục là tôi bị mắng te tua, bị phê bình trước lớp và bị hạ một bậc hạnh kiểm tháng này vì là cán bộ lớp mà không gương mẫu. Bị phạt lao động quét lá và ôm cây suốt tiết học còn lại. Đó là toàn bộ những gì tôi làm trong tiết một, tiết đầu tiên của ngày. Nhưng tôi đã đi quét sân trường còn hơn là bị một thằng nhóc lớp 10 đeo bám. Nó học lớp 10. LỚP 10 ĐẤY!!!!

Có lẽ tôi sẽ chẳng biết nó là ai và nó cũng chẳng biết tôi là ai nếu như cuối tiết 5 ngày hôm qua tôi không chăm chỉ bắt thường, ở lại phòng truyền thống để tập đàn. Giả như lúc ấy tôi lười biếng như bình thường thì mọi chuyện có lẽ cũng không đến nỗi đáng xấu hổ như bây giờ. Thử tưởng tượng cái cảnh một người thì đi trước với dáng vẻ vội vã và không hề muốn liên quan dính líu đến cái người đi đằng sau, cái thằng nhóc lùn hơn tôi, liên tục gọi “chị ơi chị ơi”. Thằng ôn đáng ghét đó tên Minh Hoàng, là học sinh lớp 10 trường tôi, nó học lớp nào tôi không biết mà cũng chẳng quan tâm nhưng nghe nói nó là thủ khoa của ban tiếng Pháp trường tôi. Nghĩ bụng, tiếng Pháp thì phần sang Pháp mà chơi nhé, đừng bám theo chị đây nữa. Hôm qua câu lạc bộ âm nhạc lại họp. Tôi tưởng có chuyện gì to tát lắm bởi thấy mọi người kháo nhau từ rất sớm, hóa ra chỉ là thêm thành viên. Mà cái trường này thì thiếu gì

người, có sao cứ phải “kèo” thêm cả cái thằng nhóc kia vào cơ chứ. Tôi ngồi xem các em lớp 10 mới vào tự giới thiệu về bản thân và nghe Duy Khang phát biểu gì đó hình như là có liên quan đến cái chức chủ tịch câu lạc bộ của anh. Khang nói rằng do anh lên lớp 12, phía trước là kì thi đại học quan trọng nên anh không muốn lơ là việc học. Bây giờ lại có các em khối 10 mới lên, chắc chắn sẽ có người phù hợp để thay anh tiếp quản vị trí này. Tôi nghe xong thì ngớ người. Ngay sau khi mọi người về hết, tôi đã gặp riêng để hỏi rõ Duy Khang. Anh cười nhẹ.

– Anh không muốn làm ảnh hưởng tới câu lạc bộ vì có thể có những cuộc họp mà anh không tham gia được.

– Ý anh là anh muốn ra khỏi câu lạc bộ?

Duy Khang trả lời tôi bằng sự im lặng.

– Anh đùa em chắc. – Tôi nói như hét vào mặt anh. – Cái câu lạc bộ dở hơi đó là ước mơ của anh cơ mà, tại sao lại có thể dễ dàng từ bỏ như vậy? Anh có bị điên không? Ngay cả khi anh ra trường rồi đi chẳng nữa thì anh vẫn có thể quản lí nó mà. Thầy tổng phụ trách chắc chắn sẽ đồng ý cả hai tay, thậm chí cả hai chân nếu như anh ra trường rồi mà vẫn giúp thầy quản lí câu lạc bộ.

– Biết thế nhưng anh còn học nữa. Đam mê không còn thì may ra vẫn còn có cái kiếm ăn sau này. Đạo này anh không còn tìm thấy mình trong âm nhạc nữa

– Anh đang nói dối. Em biết anh đang nói dối. Mà em nói thẳng luôn, với tư cách là phó chủ tịch câu lạc bộ, anh mà ra khỏi nhóm là em cũng không tham gia nữa, không đàn đóm thi thố gì hết.

Tôi cảm thấy bức xúc. Dù không tin cảm của tôi dành cho Khang không thể nói là thích nhưng tôi vẫn rất quý anh. Tôi nghĩ rằng nếu tôi không thích Anh Quân thì có lẽ tôi sẽ chấp nhận lời tỏ tình của Duy Khang. Tôi cảm thấy tôi hiểu anh, hay chí ít là hiểu tình cảm của anh đối với cây đàn guitar của mình. Tuy tôi đánh piano còn Khang thì chơi guitar nhưng tôi cảm giác như nếu thiếu một trong hai thì sự cân bằng sẽ bị phá vỡ. Tôi không muốn Duy Khang rời khỏi câu lạc bộ, không hề muốn.

– Em có bị hâm không? Nhà trường đã chỉ định, mọi người cũng ủng hộ thế mà giờ em đòi bỏ à?

– Không phải chỉ có mình em đi thi. Cũng còn có nhiều người khác được đề cử đi mà. Đầu nhất thiết cứ phải là em đâu.

– Anh thật sự muốn em đi thi. Em có tài, em đi thi anh tin nhất định em sẽ đạt giải cao. Hơn nữa tiếng đàn của em có gì đó rất thu hút người nghe, đó là cái tài trời phú.

– Vậy thi càng tốt. Anh mà bỏ câu lạc bộ thì em sẽ bỏ thi.

– Em đang đùa anh đấy à?

– Em nghiêm túc. Thật sự là em quen làm việc với anh rồi, những người mới vào chắc chắn sẽ không thể quen được.

– Cái gì cũng cần có thay đổi mà. Trước lạ sau quen thôi.

– Nhưng em không thích!

– Đừng nói nữa. Anh nghĩ kĩ rồi.

– Được. Dù sao em cũng không có hứng thú thi thố gì cả. Càng may, càng rảnh.

– Em cứ nhất định phải thế à? Cứ nhất định bắt anh phải nói ra à.

Khang cao giọng khiến tôi giật mình, tròn mắt nhìn anh.

– Anh thích em, vẫn thích em. Anh không thể tiếp tục ngày nào cũng gặp em mà cứ phải tỏ ra bình thường được. Em động não một chút đi. Anh sẽ cảm thấy thế nào chứ?

....

Tôi dừng hình toàn tập. Cái lí do này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi không nghĩ là Duy Khang sẽ nói thế, cũng không nghĩ rằng anh cảm thấy thế. Chưa bao giờ tôi bỏ ra quá 5’ để suy nghĩ về cảm giác của anh. Tôi chỉ toàn dùng những lời bao biện xảo rỗng để tự trấn an mình rằng tôi chẳng là gì khiến Duy Khang phải bận tâm nhiều đến thế, rằng anh sẽ ôn thôi. Nhưng không, hoàn toàn không phải thế. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ suy nghĩ về cảm xúc của anh một cách nghiêm túc.

Tôi chẳng biết nói gì, phần vì ngượng, phần vì cảm thấy tội lỗi. Khang thở dài rồi lại vò tung tóc tôi.

– Đừng nghĩ nữa. Để anh đi. Em phải chăm chỉ luyện tập. Cuộc thi đó có ý nghĩa rất lớn cho trường chúng ta. Cố lên, anh tin em sẽ làm được.

Nói rồi Khang bỏ đi, chẳng kịp để tôi nói gì. Anh đi chậm nhưng tôi chẳng thể cất tiếng gọi bởi tôi không biết nói gì, cứ chỉ đứng ngây ra đó, nhìn anh từng bước từng bước một bước đi. Tôi cảm giác như anh đi sẽ không quay lại nữa, sẽ không gặp tôi nữa...

Sau khi Khang đi, tôi cảm thấy đầu mình nặng trĩu như chịu sức ép của nước. Tôi quay về với cây đàn piano ở phòng truyền thống và chơi một bản nhạc, bản “To Zanarkand”. Tôi thả hồn mình vào những nốt nhạc ngân lên. Bản nhạc đang dần đến đoạn mà bao lâu nay tôi vẫn chưa đánh được nhưng lần này tôi có cảm giác mình sẽ làm được. Cái giây phút đó, chính cái thời khắc lịch sử quan trọng đó thì một thằng ôn con lớp 10 mở cửa cái ruyinh khiến tôi giật bắn mình đánh chệch nốt. Thế là xong, một nốt lệch chấm hết bản nhạc đòi tôi. Cái thằng ranh đó tên Minh Hoàng như đã nói ở trên, nó vốn ở Hội Nhiếp Ảnh do khối 10 mới vào thành lập nhưng vì tình yêu to lớn với tiếng đàn piano nên nó đã xin chuyển sang câu lạc bộ âm nhạc. Bằng cách nào đó mà nó cứ bám riết lấy tôi khiến tôi phát điên, cả bây giờ cũng vậy.

– Chị An

Tôi không đáp.

– Chị. Em thích chị thật mà.

Tôi coi như không nghe thấy gì

– Em thích chị chơi piano lắm, nghe chị chơi đàn hay lắm.

Tôi coi như nó không có trên đời.

– Sao chị không trả lời em? Em hâm mộ chị thật mà

Đi gần về lớp tôi mà thằng nhóc đó vẫn bám theo lải nhải, tôi nổi máu điên đứng khựng lại khiến thằng nhóc đi sau suýt nữa đâm vào lưng tôi.

– Nói xong chưa? – Tôi cố gắng kiềm chế ngọn lửa giận giữ đang phùng phùng trong đầu.

– Rồi ạ.

– Vậy thì BIẾN!!!

Nói rồi tôi đi thẳng vào lớp trong sự ngỡ ngàng của những người có mặt tại hành lang lúc bấy giờ. Lam đang ngồi nhắn tin với “dzaiz” thấy tôi to tiếng cũng giật mình ngược đôi mắt to tròn lên nhìn tôi.

– Lại là “chàng Hoàng tử tí hon” của mày à?

– Tao mách cậu bạn bên A3 của mày là hôm nọ mày giả vờ đau bụng trốn hẹn nhé?

– Thôi gì đánh đá thế =)) tao đùa thôi mà hihi chị An bớt nóng, bớt nóng hihi. Nóng này là dễ ỉa chảy. hihi Kể ra thằng nhóc đấy mà cao thêm tí nữa, đẹp trai thêm tí nữa thì cũng đủ tiêu chuẩn để duyệt rồi đấy nhì.

– Thích không? Cho mày duyệt luôn.

– Thôi tao có bạn Long bên A3 rồi hihihi

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt kì thị. Đúng lúc Thùy định hỏi gì đó thì cũng là lúc Anh Quân bước vào. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi caro màu xanh, khoác ngoài là chiếc áo len mỏng màu ghi viền đen. Thêm một điều đặc biệt nữa là hôm nay anh xuất hiện cùng với một cặp kính cận gọng đen. Anh Quân bị cận thị à? Sao tôi không biết nhỉ.

– Ôi mày ơi, nhìn thầy hôm nay đẹp trai quá mày ơi. . .

Khỏi phải nói cũng biết đó là Lam. Nó đang quay nửa người xuống bàn tôi, đập bàn rồi gào thét loạn xạ. Ồ, công nhận đẹp trai thật. Nghĩ tới đây tôi úp mặt vào hai lòng bàn tay rồi lăm lăm tự chửi mình. Tìm tôi đập nhanh hơn mức bình thường một cách kì lạ. Bình thường anh đã đủ độ “hot” để thu hút ánh nhìn của người khác rồi, giờ lại thêm cặp kính đó nữa, dù hơi ngố một chút nhưng mắt tôi cứ dán vào cái vẻ “đáng ghét” đó. Tôi điều chỉnh nhịp thở để lấy lại bình tĩnh trả lời Lam.

– Ẹ hèm. . . Ồ thế mọi ngày nhìn xấu lắm hả?

– Không, mọi hôm đẹp rồi, hôm nay đẹp hơn. Mỗi tội ngó hơi ngu tí.

Tôi chep miệng vài cái rồi tự gõ vào đầu mình để xóa thể vứt hết những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu ra ngoài. Suốt cả buổi học tôi cứ như con ngốc. Những câu hỏi anh đặt ra tôi đều cố gắng trả lời nhưng chẳng câu nào đúng. Thậm chí có những câu rất dễ vậy mà tôi vẫn cứ nhầm chỗ này sai chỗ nọ. Chẳng lẽ tôi đã bị cho cái vẻ mặt kia làm lú lẫn rồi sao? Thật là có tội với tổ tiên quá. TT^TT

. . .

Tiết trời thu mang một vẻ ảm đạm. Tâm trạng tôi cũng lắng xuống, chút gì đó nghiền ngẫm. Mấy hôm nay tôi không hề nhìn thấy Duy Khang. Sau hôm nói chuyện ở trước cửa phòng truyền thống Khang đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Tôi không còn nhìn thấy anh ở bất cứ ngõ ngách nào trong trường. Lớp học không có, phòng của thầy tổng phụ trách cũng không. Tôi cứ nghĩ anh cố tình tránh mặt tôi. Như vậy có phải là tôi bị ghét không?

Buổi chiều sau khi học hóa ở trung tâm đáng lẽ ra là tôi phải đến Back In Time để luyện đàn vì tối nay Anh Quân có việc bận không ở nhà được. Nhưng tôi nghĩ mình sẽ chẳng tập tành được gì đâu. Tự cho phép mình “bùng một cách hồn nhiên” tôi tới một quán cafe nhỏ. Gọi một cốc sinh tố bơ rồi ngắm chiều thu. Tôi thờ thẩn nhìn ra phía ngoài khung cửa sổ nhỏ, mơ màng gì đó, suy nghĩ gì đó, than trách gì đó... nhưng trong lòng vẫn không thể nào vui bết đi những suy nghĩ ngổn ngang đang đè nặng. Tôi nghĩ về Duy Khang, về những gì anh nói. Tôi nghĩ về Anh Quân, về tình cảm của tôi. Rốt cục mọi chuyện sẽ đi tới đâu chứ. Một mối quan hệ không rõ ràng ban đầu sẽ rất là thú vị. Thú vị bởi chút gì đó ngọt ngào người ta dành cho nhau mà không nhất thiết cần một lý do cụ thể, thú vị bởi người ta có thể tự do làm những việc mình thích mà không bị trói buộc bởi một mối quan hệ rườm rà, không cần lo sợ người kia sẽ nói lời chia tay. Yêu mà không cần danh nghĩa, chỉ đơn giản là “yêu” và “thích”. Thế thôi. Nhưng cái thứ tình cảm ấu trĩ ấy có thể địch lại được sự ích kỷ và lòng tham của con người không? Khi mà người ta đã cảm thấy những sự quan tâm lặng lẽ kia quá ư nhàm chán. Họ muốn được ôm, thích được nắm tay người mình yêu bằng qua mùa đông buốt giá, muốn được hét to cho cả thế giới biết về sự tồn tại của mối quan hệ giữa hai người. Sẽ chẳng ai chịu làm một cái bóng mãi mãi cả. Thứ tình cảm mập mờ và cả những sự quan tâm không phân định đó rồi sẽ có lúc khiến cho con người ta cảm thấy phát điên và khi đã quá mệt mỏi, khi mà yêu thương đông đầy cứ bị gò bó trong một mối quan hệ mập mờ không tên. Như vậy liệu có đủ? Khi yêu quá nhiều nhưng không được đáp ứng, người ta sẽ buông bỏ. Tôi sợ như thế!

– Lâu lắm không gặp.

Một giọng nói xa lạ mà thân quen. Cậu bạn mặc chiếc áo khoác màu nâu có mũ, mặc chiếc quần jean xám vừa đẩy cửa bước tới chỗ tôi. Cậu ta sở hữu đôi mắt màu hổ phách quen thuộc, cái điệu bộ gương mặt cũng quen thuộc...

Hồi bé ngoài cô bạn thân Dương Thùy tôi còn có một cậu bạn thân học chung lớp tiểu học. Chính cậu ta đã rủ rê tôi tập piano, cũng là kẻ hay dọa mách bố mẹ mỗi khi tôi nghịch ngợm, chính cái cậu có gương mặt ngạo nghễ đứng ngay trước mặt tôi đây. Đúng, không sai, là Hoàng Duy(1).

Hoàng Duy học với tôi xuyên suốt hồi cấp một cho tới năm lớp 5 tôi chuyển trường và thế là mất liên lạc. Hoàng Duy xuất thân từ một gia đình giàu có, bố cậu ta làm ở tập đoàn công ty gì đó rất nổi tiếng nhưng tôi không thích cái lĩnh vực đó nên tôi cũng chẳng nhớ tên công ty luôn, cho dù ngày nhỏ cậu ta hay nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần để khoe mẽ với tôi và lũ bạn.

Bất ngờ gặp lại thằng quý hay bắt nạt mình hồi nhỏ khiến tôi thiếu tự nhiên.

– A...

– A với B cái gì. Quên nhau rồi hả?

– Đâu có. Cậu ngồi đi.

Tôi lịch sự chỉ vào cái ghế trước mặt. Hoàng Duy cười rồi kéo ghế ngồi xuống, lật qua lật lại tờ menu rồi gọi một ly nước chanh.

– Cậu dạo này thế nào rồi? Học trường gì? Vẫn chơi piano đều đấy chứ? – Tôi khuấy đều cốc sinh tố của mình rồi nhìn cậu ta. Mọi đường nét đã có ít nhiều sự thay đổi nhưng cái vẻ nghịch ngợm lâu cá thì không lẫn đi đâu được.

– Bố tôi nhét tôi vào cái trường quốc tế Princeton. Còn đàn thì đương nhiên là vẫn chơi rồi. Còn cậu thì đã bỏ piano chưa? – Duy cười lớn. – Ngày đó cậu ghét piano lắm mà.

– À thì cũng định rồi đấy nhưng tiếc quá đúng là cái duyên nợ, giờ vẫn phải dính lấy nó. Đợt tới còn phải đi thi cái cuộc thi khi gió gì đấy. Mệt.

– Rồi biết cuộc thi đấy rồi. Cậu không đi thi đúng là uống phí. Cậu thật sự có tài.

– Ờ. – Tôi đáp cụt lùn.

– Cậu vẫn nói chuyện đáng ghét như thế. Rất mất hứng.

– Quá khen rồi.

– Khó ư.

Duy đáp cụt lùn. Chúng tôi kể cho nhau nghe về cuộc sống của mình, ôn lại những kỉ niệm xưa cũ. Sau đó cả hai đứa đều chìm vào khoảng lặng riêng.

– Cậu có còn vẽ không? – Duy lên tiếng.

– Không.

– Sao cậu lại ra đây ngồi thế này?

– Bùng học.

– Ghê nha. Tôi cứ nghĩ cậu vừa đi về về cơ. Môn gì mà bùng?

– Piano. Còn cậu? Sao ra đây?

– Mới đi làm bài tập nhóm về, đang khát định vào làm cốc nước rồi phần thì gặp cậu. Tiện thể cho tôi hỏi luôn, con gái các cậu thích gì?

- Còn tùy vào từng người chứ. Mà để làm gì?
- À, tôi lỡ làm bạn gái giận.
- Sao lại thế? Sao bạn gái cậu lại giận?
- Tại cô ấy hỏi tôi tại sao lại yêu cô ấy.
- Cậu trả lời thế nào?
- À tôi bảo là do tôi rảnh.
- Đáng đời. Cậu bị giận là đáng lắm.
- Tôi kể để cậu “chà đạp” tôi à? Mà cậu đã yêu đương gì chưa mà ngồi đây chê bai.
- Đơn phương. Chắc thế. – Tôi cười chua chát.
- Sao lại thế? Là như nào? Kể tôi nghe xem.
- Tôi ngại lắm. Chuyện này hơi khác thường.
- Cậu là LGBT?
- Không. Cậu bị điên à.
- Thế thì bình thường rồi. Thế làm sao?

Tôi kể lại cho Duy nghe về mình và Anh Quân. Từ “cách thức” gặp mặt cho đến khi trở thành thầy trò rồi rum rui thế nào lại thành ra như bây giờ. Sau khi nghe xong cậu ta chỉ xùy một cái rồi phẩy tay.

- Tưởng gì -_- Tụt cả cảm xúc. Quá bình thường.
- Thì có ai nói gì đâu. Tôi chỉ đang nghĩ không biết rồi chuyện này sẽ đi về đâu.
- Đến đâu thì đến nghĩ làm gì. Đã là duyên phận rồi thì dang nào chả thế. Mà số cậu đen như cái “mông” nòi. Định mệnh của người ta long lanh đẹp đẽ bao nhiêu thì định mệnh của cậu lại là mấy chiếc giày.

Đang định vung tay lên bấm cho tên đó một cái thì điện thoại của tôi đổ chuông, màn hình nhấp nháy cái tên “Anh Thầy”.

- Ngốc, em đang ở đâu đấy?
- Em hôm nay chắc không tập piano được rồi. Em hôm nay không có tâm trạng.
- Em đang ở đâu? – Anh Quân bỏ qua lời nói của tôi mà hỏi tiếp câu hỏi của mình.
- Em đang ở quán cafe...

Anh nghe xong chỉ ừ một tiếng rồi cúp máy cái rụp. Hoàng Duy nhìn tôi, ánh mắt tò mò.

- Người đó ấy hả?

Tôi ừ một tiếng rồi lại nhìn xuống chiếc điện thoại, một tin nhắn từ ai kia...

“Ra ngoài đi!”

Tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao nhưng Anh Quân đã nói thế thì cứ làm thế đi. Tôi vội vã từ biệt Hoàng Duy, cũng không quên lấy số điện thoại và nick facebook để tiện liên lạc rồi chạy biến ra ngoài cổng. Anh Quân đứng đợi tôi ở một góc ven đường. Vừa nhìn thấy tôi anh đã ra lệnh bắt tôi lên xe, giọng điệu khiến cho người ta phải rung mình.

Anh Quân suốt dọc đường không nói gì. Mãi cho đến khi tới nơi, gửi xe xong anh mới nói một câu cụt lùn nhưng khiến tôi rung rinh.

- Đi theo tôi.

Anh Quân rải từng bước dài trên con đường rộng thênh thang. Đó là một con đường rộng lớn, hai bên đường rợp những tán cây gần như che kín bầu trời. Trời thu, cây thay lá. Lá vàng cứ neo mình theo những cơn gió vi vu rồi đáp xuống mặt đất. Tôi nhìn lá cây rồi lại nhìn con người đang trầm mặc đi phía trước. Người đó có một bóng lưng rộng rộng khiến tôi cảm thấy muốn được tựa vào nhưng sao bóng lưng ấy xa vời quá...

Một buổi chiều thu, lá vàng rụng đầy, hương hoa sữa ngào ngạt nhức óc, có một người đi trước một người theo sau. Dù đang cùng đi trên một con đường nhưng họ lại đang mang những tâm tư trong thế giới của riêng mình. . . Tôi dừng bước, đưa tay ra định nắm lấy hình bóng cao lớn ấy nhưng nắm mãi nắm mãi, càng nắm anh càng đi xa hơn. Tôi đã đứng lại còn anh thì vẫn cứ đi. Tôi ngậy người nhìn theo. Anh Quân đi được thêm một lúc không thấy tiếng bước chân tôi theo sau thì dừng lại đánh mắt tìm.

– Em đi chậm thế.

Anh nói khi tôi đi tới chỗ anh.

– Con đường này có rất nhiều kỉ niệm đối với tôi.

– Ô. Thế ạ. – Tôi có nặn ra một nụ cười méo mó. Tâm trạng hỗn độn. Tôi thấy buồn. . .

– Đây, em thử nói xem cảnh ở đây có đẹp không?

– Đẹp.

– Ha..

Anh thở hắt ra một tiếng rồi bước nhanh về phía gốc cây đối diện như thể nếu anh chậm trễ thêm một phút nào nữa thì nó sẽ biến mất vậy. Anh đứng ngẩn ngơ một lúc rồi chỉ vào gốc cây. Gốc cây xù xì rong rêu có một vết khắc tạo thành rãnh hình trái tim đã cũ, rong rêu mọc đầy khiến nó trở nên khó nhận biết.

– Là do thầy với cả. . . ?

– Ừ. – Anh Quân chen ngang khi tôi chưa kịp nói hết câu. – Cũng đã lâu rồi. Giờ rêu bám hết lên rồi.

Tôi nhanh mấp một cái, đại khái là cười. Anh định nói gì đó nhưng thấy tôi đã quay lưng đi thì lại vội vã đi theo. Tâm trạng tôi trở nên ồ ạt như chiếc bánh mì nhúng nước. Tới cái gốc cây phía trước thì tôi nhìn thấy một cây cỏ bốn lá. Nó cũng chẳng khác gì cỏ ba lá ngoại trừ việc nó có thêm một chiếc lá nữa. Chỉ vì có thêm một chiếc lá đã khiến nó trở nên đặc biệt hơn. Tôi thấy mình giống cỏ ba lá còn bạn gái cũ của Anh Quân, chị ấy giống cỏ bốn lá, đặc biệt hơn tôi, được anh chú ý hơn tôi.

– Em tìm cái gì thế? – Anh Quân lại gần chỗ tôi rồi cũng ngồi xuống, dùng một ánh mắt kì dị để nhìn thứ cỏ màu xanh lá trên tay tôi.

– Là cỏ bốn lá.

– Để làm gì?

– Là cỏ bốn lá trong truyền thuyết ấy. À mà em có kể thầy cũng không thấy hứng thú đâu. Thầy đâu có tin vào mấy cái này đâu chứ. . .

– Kể thử xem nào.

Anh nhìn tôi. Khoảng cách rất gần, từ tôi đến anh, chỉ cách nhau có vài xentimet. Tôi có thể nhìn thấy rõ hình ảnh ngơ ngác của mình phản chiếu qua đôi mắt nâu ấy.

– Có một truyền thuyết về cỏ bốn lá. Câu chuyện kể rằng đứa bé trên thế gian can đảm bước vào rừng sâu, đi mãi đi mãi qua bao thác ghềnh với một trái tim dũng cảm sẽ tìm được loại cỏ bốn lá, loại cỏ sẽ mang lại nụ cười hạnh phúc mãi mãi – nụ cười hạnh phúc của trẻ thơ. Khi tìm được ngọn cỏ bốn lá, đứa trẻ sẽ đứng trong gió, đặt ngọn cỏ vào trái tim nồng ấm và hát khúc ca đồng dao. Mỗi lá trên ngọn cỏ tượng trưng cho một thứ quý giá nhất của cuộc sống.

Tôi vừa đi vừa kể cho anh nghe về truyền thuyết cỏ bốn lá mà hồi nhỏ tôi hay được nghe bố kể. Cứ kể được một đoạn tôi lại ngưng lại để chắc chắn là anh vẫn đang nghe tôi kể và cứ mỗi lần như thế là anh lại hỏi và bắt tôi kể tiếp.

– Rồi sao? Tượng trưng cho những thứ gì?

– Lá thứ nhất đứa bé thì thầm: đó là niềm hi vọng. Lá thứ hai đứa bé mỉm cười: là niềm tin. Lá thứ ba : là tình yêu. Và lá cuối cùng: là sự may mắn. Đó là bốn món quà thượng đế ban tặng cho mỗi đứa trẻ khi chúng mới ra đời nhưng để tìm được chúng đứa trẻ ấy phải mãi đi tìm, tìm trong rừng sâu của cuộc đời với trái tim dũng cảm. . . Truyền thuyết vẫn tiếp tục đến ngày hôm nay, và truyền thuyết mãi là truyền thuyết vì mỗi đứa trẻ sinh ra lớn lên mãi đi tìm công danh và sự nghiệp nên chúng lãng quên con đường tìm đến với ngọn cỏ bốn lá mà thượng đế trao cho. Đến khi chúng vấp ngã, chúng mới nhớ đến khúc đồng dao của ngày xưa. Chúng thần thờ và than thở “chiếc cỏ bốn lá đâu rồi?”. Nhưng đứa trẻ đâu biết thượng đế trên cao đang mỉm cười. Khi đứa trẻ đau vì vấp ngã, đó là tình yêu. Khi đứa trẻ tin rằng mình không cô độc khi vấp ngã, đó là niềm tin. Khi đứa trẻ nhìn thấy những đứa trẻ khác còn đau khổ hơn mình, đó là sự may mắn. Và khi đứa trẻ nghĩ rằng mình phải đứng dậy là đi tiếp, đó là niềm hi vọng. . . Từ đây người ta cho rằng ai tìm được cỏ bốn lá thì sẽ gặp may mắn và mọi điều ước sẽ trở thành hiện thực.

– Vậy hả?

– Tuy nhiên truyền thuyết về cỏ bốn lá có nhiều lắm. Đây chỉ là một trong số đó thôi. Tại vì hồi nhỏ bố hay kể cho em nghe nên em nhớ. . .

– Còn em thì sao?

Anh Quân hỏi một câu chẳng liên quan trong lúc tôi đang thao thao bất tuyệt khiến tôi đơ toàn tập. Anh bình tĩnh bao nhiêu thì tôi bối rối bấy nhiêu. Thậm chí tôi còn cảm thấy ánh mắt anh gọi lên một tia ảm áp...

– Là sao ạ? Em không hiểu.

– Em tìm được cô bốn lá rồi vậy em đã có được bốn điều trên chưa?

Tôi đã tìm được cô bốn lá nhưng liệu tôi có chắc rằng tôi tìm thấy “niềm tin”? Có chắc tôi dám “hy vọng”? Có chắc tôi đã nắm được “tình yêu”? Liệu có chắc tôi “may mắn”? Về niềm tin, hy vọng và cả may mắn nữa, tôi tin là tôi có thể có những thứ đó nếu như tôi cố hết sức. Vậy còn tình yêu? Người tôi yêu đang đi ngay cạnh tôi đây nhưng tình cảm của anh thì tôi không chắc. Ở cạnh anh mà tôi thấy anh xa quá. Anh ở đây nhưng con tim anh chắc đã ở nơi xa...

– Em nghĩ, chắc em chỉ có được ba trong bốn cái đó thôi. Cái còn lại, chắc sẽ chẳng bao giờ có được.

– Nghe xem, nói như bà già ý. Con nhóc này. – Anh cười lớn, xoa đầu tôi rồi bất chợt lại trở về với vẻ trầm ngâm. – Em phải mạnh mẽ lên, Tú An... Cô bốn lá, em nghĩ mình chỉ có được ba điều trong bốn điều thì nhất định em phải mạnh mẽ để có thể tiếp tục đi tìm nốt điều còn lại. Biết chưa?

– Sao thầy biết em có thể tìm nốt điều còn lại?

– Vì truyền thuyết nói thế mà...

Lời anh nói nhẹ nhàng. Anh Quân thông dong nhét hai tay vào túi quần rồi đi tiếp. Đi được một đoạn anh chợt quay lại nhìn tôi đang thơ thẩn thẩn. Anh cười một cái híp mí rồi nói.

– Này, có lẽ tôi đã quên cô ấy rồi. Piano lại là niềm yêu thích của tôi đấy Ngốc ơi...

Tôi nhẩn mặt nhìn anh rồi cười một cái. Gì mà ngốc chứ, nhưng mà anh nói gì cơ? Anh quên ai cơ?

Tôi xòe tay nhìn vào chiếc lá nhỏ xíu, màu xanh lấp lánh... Có ba lá cộng thêm một lá... Có lẽ cô bốn lá mà tôi tìm được là một trường hợp đặc biệt. Ý nghĩa cánh thứ tư của cô bốn lá mà tôi vừa tìm được, có lẽ là tình yêu...

* Chú Thích: (1) để biết thêm về Hoàng Duy, các bạn tìm đọc truyện “Evil Sunshine – Ác ma mặt trời”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: NGỌT NHƯ KẸO

Tôi đem chiếc cô bốn lá đặc biệt ấy ép vào một quyển sổ nhỏ đợi hôm nào đó rảnh rỗi sẽ mang nó đi ép khô. Phải làm như vậy thì may ra tôi mới giữ được nó. Giả như tôi cũng có thể áp dụng cách này với Anh Quân. Tôi sẽ mang anh đi ép khô, sẽ treo anh vào móc khóa hoặc mặt dây chuyền đeo lưng lưng cạnh mình. Khi nhớ có thể mang ra ngắm rồi sau đó lại bỏ vào túi, quả là một “cao kiến” dở hơi hết mức.

Tháng mười trời trở lạnh, cái lạnh không buốt giá như giữa đông nhưng cũng đủ khiến ta rùng mình. Cuộc thi âm nhạc đang tới gần và lịch tập của tôi cũng dày lên, chen kín gần như toàn bộ thời gian mà tôi có. Cuộc thi này có hai vòng. Vòng một là các học sinh của các trường trong quận sẽ thi đấu với nhau để chọn ra những thí sinh có đủ khả năng thi tiếp. Vòng chung kết sẽ là thí sinh từ các quận huyện thi đấu. Đây mới là vòng loại thôi mà tôi đã cảm thấy căng thẳng thế này thì không biết vòng chung kết tôi sẽ thể thám đến mức nào nữa.

Cô chủ nhiệm thông báo rằng tôi và tất cả những ai tham gia cuộc thi sẽ phải học theo một chế độ đặc biệt và nhà trường sẽ phải tổ chức một kì thi học kỳ sớm cho chúng tôi bởi khi cuộc thi diễn ra trùng với thời gian chúng tôi thi học kì. Chính vì vậy khoảng thời gian này tôi chẳng khác nào bị đi đày. Ở trường, giờ học thì học ở lớp khác với một chương trình đã được rút gọn, giờ nghỉ thì tập luyện dưới phòng truyền thống. Cả ngày đến trường nhưng chẳng có nổi một phút tôi được ngồi ở trong lớp mình. Đạo này tôi lại rất hay gặp thằng nhóc Minh Hoàng ở phòng truyền thống vào giờ nghỉ. Nó khiến tôi không thể tập nổi. Tôi nói chuyện này với Anh Quân. Anh nói rằng tôi không nên phô diễn toàn bộ mảnh khỏe hay kĩ năng của mình ra bởi cuộc thi này mang tính cá nhân chứ không phải đồng đội. Thế là toàn bộ việc tập luyện và chuyện học hành của tôi đều do Anh Quân quản lí. Anh vạch ra cho tôi cách luyện mà không phải trực tiếp tập đàn, anh hướng dẫn tôi hoàn thành những bài tập ở trường trình học mới. Anh dạy tôi, truyền lại cho tôi tất cả những gì anh tâm đắc. Anh nói rằng tôi là tâm huyết của anh. Điều này khiến tôi càng thêm quyết tâm, tình cảm dành cho anh cũng lớn lên. Tôi yêu anh trước khi tôi kịp nhận ra mình phải dừng lại. Mà kể cả thế tôi cũng không chắc là mình sẽ dừng được.

Tôi nào tôi học cũng phải có Anh Quân. Dường như không có anh thì tôi không học nổi. Cũng vì thế mà giờ đây trong phòng của Anh Quân ngoài những đồ đạc vốn có giờ lại xuất hiện thêm một chiếc bàn nhỏ làm bàn học cho tôi, trên đó là đủ thể loại sách vở thuận tiện cho việc học hành của tôi. Bức tường sau cánh cửa ra vào dần dần bị những tờ giấy ghi chú chi chít chữ che lấp. Nhìn nó đẹp một cách “kinh dị”. Tôi đã đề nghị Anh Quân gỡ hết những mảnh giấy nhớ đó xuống bởi nó làm che mất tường trong phòng anh nhưng anh nói cứ để đó, không được gỡ xuống. Vậy nên tôi không những cứ để kệ đó mà còn dán thêm vào cho nó nhiều. :D

Hôm nay là ngày tôi có thể trở về lớp học chính vì giáo viên dạy chương trình đặc biệt cho chúng tôi bận việc gia đình. Tôi đến lớp từ sớm, phần vì hôm nay tôi phiên tôi trực nhật, phần vì tôi muốn tận dụng lúc phòng truyền thống không có ai để có thể dễ dàng tập một mình với cây piano. Sau khi lau bảng và quét lớp sạch sẽ tôi mò xuống phòng truyền thống và quả nhiên là chẳng có ai ở đây vào cái giờ này cả. Tôi muốn thử tập lại phần sau của bản nhạc “To Zanarkand”. Anh Quân nói trong đợt thi vòng loại tôi sẽ không chơi bản nhạc đó vì hiện giờ tôi mới chỉ gọi là biết đánh phần cuối chứ chưa thành thạo. Bản nhạc ấy nên để khi nào lọt vào bán kết nó sẽ giúp tôi chiến thắng. Đó là trích nguyên lời Anh Quân. Tôi nghe xong thì tự nhủ không biết mình có qua nổi vòng loại hay không mà anh đã vội lo tới vòng bán kết. Tóm gọn lại là anh “ít cho” tôi chơi bản nhạc ấy, anh muốn tôi luyện tập kĩ càng bài nhạc mà tôi sẽ dự thi. Nhưng tôi mà nghe lời thì sẽ chẳng phải là tôi nữa.

Sau một hồi mê mẩn bên những phím đàn tôi vờn vai một cái cho đỡ mỏi. Tiết trời ngày một lạnh. Gió khẽ lay nhẹ mấy cành cây bên cửa sổ khiến tôi hơi giật mình. Tôi chợt nhớ đến Duy Khang, đã lâu rồi tôi không gặp mặt anh. Nghe nói anh bị bố mẹ bắt ép đi du học nước ngoài. Anh đi mà chẳng để lại cho tôi một lời chào, chẳng để cho tôi kịp nói hết lòng mình, cứ vậy mà đi. Tôi nhớ lại hình ảnh bóng anh xa dần, có thể đó sẽ là lần cuối cùng tôi nhìn thấy hình bóng ấy. Khang nói anh tin rằng tôi sẽ đạt được giải nhất trong cuộc thi lần này, Anh Quân cũng chắc nịch như vậy cho nên tôi càng phải nỗ lực hơn nữa. Nhưng mà cố gắng như thế mà chẳng biết kết quả ra sao.

Tôi thờ dãi thướt rồi đi men theo dãy hành lang vắng lặng về lớp. Đã có bao nhiêu người tôi gặp họ rồi lại phải từ biệt họ? Ngay chính tại dãy hành lang này tôi đã bị Mai Hương lôi xềnh xệch vào wc nữ vào đúng hôm Noel, bị dội nước cho ướt như chuột chủ. Cũng vì thế mà Anh Quân hôm đó đã được một phen sợ hết hồn. Cũng từ đợt đó mà tôi biết được Việt Anh và Linh Trang “cắm” nhau. Về gần đến cửa lớp học cũ năm lớp 10 tôi lại nhớ đến buổi tối hôm Valentine Duy Khang đã tỏ tình và cũng từ đó bao nhiêu rắc rối ừn ừn kéo đến. Chuyện xảy ra từ hồi tháng 2, giờ là cuối tháng 10 đầu tháng 11. Mới có từng ấy thời gian mà biết bao nhiêu chuyện xảy ra đến cả tôi cũng còn không ngờ nổi. Đáng sợ thật.

Về đến lớp cũng chỉ có lác đác vài người đến nhưng chúng nó đến rồi lại rủ nhau ra ngoài ăn sáng. Tôi về chỗ, úp mặt xuống bàn, suy nghĩ mông lung một hồi rồi ngủ thiếp đi. Lúc tôi tỉnh dậy thì cũng là lúc trống vào giờ. Cô chủ nhiệm tươi cười thông báo cho chúng tôi một tin khiến cho cả lớp đang nhốn nháo như cái chợ đột nhiên im bật, ai cũng chăm chú lắng nghe.

– Lớp học chúng ta sắp tới sẽ có một bạn học sinh chuyển đến.

Lớp tôi Ò lên một tiếng rồi thì nhau hỏi về sơ yếu lí lịch của lính mới. Cô chủ nhiệm cười rồi ra hiệu cho cả lớp im lặng.

– Là một bạn nữ. Bạn này du học ở nước ngoài. Nhưng hiện tại gia đình bạn vẫn chưa thu xếp xong công việc. Có lẽ phải tuần sau mới chuyển về lớp ta. Cô thông báo trước để cả lớp chuẩn bị chào đón bạn mới. Rồi, cô thông báo vậy thôi. Các em mở sách vở ra chúng ta học bài mới.

Tiết học cứ trôi đều đều. Những lời cô giảng đều từ tai này trôi sang tai kia, chẳng đọng lại chút gì. Cũng phải thôi, có bạn mới cơ mà, mà lại là bạn nữ nữa, kiểu gì bọn con trai lớp tôi chẳng “mất ăn mất ngủ” ngóng chờ cô bạn kia. Tôi cũng chẳng tò mò tới mức kinh khủng như thế, dù gì đẳng nào cũng sẽ chuyển về đây thôi, đẳng nào chả biết.

Trời cuối thu đầu đông, gió mang theo hơi thở lạnh lẽo khiến người ta có chút rùng mình. Chiếc lá thu úa vàng là lướt theo gió bay vài vòng rồi mới chịu chạm đất. Tôi nép mình vào một góc của phòng truyền thống, mắt hướng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Trông tôi giống như một cô gái buồn đang chờ đợi một điều gì đó ở phía ngoài cửa sổ xảy ra. Thực chất tôi chẳng biết mình đang làm gì ở đây. Đạo gần đây tôi ít khi lên lớp chính, ít gặp Lam và Thùy hay Việt Anh. Có lẽ vì thế mà tôi cảm giác như mình bị chúng nó cho “ra rìa” nhưng đó chỉ là cảm giác của tôi. Nhưng có lẽ chỉ là do tôi nghĩ nhiều bởi vừa rồi Thùy vẫn rủ tôi xuống canteen mà. Lúc đi ngang qua bảng thông báo nó còn nhắc cho tôi nhớ lịch thi học kỳ của chúng tôi, là vào cuối tuần. Những đứa như tôi chỉ phải thi năm môn học chính gồm toán, lý, hóa, văn, anh còn mấy môn phụ đều được miễn. Mấy môn kia đối với tôi chẳng “xi nhè” gì đâu ngoại trừ môn hóa, tôi vẫn rất sợ môn hóa. Cuối tuần này thi, trong đầu tôi cũng có được vài ba chữ lờ mờ đủ để làm bài tốt, riêng môn hóa nếu như ông trời không quá đầy đoạ thì tôi có lẽ thoát điểm liệt.

Tôi ngồi nhìn mông lung mãi rồi cũng chán, cũng chẳng muốn lên lớp nữa, lôi điện thoại ra ngồi chơi game. Game cũng chỉ được một lúc. Tôi lại ngồi lục từng cái ảnh trong điện thoại ra ngồi xem, gặm nhấm cái quá khứ, hồi tưởng lại từng kỉ niệm qua lướt ảnh trôi qua trên màn hình điện thoại bé tí teo. Toàn ảnh chụp từ hồi cấp 2, chụp toàn những thứ rất linh tinh và bệnh hoạn. Cái ngày đó chúng tôi mới chỉ là những đứa trẻ không hơn không kém, chơi với nhau một cách vô tư và hồn nhiên nhưng giờ thì mỗi đứa một nơi, mỗi đứa một góc trên quả đất hình tròn. Nếu như có thể, tôi sẽ chọn trở về với ngày thơ bé, lúc nào cũng chỉ tung tăng chạy nhảy. Nhưng đáng tiếc, cuộc sống lại không tồn tại hai chữ “nếu như”. Cuộc sống hiện tại của tôi cũng khá ổn nhưng ngày xưa đó vẫn có gì đó khiến tôi muốn quay trở lại. Tôi thờ dãi rồi đi về lớp học. Một cảm giác nặng trĩu bất lực lúc tôi quay lưng đi, như thể đau lòng vì mất đi một thứ gì đó tôi đã từng rất quý trọng. Tôi cũng không hiểu tại sao bản thân lại cảm thấy thế, điểm báo chẳng?

...

Tôi khoan tròn chân ngồi trên sân thượng, khoác một chiếc áo ni giúp tôi có thể ngồi lặng yên ở trên sân thượng suốt gần hai tiếng đồng hồ. Cuốn vở văn chiếm quá nửa là những nốt nhạc vẽ vờn lung tung nằm lẩn lóc ở chân tường, một đồng những mảnh giấy bị vo tròn rơi đầy xung quanh chỗ tôi ngồi, một chút vụn tầy vương vãi, vài ba cái bút chì bị mòn. Tôi đã hoàn thành xong kỳ thi học kì sớm của mình từ hai hôm trước, nói chung bài làm của tôi cũng gọi là tạm được, đề thi không dễ mà cũng không phải là quá khó. Có thể thấy được rằng nhà trường đã quá “chiều cố” cho chúng tôi trong đợt kiểm tra sớm này, nhất là môn hóa. Nhưng dù vậy tôi vẫn hoàn thành bài thi của mình một cách tương đối tốt. Thi xong tôi chỉ cần phải tập piano, thậm chí lười nhác không lên lớp học cũng chẳng sao.

Thì xong đáng lẽ tôi phải dính chặt móng ở những nơi có piano như Back In Time hoặc là phải tổ chức một bữa đi chơi xa “xi-trét” sau thi mới đúng. Nhưng có một lí do đủ để kìm chân tôi ở nhà vào buổi tối như thế này, đó là hôm nay giỗ bố tôi. Đã gần 8 năm nay, năm nào cũng vậy, tiết trời cứ chuyển lạnh là cái ngày ác mộng đó lại trở lại đeo bám tôi. Ngày thường dù có nhớ đến nhưng cũng không thể khiến tôi thương tổn như thế. Tôi cho phép mình được yếu đuối vào ngày này, được khóc, được trở nên điên loạn khi chỉ có một mình. Hôm nay là một ngày cũng dạng hao hao như thế. Buổi sáng tôi dậy từ sớm đi chợ cùng mẹ (nói vậy cho oai chứ thực chất tôi chỉ là đi cùng để xách đồ cho mẹ), sau đó vào bếp phụ mẹ và chị làm cơm. Dù có cả các cô, các thím sang làm giúp nhưng tôi vẫn chỉ quanh quẩn ở đó hóng người lớn nói chuyện. Sau khi họ hàng đã về hết, dọn dẹp xong xuôi mọi thứ, mẹ tôi đi nghỉ, anh chị tôi đi lượn phố, tôi lại giam mình trong phòng gần như cả nửa buổi chiều chỉ để ngủ. Tôi ngủ lả lợc, ngủ như chết. Mỗi khi lơ mơ tỉnh dậy là tôi lại tự vui mình xuống gối ngủ tiếp bởi chỉ khi nào ngủ thì tôi mới thôi nghĩ lung tung. Tôi tưởng rằng mình có thể ngủ hết cả buổi chiều cho đến khi Dương Thủy, con bé đáng yêu của mọi thời đại, đập mở cửa phòng nhảy chồm lên giường tôi. Nó chơi với tôi cũng được 16 năm. Từ khi cả hai mới lọt lòng đã chơi với nhau. Có thể các bạn không tin và sẽ nghĩ rằng, mới lọt lòng thì biết cái quái gì mà bạn với chả bè chơi hay không chơi nhưng thực sự theo lời phụ huynh thì đúng là chúng tôi bám dính lấy nhau từ khi còn bé rồi sau này hai đứa không được học chung nên ít thân hơn nhưng vẫn chơi với nhau. Thủy biết hôm nay là ngày giỗ bố tôi nên ngày này hàng năm nó đều mua kem rồi nhảy vào phòng tôi. Hai đứa vừa nhấm nháp vị lạnh buốt óc của kem tan ra trong khoang miệng trong thời tiết se lạnh, vừa ngồi về ra đủ thứ chuyện linh tinh để giết thời gian. Lần nãy cũng không phải ngoại lệ nhưng chúng tôi chỉ ngồi được một lúc thì tôi phải đi đến Back In Time tập đàn cho cuộc thi âm nhạc diễn ra vào ngay ngày kia. Sau khi Thủy đi rồi Anh Quân nhắn tin nói anh bận đột xuất nên tôi không phải đi nữa. Thật là, lúc anh báo cho tôi thì Thủy cũng về đến nhà rồi, giờ lại bắt nó sang đây cũng quá tội. Đang lúc nhàn rồi chẳng biết làm gì thì Linh Trang gọi điện, nó kêu tôi xuống mở cửa cho nó. Linh Trang xuất hiện trước mắt tôi với một chùm bóng bay đủ màu sắc. Nó chia ra rồi nhe răng cười.

– Tặng mừng.

Tôi tròn mắt nhìn nó rồi cũng nhận lấy. Sau đó Trang an ủi tôi hồi lâu rồi nó kết một câu.

-Thôi vui lên nha mậy, tao phải đi rồi. Việt Anh đang đợi.

Tôi đâm nó một cái rồi cũng để nó chạy đi với “dza”. Con hăm tự dưng vác đến một đồng bóng bay để an ủi tôi rồi chạy biến khiến tôi chẳng biết xử lí cái đồng của nó ấy kiểu gì, đành lúi lút cả lên tầng 4 để tạm. Khổ sở vật vả để lúi hết đồng bóng bay đó lên tầng 4 mà không làm nổ bất kì quả nào, tôi tự cảm thấy khâm phục mình.

Sau khi tìm được chỗ chứa đồng bóng bay tôi đứng thờ một lát rồi đi xuống. Lúc bước tới chân cầu thang thì cánh cửa tủ đặt ở góc phòng tự động hé ra tạo nên một tiếng két khiến tôi rợn người. Đây cũng chính là phòng thờ. Như một phản xạ tôi nhìn lên bức di ảnh của bố trên ban thờ. Nét cười trên gương mặt bố vẫn vậy, đôi mắt sáng, mái tóc hoa râm... Trông tìm tôi đập thành thịch, chân tay bủn rủn tiến về phía tủ ở góc phòng nhưng đôi mắt thì vẫn nhìn lên phía ban thờ.

Tôi sợ gần chết mà vẫn cố tỏ ra bình tĩnh tiến về phía cái tủ đồ đó. Tôi rất ít khi lên đây, dù có lên cũng chẳng bao giờ mở vào cái tủ này. Tôi vịn vịn tay rồi hít một hơi thật sâu, tôi đứng sẵn ở tư thế chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào, toan mở cánh tủ đó. Cái tiếng “két” đáng sợ phát ra từ cánh cửa cũ kĩ đó lại một lần nữa vang lên. Tôi có thể cảm nhận thấy da gà gai ốc lông vịt lông lợn đang nổi lên rần rần.

Bên trong thực chất chẳng có gì đáng sợ, đó chỉ là đồng đồ cũ kĩ không sử dụng nữa thì vứt lên đây, vậy thôi. Ngoài những vật dụng linh tinh vớ vẩn ra thì còn một thứ nữa thu hút sự chú ý của tôi. Đó là một cuốn sổ đã ngả vàng đặt ở trong một chiếc thùng đầy bụi và mạng nhện. Cuốn sổ đó trông quen quen, đó không phải là cuốn sổ vẽ của bố sao? Tôi nhớ là tôi đặt nó ở trong phòng mình cơ mà, sao nó lại ở đây? Trong cái thùng đó? Mọi cảm giác sợ hãi ban nãy giờ bay đâu mất. Trong đầu tôi chỉ toàn là sự hiếu kì về chiếc thùng cũ kĩ kia.

Tôi phui sạch bụi trên chiếc thùng đó, bê xuống phòng mình rồi khóa trái cửa lại. Đặt chiếc thùng lên bàn, tôi cẩn thận nhấc cuốn sổ đặt sang một bên. Bên trong chiếc thùng đó, ở một góc là chồng ảnh gia đình. Những hình ảnh xưa cũ, hai anh em tôi đứng cạnh nhau lệch tha lệch thếch như vừa đánh nhau, ảnh mẹ bế tôi còn ông anh trai thì được bố bế, ảnh bố đứng cạnh mẹ... Đặt đồng ảnh sang một bên tôi kéo cái thùng cũ gần về phía mình. Nhặt kĩ, lưu bút và cả một cuốn sổ. Trời ạ sao mà lăm lăm thế @@ Tôi mở cuốn sổ đó ra... Nằm ngoài với suy nghĩ của tôi, đó không hoàn toàn là sổ vẽ, bên trong cuốn sổ đó có một bản nhạc phổ và một bức tranh chưa hoàn thiện. Bức tranh vẽ một người nào đó nhưng người đó mới chỉ phác họa xong cái thùng đó lên trả lại vị trí cũ. Giá mà tôi biết về tôi sẽ hoàn thiện bức tranh còn đang dang dở kia.

Đúng là thân làm tội đời, tự dưng vác về một đồng bóng bay rồi giờ chẳng biết làm gì với nó. Tôi lại nhớ đến mấy bộ phim hoạt hình đã xem, người ta khi buồn thường buộc một mảnh giấy nhỏ vào quả bóng bay rồi thả cho nó bay đi. Nghe thì có vẻ trẻ con và ấu trĩ nhưng cũng không phải là một ý kiến tồi. Tôi vẽ ra giấy những điều khiến tôi buồn thay vì ghi ra chúng bởi chẳng may có ai bắt được quả bóng đó thì những gì mà họ thấy sẽ chỉ là những bức hình nguyệt ngoạc.

Tôi cứ mân mê ngồi thả bóng, nhìn thấy những quả bóng sắc sỡ dần bay cao lên bầu trời. Một cảnh tượng đẹp đến không ngờ. Tôi cũng muốn được bay cao như thế. Như thế cả bầu trời bao la rộng lớn kia chỉ làm nền cho một mình tôi thôi.

– Này cô ngốc kia em làm cái gì thế?

Cái giọng điệu đáng ghét cộng thêm cái cách gọi tôi là “ngốc”, chẳng cần quay lưng lại tôi cũng biết đó là Anh Quân.

– Ông thầy lên đây làm gì ạ?

– Tôi lên thấp nén hương cho bác. Chưa lên đến nơi đã thấy có con bé đạo đạo ngồi thả bóng rồi cười một mình.

– Sao thầy cứ thích gây sự thế nhỉ?

– Nhìn thấy em tôi không trừu không chịu nổi.

Anh cười rồi bỏ mặc tôi nhăn nhó hậm hực ngồi ở góc sân mà đi vào phòng thờ. Một lúc sau anh quay ra chỗ tôi ngồi rồi véo nhẹ vào tai tôi.

– Ngày kia thi rồi mà còn ngồi đây mơ mơ màng màng cái gì thế hả? Định buộc bóng bay vào nhà giống trong phim “Up” hả? Không phải là em xem hoạt hình nhiều quá đâm ra điên rồi đấy chứ?

– Vô duyên nhò. Em làm gì kệ em.

Anh Quân nhìn quanh rồi ánh mắt anh chợt dừng lại ở chỗ tôi. Anh cúi xuống nhặt lên một tờ giấy đã cũ, là bản sheet nhạc mà tôi tìm được trong cái thùng cũ. Tôi đề đó, định khi nào rảnh sẽ lôi ra đánh thử, không ngờ anh nhìn thấy, cầm lên xem vẻ ngạc nhiên. Thấy vậy tôi cũng vo vọi mấy mảnh giấy trên sàn, xếp cẩn thận rồi giấu biến. Anh nhìn chăm chăm vào bản nhạc kia, lăm lăm gì đó rồi quay sang hỏi tôi.

– Cái này ở đâu ra vậy?

– Em tìm thấy trên kho, định hôm nào đánh thử... Em cũng không biết nó từ đâu mà có.

– Cho tôi nhé. Vì dù sao tôi cũng đảm bảo là em không đánh được khuôn thứ 4 và 6 đâu.

– Thầy coi thường em thế.

– Đảm bảo là em chưa đánh được.

Tôi đành ngậm ngùi nhìn anh cất tờ giấy vào túi áo. Thấy mình bị tôi nhìn chăm chăm, anh đành thờ dài.

– Thôi được rồi, tối mai sang nhà tôi tập đàn, tôi sẽ đàn cho em nghe thử được chưa. Còn bây giờ thì em có thể dẹp cái trò bóng bẩy này đi được không?

Mặc dù chính miệng anh nói thế nhưng rốt cục anh vẫn cảm lấy trái bóng cuối cùng rồi thả tay. Quả bóng màu tím trong suốt nhẹ bằng bay vào không trung. Tôi nhìn theo màu tím ấy cho tới khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ trên bầu trời rồi náu mình vào những đám mây vì vu cùng cơn gió. Tôi tò mò không biết Anh Quân đã ước gì bởi lúc ấy tôi thấy khóe miệng anh khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười...

Hôm sau dù không là chủ nhật nhưng cả tôi và Anh Quân cùng không phải đến trường. Thế nên buổi sáng hôm ấy mặc cho ai kia có cố gắng gọi bao nhiêu cuộc, nhắn bao nhiêu tin thì tôi vẫn trung thành với cái giường yêu dấu của mình. Kể cũng phải, tối hôm qua tôi thức rất khuya chỉ để ngồi vẽ. Tự nhiên tôi muốn vẽ. Cái cảm giác muốn được tí mẩn ngời về vẽ tấy tấy lại đây áp trong tôi. Thế là mặc kệ cho nhiệt độ buổi tối giảm xuống còn có 20°C tôi vẫn khoác một chiếc áo nỉ, leo lên sân thượng ngồi cho tới khi lão anh già dùng bạo lực đe dọa tôi mới chịu lếch thếch về phòng đi ngủ. Ngày mai là ngày cuộc thi vòng loại diễn ra. Tôi là một đứa không có duyên với ba cái trò thi cử như thế này. Bình thường thì chẳng sao nhưng cứ hễ đi thi hay nhắc đến là tôi lại thấy căng thẳng, chân tay run lẩy bẩy, đầu óc trở nên mụ mẫm. Chính vì vậy nên lần cuối tôi tham gia một cuộc thi đó là năm tôi học lớp mẫu giáo lớn. Lần đó tôi được chọn vào đội múa do các cô chọn lựa. Nói là thi chứ thực chất chỉ là đám trẻ con các lớp mầm, lớp hạt, lớp quả thi nhau khua tay múa chân loạn xạ để nhận bím bím và cái bôm công chúa, hết. Tôi vẫn còn nhớ lần đó khi bị đẩy ra đứng giữa sân khấu trong tình trạng vừa ngủ dậy và rất buồn tè trông tôi chẳng khác gì khúc gỗ mục. Cứ đứng yên ở đó nhìn khán giả trân trân trong khi nhạc nổi lên, chúng bạn thì đã vào hàng và bắt đầu múa theo các động tác được dạy. Tôi hồi đó còn hồn nhiên đến nỗi đang đứng giữa khán đài mà còn thần nhiên hét to:

“Cô ơi con buồn tè, con muốn đi tè. Con không múa được. Con mà múa là con tè ra quần mất...”

... _-

Kể từ đó tôi không hề tham gia bất kì một cuộc thi nào nữa. Tôi không muốn lại tự biến bản thân trở thành tâm điểm của câu chuyện hài tếu lâm cho mọi người rèm pha. Câu chuyện xấu hổ hồi từ mẫu giáo lại một lần nữa được “đào mộ” bởi lão anh trai tôi. Mai là ngày cuộc thi diễn ra, anh tôi muốn Anh Quân đi cùng tới đó nên đã thuật lại câu chuyện đầy xấu hổ kia khi đưa tôi sang Back In Time. Không nằm ngoài dự kiến của tôi, lão anh thầy khi nghe xong thì bỏ ra cười, lăn ra cười, cười tặc thờ... Vừa cười vừa nhại lại khiến cho mấy vị khách ngồi gần đó phải nhìn anh một cách kì thị.

– Ôi trời ơi hahahaha con muốn tè :)))))) trời ạ hahahahahahahaha ôi chết mất hahahahahahaha

– Anh im đi, cười cái gì. Chủ quán gì mà cười như điên thế này – Tôi xấu hổ tới mức nổi cáu, quên luôn cả cách xưng hô.

– Thi chả đúng à mà còn gào lên – Anh tôi thấy “đồng minh” bị bắt bẻ thì lên tiếng bênh vực.

– Còn anh đi về đi. Em mách mẹ đây!!

– Tao thách mày mách luôn. Có khi mách xong mẹ còn kể thêm cho thằng Quân với hai bác nghe ấy chứ.

– Em đi về.

Tôi cau gợn xách balô bước ra cửa. Anh tôi vội kéo tôi lại rồi xin lỗi, cả hai lão anh còn ngồi cười chán chê rồi tôi mới được tha. Sau khi anh tôi “nhắc mông” ra về tôi và Anh Quân mới bắt đầu lên tầng luyện tập.

Tập cả buổi chiều không ngừng khiến tôi như cái xác sống. Lưng như sắp gãy, cổ thì đau, vai thì mỏi, đến mười đầu ngón tay cũng đau tới mức không

nhắc lên nổi. Thấy tôi liên tục than vãn Anh Quân hăng giọng rồi đưa ra nhận xét về buổi tập.

– Hôm nay thế này là tạm ổn rồi. Ngày mai cần cố gắng hơn để được chọn vào vòng trong.

– TẠM ĐƯỢC? Bao nhiêu công lao tập luyện cả buổi chiều gần 4 tiếng đồng hồ của em mà thầy gởi trong hai từ “TẠM ĐƯỢC”???

– Chứ không thì em đòi thế nào? Tập đi tập lại vẫn còn bị vấp ở đoạn giữa khuôn 7 mà còn đòi gì nữa, tạm được là còn may ấy.

– Bị vấp mỗi một chỗ với lại có phải là vấp nhiều lắm đâu, em chỉ chậm hơn có một nhịp thôi. Thầy vẫn muốn trừ eo em đấy à??

– Thôi thôi đừng có gào lên nữa nhức cả óc. – Anh bịt tai lại rồi xua xua tay về không muốn nghe nữa. – Có thể ở nhà thì không sao nhưng mai là thi rồi, phải tự hoàn thiện chứ.

– Thi biết là thế nhưng hôm nay em tập liên tiếp 4 tiếng liền đấy. Thầy xem tay em sưng hết cả lên rồi đây này, bắt đền thầy đấy.

– Bắt đền cái gì mà bắt đền. Mai cứ hoàn thành xong phần thi của mình đi. Nếu được lọt vào vòng trong thì sẽ có thưởng.

– Thưởng gì ạ? – Tôi ngừng kêu ca – Mà chắc gì em đã được vào vòng trong, nếu thế thì không được thưởng à?

– Thế thì mới cần cố gắng. Thực chất em là một đứa ngốc nhưng mà thông minh và có tài. Nhưng mà có một điểm yếu là bị tâm lý thi cử.

– Chẳng hiểu sao ngốc lại còn thông minh. Người khác đặt rất nhiều hy vọng vào em, em không muốn làm mọi người thất vọng. Mọi người cũng dành cho em rất nhiều lời tán thưởng chính vì thế nên em cũng rất sợ khi mình bị chê. Em cũng sợ những lời an ủi sáo rỗng như kiểu thương hại em vậy.

– Đúng là ngốc mà. Em cứ suy nghĩ nhiều rồi tự gây áp lực cho mình. Chính điều đó khiến em cảm thấy căng thẳng. Giờ nghỉ ít thôi, chỉ cần em cố gắng hết sức là được. Cứ coi như đó cũng chỉ là buổi tập bình thường giữa hai thầy trò như thế này thôi. Chẳng phải em đã có lần từng nói rằng học với tôi là điều tệ nhất sao?

– Công nhận là không còn gì có thể tệ hơn. – Tôi gật gù công nhận. – Nhưng mà em vẫn sợ lắm. Em không thích tự biến mình thành thảm họa một lần nữa.

– Nói chung trong cuộc thi chiều mai tôi sẽ tới đó cùng em và sau đó chúng ta sẽ đi xem phim, được chưa.

– Thầy hứa nhé? Ngoắc tay.

Tôi chìa ngón tay út của mình ra trước mặt anh. Anh Quân cười nhẹ, gõ nhẹ vào trán tôi một cái rồi ngồi xuống chơi piano một cách thân nhiên. Hành động lạ lùng của anh khiến tôi ngỡ ngàng. Đang nói chuyện mà tự dưng quay sang chơi đàn, thật chẳng hiểu nổi. Dù có hơi bất thường, dù có chẳng giống ai nhưng tôi phải công nhận rằng bản nhạc mà anh đang chơi là bản nhạc dịu dàng nhất mà tôi từng được nghe. Chất chứa trong những nốt nhạc ấy là sự quan tâm ấm áp, là chút gì đó ngọt ngào nhưng cũng có một vị chất khiến người ta giật thót. Cảm giác như đó là giọt nước mắt chuẩn bị rơi nhưng rồi lại hóa ra là một nụ cười. Một cảm giác lưng chừng nấp mé. Ấm áp nhưng chất mặn...

– Đây là bản nhạc tự tôi sáng tác dành tặng cho một người cách đây cũng lâu rồi. Bản gốc đã bị đốt còn bản sao thì không hiểu vì gì nó lại nằm trong kho nhà em.

– Là bản nhạc hôm nọ thầy lấy của em đây ạ?

– Ừ, chính là nó. Nhưng rõ ràng là tôi đã đưa cho cô ấy mà tại sao lại ở nhà em?

Tôi lắc đầu nguây nguẩy. Tôi cũng chẳng rõ đầu của tôi nheo thế nào mà tại sao bản nhạc do Anh Quân tự sáng tác lại nằm ở kho nhà tôi, hơn nữa đó còn là bản nhạc anh sáng tác dành tặng người yêu. Gia đình tôi có quan hệ gì với chị ấy sao? Mà có phải anh nói là sáng tác dành riêng cho người yêu cũ không?

Nghĩ tới đây tôi không thể tránh được cảm giác tủi thân, có gì đó buồn buồn. Nhưng tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần, lại trưng ra nụ cười nham nhở ngu dân của mình nhưng trong đầu vẫn lộn xộn những suy nghĩ không đâu về những lời anh vừa nói.

Anh Quân đứng dậy, thấy tôi vẫn ngồi im tại chỗ thì lấy ngón tay ngoắc ngoắc ngoắc ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi đi theo xuống đến phòng của anh. Cửa vừa mở, một mùi hương quen thuộc đã vội ủa vào mũi tôi. Mùi hương này có lẽ tôi chỉ duy nhất được gặp ở phòng anh và trên áo anh, ngọt như mùi kẹo. Đã có lần tôi hỏi anh về cái mùi hương ấy có phải là do anh giấu kẹo trong phòng không. Rốt cục câu trả lời mà tôi nhận được là một cái nhéo má. Anh nằng nặc lắm chuyện, còn bảo đừng nghĩ ai cũng thích ăn đồ ngọt giống mình. Hừ, thích ăn đồ ngọt thì đã sao nào, có phạm pháp đâu mà phải sợ.

Tôi cứ mãi mê nghĩ lại chuyện cũ mà chẳng để ý đến Anh Quân đang bận tìm gì đó ở trong laptop. Ngón tay di qua đi lại điều khiển con trỏ trên màn hình, vào file này rồi xóa file kia. Một lúc sau anh đặt laptop xuống bàn, hắt hắt ra trước mắt tôi, tỏ vẻ không quan tâm nhưng rõ ràng là có một sự mong chờ.

Tôi há hốc mồm nhìn vào màn hình, không tin vào mắt mình. Một đồng phim hoạt hình Tom & Jerry xếp theo thứ tự chạy dài từ trên xuống dưới.

– Cái này là...

– Có đầy đủ mấy trăm tập đấy. Không sót tập nào đâu.

– Thầy...thầy tìm hết cả chỗ đó hả?

– Nghĩ tôi rảnh rồi đến mức như vậy hả. Chẳng qua...chẳng qua là tôi có thằng bạn chuyên về mấy cái phim ảnh, hôm nọ đi cafe nó sưu tập được gửi nhầm cho tôi. Mà mấy trăm tập liền, xóa hết kẻo cũng tội cho nó mất công gửi nên giữ lại. Vừa hay có con bé ngốc thích xem. Đỡ phải xóa.

Tôi “xì” một cái rồi ngồi ngắm nghía cái đồng phim Tom&Jerry, miệng treo tận mang tai. Ai gửi nhầm mà khéo thế không biết.

– Em cảm ơn bạn thầy.

– Thế tôi thì sao?

– Thầy làm sao ạ? Gọi em là ngốc còn đòi gì nữa?

– Được lắm. Con bé này được lắm.

Anh cười nhưng trong lòng thì đang mắng mỏ tôi, tôi biết chứ. Cảm giác trả thù thật là “thung thương” hahaha.

Hôm nay là cuộc thi vòng loại. Tôi đứng ở trong cánh gà, khẽ vén tấm màn che nhìn xuống dưới hàng ghế khán giả. Ngoài ban giám khảo ngồi trên hàng ghế đặc biệt thì xung quanh chỉ có toàn là giáo viên hoặc các vị phụ huynh. Có bao nhiêu người cũng dự thi giống tôi, người thì chơi piano, người thì lại xách theo đàn violong... Nói chung là toàn đối thủ đáng gờm. Vừa nhắc hai chữ đáng gờm, ánh mắt tôi chạm ngay phải Hoàng Duy, gã bạn thân hồi tiểu học. Từ hôm chia tay ở quán cafe tôi chưa có dịp được gặp lại cậu ấy, nick facebook đã add, số điện thoại đã có nhưng cả hai đều chưa có thời gian nói chuyện. Tôi mạnh dạn chạy tới vỗ vào vai Duy.

– Nay, cũng thi à?

– À ừ. Mới đầu định không đi nhưng bị bắt ép ghê quá nên đành phải tham gia.

– Kinh chưa, ai mà có gan bắt ép được Hoàng Duy vậy? Đừng nói là mấy bà giáo ở trường đấy nhé.

– Kinh khủng hơn, bạn gái bắt.

– Thật á? – Tôi cười sảng sặc – Thế cô bạn đấy hôm nay có đến không?

– Không. Hôm nay mọi người phải đi học mà. Tự nhiên lại phải tham gia, cậu có thua cũng đừng trách tôi nhé, do tôi giỏi mà.

– Cậu coi thường bạn bè thế. Yên tâm đi. Nếu tôi mà thua cậu thì cũng là tâm phục khẩu phục.

– Không thể. Chị phải thắng – Thăng nhóc Minh Hoàng từ đâu nhảy bổ vào. Chắc cu cậu hôm nay trốn học tới đây

Duy đang định nói gì đó thì cái loa gọi tên tôi, cậu chỉ kịp cười rồi chúc tôi may mắn. Tôi hít thở thật sâu. Dưới khán đài có mẹ tôi, có Anh Quân nữa. Thi xong tôi sẽ được đi chơi. Nào cố lên. Tôi sẽ làm được. Tôi chậm rãi bước ra giữa sân khấu, cúi chào ba vị ban giám khảo và tất cả mọi người sau đó tôi tiến về phía cây piano ở phía sau. Mọi người vỗ tay sau lời giới thiệu của một người đại diện ban tổ chức. Đột nhiên có một thằng nhóc ở đâu hét to.

– Chị Tú An chắc chắn sẽ đoạt giải nhất. Chị không được mềm lòng trước cái anh kia. Chị cố lên, em tin chị làm được. Saranghae!!!

Trời ơi là trời. Xấu hổ quá đi mất. Giọng nó lẫn với tiếng vỗ tay nên người nghe được người không nghe được. Những người nghe được thì nói là cậu bé này dễ thương, đáng yêu bla bla bla gì gì đó tôi nghe phát ón. Chẳng hiểu có ai còn nói rằng liệu đây có phải tình yêu học đường hay không. Tôi nguyên rửa cho ai nói câu đó đi ra đường bị xe cán chết. Ai mà yêu cái thằng nhóc Minh Hoàng đó thì chắc chắn đó phải là người đặc biệt trong tình yêu. Giờ mà có cái hổ ở đây tôi đảm bảo là tôi sẽ nhồi thẳng ôn Minh Hoàng xuống đó cho nó hết phát biểu linh tinh.

Một vị giám khảo lên tiếng yêu cầu mọi người trật tự để phần thi được phép bắt đầu. Tôi hít thở đều, giữ cho hai tay không run rồi bắt đầu bản nhạc của mình. Là một bản nhạc khác, không phải “To Zanarkand”, không phải bản nhạc tuổi thơ, không phải bản nhạc buồn. Là một bài nhạc về niềm tin, về sự hy vọng mong manh...

Tôi chỉ nghe thấy tiếng đàn của mình, ngoài ra chẳng còn điều gì khác nữa. Tôi có thể cảm nhận độ rung chuyển của từng nốt cao, tôi có thể hòa mình vào sự thâm trầm của những nốt thấp nhất trong bài nhạc. Trong một giây phút nào đó, tôi quên mất mình là ai, tất cả chỉ còn là những giai điệu ấy... Hôm nay dù được đi tiếp hay không, tôi cũng không hề hối hận vì ít nhất tôi đã chơi nhạc bằng cả con tim mình. Nhưng tôi vẫn hy vọng mình lọt vào vòng trong bởi nhiều hơn một người ngồi dưới hàng ghế khán giả đặt trọn niềm tin vào tôi...

Nốt cuối cùng vừa dứt, những tràng pháo tay lại tràn ngập cả căn phòng. Nụ cười ấm áp của ai đó khiến tôi ấm lòng, nét hạnh phúc trên khuôn mặt mẹ khiến tôi cũng hạnh phúc theo.

Kết quả là tôi được lọt vào vòng trong. Khó tin là tôi được xếp ở vị trí đầu bảng, xếp thứ hai là Hoàng Duy. Lúc ra về tôi có gặp cậu ấy. Duy vỗ vai tôi rồi thốt lên.

– Cậu được đó. Xem ra tôi phải cố gắng hơn ở vòng sau nếu muốn giật giải nhất rồi.

- Cậu quá khen rồi.
- Không quá lời đâu. Cậu còn có fan cuồng cơ mà, cái thằng nhóc ý.
- Xin. Tha cho tôi. Tôi còn yêu đời lắm.
- Gì mà kì thị thằng nhóc thế.
- Tú An.

Tôi đang nói chuyện với Hoàng Duy thì nghe tiếng Anh Quân gọi, phía sau là mẹ tôi đi cùng. Hoàng Duy nhìn thấy Anh Quân rồi quay sang tôi cười cười. Tôi gật gật đầu như hiểu cái ẩn ý của Duy.

- Đi trước nhé. – Hoàng Duy vỗ vỗ vai tôi rồi đi thẳng.

Mẹ tôi đi cùng Anh Quân, mẹ cười rồi ôm tôi, nói rằng tôi thi rất tốt và giờ mẹ phải sang nhà bác tôi luôn, nhờ Anh Quân đưa tôi về. Còn Anh Quân thì xin phép cho tôi đi chơi tối tối. Và thế là nghiêm nhiên tôi được đưa đi xem phim.

Đang hí hửng vì được đi xem phim thì ai đó lại chọn ngay phim ma. Tôi gào ầm lên không chịu còn anh cứ thế kéo tôi vào. Vừa đi vừa nói.

- Hàng ngày em xem phim hoạt hình thì sao hả. Vé mua rồi, không đổi được đâu.

Vào trong phòng chiếu, do sợ nên tôi cứ ngồi nép vào một phía. Đã vậy tôi còn ngồi ngay gần cái loa. Mỗi lần con ma trên màn hình rú lên là tôi lại nổi hết cả da gà.

- Đừng sợ.

Anh Quân thấy tôi ngồi nép về một bên thì khẽ thì thầm vào tai tôi, mắt vẫn hướng về màn hình.

- Chốc nữa hãy cẩn thận dưới chân, sẽ có một bàn tay thò ra túm lấy chân em rồi đi đấy.

- Đồ độc ác.

Tôi sợ phát khóc đầm anh một cái rồi toan định đứng lên bỏ ra ngoài nhưng anh đã kịp túm lấy cổ tay giữ tôi lại.

- Đừng có ra. Không sợ ma bắt à?

- Huhu em thề em sẽ không bao giờ đi xem phim với thầy nữa...

Tôi mếu máo nói nhỏ. Trên màn hình cái mặt con ma bắt chợt hiện ra, cả rạp gào ầm lên còn Anh Quân thì ngồi cười khanh khách. Đúng là lão dở người. Tôi cũng sợ quá hét ầm lên, mắt mũi nhắm tịt lại, ôm chặt lấy người ngồi cạnh... ~•_~

Sau khi gào thét chán chê ở rạp chiếu phim Anh Quân đưa tôi đi ăn để đền bù. Đang ngồi ăn dở thì điện thoại tôi reo lên liên hồi. Số lạ.

- Alo? – Tôi nhắc máy.

- Chị Tú An. – Khỏi nói cũng biết là thằng nhóc Minh Hoàng. – Chị ở đâu thế sao em gọi mãibla bla...bla.blaa....

Tôi không hề muốn đáp lại lời thằng nhóc đó. Bí quá không biết làm cách nào tôi dí luôn điện thoại vào tai Anh Quân đang ngồi đối diện. Anh bị bắt ngờ nên nhất thời nói năng cũng chẳng ra đâu với đâu.

- Ồ cái gì đấy An?

Nhóc Minh Hoàng vừa nghe thấy giọng Anh Quân thì cúp luôn máy. Tôi cười ầm lên, xem ra có cách cắt cái đuôi khó chịu này rồi. Anh Quân thấy tôi tự dưng ngồi cười thì hỏi, tôi không trả lời lại mắng tôi tâm thần vì dở hơi. Tôi bực bội đá vào chân anh một cái. Nhớ lại cái cảnh trong rạp chiếu phim bắt gặp tôi đỏ mặt. Cảm giác lúc ấy tuy sợ hãi nhưng lại có chút gì thích. Tôi lại tự cười vu vơ một mình mặc cho người đối diện lại sắp trêu tôi là hâm hay gì đó đại loại thế. Anh đâu có biết anh là nguyên nhân khiến tôi cười. ... ~~~~.....

GÓC BÍ MẬT CỦA ANH QUÂN...

Sau khi Tú An vừa ra về, anh đã ngồi ôm laptop tìm trên mạng về phim Tom&Jerry. Anh xem kĩ càng từng tập phim một dù anh chẳng thích xem mấy cái trò trẻ con đó. Ngày nào cũng vậy, liên tiếp trong một tuần liền anh đã down đầy đủ toàn bộ tập phim Tom&Jerry cho ai kia. Anh không biết tại sao anh lại làm thế. Anh làm thế để làm gì? Anh đâu có được trả lương chứ. Vậy mà khi đã down xong hết anh lại còn bịa đó là do bạn anh gửi nhầm chỉ để mong một lời cảm ơn kè từ ai kia vậy mà con nhóc đó vẫn bướng bỉnh không nhớ cảm ơn anh một lời. Một người lạnh lùng như anh, cao ngạo như anh từ bao giờ đã phải làm mấy cái trò như thế này? Đến ngay cả bản thân anh cũng không rõ nữa.

Anh đặt bút xuống bàn làm việc, day day hai bên thái dương, anh bất chợt nhìn lên bức tường đẹp đẽ ngày nào giờ chỉ chút những tờ giấy ghi nhớ. Bức tường đó là thứ duy nhất nằm trong nhà anh nhưng lại không phải của anh. Bức tường đó là do một con bé cứng đầu, ương bướng và thích đồ ngọt, con bé mà anh rất thích trêu, chính nó đã tỉ mẩn dán từng mảnh giấy màu mè lên bức tường ấy. Nhắc đến đồ ngọt, anh thử bóc một viên kẹo rồi thả vào miệng. Vị ngọt từ viên kẹo dần lan tỏa cùng nụ cười phảng phất trên khuôn mặt anh...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: LÀ BẮT ĐẦU HAY KẾT THÚC?

Sau cuộc thi vòng loại tôi quay trở lại với lớp học, cuộc sống lại diễn ra như bình thường. Tôi dự định sẽ đi học thêm một lớp học vẽ nhưng nghĩ đến cái lịch dày đặc thì lại thôi. Thời gian nghỉ còn “khan hiếm” chứ nói gì đến vẽ vời. Vòng chung kết của cuộc thi sẽ diễn ra và giữa tháng một, từ giờ đến lúc đấy có khoảng hơn 1 tháng cho tôi tập luyện và nghỉ xả hơi.

Hôm nay tôi vẫn đến lớp như bình thường. Vẫn là buổi sáng sớm đến lớp, vẫn là những giờ học được ngồi chung một lớp với đám bạn mình. Như thường lệ hết tiết hai tôi lại cùng đám bạn xuống canteen mua đồ. Trong lúc đợi đám bạn mua đồ tôi hướng mắt nhìn ra xa. Sân trường tràn ngập người qua lại. Một nhóm gồm 5-7 đứa con trai đứng xếp thành vòng tròn chơi đá cầu, một góc sân phía bên cạnh là một đám con trai khác đang tập bóng rổ, lê lét ở những bồn hoa hay trên ghế đá là mấy đứa con gái đang ngồi tia “dza”,... Nói chung là có rất nhiều hoạt động diễn ra ở sân trường vào giờ nghỉ giải lao.Ồn ào, nhốn nháo và tấp nập như người ta bán cá ngoài chợ vậy, tiếng ý ới gọi nhau của mấy cô nữ sinh, tiếng cười vang trời của mấy nhóm bạn.... Ấy thế mà tôi dù không cố tình vẫn có thể nhìn thấy ở một góc sân phía gần phòng bảo vệ là một-ai-đó. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, khoác một chiếc áo len màu ghi viền đen ở ngoài, bên cạnh anh còn có một cô bé lớp 10 liên tục nói không ngừng nghỉ. Anh đang cài lại tay áo, cổ tỏ ra vẻ mình đang nghe bằng cách liên tục gật đầu sau những lời cô bé ấy nói. Nhìn mặt anh tôi đoán rằng anh đang phải rất kiên nhẫn với cô bé kia. Thật là bất công, thử nghĩ mà xem, nếu như tôi mà là cô bé lăm lờ kia thì có lẽ anh đã “tấn” cho tôi một trận nên thân kèm theo là một “bài giảng đạo” để tôi tắt cái loa dè dặt, đáng này thì anh vẫn cố gắng chịu đựng. Bất công quá đi mất.

Tôi chep chep miệng rồi khoác tay Lam đi ra khỏi canteen, không quên liếc anh một cái. Run rũ thế nào đúng lúc tôi nhìn anh thì anh cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi. Khoảng cách là một khoảng sân trường nhộn nhịp với biết bao nhiêu con người đang vui đùa chạy nhảy, thế mà trong một giây nào đó, chẳng ai hện ai mà cả hai nhìn nhau cùng một lúc. Tôi cố tình quay đi vờ như không nhìn thấy còn anh thì đang trợn trừng mắt nhìn tôi, bàn tay đang cài tay áo khẽ ra hiệu cho tôi tiến lại gần. Tôi quay đi nhưng lại quay lại nhìn anh, cười dân dòn rồi vẩy vẩy tay trêu người. Tôi biết anh đang rất cay cú nên lại càng đổ thêm dầu vào lửa bằng cách biến mình thật ngu ngốc để trêu anh.

Sau một hồi khua chân múa tay tôi bỏ lên lớp, cũng chẳng nhìn bộ dạng anh ra sao. Mà kể con bé kia cũng dai thật, nói gì mà nói lăm thế. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ai có thể biết được một người cao ngạo vừa lăm trò như Anh Quân lại có ngày phải chịu bó tay, mắc vào tình thế dở khóc dở cười như vừa rồi. Anh chắc phải “thù” tôi ghê lắm vì một trong những điều mà anh ghét đó là phải nghe ai đó lăm nhảm những chuyện tẻ nhạt. Tôi không biết câu chuyện của cô bé kia là gì nhưng tôi dám chắc rằng nó rất... “thiếu muối”!

Tiếp tiếp theo của chúng tôi là tiết Lý và hôm nay là bài thực hành. Bài học thực hành sẽ không nhàm chán như những bài học lý thuyết với các đề mục dài dằng dặc mà có lẽ là nếu không phải ghi thì tôi cũng sẽ chẳng bao giờ đọc hết cái đề mục đó. Nào là một la mã, mới nghe tới đó thôi mà hai mí mắt tôi như muốn sụp xuống đến nơi rồi chứ đừng nói gì đến những cái dấu hoa thị hay mấy cái gạch đầu dòng tiếp theo đó. Chính vì vậy nên tôi, tất cả chúng tôi đều vô cùng hào hứng mỗi khi tới tiết thực hành. Không riêng gì môn vật lý, môn gì cũng vậy thôi.

Thầy giáo ổn định trật tự rồi chia lớp ra thành từng nhóm nhỏ để mọi người cùng dễ dàng thảo luận và làm bản báo cáo sau khi đã xem thầy thực hành thí nghiệm với mấy mảnh gương kính để tạo ánh sáng. Nhóm tôi gồm 3 người, tôi, Lam và một cậu bạn ngồi bàn dưới. Chúng tôi đang loay hoay tìm giấy để làm báo cáo nộp cho thầy trong 20' cuối giờ nhưng lại chẳng đứa nào chịu “nôn” giấy ra thế là ba đứa quyết định chơi oẳn tù tì đứa nào thắng đứa đó chỉ giấy. Tôi đang hí hửng chuẩn bị phân thắng bại với chúng nó thì giọng cô chủ nhiệm ở ngoài hành lang lớp học vang lên thú hút mọi ánh nhìn của tất cả hơn 5 chục con người trong lớp học.

– Thầy cho tôi xin vài phút. – Cô chủ nhiệm nhỏ nhẹ nói với thầy dạy vật lý, loáng thoáng ở cửa lớp còn có một bóng người.

– Được rồi. – Thầy tháo cặp kính trên sống mũi, gấp vào rồi gật đầu nói to. – Cả lớp ngưng lại vài phút cô giáo có điều muốn dặn dò.

Ngay sau khi nhận được sự chấp thuận của thầy, cô hướng về phía hành lang lớp học rồi vẩy vẩy tay khẽ gọi.

– Được rồi nào bạn mới, em vào đây.

Một cái dáng lùn lùn, đôi mắt tròn xoe, làn da trắng hồng... Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy học-sinh-mới của lớp tôi.

– Mai Chi?????? – Tôi bất ngờ thốt lên.

– Tú An?????? – Mai Chi cũng bất ngờ không kém

Cả lớp thấy tôi quen biết học sinh mới thì có vẻ bất ngờ. Lớp lại bắt đầu nhao nhao lên như cái chợ vỡ. Cô chủ nhiệm một tay bịt tai một tay ra hiệu cho cả lớp trật tự rồi bắt đầu giới thiệu.

– Được rồi trật tự nào. Xin giới thiệu với các em, đây là bạn học sinh mới của lớp chúng ta. Em tự giới thiệu về mình đi.

– Xin chào các bạn, mình tên là Trần Mai Chi. Mình mới du học từ nước ngoài về. Mong các bạn giúp đỡ.

– Uầy... thế bạn du học ở nước nào vậy? – Một thằng con trai hỏi vọng lên.

– Từ nước Anh. Vì chị gái mình cũng học tập và làm việc bên đó nên mình được sang bên đó với chị. Hiện nay chị mình có ý định chuyển về Việt Nam nên mình theo về trước để ổn định việc học tập.

– Thôi nào! – Cô chủ nhiệm hắng giọng. – Mai Chi, em ngồi cạnh bạn Tú An nhé. Tú An em giúp đỡ bạn mới nhé.

Mai Chi nhìn về phía tôi rồi cười híp mí. Nó mau mau chóng chóng xách chiếc cặp màu hồng chấm bi điệu đà chạy về chỗ bàn tôi. Tôi nhìn nó, miệng cười tẹt mồm.

Như đã biết, Mai Chi, Linh Trang và tôi là vốn một nhóm thân thiết hồi cấp II sau đó Chi và Minh trở thành một cặp. Khi ấy hai tên con trai là Huy Minh và Hoàng Nam mới bắt đầu ra nhập bọn. Sau khi cặp đôi duy nhất đó chia tay thì chúng tôi ít thân thiết hơn nhất là sau khi thi cấp 3 xong Mai Chi còn du học ở nước ngoài. Sau hơn một năm biệt tăm biệt tích thì Mai Chi đã quay trở lại Việt Nam. Rồi thế nào nó lại học đúng ngôi trường mà tôi đang theo học, không những vậy mà còn học chung lớp và rồi ngồi ngay kế bên tôi nữa.

Còn nhớ ngày xưa chúng tôi chỉ là những con bé vô tư ngốc nghếch, cứ hồn nhiên cười đùa mặc kệ ngày mai ra sao, chúng tôi có thể bất chấp tất cả miễn là được ở cùng nhau. Là những khi trời đổ gió, cái rét thấu xương ủa về nhưng mấy đứa vẫn không ngần ngại rủ nhau đi lượn phố suốt cả buổi chiều. Là khi trời mưa nhưng vẫn có những đứa hăm hấp rủ nhau đi ăn, đi chơi... Là khi một đứa nhận được lời tỏ tình ngốc xít thì vội vã gọi điện thông báo âm trời cho hai cô bạn thân còn lại. Và thế là chẳng ai bảo ai, dù 2h chiều trời nắng như đổ lửa, người ta thì ở trong phòng máy lạnh điều hòa đánh một giấc no nê, còn ngoài đường lại có hai con bé lao như điên trên đường...

Đó gần như là mọi điều điên rồ chúng tôi làm cùng nhau thời cấp II. Mọi chuyện dường như chỉ mới ngày hôm qua, tôi cảm giác chúng gần lắm nhưng thực chất tất cả những gì vô tư ngốc nghếch ấy đã trở thành quá khứ. Và quá khứ ấy đã xa mất rồi. Giờ chúng tôi không còn là những cô bé lớp 8 lớp 9. Tất cả mấy đứa chúng tôi giờ đều trở thành những học sinh lớp 11, 12. Một từ xa không thôi chưa đủ, phải là quá xa rồi, xa tới mức tôi không chắc mình có còn nhớ hết tất cả những kỉ niệm mà mấy đứa đã từng có. Nhưng đó đều là những suy nghĩ bi quan của tôi khi Mai Chi không có ở đây còn bây giờ thì mọi chuyện đã khác, Mai Chi đã trở lại, chúng tôi hoàn toàn có thể lên lịch tụ tập vào những ngày nghỉ. Tôi sẽ phải báo chuyện này cho Linh Trang mới được. Nghĩ tới đây tôi hí hửng lời điện thoại ra nhắn tin cho Linh Trang trong khi cả lớp đã bắt đầu quay lại với bài báo cáo.

Mai Chi có phần hơi ngại do chưa quen và mỗi lần như thế nhìn nó lại càng đáng yêu hơn bao giờ hết. Sở hữu nét mặt trẻ con có phần thơ ngây Mai Chi đã khiến cho biết bao nhiêu người phải chú ý. Với đôi mắt to tròn, làn da trắng hồng tự nhiên, khuôn mặt bầu bĩnh cộng thêm chiều cao có phần khiêm tốn, Mai Chi trở thành một cô bé dễ thương trong mắt tất cả mọi người. Chính điểm này đã gây thiện cảm cho người khác. Có thể nói đây là điểm mạnh của Chi. Mỗi lần ngượng hay xấu hổ là nó lại kêu lên rồi úp mặt vào hai lòng bàn tay, trông đáng yêu hết sức. Tôi nhìn Chi, nó chẳng thay đổi gì cả.

– Này, mày nhìn gì thế? Bạn bè lâu không gặp mày nhớ tao đến thế hả? – Chi thấy tôi nhìn nó thì bắt đầu trêu tôi, tay nó vẫn ôm khư khư cái cặp màu hồng như thể sợ ai đó sẽ cướp cái cặp không bằng.

– Xì, tao thèm vào. Bạn với bè, đi mà cũng chẳng nói với nhau một tiếng. Đi là cứ thế đi. Sao mày còn về làm gì, sao không phấn luôn đi. – Tôi huych nó một cái.

– Ờ ờ tao xin lỗi. Tại tao cũng không có ý định là sẽ sang bên đấy nhưng mà bố mẹ với chị tao đều thống nhất hết rồi, tao không đi không được. Với cả là vội quá nên cũng không kịp làm một bữa chia tay cho hoành tráng. Mà sang bên đấy là nước lạ cái tao cũng chả quen biết ai cả, như con tự kỉ ý. Nhớ chúng mày không chịu được nhưng khổ nỗi lịch mui giờ nên cũng chẳng gọi điện hay liên lạc gì được. Nói chung chán lắm.

– Thôi thôi đừng giải thích nữa, tình ta tan vỡ từ đây. Chia tay đi. – Tôi quay đi giả bộ trêu Mai Chi

– Lạy hồn.

Chi nhéo vào sườn tôi một cái rồi hai đứa khúc khích cười. Tôi muốn hỏi về chuyện giữa nó và Huy Minh nhưng rồi lại thôi. Đó là chuyện riêng giữa hai đứa chúng nó, dù nguyên do có là gì đi nữa thì tôi cũng chỉ là người ngoài, không nên biết vẫn hơn. Tôi vội gạt hết mớ suy nghĩ lộn xộn sang một bên rồi tiếp tục cùng nhóm thảo luận về bài báo cáo.

Hết tiết học tôi rủ Chi xuống canteen mua nước tiện thể giới thiệu cho nó về trường mới, kể cho nó nghe về mọi người trong lớp, kể cho nó về các thầy cô ở trường. Nhưng riêng một người thì tôi lại tỏ ra khá hơi hợt khi nhắc đến, đó là Anh Quân, bạn biết đấy, tôi không muốn ai đó phát hiện ra. Hơn nữa Mai Chi lại chơi với tôi khá lâu rồi nên nó rất rõ tính tôi chính vì thế nên tôi phải hết sức cẩn thận. Sau đó tôi lảng sang chuyện của nó.

– Sao mày đang ở bên đấy lại về?

– Chị tao muốn về. Bà ý kêu nhớ nhà. Sang bên đấy cũng ngót ngét 6, 7 năm gì đấy rồi. Mà mày còn nhớ bà ý không?

– Quên sao được, ngày xưa sang rủ mày đi chơi toàn gặp bà ý. Nhớ cái thời mấy chị em ngồi chơi đồ hàng trong phòng mày, có tao, mày, chị ý cả con

Trang xong đang chơi dở thì bà ý toàn lần đi chơi với “dai”.

– Mày nhớ thế. Tao còn cóc nhớ nổi tên lão người yêu của chị tao ngày ấy là gì, có khi còn cóc biết là bà ý có người yêu ý.

– Mà hai anh chị ý bây giờ thế nào? Còn yêu nhau không?

– Chia tay lâu lắm rồi. Từ lúc chị tao đi Anh thì tao đã thấy chị ý đi với thằng cha nào lạ hoắc. Hỏi thì chỉ thấy bảo là người yêu mới.

– Ô.. – Tôi gật gù khẽ ậm ờ một vài câu.

Chị của Mai Chi lớn hơn chúng tôi 7 tuổi. Ký ức của tôi về ngày đó không còn được rõ rệt và chi tiết nhưng tôi có nhớ là chị của Mai Chi rất yêu cái anh kia. Hồi đó cứ mỗi lần chị không có ở nhà là Chi lại lòi quyển nhật ký của chị nó ra khoe rồi lật từng trang khoe tôi tỏ vẻ thích chí. Và thế là có những buổi chiều nhẹ nhàng lướt qua, có ba con nhóc ngồi một xó ôm một cuốn sổ màu hồng phấn, một đứa rì rầm đọc từng nét chữ trong cuốn sổ rồi cả ba đứa lại cười khúc khích. Chúng tôi hồi đó chưa đủ lớn để có thể hiểu được “yêu” là như thế nào, cũng chưa thể hiểu được những thứ ý nghĩa sâu đậm như thế nên những gì mà chị gái của Mai Chi viết trong cuốn sổ được mấy con nhóc bọn tôi gói gọn trong một từ: “Sến”.

Có thể tôi không nhớ được tất cả những gì ở bên trong cuốn “nhật ký thần thánh” đó nhưng tôi tin rằng nó chứa đựng một thứ tình cảm mãnh liệt, một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của một cô gái trong mối tình đầu. Nó giống như một nụ hồng thấm đẫm những giọt sương sớm, giống như vị ngọt nơi đầu môi. Nhưng rồi lại tan vỡ... Chị ấy sang nước ngoài cùng một người khác. Ấy thế mới nói: Tình cảm của con người giống như đàn áo len vậy, lúc đan thì tỉ mỉ cẩn thận từng chút từng chút một, nhưng tới khi hủy bỏ thì chỉ cần kéo một đường nhẹ.

– Thế chị mày giờ thế nào? – Sau một lúc ngồi thừ người ra suy nghĩ tôi mở lời lên tiếng.

– Chả thế nào cả. Cái anh người yêu về sau này cũng chia tay rồi. Đợt này về định là kiếm chồng rồi ở luôn bên này.

– Vậy là được rồi còn gì nữa. Bây giờ chị ấy về bên đây rồi hả?

– Nhưng chắc phải tầm mấy hôm nữa chị ý mới về. Ở bên kia thì chị ý làm cho bệnh viện tư nhân. Giờ muốn xin nghỉ thì cũng phải bàn giao lại hết cho người khác nữa. Mất cũng khá lâu nên tao về trước vì còn nhập học nữa. Mà tao cũng chẳng hiểu tại sao chị tao lại chia tay anh người yêu đầu tiên kia. Tao nhớ hồi đấy hai “ông bà” ý thích nhau lắm mà. Nhưng tao cá với mày là chị tao vẫn còn tình cảm với cái anh người yêu đầu kia.

– Ừ thôi nhắc chuyện chị mày làm gì, mệt cả đầu. Lên lớp đi, vào giờ rồi.

....

Hôm nay tôi nhận tin hẹn Linh Trang tụ tập. Nó chưa biết là Mai Chi đã về Việt Nam chính vì thế nên hôm nay tôi rủ cả Mai Chi để nó bất ngờ. Đúng 2h15' tôi và Chi đã có mặt tại quán trà sữa gần trường cấp 2. 2h30 thì Linh Trang lò dò bước vào, vài giọt nước lị ti còn đọng lại trên mái tóc đen tuyền của nó.

– Ôi trời mưa mà ạ. – Trang đi vào kéo ghế rồi ngồi phịch xuống. Đôi bàn tay vuốt lại mái tóc rối, đôi mắt tớn tớn tìm chị phục vụ gọi menu mà chẳng để ý rằng hôm nay ngồi chờ nó ở đây không chỉ có một mình tôi mà có thêm một người nữa.

– Thế à, mưa to không? – Mai Chi cười rồi hỏi Linh Trang

– Không. Mưa cũng bé thôi kiểu mưa phùn ý... – Con bé ngốc Linh Trang vẫn thản nhiên đáp trả mà chẳng để ý gì rồi một lúc nó giật mình, tròn tròn mắt. – Ô...ơ Chi... Sao mày lại ở đây? Mày đang du học cơ mà?

Nhìn thấy khuôn mặt ngỡ ngàng của Linh Trang tôi và Chi cùng phá lên cười. Chi hăng giọng, khuấy khuấy ly trà sữa rồi trả lời nó, giải thích từng câu một.

– Thế là mày về hẳn chứ không đi nữa chứ gì! – Linh Trang gật gù

– Ờ.

– Tao biết mà. Thực ra là tao chỉ tỏ vẻ thế cho chúng mày cười thôi. – Linh Trang khịt mũi chữa ngượng

– Thôi đi mày, làm màu quá.

Chúng tôi ngồi đó, kể về những chuyện xưa cũ, về những tháng ngày có lẽ sẽ không bao giờ có thể quay trở lại nữa. Có những câu chuyện vui chỉ vừa mới nhắc đến là tất cả đã phá lên cười, ngược lại cũng có những ký ức buồn. Buồn tới mức chẳng ai muốn nhắc lại, buồn tới nỗi chẳng ai muốn nhớ. Nó như một thứ đồ uống có hương vị mặn chát, là dư vị của những ngọt ngào đã phai. Một góc quán trà sữa nơi chúng tôi ngồi đột nhiên trở nên im ắng lạ thường. Phía ngoài trời đang tự khoác cho mình một lớp mưa ngày càng nặng hạt. Tôi, Mai Chi và Linh Trang. Cả ba tuy ngồi chung nhưng mỗi đứa đều đang ôm lấy suy nghĩ riêng của mình, mỗi đứa nhìn về một phía. Trầm lặng đến không ngời.

Ngồi thêm một lúc tôi nhận ra cũng đến lúc mình phải ra về để chuẩn bị cho buổi luyện tập tối nay. Tôi từ biệt Trang và Chi, trả tiền cho cốc trà sữa rồi chạy ngay ra bến xe bus gần đó, bắt chuyến xe đến thẳng Back In Time, hôm nay bác Lâm mời gia đình tôi sang ăn cơm tối.

Tôi bước vào với bộ dạng nhếch nhác vì hôm nay xe bus có phần hơi đông. Tầm này quán cũng đang vắng khách nên mấy anh chị nhân viên phục vụ

cũng rảnh rồi mà ngồi yên ở quầy buồn chuyện. Tôi chạy một mạch lên phòng ăn ở tầng 2. Mẹ và bác Lâm đứng ở bếp còn chị dâu tôi thì đang bày biện bàn ăn. Đúng lúc đó bác Lâm từ trên nhà đi xuống, bác nhìn thấy tôi đang đứng ở cửa phòng thì giục.

– Ô con đến rồi à, mau mau lên cất cặp sách rồi xuống ăn cơm nào. Mà tiện thể lôi cổ hai thằng kia xuống luôn hộ bác

– Dạ vâng. – Tôi cười híp mí rồi vâng lời chạy lên phòng Anh Quân.

Lên tới nơi, vừa đẩy cửa bước vào tôi đã thấy hai ông anh lại đang ngồi trước màn hình tivi to dùng treo trên tường, mỗi người cầm một tay game ngồi đá pes. Tôi vút phịch cặp xuống góc bàn rồi nói bằng một chất giọng “đàn anh”.

– Xuống ăn cơm

– Ồ. – Cả hai đồng thanh đáp nhưng mắt thì vẫn dán vào cái màn hình.

– Xuống ăn cơm đi ơ kìa.

– Thì mày cứ xuống trước đi. – Anh tôi gắt.

– Hai anh xuống đi. Ăn xong sớm em còn học nữa.

– Nốt đã mà bây giờ ở trường vẫn còn mấy môn chưa thi xong cơ mà. – Anh Quân đáp lời.

– Còn tập đàn nữa. Cuối tháng sau rồi.

– Ồ nốt đã.

Tôi chống nạnh nhìn “anh già” và “anh thầy” đang nghiêng ngả vì chơi điện tử rồi giậm chân đi xuống bếp để kẹ hai người ở lại trong phòng. Trò đấy thì có gì hay nhỉ, mà bóng đá thì có gì vui? Chỉ là 22 thằng mặc quần đùi chạy nhong nhong theo một quả bóng thôi mà trên cái sân to dùng. Có khi chạy học cả bơ mà chả được cái tích sự gì, vừa mệt lại còn bị báo chí chê bai chỉ trích. Có gì to tát chứ.

Khi tôi xuống tới bếp và đang nhai nhóp nhép miếng dưa hấu ngọt lịm thì hai con người kia mới chịu dẫn xác xuống.

– Đề ý từ lâu rồi giờ mới hỏi, tại sao em lại cứ hay ăn trắng miệng trước thế? – Anh Quân hỏi.

– Thói quen. – Tôi nhồm nhoàm đáp lại. – Tại vì sau khi ăn cơm xong là em hết muốn ăn. Với lại không hiểu sao ăn trắng miệng trước khi ăn cơm em cảm thấy nó ngon hơn là ăn sau khi ăn cơm xong.

– Đúng là đồ dở hơi.

...

Sau khi ăn xong, tôi và Anh Quân xin phép lên trên tầng tập đàn còn anh trai và chị dâu tôi dọn bàn, hai bác và mẹ tôi thì ngồi ăn hoa quả và bàn bạc chuyện gì đó. Tôi tập luyện như mọi hôm, đánh những bản nhạc mà tôi vẫn thường tập luyện trừ bản nhạc “To Zanarkand”, Anh Quân không cho tôi chơi lại bản nhạc đó và tôi không hiểu vì sao lại như thế. Con người ta quả thật rất kì quặc, càng cấm làm một việc gì đó thì việc đó lại càng có sức hút mạnh mẽ khi ta làm ngược lại. Chính vì vậy nên nhân lúc anh đi xuống dưới lấy cafe, tôi táy máy đánh bản nhạc “To Zanarkand”. Âm điệu vẫn thế, các nốt vẫn vậy, có gì đâu mà tại sao anh lại không cho tôi chơi bản nhạc này?! Do tôi đánh chưa tốt sao? Đâu có, tôi tự nhận thấy cái đoạn mà tôi hay bị vấp giờ đây tôi đánh còn tốt hơn trước rất nhiều. Vậy thì vì sao mà anh lại cấm đoán tôi chơi bản nhạc mà tôi yêu thích chứ?

– Này em vừa chơi bản “To Zanarakand” đấy à? – Anh bước vào với cốc cafe nóng khói bay nghi ngút.

– Em ... tập thử. Tại em sợ lâu không động đến thì quên mất. Dù sao thì...

– Không. Em sẽ không đánh mấy bài như thế.

– Thế thì...thế thì tháng sau là thi rồi, em biết đánh bài gì????????? Ồ,Ồ

– Bài mà tôi đang tập cho em, đánh cái bài đấy ý. – Anh Quân bình thản nhấp một ngụm cafe rồi nhăn mặt. Cafe nóng quá sao?

– Không thích. Cái bài này nhạt thếch, em còn chả thuộc tên, mà cái tên nó oản tã là vẫn em còn chả biết đọc, chả biết phát âm. Nói chung là em không thích.!

– Thế giờ em thích bài nào? Trừ bài kia ra.

– Em... em chả thích bài nào cả. hay là thầy dạy em cách đánh bài trong tờ giấy tìm thấy ở nhà em đi.

– Còn lâu.

– Điiiiiii. – Tôi nài nỉ

– Không.

– Không thì thầy đánh cho em nghe thôi, coi như giải lao rồi sau đó em sẽ ngoan ngoãn tập luyện không kêu ca gì nữa.

– Không.

– Không thôi em về đây.

– Thôi được rồi.

Anh Quân nhấp thêm một ngụm cafe rồi đưa cốc cho tôi. Anh ngồi xuống ghế rồi bắt đầu đánh từng nốt nhạc đầu tiên. Cái mùi nồng nồng đắng đắng của cafe hòa cùng với giai điệu ngọt ngào từ chiếc piano. Anh Quân đã viết bản nhạc này cho mối tình đầu của mình, đủ để biết chị ấy có sức quan trọng thế nào đối với anh và tôi ghen tị với điều đó. Càng ghen tị bao nhiêu thì tôi lại càng cảm thấy tự ti về bản thân mình bấy nhiêu, hai thứ cảm xúc đó luôn luôn xuất hiện cùng một lúc khiến tôi cảm thấy mệt mỏi, muốn buông bỏ, muốn trốn chạy tất cả để được một lần yếu đuối thật sự, yếu đuối vì cái lí do chẳng giống ai.

Mai Chi nói rằng chị nó vẫn chưa quên được người yêu đầu dù sau khi chia tay chị ấy cũng đã yêu những người khác nữa vậy thì đối với Anh Quân, một người thực ra là rất sâu sắc tình cảm nhưng đã bị cho mối tình đầu làm cho tổn thương đến mức trở nên cao ngạo và có chút xa cách hơn đối với người khác để bảo vệ bản thân mình. Đối với một người như vậy, ai dám chắc rằng anh đã quên được người cũ? Tôi sẽ không gắng hỏi anh về vấn đề này bởi nếu muốn anh sẽ tự chia sẻ. Đừng ép buộc ai đó phải nói ra những điều mà họ không muốn nói bởi một khi họ đã không muốn nói mà bạn cứ ép thì bạn sẽ chỉ nhận được câu trả lời là những lời nói dối mà thôi!

Tôi nhấp một ngụm cafe rồi nhăn mặt, suýt nôn.

Đắng quá!

– Sao thế? – Thấy tôi bỗng dung nhăn mặt lại rồi ho sù sụ, Anh Quân ngừng chơi đàn quay ra hỏi.

– Đắng. – Tôi chun mũi

– Ai bảo em uống cafe của tôi làm gì. Cafe đen không đường mà.

– Khiếp. Eo ôi, đắng ngắt ạ. Em có ăn được đắng đâu.

– Không ăn được đắng rồi còn uống. Cho chứa.

Anh nói rồi nhướn người lên giật lấy cốc cafe còn đang bốc khói từ tay tôi. Tôi nhăn mặt rồi ngồi xuống trước đàn piano, quệt ngang để lau đi vết cafe đắng ngắt trên miệng. Tôi không ăn được những thứ có vị đắng, nếu ăn vào chắc chắn tôi sẽ không ngại ngần mà nôn thốc nôn tháo. Tất cả cũng chỉ do hồi bé tôi hay ốm, thường xuyên phải uống thuốc mà những loại thuốc tôi uống lại toàn là những thuốc viên to dùng đắng ngắt. Mỗi lần cho tôi uống thuốc là cả nhà lại phải ra sức dỗ dành nịnh nọt đủ kiểu. Rót cục đến khi tôi uống thì viên thuốc lại mắc lại ở họng và tôi đã nôn ra hết cả thuốc men cùng với những thứ đồ đã “nhồi” vào trước đó. Và đó là lí do khiến cho tôi không thể nào ưa nổi bất kì món gì có vị đắng. Tôi bắt chọt rùng mình vì cái dư vị chẳng mấy ngọt ngào còn đọng lại trong miệng. Nó đắng đắng mà chua chua.

– Vị của nó kinh quá. – Tôi than vãn rồi bắt chước đánh lại đoạn đầu của bản nhạc anh vừa đánh.

– Ai bảo uống, giờ còn kêu.

– Sao mà thầy biết sáng tác nhạc thế, dạy cho em với.

– Tập nhiều thì tự viết được thôi.

– Mà sao thầy lại biết chơi đàn giỏi thế? Thầy học ban A cơ mà.

– Trước đây tôi học ở nhạc viện rồi sau đó thì bỏ không học nữa. Rồi sau này khi sang bên Anh thì ở bên đấy có chỗ làm việc bán thời gian cho sinh viên. Tôi làm việc ở một tiệm cafe, chủ của tiệm cafe đó là một giáo viên dạy nhạc đã về hưu nhưng còn yêu nghề. Chính bác ấy đã dạy nhạc cho tôi, thế thôi.

– Ồ. – Tôi chép miệng vài cái rồi nói tiếp. – Em cũng muốn tự viết một bài nhạc như thế.

– Thôi đi cô. Tập còn chưa xong đã đòi. Tập đi!

Anh Quân gõ vào đầu tôi một cái rồi đi ra ngoài. Tôi vẫn giữ nguyên mặt chán đời của mình nhìn theo bóng anh. Tôi cũng hơi hơi chán rồi, hôm nay tập thế thôi. :(”

Tôi bực bội ấn nút enter. Ngay sau đó cái nick kia lại gửi đến cho tôi một cái icon mặt cáu và một lời mời kết bạn.

NguyenAnhq: “Oắt con láo nh. Biết tôi là ai không?”

Annaa.T: “Không biết. ƀ :))”

Tôi thần nhiên. Hỏi gì mà kì cục, không biết mới hỏi chứ, biết rồi hỏi làm mô?? >:(”

NguyenAnhq: “Tại sao?”

Annaa.T: “biết rồi nhờ bị ăn chửi tính sao ƀ”

NguyenAnhq: “Chấp nhận lời mời kết bạn đi!!”

Annaa.T: “mommi dặn là hông có được kết bạn với người lạ :’> thế nên là... bái bai!!”

NguyenAnhq: “Tôi Anh Quân đây. =’= có đồng ý không thì bảo =’= ”

SẮC NƯỚC BỌT... Trời ơi, Anh Quân????? Rõ ràng tên face là “NguyenAnhq” mà, tôi cứ tưởng là “Nguyễn Ánh” hay gì gì đại loại thế chứ. Ra là tôi đọc sót chữ “q” ở cuối TT^TT tôi bắt đắ dĩ phải chấp nhận lời mời kết bạn từ ai kia rồi ngậm ngùi gửi một inbox để thanh minh.

Annaa.T: “Tên gì mà dĩ ==”

NguyenAnhq: :’Còn em thì không hà. Thôi thôi thôi, vào ngay candy crush gửi cho tôi vé qua cửa đi mau lên”

SẮC NƯỚC BỌT tập 2... Tôi đàn mặt nhìn vào màn hình, đọc đi đọc lại từng chữ để chắc chắn rằng mình không đọc nhầm. Anh Quân biết nick facebook của tôi từ lâu rồi nhưng không addfriend, giờ lại dờ chừng đòi kết bạn hóa ra chỉ vì cái trò candy crush dờ hơi nên tôi mới được biết nick facebook bí ẩn của vị thầy giáo chẳng giống ai này. Mà có ai hăm đến cái mức này không cơ chứ.

Thầm nghĩ vậy nhưng tôi cũng ngoan ngoãn gửi vé qua cửa trên candy crush cho anh chơi tiếp nhưng trong lòng thì cứ vẫn hậm hực không yên. Vừa vui vừa tủi thân. Vui vì giờ đây tôi đã có nick face của anh, còn tủi thân vì nếu như không qua được cửa cái trò chơi ngu si kia thì có lẽ còn lâu anh mới kết bạn với tôi. Cái lí do thật vớ vẩn.

...

Một buổi sáng thứ 2 nửa của tháng 11, sân trường đầy nắng. Nhưng có nắng không có nghĩa là trời sẽ ấm hơn cũng như cười không có nghĩa là vui hơn.

Tôi bắt đầu thứ 2 bằng một tâm trạng ủ dột. Ngay từ khi mở mắt tôi đã không hề muốn thức dậy. Cái cảm giác chán nản kì lạ này từ đâu mà ra tôi cũng không rõ nữa chỉ biết là tâm trạng vô cùng chán nản. Nặng nề lết ra khỏi giường tôi đánh răng rửa mặt rồi xách balo lên đi học và đương nhiên là bỏ qua luôn cả bữa sáng mẹ chuẩn bị sẵn ở trên bàn từ sớm. Bữa sáng lại một lần nữa tự động biến thành bữa trưa.

Hôm nay là một ngày khá đẹp để có thể là ngày đầu tuần kinh khủng khi mà mọi người phải chấm dứt cái sự nghỉ ngơi an nhàn của mình để quay lại với sự bận rộn thường nhật. Hôm nay trời nắng và tôi cũng chẳng mấy gọi là quan tâm đến điều đó bởi tâm trạng tôi bây giờ chẳng khác nào bánh mì ngâm nước.

Bước vào đến lớp đưa nào đưa đẩy mặt mũi cũng hớn hờ vì sắp được nghỉ 20/11. Đây là lần đầu tiên trường tôi không tổ chức gì cả mà cho học sinh nghỉ học nên đưa nào đưa đẩy tâm trạng phấn khởi vui mừng. Tôi thở mạnh một cái, tự nhủ mình phải gạt cái tâm trạng ủ dột không-biết-lí-do kia sang một bên rồi đi vào lớp.

– Ê mày – Tôi đập một cái vào vai Thùy khiến nó đang ăn bánh mà suýt nghẹn.

– Tổ cha mày. – Con bé lau những vết kem lâu bầu chửi rủa.

– Ồ. – Tôi thần nhiên.

– Hôm nay trời nắng nên nó hơi chấp. – Lam đang nhận xét.

– Mà lạ nhì, trời đang lạnh mà tự nhiên lại có nắng là sao. – Chi lật vài trang sách hóa rồi thờ dài.

Có lẽ vì độ không-bình-thường của mấy đứa giống nhau nên Chi dễ dàng hòa nhập với bọn cái Lam cũng như với cả lớp tôi. Tính ra thì thiếu 3 ngày nữa là tròn 1 tuần nó chuyển vào lớp tôi. Nhìn thấy Chi đang ngồi mần mê quyển sách hóa trên tay, tôi kêu kêu.

– Ồ mày hôm nay có hóa à?

– Ồ. Tiết đầu luôn. – Cả lũ đồng thanh khiến tôi ù cả tai.

– Hôm nay có hóa mà. Tao chưa học buổi hóa nào hết ý. Giáo viên có hiền không mày? – Chi vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào quyển sách như thể muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

– Hiền thì không nhưng đẹp trai thì có – Lam cười tít cả mắt.

– Hồi đầu con An còn bị thầy trừ cơ. Buồn cười không chịu được. – Thùy “đề” thêm vào một câu.

– Rồi rồi các “trụ” không cần bôi móc cái quá khứ kinh hoàng ấy lên đâu.

Cả nhóm cười rộ lên đúng lúc thầy-dạy-môn-hóa bước vào lớp. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi và khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác khá dày và mũ thì đỏ như quả cà chua. Nhìn anh tôi suýt bật cười. Anh đặt chiếc cặp sang một bên rồi yêu cầu cả lớp trật tự để kiểm tra bài cũ. Anh nheo mắt nhìn qua lớp một lượt rồi nhìn vào cuốn sổ điểm của mình, hăng giọng gọi to.

– Nguyễn...

Cả lớp nín thở, những đứa họ Nguyễn nhắm mắt cầu nguyện còn tôi thì cười toe.

– Vũ...

Những đứa họ Nguyễn đem là Vũ nắm chặt lòng bàn tay. Một cơ sở những đứa họ Nguyễn thờ phào.

– Làm gì mà căng thẳng thế lớp?

Anh Quân cười nhẹ rồi nhìn cả lớp trêu chọc nhưng bầu không khí trong lớp vẫn nặng trĩu, tất cả đều cúi gằm mặt xuống. Nguyên tắc số 1: Nếu không muốn bị gọi tên thì đừng bao giờ nhìn thẳng vào mắt giáo viên.

– Được rồi. Hôm nay tôi muốn kiểm tra bài em Việt Anh. Nguyễn Vũ Việt Anh lên bảng.

Cu cậu gục hần mặt xuống bàn cầu nguyện nhưng có vẻ như chẳng ai đáp lại lời thỉnh cầu đó. Việt Anh kéo ghế đứng dậy lên bảng, tay liên tục đưa lên gãi đầu. Nhân tiện đây, quy tắc số 2: đừng tin quy tắc số 1, nó không hiệu quả lắm đâu, hên xui...v

– Này, bạn trai của Linh Trang đấy. – Tôi thì thảo với Mai Chi ngồi bên cạnh, nó cũng đang cầu nguyện như tất cả mọi người trong lớp.

– Thật á? – Nó không kìm được khẽ thốt lên một tiếng. Thấy thầy giáo nhìn xuống nó lại cúi đầu vào quyển sách.

– Ồ. Tao làm mai cho nó mà.

– Thế mà nó chẳng nói gì cả, con này bạn với chả bè. Bao lâu rồi?

– Từ valentine năm ngoái mà có khi trước đấy cơ.

– Hai cô bạn cuối mắt trật tự lát ra tôi gặp riêng nhé. – Anh Quân gõ cái thước xuống bàn rồi khoanh tay trước ngực nhìn Việt Anh đang giải bài hóa mà anh cho làm.

Tôi với Chi lăm lét nhìn nhau còn Thùy và Lam thì quay ra chẹp chẹp miệng trêu chọc.

Đúng như Anh Quân nói, tôi và Chi hết giờ lên phòng giáo viên để gặp anh. Trong lòng tôi có chút sợ hãi, sợ anh sẽ mách mẹ tôi rằng hôm nay trong giờ tôi mất trật tự để bị nhắc. Dừng lại ở trước cửa phòng, tôi nhìn Chi rồi nhe răng cười trấn an.

– Vào nhớ.

– Mày vào trước đi.

– Cả hai cùng vào nhớ.

– Mày vào đi tao run quá >

– Tôi đề nghị.

– Ừ 1,...2,...3 Dù đếm đến 3 nhưng vẫn chẳng đứa nào nhúc nhích. Tôi và Chi, hai con cười ằm trước cửa phòng giáo viên.

– Còn đứng đây cười cợt nữa. Muốn ăn roi không hả con bé này. Anh Quân nghe thấy tiếng thì nói vọng ra. Tôi ngưng cười, khẽ đẩy cửa bước vào. Chi thì cúi gằm mặt để nhìn cười rồi cũng nép sau lưng tôi.

– Hi... em chào thầy ạ

– Tôi nhớ nhớ.

– Cứ cười đi, vô tác dụng thôi. Trò này không có tác dụng với tôi đâu. Mà còn bạn nữa cơ mà.

– Dạ em đây ạ.

– Chi vẫn cúi gằm mặt

- Ồ. Thế giờ hai em có thể cho tôi biết hai em nói gì mà cứ rì rầm đầu giờ thế hả, có biết là tôi đang kiểm tra bài cũ cho bạn không hả?
- Dạ... thì.. tại vì.. a.. đây là bạn mới chuyển vào lớp em. Bạn đang có chỗ thắc mắc nên hỏi em, em chỉ trả lời thôi mà.
- Tôi biện minh. – Ồ bạn mới à. Thế em có hiểu tôi giảng cái gì không?
- Anh Quân biết thừa là tôi nói dối nhưng cũng chẳng thèm để tâm, mắt nhìn vào cuốn sổ điểm có danh sách lớp rồi nhìn lại một loạt. Đuôi mắt ánh lên nét cười.
- Em cũng hơi hơi ạ.
- Chỉ ngẩng mặt lên nhìn vị thầy giáo ngồi trước mặt.
- Hơi là hơi thế n... .
- Anh Quân thôi nhìn quyển sổ mà ngẩng lên nhìn Chi. Lời anh đang nói cũng bị dán đoạn. Nét cười nơi đuôi mắt biến mất, thay vào đó là một vẻ ngắc nhiên tột cùng. Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp.
- Thôi được rồi. Em về lớp đi, Tú An ở lại tôi nhờ cái này một lát. Chi lễ phép chào rồi bước thẳng ra cửa. Tôi nhìn anh một cách ngây ngô. Giá như tôi không phải là một con người hay để ý, nếu thế thì tôi cũng sẽ không phát hiện ra thái độ lạ lùng của Anh Quân vừa rồi. Tuy chỉ 1, 2 giây thôi nhưng tôi cảm thấy rất rõ cái vẻ khó tin lóe lên trong mắt Anh Quân khi nhìn Mai Chi.
- Thầy muốn nhờ em làm gì ạ?
- À chi là tôi báo là hôm nay nhớ đến tập thôi vì hôm 20 đến 22/11 này tôi đi cùng trường nên sẽ không thể hướng dẫn em được. Tập cho tốt, tháng sau là vòng chung kết rồi.
- Vâng ạ. Còn gì không ạ?
- Hết rồi. Em về lớp đi. À mà cảm ơn vì hôm qua đã gửi vé qua cửa cho tôi nhé.
- Chi là trò chơi thôi mà thầy, không có gì đâu ạ.
- Ừ được rồi em về lớp đi. Anh Quân nhanh chóng giấu sự bất bình thường của mình vào đồng bài kiểm tra trước mặt rồi “đá” tôi về lớp. Tôi cũng nhanh chóng bước về lớp. Hôm nay trời có nắng nhưng tâm trạng của nhiều người thì lại chẳng thể nhìn thấy ở đâu chút hơi ấm nào.

GÓC BÍ MẬT CỦA ANH QUÂN. Quán cafe

Back In Time trở nên vắng vẻ vào đầu giờ chiều. Chiếc bàn đặt ở góc phòng, nơi có những chiếc khung ảnh trống không treo trên tường, có một người đã ngồi đây cả tiếng đồng hồ, trên bàn là tách cafe đen đã nguội tanh nguội lạnh từ bao giờ. Từ góc ngồi ấy anh có thể nhìn bao quát cả tiệm cafe của mình. Anh nhìn mấy người khách đang ngồi đọc menu rồi lại nhìn mấy nhân viên phục vụ quán tranh thủ “buôn dưa lê” khi quán đang vắng khách... Nỗi nhớ, vị chi cũng chỉ là một thứ gì đó kẹt lại phía sau tất cả... Anh đã từng nhớ người con gái ấy da diết. Cái cảm giác của người ở lại nhìn bóng lưng của người mà mình yêu thương mất hút dần nơi phía cuối con đường, cảm giác bị phản bội bởi chính người mình tin tưởng nhất. Cảm giác đó đau đến mức khiến con người ta tưởng như mình bị lạc lối trong ảo giác, khiến con người ta quay cuồng với thực tại và đắm chìm vào những cơn mê. Anh không dám tin vào điều đó và càng không dám nghĩ tới điều đó. Mỗi tình đầu đẹp như mơ để lại trong trái tim anh một vết thương sâu hoắm tưởng chừng như sẽ không bao giờ lành lặn. Anh đã chạy trốn. Anh bỏ tất cả lại phía sau và rồi leo lên máy bay đi du học. Một thời gian sau anh trở về và xin vào dạy ở một trường cấp 3.

Tưởng chừng mọi thứ đã êm đẹp thì anh lại nhận được thông báo sang Anh để hoàn thành bài báo về luận án còn đang dang dở. Và lại một lần nữa anh gặp người con gái ấy, ở chính mảnh đất anh sinh sống và học tập suốt mấy năm qua. Cô ấy vẫn ở đây vậy mà giờ anh mới “tình cờ” gặp mặt. Phải chăng là do định mệnh sắp đặt? Nếu định mệnh đã kéo cô khỏi anh thì làm ơn hãy cho anh đừng nhớ về những ngày tháng đã qua nữa... Đến khi anh hoàn thành bài luận của mình và quay trở về Việt Nam cũng là lúc anh gặp con bé đó, con bé Trịnh Tú An. Hồi mới gặp nó gần như khiến anh phát điên với cái sự bướng bỉnh và láu cá của mình. Hiểu An thêm một chút anh nhận ra rằng nó không chỉ vô tư và ương bướng như cái vẻ bề ngoài. Và cũng chính nó giúp anh hiểu rằng tình cảm cũng có thể vo tròn lại giống cái cách người ta vo tròn một tờ giấy báo cũ và có thể dễ dàng ném chúng ra xa. Hay là cách để thả một trái bóng bay, cách đơn giản nhất đó là buông tay. Khi xòe bàn tay, thả hết đi những nỗi buồn, còn lại trong bàn tay ấy sẽ là một khoảng trống, khoảng trống ấy sẽ để chờ đợi cho một thứ tình cảm khác đến sau. Nếu như không “dọn chỗ” thì làm sao “đồ mới” có thể đến được.

Trái tim con người vốn nhỏ bé, nếu người cũ chưa bước ra thì làm sao người sau có thể bước vào được? Thu lại ánh nhìn của mình, đôi mắt nâu lại hướng về phía thứ chất lỏng đặc sánh đáng ghét ở trong cốc của mình. Anh Quân thờ dài, nhẹ nhàng tựa vào ghế. Nó ngây ngô nhưng thông minh, nó nhạy cảm nhưng lại biết cách mạnh mẽ. Một đứa con gái kì lạ quái tính nhất mà anh từng gặp. Liệu có phải vì thế mà anh rất thích được ở cạnh nó? Nhờ nó, chính cái sự ngây ngô kì lạ ấy, chính cái kiểu tính cách quái đản của nó đã lôi anh ra khỏi cái mê cung của một mối hỗn độn mang tên quá khứ... Tưởng chừng như mọi chuyện đã đầu vào đấy nhưng hôm nay anh lại gặp một học sinh mới có gương mặt rất giống với cái người đã rời bỏ anh cách đây từ lâu rồi. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, đến cả kiểu cách khi nói chuyện đều rất giống.

Anh sững lại, một loạt kí ức lại tràn về, anh thấy mình rất thiếu tự nhiên. Phải chăng vì cô bé ấy đứng cạnh nó? Bên cạnh sự hiện diện của “Quá Khứ” còn có một người là hình ảnh của cái mà anh gọi là: “sự khởi đầu mới”. Đứng trước một người có hình hài giống như mỗi tình đầu của mình anh cảm thấy hoang mang, anh lo sợ rằng liệu mình đã thực sự quên được người con gái ấy? À còn nữa, cảm giác của anh cho nó là gì vậy? Tại sao anh lại muốn giấu không cho nó biết? Anh Quân cầm tách cafe đứng dậy tiến về ô cửa sổ hướng ra phía ngoài. Anh nhấp một ngụm cafe rồi nhả mặt cười. Sự nguội lạnh

khiến cho vị đắng của cafe thêm phần chua chát... Tình yêu đến trong một khoảnh khắc, với những lí do riêng và rồi ra đi cũng vì những lí do riêng.

Ta chẳng thể có tình nín giữ mà chỉ có thể chấp nhận nó, dù muốn hay không, dù bằng cách này hay cách khác. Làm gì có điều gì là trọn vẹn. Đâu đó, dù trời nắng nhưng con người ta vẫn lạnh. Đâu đó con người ta vẫn cố chấp với thứ chất lỏng đắng ngắt mà không chịu buông. Đâu đó vẫn còn người chưa chịu chấp nhận một sự thật vô lí. Đâu đó vẫn còn một nỗi nhớ kẹt lại phía sau ô cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: GIỌT NƯỚC.

Sáng hôm nay Anh Quân đến nhà tôi từ rất sớm để mượn ipad của “ông anh già” và tiện thể nhờ anh tôi đem cái ipad bị hỏng của Anh Quân đi sửa. Có lẽ tôi cũng sẽ không biết được Anh Quân ghé qua đây nếu như lão anh trai vô duyên không tự ý vào phòng tôi lấy laptop và khiến tôi tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ, lúc ấy là 4h15'. Tôi lết đệt ngồi dậy, quơ quơ cái áo khoác khoác vội lên người rồi chạy xuống nhà hóng chuyện. Vừa bước tới chân cầu thang tôi đã thấy Anh Quân mặc một chiếc áo to sụ đứng ở phòng khách, bên cạnh là một chiếc vali. 20/11 năm nay trường tôi tổ chức cho các giáo viên đi Nha Trang 3 ngày 2 đêm và thế là đám học sinh nghiêm nhiên được nghỉ 2 ngày bởi trong đó có một ngày rơi vào chủ nhật.

– Dậy sớm thế. – Anh Quân nhìn tôi bằng con mắt kinh ngạc. Không hiểu ánh mắt ấy là do kinh ngạc vì thấy tôi dậy sớm hay là hải hùng do cái bộ dạng nhếch nhác ngái ngủ của tôi.

– Tại ằm quá. – Tôi dụi dụi bộ mặt ngái ngủ của mình bằng ống tay áo, mắt nheo nheo lại đáp trả anh bằng cái giọng lè nhè.

– Tôi đang mệt muốn ngủ còn không được đây. Lên đi ngủ đi, bây giờ vẫn còn sớm lắm.

Anh nhìn bộ dạng thảm hại của tôi rồi bật cười, bắt tôi lên đi ngủ. Tôi vẫn ngồi ở đó dụi dụi mắt. Thấy tôi chẳng có vẻ gì gọi là sắp lên phòng anh lại nói tiếp.

– Máy ngày ở nhà tập luyện chăm chỉ vào, dù tôi không có ở nhà thì em vẫn phải chăm chỉ tập đấy, tôi sẽ gọi điện về kiểm tra đấy.

Tôi gật gật.

– Mà cũng ít lên facebook thôi, dành thời gian vào mà học.

Tôi gật gật.

– Ngoan ngoan nghe lời thì lúc về sẽ có thưởng.

Tôi gật gật.

– Sao cứ gật thế? Nãy giờ nói có nghe không đấy?

Tôi vẫn tiếp tục gật lấy gật để.

– Thế sao mặt đàn thoít thế kia?

....vẫn cứ gật đầu còn tay thì không ngừng dụi mắt

– Thoít lên ngủ đi.

Tôi gật gật nghe lời anh, lại lò dò bò lên phòng ngủ tiếp và lúc tỉnh dậy thì không hề nhớ gì về cái đoạn hội thoại đáng xấu hổ đó.

Theo đúng hẹn, 20/11 chúng tôi về trường cấp 2. Trường vẫn vậy, các thầy cô tốn bao nhiêu tâm huyết dạy dỗ chúng tôi đều đã nghỉ hưu, trường chẳng còn ai mà tôi quen biết. Ba đứa học trò cũ trở nên lạc lõng giữa sân trường náo nhiệt trong ngày 20/11. Xung quanh, các em học sinh vui cười hớn hờ tặng hoa tặng quà các thầy cô, lời chúc râm ran không ngừng, rồi thì tranh nhau chụp ảnh với thầy cô. Nhộn nhịp, vui vẻ. Còn ba đứa tôi, Trang và Chi, hoàn toàn chỉ là người đứng trên chốn cũ.

Giống như những đứa con đi xa lâu ngày, tưởng chừng được về nhà, tưởng như được sà vào lòng cha mẹ, tưởng như lại được trở lại là chính mình của những năm nào đó... Nhưng không, chúng tôi như thể đi vào nhầm nhà.

Tôi quay quay lưng định bỏ đi nhưng Trang đã giữ lấy cánh tay tôi, nó hiểu tôi đang nghĩ gì, hiểu tôi cảm thấy ra sao. Chi nhìn tôi và Trang một hồi rồi mỉm cười.

– Đi một vòng không? Lâu rồi không trở lại đây tao nhớ quá.

Thấy tôi im lặng không nói gì Linh Trang vội lên tiếng rồi kéo kéo tay tôi ra hiệu.

– Ừ đúng rồi, lâu rồi tao cũng chưa về, nhớ quá, đi thôi.

Bước đi dọc theo hành lang, lướt qua bao nhiêu lớp học chân tôi cứng ngắc. Nãy tối giờ đều là tôi bị Trang kéo đi, cánh tay tôi kẹt trong cái siết tay của nó còn Chi thì trầm lặng hơn khi ba đưa đi lên đến sân thượng. Tôi nhận ra Minh và Chi thường hay trốn lên đây “tâm hự” với nhau, chẳng trách con bé đang bình thường bỗng dưng trở nên trầm hơn hẳn. Tôi gạt tay Trang ra khỏi cánh tay cứng ngắc cứng ngơ của mình rồi kéo tay Chi đi nhanh hơn.

– Đi ăn chè đi. – Tôi lên tiếng

Ba đưa hớn hờ bước chân về phía cổng trường. Lúc ấy có một bóng người vụt qua khiến cả ba khựng lại, đưa ngơ ngàng nhất có lẽ là Mai Chi. Người vừa bước ngang qua chúng tôi là Huy Minh, cậu ấy nhìn thấy chúng tôi nhưng lại tỏ ra như không quen biết. Chi cười nhạt một cái rồi lắc đầu trong vô thức. Tôi không kịp được một tiếng thở dài.

– Thôi về nhà tao đi, tao khao bánh, trời này ăn chè có mà rét run. – Trang đề nghị.

Ngồi trong phòng Linh Trang ba đứa đều đang mãi miết chạy theo những suy nghĩ riêng trong đầu. Hơn ai hết chúng tôi đều biết trong lòng hai đứa còn lại đang nghĩ gì mặc dù chẳng ai nói với ai câu gì. Mai Chi thì là vì chuyện tình cảm với Minh, tôi thì là vì tình bạn của cả nhóm, còn Linh Trang thì là vì những kỉ ức tuổi đẹp đã qua. Con người ta đôi khi nhớ về những kỷ niệm chứ không phải con người cùng có chung kỉ niệm, nhớ về một người đã từng như thế trong quá khứ chứ không phải nhớ về con người của hiện tại. Có những con đường lâu không đi trở thành lạ, có những người lâu không gặp thành người dưng...

Sự im lặng vẫn tiếp tục bao trùm cả căn phòng. Từng hạt mưa bám vào khung cửa sổ. Sắc trời tối dần đi, như thể sẽ không sáng lên nữa...

Hôm nay là thứ bảy, Anh Quân vẫn đang chu du ở một nơi nào đó ở Nha Trang còn tôi và hơn 1000 học sinh khác trong trường thì được nghỉ học. Đây là lần đầu tiên được nghỉ mà tôi lại cảm thấy nhàm chán như thế này. Chọn cho mình chiếc bàn được trang trí với gam màu đỏ – đen trong quán Back In Time, tôi gọi một ly sinh tố Bơ. Bầu trời u ám ngoài kia khiến tôi cũng chẳng thể nào vui lên cho nổi. Bác Lâm mang ra cho tôi một ổ bánh mì xúc xích thơm phức mới ra lò. Bác đặt đĩa bánh xuống bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

– Ăn đi này con gái. Sao rồi? Đạo này học hành thế nào? Thăng Quân nó không bắt nạt con chứ?

– Con cảm ơn bác – Tôi cố kéo cho hai cái má mình lên cho giống như đang cười rồi tiếp tục trả lời. – Đạo này con học vẫn thế ạ.

– Ừ con ăn đi cho nóng. Vừa rồi thăng Quân nó vừa gọi điện về hỏi thăm tình hình ở nhà rồi hỏi con có hay qua đây tập đàn không. Nó bảo bác là nhắc con tập luyện chăm chỉ, tháng sau là thi rồi. Lát nữa ăn xong lên mà tập. Phòng piano không khóa đâu.

– Dạ vâng.

Tôi lễ phép đáp lại dù không biết là bao giờ mới đứng dậy khỏi cái bàn này. Bác Lâm hỏi thăm gia đình tôi đạo này thế nào, hỏi thăm sao đạo này không thấy mẹ tôi qua chơi rồi cũng quay trở lại với công việc đang dang dở, tôi cũng quay trở lại với cốc sinh tố còn gần nửa ở trước mặt. Ngồi thêm một lúc tôi quyết định chấm dứt sự lười biếng của mình, gọi phục vụ thanh toán tôi nhanh chóng bước về phía cầu thang đi lên gác.

Ngồi một mình với cái piano cảm giác nó không hề dễ chịu như tôi tưởng. Căn phòng chẳng có gì ngoài cây piano trắng. Tôi đã quen với sự hiện diện của Anh Quân khi ở trong căn phòng này cho nên việc anh không có ở đây khiến tôi cảm thấy thiếu thiếu. Tôi hay vừa tập đàn vừa lơ đãng tán chuyện với anh. Khi thì kể sâu kể khô vì những môn học nhạt nhẽo trên lớp, về những bà giáo lập dị, khi thì lại khoe anh một vài thứ vô vị mà tôi mới tìm được. Dù cho câu chuyện có dở hơi đến mức nào thì anh cũng vẫn lắng nghe sau đó vẫn tiếp chuyện rồi còn mắng tôi lắm điều, chỉ khi nào tôi nói nhiều quá mức thì mới “quạt” cho tôi một trận để tôi “tắt cái loa dè” của mình đi. Nghĩ tới đây tôi bất giác bật cười. Khi có anh ở đây cho tôi than thở thì tôi lại toàn đi kể mấy cái chuyện không đâu ba lằng nhằng vớ vẩn còn bây giờ, tôi đang ôm một “cục nợ” trong lòng thì anh lại đang ở cách tôi hơn 1.089 km.

Tự gõ vào đầu mình một cái để tự nhắc nhở bản thân quay trở lại tập luyện. Ngồi lại ngay ngắn, trước mặt tôi là bàn phím đều đặn đặt khít cạnh nhau. Tôi đánh đàn, có chút mơ hồ, có chút lạc lõng. Tôi là một con người khó hiểu, đôi khi rất vô tư và lạc quan ngoài sức tưởng tượng nhưng cũng nhiều khi buồn mải vì một chuyện có lẽ đã qua từ lâu rồi. Biết là thế nhưng tôi vẫn không thể nào điều khiển được cảm xúc của mình. Còn anh thì sao? Anh có điều khiển được cảm xúc và tình cảm của mình không? Anh buồn vì mối tình đầu thì còn có thể hiểu được nhưng còn tôi thì buồn về những thứ chẳng đáng, buồn vì những thứ ở thực tại không còn như xưa. Thật là ấu trĩ mà. Tôi kiên nhẫn cả tiếng đồng hồ bên cạnh chiếc đàn, bàn tay vẫn đều đều chạm mặt phím rồi lại nhẹ nhàng là lướt giống như một vũ công đang múa ba lê trên sân khấu. Tôi hoàn toàn chẳng còn để ý gì đến xung quanh cho đến khi chiếc điện thoại di động phát lên bản nhạc quen thuộc, bản nhạc tôi cài riêng cho Anh Quân.

– Alô?

– Ngốc đó hả? – Giọng nói quen thuộc vang lên ở phía đầu dây bên kia.

– Làm ơn đi. Thầy đi chơi rồi còn không tha em nữa?

– Thầy Quân gọi điện cho ai đó? – Tiếng một thầy cô nào đó loáng thoáng phía bên kia điện thoại khiến cho mặt tôi đỏ ửng – Gọi báo cáo tình hình người yêu hả? Hahaha

– Gọi kiểm tra nhóc em gái ở nhà thôi.

Lời giải thích của Anh Quân chẳng có vẻ gì là được tin tưởng bởi sau khi anh trả lời thì các thầy cô vẫn không ngừng trêu chọc. Tôi im lặng toàn tập, coi như không nghe thấy gì hết.

– A lô? A lô? Em còn ở đó không vậy? – Anh Quân có vẻ như đã ra một chỗ khác yên tĩnh hơn để có thể tiếp tục nói chuyện.

– Dạ? – Tôi ngây ngô đáp lại.

– Vừa rồi là các thầy cô ở trường trêu. Có cả bà cô dạy tiếng Anh khó tính mà em ghét đấy.

– Em chả nghe thấy gì cả, toàn nghe thấy tiếng gió tạt vào điện thoại thôi. – Tôi nói dối. Nếu không nói thế tôi cũng không biết phải nói gì nữa.

– Ờ, không nghe thấy cũng tốt. Mà em đang ở đâu thế? Có chịu luyện tập không thế?

– Em đang ở cạnh cái piano này. – Tôi tiện tay gõ vài cái vào mặt đàn tạo thành những tiếng “pung pung” khô cứng.

– Ờ được rồi, tập vậy là tốt. Mà này cái ipad của tôi sửa đến đâu rồi? Hôm nọ lỡ tay làm đổ cốc cafe nóng lên xong rồi không bật được nguồn lên nữa. Đen ngòm không à.

– Em có sửa đâu sao mà biết được. Thầy phải hỏi cái đồ mắc dịch kia mới đúng. – Tôi ám chỉ lão “anh già”.

Cuộc trò chuyện chìm vào im lặng khoảng 2 – 3 giây sau đó anh lại cất tiếng hỏi.

– Thế hôm qua 20/11 có đi chơi không?

– Hôm qua em về trường với Chi với Trang. – Giọng tôi trầm hẳn xuống, vẻ không vui cũng xuất hiện rõ hơn qua giọng nói.

– Trang thì tôi biết rồi, còn Chi... có phải là cái bạn mới không?

– Là nó đó thầy. 3 đứa bọn em chơi thân từ cấp 2. Sao ạ?

– À không có gì. – Một nét bối rối thoáng qua. Tôi tự hỏi không hiểu lúc này ở phía đầu dây bên kia biểu cảm của anh đang như thế nào. Tại sao mỗi lần nhắc đến Mai Chi anh lại thiếu tự nhiên đến vậy?

– Mà sao có gì không vui hay sao mà nghe tiếng em bều nhều thế? – Anh Quân cười trong điện thoại.

– Thì có không vui thật nhưng làm gì đến mức bều nhều như thầy nói đâu.

– Thế rốt cục là làm sao?

Tôi thở dài rồi kể lại tường tận cho Anh Quân, việc kể lại mọi điều cho anh đối với tôi dường như đã trở thành một thói quen còn đối với anh, việc nghe tôi lam nhảm có lẽ cũng không còn là một kiểu tra tấn giống như trước kia nữa. Tôi đoán thế bởi anh cũng không cầu nhàu hay quát mắng mỗi khi tôi kể chuyện của mình nữa, anh còn ngồi phân tích chỉ ra cho tôi thấy từng mặt của vấn đề một cách rất “triết-học” giúp tôi giải tỏa được mọi vấn đề còn đang mắc kẹt trong lòng. Có lẽ vì vậy nên mỗi khi tôi có chuyện không vui, chỉ cần kể với anh là tôi lại thấy lòng nhẹ bẫng chẳng chút vướng bận.

Sau khi nghe tôi nói nhảm một hồi anh cười rồi mắng khề qua điện thoại.

– Con bé ngốc này, em lại nghĩ nhiều rồi. Xa mặt cách lòng, đó là một điều dễ hiểu. Hơn nữa cũng đã lâu rồi các em và cậu bạn kia không gặp nên chuyện tình bạn rạn nứt cũng không phải là chuyện lạ.

– Không. Thực ra rạn nứt từ khi vẫn còn học chung.

– Nói chung là cuộc sống rồi cũng sẽ đến lúc phải chia tay. Em không thể trói buộc bạn bè của mình lại được. Bạn bè em đều có một lựa chọn riêng cho tương lai sau này, có thể khi học cùng em cậu ấy là một con người khác, sau này không học chung nữa cậu ấy lại trở thành một người khác, điều này cũng còn tùy thuộc vào môi trường của mỗi người nữa.

– Nhưng em rất buồn. Tại sao cứ nhất thiết phải thay đổi chứ, không những thế mà còn tệ đi rất nhiều.

– Em buồn hay không thì cũng không thay đổi được gì cả gốc ạ. Nếu cứ chỉ nhìn mãi vào khuyết điểm của một người em sẽ không bao giờ phát hiện ra ưu điểm của họ, tương tự vậy nếu cứ nhìn mãi vào ánh sáng đã tắt của quá khứ em sẽ không thể tìm ra được cái đẹp và điều đáng mong chờ của tương lai. Ngốc hiểu chứ?

– Hiểu.

– Tốt. Hiểu là bớt ngốc rồi đó. Thôi giờ tôi phải đi rồi. Nhớ những gì tôi nói đấy, tôi sẽ kiểm tra em thường xuyên rõ chưa?

– Vàng. – Giọng tôi ỉu xiu.

– Vàng gì mà như bánh mì ngâm nước thế?

– Biết rồi mà. Thôi thầy đi chơi đi sao cứ bắt bẻ em thế.

– Ừ. Mà nếu có thời gian em cũng nên để ý tới câu lạc bộ một chút. Dù gì em cũng là phó chủ tịch cái nhóm đó, không nên ỉ lại vào cuộc thi này mà bỏ bê mọi việc được, thế là vô trách nhiệm.

– Vàng. Em chào thầy.

Tôi nói rồi nhanh chóng cúp điện thoại, thở hắt ra một cái đầy mệt nhọc.

Cùng lúc đó, cách Hà Nội khoảng 1.089 km...

Anh Quân dập máy rồi nhanh chóng quay lại chỗ mọi người đang ngồi uống cafe. Thầy Tùng, một giáo viên ở tổ thể dục và cũng là người bạn duy nhất trong trường mà anh tin tưởng từ hồi vào làm nhưng dù vậy thì anh cũng không kể mọi chuyện của mình cho thầy Tùng. Thầy Tùng bằng tuổi anh nên hai người nói chuyện với nhau cũng khá hợp, hai người thường rủ nhau cafe vào mỗi khi rảnh hoặc có việc cần trao đổi. Thấy Anh Quân hớn hờ từ ngoài ban công bước vào thầy Tùng đợi cho đến khi anh uống hết cốc cafe rồi mới thì thầm hỏi nhỏ.

– Bạn gái gọi điện kiểm tra hay sao mà lâu thế?

– Kiểm tra cô em gái ở nhà học hành thế nào thôi. – Anh Quân đặt cốc cafe xuống bàn, nhìn mọi người đang ngồi tán chuyện vui vẻ.

– Làm gì có chuyện. Em gái gì mà gọi điện gần nửa tiếng đồng hồ. Ông giúp nó đánh vần bảng chữ cái à?

– Nó dốt lắm. Cái gì cũng dốt. – Anh Quân được thể bôi xấu ai kia đang hắt xì liên tục, không những vậy anh còn cười rất tươi nữa.

– Mà tôi nhớ ông làm gì có em gái?

– Ông điều tra nhân khẩu nhà tôi à?

Thầy Tùng thấy ông bạn đổi giọng nên cũng biết ý, câu hỏi chuẩn bị rơi khỏi miệng chợt biến thành một câu nói nửa đùa nửa thật.

– Nói thật chứ tôi nghi ông lắm. Hay mất tâm mất tích, rủ đi cafe thì toàn kêu bận. Đạo này nhìn ông yêu đời hơn trước hơi bị nhiều đấy, hơi lạ đấy.

Anh có lẽ sẽ không nghĩ ngợi gì nhiều nhưng câu nói cuối cùng lại khiến anh thấy...`nhột`. Một suy nghĩ lóe lên rồi vụt tắt giống như ngôi sao băng bay qua trên bầu trời đen ngòm. Anh thoáng chút sững sờ rồi thở dài. Đưa tay day day hai bên thái dương, dạo này anh làm việc nhiều quá nên hóa điên rồi.

Tôi quơ quơ tay tắt chuông báo thức, thật sự là sáng nào cái tiếng chuông báo thức cũng khiến tôi muốn phát điên, chỉ muốn nhảy tới đập tan tành cái tiếng nhạc khó chịu đó. Hiếm khi nào được nghỉ liền mấy ngày như thế này vậy mà tôi lại để nó trôi qua một cách lãng phí với những nỗi buồn dờ dờ trong lòng của mình. Đến lúc tỉnh ra thì cũng hết xừ nó mất 3 ngày nghỉ.

Lại một ngày thứ 2 nữa. Hai tiết đầu trôi qua trong tiếng ngáp ngán ngáp dài của các thành viên tập thể lớp 11A6. Tôi nằm ườn ra bàn rồi úp quyển sách lên đầu.

– Ôi chắc tao “chót” – Lam quay xuống nằm đè lên người tôi.

– Ờ “chót” đề đừng có đề cả tảng thịt lên người tao. – Tôi đẩy Lam ra, lồm cồm bò dậy.

– Các “má” đang làm trò gì “vạ”? Chúng mày đang ủ ấm nhau đấy à? – Việt Anh ngoạm một miếng bánh rồi ngồi cạnh chỗ Lam.

– Tao bị bao tải đè. – Tôi chỉ chỉ.

– Còn tao thì đè nó. – Lam trả lời.

– Ô Chi đâu? Mai Chi hôm nay đâu rồi? – Thùy vừa từ cửa lớp bước vào, trong tay là chai nước khoáng còn chưa bóc vỏ.

– À hôm nay nó nghỉ, nhà có việc.

Tôi vuốt vuốt lại mái tóc rồi xù nói với Thùy. Hôm nay Chi không đi học, hôm nay nó ra sân bay để đón chị gái nó từ nước Anh trở về. Hôm qua Chi gọi điện nhờ tôi gửi giấy phép xin nghỉ học giúp nó, Chi còn không quên dặn đi dặn lại rằng chiều nay nhất định phải sang như đã hẹn. Tôi cũng chỉ ậm ừ vài câu cho nó yên tâm nhưng cũng chưa chắc chắn là sẽ san được bởi hôm nay tôi còn có một buổi học thêm ở trung tâm. Giáo viên hướng dẫn lại là Anh Quân nên tôi chưa chắc đã đi được.

Tùng...tùng.....tùng.....

Tiếng trống báo vào tiết vang lên, mấy đứa ai về chỗ người ấy. Còn trơ lại chỗ ngồi bên cạnh tôi, chỗ của Mai Chi, là một khoảng trống. Anh Quân bước vào lớp như mọi ngày, anh nhìn qua một lượt rồi dừng lại ở chỗ tôi, nói chính xác hơn là ánh mắt anh dừng lại ở chỗ trống bên cạnh tôi. Anh gật đầu rồi cho bỏ qua màn kiểm tra bài cũ mà đi thẳng vào bài mới. Trong lúc viết các đề mục lên bảng anh có liếc qua phía góc bảng bên phải chỗ có ghi sĩ số và ghi tên nhưng học sinh nghỉ học. Sau khi nhìn thấy cái tên Mai Chi nghỉ có phép anh mới thôi bần thần mà tiếp tục buổi học. Trong đầu tôi chợt xuất hiện một suy nghĩ rằng Anh Quân thích Mai Chi? Trong lòng tôi thấy hẫng một cái như người ta bước hụt chân.

Như thường lệ tôi mang sổ ghi đầu bài tới phòng giáo viên để các thầy cô giáo kí sổ. Anh nhanh chóng ghi nhận xét, kí roet một cái rồi trả sổ cho tôi mà không nói một lời. Tôi vốn định xin phép nghỉ học buổi chiều nay nhưng nhìn thấy gương mặt có phần mệt mỏi của anh tôi lại cảm thấy lưỡng lự không dám nói. Thấy tôi đứng đó một hồi lâu mà chưa đi, anh ngẩng lên nhìn rồi hỏi.

– Còn việc gì không?

– Thưa thầy... em.. thầy cho em xin nghỉ buổi học chiều nay được không ạ?

– Lý do? – Anh lạnh lùng hỏi.

– Chiều nay em có một người bạn mới từ nước ngoài về, lâu không gặp nên chiều nay....

– Không!

– Đã rất lâu rồi chưa gặp mà thầy. Cho em nghỉ một buổi thôi.

– Cả tuần 7 ngày có đúng 2 buổi chiều học thêm trong khi hẹn bạn đi chơi thì em thiếu gì lúc. Tôi nói không là không.

– Nhưng mà..

Tôi còn chưa nói hết câu thì một thầy giáo khác đã bước vào. Anh vẫn chăm chú vào xấp giấy kiểm tra ở trước mặt nói nhỏ vài câu chỉ để tôi nghe thấy.

– Dừng nhiều lời. Về lớp đi.

Lúc tôi mới chỉ đi được vài bước chân thì điện thoại rung lên báo hiệu có tin nhắn đến.

” Chiều nay không đi thì đừng trách tôi không nhắc trước nhé!”

Tôi chep miệng vài cái rồi ấn xóa tin nhắn. Dường như anh sợ rằng tôi sẽ bùng học nên chiều hôm đó anh đã sang nhà tôi từ rất sớm với lý do tiện đường qua đón tôi đi học. Ngồi sau xe anh mà đầu óc tôi ở tận đâu, anh gọi cũng không nghe thấy. Cũng chỉ tại cái suy nghĩ vớ vẩn của tôi, rằng Anh Quân thích Mai Chi.

– Nay con bé kia, tôi gọi không nghe hả?

– Em đâu dám. Chỉ là em không nghĩ mình sẽ bị “áp giải” đi như thế này.

– Chứ em thích tự đi chứ gì, được thôi. Lần sau thì tự túc nhé.

– Làm như em cần ấy.

– Mà này, hôm nay cái bạn mới không đi học hả?

– Hôm nay... nhà nó có việc nên xin nghỉ một buổi. Có việc gì ạ?

– À cũng không có gì quan trọng đâu... .

– Thầy có vẻ quan tâm đến bạn mới thầy nhỉ?

Anh không trả lời. Cuộc trò chuyện trở lại với tình trạng nhạt nhẽo. Tôi có gọi anh mấy lần nhưng hình như anh không nghe thấy. Tôi có cảm giác anh đang ở rất xa tôi, dù tôi ngồi ngay sau lưng anh, dù chỉ cần vòng tay lên phía trước là tôi có thể ôm được tấm lưng ấy. Khoảng cách thì trong gang tấc nhưng thực tế thì lại xa xôi hơn thế nhiều. Một cảm giác chẳng buồn mà cũng không hẳn là vui, nó cứ nặng nề kéo theo cả tâm trạng tôi trùng xuống. Anh nghĩ gì mà tập trung vậy? :

Suốt cả buổi học, dù tôi đã cố gắng tập trung vào cái mớ bài tập về oxit với dung dịch lỏng ngổn trên giấy nhưng vẫn còn có thứ khiến tôi dờ ra. Tâm trạng không tốt thì dù bất kể làm việc gì cũng đều không tốt cả. Tôi cứ ngồi nhìn vào cái đề bài, khoảng 10’ trôi qua mà tôi mới chỉ đọc xong được dòng chữ :”Bài 1. Cho hỗn hợp X” rồi ngẩn ra. Những con số và một đồng dư liệu đề bài ở phía sau tôi đọc nhưng chẳng hề hiểu gì. Thấy tôi chẳng hề động bút làm bài trong khi các bạn khác đều đã cầm cúi ghi ghi viết viết Anh Quân vươn tay ra gỡ cặp một cái vào đầu tôi nói nhỏ.

– Ô kìa làm bài đi.

– Vâng.

Tôi giật mình vội vàng cúi xuống cầm bút lên nhưng rồi cũng chỉ là vẽ những vẽ cuội cho khỏi trống vờ. Hết giờ, tôi là người cuối cùng ở lại lớp. Anh Quân phải xuống phòng để đồ để lấy một số tài liệu, trước khi đi anh còn cẩn thận nhắc tôi đợi anh ở đây đợi anh một lát. Tôi lượn qua lượn lại trong lớp, chán rồi lại ra cầm viên phấn vẽ những cuội lên bảng. Ở góc phía bên trái, tôi vẽ khuôn nhạc, rồi khóa son, rồi “bê” từng nốt đầu tiên trong bản nhạc mà Anh Quân tự viết được anh đặt tên là “LoveYou” đặt lên khuôn nhạc mà mình vừa vẽ. Trí nhớ của tôi có hạn và tôi cũng mới chỉ nhìn qua bản nhạc đó vài lần nên không thể nhớ hết nốt nhạc. Sau đó tôi lại nhảy sang phần giữa bảng vẽ một đôi giày, là đôi giày mà anh tặng tôi hồi tết. Ngắm lại thì đôi giày đó vốn là anh định tặng cô người yêu nhưng không thành nên tôi mới “tốt số” được hưởng, đáng lòng “ghia”.

Tôi mãi mê viết từng cái tên một lên bảng rồi so xem cái nào đẹp hơn. Tôi viết tên tôi rồi lại viết tên anh rồi lồng các chữ cái lại với nhau, cách điệu hóa lên một chút cho đẹp. Vẽ vẽ viết viết một hồi rồi chợt cũng ra. Tuy chỉ là những chữ cái đầu nhưng tôi lại vô cùng thích thú mà thêm vào đó mấy hình trái tim. Bỗng nhiên Anh Quân bước vào khi tôi đang định rút điện thoại ra chụp lại. Tôi giật mình, quỳnh quàng dùng tay lau mấy cái tên, làm rơi cả điện thoại. Anh bước gần lại chỗ tôi, cúi xuống nhặt điện thoại lên rồi nhìn tôi bằng con mắt khó hiểu.

– Giật cả mình. – Tôi giật.

– Em làm cái gì mà tôi gọi không được? – Anh hỏi rồi nhìn vào chỗ bảng có những vệt phấn mà cách đây 3 giây trước là tên của anh. – Cái gì đây?

– Cái bảng ạ. – Tôi trả lời. Ờ thì đương nhiên, đó là cái bảng mà, hỏi gì kì cục.

– Không, ý tôi hỏi là em đang làm gì với cái bảng cơ. Mà này, kia có phải là chữ “Quân” không thế? – Anh dí sát mặt vào cái bảng rồi chỉ chỉ.

Chỗ đó tôi lau không hết nên nét chữ vẫn còn hằn mờ mờ trên mặt bảng. Tôi gạt phắt rồi lấy khăn lau lau.

– Sao lại là chữ “Quân” được? Em đang ghi chữ: “Quận Hoàn Kiếm” mà.

– Em có dờ hơi không thế?

– Sao chứ, em đang hình dung ra cảnh em thắng trong cuộc thi âm nhạc rồi người ta sẽ có cái cúp hay là cái bảng có chữ quận Hoàn Kiếm cùng với tên em, em đang viết dờ mà.

Tôi lấp liếm, mồm nói huyền ảo thoáng còn mắt thì nhìn lên trần nhà. Anh lườm tôi một cái rồi nhìn sang góc bảng bên kia.

– Khuông đầu trong “Love You”. Em thích nó hả?

– Cũng hơi hơi ạ.

– Mà nhắc đến mấy cái này, sắp đến vòng chung kết rồi đây. Em tập đến đâu rồi?

Anh kéo tôi ra khỏi phòng rồi tắt điện, tôi cùng anh đi xuống chỗ gửi xe. Ông bảo vệ già nhìn tôi với anh rồi quay đi không nói gì nhưng cái nhìn đó khiến tôi có phần bối rối, như thể ông ta biết tôi thích cái người đang đi cùng với tôi vậy.

– Dạ em vẫn tập đều ạ. – Lúc này tôi mới trả lời câu hỏi ban nãy của anh.

– Giờ phải tập nhiều hơn một chút, sắp thi rồi, phải tăng tốc, tập trung vào. Em rất hay mất tập trung, hãy quên, hãy nhắm.

– Em biết rồi mà, thầy có nhất thiết cần đến mức thế không?

– Nói cho mà sửa còn cầu nhàu.

– Em biết rồi mà.

Suốt cả quãng đường cả người tôi vẫn cứ run lên như cây sậy vì chuyện xảy ra trong lớp. Cũng may là anh tin mấy lời bịa đặt của tôi, thật không hiểu nếu anh phát hiện ra thì sao. Chắc anh sẽ lạnh lùng rồi đoạn tuyệt với tôi mất. Một nỗi thật:

Mặt tôi biến dạng. Đây có phải là Anh Quân không vậy? Đây mà là anh thầy khó tính của tôi á? Khó tin vậy!!

Annaa.T: Cho em xin kiếu. p

NguyenAnhq: Facebook em toàn mấy thứ vớ vẩn.

Annaa.T: Chẳng hiểu sao vớ vẩn :-| thầy nhìn lại trang facebook của thầy chưa >:(Max linh tinh, max vớ vẩn.

NguyenAnhq: Tôi có đăng cái gì đâu =,= toàn candy crush mà =,=

Annaa.T: Chính vì thế nên mới vớ vẩn đó thưa thầy.

Tôi nổi cáu. Trời đất, gì vậy chài == Tôi chỉ là ần nhằm thôi mà. Tự nhiên chuốc bực vào mình, thật là xui tận mạng mà.

NguyenAnhq: Cáo rồi à?

Tôi không trả lời

NguyenAnhq: Mai nhớ đi tập đúng giờ.

Tôi vẫn nhất quyết không trả lời.

Một lúc sau...

NguyenAnhq: Gửi vé qua cửa trên Candy Crush đi.

Annaa.T: em không rảnh. -_-

NguyenAnhq: Vẫn dỗi à? Nghe truyện cười nhé?

Tôi cố tình ẩn một cái để hiện chữ “Đã xem” còn miệng thì tùm tùm cười. Ha! Hạnh phúc, ra là thế này ý hả? ^_^

NguyenAnhq: Không à? Không thì thôi. Thôi tôi đi ngủ đây. G9

Rồi cứ thế anh offline. Cái đèn màu xanh tắt ngóm, còn mỗi tôi trơ trọi nhìn vào cái màn hình. Niềm vui lom dom như đóm lửa nhỏ chột bị anh tạt cho một xô nước lạnh, như thể được người ta đưa cho một hộp quà rồi đến lúc mở ra lại chẳng có gì ngoài một con gián đang ngo ngoe. Sắp xếp sách vở, tắt laptop, tôi bực bội treo lên giường. Lăn qua lăn lại mãi mà hai mắt vẫn cứ mở thao láo, trong lòng vừa có gì đó vui vui lại có cảm giác bực bội, đêm nay sẽ lại là một đêm dài rồi....

Trời hôm nay âm u, mưa khiến cho một số người không hề muốn nhấc mình ra khỏi giường. Hôm nay tôi đi học về khá muộn. Ở lớp thì Mai Chi cứ kể về bộ phim nhạt nhẽo mà nó mới xem, con bé cứ huyền ảo nói rất nhiều, nhiều tới mức tai tôi cứ ù ù, đầu thì ong ong, miệng thì sùi bọt mép để tiếp chuyện nó. Còn Lam thì lải nhải mãi về chuyện nó cùng với cậu bạn trai bên lớp 11A3 cãi nhau khiến tôi phát mệt. Cũng may là Dương Thùy và Việt Anh cũng không kể lể hay than thở gì về chuyện của mình nếu không thì tôi chết khô mất.

Trống đánh hết giờ, mọi người thu dọn đồ ra về còn tôi thì phải xuống phòng truyền thống để họp câu lạc bộ. Đã lâu rồi tôi không tới đây, kể từ khi ôn luyện cho cuộc thi, kể từ khi Duy Khang đi du học, có lẽ thế. Mọi người đang ngồi quây lại thành một vòng tròn, thấy tôi đẩy cửa bước vào thì tất cả đồng loạt quay ra nhìn. Thăng nhóc Minh Hoàng nhìn tôi mỉm cười rồi ra hiệu cho tôi ngồi chỗ trống kế bên. Sau cuộc điện thoại lần trước nó cũng biết điều mà không bám lấy tôi như trước nữa, tôi cũng bớt ghét nó hơn. Mọi người đàn hát rồi tự chỉnh sửa cho nhau, tôi còn dạy cho nhóc Minh Hoàng cách đánh một số bài piano cơ bản, bù lại, thăng bé đó lại dạy tôi cách chơi guitar, rồi lại xoay ra nói chuyện rôm rả rồi sau đó đường ai nấy về. Buổi tụ họp ngày hôm nay cũng không nhảm chán như tôi nghĩ.

Trời vẫn mưa. Từng hạt mưa chằng chịt đan vào nhau như thể chẳng muốn cho ai đi đâu mà cũng chẳng để cho ai ra về. Tôi đi men theo mái hiên dẫn ra cổng trường. Trời mưa to mà tôi lại không mang theo ô dù, đành bất lực nhìn con mưa trái mùa mà lòng ngao ngán. Tôi tưởng tất cả mọi học sinh đã về hết nhưng hóa ra vẫn còn một người nữa, đó là Mai Chi.

– Mày chưa về à? – Thấy Chi đứng nép ở một góc tránh mưa, tôi tiến lại về phía nó.

– Chưa, tao chờ người đón. Còn mày? Sao chưa về?

– Kẹt mưa, không mang ô.

Tôi vừa dứt lời, một chiếc xe máy trắng đỗ lại chỗ chúng tôi đang đứng. Một người mặc áo mưa màu ghi gọi Mai Chi còn tôi thì trở mắt ra nhìn bởi người đó và Mai Chi rất giống nhau, đây chắc hẳn là người chị yêu quý mà Chi hay kể đến. Công nhận hai chị em nó giống nhau thật, tôi cảm giác như chị nó là phiên bản người lớn còn Chi là phiên bản trẻ con.

– A chị Khánh. – Chi chạy lại về phía chị nó.

– Em chào chị. – Tôi mỉm cười nhìn chị nó.

Nó cười rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi, chị Khánh cũng nhìn tôi rồi gật đầu cười thay cho lời chào. Chiếc xe phóng lao đi để lại tôi đứng đó với con mưa.

Đứng một lúc lâu, mưa vẫn rơi đều đều như không hề có ý muốn thả tôi về. Tôi chán nản hết đưa tay ra vẫy mưa, lại ngồi thụp xuống tựa vào cái cột nhìn con mưa một cách tuyệt vọng. Và tôi hết kiên nhẫn, dù cho mưa không tạnh thì tôi vẫn sẽ đi về. Đến khi tôi quyết định bất chấp tất cả mà lao vào màn mưa xối xả đó thì cũng là lúc một người xuất hiện, trong tay là một cái ô màu xanh dương.

– Nếu là mùa hè thì không sao nhưng bây giờ đang là mùa đông đó. Em có bị điên không mà cứ đi như thế? – Anh Quân từ đâu bất ngờ xuất hiện với chiếc ô “thần thánh”. – Muốn đi nhờ không?

Tôi gật gật. Chiếc ô dù to đến mấy cũng không thể che hết cho cả hai không bị ướt vì thế nên tôi cứ phải đi sát vào người Anh Quân. Nhưng bước chân của tôi và anh không đều nhau khiến người đi trước người bước sau, cả hai cùng bị ướt, còn cái ô thì dường như chẳng che cho ai cả. Đột nhiên anh

đứng sững lại khiến tôi suýt chút nữa đâm phải anh. Anh chuyển tay cầm ô, tay còn lại choàng lên vai kéo sát tôi lại về phía anh. Vừa đi anh vừa khẽ lăm bầm.

– Phải đi thế này thì may ra mới không bị ướt.

Cả người tôi như bị anh ôm trọn. Gì mà không bị ướt chứ, tôi nhìn thấy nguyên cánh tay anh ướt sũng. Tôi nghe thấy tiếng tim ai đó đang lạc nhịp, là tôi, là anh hay là cả hai? Từ sân trường để ra tới khu để xe của giáo viên còn một đoạn khá xa. Tôi lẩm nhẩm đếm từng bước chân vội vã của anh rồi lại đếm bước chân lùn cùn của tôi và rồi đếm nhẩm bước chân của cả hai. Bất giác tôi tôi mỉm cười một cái. Tiếng tim lạc nhịp kia có lẽ là của tôi rồi.

Anh Quân đưa tôi về Back In Time bởi từ trường tôi về đó gần hơn là về nhà tôi. Anh đưa cho tôi một cốc cacao nóng, nói tôi ngồi đợi một lát.

Tôi ngồi cạnh bên cửa sổ, hướng mắt nhìn ra phía ngoài. Hạt mưa đọng lại trên ô cửa kính nối đuôi nhau chảy dài tạo thành những vệt nước, cứ vệt này lại chồng chéo lên vệt kia rồi lặn xuống. Khói bốc lên từ cốc cacao cộng thêm màn mưa đang phủ kín ngoài trời khiến cảnh vật đã u ám nay lại càng thêm buồn. Dù vậy nhưng tôi lại cảm thấy yên bình và ấm áp lạ thường.

Mưa ngớt, trời sáng dần lên, những âm thanh của mưa cũng nhỏ đi nhưng những vệt nước đọng lại trên ô cửa thì vẫn vậy. Sau cơn mưa trời lại sáng, vậy đây. Tôi thở dài một cái rồi nhấp một ngụm cacao.

– Thờ dài gì đấy? – Anh Quân cầm một chiếc khăn lau lau mái tóc ướt rồi ngó ra ngoài cửa sổ. – Tạnh mưa rồi à?

– Ngớt mưa rồi. – Tôi nói băng quơ. – Mưa xong mọi thứ sẽ sạch sẽ hơn, bầu trời cũng quang đãng hơn. Sau cơn mưa trời lại sáng.

– Ai bảo thế chứ.

– Dạ?

– Sau cơn mưa rất có thể sẽ lại là một cơn mưa khác chứ. – Anh nói tỉnh bơ như thể điều anh nói mới chính xác là sự thật. – Nhìn cái gì? Có muốn xem thử không?

Tôi bấu môi nhìn anh. Anh Quân nhẹ nắm lấy cổ tay rồi kéo tôi đi. Anh dẫn tôi đi lên từng bậc cầu thang dẫn lên tầng cao nhất một cách nhẹ nhàng, theo một cách mà từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy.

– Lên tầng thượng xem trời sẽ sáng hay là lại có cơn mưa nhé. – Giọng anh thì thầm khiến tim tôi loạn nhịp.

– Gì chứ.

Khi anh lên tới nơi thì tôi vẫn đang cố điều chỉnh nhịp tim của mình. Tôi thấy anh đứng sững lại, mắt nhìn chăm chăm về phía khoảng sân. Tôi tò mò leo thật nhanh đứng cạnh anh rồi cũng nhìn ra phía khoảng sân đó.

Một cô gái có gương mặt giống y hệt Mai Chi đang đứng đó. Là Khánh, chị ruột của Mai Chi. Chị ấy mỉm cười rồi khẽ gọi.

– Anh

– Bảo Khánh... – Anh Quân đáp. Ngập tràn trong đôi mắt ấy là sự rối bời vô định.

Tôi cảm giác như anh sắp biến mất. Tôi sợ hãi níu chặt lấy ống tay áo của anh. Tôi đang sợ hãi còn anh thì dường như chẳng còn nhớ về sự hiện diện của tôi nữa.

.

.

Bảo Khánh(1) là người đó? Cô chị gái của bạn thân của tôi lại chính là người đó?

Hóa ra, trước tới nay, nhân vật chính trong các câu chuyện kể của Anh Quân là chị ấy?

Tôi như người vô hồn, lặng lẽ buông tay áo anh rồi đứng nép sang một bên. Khoảng sân ấy có 3 người, chẳng ai nói gì.

Bầu trời mới hừng sáng được một chút thì một cơn mưa khác lại làm nó tối sầm lại. Anh nói đúng. Sau cơn mưa không cứ phải là trời sẽ sáng, rất có thể sẽ lại là một cơn mưa khác kéo tới. Và rồi cơn mưa ấy cũng sẽ lại để lại những giọt nước lăn dài trên ô cửa sổ. Duyên số thật là ác nghiệt, nó làm tim đau...mất buồn và đầu phải suy nghĩ.

Vài giọt mưa bay bay rồi đặt mình lên từng sợi tóc của Bảo Khánh. Tôi thấy mình thật thừa thãi, tốt nhất là không nên ở đây nữa. Tôi lặng lẽ quay đi.

Cuộc sống này thật là phức tạp, phức tạp đến nỗi tưởng chừng đã bình yên mà nhiều khi vẫn bật khóc.

Tiếng mưa lộp độp trên mái nhà, giọt mưa sẽ lại rơi...

Còn ở đây, có một giọt nước mắt lăn dài...

Ghi Chú: (1) Tìm đọc “Con Mưa Ấy...Đâu Mất Rồi?” để biết thêm về nhân vật Bảo Khánh

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: PHÉP MÀU CỦA NHỮNG CÁNH BÒ CÔNG ANH

Tôi luôn tự hỏi, tại sao bà phù thủy trong truyện cổ tích lại không dùng chính thứ phép thuật đã biến cô gái nghèo trở nên xinh đẹp cho chính bản thân mình? Có phải vì bà biết rằng, phép màu cũng chỉ là một thứ rất mong manh. Phép màu biến lọ lem trở nên long lanh, biến mọi chuyện tồi tệ trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng rồi khi chuông đồng hồ điểm 12 tiếng thì mọi thứ cũng sẽ mau chóng biến mất. Rất tiếc dù có vui vẻ hay xinh đẹp thì cô gái nghèo cũng trở lại với bộ dạng rách rưới của mình. Tóm lại, bà phù thủy không dùng phép thuật cho bản thân mình vì bà biết rằng mọi thứ sẽ tan sạch khi phép thuật được hóa giải...

Có phải những ngày tháng vừa trôi qua cũng chỉ là một phép màu? Anh cũng chỉ như một thứ mà phép màu vô hình phù phép đó mang lại. Còn em là con bé ngốc cứ ấu trĩ đi tin vào những điều viễn vông ấy. Cho đến khi Bảo Khánh trở về, phép màu ấy tan biến...

Giống như đứa trẻ con chơi trò thổi bong bóng xà phòng, chúng thổi những quả bong bóng, chúng nghĩ những vân màu sắc sỡ giống như vết dầu loang trên bong bóng là phép màu rồi chạy theo để được chạm vào những quả bong bóng ấy. Nhưng khi những bàn tay bé nhỏ mới chỉ vừa kịp đưa ra thì bong bóng đã vỡ.

Bong bóng vỡ, chúng ngã nhào. Bong bóng vỡ đồng nghĩa với việc thứ phép màu lung linh huyền ảo ấy cũng biến mất, thứ còn đọng lại sẽ chỉ là cảm giác đau sau khi bị ngã...

Vui thật đấy!

Tôi ngồi dậy, nheo nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ quả lắc hình con cú treo trên tường. Trời tháng 12 lạnh hơn bao giờ hết, tôi lại nằm xuống, cuộn tròn lại trong chiếc chăn ấm áp của mình. Hôm nay là ngày thứ 3 tôi nghỉ học. Cũng do tôi đi mưa nên mới bị sốt. Hôm ấy ở nhà Anh Quân tôi cứ thế mà đi, không ô dù, không gì hết, cứ như vậy mà đi bộ về. Tôi cũng không nhớ hôm đó tôi đã đi qua bao nhiêu dãy phố để về được đến nhà, tôi chỉ nhớ rằng trời lại mưa còn tôi thì cứ đi một cách rất thông thả. Người đi trên đường thì chỉ mau mau chóng chóng được trở về nhà hay chỉ ít là cũng dừng lại tìm cho mình một chỗ trú, chính vì vậy nên khi nhìn thấy một con bé chẳng có vẻ gì là lo sợ con mưa kia ập xuống mà cứ đi rất bình tĩnh thì không khỏi ngạc nhiên. Họ nhìn tôi như thể tôi vừa mới bước xuống từ một chiếc đĩa bay vậy. Về tới nhà, tôi ướt nhẹp. Chẳng cần nói chắc ai cũng biết mẹ tôi kêu la đến mức nào. Tôi nghe mẹ mắng thì chỉ cười hi hi xì xòa, biện minh rằng đợi trời mưa, thấy mưa ngớt lại tưởng nó tạnh nên mới đánh bạo đi bộ về, ai ngờ đang đi thì nó lại mưa, không kịp tìm chỗ trú nên ướt hết sạch. Tôi cũng chỉ kịp nói xong, nghe mẹ nói thêm vài ba câu gì đó rồi chỉ nghe thấy tiếng ù ù, cả người run rẩy, trời đất bỗng nhiên tối sập xuống, đen ngòm. Báo hại mẹ tôi gần như thức trắng đêm chỉ để kiểm tra nhiệt độ rồi thay khăn đắp trán cho tôi. Tính đến hôm nay cũng đã 3 ngày. Không biết Anh Quân và chị Bảo Khánh thế nào. Nghĩ đến hai người này làm đầu tôi đau nhức kinh khủng nhưng tôi lại không thể ngăn mình nghĩ về những chuyện có thể xảy ra. Ví dụ như hai người đó quay lại với nhau?

Với tính cách của Anh Quân thì việc đó sẽ không bao giờ xảy ra nhưng còn về chị Bảo Khánh thì tôi không chắc rằng người con gái ấy có thể làm thay đổi quyết định của anh hay không. Đó là điều mà tôi lo sợ bởi bản thân tôi cũng không biết rằng tình cảm của anh bây giờ như thế nào nhất là khi người bỏ mặc anh nay đã trở lại, nhất là khi anh đã rất từng yêu cô ấy. Mới chỉ nghĩ thôi tôi đã không chịu được rồi. Nhưng mà nghĩ lại xem, tôi có là gì của anh? Tôi cũng mới chỉ là một con bé học lớp 11, chả làm được trò trống gì chỉ phá hoại là giỏi, liệu có đủ tự tin và kiên nhẫn để thích anh? Nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ tôi lại càng thấy mình trẻ con, ngây thơ và ấu trĩ, càng nghĩ tôi càng muốn cho mình vài “đập” vì tại sao lại có thể thích một người-như-thế.

Lăn qua lăn lại một hồi trên giường tôi lồm cồm bò dậy. Bao nhiêu ngày tôi ốm là bấy nhiêu ngày tôi không mó tới cái điện thoại. Chiếc xi-mát-phôn nằm công queo ở đó, đen ngòm. Vươn người với lấy cái dây sạc trên bàn học tôi đem sạc điện thoại, bật nguồn rồi ôm laptop, lại chui vào trong chăn ấm. Điện thoại vừa bật, máy báo dò tìm dữ liệu rồi sau đó là tiếng thông báo của 21 cuộc gọi nhỡ và một đồng tin nhắn. Theo thói quen tôi ấn vào xem cuộc gọi nhỡ, đó số là của Mai Chi, Dương Thùy và Linh Trang. Kéo xem cả danh sách cuộc gọi nhỡ mà trong lòng tôi có chút hụt hẫng, các số gọi nhỡ đều là của chúng nó, không có số của Anh Quân. Tôi tự giễu mình, anh làm sao mà gọi cho tôi chứ. Tôi thờ dài một cái, tự nhủ mình phải thực tế hơn, phải thôi tin vào những điều viễn vông đó. Dù biết là vậy nhưng vẫn đau thật đấy. Tôi xoay người nằm úp xuống gối, hai chân đang đưa còn tay thì chuyển sang mục tin nhắn. Chiếm đến 70% hòm thư của tôi là tin nhắn khuyến mãi và tin quảng cáo từ Viettel, còn lại hầu hết đều là tin nhắn hỏi thăm của mấy đứa kia, đứa thì hỏi sao mà nghỉ, đứa thì hỏi sao chưa đi học rồi thì mày có sao không bla bla bla. Tôi ấn “tùy chọn”, ấn “xóa”, chọn “tất cả”, định ấn

“đồng ý” nhưng tôi khựng lại khi nhìn thấy một tin nhắn gửi từ “Anh Thầy”.

“Sao thế?”

Một cái tin nhắn vốn vẹn có hai chữ, ngày gửi: hôm qua. Tôi không thể mong chờ một điều gì đó cao cả hơn từ một người có lòng tự tôn cao chót vót như vậy. Có lẽ chỉ hai chữ ấy thôi cũng có thể hiểu rằng ít ra thì anh cũng có chút ít gọi là “quan tâm”. Tôi chẳng thấy vui mà cũng không thấy buồn, cảm giác lúc ấy có lẽ chỉ đơn thuần là trống rỗng, vậy thôi.

Ngần ngợ một lúc, tôi vẫn xóa toàn bộ hộp thư trừ một cái tin nhắn chỉ vẹn hai chữ rồi sau đó thản nhiên ôm laptop onl facebook và chuyển sang chế độ onl ản. Lướt qua lướt lại, đọc mấy dòng trạng thái của đám bạn một hồi chán chê tôi lại lẩn ra ngủ như lợn.

Tôi thấy mình đang đứng trước một căn phòng, căn phòng ấy rất quen thuộc nhưng tôi lại không thể nào nhớ ra được đây là đâu. Khi tôi đặt tay lên định mở cửa thì cánh cửa đó biến mất, đổi lại tôi có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh vật bên trong căn phòng đó. À phải rồi, đây là phòng piano nhưng mà ai thể kia? Tôi nhìn thấy Mai Chi đang ngồi đó nghịch nghịch những bản phím trắng tấp. gương mặt đáng yêu bầu bĩnh, đôi mắt sáng to tròn, cái miệng khẽ cười chum chim... Tôi bước nhẹ lên phía trước định cất tiếng gọi thì một giọng nói quen thuộc khác đã vang lên.

– Em lại nghịch cái gì thế Khánh? – Anh Quân đi vào, trên tay là chiếc áo khoác. Anh khoác chiếc áo lên vai rồi hôn lên trán người con gái kia.

– Em muốn anh chơi đàn cho em nghe.

Đó là Bảo Khánh chứ không phải Mai Chi. Tôi đứng ngây ra đó nhìn hai người họ cười đùa thân mật. Anh Quân hết sức dịu dàng và quan tâm còn Bảo Khánh thì lại nũng nịu nhận lấy sự quan tâm đó. Anh đặt tay lên bàn phím, tạo ra những nốt nhạc lấp đầy đầy phòng. Tôi đưa tay lên day day hai bên thái dương rồi nhìn quanh căn phòng này một lượt, trên tường là những bức ảnh của Bảo Khánh được lồng trong khung một cách cẩn thận. Chẳng khó để có thể nhận ra những chiếc khung đó giờ trở thành những chiếc khung trống rỗng treo lăm lăm ở bức tường ở tiệm cafe tầng dưới. Tôi nhìn thấy cả những giỏ hoa bắt từ đặt ngay ngắn ở trên nóc đàn và ở góc phòng...

Tiếng nhạc vừa dứt, anh kéo Bảo Khánh hướng về phía cửa ra vào và cũng là nơi tôi đứng từ nãy tới giờ. Họ đi xuyên qua tôi, chạy ra hướng sân vườn đẹp đẽ ấy. Tôi hướng mắt nhìn theo, trong lòng chỉ toàn là những suy nghĩ lộn xộn cứ lẫn vào nhau rồi tung lên. Tôi bước từng bước vô hồn theo hai bóng người vừa chạy ra, từng bước chân trở nên nặng trĩu, tôi gần như không đứng vững nữa. Khó khăn lắm tôi mới bám lấy được thành cầu thang, dò dẫm từng bước một ra tới phía vườn. Ở đó mới lảng mạn làm sao, anh ngồi đó, ánh mắt dán chặt vào người con gái đang thích thú vì chậu hoa mà cả anh và cô cùng trông có một vài bông sắp nở. Hai người họ thực sự rất đẹp đôi. Tôi ngược nhìn một cách bất lực, tiếng đồ vỡ từ nơi sâu thẳm con tim dường như rõ hơn bao giờ hết. Tôi đưa tay chạm vào lồng ngực mình thở một cách khó nhọc rồi bước đi một cách rệu rạo.

Tôi cứ bước, bước mãi cho đến khi phía trước mắt là cả một cánh đồng hoa rộng lớn còn phía trên là bầu trời trong xanh cao vút. Ánh nắng nhẹ nhàng phủ xuống màu vàng nhẹ nhàng mong manh. Tôi dang tay đón nhận từng cơn gió thoảng qua, vuốt ve từng cánh hoa nhỏ bé. Lòng tôi se lại, thật bình yên mà cũng thật dữ dội. Tôi có lẽ là một con người mâu thuẫn như thế, ngốc nghếch như thế, vụng về như thế, kém cỏi như thế, yếu đuối như thế, yêu anh như thế... Có lẽ là thế thật. Tôi thờ dài. Mấy cánh hoa bồ công anh ở đâu bay đến xung quanh tôi. Cánh hoa mỗi lúc một nhiều thêm, xung quanh tôi chỉ toàn là một màu trắng của những cánh bồ công anh và rồi một bóng dáng quen thuộc lấp ló sau những cánh hoa. Anh Quân tiến đến gần tôi hơn, anh mỉm cười, đôi mắt nâu trong veo nhìn tôi triu mến. Anh nhẹ nhàng ôm tôi. Mọi thứ dường như biến mất, tất cả những gì tôi có thể cảm nhận chỉ là hơi ấm và cái mùi hương thân thuộc ấy...

Tôi mở mắt.

Đó chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ khiến cho con người ta mộng mị tới mức không muốn tỉnh dậy nữa.

....

Thời tiết ngày càng biết cách khiến cho những con người buồn rầu có thêm lí do để có thể tự tử. Trời lạnh thì cứ lạnh, gió thổi thì cứ thổi, ai yêu nhau thì cứ yêu còn những kẻ đang ủ dột thì vẫn cứ tiếp tục mà ôm cái nỗi buồn mà co ro một xó. Tôi tới trường từ tiết 1 nhưng lại không lên lớp mà trốn vào phòng truyền thống. Đó là nơi duy nhất chứa đàn piano và cũng là nơi ít ai lui tới nhất. Hôm nay lớp tôi có tiết của anh, tôi không biết phải đối diện thế nào với anh, nhất là sau giấc mơ hôm trước tôi lại càng cảm thấy xấu hổ và bối rối. Chính vì thế nên tôi quyết định sẽ trốn ở đây cho tới khi nào qua tiết học của anh.

Căn phòng rộng lớn nhưng chứa quá nhiều đồ đạc nên trở thành một căn phòng chật hẹp, cũng như cái đầu tôi vậy, chứa quá nhiều suy tư nên càng trở nên trì trệ. Tại sao tôi lại có thể rung động trước một người mà mình đã từng ghét cay ghét đắng chứ, tại sao tôi lại có thể vì người đó mà trở nên bị lụy thế này chứ, chắc gì anh đã đón nhận tình cảm của tôi, vì đâu mà tôi phải cảm thấy như thế chứ. Có lẽ “yêu thương” từ lâu đã trở thành một bản ngã trong mỗi con người chúng ta. Quả thực đã có lần tôi tự ảo tưởng rằng anh cũng có chút cảm giác với tôi và cứ thế tôi tự đắm mình vào những mơ hồ viển vông ấy rồi một ngày kia tôi lại tự gọi mình thức dậy bằng câu hỏi: thế còn người yêu đầu tiên của anh quay về thì sao? Tôi tự giễu mình, thì thôi chứ biết làm sao!

Yêu thì yêu lắm nhưng cũng xa lắm. Mà cái xa giữa anh và tôi xa gấp đôi người thường. Tôi chợt nhận ra rằng ngay từ khi biết mình có tình cảm với Anh Quân, chính lúc ấy tôi biết rằng mình đã chọn phải một con đường khó đi rồi.

Đang ngồi bần thần nhìn ra phía ngoài ô cửa sổ gió thổi liên hồi tôi giật mình nhận ra tiếng trống quen thuộc của bác bảo vệ. Vậy là đã hết tiết 2, đã qua tiết hóa của anh. Tôi xách cặp đứng dậy hít thở sâu rồi mở cửa bước ra ngoài. Lúi húi đứng khóa cửa một hồi, sau khi kiểm tra chắc chắn rằng cửa đã được khóa tôi xoay lưng định bước đi thì một bóng dáng thân thuộc đã đứng ngay ở đó.

– Ô thầy... – Tôi giật mình.

– Mở cửa ra. – Giọng anh lạnh lùng ra lệnh.

– Nhưng mà...

– Tôi nói mở cửa ra. – Giọng anh vẫn đều đều khiến cho người khác không thể nhận ra được tâm trạng cảm xúc qua lời nói ban nãy.

Tôi len lén nhìn anh rồi cũng biết điều xoay lưng lại tra chìa vào ổ khóa, lách cách mở cái khóa mà tôi vừa hì hụi để khóa vào. Tuy là giờ nghỉ nhưng hành lang chỗ tôi và anh đang đứng lại hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng gió rít, tiếng chìa khóa lách cách, tiếng cạch của ổ khóa được mở. Tôi vặn mở tay nắm cửa rồi đẩy mạnh ra. Anh Quân chấp tay sau lưng gật gù:

– Vào trong.

– Nhưng mà tiết 3 em phải...

– Em mà cũng biết đường lên lớp à? Chẳng phải vừa rồi em vừa trốn 2 tiết đấy sao?

Tôi như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang ngay tại trận. Cúi đầu nhìn mũi giày rồi lặng lẽ quay vào trong. Anh cũng bước theo vào rồi cẩn thận đóng cửa lại. Anh ngồi xuống đối diện tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân rồi đưa tay ra sờ trán tôi. Sau khi chắc chắn thân nhiệt tôi bình thường nét mặt anh mới giãn ra, dù chỉ là một biểu hiện nhỏ nhưng vẫn làm dịu đi cái vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt anh.

– Được rồi tôi không ăn thịt em mà phải khép nép như thế. Tại sao lại trốn ở trong này không lên lớp?

– Em mệt.

– Tại sao không xuống phòng y tế?

– Cửa khóa – Tôi nói bừa.

– Nói dối. Cô y tá lúc nào cũng có ở đấy. – Anh nhún mày.

– Hôm nay lúc sáng em đến chẳng thấy có ai ở phòng cả. – Tôi bình tĩnh trả lời.

Anh Quân thờ dãi rồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ẩn chứa sau đôi mắt trong veo là những câu hỏi chất đống, câu hỏi đó có lẽ dành cho anh nhiều hơn là cho tôi. Trong đầu tôi chợt hiện lên một câu hỏi: tại sao tôi lại thích anh? Ồ nhỉ, tại sao tôi lại thích anh? Tôi cũng không rõ nữa, tôi cũng không rõ mình yêu anh từ lúc nào. Ban đầu nó chỉ là một niềm nhớ rồi thời gian đã thổi phồng nó trở thành một thứ tình cảm nhen nhóm mà ngay cả bản thân tôi còn không nhận ra được. Hồi còn học tiểu học, đã có lần tôi thích cậu bạn ngồi chung bàn, cảm giác lúc ấy và cảm giác bây giờ thật sự chẳng giống nhau tẹo nào. Có lẽ là vì hồi ấy chỉ là tình cảm học trò vớ vẩn ngốc xít khiến tôi vừa buồn cười vừa xấu hổ khi nhắc lại, còn anh, là tôi thích thật lòng. Tôi thích anh, có lẽ vì cái vẻ trầm mặc lạnh lùng khó hiểu ấy. Buồn cười thật.

Mọi thứ như ngưng đọng lại, gió không còn vờn qua vờn lại cánh cây ngoài cửa sổ, anh vẫn ngồi đó trầm lặng, tôi vẫn vờ mép khăn quàng cổ, chỉ mỗi kim giây của chiếc đồng hồ treo trên tường là còn tích tắc tích tắc kêu. Tôi ngồi đếm từng giây từng phút trôi qua, căn giờ để lên lớp do ở phòng truyền thống khá kín và tách biệt với bên ngoài nên tiếng trống thần thánh của bác bảo vệ dù có to đến mấy thì cũng không thể lọt vào đến tận đây. Tôi đứng dậy, định bụng lên lớp thì ai đó im lặng nãy giờ chợt lên tiếng khiến tôi không khỏi giật mình.

– Em vẫn định lên lớp đấy à?

– D..ạ.. vâng!

– Hôm nay cả trường được nghỉ sớm 2 tiết, một số bạn ở các lớp đi thi học sinh giỏi.

Mặt tôi thộn ra. Nghĩa là hôm nay đến trường là vô ích à. Tôi định bụng ra về nhưng rồi nhìn thấy bóng dáng lẻ loi của anh thì tôi lại không nỡ. Hít một hơi thật sâu tôi lại ngồi xuống chỗ cũ, mắt dán chặt vào sàn nhà, hai mũi giày dậm dậm gõ theo nhịp.

– Hôm trên sân thượng em đã đi đâu?

– Em... đi về. – Tôi hắng giọng.

– Ừ.

– Dạ?

– Không có gì. Để lát tôi đưa em về.

– Vâng.

Cuộc trò chuyện ngớ ngẩn diễn ra một cách ngớ ngẩn rồi kết thúc cũng ngớ ngẩn. Căn phòng lại chìm ngấm trong sự im lặng.

....Anh Quân....

Hôm nay là một ngày mưa. Sáng ra tâm trạng anh đã không vui, lại thêm cuộc họp ban giám hiệu phải về muộn anh lại càng không thấy thoải mái. Anh Quân vội vã xếp lại mấy tờ lịch báo giảng rồi xách cặp bước nhanh ra ngoài. Anh vừa bước đi vừa mỉm cười, trông anh chẳng bình thường chút nào. Nhưng rồi nụ cười tắt ngóm ngay khi anh vừa bước ra ngoài hành lang. Trường vắng tanh, chẳng còn “mống” học sinh nào ở lại cả, vậy là coi như kế hoạch của anh phá sản. Anh Quân vốn định giờ về sẽ lên lớp của con-bé-đó, trêu chọc nó một lát rồi đưa nó về nhưng cuộc họp đột xuất vừa rồi khiến anh chậm mất một bước, giờ này chắc nó về rồi.

Anh thờ dài nhìn trời mưa, chẹp chẹp vài cái rồi tạt qua phòng tin mượn cái ô sau đó mới lững thững bước xuống sân.

“Mưa gì mà gớm thế không biết”

Anh Quân vừa đi vừa lau bầu. Đôi bàn chân bồng khựng lại khi anh bước đến mái hiên gần cổng trường, bóng dáng thấp thòm của ai đó khiến tâm trạng cáu bẳn của anh như tan luôn cả vào cơn mưa xối xả ngoài trời.

“Con nhóc đó hóa ra là vẫn chưa về.” Anh thờ phào.

Anh Quân đứng nép vào một góc hắt hê nhìn bộ dạng kệt mưa chán chường của Tú An, chốc chốc khước miệng lại khề cong lên tạo thành một nụ cười. Thú thật, anh đang cầu mong cho cơn mưa kia đừng có tạnh, trời hãy cứ mưa to như thế, để anh có thể được nhìn cái mặt nó tuyệt vọng như thế, để anh được phép tiếp tục tùm tùm cười như thế, dù hơi anh cười như thế hơi ngu ngốc một chút nhưng có hề gì chứ. Anh xoay xoay cái ô trong tay, nhìn miết vào ai kia đang hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại đứng rồi thò tay ra vẫy mưa nghịch ngợm. Mãi cho đến khi Tú An hết chịu nổi, định chạy ra ngoài trời mưa xối xả thì anh mới chịu mở bung ô ra che cho nó.

– Em có bị điên không mà cứ đi như thế? Muốn đi nhờ không?

Tú An nhìn anh, có chút sững sờ. Chắc đến nằm mơ nó cũng chẳng nghĩ rằng anh sẽ xuất hiện mà che ô cho nó như mấy cảnh trong bộ phim tình cảm sến súa sồn gai ốc đang chiếu trên tivi. Nó gật gật đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn anh đang mỉm cười. Anh vui tới mức suýt nữa thì vừa huyết sáo khi đi chung với nó. Chính vì cảm thấy thoải mái mà từng bước chân của anh trở nên vội vã khiến nó không theo kịp. Anh thì nhường ô che cho nó, nó thì đi chậm không đuổi theo kịp, người sau kẻ trước, cái ô dường như trở nên thừa thãi bởi nó chẳng che mưa được cho ai cả. Lúc ấy anh mới giật mình nhận ra rằng cô nhóc đi phía sau sắp ướt hết sạch. Anh Quân đứng khựng lại khiến ai đó đang cun cút đi mà chẳng hề nhìn suýt đâm sầm vào lưng anh. Anh chuyển tay cầm ô, tay còn lại kéo sát ai đó về phía mình. Trời thì mưa to, trường thì chẳng còn ai nên anh cũng chẳng sợ ai nhìn thấy. Anh lại khề nhếch mép.

– Phải đi thế này thì may ra mới không bị ướt.

Anh gần như ôm nó. Cơ thể bé nhỏ khề run lên vì ướt mưa, anh lại càng siết chặt vai nó hơn. Một cánh tay cầm ô của anh bị ướt sạch nhưng trong lòng anh lại cảm thấy ấm áp. Một cảm giác dịu dàng, thoát ẩn thoát hiện nhưng lại khiến trống tim anh đập liên hồi. Anh có thể cảm nhận được nhịp tim của mình không đều. Tiếng tim đập, tiếng bước chân của anh và của nó lẫn vào cùng với tiếng mưa rơi ngoài trời. Khoảng sân trường như rộng ra thêm, anh thật chỉ mong cứ được bước đi như thế này mà chẳng phải lo ngại bất cứ điều gì. Mưa cũng kẹ, tập bài kiểm tra của học sinh còn chưa chấm cũng kẹ, kể cả cô hợp hành khẩn cấp hay gì gì đó cũng không thể quan trọng hơn lúc này được.

Anh đưa nó về Back In Time, pha cho nó một cốc cacao nóng, nói nó ngồi đợi còn anh thì đi thay đồ. Tú An thì không bị ướt nhiều nhưng còn anh thì gần như ướt hết sạch rồi. Anh thay đồ xong, bước vào phòng thấy con nhóc thường ngày vẫn hay bướng bỉnh bậm trợn đang nhìn chăm chăm vào làn khói mong manh từ cốc cacao, đôi mắt đen sâu hun hút. Anh thoáng ngỡ ngàng. Tú An, bướng bỉnh thế, đánh đá thế, lăm lờ thế, luôn cười vui khi ở đám đông... nhưng đó cũng chỉ là cái vỏ bọc nó cố tạo dựng để tỏ ra mạnh mẽ. Anh biết thừa cái vỏ bọc của nó nhưng anh lại không ngờ rằng có một ngày ngay cả chính anh cũng bị đánh lừa. Chắc nó lại đang ôm một đồng tâm sự, từ bao giờ nó lại giấu không kể cho anh nữa vậy? Anh đang nghĩ đến một điều điên rồ, nhưng rồi lại tự bản thân gạt phắt cái suy nghĩ ấy qua một bên. Anh muốn chỉ cho nó xem chậu Xương Rồng mới ra hoa, muốn khoe nó về không gian Tủ Cầu hôm qua mẹ anh vừa đem về, anh còn muốn khoe cả mấy bông Bồ Công Anh “đi lạc” từ đâu bay đến vương vào chậu đất bỏ trống ở góc sân nữa. Anh muốn nó nghịch ngợm bướng bỉnh chứ không thích một nó trầm lặng và già dặn như thế. Anh nghĩ cách lấy cớ kéo nó lên gác thượng. Anh thích thú nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng của nó, dẫn nó đi lên từng bậc thang như thế đây là lần đầu tiên nó lên đó. Anh khề thờ dài khi nghĩ về cái điều đã ám ảnh anh suốt mấy tuần qua, thờ dài rồi lại mỉm cười. Có lẽ đây là lúc để anh xác định...

Anh đi từng bước thật chậm. Vừa lên tới nơi, anh vờn vai nhìn con bé đi sau vẫn đang tiếp tục đi lên đây rồi nhìn ra phía ngoài sân, anh sững người. Một loạt hình ảnh của 5 năm trước ùa về trên từng góc ngách nhỏ trong đầu anh. Góc sân nhỏ và khoảng trời lớn, có một cô gái mặc váy suông màu xanh, cô dịu dàng mỉm cười nhìn anh, lúc ấy anh gần như tan chảy trước hình ảnh hiền dịu ấy. Nhưng những gì đang hiện hữu trước mắt anh bây giờ hoàn toàn không phải là một cơn mơ, không hề mơ hồ, ngược lại, nó còn rất thật. Không sai, người con gái đó đã trở về.

– Anh.

Bảo Khánh mỉm cười gọi anh giống như một ngày nào đó, trời cũng mưa như thế, cô cũng dịu dàng nồng ấm như thế. Nhưng tất cả những gì đã xảy ra giúp anh hiểu rằng anh đã không còn như cái ngày ấy nữa. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không còn chút tình cảm gì nữa. Lòng anh rối bời, rối bời vì người con gái đứng trước mặt anh, rối bời vì điều anh luôn băn khoăn bấy lâu nay.

– Bảo Khánh. – Anh đáp lại.

Có ai đó đang níu chặt vào cánh tay áo anh nhưng anh chẳng còn cảm nhận được nữa. Cái níu tay nói lòng dần rồi buông hẳn, ai đó đã xoay người bước đi. Còn anh, anh cứ đứng đó, đôi mắt nâu nhìn người con gái trước mặt. Cô ấy thôi không vuốt ve những giọt mưa còn đọng lại trên cánh hoa, nhẹ nhàng

tiến về phía anh, cô khẽ khàng.

– Em nhớ anh...

....

Đêm đó Anh Quân đã biết thế nào gọi là mất ngủ. Anh nằm vắt tay lên trán, mắt nhìn chòng chọc lên trần nhà lạnh lẽo. Mặc dù đã đếm được gần 1803 con cừu mà mắt anh vẫn mờ thao láo. Phải rồi, anh không ngủ được là điều đương nhiên, thử hỏi xem ai mà yên giấc cho nổi khi mà mối tình đầu sâu đậm đã bỏ rơi anh, sau 5 năm cô ấy trở về, tỏ ra như chưa có gì xảy ra, buông câu nói nhớ anh nhẹ nhàng như đó là điều đương nhiên. Năm ấy, vì danh lợi, vì tiền tài mà cô đã bỏ anh đi, khi ấy cô còn quá trẻ. Mà thôi, quá khứ gạt hết qua một bên, cái vấn đề là hiện tại kia. Cảm xúc trong anh dành cho cô là gì? Nó có còn là tình yêu hay chỉ còn là một sự nuối tiếc? Những ngày tháng đó ở cạnh Bảo Khánh là những ngày tháng đẹp nhất, đẹp tới mức ngỡ như không còn gì có thể đẹp hơn. Nhưng giờ thì anh không còn chắc về điều đó nữa bởi lúc cô rời bỏ anh, những ngọt ngào ấy trở thành dư vị đắng ngắt, nghẹn đắng nơi cổ họng. Vì thế mà anh trở nên lạnh lùng, vì thế mà anh trở nên xa cách với người khác. Cho tới khi anh gặp Tú An, con bé khiến anh khó chịu ấy lại là con gái của bạn thân của mẹ. Anh đã từng không ưa nó, đã từng ghét nó, đã từng thấy nó nhiều chuyện và quá đỗi trẻ con, nhưng rồi anh cũng thấy nó mạnh mẽ, thấy nó dễ thương và thấy muốn bắt nạt nó... Nghĩ tới Tú An khiến anh dễ thở hơn là nghĩ tới Bảo Khánh nhưng hôm nay Tú An đã quay lưng đi từ lúc nào không hay. Anh nhắm mắt rồi mỉm cười, sáng mai là lại nhìn thấy cái mặt nham nhở ấy thôi mà. Nhưng sự thật thì không hẳn là thế.

Sáng hôm sau anh có tiết dạy ở lớp 11A6. Như thường lệ anh bước vào lớp, đặt cặp lên bàn, nghe lớp trưởng hô cả lớp chào rồi đứng thẳng người chào cả lớp. Anh nhìn xuống lớp, ánh mắt như kiếm tìm một ai đó.

– Bạn thư kí đâu rồi đi photo cho thầy cái này.

– Hôm nay nó nghỉ thầy ạ.

Câu trả lời của bí thư khiến anh hụt hẫng. Hôm nay nó nghỉ học. Anh nhìn về chỗ nó, trống trơn còn bên cạnh là cô em gái của Bảo Khánh. Tối hôm đó có buổi tập đàn và Tú An cũng không đến. Ngày hôm sau dù không có tiết nhưng anh vẫn đi ngang qua lớp của Tú An nhưng hôm nay nó cũng không đi học. Nó như bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, điều này khiến anh cảm thấy không thoải mái cho lắm.

Đến ngày thứ 3 Tú An cũng không xuất hiện ở trường, anh cảm thấy khó chịu. Anh ghét cảm giác ấy, ghét cái cảm giác buồn chán và lo lắng như thế này. Cảm điện thoại trên tay anh nhấc lên rồi lại đặt xuống. Soạn một cái tin nhắn thật là dài đầy sự quan tâm hỏi han nhưng rồi nghĩ lại anh lại xóa đi, cứ soạn ra rồi lại xóa đi hàng chục lần, rốt cục anh gửi đi một cái tin nhắn vắn vắn có hai chữ: "Sao thế?". Anh chờ đợi nhưng không hề có hồi âm. Anh bực bội ném điện thoại vào một góc.

Chiều hôm ấy anh rủ lão anh trai của nó đi cafe. Sau buổi cafe đó anh biết được rằng nó bị sốt do đi mưa và sẽ đi học lại vào ngày mai. Gánh nặng trong lòng anh như được trút bớt. Sáng hôm sau anh đã chờ đợi đến tiết 2 để được nhìn thấy nó ngồi trong lớp nhưng không, cái chỗ ngồi đó vẫn trống trơn. Nó đã đến trường nhưng không vào lớp, anh biết chứ nhưng anh không chắc chắn về cái lí do khiến nó làm như thế.

Hết tiết anh vội vã xuống phòng truyền thống, chưa đi đến nơi anh đã thấy nó đang đang lúi húi khóa cửa. Biết ngay mà, anh rõ nó quá mà, anh biết thế nào nó chẳng trốn ở đây. Anh cứ đứng đó im lặng đợi nó khóa cửa xong, rồi nhìn nó giật mình khi phát hiện ra anh đứng sau lưng. Anh thật sự rất muốn cho nó một trận vì cái tội khiến anh lo lắng. Anh bắt nó mở khóa rồi tra tấn nó bằng một đồng câu hỏi. Anh còn muốn hỏi nhiều hơn thế nhưng cái bản tính cao ngạo của anh lại không cho phép anh làm thế. Nhưng tại sao anh lại muốn biết nhiều đến thế? Nó thì cứ ngồi đó mân mê mép khăn quàng rồi nhìn chăm chăm xuống mũi giày, anh ngồi đăm chiêu suy nghĩ, chốc chốc lại quay sang nhìn nó. Có lẽ điều khiến anh suy nghĩ bấy lâu nay là sự thật rồi. Dù điên rồ, dù chưa bao giờ xảy ra nhưng điều đó là sự thật...

Có lẽ... Có lẽ anh thích nó thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: VỊ NGỌT

Hôm nay anh xuất hiện với cặp kính gọng đen khác hẳn so với mọi ngày. Trước đây cũng có vài lần tôi thấy anh đeo kính nhưng hình ảnh đó vẫn vô cùng lạ lẫm, ít nhất là đối với tôi.

Một ly cà phê đen đắng ngắt thì có gì hay ho mà anh lại hứng thú đến vậy. Bằng chứng là cả buổi tập từ nãy tới giờ anh đã uống tất cả là 2 cốc rượu cà phê đen, tôi không hiểu buổi tối thì anh ngủ kiểu gì. (=”=) Anh thật là kì lạ!

Cuối tháng 12 này là cuộc thi chung kết diễn ra, tính ra cũng chỉ có 2 tuần nữa vậy nên tôi tạm thời dẹp hết mọi chuyện sang một bên, tập trung tinh thần vào những khóa son với khuôn nhạc. Anh cũng chú ý hướng dẫn tôi từng chi tiết nhỏ nhất nhất, quan tâm tôi hơn mức bình thường. Không chỉ thế anh còn từ chối hàng đồng lời mời đi cafe của thầy Tùng chỉ để ở nhà dạy tôi dù tôi hoàn toàn có thể tự tập một mình. Anh còn tìm đủ mọi cách để bắt tôi tập

luyện hoặc học ở nhà anh nhiều hơn. Tôi tự hỏi có chuyện gì xảy ra với anh thầy của tôi vậy? Chúa ơi, xin người hãy trả lại con lão thầy lười nhác của ngày xưa. TT^TT Thật sự là tôi mong như thế đó, thà anh cứ mặc kệ tôi thì tôi còn dễ từ bỏ (và tôi còn được nghỉ ngơi), anh cứ cư xử như vậy chỉ càng khiến tôi thêm yêu anh nhiều hơn mà thôi.

– Không tập đi mếu máo cái gì thế hả? – Anh nhấp thêm một ngụm cafe rồi lại chăm chú vào chiếc laptop.

– Dạ không em tập đây. – Miệng thì nói nhưng đầu tôi thì vẫn nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Hôm đó ngồi trong phòng truyền thống, anh trầm mặc rồi nhẹ giọng nói rằng anh chẳng còn gì với Bảo Khánh, anh cũng không biết rằng Bảo Khánh lại là chị của Mai Chi và tôi thì quen cả hai chị em nhà họ. Anh nói tôi không cần ngại chị Bảo Khánh bởi chị ấy sẽ không đến đây nữa. Tôi cũng chỉ biết vậy, nói “Vâng” một tiếng cho phải phép rồi cảm như hén. Một lát sau anh đứng dậy trước mặt tôi, chia ra một chiếc túi màu nâu rồi nói.

– Đừng có để bị ốm nữa đấy. – Sau đó anh bước ra phía cửa hạ thấp giọng. – Về thôi.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, nhận lấy chiếc túi rồi chạy theo anh ra phía ngoài. Phải mất một lúc tôi mới theo kịp được anh vì còn phải khóa cửa. Vừa đi tôi vừa mở chiếc túi, bên trong là một đôi găng tay màu nâu có con gấu nhìn mặt ngu ngu dính ở trên cổ tay. Trong lòng tôi xuất hiện một tia ấm áp. Thực ra tôi vui muốn phát điên, chỉ muốn nhảy cẫng lên ngay giữa sân trường vì sung sướng nhưng rồi tôi lại kìm nén cái niềm vui đó lại nếu không muốn ai nghĩ mình bị điên.

Tôi vỗ nhẹ vào đầu nhắc nhở bản thân mình trở về với thực tại. Anh ngồi đó chăm chú vào chiếc laptop, khóe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt nâu bắt chột nhìn tôi. Tôi nhìn anh, thấy anh nhìn mình thì vội quay đi, tim đập thành thịch như thể sắp bay cả ra ngoài. Trước lúc quay đi tôi còn kịp thấy một nụ cười ngọt ngào phía đằng sau tách cafe đen đắng. Tôi nghĩ là anh biết tôi đang lên nhìn mình, vậy còn nụ cười đó là sao?

Tôi ngồi tập với sự giám sát quá đỗi dịu dàng của anh. Mặc dù tôi biết anh còn cả đống việc chưa làm xong, những công việc đó sẽ trở nên thuận tiện hơn nếu như anh làm việc ở dưới phòng của mình nhưng anh vẫn một mực ôm laptop lên ngồi ở góc phòng.

– Thầy có thể xuống dưới kia hoàn thiện công việc mà. Em có thể tự tập một mình được mà.

– Dưới đó bí lắm.

– Cái cửa sổ to dùng mở ra thì bí bách ở chỗ nào ạ?

– Gió lắm. Em có điên không mà xúi tôi mở cửa vào cái thời tiết này? Tìm cách cho tôi ốm à, không có đâu nhé! – Anh hạ giọng trêu tôi.

– Thế ngồi trên này thì gió không lừa chắc? ==” – Tôi hỏi vặn lại.

– Em hay nhí, nhà tôi tôi ngồi đâu là việc của tôi, kể cả tôi có ngồi trên nóc nhà hay chui vào tủ lạnh ngồi thì việc của em cũng là dính móng ở đó tập đàn cho đến khi nào đạt yêu cầu tôi đề ra thì thôi. Hối lắm.

Tôi bị anh “quạt” cho một trận ngồi im de không nhe cụng cựa, biết điều ngồi quay vào tập đàn. Thật sự là tôi chán lắm rồi, chán ngấy khi mà 2 ngày nay, tức là 48 tiếng đồng hồ, trong đó trừ thời gian phải lên lớp, thời gian ngủ và một số chuyện-cần-thiết khác thì còn lại tôi đều ở đây, Back In Time, nhà của anh với cái lí do chết tiệt được nhai đi nhai lại hàng đồng lần là “Sắp thi rồi, chơi thế đủ rồi, thích ăn đập không?” Nghĩ lại thì cái lí do đó sặc mùi dọa dẫm và bạo lực. Và thế là tôi cứ phải ngoan ngoãn nghe lời, vì cuộc thi thì ít mà vì sợ ăn đập thì nhiều. Thế nên tôi đã ngán lắm lắm khi hôm nay ngày chủ nhật bình yên của tôi (lại một lần nữa) bị phá tan nát bởi một cú điện thoại của anh. Và giờ thì tôi ở đây, dính móng cả ngày với cái gã đao đao ngồi kia. Lạy chúa, con lại làm gì xúc phạm đến uy quyền của Người sao thừa đáng tối cao? TT^TT...

Ngồi được một lúc Anh Quân đặt laptop sang một bên, tháo cặp kính đen rồi day day mắt. Tôi tròn nhìn anh như thể anh là người từ hành tinh lạ vừa xuống tới trái đất vậy.

– Nhìn cái “giẻ”?

– Em đang tò mò.

Giọng anh nghe rất giống kiểu muốn kiểm chuyện còn giọng tôi thì như kiểu con nít bị bắt nạt.

– Tò mò cái “giẻ”?

– Tại sao thầy lại đeo kính?

Câu nói vừa rơi khỏi miệng tôi mới thấy mình hỏi ngu. Ngu thiệt á >

– Tôi bị cận.

– Thế sao mọi khi thầy không đeo kính?

– Tôi không thích.

– Thế sao giờ lại đeo?

– Vì tôi thích. Sao mà em lảm chuyện thế nhò, có mỗi việc đeo kính thôi mà.

Anh gất lên còn tôi thì ngồi tự chửi mình vì tội ngu thái quá @@ Thấy tôi im lặng hồi lâu sau khi bị mắng anh tưởng tôi dỗi và thế là anh đặt hết mớ công việc mà tôi chả biết là làm xong hay chưa sang một bên rồi tiến lại gần chỗ piano, cũng chẳng kêu tôi ngồi xích qua một bên như mọi lần mà tự động ngồi xuống ngay cạnh tôi, rất gần. Gần tới mức tôi có thể cảm nhận được cái mùi hương ngọt ngào ấm áp ấy, một cảm giác mà tôi dám cá là chỉ xuất hiện chỉ khi nào tôi ở cạnh anh. Đúng vậy, cảm giác ấy yên bình và vững vàng như vậy đấy.

– Này dỗi à? – Anh ngó ngó.

– Không. – Tôi lắc đầu.

– Thế sao im thín thít thế?

– Bị mắng ngu gì mà nói tiếp trời - _ -

– Tốt đó.

– Mà em hỏi nốt câu cuối được không?

– Hỏi đi.

– Thế rốt cục là thầy có thích đeo kính hay không?

– ... – Kiểm chế nào Anh Quân, kiểm chế nào... :D –

Anh im lặng, mặt tối sầm còn tôi thì biết điều chạy vọt ra khỏi phòng. Tôi đi liền một mạch ra khoảng sân vườn ở phía đối diện với phòng piano. Nhìn thấy mảnh sân này trong lòng tôi lại có cảm xúc không hề vui vẻ chút nào, tôi thích hoa, tôi thích ngắm trời nhưng tôi lại không thích việc nào mình làm những việc không đâu, ví dụ như là gọi nhớ lại về cái buổi trời mưa hôm ấy. Khác mỗi điều, mảnh sân đó hôm nay không hề mưa như hôm ấy, trái lại, nắng đang nhuộm vàng cây hoa bằng sắc màu mong manh của mình. Anh nhẹ nhàng bước đến sau tôi, tôi chợt nghĩ đến một cái ôm ngọt ngào từ phía sau nhưng rồi lại gạt mình bởi tôi cũng không biết phải phản ứng thế nào nếu như cái chuyện điên rồ đó xảy ra. Tôi xấu hổ chạy lên đứng ở cạnh cái lan can, tựa vào đó rồi ngắm nhìn người người đang đi lại ở phía bên dưới, người ra kẻ vào tấp nập. Phía xa một chút ở con phố bên kia một số cửa hàng đã trang trí cây thông và những chiếc chuông vàng nhỏ nhắn để chuẩn bị cho một mùa Noel sắp tới. Nhanh thật, vậy là sắp Noel rồi.

– Này. – Anh Quân đứng cạnh tôi từ bao giờ, anh nhẹ nhàng lên tiếng kéo tôi thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

– Dạ?

– Đồ hâm.

Tôi chép miệng, ném cho anh một cái nhìn cau có rồi lại để đầu óc mình bay lơ lửng.

– Em thích nắng hay mưa? – Anh bắt chợt lên tiếng.

– Em... em cũng không biết. Có lẽ em thích mưa hơn.

– Tại sao lại thế?

– Có lẽ là tại vì nắng tuy ấm nhưng em lại không giữ được. Mưa lại khác, tuy hơi lạnh một chút nhưng em lại có thể đưa tay ra hứng trọn vẹn từng giọt mưa trong lòng bàn tay mình.

Tôi vừa nói vừa khum khum bàn tay để minh họa rồi cười tít mắt nhìn anh. Thực ra tôi cũng không biết tại sao mình làm thế, tôi làm vậy chỉ để giảm bớt độ ngu ngốc của bản thân nhưng sự thật thì làm như vậy thật là phản tác dụng quá TT^TT

– Đúng là hâm. – Anh nói về bất lực, như kiểu không còn gì có thể cứu vãn được cái độ dở hơi của tôi nữa vậy. Anh quay qua tự nói với mình nhưng âm lượng thì đủ để tôi nghe rõ từng câu chữ. – Có khi nhốt nó ở nhà nhiều quá nó hóa điên rồi. Thôi hôm nay chủ nhật, cho đi chơi một hôm cho bớt “hấp”.

“Nói chuyện một mình hả, giờ thì ai mới là đồ điên chứ” Tôi cay cú nghĩ thầm.

Và thế là a lè hấp, anh đưa tôi đi chơi. Băng qua những dãy nhà cao thấp, chúng tôi bỏ lại phía sau lưng mình những con người bận bịu với cuộc sống, bỏ lại những ồn ào huyền ảo của tiếng xe cộ, tiếng nói chuyện và cả những thứ tạp âm khác nữa... Tất cả đều trôi dạt lại phía đằng sau...

Con đường phía trước hiện ra, những ngôi nhà ít dần đi, những cây cỏ nhiều hơn, phải rồi, là cánh đồng hoa bát ngát. Ở Hà Nội mà cũng có một nơi thế này sao? Tôi nhớ có lần vào sinh nhật tôi anh cũng đưa tôi đến một nơi có nhiều hoa có thể này nhưng đây hoàn toàn không phải chỗ đó.

Tôi chạy lên phía trước bỏ mặc anh ở phía sau, hít lấy từng ngụm không khí thật lớn. Mùi hoa có, mùi nắng ấm, thật sự rất quen thuộc. Một lát sau anh đi cạnh tôi, thật thông dong, thật thư thả chậm rãi. Cái cảnh tượng một cánh đồng lớn chỉ có hai người sóng bước cùng nhau, những bông hoa khẽ rung lên theo mỗi bước chân, nắng nhẹ nhàng phủ lên một màu vàng dịu dàng, ấm áp nhưng không khiến người ta phải nheo mắt. Phía trên cao bầu trời cứ trong

xanh cao vút. Thật yên bình quá.

– Tại sao thầy lại ra đây?

– Chơi.

– Em cứ tưởng là đi đâu đó gần nhà thôi.

– À tại tôi không thích thu hút sự chú ý bởi đất theo một con nhóc dỏ hơi.

Tôi bấu môi ngất lấy một bông Bò Công Anh rồi nghịch ngợm. Cả một cánh đồng bao la chỉ toàn hoa cỏ, cảm tưởng cả thế giới chỉ có tôi, anh, đồng hoa và khoảng trời cao vút ấy. Tôi đưa bông hoa lên ngang tầm mắt, mỉm cười nhắm mắt ước một điều ước rồi thổi mạnh. Những chiếc cánh hoa nhỏ nhắn mong manh bay tít lên phía trên cao. Tôi ước mãi mãi như thế này, tôi mãi mãi chỉ là một cô bé, ngốc cũng được miễn là có anh ở cạnh tôi như lúc này. Nghĩ tới đây tôi xấu hổ, cười một cái thành tiếng.

– Em cười gì thế? – Anh Quân tay nhét túi quần cũng mỉm cười nhìn tôi.

Tôi nhìn bông hoa trong tay chẳng còn cánh hoa nào rồi lại nhìn anh mà cười toe toét. Tôi thực sự rất vui. Niềm vui ấy tôi cũng không biết có thể dùng ngôn ngữ hay tiếng nói của hành tinh nào thì mới miêu tả hết được.

– Không biết đứng ở đằng kia thì trông mọi thứ sẽ như thế nào nhỉ? – Tôi nghiêng đầu nhìn về phía xa rồi chạy thật nhanh về phía xa đó, dang rộng hai tay vờn nghịch những cánh hoa. Tôi chạy mãi chạy mãi rồi khi dừng lại, anh đang đứng tít ở phía bên kia, xa nhưng đủ để tôi có thể nhìn rõ anh.

– Thầyyyy.... – Tôi hét to rồi vẫy vẫy tay – Thầy nghe thấy em nói gì không?

Con người đứng ở phía bên kia cũng hét to lại điều gì đó nhưng tôi không nghe thấy. Nếu anh hét mà tôi không nghe thấy thì cũng có nghĩa là anh cũng không thể nghe tôi nói gì. Và thế là tôi lại đưa tay khum khum tạo thành cái loa rồi hét tiếp.

– Nghe này đồ ngốc, vì em biết anh không nghe thấy gì nên em mới nói đó. – Tôi ngán ngừ giãy lắt rồi lại nói tiếp. – Em yêu anh. Ê, nghe thấy gì không? Không hả? Vậy thì tốt.

Anh Quân đứng ở xa đưa tay lên tai cố gắng nghe nhưng anh lắc lắc đầu rồi ra hiệu rằng chả nghe thấy gì. Sau đó anh cũng hét lên điều gì đó mà tôi căng cả tai cũng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi. Lẫn trong gió có tiếng tôi lẩm bẩm với bản thân mình.

– Em yêu anh... Thật đấy.

Anh Quân vẫn cố gắng nói gì đó nhưng tôi thì chịu, không nghe nổi. Anh rút điện thoại ra vẫy vẫy, ý định báo tôi lời điện thoại ra nhưng máy tôi không đem theo. Có lẽ là anh vừa cau mày một cái, tôi đoán thế. Rồi sau đó anh tiến gần về phía tôi. Cái bóng người nhỏ tí to dần, anh gần hơn, từng bước từng bước gần về phía tôi còn tôi thì đứng im ở đó như trời trồng.

Chẳng mấy chốc anh đứng trước mặt tôi, nheo nheo mắt nhìn tôi dò xét.

– Em vừa nói gì thế?

– Đâu em nói gì đâu. – Mặt tôi tỉnh bơ.

– Thấy vừa rồi em gào gì to lắm mà.

– Thầy nghe thấy à?

– Tôi mà nghe thấy thì tôi cần phải hỏi lại à =’=

– À không, em chỉ bảo ở đây thích quá. Thế thôi.

– Con nhóc này. Về thôi.

Anh Quân cười một cái rồi tiến lên phía trước. Anh hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra. Mái tóc đen bồng bênh trong gió, bóng lưng rộng lớn đem lại cảm giác vững chãi khiến người ta có cảm giác muốn được dựa dẫm, khiến tôi muốn được dựa dẫm. Mặt tôi đỏ ửng lên vì ngượng, bỏ cả bông hoa đang cầm trong tay để đuổi theo anh. Tôi đưa tay ra định nói anh đợi tôi với nhưng rồi lại thu tay lại. Tôi muốn nhìn cái bóng dáng ấy thêm một chút nữa. Tôi cứ ngăn người ra đó nhìn anh, cái dáng lênh khênh đó sẽ là một trong số những hình ảnh mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ có thể quên. Tôi vừa đi vừa nhìn anh, có lẽ vì vậy mà tôi vấp phải một hòn đá khiến cả người chúi về phía trước. Một ý nghĩ lóe sáng trong đầu tôi: “Thôi quả này mình cạp đất rồi”. Nhưng không. Tôi lao về phía trước, bám vào lưng người đi trước, người ngoài nhìn vào sẽ hiểu rằng tôi đang ôm anh từ phía sau. Anh Quân dừng khựng, anh chậm chậm quay lại nhìn tôi đang hốt hoảng.

– Em... em bị vấp. – Tôi vội vàng giải thích.

– Có đi mà cũng không nên thân. – Anh chép miệng.

Anh đỡ tôi đứng thẳng dậy rồi dắt tay tôi bước đi. Lưu ý là “DẮT TAY” nhé!! Bàn tay tôi bé nhỏ được bàn tay ấm áp của anh bao bọc. Bỗng qua cả cánh đồng bao la rộng lớn bàn tay tôi vẫn ngoan ngoãn để yên cho anh nắm chặt. Và tôi cũng chỉ mong mãi mãi được anh bao bọc che chở như thế này.

....

Không khí giáng sinh tràn về khắp mọi nẻo. Ở ngoài đường ai ai cũng tự khoác cho mình những bộ đồ ấm áp. Tôi đặc biệt yêu cái lạnh của Hà Nội, ai ai cũng như trở nên đẹp đẽ và đáng yêu hơn trong những chiếc áo len và những chiếc khăn choàng to sụ. Tôi nói thế không phải vì tôi sắp tặng cho anh một chiếc áo len đâu nhé. Chiếc áo len màu xanh nước biển đậm được khéo léo kết hợp với những màu viền trang trí màu trắng. Tôi không phải là đứa kiên nhẫn và việc kiên nhẫn nhất mà tôi làm đó là đan xong chiếc áo len trong 5 ngày. Có lẽ là đan cho anh nên tôi mới làm xong nhanh đến vậy chứ không thì cả tháng may ra tôi mới xong được cái ống tay áo.

Tôi xách chiếc túi có cái hộp quà đựng chiếc áo của anh tung tủy bước trên đường tới Back In Time. Vừa đẩy cửa, thứ khiến đa số phản động mọi người chú ý đó là cái cây thông to sụ đặt ngay ở trung tâm tầng 1. Cây thông rực rỡ được trang trí với những dây đèn nhấp nháy vui mắt, với những quả cầu đủ màu sắc, với những chiếc tất và cả những lời chúc, lời ước của nhân viên phục vụ và cả khách hàng. Hôm viết điều ước tôi cũng có mặt nhưng rốt cục tôi lại phải viết điều gì đó khác đi để không bị phát hiện. Tôi đã phải ghi vào đó là: Cầu cho mọi dự định trong tương lai đều thành công tốt đẹp. Hôm đó tôi cũng không thấy anh treo lời ước lên. Anh thì nói là anh treo lên rồi nhưng tôi tìm đi tìm lại cả tá lần mà cũng không phát hiện ra mảnh giấy kim tuyến hay nét chữ đặc trưng của anh.

Tôi chào hai bác đang đứng ở quầy tính tiền trò chuyện với khách quen rồi mạnh dạn tiến về phía cầu thang leo thẳng một mạch lên phòng Anh Quân. Tôi gõ gõ rồi đẩy cửa vào. Anh ngồi đó, ngay ngắn và... chơi CandyCrush =’= . Thấy có tiếng người bước vào anh cũng chẳng buồn ngoái đầu lại chỉ tiện mồm hỏi bằng quơ.

– Bỏ à?

Thấy không có ai trả lời anh mới quay đầu lại. Tôi đang đứng đó ngây như phỗng.

– Ô em đến rồi đây à? Sao không hú lên một tiếng.

– Em đang định hú.

– Thôi lên kia đi tôi lên bây giờ đây.

Anh vội tắt laptop rồi kéo tôi lên tầng trên. Anh lại tự pha một cốc cafe đen đặc, đặc đến nỗi chỉ cần ngửi mùi tôi cũng thấy khó chịu. Anh nhìn tôi rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng chuyển cốc cafe xa khỏi chỗ tôi ngồi. Tôi ngồi nhìn anh đang “phì tang” cốc cafe, thầm tính toán xem với form người như thế thì cái áo tôi đan có vừa hay không. Mãi ngồi nhăm nhính và tưởng tượng đến hình ảnh anh mặc áo nên anh quay lại từ bao giờ mà tôi chẳng hay biết gì cả, mãi đến khi anh gọi tên tôi lần thứ ba tôi mới giật mình quay trở lại với hiện thực, chiếc túi trên tay này giờ cũng bị làm rơi xuống sàn “bịch” một tiếng. Anh chậm chậm bước đến cúi xuống nhặt nó lên, lấy chiếc hộp, mở hộp rồi cầm “cái bịch” nhỏ nhỏ được gấp cẩn thận bên trong đó ra, anh nhìn thấy tấm thiệp nằm ở đáy hộp, hết nhìn thiệp rồi lại nhìn tôi. Tôi thì lại coi như không biết gì, nhìn trần nhà rồi nhìn ra phía ngoài. Anh mỉm cười một cái, đặt tấm thiệp vào trong hộp rồi đặt cả cái hộp cùng với cái túi lên nóc đàn. Anh giờ chiếc áo len rồi quay ra nhìn tôi.

– Mặc thử nhá.

Chẳng cần biết tôi có đồng ý hay không anh vẫn mặc nó vào. Cái vẻ thích thú khi nhìn thấy chiếc áo chẳng khác nào một đứa trẻ con, vẫn háo hức, vẫn thích thú khi nhìn thấy quà. Anh mặc xong quay ra nhìn tôi rồi cười tít mắt.

– Đẹp không?

Ôi cái áo của tôi... Tôi không tự nhận là mình khéo-tay hay giỏi-giang gì cho cam nhưng cái áo của tôi hình như nó đẹp hơn khi được anh mặc lên. Tôi thấy hai má mình nóng ran, thấy anh tiến lại gần, thấy anh nhéo má tôi.

– Gì thế.

Tôi xoa xoa cái má tội nghiệp. Anh tiếp lời.

– 27/12 là vòng chung kết đúng không? Vậy thì trước đó e muốn đi chơi Noel không?

– Ô em tưởng hôm ấy phải tập piano ạ?

– Tập nhiều thì cũng phải nghỉ ngơi chứ. Cái gì nhiều quá cũng không tốt. Miễn là rảnh giải nhất về là được.

Chẳng nghĩ ngợi tôi gật đầu cái rụp. Đương nhiên rồi, được đi chơi mà, ai ngu gì từ chối chứ. Nghĩ tới hôm ấy ai mà không chờ đợi mong ngóng cho nổi chứ. Mọi ngày tôi vẫn đến lớp như bình thường và đôi giày anh tặng, đôi giày màu đỏ ấy tôi đã chính thức xỏ nó vào chân. Màu đỏ hợp với không khí náo nhiệt của Noel mà, nhỉ! Tôi vừa bước vào lớp Mai Chi và Dương Thùy đã hấp háy đuôi mắt.

– Giày mới đẹp ế. “Rửa” giày đi mày.

– Ăn cục “ứ” nhé.

Mà công nhận đúng là kì diệu thật. Tôi hoàn toàn không biết size của Anh Quân mà cái áo tôi đan tặng anh lại vừa vặn một cách không ngờ, đôi giày này cũng vậy, anh đâu biết cỡ chân của tôi đâu nhỉ, thế mà sao chọn đúng thế. Nghĩ đến điều này tôi lại bất giác cười một cái ngu ngốc.

– Này này chốc nữa đi trà sữa gì đấy một tí không? Linh Trang rủ. Gớm thi với cứ, bạn bè cả tháng chả thấy thăm hỏi. – Mai Chi xoay xoay điện thoại trên tay rồi hỏi.

– Ừ thì đi. – Tôi tán thành. Kể cũng lâu rồi không gặp nó, nó là một trong ba đứa biết việc tôi thích Anh Quân. Đầu tiên là nó, đứa tiếp theo là Hoàng Duy và đứa thứ ba, đương nhiên là tôi rồi.

Năm tiết học trôi qua một cách nhanh chóng. Chi cần tiếng trống của bác bảo vệ vang lên là tất cả mấy đứa chúng tôi sẵn sàng “xách ba lô lên và đi”. Cả nhóm có tôi, Thùy, Lam, Chi và Việt Anh thì có lẽ Việt Anh là hào hứng nhất (đương nhiên rồi, gấu của nó mà =’=) Chúng tôi vội vã bước ra khỏi lớp và nhanh chóng chạy xuống cổng trường. Đi được nửa đường tôi quên maست là sổ ghi đầu bài vẫn ở trên lớp học trong khi việc tôi cần làm là nộp nó xuống văn phòng. Thế là tôi nói chúng nó đợi một lát rồi một mình chạy nhanh lên lớp lấy sổ đem nộp bên văn phòng ở tòa nhà giáo vụ. Đáng ghét thay, cái văn phòng chết tiệt đó lại mới chuyển lên tầng 4 của tòa nhà, bắt tội tôi phải hí hục chạy bờ hơi tai lên đó nộp sổ rồi lại lật đật chạy xuống. Lúc xuống tới tầng 3 phải đi qua phòng nghỉ giáo viên tôi thấy thấp thoáng bóng dáng ai đó như là Anh Quân và Bảo Khánh. Trong lòng tự nhủ là phải nhanh chân lên vì còn có 4 đứa đang đứng đợi tôi ở cổng trường nhưng cái bản tính hiếu kì đã không để cho tôi quay lưng bước tiếp. Tôi cứ ngỡ là mình nhìn nhầm nhưng không, đó thật sự là Bảo Khánh. Hôm nay chị tết tóc lệch, quàng một chiếc khăn màu nâu, váy màu be kết hợp với đôi bốt nâu cùng màu. Do đứng ngược nên tôi chỉ nhìn thấy phía sau của Bảo Khánh và một góc khuôn mặt của Anh Quân. Tôi tự hỏi hai người họ đang nói về việc gì thế nhỉ. Lúc này cả dãy hành lang chẳng có một bóng người, chỉ có anh và Bảo Khánh, tôi đứng nép ở góc tường, trong phòng giáo vụ là mấy bà cô lăm điều đang ngồi gõ máy tính kết hợp chuyên môn “buôn dưa lê bán dưa chuột” nhưng mấy bà cô đó luôn đóng kín cửa phòng nên chẳng biết phía ngoài này có chuyện gì xảy ra.

– Anh không tin em à? – Tôi nghe thấy giọng Bảo Khánh nhẹ nhàng lại có chút buồn dịu dàng kiểu tiểu thư.

– Tin thì sao mà không thì sao? Em đừng làm tốn thời gian của tôi nữa, giờ tôi rất bận. – Anh Quân cười lạnh lùng.

– Phải làm thế nào thì anh mới chịu tin?

– Em đoán thử xem.

Anh lại cười một cái vẻ thách thức. Bảo Khánh mạnh dạn tiến lên trước nắm tay Anh Quân. Tuy rằng tôi không nhìn được biểu cảm của Bảo Khánh nhưng tôi dám chắc rằng đó sẽ là một ánh mắt ủy mị yếu đuối khiến người ta dễ mềm lòng. Hình như có gì đó đè nặng lên ngực khiến tôi khó thở. Bảo Khánh định nói tiếp điều gì đó nhưng đúng lúc ấy điện thoại trong túi tôi lại reo lên to và rõ ràng. Tôi vội vàng chạy biến. Xuống đến tầng 1 tôi mới điều chỉnh lại nhịp thở và mở điện thoại ra nghe.

– Alô?

– Mày chết đi ở đâu rồi hả con kia? – Cái chất giọng khủng bố của Lam xa xa vào ống nghe khiến tôi suýt chút nữa làm rơi điện thoại.

– À ừ tao đây. Tại các phòng ban bị chuyển hết nên tao tìm hơi mất thời gian, vừa rồi còn ngã nữa. Thôi tao ra đây.

Tôi cúp máy, cố gắng để không nhớ không nghĩ gì về chuyện vừa xảy ra rồi bước nhanh ra chỗ bọn cái Lam. Đi trên đường tôi hết nhìn mây, nhìn người ta đi qua, nhìn cái cột đèn đỏ rồi lại nhìn mấy cái cây... vậy mà hình ảnh đó vẫn cứ hiện lên bay vèo vèo trước mắt tôi, ngay cả khi đến nơi rồi mà tâm trí tôi vẫn như đang ở trên mây trên gió.

– Ê con điên kia. – Trang hươ hươ ty trước mặt tôi. – Mày làm sao thế?

Nó hỏi rồi cả đám cũng đưa mắt nhìn tôi một cách lo lắng.

– Ờ tao không sao. Cái tiết giáo dục quốc phòng vừa rồi buồn ngủ quá đi mất. Không được ra sân rồi còn phải ngồi học lí thuyết mấy trang dài thấy bà nội.

Sau đó cũng chẳng ai còn bận khoăn về cái lí do khiến tôi đồ dẫn như thế, tất cả mau cuốn theo những câu chuyện phiếm trên trời dưới đất. Việt Anh và Linh Trang thì tuy không ngồi cạnh nhau nhưng vẫn là tiêu điểm bị cả bọn lôi ra đề trêu, hai đứa đồ mặt cười tùm tùm mãi không thôi. Lam thì ngồi kêu ca về cái cậu bạn trai bên lớp 11A3, tuy là nó hay kêu ca thế thôi nhưng hai đứa nó lúc nào cũng dính lấy nhau như keo dính chuột vậy. Dương Thùy thì ngồi góp chuyện, Mai Chi thì mời tất cả đến dự sinh nhật nó sắp tới, có mỗi tôi là ngồi im đôi lúc thì cười góp vui chứ cũng chẳng có cái quái gì mà kể, mà có cái kể thì toàn là chuyện không phải ai cũng có thể biết, một nhọc thật đấy.

– Thế hôm đấy tất cả nhớ đi sinh nhật tao đấy. – Chi đồng đặc rồi nhét miếng bánh vào miệng cười tít mắt.

– Ờ được rồi đi thì đi. Mà hôm đấy sau hôm thi chung kết đúng không An?

– Ờ. – Tôi băng quơ đáp lại.

– Hôm đấy bọn tao đi cổ vũ cho mày nhé.

– Ờ rành thì đi. Mà chúng mày đi chắc tao rớt quá.

– Đã thế bọn tao đi cày đồng. Hehe

Và thế là tất cả cùng cười rộ. Những năm tháng học trò vẫn cứ xanh mon mơn cùng những tiếng cười giòn giã, chẳng âu lo phiền muộn điều gì...

...

Thời gian trôi chậm như con rùa bị đá đè. Tôi đợi mãi đợi mãi để đến ngày Noel được đi chơi vậy mà ông thần thời gian ưu ái cho tôi thêm một tuần nữa để chờ đợi. Chuyện mà tôi trông thấy được tôi coi như không có gì, vẫn trưng ra cái bộ mặt ngu muốn đấm, vẫn bướng, vẫn cãi ngang như mọi khi. Tôi chột nghĩ, một con ngốc khó chiều và một cô gái dễ yêu, chắc hẳn người ta sẽ chọn cô gái rồi chứ ai lại đi chọn con ngốc làm gì, vớ vẩn thật. Tôi hôm nay buổi chiều lại phải đến trường, mượn đàn trong phòng truyền thống để tập luyện. Đáng lẽ là sẽ về Back In Time đây nhưng chiều nay anh có lớp dạy thay ở trường thế là tôi cũng bị lôi đến đó, ngồi thối thây cả 45' trong phòng, tập đàn “pung pung” vài tiếng rồi nghịch điện thoại sau đó ngủ từ lúc nào không hay (anh mà biết thế nào cũng ca cho tôi một bài gì ví dụ như: tôi nói tập mà lại lăn ra ngủ bla bla bla ==). Khi tôi đang “say giấc nồng” thì lại buộc phải tỉnh giấc bởi tiếng mời gọi của “anh William Cường” (tức là WC đó) Thế là mắt nhắm mắt mở tôi phi thẳng vào phòng WC “giải quyết nỗi buồn”. Kể cũng may, cái phòng truyền thống cũng nằm gần WC nếu không thì “chắc tui chót”.

Sau khi “mọi việc xong xuôi” tôi vẫn chưa về lại phòng truyền thống mà đi la cà xung quanh trường dạo chơi cho đỡ chán. Đi băng qua sân trường rộng lớn tôi lại lần lượt trên dãy hành lang như con ma chơi lòn và lòn vờn. Đang đi tai tôi bỗng bị ai đó xách ngược lên đau gần chết.

– Ái ái úi úi aaaa

– Cô nào đây? Giờ này không vào lớp mà còn lượn lờ hả? – Tiếng thầy giám thị sang sáng bên tai như sấm khiến tôi hơi hoảng.

– Em.. em học buổi sáng ... huhu ..thầy ơi... – Tôi khấn khoản

– Thế chiều đến đây làm gì? Định phá trường hả?

Trường tôi có 4 ông giám thị, chiều nay tôi lại vớ ngay phải ông Tùng dạy thể dục, kiêm giám thị, tính hâm hâm dở dở, vừa nghiêm khắc vừa vui tính lại được cái hay “troll” học sinh, chả biết thế nào mà lần.

– Chiều nay em tập câu lạc bộ. Vừa rồi em đi vệ sinh, đang về phòng truyền thống thì gặp thầy.

Tôi xoa xoa cái tai đáng thương, nghĩ thầm, cái lão này đúng là du côn chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, toàn vui hoa dập liễu, chả biết cô nào xui xẻo vớ phải cái lão này không biết.

– Thôi được rồi, đi đi, đừng có mà đi lung tung nữa đấy, tôi mà gặp em lần nữa thì coi chừng cái tai còn lại đó. Con gái tôi cũng không tha đâu biết chưa.

– Dạ vâng em chào thầy.

Nói rồi tôi “lượn ngay và luôn”. Giáo viên trường này đúng là quái thai hết chỗ nói. Tôi cun cút đi về phòng truyền thống. Lúc đi ngang qua phòng y tế tôi suýt chút nữa đập mặt vào cửa, đó.. đó không phải là Bảo Khánh sao? Chị ấy làm gì ở đây? Tại sao Bảo Khánh lại mặc bộ đồ y tá của trường?

Tôi ngẩn ra mất một giây, sức nhớ là mình cần về phòng truyền thống nên vội vã đi tiếp, mong là chị ấy không nhìn thấy tôi. Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là ở cổng trường, Bảo Khánh tới đón Mai Chi còn tôi thì kẹt mưa nhưng lần đầu tiên tôi biết mặt chị có lẽ là hôm ở trên sân thượng nhà Anh Quân sau đó tôi chưa gặp lại chị ấy, gặp chính thức ấy. Chị ấy sẽ nghĩ gì nếu biết tôi thích anh, mỗi tình đầu mà chị ấy đã vứt bỏ? Sẽ nghĩ gì khi biết được tôi lại thích chính cái người mà ngày còn bé tôi cứ mong hai người thành một cặp? Định mệnh thật là trớ trêu, chỉ toàn trói buộc con người ta vào những câu chuyện bế tắc nan giải. Mà tại sao tôi cứ phải nghĩ đến rồi làm quan trọng hóa mọi thứ lên làm gì nhỉ, sao tôi không mặc xác nó muốn ra sao thì ra? Có lẽ nếu tôi mà có thể như thế thì đã không nên chuyện. Hơi ngu một tí nhưng mà thật thế đấy -_-

Anh Quân đẩy cửa vào, trên tay anh là cái cặp đựng sách và giáo án, tay kia cầm một cốc cafe và theo như mùi của nó thì tôi đoán chắc chắn đây là một ly cafe đen được mua ở dưới canteen.

– Thầy lại uống cafe đen à?

– Ủ. – Anh gật gật đầu rồi nhấp thêm một ngụm cafe nữa. – Vừa rồi em gặp thầy Tùng đấy à?

– Vâng. Sao thầy biết? – Tôi nhìn anh với con mắt nghi hoặc.

– Cái gì tôi chả biết. – Anh cười gian.

Tôi xùy một cái rồi tự nhiên nhìn chăm chăm vào cốc cafe lăm nhăm một mình.

– Cafe đen thì có gì hay?

– Hà? – Anh hỏi lại.

– Cafe đen thì có gì hay mà thầy thích uống thế?

Anh mỉm cười một cách khó hiểu rồi chép miệng nói.

– Thực ra nếu uống quen rồi thì sẽ không còn đắng nữa. Đôi khi còn thấy ngọt kìa.

– Kinh khủng. Đắng chết.

– Ngốc mà cứ đòi.

Cười đùa thêm một lát tôi chính thức bắt tay vào tập luyện nghiêm túc.

Tập xong anh đứng ở ngoài hành lang đợi trong lúc tôi khóa cửa phòng truyền thống. Anh đứng đó tay ôm cặp sách cùng tập tài liệu, tay còn lại cầm cốc cafe đã hết còn tôi, khóa cửa xong thì nhìn thấy anh và chỉ nghĩ đến cốc cafe ấy. Câu nói của anh cứ lảng vảng trong đầu tôi một cách kì cục.

– Sẽ có lúc lẫn trong vị đắng ấy em sẽ tìm thấy một chút ngọt ngào cho riêng mình. Một ly cafe đắng, khi vị đắng giảm dần em sẽ cảm thấy nó ngọt hơn một chút, mặc dù đó vẫn là vị đắng. Trong cuộc sống cũng vậy thôi. Vị đắng sẽ mang lại cho em cái mà những thứ ngọt ngào không thể. Đó là niềm hạnh phúc do em tự tìm ra chứ không phải do ai mang lại. Đôi khi là sự mạnh mẽ nữa.

Nói xong rồi anh cười như thể anh chưa nói gì. Tôi lắc đầu quay trở lại hiện tại.

– Em cũng muốn thử uống cafe.

– Gì? – Anh nhìn tôi khó tin. – Hãy nhớ là em không ăn được đồ đắng.

– Nghe thầy nói có vẻ hay hay. Khi đã được nếm thử đắng nhất rồi thì còn có gì đắng hơn được nữa?!

– Em hiểu rồi đấy.

– Thực ra thì em vẫn chả thấy cafe ngọt ở điểm nào cả, vì em có uống được đâu.

– Đúng là đồ ngốc. Tưởng “sáng” ra được một tí rồi ai ngờ vẫn thế à.

– Hai thầy trò bàn luận gì đấy?

Một giọng nói lạ hoắc vang lên xen ngang cuộc trò chuyện giữa tôi và anh. Đó là một cô gái với khuôn mặt dễ thương, bộ đồ y tá càng làm nổi bật nét dịu dàng vốn có. Bảo Khánh mỉm cười nhìn Anh Quân, anh cũng mỉm cười lịch sự đáp lại, tôi cũng lễ phép lên tiếng chào.

– Em là Tú An phải không? – Bảo Khánh mỉm cười. – Hồi nhỏ hay sang nhà chị chơi với Mai Chi, em còn nhớ chị là ai không thế?

– Dạ nhớ ạ.

Tôi trả lời nhưng hình như chị cũng chẳng có vẻ gì là quan tâm đến việc tôi sẽ trả lời như thế nào, như thể chị thừa biết là tôi nhớ nhưng vẫn giả dờ hỏi vài câu cho có rồi quay sang cố bắt chuyện với Anh Quân. Anh vẫn như vậy, lịch thiệp trả lời rồi mỉm cười, có lúc anh còn bật cười thành tiếng. Còn tôi, như cục thịt thừa lẻo đẻo bám theo sau hai người họ. Đường ra đến nhà để xe cứ như thể dài ra vậy, còn tôi thì vẫn đi sau họ như kẻ vô hình. Buồn cười thật, mới một phút trước tôi còn là người cười nói với anh, một phút sau Bảo Khánh xuất hiện và tôi trở thành một cái bóng lớn vờn như kẻ làm phiền.

“Ngọt thật đấy” Tôi nghĩ thầm. Đúng, bạn đọc không sai đâu, tôi cảm thấy ngọt, nhưng là vị ngọt của sự đắng ngắt. Và như thế có nghĩa là ... chẳng ngọt chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: NGÃ RỄ

“Có phải do em chân thành nên em tổn thương?”

...

.....

Tối hôm qua tôi tình cờ tìm được quả cầu tuyết, món quà Giáng sinh năm ngoái của tôi, và tôi đã nằm mê mên nó cho đến sáng rồi ngủ quên lúc nào không hay. Lúc thức dậy quả cầu đã không còn nằm trên gối nữa mà đã lăn xuống dưới sàn nhà. Quả cầu mà tôi luôn giữ gìn cẩn thận không có một vết xước hay một hạt bụi giờ đây nằm lăn lóc dưới nền nhà lạnh băng mà tôi cũng chẳng buồn nhặt nó lên khi đã thức giấc. Nhìn nụ cười của cô bé trong quả

cầu mà mặt tôi lạnh tanh không cảm xúc. Thế là đáng vui hay đáng buồn?

Tôi cảm thấy chán nản. Hóa ra Bảo Khánh đã xin vào làm y tá trong trường và tôi thì tuyệt nhiên không muốn biết lí do tại sao chị làm thế. Đương nhiên rồi, với tấm bằng đại học loại ưu và kinh nghiệm mấy năm làm việc ở bệnh viện tư nhân nước ngoài tôi nghĩ Bảo Khánh thừa sức xin vào làm bác sĩ ở bệnh viện nào đó hơn là làm y tá ở trường học. Mục đích của việc làm ấy có lẽ là vì Anh Quân, tôi nghe mấy nữ sinh hay thì thầm bàn tán nhau về cô y tá mới của trường. Đa số nữ sinh thì không mấy thích Bảo Khánh cho lắm bởi chị ấy cứ dính lấy anh thầy – “thần tượng” của họ. Về phần tôi, tôi cũng thấy dễ chịu phần nào khi mà tôi không phải người duy nhất không-thích Bảo Khánh, kiểu có đồng minh ấy.

Tôi ngồi ở phòng piano đợi anh đã được gần 2 tiếng đồng hồ. Hôm nay là buổi tập đàn để chuẩn bị cho vòng chung kết hôm 27/12. Một buổi tập của tôi thường là kéo dài khoảng từ 3 – 3 tiếng rưỡi đồng hồ, nhưng trong khoảng đó tôi còn dè dặt lẽ mề chán chê đủ thứ. Hôm nay anh nói sẽ lưu ý cho tôi những điều quan trọng cần nhớ nhưng tôi thì nghĩ rằng anh còn chả nhớ được hôm nay có buổi học này đâu. Tôi cố gắng gọi điện cho anh nhưng anh không bắt máy, thế là tôi chẳng biết làm gì khác ngoài tự tập một mình cho tới lúc anh về. Căn phòng trống không với những nốt đàn trống rỗng. Cánh cửa phòng bật mở, Anh Quân bước vào, đặt cốc cacao lên nóc đàn rồi cười nhẹ.

– Xin lỗi tôi quên mất hôm nay có buổi tập với em. Hôm nay tôi bận chút chuyện.

Không thể phủ nhận một điều rằng tôi cảm thấy tủi thân khi nghe anh nói câu đó. Bạn sẽ nghĩ sao nếu người mà bạn cảm nằng nói rằng anh ta quên mất bạn và cả cái buổi hẹn chết tiệt với bạn? Tôi nhìn khoé bốc lên từ cốc cacao mà tôi nghĩ là anh mang lên để đền cho 2 tiếng đồng hồ của tôi rồi lại nhìn một đồng bản sheet trước mặt không nói một lời, tôi cũng chẳng biết nói gì nữa, chỉ thấy họng mình khô khốc. Anh cũng không hỏi han thêm gì nhiều mà ngồi xuống bên cạnh tôi nhẹ nhàng nói.

– Chúng ta bắt đầu tập nhé, hôm nay...

– Hôm nay mẹ nhắc em về sớm, em nghĩ em phải về rồi.

Nói rồi tôi đứng dậy thu hết đồng giấy trước mặt lại gọn gàng rồi nhét vào cặp. Thực ra mẹ chẳng nói với tôi gì cả nhưng tôi không nghĩ là mình sẽ tập trung được với mớ suy nghĩ bòng bong trong đầu. Tôi xách cặp nhẹ nhàng đứng lên, anh ngược mắt nhìn theo tôi, tôi nghĩ anh cũng biết rằng tôi đang-rất-không-vui nên không nói gì, chỉ khi tôi bước ra gần đến cửa anh mới hỏi theo.

– Ngày kia là 24/12 Noel đấy, em có đi không?

– Nếu thầy không quên thì đương nhiên vẫn đi chứ ạ.

Ờ hờ, may ra anh không quên vụ đó. Đang giận mà tôi lại thấy muốn cười một cái. Chắc là anh biết tôi thích anh, nhỉ?

...

Noel cũng không khác ngày thường là mấy, bạn vẫn phải dậy thật sớm để kịp bắt xe bus nếu không muốn cuộc bộ đi học, bạn vẫn phải đeo thẻ học sinh đầy đủ nếu muốn được vào trường, bạn vẫn phải trực nhật lau bảng nếu tới phiên trực... Nhưng mà hôm nay thì vô tư hết đi, tôi không ngại đâu, hôm nay tôi rất yêu đời bởi hôm nay là Noel, tôi nay tôi có hẹn với Anh Quân thay vì phải ngồi cứng ngắc trong phòng tập đi tập lại mấy bài Piano chán ngắt. Tôi còn nhớ ngày này năm ngoái thay vì đi chơi Noel với đám bạn tôi phải ở lại trường tới tối rồi còn bị gây sự, bị dội nước từ đầu đến chân nhưng cũng ngày hôm đó mà tôi có quả cầu tuyết, mới dần thay đổi suy nghĩ về anh. Thời gian trôi nhanh thật!

Hôm nay tâm trạng tôi vô cùng tốt, tôi chỉ mong trời tối nhanh nhanh để có thể được đi chơi Noel theo đúng nghĩa, cũng có lẽ vì thế mà hôm nay cái mặt tôi rất hớn hờ.

– Gì mà mặt mày như vớ được vàng thế? Tối đi chơi Noel không? – Mai Chi huých vai tôi hỏi.

– À ờ đúng rồi, tối nay cả lũ mình đi đi, cho con Trang đi với Việt Anh, bảo con Lam rủ cả bạn Long A3 của nó, tao cặp cả con Chi, xồi ôi đủ bộ luôn mới ghê. – Dương Thùy cắn đuôi bút rồi lăm nhăm tính toán phân chia.

– Thế còn tao? Bộ tao là cục gạch hà =’= – Tôi dằn mặt.

– À ờ nhì, mày đi cả tao cả Chi cho thành một hội.

– Thôi khỏi tao không đi đâu.

– Ô kia sao thế? Năm ngoái mày đã không đi rồi.

Chúng nó gắng hỏi nhưng tôi cũng chỉ lắc đầu cười trừ. Năm ngoái do anh bắt tôi ở lại làm thêm bài tập gì đó nên tôi mới bị dội nước ướt như chuột, rồi bị ốm, rồi mất luôn cả Noel còn năm nay thì tôi không đi với chúng bạn để đi chơi với “một người đặc biệt”.

Các tiết học trôi qua lặng lẽ, ngay cả bà cô khó ưa dạy môn tiếng anh hôm nay cũng không thể làm khó tôi. Bác bảo vệ lại làm cái công việc quen thuộc hàng ngày đó là giải thoát cho đám học sinh bé nhỏ bằng tiếng trống của mình. Tôi nhìn vào đồng hồ trên tường, đếm 3, 2, 1... Tùng...Tùng... Tôi cười toe toét nhìn Mai Chi còn nó thì đang nhìn tôi khó hiểu. Tôi cầm cuốn Sổ Ghi Đầu Bài băng qua cả cái sân trường rộng lớn để đến khu nhà hiệu bộ nộp lại sổ cho nhà trường. Lúc ra về rồi còn nhìn thấy Anh Quân và Bảo Khánh nhưng lúc tôi nhìn thấy thì Bảo Khánh đã quay đi với khuôn mặt hết sức tự nhiên còn Anh Quân thì hết sức kiêu kiêu. Nhưng tôi nghĩ mình cũng không nên vì tò mò mà đứng lại đó quá lâu.

Trời tối sập xuống, những ánh đèn lung linh đầy màu sắc được bật lên, ngoài đường mọi người đi lại đông đúc, một số người còn hóa trang thành ông già Noel lượn qua lượn lại. Hôm nay tôi mặc một chiếc áo len trắng cùng với cái áo khoác ngoài màu đỏ mận kết hợp với chiếc khăn ống màu đen, chân đi đôi giày đỏ mà anh tặng, trông tôi rất hợp với không khí tập nập của Noel. Anh Quân hẹn tôi đứng đợi ở Vincom lúc 6h nhưng tôi lại không thể chờ được cho tới lúc đó nên đã đến sớm hơn khoảng 15'. Tôi đi loay quanh như con tịt kị, hít thở cái lạnh thấu xương của Hà Nội trong những ngày giá lạnh và bất chợt tôi nhận ra mùa đông Hà Nội thật đẹp, tôi thấy mình yêu Hà Nội yêu luôn cả cái lạnh cắt da cắt thịt ấy.

Đồng người ngày một đông hơn và tôi thì đã đứng ở chỗ hẹn nhưng đồng hồ chỉ 6h20' mà tôi vẫn không thấy anh đâu. Tôi cố gọi điện nhưng anh không bắt máy, âm thanh tút tút ngân dài trong điện thoại như muốn thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. Tôi cúp máy và vẫn kiên nhẫn chờ đợi với một lòng tin ngu xuẩn rằng anh sẽ tới mau thôi...

Nhưng rồi tôi cũng phải chịu thua khi mà màn hình điện thoại đang từ 7h59 nhảy sang 8h.

Không một tin nhắn...

Không một cuộc gọi...

Anh đã không đến. Bất kể cho tôi có đứng đợi bao nhiêu lâu, bất kể trời có lạnh thế nào, anh cũng vẫn không đến.

Tôi tự nhủ, chắc anh bận chuyện gì đó. Tôi hít một hơi thật sâu để cho những giọt nước mắt tủi thân không thể trào ra. Tôi tự an ủi mình bằng một cái kem ốc quế thật là to rồi sau đó đi bộ về. Đường phố thật đông vui, ai ai cũng cười đùa vui vẻ, có người dừng lại chụp ảnh, có người thì chỉ cần nắm tay nhau đi bộ thôi cũng đủ... Còn tôi thì tự nắm tay mình cùng với cây kem đi qua hết những con người hạnh phúc đó.

Ăn kem trong cái thời tiết thế này quả thật không phải tồi nhưng cũng không chắc là một sự lựa chọn hoàn hảo cho cái cổ họng của tôi. Tôi dừng lại ở một quán cafe để mua cho mình một ly sữa nóng. Tôi cầm cốc sữa tự áp vào má mình cho bớt lạnh rồi quay ra. Nhưng trước khi bàn chân tôi kịp bước đi thì hình ảnh Anh Quân và Bảo Khánh lại đập vào mắt tôi. Họ đang nói về chuyện gì đó và tôi thì cũng không thể nhìn rõ được nét biểu cảm trên khuôn mặt của anh. Tôi bình tĩnh rút điện thoại ra gọi cho anh nhưng rốt cục anh cũng để kẻ cho cái điện thoại của mình màn hình nhấp nháy trên bàn mà chẳng thèm ngó xem là ai gọi.

Lòng tôi trống xuống. Tôi ôm cốc sữa nóng của mình bước ra phía cửa. Anh vì Bảo Khánh mà để kẻ tôi ở cổng tòa nhà Vincom.

Tôi vẫn tự huyễn hoặc mình tin rằng anh sẽ đến, vẫn ấu trĩ, vẫn bướng bỉnh tin vào lời nói của anh.

Niềm tin, có đôi khi lại chính là thứ không đáng tin nhất. Niềm tin suy cho cùng không phải là sự thật, nó chỉ là một sản phẩm của chính bạn. Tôi cảm thấy hối hận vì đã tin.

Tôi vẫn chờ đợi anh đến phút cuối cùng còn anh thì ngồi ở đó và chẳng có chút gì cho thấy là anh nhớ đến tôi hay cái cuộc hẹn với tôi.

Mọi thứ cứ như thể vỡ vụn ra trong khi tôi thì vẫn phải tỏ ra như thể mọi chuyện vẫn bình thường và tôi vẫn ổn cho dù sự thật thì chưa chắc là đã như vậy.

Có phải do em chân thành nên em tổn thương?

Không, là do mày ngu mà thôi An ạ!

Cuộc sống! Mãi mãi là như vậy: một người luôn đợi một người, nhưng mà chẳng thấy đâu. Luôn có một người yêu nhiều hơn người còn lại. Và có những lúc bạn muốn phá hủy tất cả những thứ mà bạn rất yêu, có đôi khi lại muốn làm đau cả chính bản thân mình.

....

Tôi vừa kết thúc cuộc họp câu lạc bộ, mọi người đều bàn nhau bầu ra một người mới để thế vào chỗ của Duy Khang và tôi thì cũng không có ý kiến gì nhiều. Tôi chỉ thấy hơi buồn vì Duy Khang đi mà không nói với tôi một lời, tôi vẫn nhớ hình ảnh của anh lúc quay lưng đi, bỏ lại mình tôi bơ vơ ở lại phòng truyền thống với cái câu lạc bộ chết tiệt mà anh lập ra. Lúc ấy tôi nghĩ rằng mình sẽ ổn thôi bởi bên cạnh tôi còn có Anh Quân nữa, nhưng lúc ấy tôi không hề biết rằng anh cũng rất có thể quay trở về bên cạnh Bảo Khánh. Cũng chỉ vì tôi quá tin vào lời nói của anh: "Tôi chẳng còn gì với cô ấy cả". Tôi đã tin sái cổ.

– Chị An. – Thằng nhóc Minh Hoàng hươ hươ tay trước mắt tôi. – Chị sao thế?

– À không, không có gì. Mà mày gọi gì chị?

– Em chỉ định hỏi ý kiến chị về việc bầu chọn chủ tịch câu lạc bộ thôi. Mọi người đang định đề cử chị lên vị trí đó còn chị Hương lớp 11A11 sẽ thế vào chỗ của chị.

Tôi lắc đầu mệt mỏi.

– Chị không làm đâu. Làm cái đấy chả khác gì làm cu li sai vặt, mệt lắm.

– Nhưng mà chị không làm thì chẳng có ai phù hợp ý.

– Chị chỉ định thi nốt cái cuộc thi kia rồi chị cũng rút luôn khỏi nhóm không tham gia nữa.

Thằng nhóc nhìn tôi bất ngờ còn tôi thì đáp lại ánh nhìn đó bằng một thái độ dửng dưng như mọi chuyện thật ra là phải như thế. Đúng vậy đấy, bởi piano đâu phải là đam mê số một của tôi. Trước kia tôi chơi piano là vì bố, sau là vì Anh Quân, nay Bảo Khánh đã trở lại thì tôi đâu thể vì anh được nữa. Piano trong lòng tôi bây giờ chỉ là một cái dằm nhọn đâm vào da thịt nhức nhối. Anh vẫn còn tình cảm với Bảo Khánh thì tôi còn làm được gì. Đêm hôm qua anh có gọi lại cho tôi nhưng tôi không nhắc máy bởi tôi biết rằng: Giữa một bông hoa cỏ dại và một bông hồng rực rỡ sẽ chẳng ai chọn hoa dại. Giữa một con ngốc và một cô gái xinh đẹp tài giỏi chắc chắn cô gái sẽ được yêu mến hơn rồi.

– Thôi nhóc lên lớp xin nghỉ tiết này hộ chị, chị sắp thi rồi nên chắc là sẽ xuống phòng truyền thống để tập. Thế nhớ. – Tôi vỗ vai thằng bé rồi quay ngược trở lại dãy hành lang tôi vừa đi qua.

Tôi muốn chơi đàn, chơi bằng tất cả những gì tôi có dù cho cảm xúc trong tôi thì cứ vỡ vụn, rồi rạc và rồi tung. Trong bản nhạc của tôi có một khoảng lặng, có một nốt trầm, trống rỗng tới mức không gì có thể lấp đầy. Trong bản nhạc của anh có lẽ tôi chỉ là một nốt trầm, chỉ đủ để có thể là một nốt trầm.

– Này.

Chất giọng quen thuộc vang vọng bên tai nhưng tôi cũng không ngưng lại những ngón tay đang lướt trên mặt đàn. Tôi không muốn dòng cảm xúc của mình bị ai đó cắt ngang kể cả anh, kể cả cảm xúc đó chỉ toàn là những nỗi buồn.

– Này.

Anh lại một lần nữa lên tiếng nhưng tôi thì không có vẻ gì là sẽ dừng lại cả. Anh nắm lấy cổ tay tôi thật chặt, lúc ấy tôi mới giật mình dừng lại.

– Này em có nghe gì không đấy?

– Không. – Tôi dang tay mình ra khỏi bàn tay anh.

– Xin lỗi hôm qua tôi

– Không sao. – Tôi cắt ngang lời anh nói. Tôi không muốn nghe cũng không muốn tin. – Hôm qua em đi cùng với đám Mai Chi.

– Ô vậy hả, tốn cả công tôi mua quà “đền” bù. – Anh nói rồi đặt túi giấy kẻ caro lên nóc đàn.

Tôi im lặng liếc cái túi giấy rồi quay đi. Dường như quên mất nụ cười của mình mọi ngày thế là tôi lại nhanh mấp ra một cái cười. Nụ cười đó khiến tôi có cảm giác mình giống như vừa bị mất trí nhớ. Hiện tại tôi muốn bị mất trí nhớ, tôi không muốn nghĩ đến một cảnh tượng lãng mạn giữa hai người mà trong đó một người là người mà tôi thích. Có lẽ tôi vẫn còn quá ngốc xít, quá vớ vẩn để có thể thích một người trưởng thành như anh.

– À nhân tiện đây tôi nói luôn cái mà buổi trước tôi định nói với em nhé. Cụ thể thì nó là...

– Em xin lỗi nhưng em nghĩ em không tiếp thu được đâu, thưa thầy.

Tôi đứng dậy rồi đi khỏi căn phòng đó. Tôi mặc kệ, tôi muốn bỏ, tôi muốn bỏ cuộc và bỏ cả anh. Cứ nghĩ đến việc anh ở cạnh Bảo Khánh rồi lại ở cạnh tôi để “đền-bù” là tôi lại không thể chịu nổi. Tôi không muốn bị thương hại, tôi cũng có lòng tự trọng của mình chứ nhưng anh có biết điều đó không nhỉ, hay là anh chỉ quan tâm cái lòng tự cao của anh thôi? Phải rồi, luôn là vậy, tôi rất ghét những người như vậy. Ghét vậy mà trái tim tôi vẫn đập vì kẻ đáng ghét đó. Trái tim là đồ phản chủ, nó là của tôi nhưng lại đập vì anh.

...

Hôm nay là ngày 27/12 và tôi thì đang ngồi trong cánh gà để chuẩn bị cho vòng chung kết của cuộc thi âm nhạc gì gì đó và để chuẩn bị cho cuộc thi này tôi đã phải tập luyện rất nhiều. Bao nhiêu ngày giờ tập luyện miệt mài bên cây đàn piano cũng chính là để cho giờ phút này hôm nay. Ở đây có mấy bạn lọt vào vòng chung kết giống tôi, người thì lôi bản sheet ra nhìn lại các nốt nhạc một loạt, người thì lo lắng hồi hộp đứng ngồi không yên, người thì ngắm lại mình trong gương và có người thì đang vắt chân ngồi chơi game trên điện thoại về thông dong bất cần, đó chẳng phải là Hoàng Duy sao. Tôi tiến về chỗ cậu ta cười toe toét.

– Ung dung nhò. – Tôi nhướn mày nhìn Duy.

– Ờ sao lại không. – Cậu ta đáp lại một cách thản nhiên. – Dù sao thì tôi nghĩ rằng cũng có mỗi cậu là khiến tôi phải dè chừng mà kể cả có thua cậu thì tôi cũng cảm thấy đương nhiên.

– Là sao?

– Ý tôi là tôi có quan tâm đến mấy con vẹt đang đứng kia học thuộc mấy cái từ đó, tôi nghĩ nếu tôi mà trượt thì cũng chỉ có thể thua cậu được thôi. Mà tôi thua cậu tôi cũng cảm thấy không có gì là không phải cả bởi cậu có năng khiếu. Cậu có năng khiếu mà không biết đúng là phí phạm.

Tôi xùy nhẹ một tiếng rồi phẩy tay.

– Chắc quái gì. Tôi còn đang định sau cuộc thi này tôi sẽ từ giã piano.

– Đừng đùa. Cậu mà bỏ là tôi thấy tiếc lắm.

– Tôi còn chẳng tiếc thì cậu tiếc cái gì. – Tôi ngồi xuống cái ghế bên cạnh Duy, cậu ta cũng cắt cái điện thoại vào túi để quay sang tiếp chuyện tôi.

– Bởi vì cậu là bẩm sinh, tập luyện thì ít mà đạt được trình độ này cũng là kinh phết chứ đùa. Đừng bỏ, nói thật đấy.

– Ít? Cậu biết tôi tập luyện thể nào mà kêu tôi tập ít?

– Thế cậu tập có lâu bằng tôi không? Mà đang yên lành sao lại đòi bỏ? Sao có chuyện gì à?

Nghe thấy câu hỏi của Duy mà tôi cảm thấy có chút buồn. Thực tình tôi cũng không chắc rằng bỏ piano vì Anh Quân liệu có đáng không. Có nên không nếu như tôi làm vậy? Tôi mà nói ra rằng tôi tập piano chỉ là để được gần anh và giờ đây vì anh mà từ bỏ nó chắc Hoàng Duy đem tôi chôn sống mất. Nếu Duy mà không có bạn gái thì tôi sẽ nghĩ cả đời này cậu ta sẽ chỉ biết đến cái đàn piano mà thôi. Hãy thử hình dung hình ảnh một ông già lụ khụ móm mém suốt ngày ôm riết cái đàn và niềng thì làm nhảm mấy điều vớ vẩn mà cậu ta cho là thiêng liêng về cái sở thích quái gở ấy.

– Nay, cậu nghĩ cái gì mà tôi hỏi mãi không trả lời thế?

– À không. Có nghĩ gì đâu :D

– Thế này đi, chúng ta đánh cược, nếu cậu mà xếp hạng sau tôi thì cậu muốn làm gì thì làm còn nếu như cậu đoạt giải quán quân hoặc là xếp hạng trên tôi thì cậu biết rồi đấy.

Duy chìa tay ra trước mặt tôi khiến tôi nhớ về cái kiểu bắt tay trẻ con mà hồi nhỏ chúng tôi hay làm để hứa với nhau việc gì đó. Tôi chần chừ, vớ vẩn, bỏ hay không là việc của tôi mắc mớ quái gì đến cậu ta mà cá với chẳng cược, nhưng thật sự thì tôi cũng cảm thấy phân vân và không rõ. Thôi thì cược thì cược.

– Với điều kiện cậu phải thi bằng đúng khả năng thực sự.

Duy mỉm cười nhìn tôi chắc nịch. Lúc chúng tôi vừa buông tay nhau ra thì cũng là lúc phần thi đầu tiên bắt đầu, phần trình bày này là của một bạn có tên là Hoài An và thế có nghĩa là phần tiếp theo sẽ đến lượt tôi. Tôi loáng thoáng ngó xuống hàng ghế khán giả, dưới đó có đám bạn của tôi, có mẹ, có lão anh già và ngạc nhiên hơn là có cả hai vợ chồng bác Lâm nữa nhưng tôi tìm mãi cả mắt mà không thấy Anh Quân đâu cả. Liệu có phải giờ này anh đang ở cùng chị Bảo Khánh?

Giọng MC to và rõ gọi tên khiến tôi giật mình. Tôi quay lại nhìn Hoàng Duy chỉ thấy cậu ta nháy mắt một cái rồi lại rút điện thoại ra chơi tiếp. Tôi hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi bước ra sân khấu. Dù đã bước lên sân khấu nhưng ánh mắt tôi vẫn dón dác tìm một người nào đó. Nhiệm vụ của tôi là phải hoàn thành phần thi của mình tốt nhất có thể còn bản thân tôi thì lại chẳng biết thế nào. Cúi chào mọi người, tôi tiến về phía cây đàn, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn những phím đen trắng trải đều tầm mắt mà tôi đột nhiên quên mất tiếp theo mình cần phải làm gì. Tại sao anh chưa đến?

Tôi đặt hai bàn tay vào vị trí, những nốt nhạc đầu tiên cất lên, cả căn phòng rộng lớn giờ chỉ nghe thấy mỗi tiếng đàn của tôi. Tôi cảm thấy bồn chồn, lo lắng. Bài học về piano mà anh muốn chỉ cho tôi tôi vẫn chưa được học. Ngón tay vẫn cứ lướt trên mặt đàn nhưng ánh mắt tôi vẫn len lén nhìn xuống hàng ghế khán giả kiếm tìm ai đó. Cho đến khi tôi hoàn thành phần thi của mình thì cũng không thấy bóng dáng người đó đâu. Anh đã không đến...

Anh Quân ngồi trước bàn làm việc, đồng bài kiểm tra của học sinh đang chăm dờ cũng bị anh vứt lại đó, anh thật sự không thể tập trung để hoàn thành công việc dang dở của mình. Anh Quân tháo cặp kính gọng đen vứt lên bàn, nhìn cặp kính đó anh lại thấy muốn cười, lại thấy muốn nhìn thấy con bé nào đó đã hoạnh học anh về việc tại sao anh không hay đeo kính mà cái lí do khiến anh không đeo kính cũng từ nó mà ra chứ đâu. Anh cười rồi lúi điện thoại của mình ra, ấn chọn Thư viện ảnh, lướt lướt qua một số ảnh mới chụp gần đây anh dừng lại ở bức ảnh chụp cánh đồng hoa, phía xa có một đứa con gái đang cười hớ hênh những bông hoa Bò Công Anh, rồi lại một tấm ảnh khác chụp nó đang đứng ở rất xa anh đang đứng và đang ngẩng nhìn bầu trời rộng bao la... Cái vẻ hồn nhiên ngốc nghếch hăm hăm của nó đã khiến anh mỉm cười vô thức không biết bao nhiêu lần để rồi khi tỉnh lại anh lại thấy ngượng và nghĩ rằng mình bị điên. Ừ cũng đúng, có bị điên nên anh mới thích nó.

Thích Tú An không giống với cái cảm giác thích Bảo Khánh, hoặc là anh đã quên cái cảm giác khi ở cạnh Bảo Khánh. Tú An đôi khi giống như bông hoa cỏ dại, dù có bao nhiêu khó khăn ập lên đầu, dù bao nhiêu chuyện ập đến thì nó vẫn kiên trì cố gắng vượt qua, đôi lúc nó lại giống như cây hoa sương rỗng, gai góc và khó hiểu, đôi khi thì lại giống như những bông hoa bất tử, dù đã héo khô nhưng vẫn luôn giữ được màu sắc của mình. Nó là thế, vô tư đến quái dị, anh cảm giác dường như chẳng có gì có thể dập tắt được nụ cười trên gương mặt nó. Còn Bảo Khánh lại giống như những bông hoa được trồng trong nhà kính. Khánh thông minh, học vấn cao, tài năng và có nhiều tham vọng. Cái tham vọng ấy đã giết chết mỗi tình đẹp đẽ giữa hai người và đối với những thứ đã chết thì chẳng có thứ phép thuật nào có thể cứu vãn được.

....

Anh rủ nó đi chơi Noel và nó đã đồng ý. Anh thừa biết nó sẽ đồng ý và anh cảm thấy rất vui vì cái thừa-biết ấy đã trở thành sự thật khi nó đồng ý. Vui hơn nữa là nó tặng quà cho anh, là một chiếc áo len mà chắc là nó đã tự đan. Chắc nó cũng thích anh, nhỉ? Anh vui về mặc chiếc áo nó đan tặng rồi xách túi đi làm. Chẳng biết có phải là ngẫu nhiên hay không mà bao nhiêu người nhìn thấy anh là khen cái áo nó đan cho anh là đẹp, có lẽ vì thế mà anh càng vui hơn mặc dù cho công việc hôm nay cũng khá nhiều, nhiều tới mức buổi trưa anh phải ở lại trường. Tưởng chừng như cái cảm giác vui về đó có thể kéo dài đến hết ngày hôm nay thì người con gái đó lại bất ngờ xuất hiện trước mặt anh. Niềm vui của anh bị rút cạn, thay vào đó anh cảm thấy mĩa mai bởi Bảo Khánh có ý muốn quay lại.

– Anh Quân, em nhớ anh. – Câu nói đầu tiên khi Bảo Khánh gặp anh ở tòa nhà hiệu bộ của giáo viên.

–Ồ buồn nhỉ, hình như tôi lại không nhớ em. – Anh đáp lại, vẻ mặt không chút bất ngờ.

Bảo Khánh cười buồn nhưng ẩn chứa trong nụ cười đó không chỉ đơn thuần là một nỗi buồn.

– Anh khác xưa thật rồi. Khác rất nhiều.

Bảo Khánh đưa tay định chạm vào gò má anh nhưng thấy anh né tránh thì lại thu tay lại. Anh nhìn thẳng Bảo Khánh rồi mỉm cười, một cái cười mỉm mà ngay cả anh cũng không chắc rằng mình có thể cười khi đứng trước mặt người con gái ấy.

– Xin lỗi nhưng tôi không được trả tiền để mãi mãi như ngày xưa.

– Vẫn là vì chuyện đó? Vậy mà em cứ nghĩ anh giận vì chuyện đột hè năm ngoái khi chúng ta gặp nhau ở bên Anh.

– Dù có vì gì đi nữa thì đằng nào chả như nhau.

– Nếu em nói em còn yêu anh thì sao?

Nghe câu nói vừa rồi của Bảo Khánh khiến anh bật cười. Còn yêu? Nếu còn yêu anh thì hồi đó cô đã không vội nói chia tay, đã không vội vàng quen người khác để được ra nước ngoài. Đã gần 5 năm trôi đi, cả hai chẳng hề liên lạc, anh đã đợi cô rất lâu nhưng rốt cục một cuộc điện thoại cũng chẳng có, một cái mail cũng không. Anh đã tin, anh đã đợi và anh cũng đã tuyệt vọng. Anh đã buộc mình quên đi tất cả những chuyện đó bằng cách lao đầu vào công việc. Đã có một thời anh từng như vậy đấy, sống chẳng khác gì những con thiêu thân, tự lao đầu vào ngọn đèn để tìm lấy chút hơi ấm rồi lẫn cỏ ra chết. Một cái kết quá buồn cho mỗi tình đầu đẹp đẽ của anh.

– Anh không tin em à?

– Tin thì sao mà không thì sao? Em đừng làm tốn thời gian của tôi nữa, giờ tôi rất bận.

– Phải làm thế nào thì anh mới chịu tin?

Bảo Khánh nhìn anh vẻ đau khổ, cảm giác như chỉ cần cô chớp mắt thì những giọt nước ấy sẽ chảy dài trên má. Nhưng hình như Anh Quân cũng chẳng quan tâm việc đó, anh thản nhiên đáp lại vẻ thách đố.

– Em đoán thử xem.

Câu nói vừa dứt, Bảo Khánh mím môi bước lên nắm tay anh thật chặt. Chẳng phải tốn nhiều thời gian để anh cảm nhận hơi ấm từ bàn tay ấy. Nếu như ngày xưa cái nắm tay ấy khiến anh cảm thấy ngọt ngào thì giờ anh lại chẳng cảm thấy gì. Cô mở miệng định nói điều gì đó nhưng một tiếng nhạc ở đâu đó vang lên phá vỡ bầu không khí im ắng của hành lang khu hiệu bộ. Âm thanh đó chỉ như một cơn gió, chợt vang lên rồi tắt ngấm nhưng đủ để Anh Quân nhận dạng được đó là nhạc chuông của Tú An, cái bài hát mà anh chê lên chê xuống nhưng nó vẫn mặc xác mà cài làm nhạc chuông. Anh hảy tay Bảo Khánh rồi nhẹ nhàng lách người bước đi, anh biết Tú An đã đứng ở đó, anh cũng biết nó đã nghe được chuyện giữa anh và Bảo Khánh nhưng anh không biết được nó có hiểu nhầm gì không. Anh muốn tìm nó, làm gì cũng được nhưng anh muốn nhìn thấy nó.

– Em đã xin vào trường làm, chỉ để được gần anh. Em tin anh vẫn còn chút gì đó với em. – Bảo Khánh nói với theo, Anh Quân ngập ngừng một lát rồi lại bước tiếp. Bảo Khánh lăm nhăm như nói với chính bản thân mình. – Em sẽ lại khiến anh yêu em thêm một lần nữa.

Anh chẳng quan tâm Bảo Khánh sẽ làm gì bởi bây giờ dù cô có làm gì đi nữa thì cũng đã quá muộn rồi. Cái lí do để anh nói chuyện bình thường với Bảo Khánh đơn giản bởi anh muốn chứng minh rằng anh đã trở lại và bình thản đối diện với cô, anh sẽ không bị cô chi phối nữa. Anh đã buồn, buồn tới mức tìm thấy niềm vui trong chính nỗi buồn của mình. Đã có thời anh từng sống như một thằng ngốc vậy. Nhưng giờ thì hết rồi, anh đã không còn như thế từ rất lâu rồi, anh ngừng sống như thằng ngốc, có lẽ là từ khi anh gặp nó.

...

Một tuần trôi đi và hôm nay là Noel, anh đã chuẩn bị để đi tới chỗ hẹn với chiếc áo len mà nó đan tặng anh và cả túi quà mà anh đã mất thời gian chọn lựa, cũng vì món quà này mà anh để nó đợi 2 tiếng đồng hồ trong phòng piano, nó có vẻ giận anh nên chính vì thế hôm nay anh muốn đưa nó đi chơi thật vui. Nhưng hóa ra không vui như anh tưởng.

Vừa bước xuống đến cửa anh đã gặp Bảo Khánh đang trò chuyện với mẹ anh, bố mẹ anh không hề biết gì về chuyện giữa hai người, tất cả mà hai vợ chồng biết là Bảo Khánh là bạn gái chính thức đầu tiên của Anh Quân từ hồi hai đứa còn học chung trường cấp 3 rồi Bảo Khánh đi du học và hai đứa “trong tình trạng yêu xa” hoặc cái gì đó đại khái vậy. Anh Quân bước nhanh xuống quầy nước nơi mẹ anh và Bảo Khánh đang đứng. Anh nhìn mẹ rồi nói như thể Bảo Khánh không có ở đó.

– Mẹ ơi tối nay con đi chơi về muộn có gì mẹ với bố đừng đợi con.

Nói rồi anh quay lưng đi luôn còn mẹ anh thì cố gọi anh lại để nói về Bảo Khánh đang đứng ngay cạnh đó. Bảo Khánh nhẹ nhàng chào bác gái rồi cũng bước nhanh theo Anh Quân.

– Anh Quân, anh Quân, em có chuyện muốn nói với anh.

– Tôi bận rồi, để sau đi.

Anh lạnh giọng chuẩn bị phóng xe đi thì Bảo Khánh lại lên tiếng nói một điều rồi dùng cái ánh mắt dò xét khiến anh đi không nổi.

– Anh có người yêu rồi à?

Vậy đấy, chỉ cần từng ấy hành động của Bảo Khánh đã kéo anh đến tận một quán cafe nào đó. Anh khó chịu thờ dãi liên tục còn Bảo Khánh thì tiếp tục kể về cuộc sống của mình nơi đất khách quê người, kể về công việc học hành cũng như chuyện tình cảm với người nào đó đến sau anh. Anh không hiểu ngoài mục đích “câu giờ” ra thì Bảo Khánh còn muốn làm gì nữa, chẳng lẽ cô lại muốn anh động lòng sau khi nghe về cuộc sống khó khăn của cô khi ấy mà chấp nhận quay lại yêu cô lần nữa? Có phải Bảo Khánh đang cần một sự thương hại từ anh đến thế?

Bảo Khánh thì cứ dè dặt kể chuyện vui rồi kể chuyện buồn, tự kỉ này tới giờ cũng chán thế là cô lại kéo cả anh vào câu chuyện nhạt nhẽo của mình bằng những câu hỏi nhạt nhẽo không kém.

– Hồi hè năm ngoái anh sang đó làm gì vậy? Em nghe nói là anh sang đó hoàn thành bài luận.

Anh mặt không biểu cảm nhìn góì quạ rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay.

– Nay anh sang là để làm bài luận thật hay là kiểm soát sang gặp em? Mà anh cũng có biết em đi du học nước nào đâu mà sang.

Anh Quân còn chẳng buồn trả lời bất kì câu hỏi nào của cô.

– Mà anh cũng đi du học ở bên đó hả? Nhưng em tưởng anh nói là không đi nữa cơ mà? À hay là anh đi vì anh nhớ em quá? Mà bố mẹ anh không biết chuyện gì xảy ra giữa em với anh à? Vừa này em tới bác gái còn hỏi thăm rất nhiều nữa. Bác còn hỏi cả chuyện em với anh đấy...

Bảo Khánh nói như kiểu chuyện Anh Quân còn tình cảm với cô là sự thật vậy. Anh nhìn lên đồng hồ, đã quá 1 tiếng đồng hồ so với giờ mà anh hẹn với Tú An. Chắc giờ này nó đang một mình ở trước cổng Vincom. Cứ nghĩ đến cái cảm giác chờ đợi rồi người đó không tới, cái cảm giác tổn thương làm sao, hơn nữa anh đã bắt nó phải đợi từ hôm trước, hôm nay là anh chuộc lỗi mà tại sao lại có thể lơ đãng mà quên cả thời gian vậy. Anh đứng lên khiến cái ghế bị đẩy ra xa, Bảo Khánh cũng ngừng huyền thuyên mà nhìn anh.

– Em về sau nhé, tôi có chuyện cần đi trước.

– Anh đi đâu? Anh không được đi.

Anh mặc kệ chẳng buồn trả lời.

– Anh đi hẹn hò hả? – Bảo Khánh lên tiếng. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại níu được bước chân anh. – Để em đoán nhé, anh đang thích một cô gái? Tên gì nhỉ, cái gì gì mà Tú Tú gì đó, à, Tú An phải không?

– Đừng có nực cười thế chứ.

Bị nói trúng tim đen giọng anh có phần đanh lại.

– Chứ không phải thế sao? Lần đầu tiên em gặp lại anh trên sân thượng con bé đó cũng có mặt ở đó. Em nhớ anh đã từng nói rằng nơi đó rất ít người lên, ngoài anh, bố mẹ anh và em thì chẳng ai được phép đặt chân lên đó. Lúc thấy An đứng ở đó em đã bất ngờ và thất vọng. Em cứ nghĩ sẽ không có ai khác được lên đó thật.

– Em nói chuyện liên quan quá nhỉ? Tú An là con gái của bạn thân mẹ tôi, con bé thi piano và nó cần chỗ tập. Chuyện tôi với em chẳng còn là gì nên tôi cũng không ngại khi lấy căn phòng đó để tập luyện cho Tú An. Hơn nữa việc này tôi nghĩ tôi cũng không cần báo cáo làm gì. Nên vì thế em đừng ăn nói lung tung dễ gây hiểu nhầm.

– Cứ cho vậy đi. ở trường lúc nào hai thầy trò cũng dính lấy nhau, đi đâu cũng thấy anh với con bé đó, đừng nói là anh dạy đàn cho nó nhé.

– Thế không phải là em toàn nhảy chen vào lúc tôi và Tú An đang bàn luận về âm nhạc sao?

– Anh không nhận cũng được. Cứ coi như là anh không có tình cảm với con bé đó đi nhưng em khuyên anh thật một điều, anh yêu nó nhưng nó có yêu anh không? Anh có thể vượt qua rào cản thầy trò nhưng nó thì có thể không? Nó mới chỉ là con bé học lớp 11, còn em, em cũng yêu anh, anh cũng đã từng yêu em, tại sao chúng ta không thể làm lại từ đầu?

– Em thôi đi. Để tôi nói lại một lần cuối cho em rõ nhé, tôi hết yêu em rồi và em cũng đừng tự cho mình cái quyền được chen vào cuộc sống của tôi nữa. Tôi sẽ không làm con rối cho em giật nữa đâu và em cũng thôi suy diễn đi. Thay vì vào ngành y tôi thấy em nên chuyển sang làm gì đó liên quan tới văn học, trí tưởng tượng của em khá phong phú đấy. Ý tưởng tình yêu thầy trò mà đem đi viết sách có khi lại bán chạy lắm. Sao em không thử viết một cuốn đi?

Anh tức giận thật rồi. Bảo Khánh cũng không níu giữ anh thêm nữa, cô chỉ ngồi đó, nhấp một ngụm nước rồi đứng dậy thanh toán.

Anh Quân chạy đi lấy xe, vừa đi anh vừa nhìn đồng hồ, 8h đúng. Anh lao nhanh ra cửa vincom nhưng chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Anh như một con

quay giữa dòng người đông đúc để tìm nó. Mở điện thoại để gọi cho nó mà anh thấy mình có 21 cuộc gọi nhỡ và 3 tin nhắn đến.

“Thầy đến chưa ạ?”

“Hơn 1 tiếng đồng hồ rồi đấy >

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: MỘT NỬA TRÁI TIM.

Tôi đã không dành giải nhất của cuộc thi, mà là Hoàng Duy. Từ lúc tôi hoàn thành phần thi của mình cậu ta chỉ toàn nhìn tôi bằng ánh mắt thất vọng. Lúc ban giám khảo gọi tới tên cậu ta lên nhận giải tôi thoáng nghe một tiếng thì thầm.

“Cậu đã không làm hết khả năng của mình.”

Có thể cậu ta nói đúng. Tôi ôm chiếc kỉ niệm chương cùng với cái bằng khen giải nhì của mình bước đi cùng với bạn bè, gia đình và cả hai vợ chồng bác Lâm nữa, đi cùng từng ấy con người mà tôi vẫn cảm thấy lạc lõng. Hóa ra cũng có lúc cuộc sống trở trêu vậy, đi cùng nhiều người nhưng cảm giác lại chẳng khác nào đang đi một mình nhưng khi đi cùng một người thì cảm giác lại giống như bạn đã có tất cả. Vậy đấy, hóa ra cuộc sống nhiều khi cũng thật ngu ngốc.

– Thôi con gái, vui lên, giải nhì thì giải nhì có sao đâu, vẫn hơn cả chục đứa rồi. Vui lên. – Bác Lâm vỗ vỗ vai tôi động viên.

– Bác Lâm nói đúng đó. Học tài thi phận mà. – Lam cũng khoác lấy vai tôi làm nhảm như nhà triết học.

– Thôi thôi thôi, bây giờ tất cả đi ăn nhé. Giải nhì thì vẫn là có giải, vẫn phải ăn mừng chứ. – Lão anh trai tôi đưa ra một cái đề nghị hợp lí rồi kéo tất cả mọi người đi cùng với tâm trạng hớn hờ. Tôi cũng cảm thấy vui lên một chút, tôi đã có thể cười và đề tống hết giải thưởng vào một góc. Có những thứ nên tạm thời quên đi, anh cũng có thể coi là một thứ như vậy. Tôi cũng không hỏi bác Lâm và bác Lâm lí do tại sao anh không đến, đơn giản vì tôi sợ câu trả lời sẽ là: nó đi chơi với Bảo Khánh rồi. Tôi không dám hỏi cũng không dám nghĩ đến mặc dù nhiều khi cái miệng suýt nữa lại lỡ lời. Vì thế tôi chỉ toàn im lặng và nghe chuyện của mọi người, đôi lúc thì lại cười vài cái góp vui khi không thì lại tòm tộp ăn pizza. Tôi ăn từng miếng bánh và nuốt hết chúng cùng với bao nhiêu thắc mắc trong lòng mình xuống dạ dày. Dù đã ăn hết một đồng pizza nhưng mơ suy nghĩ và những thắc mắc thì vẫn cứ ngổn ngang trong lòng, bây giờ tôi cảm thấy mình chẳng khác nào một con lợn. Ở thì ăn hết một đồng bánh không thành lợn hơi lạ nhưng mà việc đó có quan trọng không?

Mọi người cười nói chuyện trò thêm một lúc nữa rồi tất cả cùng đứng dậy ra về. Tôi hiện tại chẳng nghĩ gì cả cũng không nhớ gì cả chỉ nhớ là mình vừa ăn như một con lợn, ních thật đầy một bụng pizza rồi đứng dậy, chẳng còn nhớ gì nữa. Lúc về do cái chỗ pizza đó gần nhà tôi nên tất cả cùng đi bộ. Tôi đi cùng Linh Trang, nó khoác tay tôi, hai đứa đi song song nhau rồi bỗng nó huých khuỷu tay vào người tôi hỏi nhỏ.

– Thầy Quân đâu hả mày?

Tôi nhún mày nhìn nó khó hiểu.

– Làm sao mà tao biết được, hôm nay tao còn không nhìn thấy thầy ấy.

– Tại lúc ăn tao không thấy thầy ấy đâu cả mà lúc ở chỗ nhà hát thầy ấy còn đi ra đi vào mà. Tao tưởng mày biết?

– Thế à? Tao không biết.

– Sao mày không gọi hỏi xem?

Tôi chỉ nhún vai một cái cho qua chuyện rồi cũng không trả lời.

Tôi khởi đầu một ngày với bao nhiêu hy vọng và kết thúc cái ngày hôm đó với một đồng thất vọng nhưng rồi tất cả cũng chỉ là những mẩu giấy được vo tròn thành một mớ bông bong vô nghĩa, tất cả trôi tuột cả vào trong giấc ngủ. Đêm hôm đó tôi mơ thấy mình đứng trên bục cao nhất của một cuộc thi nào đó, thi gì đó, trong tay là chiếc cúp màu vàng và cả giấy khen, ở đó có tên tôi và chữ giải nhất và cả một tấm bảng to dùng ghi gì đó mà du học gì gì đó. Mọi người xung quanh đều vô tay tán thưởng, ai ai cũng tươi cười hớn hờ. Tôi thấy mình cũng cười nhưng mà lại là một cái cười điềm đạm, không vui mà cũng chẳng buồn, hoàn toàn bình thản như thể tôi đã chấp nhận được điều gì đó. Anh Quân cũng ngồi ở phía dưới nhìn lên nơi tôi đang đứng nhưng ánh mắt trong veo ấy được một màu nâu buồn khó tả còn tôi thì chỉ nhìn ra phía khác. Giấc mơ kì cục đó chẳng còn đọng lại đầu tôi vào sáng hôm sau. Thức giấc, tôi cảm thấy trống rỗng, như thiếu thiếu thứ gì đó nhưng rồi thứ cảm giác đó cũng chẳng tồn tại được lâu.

Tôi đến trường, thầy cô, bạn bè cùng khối, khác khối, cùng lớp, khác lớp... ai ai cũng nhìn tôi rồi mỉm cười. Tôi cũng không lấy làm lạ khi mà cái bảng

thông báo ngoài cổng trường treo một tấm ảnh tôi ôm hoa cùng với tấm bằng khen được chụp vào buổi tối hôm qua cùng với dòng chữ : "Em Trịnh Tú An đi thi piano đạt giải nhì". Giải nhì. Tôi thấy khá mỉa mai. Không phải vì tôi thua Hoàng Duy nên tôi cảm thấy vậy, mà là do tôi đã có thể hoàn thành phần thi xuất sắc hơn thế nhưng vì lí-do-nào-đó mà tôi đã không thể làm vậy. Đáng thật. Tôi thua Hoàng Duy, vậy còn vụ cá cược giữa tôi và cậu ta thì sao? Tôi có từ bỏ piano hay không? Có bỏ câu lạc bộ không?

Tôi ngồi trong phòng truyền thống, im lặng nhìn mọi người đang hào hứng lên kế hoạch cho một buổi liên hoan ăn mừng cho cái giải hai của tôi. Dường như cái lí do để ăn mừng suy cho cùng cũng chỉ là cái lí do để mọi người tụ tập đi chơi còn tôi thì chỉ là một kẻ ngoài cuộc kẻ cạnh để được đi cùng. Tôi nghĩ vậy chẳng biết có đúng hay không nhưng sự thật là này tới giờ tôi ngồi ở một góc khuất và chẳng ai quan tâm, kể cả thằng nhóc Minh Hoàng. Tôi cũng mặc kệ chẳng nói lời nào cho đến khi mọi người đi hết tôi mới tiến lại gần cây piano đã cũ đặt ở góc phòng. Tôi nhìn quanh phòng, hình ảnh những ngày đầu tiên tôi gắn bó với căn phòng này chạy qua trong đầu tôi. Cái tủ gỗ sồi, cây đàn guitar của Duy Khang và cả thầy tổng phụ trách nữa... Tôi cảm giác ngày đó như mới chỉ hôm qua mà giờ lại xa quá.

Tôi ngồi xuống, từng nốt nhạc trong bản To Zanarkand vang lên một cách chậm rãi thê lương. Ai đó từng nói với tôi rằng đây là bản nhạc viết về một câu chuyện tình buồn, ừ công nhận, buồn thật. Buồn tới mức chẳng còn gì có thể buồn hơn được nữa. Buồn tới mức tôi đã không còn buồn vì hôm qua anh không tới. Tôi tự hỏi mình rằng nếu hôm qua mà có anh ở đó thì tôi có thể giành giải nhất không?

— Hóa ra là em à.

Cánh cửa phòng bật mở, như mọi lần, là Anh Quân. Rốt cục anh cũng chịu xuất hiện.

— Tôi nghe thấy tiếng đàn nên đoán là em, không ngờ đúng thật.

— Vâng. — Tôi bình thản.

— Nghe ổn mà. Giải nhì thôi à?

Tôi im lặng thay cho câu trả lời. Tôi đang phân vân giữa hai câu nói ở trong đầu, chọn lựa một hồi im lặng vẫn là tốt nhất.

— Vậy là em bỏ piano thật? — Giọng anh hết vẻ bông đùa ung dung, thay vào đó là một câu hỏi khiến cho bản nhạc tôi đang đánh bị ngắt đoạn.

Làm sao mà anh biết? Chuyện đó chỉ tôi, nhóc Minh Hoàng và Hoàng Duy biết. Làm sao mà anh biết được?

— Hôm qua thầy đã không đến. — Tôi nói một câu chẳng liên quan.

— Tôi đang hỏi em

— Thầy đã nói rằng thầy sẽ đến.

— Em biết là tôi kì vọng ở em

— Nhưng thầy lại không đến.

— Em đang làm tôi bức mình đấy.

— Vâng còn em thì thấy thất vọng ạ.

Tôi và anh, mỗi người nói một chuyện và chẳng cái gì liên quan đến cái gì. Cuộc trò chuyện ngớ ngẩn kết thúc khi anh thì nói câu còn tôi thì tự ái. Phải, tôi thấy tự ái vì ba lần phải chờ đợi anh còn anh thì coi như chẳng có gì xảy ra.

— Nhưng có thật là em sẽ từ bỏ piano? — Giọng Anh Quân dịu xuống.

— Em cũng không biết nhưng em cảm thấy thất vọng vì không giành được giải nhất nên có lẽ em sẽ từ bỏ.

Anh gật gật đầu định nói gì đó rồi lại thôi. Chúng tôi lặng lẽ rời khỏi phòng, từng người một. Tôi cảm giác như có gì đó vừa bị phá vỡ, như một điều tốt đẹp đang tuột khỏi tầm với của tôi. Tôi nhìn theo bóng lưng anh nhỏ dần cuối dãy hành lang, cảm giác giống như một ánh sáng vụt tắt. Giống như Duy Khang, anh cũng bỏ lại tôi một mình trước cửa phòng truyền thống nhưng anh có bỏ đi giống Duy Khang không?

Vài ngày trôi qua, cái vụ om sòm giải nhì của tôi cũng lui dần vào dĩ vãng. Kể từ khi tôi xin rút khỏi câu lạc bộ âm nhạc dường như tôi khép kín hơn. Hoặc là tôi khép mình hơn hoặc là người ta có thêm quan tâm đến tôi, ngay cả nhóm bạn ở lớp cũng không phải ngoại lệ. Đợt này Dương Thủy, con bạn "nổi vấy" từ thời quần tã của tôi đang phải tập trung hết sức vào mấy môn thi học sinh giỏi, nó phải đi học đội tuyển hầu như các tiết trên lớp nên tôi muốn chào nó một cái cũng khó khăn. Làm thì tíu ta tíu tít với anh bạn tên Long bên lớp A3 của nó, Việt Anh thì cũng bận bịu với các trận thi đấu bóng rổ, Mai Chi thì ngồi liệt kê danh sách những thứ cần mua cho sinh nhật của nó. Thấy không, tất cả mọi người đều bận bịu, tôi chỉ muốn chào hoặc tám chuyện đầu giờ với chúng nó như mọi khi mà cũng khó. Nhặt nhều tới mức tôi hỏi một câu hỏi mà chẳng có đứa nào thèm trả lời tôi cả. Còn nếu có ai thắc mắc về Anh Quân thì tôi cũng xin nói luôn, tôi nghĩ chắc anh giận vì tôi rời khỏi câu lạc bộ nên anh hầu như chẳng nói một lời nào với tôi cả. Ngoài những buổi học trên lớp và học ở trung tâm ra thì tôi chẳng bao giờ thấy anh nhìn tôi dù chỉ nửa cái. Môn hóa đạo này của tôi cũng đỡ hơn một chút cộng thêm cái lí do trên nên tôi cũng không đến nhà anh nữa. Tôi nhớ căn phòng ấy, căn phòng ngập tràn mùi hương ấm áp mà chỉ ở anh mới có. Tôi nhớ mảnh sân ấy, nhớ cây đàn dương cầm ấy, nhớ cả con người cao ngạo lạnh lùng đến khó hiểu ấy. Cuộc sống của tôi bỗng nhiên thiếu mất một người, rồi tiếp theo đó là cả một đồng người, cảm giác thật đáng sợ.

Hết giờ, thay vì lượn lò trà chanh hay đi chơi tụ tập với chúng nó thì tôi lại về nhà đóng cửa nằm xó trong phòng. Mẹ biết tôi rời khỏi câu lạc bộ, biết tôi không đến tập đàn ở nhà Anh Quân nữa cũng không nói gì dù tôi biết mẹ muốn nói gì đó. Tôi còn nhớ hôm về nhà tôi chỉ nói gọn gọn có mấy câu: "Con ra khỏi câu lạc bộ rồi mẹ ạ." Nhìn mặt tôi không vui nên mẹ cũng không hỏi mà chỉ ừ một tiếng rồi thôi. Mẹ có trách tôi giống như Anh Quân không?

Thấy con gái mấy hôm về sớm hơn mọi ngày mẹ tôi cũng hỏi han. Tôi chui vào phòng, vừa mới đặt lưng xuống giường, nhét được cái headphone vào tai thì mẹ tôi mở cửa vào.

– Về sớm thế con.

– Vâng. – Tôi đáp lại chán nản rồi bật nhạc, tháo một bên tai nghe ra để có thể vừa nghe nhạc vừa nghe được những điều mẹ nói.

– Sao dạo này không đi chơi với mấy đứa nữa à. Mấy đứa cãi nhau à? – Mẹ tôi hỏi như thể hỏi tôi cãi nhau với người yêu không bằng (dù mẹ tôi cũng chẳng ủng hộ chuyện yêu đương khi mà còn đang đi học)

– Chúng nó bận hết cả. Đứa thi thi nọ thi kia, đứa thì có cạ rồi... Nói chung là chúng nó bận hết rồi.

– Trước mẹ thấy mày hay sang nhà bác Lâm lắm mà. Dạo này không sang nữa à?

– Không ạ. Con chẳng biết bây giờ sang đây làm gì nữa.

– Thế không tập piano nữa à?

Tôi lắc lắc đầu. Lời hát cứ vang lên trong tai nghe xóa sạch mọi suy nghĩ của tôi.

– Lắc đầu là bỏ hay là không bỏ?

– Con không biết.

– Thế con có muốn tập nữa hay thôi?

– Con không biết mà muốn cũng chẳng được. Thầy Quân còn chả thèm nói chuyện với con.

– À thằng Quân hả, mày cứ gọi là thầy nên mẹ chẳng biết được là thằng nào. Thằng đó hôm mà con thi nó háo hức lắm, nói liên mồm.

– Hôm đấy thầy ấy có đến hả mẹ? – Tôi ngạc nhiên.

– Nó đến sớm nhất hay sao ấy chứ. Lúc mẹ đến thì đã thấy nó đứng đấy rồi. Xong rồi một lúc sau thì nó bảo nó chạy đi xem thể nào rồi mẹ với hai bác ngồi đợi ở ngoài, rồi nó quay lại báo có việc đột xuất phải đi luôn. Một lúc sau thì đám cái Trang cả cái Chi mới đến.

Nghĩa là hôm ấy anh đã đến nhưng không ở lại. Tại sao anh không nói gì? Nhưng mà anh đã đến. Tôi thờ dài thượt, giờ thì biết cũng có để làm gì, mình buồn cười "ghia".

– Thế ạ. – Tôi đáp lại mẹ với cảm xúc không biết là hụt hẫng hay thờ phào.

– Ừ. Thế tiếp theo con định làm gì? Piano tập tiếp hay bỏ?

– Con bảo là con không biết mà. Cái đó muốn thế nào thì thế ấy.

– Lớn rồi, lớp 11 rồi không còn bé bỏng gì đâu, tập suy nghĩ cho tương lai đi, định hướng cho cuộc đời mình đi.

– Thì con cũng biết thế, giờ con vẫn đang học đây.

– Mẹ chỉ nói thế thôi, tùy con đấy. – Nói rồi mẹ đứng dậy bước ra cửa phòng, trước khi ra khỏi phòng mẹ còn nói thêm. – Hồi con còn nhỏ, bố cũng mong con theo ngành bố. Tuy là mẹ không ủng hộ con gái mà vẽ vờ vờ vẫn nhưng nếu con thích thì tùy con.

Nói rồi mẹ đóng cửa phòng bỏ lại tôi một mình với Avril Lavigne vẫn đang tiếp tục bài hát của mình trong headphone...

"What's wrong, what's wrong now?

Too many, too many problems.

Don't know where she belongs, where she belongs..."

...

Hôm nay là sinh nhật Mai Chi, con bé mời tất cả tối nay đến nhà nó để dự tiệc sinh nhật mà nó đã phải cất công chuẩn bị. Ngạc nhiên là tất cả đều rảnh rỗi để đi trong khi tối hôm trước tôi rù chúng nó đi về chung cũng khó vì đứa này thì phải ở lại tập bóng, đứa kia thì phải đến thư viện mượn sách... Thật

sự là không phải tự nhiên mà tôi nghĩ mình bị “tẩy chay” đâu. Mai Chi đang huyền thoại kể về những gì sẽ diễn ra trong buổi tối hôm nay và cả những gì mà nó và chị Bảo Khánh đã chuẩn bị nữa chứ. Tôi cũng chỉ mỉm cười chen vào một hai câu kiểu như bản thân cũng đang tham gia câu chuyện chẳng mấy thu hút ấy.

Hết giờ học tôi với Linh Trang bí mật hẹn nhau mua quà sinh nhật cho Mai Chi. Trang thì mua một cái mũ len có quả bông màu hồng còn tôi thì mua một chiếc đồng hồ cát gắn với ống đựng bút lấp lánh. Sau khi “sờ mó” cả cái cửa hàng thì rốt cục chúng tôi cũng chọn được mấy món đồ đó. Thực ra khi đi mua quà sinh nhật thì chọn quà để tặng thì ít mà xem có gì hay hay để mua cho bản thân thì nhiều, thật đấy. Tôi với Linh Trang rủ nhau đến một quán cafe rồi gọi hai cốc cafe sữa rồi hai đứa lại ngồi nhìn nhau thờ ngẩn thờ dài.

– Máy a. – Tôi chột lên tiếng. – Tao lại học về đây.

– Thế à, nghe hay đấy. Ra là mày bỏ piano vì mấy cái bút chì à?

– Thực ra là tao cũng không biết nữa, do đòi đưa đây.

Nghe tôi nói Linh Trang cười rồi lại khuấy khuấy cái cốc của mình.

– Thi xong rồi rảnh rang ghê ha.

– Ừ. Mà hôm tao thi piano ý, thầy Quân có đến đấy. Mẹ tao kể là thầy ý đi trước khi bọn mày đến.

– Thế à. Sao lại thế?

– Chịu. – Tôi nhún vai rồi lại e dè hỏi nó. – Mày thấy tao điên không? Chuyện mà thích ý.

– Nói thật nhé, lần cuối nhé, tao thấy bình thường. Mà nhờ có chuyện của mày tao lại thấy tình yêu kiểu này nó dễ thương sao sao ý.

– Dễ thương? Đùa tao hả mày =’=

– Thật mà, tao nói thật ý. Mày nghĩ như nào chứ tao thấy bình thường. Ở trên lớp, ở trong trường thì là thầy giáo nhưng ở ngoài xã hội thì thầy giáo cũng chỉ là con người bình thường, cũng phải ăn để sống, khi khát cũng phải uống nước, cũng như bao người đàn ông khác thôi. Thế nên là chuyện tình cảm giữa hai người trở thành chuyện bình thường, chỉ là hơn kém nhau nhiều tuổi một chút thôi. Mà chuyện tuổi tác như thế có sao đâu, bố mẹ tao kia kìa, hơn nhau 10 tuổi mà vẫn sống tốt đấy thôi.

– Ừ.

Tôi đáp lại một cách uể oải nhìn Linh Trang đang ngồi xếp mấy thanh gỗ trong bộ trò chơi rút gỗ mà một số quán cafe hay có.

– Thế mày với Việt Anh sao rồi? – Tôi hỏi

– Bình thường, bình thường đến nhàm chán luôn ý. Tao nghĩ chắc là “đứt” trong im lặng.

– Thế à.

– Ừ, mà hôm qua con heo ấy còn mượn tao 20k để làm gì cơ. Chán chả đời.

Tôi nheo mày nhìn nó với về kì thi.

– Nhìn cái gì chứ, mày chưa thấy ai bị mối tình đầu nợ 20k à. – Trang gắt.

– Sâu đậm phết. Đã là tình đầu lại còn cộng thêm 20k =))

Tôi nói rồi cả hai đứa cùng phá lên cười sau đó chúng tôi ngồi chơi rút gỗ. Cái trò này có vẻ dễ nhưng thực sự chỉ là dễ lúc đầu thôi còn về sau nếu không khéo léo và cẩn thận thì chỉ cần chọn rút nhầm một thanh gỗ thôi là tất cả sẽ đổ sập. Có lẽ lựa chọn rồi câu lạc bộ của tôi đã khiến cho tất cả những cố gắng trước đây của tôi đổ ụp xuống. Nghĩ đến đây cũng là lúc Linh Trang khiến cho các thanh gỗ rào rào đổ xuống mặt bàn, một vài thanh còn rơi xuống nền nhà nữa. Linh Trang lúi húi cúi xuống nhặt mấy thanh gỗ rồi kêu lên một tiếng.

– Mày ơi trên mấy thanh gỗ này có mấy đứa dở hơi ghi tên nhau lên này. Toàn các cặp yêu nhau ghi tên nhau lên này gớm quá.

Tôi nhìn Linh Trang đang dần mặt nhìn mấy thanh gỗ. Nó hết nhìn mấy thanh gỗ chưa viết và mấy thanh chỉ chút vết mực rồi lại quay sang nhìn tôi.

– Đừng bảo là mày định trở thành mấy lũ dở hơi đấy nhé. – Tôi cười rồi nhấp một ngụm cafe. Cafe sữa ngọt hơn cafe đắng rất nhiều.

– Kệ chứ. Mày cũng ghi đi, cho vui. Đẳng nào cũng chẳng mất cái gì.

– Có. Bút của tao sẽ mất mực.

– Con bunn xin này nữa.

Linh Trang nguyệt rồi ấn cái bút vào tay tôi. Tôi nhìn thanh gỗ của nó, “Linh Trang ♥ Việt Anh”. Dòng chữ của nó chỉ chiếm một mặt của thanh gỗ, tức là những người khác cũng sẽ có thể ghi nốt lên các mặt còn lại. Ngẫm nghĩ một hồi tôi ghi tên tôi và tên anh lên hai mặt dẹt lớn nhất của thanh gỗ rồi vẽ một nửa hình trái tim ở một mặt ở một mặt của thanh gỗ. Vậy là tôi có thể phi tang nguyên cả thanh gỗ này mà không sợ làm ảnh hưởng đến các cặp đôi khác.

– Mày ghi còn nhiều hơn cả tao mà còn bày đặt. – Trang ngó ngó rồi xì một tiếng.

– Kệ tao.

– Mà sao mày chỉ vẽ có một nửa trái tim thôi?

– Đây là nửa của tao, nửa còn lại thì mày biết đấy.

Trang cười híp mắt rồi lại xếp đồng gỗ đó lên, tôi và nó trở thành hai vị khách ít-bình-thường ngồi đó cười nói gì đó về trò chơi rút gỗ và cái một nửa trái tim ngốc nghếch ấy.

...

Buổi chiều sau khi ở lớp học về về tôi lại nằm dài trong phòng đợi đến tối đi sinh nhật Mai Chi. Nhìn túi hộp quà được bọc cẩn thận đặt trên bàn, nghĩ tới nay sang nhà Mai Chi sẽ phải gặp Bảo Khánh mà tôi có chút gì đó không được tự nhiên, cảm giác rất gượng ép không hề muốn đi.

Đúng 7h tôi có mặt ở nhà Mai Chi. Chẳng cần phải đợi lâu để thấy con bạn của tôi tươi cười hớn hở chạy ra mở cửa. Trong nhà đã có Linh Trang ngồi cắm nến còn chị Bảo Khánh thì gọt hoa quả bày lên đĩa.

– Happy Birthday

Tôi cười rồi chìa túi quà ra cho Mai Chi. Con bé vui mừng nhận lấy quà rồi ôm tôi một cái. Vừa lúc đó chuông cửa lại reo lên, Mai Chi chạy ra mở cửa còn tôi thì ra phụ chị Khánh và con bé Linh Trang một tay. Việt Anh cùng với một vài thằng con trai bước vào, cái đám ồn ào đó đi tới đâu là cười nói oang oang tới đó. Linh Trang đang cười cười nói nói thấy Việt Anh bước vào thì mặt lạnh như tiền còn chị Khánh thì huých huých tôi rồi hất hất đầu ra hiệu ý như trêu chọc muốn nói rằng “nhìn chúng nó kìa haha”. Tôi nhìn theo rồi cũng chỉ cười một cái rồi cũng tiếp tục bày hoa quả ra đĩa. Mọi người cũng dần dần ngồi quây vào, Mai Chi vui vẻ cười nói không ngớt, đám con trai thì thi nhau bóc mớ, nói là đám con trai nhưng cũng chỉ có khoảng 3 thằng, 3 thằng đó còn ằm hơn cả mấy cái chợ nữa. Còn Linh Trang thì mặt lạnh tỏ ra không có gì, Việt Anh tuy là ngồi cùng con trai nhưng chốc chốc lại liếc ngó Linh Trang một cái khiến con bé nhiều lúc muốn cười mà cứ phải kiềm chế.

– Ô bố mẹ mày đâu hả Chi? – Trang không muốn chú ý đến ánh nhìn của ai kia đành quay sang đánh trống lảng.

– Bố mẹ tao đi du lịch Nha Trang rồi, cuối tuần sau mới về cơ.

Trang nghe xong rồi gật gù. Chị Bảo Khánh từ trong bếp mang ra hai đĩa khoai tây chiên nóng hổi. Vừa lúc đó tiếng chuông cửa vang lên, chị Khánh vội vàng ra mở cửa, đó là Dương Thùy và cái Lam. Bảo Khánh mời hai đứa nó vào nhà ngồi cùng mọi người rồi lại vào bếp, hình như còn gì đó chưa xong nên chị phải làm nốt. Tôi cũng không quan tâm lắm đến việc đó, tiếp tục tám chuyện với hội bạn. Việt Anh vẫn cố gắng vắt kiệt bộ não mình để tìm đủ mọi cách làm đủ mọi trò để thu hút sự chú ý của Linh Trang nhưng con bạn của tôi thì lại cực kì “lì” trước mấy trò nhảm ruồi như vậy. Việt Anh có phần hơi nhụt chí nhưng vẫn cố gắng tìm cách chuộc lỗi với bạn gái nên sau khi thấy cốc của Linh Trang cạn nước, cu cậu đã vội vàng túm lấy chai coca bên cạnh, chìa ra định rót vào cốc cho Linh Trang. Tôi thật hối hận khi ngồi đây vì ngay khi Việt Anh đổ chai nước thì Linh Trang lại nhấc cốc lên đưa cho Dương Thùy nhờ rót một ít nước Sprite. Và cái đồng coca mà đáng lẽ là ở trong cốc của Linh Trang thì giờ lại ở chỗ chân tôi.

– Xin lỗi, chết rồi, xin lỗi An, xin lỗi bà nhớ tôi không kịp...

Việt Anh thấy đôi tất cùng với một phần gấu quần của tôi bị ướt thì rít rít xin lỗi còn Linh Trang đưa cốc nước lên miệng che nụ cười rồi quay đi. Mặt tôi đang tươi cười chuyển sang một màu đen thui, tôi nhéo Trang một cái rồi quay sang xoa xoa tay với Việt Anh ý nói là không sao. Sau đó tôi thậm thọt đi vào phía nhà vệ sinh, tôi cời đôi tất rồi gột hết đồng coca. Lúc tôi quay ra đã thấy Bảo Khánh ngồi cạnh Mai Chi. Tiếng chuông cửa lại vang lên, Bảo Khánh nhướn người ra nhìn nhìn rồi nói.

– Ai đến thế nữa nhỉ. Chi còn mời ai nữa không em?

Chi đang nhón tay lấy miếng khoai từ trong đĩa rồi cũng lác lác đầu. Bảo Khánh nhìn tôi vừa đi ra vẫn còn đang đứng nhìn tìm đường để vào chỗ ngồi rồi nhẹ nhàng nói.

– An ra mở cửa hộ chị nhé, chị đang dờ tay.

Tôi gật đầu dạ vâng rồi cũng ra mở cửa mà chẳng nghĩ ngợi gì. Cánh cửa sắt lạch xạch mở ra tôi sững người khi nhìn thấy Anh Quân đứng đó, hai tay nhét trong túi quần vẻ mặt khá mệt mỏi. Anh Quân cũng khá bất ngờ khi người mở cửa lại là tôi chứ không phải ai khác.

– Em làm gì ở đây?

– Em đến sinh nhật Mai Chi. – Tôi lấp bắp.

– Ai thế An? – Tiếng Bảo Khánh vọng ra. Tiếp theo sau giọng nói đó Bảo Khánh cũng ra phía ngoài cổng. – Ô anh Quân. Anh...

– Đưa điện thoại cho tôi. – Anh xen ngang.

– Anh vào đây đã.

Bảo Khánh ôm lấy cánh tay kéo Anh Quân vào nhà nhưng mới đi được đến nửa sân thì anh rút tay ra rồi đồng dục.

– Tôi chỉ đến để lấy điện thoại.

Bảo Khánh không tươi cười nữa mà thay vào đó là một cảm xúc như kiểu giận dữ làm nũng. Bảo Khánh bước vào nhà, Mai Chi với mấy đứa trong nhà thì tò mò nên kéo nhau ra rồi tất cả kéo Anh Quân vào sinh nhật Mai Chi. Về mặt của Anh Quân vô cùng miễn cưỡng, anh cười nhưng đôi mắt nâu đó chẳng giống là đang vui chút nào. Bảo Khánh đi từ trên gác xuống đưa cho Anh Quân chiếc điện thoại của anh, anh cũng lôi trong túi một chiếc rồi đưa cho Bảo Khánh. Chuyện đó chỉ xảy ra trong giây lát nên cũng không thu hút được sự chú ý của đám “to mồm” kia.

Mọi chuyện diễn ra như thế tôi không có ở đó, từ khi ở ngoài cổng cho đến khi tôi đã vào nhà. Bề ngoài thì đó là một bữa tiệc sinh nhật vui vẻ và ồn ào nhưng một số người thì lại cảm thấy không thoải mái. Tôi dám chắc rằng trong đây có tôi và có cả Anh Quân.

Tầm 9h thì mọi người lục đục ra về. Tôi đi bộ về nhà phía sau là Anh Quân, lúc này tôi mới nhận ra là anh không đi xe. Chúng tôi cùng nhau đi trên một con đường, người trước kẻ sau và chẳng ai nói điều gì. Tôi thực ra cũng muốn nói gì đó nhưng nghĩ anh sẽ không trả lời đâu nên lại thôi. Ánh đèn đường hiu hắt soi sáng mấy hạt mưa lấp lánh, chỉ là mưa bụi nhưng tôi vẫn theo thói quen khum khum hai bàn tay mà hứng lấy. Thật ngốc nghếch. Đi đến cột đèn tiếp theo tôi nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ nhỏ bằng bìa các-tông bỏ trống, bên trong có một con mèo nhỏ đang nằm thoi thóp. Tôi cúi xuống vuốt vuốt để chắc chắn rằng con mèo vẫn còn sống rồi quên mất là trời đang mưa mà ngồi đó thương con mèo.

– Làm gì đấy? – Con người lạnh lùng đó rốt cục cũng lên tiếng.

– Con mèo. – Tôi nói cụt lùn.

– Bị bỏ rơi à?

– Chắc thế.

– Em mang nó về đi, trời lạnh mà không biết ai vứt con mèo ở đây thế này nó dễ chết lắm.

Tôi gật gật định bê cái hộp lên thì anh đã làm điều đó hộ tôi. Bây giờ chúng tôi cùng đi song song nốt đoạn đường đó. Anh đi với cái hộp có con mèo còn tôi thì đi và dặt theo một đồng suy nghĩ linh tinh đằng sau. Buổi tối hôm đó thật rồi ren và chả ra làm sao cả.

Anh Quân đứng ở một góc khuất của hàng ghế khán giả, tự nhiên anh cảm thấy chạnh lòng. Anh đã tới cùng bố mẹ từ sớm, anh thực sự nóng lòng muốn xem hình ảnh của nó khi ngồi trên kia chơi piano bằng cả những đam mê của nó và tâm huyết của anh, anh đã đặt rất nhiều kì vọng vào nó, anh hy vọng nó sẽ hoàn thành được cái ước mơ bị khuyết thiếu của anh. Hồi đó anh rất yêu piano và bây giờ cũng vậy. Anh còn nhớ ngày anh học cấp 3 cũng có một cuộc thi cũng dạng dạng như thế này. Anh định rằng sẽ đăng kí tham gia nhưng rồi lại không đủ tự tin vì trình độ của anh lúc bấy giờ vẫn còn rất chênh vênh, cộng với việc hồi đó anh cũng không muốn bỏ quá nhiều thời gian ra tập luyện bởi làm vậy Anh Quân sẽ không có thời gian giành cho Bảo Khánh bấy giờ đang là bạn gái của anh. Và Anh Quân đã quyết định dẹp ước mơ của mình sang một bên. Vài năm sau anh lại dồn hết nhiệt huyết và hy vọng sang cho Tú An nhưng những gì mà anh nghe được lại đẩy anh quay trở về với những hụt hẫng.

Anh tìm hàng ghế còn trống rồi bảo bố mẹ ngồi đó đợi còn mình thì sẽ vào sau cánh gà tìm gặp Tú An để dặn dò nó về những điều nó còn thiếu sót. Anh lách thật nhanh qua mấy người đang chương trình đi thẳng rồi vào phía trong, anh thấy con bé ngồi ắp đang ngồi cạnh một thằng nhóc. Thằng nhóc này nhìn rất quen, hình như anh đã gặp nó ở đâu rồi nhưng không thể nhớ được, anh chỉ nhớ rằng thằng oắt đó cũng thi cùng với Tú An ở vòng trước và hai đứa nó cũng nói chuyện tự nhiên như thế. Từ chỗ anh đứng có thể nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Tú An và thằng nhóc kia, gì gì đó về chuyện Tú An muốn từ bỏ piano, con bé còn ngoắc tay với thằng nhóc kia, hai đứa nó trò chuyện có vẻ khá vui. Anh chợt nhớ đến lời nói của Bảo Khánh, anh thích nó nhưng nó có thích anh không? Đối với anh khoảng cách tuổi tác chẳng là gì, anh có thể đợi đến lúc nó thi đại học nhưng nó thì sao?

Lòng tự ái của anh đột nhiên lại dâng cao, cao đến mức ngoài cái tôi của bản thân ra thì anh chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Anh xoay người thật mạnh, bước từng bước khần trường ra ngoài. Anh bảo bố mẹ rằng có chút việc bận đột xuất nên đi trước. Anh ra đến phía ngoài, tiếng xe, tiếng người nói... nhưng âm thanh hỗn tạp ấy tràn ngập khắp nơi. Anh Quân nửa muốn về nhưng nửa lại muốn ở lại, anh ngồi xuống bậc thang dẫn lên chỗ cửa vào. Có thật là Tú An muốn bỏ piano, bỏ cả cái tâm huyết to lớn kia của anh? Vì sao mà nó muốn bỏ chứ, vì thằng nhóc kia à? Hay là do Tú An thích thằng nhóc đó? Hay thật, giờ anh thì cũng chẳng biết anh bỏ ra đây rồi giận dữ vì điều gì. Vì anh không thể nhớ ra thằng nhóc ngồi cùng với Tú An khi này là ai? Vì con-bé-của-anh dám nghĩ đến chuyện bỏ piano? Vì nó làm anh thất vọng? Vì cái tôi đồ sộ của anh? Hay là vì cái suy nghĩ rằng Tú An thích thằng nhóc kia cứ luẩn quẩn trong đầu khiến anh phát bực, rồi những lời Bảo Khánh nói với anh? Có lẽ là vì tất cả những điều ấy.

Anh Quân cười buồn, nửa muốn quay vào trong nửa lại muốn rời khỏi chỗ này nhưng rốt cục lý trí vẫn thua con tim. Anh Quân quay vào trong nhưng chỉ đứng ở phía xa chỗ khó bị nhìn thấy nhất. Anh đứng đó, lặng lẽ dõi theo, buổi biểu diễn kết thúc, người ta trao giải còn anh thì quay về. Trong đầu anh hiện lại đoạn hội thoại giữa Tú An và cậu bạn đó, một cảm giác đắng ngắt ở cuống họng. Nhưng mà quái, anh có uống cafe đâu...

Suốt mấy ngày sau đó anh không hề uống một giọt cafe nào căn bản bởi họng anh đủ đắng rồi. Hôm nay anh nghe thầy tổng phụ trách nói loáng thoáng rằng Tú An đã xin rời khỏi câu lạc bộ âm nhạc. Vậy là nó bỏ piano thật rồi, bỏ anh thật rồi. Không còn có tập đàn anh ở cạnh nó thế nào đây? Nó vứt

bỏ đàn piano, vứt bỏ sợi dây vô hình buộc anh với nó, vứt bỏ cả tâm huyết hy vọng của anh. Tại sao nó lại làm thế? Lại là vì thằng nhóc kia à hay là vì cái ngoác tay lúc ở sau sân khấu? Mà nói chung là dù có vì gì đi nữa thì anh cũng không muốn gặp nó nữa. Lần này anh lại tổn thương nữa rồi.

Và thế là những lần chạm mặt giữa hai người ngày càng giảm. Cuộc sống bỗng nhiên thiếu đi một ai đó thật là chóng vánh, cảm giác cả thế giới vui đi một nửa dân số và chẳng còn ai thêm quan tâm bạn là ai, sống chết ra sao. Cả anh và nó, về ngoài bình thường nhưng bên trong thì dậy sóng.

Anh thường chuẩn xuống văn phòng hoặc về trước mỗi khi không có giờ và hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Hết tiết anh xuống văn phòng ngồi chơi điện thoại đợi tiết sau lên lớp dạy tiếp. Tường chừng 45' có thể trôi qua yên bình thanh thản như thế cho đến khi chẳng biết con quỷ nào lại chỉ đường cho Bảo Khánh biết rằng anh đang ngồi ở văn phòng. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, mái tóc bồng bềnh cột lệch một bên vai. Nhìn Bảo Khánh dịu dàng trong áo blouse trắng mà lòng anh khẽ dao động rồi lại trở về với vẻ phẳng lặng ban đầu.

– Mấy hôm nay nhìn anh có vẻ không vui. – Bảo Khánh cười cợt, nụ cười ấy hoàn toàn không mang lại cảm giác an toàn cho Anh Quân.

– Ờ. – Anh vẫn cắm mặt vào cái smartphone của mình.

– Em để ý anh dạo gần đây không hay đi với con bé An nữa à?

Lần này thì anh chẳng thèm trả lời nữa. Lời nói của Bảo Khánh còn không bằng cả tiếng gió ngang qua.

– Em thấy bảo Tú An nó xin rời khỏi câu lạc bộ, vậy là từ nay anh hết được ở cạnh nó nữa rồi.

– Là sao? Tôi và em Tú An chẳng có gì cả. Bảo Khánh nói vậy không thấy mình hơi lỗ bịch sao?

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô bằng tên. Xa lạ và lạnh lẽo, y hệt cái cảm giác cô đem đến cho anh vào khoảng 5 năm trước, cảm giác đó giờ anh lại đem trả cho cô, thật là éo le mà.

– Đừng tự dối lòng nữa, không phải anh thích con bé đó sao. Dù thời gian đã qua đi, anh đã thay đổi nhiều nhưng điều đó không có nghĩa là em không còn hiểu tí gì về anh.

Anh Quân đặt điện thoại xuống bàn, đan hai tay vào nhau rồi nhìn thẳng vào mắt Bảo Khánh đồng dục.

– Bảo Khánh, tôi muốn nhắc lại cho Khánh nhớ rằng đó là quá khứ và tôi thì cũng ít quan tâm về những gì trong quá khứ thế nên bây giờ Khánh có muốn làm gì thì tôi cũng chịu thôi. Còn về chuyện kia, đừng hoang đường thế chứ.

Bảo Khánh cũng không vừa, cũng đặt điện thoại cầm trong tay này giờ xuống bàn, nhìn anh bằng ánh mắt chọc ghẹo, nói với giọng rất tự tin.

– Thế thì em cũng nhắc lại cho anh nhớ, em sẽ làm anh yêu em một lần nữa và em nói là em làm được. Đối với em, Tú An chẳng là gì cả.

Anh cầm điện thoại đứng thẳng, trước khi đi anh còn nói một câu khiến cô tự ái.

– Nếu nghĩ vậy thì em còn ấu trĩ hơn cả con bé Tú An kia rồi.

...

Dạy xong anh lấy xe về thẳng nhà, anh không muốn chạm trán Bảo Khánh thêm một lần nào nữa, một lần hôm nay đã là quá đủ cho cả tháng anh ăn chay cầu phật rồi. Về tới nhà, sau khi đã giải quyết được một cơ sở công việc cần làm, anh ngã người ra ghế và lại lôi điện thoại ra chơi game nhưng đây không phải máy của anh. Chắc là do anh sơ ý cầm nhầm mấy lúc hai người nói chuyện ở trong văn phòng. Nghĩ ngợi một hồi may mà mấy điện thoại của Anh Quân luôn có đặt mặt khẩu nên không ai có thể tùy tiện mở được khóa màn hình nếu không có mã. Ngược lại với Anh Quân, Bảo Khánh lại chẳng bao giờ để mặt mã bởi cô cảm thấy quá mất thời gian nếu cứ phải bấm mã rồi mới mở được điện thoại nhưng kể cả có để mã hay không thì anh cũng cóc thèm mở ra xem trên điện thoại cô có những gì. Cùng lúc ấy, Bảo Khánh cầm điện thoại của Anh Quân lên xem, định sẽ vào chơi game hoặc tìm hiểu xem anh với Tú An có gì hay không, vừa ấn nút thì nguyên cả bảng mã yêu cầu nhập mặt khẩu hiện ra. Bảo Khánh cup mắt thờ dài rồi dường như nghĩ ra điều gì đó, dùng điện thoại bàn gọi vào máy của mình.

– Alo? – Anh Quân biết là Bảo Khánh gọi, nhắc máy rồi lạnh lùng.

– Tôi nay anh có thể qua đòi điện thoại được không? Em có việc.

– Tùy, cũng được.

Bảo Khánh nghe tiếng đầu dây bên kia cúp máy cũng đặt lại chiếc điện thoại bàn rồi cười một cái mãn nguyện. Tôi nay là sinh nhật Mai Chi, Tú An chắc chắn sẽ đến, biết Anh Quân tránh Tú An giờ cô lại lôi thêm cả Anh Quân tới chẳng phải sẽ rất là hay nếu như hai người họ gặp nhau sao. Cô nói rồi mà, chỉ cần cô muốn thì nhất định sẽ làm được.

Anh Quân chiều hôm đó rảnh rỗi quá đà đâm ra muốn đi đâu đó một chút giết thời gian. Anh đi bộ tới một quán cafe, vừa bước vào ngồi thì lại gặp Linh Trang. Con bé thấy anh liền tươi cười ra chào hỏi.

– Em chào thầy. Thầy đợi ai ạ?

– Không, chỉ định uống gì đó rồi đi luôn. Em vừa hẹn ai à?

– Không ạ, chẳng qua là em để quên đồ nên quay lại lấy thôi ạ. Mà dạo này thầy không hay gặp Tú An ạ? Hôm nó biểu diễn em cũng không thấy thầy đâu.

Tại sao ai cũng hỏi chuyện nó với anh thế nhỉ mà ai cũng nghĩ là anh không đèn sao? Anh Quân cười rồi nhẹ nhàng đáp.

– Hôm đó tôi bận đột xuất, đến một lúc rồi phải đi ngay. Mà em hỏi tôi về Tú An có chuyện gì à?

– À không ạ, chỉ là hôm nay nó bảo là nó học về lại thôi. Trông nó hơi buồn, chắc là vì cuộc thi vừa rồi không như mong đợi. À thôi chết em muộn rồi, em xin phép đi trước ạ. Em chào thầy.

Linh Trang nói một lèo rồi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, vội vã chào anh rồi chạy ào ra ngoài cửa. Anh băn khoăn, Tú An học về sao?! Anh nhớ có lần nó nói với anh rằng piano không phải đam mê số một của nó, những cục tẩy và cây bút chì mới mang lại cho nó những giây phút để nó quên mất mình là ai. Lúc ấy cả thế giới chỉ có mình nó và những bức họa. Nghĩa là nó bỏ piano chẳng phải là do thằng con trai kia, chẳng phải vì những gì mà anh đã tự vẽ ra trong đầu. Ai đó đang cảm thấy tội lỗi vì đã lơ một con nhóc.

Anh gọi một cốc trà rồi nhâm nhi nhìn xung quanh, đôi mắt nâu tinh tường dừng lại ở bộ trò chơi xếp gỗ. Một vài thanh gỗ chỉ chút những nét viết nhưng anh lại chỉ nhìn thấy cái tên “Nguyễn Anh Quân” to đùng ở một mặt của thanh gỗ. Anh đứng dậy tiến tới chỗ để bộ trò chơi đó định xem thử nhưng đã có người khác lấy bộ trò chơi đó ngay trước mũi anh. Đám học sinh đó cười đùa rồi xếp những thanh gỗ lên bắt đầu chơi, anh cũng ngại nên thôi. Lúc tính tiền, ra về anh còn không quên ngoái lại nhìn tên quán cafe đó: Go Back And Take Away...

Tối hôm đó anh đi uống nước với thầy Tùng, dạo này ông bạn này của anh bị vợ giận nên không biết làm gì đành gọi anh đi giải bày tâm sự. Anh Quân thì ngán tận cổ chuyện vợ chồng nhà này, như cái tuồng chèo vậy, phát chán lên được. Nhìn đồng hồ anh chợt nhớ mình còn phải đi lấy điện thoại nữa, tiện thể đi nhờ ông bạn đến nhà Bảo Khánh. Anh ấn chuông, chung ra bộ mặt không vui vẻ để chuẩn bị nói chuyện với Bảo Khánh nhưng người mở cửa lại là Tú An.

Mọi chuyện diễn ra không giống như dự đoán của anh, anh bị cuốn vào bữa tiệc sinh nhật không biết trước và có Tú An ở đó. Anh không còn muốn tránh mặt nó nữa, muốn trêu chọc bắt nạt nó như trước nhưng lại không thể đột ngột như vậy, nó vẫn nghĩ là anh giận nó cơ mà, làm sao anh có thể lại tươi cười hơn hờ bắt nạt nó chứ.

Bữa tiệc trôi qua nhanh chóng, mọi người ra về, Bảo Khánh muốn giữ anh lại nói chuyện gì đó nhưng anh đã về trước khi cô định nói anh ở lại. Đi trên con đường vắng chỉ có anh và nó, nó đi trước còn anh thông thả đi sau. Hình dáng bé nhỏ của Tú An dần in đậm vào trong trí nhớ của Anh Quân. Anh tăng tốc muốn đến gần nó còn nó vẫn bước đều đều, khoảng cách được rút gần nhưng vẫn chẳng ai nói với ai câu gì.

Tú An đi tới gốc cây đèn đường rồi thò tay vào trong cái hộp, là một con mèo con. Anh nhìn Tú An đang nhìn nó với một ánh mắt đầy thương cảm. Trời tối xương xuống lạnh lại cộng thêm trời bắt đầu giăng phủ một lớp mưa bụi, anh gọi ý Tú An mang mèo con về nhà rồi sau đó nhấc chiếc hộp lên hộ cho Tú An. Hai người đi cạnh nhau, song song, khoảng cách lại gần hơn một chút. Dù không ai nói với ai câu nào nhưng thật sự thì suy nghĩ cũng không còn rối ren như trước. Anh ôm hộp con mèo nhìn Tú An nghịch ngợm thở ra những làn khói mong manh rồi lại khum khum tay lại như để hứng hết những giọt mưa bụi. Anh bật cười khiến nó quay ra nhìn. Con đường vẫn cứ thế dài thẳng tắp, bầu trời đêm đen kịt dường như sáng hơn bởi ánh sáng le lói trong lòng ai đó, sáng bởi những ngọn đèn đường dẫn lối cho họ.

“We’re only getting older baby

And I’ve been thinking about you lately

Does it ever drive you crazy

Just how fast the night changes

Everything that you’ve ever dreamed of

Disappearing when you wake up

But there’s nothing to be afraid of

Even when the night changes

It will never change me and you”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: MÙA ĐẦU MÙA

Tôi mang mèo con về nhà trong sự im lặng, chẳng ai biết rằng trong nhà đã có thêm một nhóc con nghịch ngợm (là con mèo) cho đến buổi trưa hôm đó khi tôi đi học về. Mẹ tôi rất ít khi vào phòng vệ sinh trên tầng 2 nhưng hôm nay thế nào mẹ tôi lại lên đó để lấy lọ dầu gội. Cửa mở va vào cái hộp mà tôi đã cố gắng xếp gọn vào tủ trong, một tiếng kêu “meo”... Và thế là mẹ tôi đã phát hiện ra em mèo đang nằm ngoan ngoãn trong hộp.

– Giỏi nhỉ. Mèo miếc ở đâu ra thế này? – Mẹ tôi đẩy cái hộp mèo về phía tôi.

– Thì tôi hôm qua con thấy nó bị vứt ngoài kia, trời thì mưa, vừa mưa vừa lạnh mà nó thì còn bé quá, nên... – Tôi vắn về gấu áo, hết nhìn trần nhà rồi nhìn cái tủ lạnh, ấp úng trả lời mẹ.

– Thế giờ cứ con gì bị vứt ngoài đường thì cô tha về cho tôi hầu hạ cô?

– Đầu ạ. – Tôi xì mặt. – Vội lại...

Giọng tôi nhỏ dần nhỏ dần rồi im tịt. Tôi vốn định lôi cả Anh Quân vào vụ này để có thể “sống sót” trước cơn giận của mẹ nhưng rồi nghĩ dù có lôi thêm anh vào thì cũng chẳng giúp được gì nên tôi lại im lặng nghe mẹ mắng. Tôi thì bị mắng còn em mèo thì vẫn nằm cuộn tròn ngủ như không hề có chuyện gì xảy ra, trông nó hồn nhiên mà phát ghét.

– Làm gì thì làm nhưng mẹ không đồng ý nuôi mèo đâu nhé. Cả nhà đi suốt, để nó ở nhà làm sao được. Thôi tìm cách mà giải quyết đi nhé.

Và đó là cách mẹ vứt con mèo lại cho tôi rồi quay lưng đi thẳng. Lúc này con mèo mới chịu mở mắt, nó vờn vai kêu “ngoeo” một tiếng rồi lượn quanh cái hộp rồi lại đặt mõng xuống, cuộn tròn thành cục bông rồi ngủ tiếp. == Đây mà là mèo à, đây là con lợn mới đúng. Tôi gãi đầu gãi tai một lúc rồi mới rút điện thoại ra gọi cho một người có cái tên được lưu là “Anh Thầy”. Vừa rồi gặp ở trên lớp anh cũng không còn lo tôi như trước nhưng tôi vẫn thấy không được tự nhiên cho lắm.

Tiếng tút tút ngân lên rồi anh nhấc máy.

– Gọi gì thế?

– À... thầy ạ, mẹ em không cho giữ mèo.

– Vậy hả, thế thì mang nó qua đây đi. Dù sao thì cũng tốt, nuôi mèo cho mấy con chuột nó sợ.

Tôi mang mèo con sang nhà Anh Quân, cảm giác lâu rồi tôi mới lại đến đây, nếu không nhờ có mèo con thì tôi cũng không nghĩ là mình sẽ còn đến đây. Quả thật con mèo này đáng lẽ nên là con lợn mới đúng, suốt cả quãng đường từ nhà tôi đến nhà anh, đi qua bao nhiêu cái ổ gà mà nó vẫn có thể ngủ một cách ngon lành như thể chẳng có gì xảy ra vậy.

Bước hết bậc thang, mở cửa bước vào, quán cafe vẫn vậy, ngoài việc anh thay đổi cách bài trí của một số bàn thì mọi thứ vẫn vậy. Tôi ôm cái hộp có con mèo đang ngủ bước vào, trên sân khấu nơi có chiếc piano là một cô bạn đang chơi đàn, là bài “Forever” của Stratovarius. Tôi dừng lại một lúc nhìn về phía từng nốt nhạc phát ra, cũng đã lâu rồi tôi không đụng tới piano, tôi tự hỏi mình có tiếc không khi mà quyết định như thế?

– Tú An đấy hả. – Bác Lâm chẳng biết từ đâu bước đến sau lưng tôi. – Sao mấy hôm nay không thấy cháu qua nữa hả? Chê cái quán này rồi hả?

– Đầu có ạ tại dạo này cháu bận quá ạ hihhi

– Ủ, thế cố gắng học cho tốt con nhé. Có gì không hiểu cứ hỏi anh Quân nhé, nhờ anh ý giảng cho. Thăng Quân nhà bác nhìn vô dụng thế thôi chứ cũng có ích ra phết đấy haha. Mà ôm cái hộp gì thế kia?

– Dạ không có gì ạ chỉ là con mèo con thôi ạ. Mẹ con không cho nuôi nên con mang sang đây. Tại con nghĩ là nhà mình nướng bánh có bột biếc gì thì nuôi mèo để chuột đỡ vào bác ạ.

– Ờ rồi bác cảm ơn, con mang lên chỗ phòng tầng hai cho bác nhé.

Bác vỗ vai tôi, nở một nụ cười hiền hậu rồi quay người chuẩn bị bước đi. Tôi chợt nhớ ra điều gì đó vội gọi bác lại.

– À bác ơi bác ơi, thầy Quân...

– Hà? Mà bác bảo này, lần sau ý, ở trường thì chúng mày gọi nhau là gì bác không quan tâm nhưng về nhà thì xưng hô khác đi hộ bác nhé. Chúng mày cứ bắt nạt nhau rồi thầy thầy em em mệt cả đầu. Mà cái này bác nhớ là nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi chứ có phải một hai lần gì đâu nhì.

– Dạ hì hì vâng ạ. Cháu muốn hỏi là th...à...anh Quân có nhà không ạ?

– Nó trên tầng thượng ấy.

– Dạ vâng con cảm ơn bác ^^

Bác Lâm đi khỏi thì tôi cũng leo tót lên cầu thang. Đúng là đầu không phải là lần đầu tiên tôi bị nhắc nhở về cái chuyện xưng hô với Anh Quân như thế nào. Ở trường đang gọi quen miệng, giờ về nhà lại bắt gọi khác tôi thấy cứ sao sao, chẳng quen miệng chút nào. Mà kể ra cũng không công bằng, tôi mà nói chuyện thì vẫn cứ phải thầy – em hoặc anh – em còn Anh Quân nói chuyện với tôi thì chỉ cần tôi – em là xong, chẳng phân biệt được anh – em hay thầy – em. Và thế là đương nhiên người lớn mắng là sẽ mắng tôi rồi. Bất công thật.

Tôi tạt qua tầng 2 đặt mèo con vào góc phòng định đi lên tiếp nhưng nhìn cái hộp lạc lỏng trong căn phòng rộng tôi lại không nỡ, đành vác tiếp cái con “heo” đó lên tầng. Chưa lên đến nơi nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng piano từ tầng 4 vọng ra. Anh Quân ngồi đó, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên phím đàn. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe hay nhìn anh chơi đàn nhưng dù là lần thứ bao nhiêu thì tôi cũng vẫn rất thích cảnh tượng ấy, chẳng biết làm gì ngoài đứng như trời trồng. Con mèo lười nhác của tôi đang ngủ yên lành trong hộp chọt vuron mình một cái, loanh quanh loanh quanh nhảy tót ra ngoài, chạy một mạch đến chỗ Anh Quân đang ngồi rồi lẩn kènh ra. Cái mũi hồng hồng của nó cọ cọ vào bàn đạp piano khiến Anh Quân chú ý. Anh nhận ra sự xuất hiện của “vật thể lạ” thì ngừng đàn, cúi xuống bế mèo con đặt lên lòng mình khẽ vuốt ve rồi nhìn về phía tôi đang đứng ngoài cửa. Con mèo chết tiệt, tôi dám cá nó là mèo cái vì chỉ khi nhìn thấy “giống đực” là hoa hết cả mắt lên, không ngủ nữa mà lao ngay vào.

– Đến rồi sao không vào? – Anh cung nựng mèo con rồi nói vọng ra.

Tôi luống cuống đẩy cửa thò đầu vào.

– Dạ.

– Dạ dầm cái gì, đừng có bảo là em định mang mèo sang đây vứt rồi chuồn về luôn không nói một câu đấy nhé.

– Đầu làm gì có. – Tôi cười khi một cái rồi dè dặt bước vào (Thực ra là em định làm thế đấy)

– Về nó có nghịch không? – Anh Quân vẫn vuốt ve mèo con rồi hỏi.

– Dạ không. – Tôi lo lắng.

– Mèo con ăn chưa?

– Rồi ạ.

– Ngủ nhiều không?

– Như lợn ạ.

– Cái gì?

– À không, à ngủ, có có ạ, ngủ nhiều ngủ nhiều =))

– Em đặt tên cho nó chưa?

Tôi lắc lắc đầu.

– Thế em định đặt tên cho mèo con này là gì?

– Lợn ạ.

– Em đùa tôi đấy à? – Anh Quân lừ mắt

– Thật mà nó ngủ như lợn, ăn như heo, mập như lợn. Quá hợp với tên em đặt còn gì.

– Có mà cái tên đấy để đặt cho em ý. – Anh tiện tay gõ lên trán tôi một cái. – Nó là mèo ai lại đặt tên là lợn bao giờ.

Tôi xị mặt xoa xoa cái trán đáng thương của mình. Con mèo thấy tôi bị đánh thì có vẻ vui lắm, nó kêu “ngoeo” một tiếng rồi liếm liếm ngón tay trở của Anh Quân. Cái đồ mèo phản chủ, tao nuôi mày đó con mèo béo kia.

– Gọi nhóc là gì bây giờ.

Anh Quân vẫn tiếp tục cung nựng con mèo béo đó hết sức ân cần. Chưa bao giờ tôi thấy anh dịu dàng và ấm áp đến thế. Có lẽ cũng đã từng có một thời anh ấm áp và dịu dàng, có lẽ thời đó cách đây khoảng hơn 5 hay 6 năm gì đó và con người may mắn được nhận sự chăm sóc của anh chắc chỉ có thể là Bảo Khánh. Trong đầu tôi chợt xuất hiện một ý nghĩ ngu xuẩn, tôi muốn mình là con mèo đó, dù hơi béo một chút, giống heo một chút nhưng lại được anh cung nựng, được sà vào lòng anh một cách êm ái mà chẳng sợ gì hết. Tôi đưa tay ra gãi gãi cằm mèo con, nó nhắm hết cả mắt cả mũi rồi dụi đầu vào lòng bàn tay tôi. Bộ lông trắng muốt mềm mại cọ cọ vào lòng bàn tay đem lại cho tôi cảm giác thích thú, tôi nói như bị thôi miên.

– Hay đặt tên là Nheo?

– Gì cơ?

– Nó hay kêu nheo nheo. Nghe rất hay mà. Nếu em được giữ con mèo lại em sẽ đặt tên nó là Nheo.

– Nhấn nheo á?

– Nheo thôi. Có anh nhấn nheo ý.

Tôi nói mà chẳng nghĩ, chỉ tập trung trên con mèo.

– Em vừa gọi tôi là gì cơ?

– A... – Tôi “à” lên một tiếng. – Tại bác bắt em phải thay đổi cách gọi. Em quen mồm hế hế. Để em sửa lại.

– Thôi tùy em. – Anh cắt lời.

– Tùy em ạ? Thế em gọi là “chị” có được không ạ? – Tôi được đà làm tới.

– Cũng được nếu như em đồng ý để tôi gọi em là “Lợn” – Anh tỏ vẻ suy tư nghĩ ngợi rồi trả lời một câu làm tôi cứng hàm.

Sau một hồi tranh cãi thì con mèo béo đó đã có tên, là Nheo, nghe cũng khá ổn nếu không muốn nói là cũng dễ thương. Tôi tựa người vào chân ghế ngồi chơi với Nheo còn Anh Quân thì ngồi trên ghế nhìn xuống chỗ tôi.

– Em có tiếc không?

– Dạ? – Tôi nghe thấy câu hỏi của anh thì băng quơ trả lời.

– Vì sao em lại từ bỏ chơi đàn thế? Do tôi à?

Tôi giật mình, thật sự thì có chết tôi cũng không nghĩ anh sẽ hỏi câu đó.

– Em không trả lời cũng không sao. Chỉ là tôi không biết có phải do bị bắt nạt nên em mới bỏ piano hay không, hay vì tôi bỏ bê các buổi học khiến em chán nản không muốn học nữa. Hôm nọ tôi có nghe nói em đi học vẽ, có phải vì thế mà em thôi piano?

– Em... thực ra chỉ là em không tham gia câu lạc bộ nữa thôi chứ không phải là em sẽ bỏ piano. Em muốn dành thời gian để tập trung theo đuổi đam mê thực sự của mình.

Anh gật gật rồi xoay người lại, ngồi nghiêm chỉnh, ngón tay dài lại lướt nhẹ nhàng uyển chuyển trên phím đàn. Một giai điệu quen thuộc ngân lên, tôi không biết tên của bài hát đó nhưng tôi nhớ rằng anh đã từng có lần chơi bản nhạc ấy, chỉ có điều cảm xúc của hai lần đó là khác nhau.

Ngồi thêm một lúc tôi sực nhớ mình còn một đồng bài tập chất đống ở nhà tôi vội vã đứng dậy đưa mèo cho anh rồi ra về. Anh bình thản ôm Nheo vào lòng rồi ngẩng lên nhìn tôi, chậm rãi nói.

– Tôi đang định bài trí lại quán cafe, hôm này em nhớ qua nhé.

– Vâng.

– À mà...

– Dạ?

– Thôi, không có gì đâu. Về cẩn thận.

Tôi chán chừ quay ra phía cửa, khi tôi đóng cửa lại thì nghe thấy một tiếng thào thì tựa tiếng gió ngang qua.

“Tôi không giận em, mà tôi sợ...”.

...

Cuộc sống của tôi sau một số lựa chọn, sau một số chao đảo thì rốt cục cũng trở lại với quỹ đạo quay của nó. Tôi vẫn đi học đều, vẫn gặp anh, vẫn tới lớp và thay vào thời gian tập đàn tôi thường đến lớp học vẽ. Lớp học vẽ bình thường như thế nào tôi không biết nhưng cái lớp mà tôi theo học thì nó thực sự là...xuất hiện rất ít sự bình thường.

Lớp-học-vẽ của tôi ở trên tầng 5 của một khu chung cư cách khá xa nhà tôi, để tới đó tôi mất nửa tiếng đi xe. Buổi đầu tiên chân ướt chân ráo tới lớp mọi người chào đón tôi bằng những ánh mắt hiếu kỳ của cả người lớn và cả lũ trẻ con. Lớp học vẽ của tôi được chia làm hai, một nửa dành cho bọn trẻ con và nửa còn lại thì dành cho những đứa như tôi. Học cùng với tôi có hai người: một người bằng tuổi, người còn lại thì hơn tôi một tuổi và cả hai cùng là nữ. Cô bạn bằng tuổi tôi tên là Hạ. Nghe cái tên thì có vẻ nữ tính hay tiểu thư gì đó nhưng thực tế thì không, hoàn toàn không. Ấn tượng lần đầu gặp của tôi về Hạ, ngoài việc mang giới tính nữ và đeo niềng răng ra thì Hạ khiến tôi liên tưởng đến nhân vật bác Hagrid trong bộ phim Harry Potter với bộ tóc xù ngắn ngang vai và dáng người đậm. Hạ là một người có tính cách khá nghệ sĩ, nghĩa là phóng khoáng, bay bổng, không thích phải tuân thủ theo bất kỳ quy tắc nào cả và làm việc rất theo cảm hứng. Hạ thích sáng tạo, thích vẽ và muốn được vẽ. Ngoài vẽ ra niềm đam mê khác của cô bạn này đó là

Nhật Bản, mọi thứ về đất nước này dường như khiến Hạ phát cuồng, nhất là các thể loại truyện Manga và Hạ rất có thể nổi điên lên vì chúng. Người khác có thể cho rằng Hạ là đứa con gái thô kệch với vẻ ngoài quá cỡ và quái đản lập dị với cái tính cách chẳng giống ai nhưng tôi lại thấy thích Hạ, một cô gái phá cách, sống thật với đam mê và bản chất của mình. Nếu như câu “Tôi đẹp tôi có quyền” thì đối với Hạ lại là “Tôi thích tôi có quyền”. Tôi thực sự thích cái ngông ngông mà dễ gần của cậu ấy. Người thứ hai học chung với tôi là Trúc, một cái tên rất hiếm gặp ở miền Bắc, tôi nghĩ là vậy. Chị Trúc năm nay học lớp 12, Trúc có mái tóc ngang lưng và rất mượt. Nếu Hạ sôi nổi và phá cách thì Trúc lại là một người khá trầm tính, chị ít nói và chỉ chăm chú vào bài vẽ của mình. Còn chị Bích, sinh viên năm 3, là trợ giảng cho cô và đảm nhận nhiệm vụ hướng dẫn cho tất cả chúng tôi phòng khi cô bận. Lũ trẻ con là một lũ quỷ sứ mồm to nói nhiều, chúng nó hỏi đủ các thứ rồi nói đủ các thể loại chuyện, hết chuyện để nói thì quay ra chọc ghẹo nhau. Hôm nay là buổi tôi đến sớm và thế là ngẫu nhiên được “tham gia” vào mấy câu chuyện bệnh hoạn của chúng nó. Ngồi nghe một lũ nhóc tầm tiểu học và một bà chị sinh viên đại học năm 3 tám chuyện với nhau về những chuyện thật là hết sức không bình thường. Sau khi nghe tôi kể lại thì Hạ phá lên cười còn chị Trúc thì vỗ vỗ vai tôi bảo rằng hãy cố gắng thích nghi rồi cũng lòi bảng màu ra và bắt đầu với công việc của mình. Tôi chép miệng vài cái rồi cũng quay vào với bài vẽ của mình.

Hôm nay chúng tôi học màu, như thường lệ bọn trẻ con lại cười nói trêu đùa om sòm. Bình thường thì tất cả chúng tôi ai cũng quen với điều này rồi nhưng hôm nay Hạ có vẻ khó ở và một khi nó khó ở thì nó sẽ không ngại ngừng gì mà nhảy vào đấm cho bạn vài cái nếu bạn cố tình chọc điên nó và ở đây đối tượng khiến nó trở thành “bạo chúa” chính là lũ trẻ tưởng chừng ngây thơ kia. Ở gian ngoài chúng nó tranh nhau vốc từng vốc hạt hướng dương trong cái hộp tròn trên nóc tủ, đứa nọ tị nạnh đứa kia, tranh nhau vốc rồi tranh nhau gào thét cái vãi. Còn Hạ thì thức trắng cả đêm hôm qua để kịp vẽ tranh cho khách, hôm nay là deadline của nó. Chính vì thức cả đêm nên đầu nó đau như búa bổ, nó cần ngủ hoặc chí ít là một chút tĩnh lặng để vẽ xong bài hôm nay nhưng cái bọn trẻ xấu số kia lại làm ầm cả gian nhà. Hạ ban đầu còn thều thào.

– Tất cả trật tự chút đi, hôm nay chị hơi mệt.

Chúng nó nghe Hạ nói thế thì cũng biết điều im lặng được vài ba phút nhưng sau đó thì chúng nó còn ầm hơn cả lúc trước. Hạ cố gắng nói to để chúng nó có thể nghe và làm theo nhưng tiếng gào thét của 6 – 7 đứa trẻ con lại át hết tiếng thều thào của Hạ. Máu nó dồn lên não, khuôn mặt đen xì thiếu sức sống trở thành mặt của quỷ sa tăng trong vòng 2 giây, nó gào lên, to đến mức mà tôi nghĩ ở dưới tầng 1 cũng có thể nghe thấy giọng nó.

– CHÚNG MÀY CÓ IM HẾT ĐI KHÔNG HẢ? TAO MÀ RA LÀ TAO VÀ CHO MỖI ĐỨA MỘT CÁI VÀO MỒM ĐÁY NHÉ!!

Và thế là lớp lại im phăng phắc, đứa nào đứa đấy cặm cụi tô tô vẽ vẽ. Tôi đeo tai nghe thông dong hoàn thành bài vẽ của mình, miệng còn không quên lẩm nhẩm theo mấy câu hát coi như không có gì xảy ra. Chị Bích nhìn lũ trẻ con rồi chép miệng.

– Chúng mày thấy chúng mày ngu chưa, để cái Hạ nó điên lên thì mới chịu được à.

Trúc đang pha màu mà cũng phì cười. Tôi cắn môi rồi ngắm nghía bài màu của mình. Màu trên bài vẽ của tôi vừa khô cũng là lúc có người gọi điện tới, là số lạ. Cả Trúc và Hạ theo phản xạ đều quay ra nhìn tôi.

– Alô?

– Xong chưa?

– Ai đấy ạ?

– Học xong thì xuống ngay nhé tôi chờ.

Nói dứt câu người ở đầu máy bên kia vội dập máy bỏ lại tôi còn ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào số máy mới gọi đến. Thấy tôi ngời thần ra thì Trúc hỏi.

– Ai gọi cho bà mà thần ra thế? Anh nào à?

– Chịu. Số lạ, chắc nhầm máy.

Tôi nhún vai rồi vút điện thoại vào một góc đem bài vẽ của mình đi nộp. Cô chỉnh sửa rồi hướng dẫn tôi những phần còn thiếu sót sau đó tôi xách cặp ra về. Tôi bước xuống từng bậc cầu thang của khu tập thể. Trời hôm nay tuy có nắng nhưng cũng không ầm hơn là bao, một cơn gió khẽ thổi qua khi tôi xuống đến tầng 1. Gió thổi qua khiến một cơ sở bụi bay vào mắt, tôi đưa tay lên dụi dụi. Lúc hạ tay xuống thì cũng là lúc một dáng người có bóng lưng quen thuộc đang đứng trước mặt tôi. Tôi chợt nhận ra một điều rằng bóng lưng ấy đối với tôi chưa bao giờ là gần cả, như thể luôn có một khoảng không với với ngăn cách. Anh từ từ quay lại nhìn tôi rồi nheo mày.

– Lâu thế.

– Ồ...th..

– Tưởng em sẽ gọi tôi là ‘anh’?

– À.. – Tôi ngưng ngừng cười cười, tôi thật sự không quen với cách xưng hô kiểu đó.

– Không nói chuyện đó nữa. Mẹ em nhờ tôi đón em nên nhanh lên về thôi. Hôm nay tết dương lịch nên bố mẹ tôi mời bác gái sang cho vui.

Tôi ậm ờ luống cuống trèo lên xe anh. Đã bao nhiêu lâu rồi tôi không ngồi đằng sau anh như thế này? Tôi nhìn bầu trời xanh, nhìn vạt nắng yếu ớt cổ bầu vuu từng cơn gió thổi ngang qua, nhìn cả những cành cây lao xao lay động. Anh khi gần mà cũng xa quá. Tôi thật không hiểu nổi anh, một mặt thì luôn phủ nhận tình cảm với Bảo Khánh còn một mặt thì tôi luôn thấy anh có vẻ vẫn còn gì đó với Bảo Khánh. Nhưng trước đó tôi nghĩ tôi không hiểu nổi mình,

không hiểu nổi tại sao giữa lí trí và tình cảm thì tình cảm lúc nào cũng giành chiến thắng? Tình cảm của tôi chỉ là ngốc xít, vĩ đại mới là tình yêu của anh kia, tôi chẳng là gì so với Bảo Khánh...

Những suy nghĩ cứ dần tự nhuộm cho mình những gam màu xám xịt, đôi giày đỏ quà tặng của ai đó cũng chẳng thể tươi cho nổi. Tôi lén nhìn anh qua gương chiếu hậu rồi khẽ thở dài.

” Em là cô gái mang hài đỏ,

Bỏ thế giới nhỏ, để yêu anh.

Bỏ hết tuổi xanh người con gái,

Vượt ngàn tự trọng, chỉ cần anh.

Anh là chàng trai mang giày xanh,

Gương mặt lạnh tanh, chẳng ân cần.

Đôi lúc tưởng gần, lại xa lắm.

Thình thoảng tay nắm mà như buông.

Cô ấy là người mặc váy suông,

Là người anh thương, khiến em buồn.

Là người đến trước ngày em đến.

Là người có hết được cả anh.”

[Trích “Giày đỏ váy suông”]

Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp nhất...

Học trò cuối cùng cũng sẽ vẫn chỉ là học trò...

Người nhớ ai cần được người nhớ?

Em yêu ai trách được em yêu?

Anh cứ mãi lạc trong thế giới của anh đi tìm về miền xa ấy

Còn em mãi chỉ là em, một “em” ngốc nghếch, một “em” yếu đuối, một “em” bướng bỉnh.

Ngốc nghếch tin vào những điều anh nói, yếu đuối khi nhìn thấy anh và người ấy nhưng vẫn bướng bỉnh yêu và chờ đợi.

Một em ngờ nghệch chờ đợi một anh lạc lối, dù ở gần nhau nhưng suy nghĩ mỗi người một ngã, đi lòng vòng có gặp được nhau?

Con đường cứ trải dài mãi dài mãi, hôm nay là một ngày nào đó của tháng một và nó đang ở chỗ anh. Hôm qua Bảo Khánh lại tìm đến làm phiền anh, sáng nay cô vẫn còn cố gọi điện nhưng anh không bắt máy. Không phải Anh Quân sợ gặp Bảo Khánh, đương nhiên rồi, bởi nếu anh vẫn còn bị những ngọt ngào trong quá khứ làm đau thì có nghĩa là anh vẫn còn yêu Bảo Khánh nhưng tiếc rằng cái chuyện đó lại không bao giờ có thể xảy ra, cho dù có đôi khi anh thừa nhận rằng anh vẫn còn cảm xúc khi đứng trước người con gái ấy nhưng anh hiểu rằng cảm giác đó cũng chỉ giống như khi bạn uống một tách trà thì luôn còn một dư vị đọng lại, phảng phất trong vòm miệng. Anh không muốn gặp Bảo Khánh vì cô hay cố tỏ ra như kiểu anh và cô đang-có-gì-đó vậy. Vì Bảo Khánh mà anh đã để Tú An phải chờ đợi, vì những điều Bảo Khánh nói khiến anh phải suy nghĩ nhiều, vì Bảo Khánh đã làm khơi dậy nỗi sợ trong anh, tóm lại là Bảo Khánh khiến anh phải đau đầu nhất là hôm nay khi anh đón Tú An từ chỗ học về. Vừa cất xe xuống hầm, anh đang đi lên tầng cùng Tú An thì gặp Bảo Khánh và Mai Chi, anh mặt lạnh không nói gì còn Tú An thì giật thót một cái, nó nắm chặt lấy hộp màu vẽ, anh nhận thấy nó đang cố gắng giữ bình tĩnh nhưng anh không hiểu tại sao nó phải căng thẳng đến vậy.

— Ô Tú An. — Mai Chi ngạc nhiên thấy Tú An đi cạnh Anh Quân.

Tú An cũng giật mình không kém khi thấy cô bạn thân gọi tên mình. Anh thích thú nhìn vẻ mặt căng thẳng của nó mà quên mất cả Bảo Khánh đang đứng gần đó. Tú An nhìn thấy Mai Chi thì cũng nở một nụ cười theo thói quen.

— Chi..Chi à.

— Ô mày à? Ô thầy Quân em chào thầy ạ.

Anh Quân mỉm cười gật đầu đáp lại câu chào của Mai Chi nhưng không nói gì, ánh mắt anh chuyển hướng về Bảo Khánh. Ánh mắt, nụ cười và cả cử chỉ ấy đều cho thấy rằng buổi gặp mặt ngày hôm nay hoàn toàn không phải là tình cờ. Anh nhét tay vào túi áo rồi lên tiếng.

– Hai chị em đi đâu thế này?

– Em với chị Khánh định đi chơi một lát định vào đây uống nước ạ, chị nhỉ. – Chi nói rồi quay sang Bảo Khánh đứng phía sau.

– Ủ. – Bảo Khánh cười hiền.

– Thấy cũng định vào đây ạ? – Mai Chi tiếp lời.

– Ủ. Nghe nói chỗ này cũng được. – Anh thần nhiên.

– Tao vừa đến đang chuẩn bị vào. – Tú An cũng vội hòa mình vào câu chuyện. – Chỗ này hồi lớp 9 tao hay đến ý. Mày quen rồi à?

– À ừ nhỉ, bảo sao thấy quen quen. Tại chị Khánh bảo là hôm nay chị sẽ cho tao gặp bạn trai cũ của chị ý, cái anh mà trong quyển nhật ký ấy. Đang đi thì chị bảo khát nên rủ vào đây uống nước rồi đi tiếp. Háo hức ghê.

Anh Quân nghe thấy Mai Chi nói thế thì cười khẩy, nụ cười ấy dập tắt nụ cười trên gương mặt xinh xắn của Bảo Khánh. Mai Chi còn mãi nói chuyện với Tú An nên cũng không để ý đến điệu bộ vừa rồi của Anh Quân, Tú An cũng bận trả lời cô bạn nên cũng không để ý gì đến hai người kia, mà thật sự thì nó cũng không muốn để ý làm gì cho thêm buồn lòng.

– Em định lôi cả em gái mình vào à? – Anh Quân nói nhỏ nhưng dung lượng đủ để Bảo Khánh nghe thấy. – Em không thấy hơi ngớ ngẩn sao? Lôi con bé Mai Chi vào thì giúp được gì?

– Vậy là anh thừa nhận anh thích con bé An? Nếu thật là như thế thì anh nghĩ sao, Chi và An là hai đứa bạn thân, hơn nữa chắc anh cũng biết là chúng nó chơi với nhau từ hồi nhỏ, từ hồi chúng ta còn ở bên nhau cơ. Chúng nó đọc trộm nhật ký của em. Anh thử nghĩ xem Tú An của anh nó có biết về chuyện giữa em và anh ngày trước không? Nó học lớp 11, cũng đủ để biết mình nên làm gì và không nên làm gì. Nhất là khi Mai Chi và nó lại là bạn thân, nhất là khi ngày trước mấy cô nhóc này lại có xu hướng “thần tượng” chuyện tình cảm của em và anh.

Đáng! Đó là từ duy nhất anh cảm nhận được lúc này. Thử hỏi có chuyện nào hư cấu hơn chuyện của anh không. Anh cảm thấy tức giận, bao nhiêu ngôn từ trong đầu anh chợt bay biến đi đâu mất chỉ còn đọng lại có vài ba từ để nói với Bảo Khánh.

– Mặt em dày vậy?

Cô giật mình nhìn anh. Câu nói này thật sự đụng chạm đến lòng tự ái của cô. Tức tối, xấu hổ, Bảo Khánh gọi Mai Chi đang đứng tán phét với Tú An, cô nói rằng cô có việc bận và phải quay về. Tú An ngờ ngác nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của Bảo Khánh và Anh Quân, một đảng thì mang đầy vẻ căm uất còn một đảng thì xám xịt lại. Nó không dám hỏi gì hết mà chỉ lặng lẽ ôm hộp màu đi lên trước bỏ lại Anh Quân đứng một mình trước cửa. Kinh nghiệm xương máu mà nó rút ra là khi Anh Quân mặt mày xám ngoét, tốt nhất là nên tránh xa.

Anh Quân đương nhiên là không vui rồi. Anh đang suy nghĩ về Bảo Khánh, tại sao hồi đó cô đột ngột nói chia tay rồi bây giờ bất giác quay lại nói những lời yêu đương này với anh? Không lẽ tình cảm của cô có thể gắn công tắc, khi bật thì yêu còn khi tắt thì có thể nói lời chia tay một cách bình thản? Đừng nực cười vậy chứ. Anh cũng có cảm xúc kia mà, hành động của Bảo Khánh chỉ làm anh cảm thấy khó có thể chấp nhận được. Người con gái anh đã yêu chân thành bây giờ lại quay ra dùng thủ đoạn để có được tình cảm của anh. Định mệnh sao lại trở trêu thế, trở trêu tới mức anh lại thích học trò của mình thay vì người con gái ấy. Chưa bao giờ anh nghĩ chuyện này sẽ xảy ra bởi anh luôn nghĩ mình sẽ chỉ có thể yêu Bảo Khánh chứ không phải ai khác, nhưng hiện tại thì cô về như cái điều đó là không thể rồi, anh yêu Tú An.

Ngay sau khi con bé vừa lên nhà anh cũng bước theo nó. Nó nói rất ít, suốt cả buổi hầu như chẳng nói câu nào mà chỉ toàn chăm chăm ăn cho nhanh, ăn xong nó mang bát ra bồn rửa rồi xin phép xuống dưới nhà. Anh kéo nó lên gác bằng cách lôi Nheo ra dụ dỗ. Tú An vừa nhìn thấy con mèo thì nở một nụ cười rồi cúi xuống bế mèo con. Nó quay lại nhìn anh, đôi mắt ráo hoảnh, cái miệng xinh lại bắt đầu làm trò cung nựng con mèo.

– Em bế Nheo lên gác nhé?

Anh nhìn nó rồi gật đầu mỉm cười. Tú An hôn hờ bé Nheo lên sân thượng, nó ngồi ở thềm cửa nhìn ra sân vườn của anh còn anh thì ngồi trong phòng piano nhìn ra chỗ nó. Nó đặt con mèo béo vào lòng rồi tựa mình vào tường. Những ngón tay thon dài vuốt ve mèo con, bóng dáng nhỏ bé ngồi gọn một bên cửa, ánh mắt mơ màng nhìn lên phía bầu trời rộng lớn. Nó hay cười nhưng nụ cười của nó bao nhiêu phần trăm là thật?

“Em là cô gái hay cười

Giữ nguyên trong mắt khoảng trời buồn tênh...”

Nắng tháng một mong manh quá, cái màu vàng mong manh ấy không thể xua hết đi sự buốt giá trong từng cơn gió thổi, cũng không thể sưởi ấm đáy mắt nó. Anh thấy nó rùng mình khi mỗi lần cây lá ngoài trời rung rinh, thấy ánh mắt nó sâu hơn những nỗi buồn. Anh muốn gọi nó vào nhà nhưng lại không muốn phá bình thế giới yên bình của nó. Anh hiểu rằng hiện tại, đối với nó thế giới chỉ có nó, con mèo béo ị, khoảng sân vườn ấy và bầu trời phía trên cao. Anh cũng muốn trở thành một phần trong thế giới đó nhưng anh sợ, anh sợ mỗi bước chân của mình vào thế giới đó anh sẽ lại làm đôi mắt đó buồn thêm một chút. An vui vẻ là thế, lạc quan là thế nhưng lại cũng có phút đắm mình với những suy tư.

“Này cô bé, em buồn gì mà nhiều thế?”

Anh đã muốn hỏi nó câu hỏi ấy nhưng nghĩ rồi lại thôi. Lòng tự cao của anh nó thực sự rất đáng ghét, nó khiến anh làm những điều-không-nên-làm và để tuột mất cơ hội để làm những điều-nên-làm. Anh lôi điện thoại ra và “tách” một cái, hình ảnh này đã được ai đó cất gọn gàng vào trong mục ảnh của máy điện thoại.

Hiện tại, nó ngồi một chỗ nhìn về phía bầu trời của nó còn anh ngồi một góc nhìn về phía nó. Cả nó và anh, cả hai cùng suy nghĩ về những điều chẳng liên quan đến nhau. Với khoảng cách như vậy anh cảm thấy sợ, chênh vênh và trống trải hơn bao giờ hết. Anh sợ nó sẽ xa anh, sợ một ngày nào đó khi Tú An trưởng thành, khi suy nghĩ của nó lệch sang một hướng khác, nó sẽ rời xa anh. Dù biết là thế nhưng anh lại chẳng biết phải làm thế nào, mọi việc đã vượt quá xa khỏi tưởng tượng của anh và anh chẳng biết phải làm thế nào.

Quay vào với những phím đàn piano, anh muốn tạm thời quên đi những âu lo đang hiện hữu, anh muốn tạm thời cất đi hình bóng bé nhỏ đang ngồi ôm một con mèo béo ngồi ngoài kia. Một lần nữa căn phòng piano lại ngập tràn những nốt nhạc...

“Tôi thì thế nào cũng được nhưng tôi muốn em hãy luôn là em, nhón nhơ, bướng bỉnh. Sống với mục đích của mình, sống với niềm đam mê và biến những giấc mơ của em trở thành hiện thực...”

Lúc anh mãi mê với thế giới của mình thì cũng là lúc Tú An bế Nheo béo bước vào phòng. Thực ra nó đang mãi suy nghĩ vớ vẩn về những chuyện không đâu. Nào là Nheo béo như thế này thì ôm thích lắm, nó nặng thế này thì là do lông hay do nó béo nhỉ, con mèo này có “ị đùn” không, trời hôm nay lạnh quá, có nắng nhưng vẫn lạnh... Trước những khi xuất hiện những suy nghĩ dờ dỗi ấy nó đã nghĩ về Anh Quân. Nó nghĩ về cái cảm giác ngốc xít của nó, nghĩ về anh, nghĩ về Bảo Khánh, nghĩ về Mai Chi, nghĩ về Linh Trang và tất cả bạn bè của nó, chúng nó sẽ phản ứng thế nào nếu như biết rằng nó thích Anh Quân? Rồi thì hôm nay nó cũng rất cuồng khi bắt gặp Mai Chi, nó sẽ phải giải thích thế nào đây? Tú An không muốn nói dối nhưng nếu không nói khác đi thì người khác sẽ nhìn nó như thế nào đây? Rồi cả anh nữa, nếu anh biết nó thích anh thì anh sẽ nhìn nó như thế nào đây?

Tú An lại tự làm khó mình bằng những câu hỏi không có lời giải đáp. Rốt cục cũng vẫn là tự quay lại làm khó mình. Nó thở dài, Nheo béo liếm liếm đầu ngón tay nó như để an ủi rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tú An mỉm cười ôm chặt mèo con tội nghiệp. Một con gió lại thổi ngang qua khiến nó rùng mình. Nó nghe thấy tiếng đàn piano vang lên ở gian phòng trong. Tú An ôm mèo con đứng dậy rồi nhón chân đi vào phòng piano, Anh Quân ngồi đó, đôi bàn tay lướt nhanh trên mặt đàn. Thấy anh đang say sưa nó cũng không nỡ cắt đứt dòng cảm hứng. Tú An bế Nheo đứng gọn vào một góc nghe Anh Quân đàn còn anh thì vẫn mãi mê cho đến nốt nhạc cuối cùng.

– Nhìn gì thế? – Anh Quân giật mình nhận ra Tú An đã vào phòng từ lúc nào.

– À.. không. Tại em thấy nghe cũng... ổn nên chăm chú quá thôi. Bài này là bài gì ạ?

– Tôi tự nghĩ đấy.

Tú An à một tiếng rồi cũng không nói gì. Anh cũng không nhận ra là mình lại vô tình viết thêm một bản nhạc nữa. Chỉ là mỗi một phút trôi qua thì trong đầu anh lại là một giai điệu khác nhau, đó có thể là những bản nhạc mà anh đã từng nghe qua hoặc những giai điệu quen thuộc mà anh mơ hồ nghe thấy khi đang ngủ, anh lắp ráp chúng lại với nhau và tạo thành một bài nhạc mới. Người đầu tiên nghe nó là Tú An.

– Hay. – Con bé ôm con mèo tẩn ngẩn một lúc rồi mới thốt được một câu. – Bài này tên gì thế ạ?

– Tôi cũng chưa biết. Aye thì sao?

– Aye? Mãi mãi ý ả? Sao không đặt là forever ả? Forever cũng có nghĩa là mãi mãi.

– Nhưng có bài tên Forever rồi, tôi không thích bị trùng.

– As Ever cũng được mà?

– Bài nhạc của tôi hay của em?

– Dạ của thầy ạ.

– Thế ai đặt tên?

– Em chỉ gợi ý thôi mà. Tại em thấy nếu đặt là “Aye” thì nó cụt lùn sao sao.

– Kệ tôi.

– Vâng kệ thầy.

Mặt Tú An tỏ vẻ bất lực khiến anh bật cười. Thực ra anh cũng phải công nhận cái tên “Aye” nó cụt lùn thật nhưng cái lí do anh đặt tên như thế cũng liên quan tới hoàn cảnh anh viết xong bài nhạc này lắm chứ. Vì hình ảnh nhỏ bé của con nhóc nào đó cứ lún vùn trong đầu anh lúc anh cố gắng tập trung, hơn nữa con bé đó cũng là người đầu tiên nghe bản nhạc này, cũng chính là người mà anh muốn tặng bản nhạc này. Nó dây mơ rễ má thế đấy. Còn nữa, cái tên “Aye” hiểu theo nghĩa tiếng anh thì là “mãi mãi” nhưng nếu theo tiếng Việt thì sẽ là chữ viết tắt của ba chữ “anh yêu em”, cũng ý nghĩa phết. Đó là lí do tại sao anh lại nhất quyết lấy tên bài nhạc này cụt lùn như thế nhưng mà cô ngốc kia quá tự ti về bản thân để có thể nhận ra được ý nghĩa sâu xa của cái tên ấy mà với lại “ngốc” mà, ngốc thì sao mà hiểu được chứ.

Anh bắt nó lấy giấy bút ra để chép lại bản nhạc ấy, nó tròn mắt nhìn anh nhưng rồi cũng đặt Nheo xuống đất rồi đi tìm giấy bút. Nó ngồi cạnh anh, cặm cùi chép từng nốt nhạc lên khuôn đã có sẵn. Sau mỗi lần chép được một khuôn thì anh lại dạy nó chơi một đoạn, chẳng mấy chốc mà nó đánh hoàn chỉnh được cả bài.

Căn phòng rộng chỉ có một cái piano, có hai con người ngồi cùng nhau trên một chiếc ghế, họ chơi cùng một bản nhạc, suy nghĩ về cùng một bài nhạc. Bằng cách nào đó mà hai thế giới của hai con người khác nhau cũng hòa vào một bản nhạc. Thế giới của Tú An có chính nó, con mèo béo, sân vườn và bầu trời xanh giờ lại có thêm những giai điệu lời cuốn cùng một người con trai xuất hiện. Người đó có một đôi mắt nâu trong veo khiến nó phải ghen tị, người đó có một bờ vai mà nó muốn được tựa vào. Còn thế giới của Anh Quân không chỉ đơn thuần là anh và những nốt nhạc, thế giới của anh giờ có thêm một “nó” ngồi bên cạnh, có cả vật nặng mong manh ngoài sân, có cả bầu trời cao vút. Còn con mèo béo thì leo được lên nóc đàn rồi nằm phơi bụng ở đó, đôi mắt lim dim, sợi râu khẽ rung rung, đôi lúc lại kêu “nheo” một tiếng như muốn góp phần vào bản nhạc đó. Mèo béo à, mày không chen vào được đâu!

...

Tối nay Anh Quân được nghỉ nên anh muốn đưa Tú An đi chơi, anh muốn bù cho nó hôm Noel và bù lại cả những buổi anh vô tình bắt nó phải chờ đợi. Anh đến nhà Tú An với lý do là mẹ sai mang đồ sang cho bác gái. Mẹ nó tươi cười mời anh vào chơi nhưng anh chỉ cười rồi xin phép về luôn. Trước khi về anh còn không quên xin phép bác gái cho Tú An sang nhà anh buổi tối hôm nay, anh định sửa sang lại quán cafe và anh muốn tham khảo ý kiến của nó.

3h chiều, những giọt mưa bắt đầu rơi. Tú An ngồi trong thư viện cũng bắt đầu chịu nhắc mình khỏi cái ghế, nó ôm cả chồng sách mà nó vừa mượn cách đây 2 tiếng đồng hồ trở lại giá sách, đặt từng quyển lại đúng vị trí. Việc ngồi ở một chỗ nhiều tiếng đồng hồ liền khiến cho người nó mỏi rã rời, bình thường thì nó sẽ còn đi la cà nhiều nơi nhưng hôm nay với cái vai mỏi chân đau này thì nó chỉ muốn về nhà, ăn cơm tối, tắm nước nóng rồi lăn ra ngủ sớm cho khỏe. Cuối cùng sau một hồi đi lòng vòng nó đã sẵn sàng để rời khỏi thư viện, nó nhìn lên đồng hồ rồi nhìn ra phía ngoài trời. Mưa tháng một trời vừa lạnh vừa buốt. Anh Quân chẳng mất nhiều thời gian để nhìn thấy bóng hình gầy gò đang co ro nép trong lớp áo dày để tránh cái lạnh cắt da cắt thịt. Còn Tú An nhìn thấy Anh Quân xuất hiện thì hết sức kinh ngạc. Anh nhìn nó, rồi nhìn thấy trên tay nó là đôi găng tay anh tặng thì dường như anh chẳng còn thấy lạnh nhiều như trước nữa.

– Lạnh không? – Anh tiến đến trước mặt con bé đang đứng như trời trồng nhìn anh.

Nó gât gât, vẫn mắt chữ o mồm chữ a nhìn anh ngạc nhiên không thốt nên lời.

– Tối nay đi chơi không? Tôi đang rảnh.

– Em không rảnh lắm – Nó hơi ỉu xiu.

– Bận gì à?

– Em bận ngủ.

– Từ khi nào em ham ngủ hơn ham chơi thế?

Tú An không nói gì chỉ nhàn nhè cười.

– Thế là không đi chứ gì? Buồn thế, đang có chỗ này hay mà không đi, tiếc thật – Anh quay lưng về phía nó, giọng băng quơ.

Tú An cúi đầu cắn cắn móng tay lưỡng lự.

– Thế có đi không? – Anh hỏi lại.

Tú An nhìn anh dè chừng rồi gât gât. Nó cười toe rồi chạy nhanh lên phía trước, vừa đi vừa hít hà ra những làn khói mỏng. Anh đưa nó đi ăn, cứ thấy cái gì lạ là mắt nó con bé dờ dơi đó đòi thử cho bằng được. Đến khi ních một bụng đầy thức ăn nó mới chịu đi chậm lại. Anh lại đưa nó đến trung tâm giải trí của thành phố, nhìn con bé hớn hờ chạy lăng xăng như đứa trẻ con khiến anh cũng vui lây. Tú An và Anh Quân chơi hết trò này đến trò khác. Cuối cùng, đến trò mà Tú An mê nhất, trò gấp gấu bông, cái trò mà nó không bao giờ chơi được.

– Thà.. à... anh anh... chơi đi. – Nó kéo tay anh chỉ chỉ vào cái máy gấp.

– Em đi mà chơi. Tôi không chơi.

– Chơi cho em đi.

– Tôi đâu có thích mấy cái này.

– Đi mà. – Nó nhìn anh bằng ánh mắt cún con.

– Không. – Anh quay đi để tránh cái ánh mắt đó.

– Đi mà òaaa...òaaa...

Tú An tự nhiên rống cái mồm lên khóc khiến bao nhiêu người đi qua chú ý. Tất cả mọi người đi qua đi lại chỗ máy gấp thú cũng đều phải ngoái lại nhìn một con bé đang gào mồm lên, khóc mà chẳng có giọt nước mắt nào rơi cả, và một chàng trai đang cố gắng bịt mồm cô bé đó lại. Ai đi qua cũng đều nghĩ họ là một cặp.

– Thôi được rồi được rồi. Tôi gấp cho em là được chứ gì.

Con bé ngay lập tức tươi cười, nó nhe răng nhìn anh đang cau mày nhìn cái máy gấp thú bông.

– Sao em không tự chơi đi?

– Em gấp toàn roi.

– Dốt. Có con gấu mà không gấp được. – Anh châm chọc.

– Anh gọi vào mà chơi.

– Xì, quá dễ. Cái trò này chỉ ai thiếu năng não phẳng mới không chơi được.

Nó cong cớn nhìn anh rồi lăm bằm mấy câu vô nghĩa.

– Thế thích con nào? – Anh hỏi.

– Con kia kia. – Nó chỉ vào con gấu bông nhỏ nhỏ mặc đồ cô dâu hết sức đáng yêu với khăn trùm đầu màu trắng, váy trắng và những bông hoa vải nhỏ li ti cài ở sau tai.

Sau một hồi vật vã Anh Quân cứ gấp con gấu lên thì nó lại rơi xuống, cái đám gấu bông đó như đang cười vào cái mặt anh vậy. Đúng là bẽ mặt mà, anh bực bội buông vài câu chửi thề rồi quay sang gắt con bé đang chán nản ngồi chơi game trên điện thoại.

– Đây không vào kia mua một con được à?

– Không. – Tú An mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại đáp lại Anh Quân một cách không thương tiếc. – Ai nào phẳng thiếu năng không chơi được cái trò này thì mới phải vào đó mua.

Anh vừa tức vừa buồn cười, cái này gọi là gì nhỉ, à, cay cú. Anh tiếp tục quay vào với cái máy gấp chết tiệt. Tú An chơi chán chê thì lại đứng dậy nhìn anh đang cật lực gấp con gấu cho mình, vừa nhìn anh nó vừa cười một cách “thung thương”.

Anh Quân cuối cùng cũng gấp được vào chân con gấu bông chết tiệt đó, anh hạnh phúc, sung sướng, cảm giác gấp được trứng con gấu đó cực kì cực kì thỏa mãn. Giờ thì anh chỉ còn việc đưa cái gấp kia thả con gấu vào cái ô hình vuông để lấy được con gấu đó rồi cả đời này anh sẽ không lại gần mấy cái trò gấp ghê tởm này nữa. Nhưng lúc ấy, cái con bé ngốc bên cạnh đã chạm phải cái điều khiển cần gạt, con gấu bông cô dâu rơi trở lại với đồng thú trong máy gấp. Anh Quân đờ người nhìn Tú An còn nó thì nói với giọng tỉnh bơ.

– Em xin lỗi nhưng em không muốn lấy con gấu đó nữa. Em muốn lấy con thỏ kia cơ.

– – Anh Quân, bình tĩnh nào Anh Quân, bình tĩnh, chúng ta phải bình tĩnh.

Anh Quân mặt đen xì nhìn con thỏ có chiếc nơ thờ ở cổ với đôi tai dài, mặc chiếc áo kẻ caro ở giữa đồng lõa ngồn gấu với thỏ mà không thốt nên lời. Giờ có ai muốn biết trò chơi mà anh thích nhất không? Gì cũng được trừ gấp thú bông.

Sau một nửa tiếng đồng hồ thì Tú An cũng có được cái mà nó muốn. Con bé hớn ha hớn hở ôm con thỏ bông, vừa đi vừa ngân nga vài câu hát. Nó hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh, làn sương mờ đục bay lên rồi tan vào không trung, trời lại lay phẩy vài hạt mưa khiến thời tiết càng thêm phần buốt lạnh. Anh nhìn nó vô tư ôm con thỏ thì bỗng nhiên thắc mắc.

– Tại sao em lại không lấy con gấu kia nữa?

– Tại em không thích nữa. Hi hi. – Nó trả lời qua loa.

– Đồ dờ hơi, bao nhiêu công sức của tôi đổ xuống sông xuống bể chỉ vì một cái gạt của em đấy.

– Em xin lỗi. Thực ra tại em nghĩ cô dâu thì cần có chú rể, gấp được cô dâu rồi thì để chú rể bơ vơ à. Thế là em lấy con khác.

– Chỉ vì muốn có cả 2 con mà em bỏ? Em có thể bảo tôi gấp cả hai con cho em mà.

– Trời ơi nhìn cái mặt thầy lúc đấy kiểu chỉ gấp một con thôi cũng đủ để thầy đập cả cái máy đó ra rồi ấy.

Nghe nó nói xong anh cũng chỉ cười. Công nhận là lúc ấy anh chỉ muốn phá tan cái máy ấy ra. Một con gió thổi qua, nó đang đi thì dừng khựng lại rồi co rúm người. Anh Quân khoác vai nó đi tiếp rồi hỏi.

- Thế nào, giờ thì còn thích mưa nữa không hả.
- Vẫn thích.
- Cái cùn thật.
- Em chạm được vào mưa nhưng không thể đem nắng cất vào hộp. Mưa thì ban đêm cũng có thể rơi nhưng nắng thì em chỉ có thể thấy lúc ban ngày. Nắng sẽ bỏ em một mình, còn em thì không thích một mình.
- Đồ ngốc. Nắng ấm, còn mưa lạnh. Mưa làm em lạnh em vẫn thích à?
- Kệ em
- Đồ dở hơi. – Anh nói nhỏ.
- Có thầy dở hơi ý. – Nó gào rõ to rồi lườm anh một cái thật lâu.

Anh vẫn đi, vừa đi vừa cười. Một làn khói trắng bay nhẹ rồi tan ra trong những giọt mưa lạnh buốt. Đây không phải mưa đầu mùa nhưng từ cơn mưa này mà một mùa mới sắp bắt đầu, từ cơn mưa này anh mới biết anh yêu nó nhiều như thế nào. Một nó buồn bình, một nó trầm lắng, một nó hay cười, chỉ cần nó là nó, sống thật với bản thân, thế là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: MẮC KẾT

Những ngày cuối năm dường như trôi nhanh hơn một chút, nhưng như thế không có nghĩa là không khí lớp học sẽ sôi động hay náo nhiệt gì gì đó. Tết sắp đến, là học sinh thì chẳng đứa nào có tâm trạng học hành, đầu óc bây giờ chỉ toàn tính toán xem tết này đi chơi đâu, tóc tai thế nào, mua đồ gì để diện tết ..bla..bla..bla... Tâm lý học sinh thế đấy nhưng nhà trường nào có thấu hiểu, mặc dù học sinh thì chán nản với đồng kiến thức khó nhai nhưng một đồng kiểm tra thì cứ dồn tới tấp, học sinh đã oải lại càng oải hơn. Thôi được rồi, thực ra là tôi thấy oải. Tại sao tôi lại thấy thế ư? Lí do thì như đã nêu ở trên cộng thêm cái đồng bài tập cao chót vót mà Anh Quân dùng để “trời” tôi ở một góc phòng anh, đến bộ trưởng bộ giáo dục trông thấy còn ngán chứ đừng nói gì tôi. Lại nhắc Anh Quân, tôi lại nhớ tới hôm anh đưa tôi đi chơi. Lúc về đến cửa nhà, tôi chào tạm biệt anh rồi sau đó định quay vào nhà thì anh đã kịp nắm lấy cổ tay kéo tôi quay lại. Bất giác tôi thấy cổ, hai má và hai tai mình nóng lên, tim đập nhanh hơn, tôi có nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua đôi mắt trong veo của Anh Quân. Phải mất mấy giây tôi mới thấy anh trầm giọng nói.

- Chốc nữa vào nếu mẹ em có hỏi thì bảo là em sang nhà tôi để giúp một tay nhớ chưa.
- Tại sao ạ?
- Nếu em còn muốn được đi chơi thì cứ thế mà làm, đừng hỏi nhiều.
- À... em biết rồi nhớ... – Tôi khẽ à lên.
- À với ờ cái gì đồ dốt, thế có muốn đi chơi nữa không?
- Nếu đi nữa thì thầy lại gấp thú bông cho em nhớ?
- Em mơ à. Hôm nay là tôi đền cho hôm Noel thôi, liệu mà học hành cho tốt vào. Mà hôm nọ tôi ngó sổ điểm của thầy Tuấn rồi, môn vật lý của em dạo này tệ hại quá đấy nhé. Bây giờ các tối lại sang nhà tôi kèm cho, biết chưa.
- Ờ...ờ..
- Ờ với ờ cái gì, tôi nói rồi đấy, kệ em

Và đó là toàn bộ lí do để tôi ngồi ở đây còn anh thì ngồi ở bàn làm việc, nghe tai phone với vẻ mặt khoái chí ngồi đọc báo. Ôi cái sự học đời tôi...

Tôi tính tính toán toán cặm cụi nháp lên nháp xuống rồi lại gạch gạch tẩy tẩy, khổ cực như thế mà con mèo béo không thương thì thôi mà lại còn nhảy vào chen ngang. Nheo từ đâu chạy vào nhảy tót lên đùi Anh Quân rồi nằm gọn trong đó, ngêu ngao vài tiếng rồi trèo phắt qua chỗ tôi ở góc phòng, con mèo béo nghịch ngợm, vồn vồn mép giấy rồi thừa lúc tôi đang mải mê với đồng từ trường cảm ứng gì gì đó mà cào nát tờ bài làm của tôi không thương tiếc.

– Giời oiiii – Tôi gào lên – Con lợn nàyyyyy

– Nó là mèo! – Anh Quân bình thân.

– Mèo gì mà ngu như lợn, đã thế còn hay phá hoại nữa.

– Mèo của tôi để em mắng nhiếc thế hả?

– Là em tìm thấy nó chứ.

– Thế bây giờ ai mới là người bỏ công ra nuôi nó hả? – Anh vẫn ung dung nhìn vào màn hình.

Tôi cứng họng, ôm cả cục tức lườm con mèo rồi chỉ tay ra cửa, miệng nói thật nhỏ để anh không nghe thấy.

– Biến. – Tôi trừng mắt với con mèo thì thầm.

Nhưng nó không biết sợ là gì, như thể hành động của tôi là đang trêu đùa nó vậy. Con mèo béo vênh hai bên ria mép ngửa mặt ưỡn ngực lượn qua lượn lại trước mặt tôi một cách kiêu hãnh rồi sau đó hếch cái mông lượn ra phía ngoài cửa, mặt vẫn ngoái về phía tôi để trêu tức. Nó vẫn hếch cái mặt lên trông rất đáng ghét và rồi đập mặt vào cửa, khiến cho cánh cửa đang mở toang hơi khép lại, để lộ một mảng tường phía sau. Tôi thấy con mèo đáng ghét đó bị đập mặt thì cười hả hê rồi ngay sau đó bản thân mình cũng dấn mặt ra khi nhìn thấy bức tường phía đằng sau cánh cửa. Bức tường đó dán đầy những mảnh giấy nhỏ, những mẫu giấy xanh xanh hồng hồng chỉ chít chữ dán đầy trên tường. Tôi cứ tưởng anh phải gỡ hết những mẫu giấy đó xuống nhưng anh không làm thế mà hình như anh còn dán thêm lên đó. Là những lịch báo giảng, là những kiến thức mà tôi còn thiếu sót, là những điều tôi chưa được học.

– Em cứ tưởng thầy bóc hết ra rồi chứ.

– Gì cơ?

Lúc bấy giờ anh mới gỡ tai nghe mà quay lại chỗ tôi đang đứng, đôi lông mày hơi nhướn lên, đáy mắt có chút xao động.

– Bóc ra thì sẽ phải sơn lại tường. Thôi khỏi bóc đi. – Anh trở lại trạng thái bình thân rồi đứng dậy đi về phía sau cánh cửa. – Mấy cái đó cũng có ích đấy chứ mà em ra kia học tiếp đi.

Nhảm nhí nhưng tôi thấy vui. Ít ra thì anh cũng không nói tôi là ngốc hay gì đó đại loại như thế, quan trọng hơn là anh đã không gỡ chúng xuống mặc dù cái lý do của anh là “không muốn sơn lại tường”. Tôi tùm tùm, ngoan ngoãn quay vào làm bài tập.

Ngồi được một lúc nhưng tôi không tài nào có thể tập trung được với cái đồng hồ ngổn ngang này. Nhìn bảng quơ ánh mắt tôi lại vô thức hướng về phía anh đang ngồi. Từ chỗ anh đến chỗ tôi cách có khoảng năm bước chân nhưng tôi lại không dám vượt qua năm bước chân đó để đến bên cạnh anh, tôi hoàn toàn không có lý do để làm vậy. Đã có một khoảnh khắc tôi suýt chút nữa nói ra tất cả, suýt chút nữa tôi đã nói với anh rằng tôi thích anh, thích nhiều lắm nhưng rồi không biết rằng may hay rủi khi mà tôi định làm điều đại dột đó thì Bảo Khánh xuất hiện. Tôi như một quả bóng bị xì hơi, xẹp lép và hệt hẳng nằm một góc. Phù hợp với anh có lẽ là một thể giới hào nhoáng, phù hợp để đứng bên cạnh anh có lẽ là một người con gái hoàn mĩ như Bảo Khánh. Đã từng có lần tôi ước mình đừng có gặp anh, tôi ước năm học lớp 10 mình không đại dột dây dưa với Mai Hương hôm ở phòng tin để nó ngửa mặt phá tan tành đôi giày của tôi, báo hại tôi đứng hôm hết giày, tôi cũng ước giá mà chiều hôm đó tôi lại không mua giày ở cái shop gần nhà đó, tôi cũng ước anh không mua tranh với tôi cái đôi giày màu tím than với những viên ngọc lấp lánh đính ở mũi giày hôm ấy, như vậy tôi sẽ không có ấn tượng gì với anh, như vậy anh cũng sẽ chỉ là một người thầy bình thường của tôi. Nếu vậy chắc chẳng có gì xảy ra, chắc tôi sẽ không thích anh nhiều đến vậy, sẽ không mắc kẹt trong chính những cảm xúc mông lung hỗn độn của mình, cảm giác như tôi đang mắc kẹt trong chính đôi giày ấy, mắc kẹt với chính tình cảm này.

Tôi ngồi bần thần nghĩ ngợi thì tiếng chuông điện thoại kêu “Ting” một tiếng.

“Tao Hạ đây, đóng cọ về hôm nọ mày vứt đầu rồi?”

Tôi nhấn một cái tin nhanh và ngắn gọn gửi cho nó.

“Trên nóc tú. Sắp tết rồi mà vẫn học à?”

Tôi chẳng cần đợi lâu để nhận lại tin nhắn của nó.

“Đang vẽ dở nên vẽ nốt thôi. Hoàn thành những việc dang dở trước khi sang năm mới. Giống khi yêu ý, đó là một điều kiện cần và đủ. Nghe lờm vãi!!!.X-D”

– Làm cái gì thế? – Anh Quân nghe thấy tiếng điện thoại thì quay lại kiểm tra. – Tôi bắt em làm bài chứ bảo em ngồi nhắn tin à?

– Thầy ơi, điều kiện cần và đủ nghĩa là sao ạ?

– Sao hỏi tôi, sao tôi biết được. Mà bắt em học lý tự nhiên em hỏi cái gì ở đâu đâu ấy là sao?

– Tại em tự nhiên thắc mắc.

Vừa nói cái mặt tôi vừa xị ra như cái bánh bao. Anh thở dài một cái rồi lắc đầu, chậm chậm nói.

– Điều kiện cần là điều kiện mà nếu nó không được thực hiện thì điều khẳng định đã cho chắc chắn là không đúng còn điều kiện đủ là điều kiện mà từ đó có thể suy ra điều khẳng định đã cho.

– Là sao ạ? – Mặt tôi có vẻ đắn.

– Nôm na thế này nhé, nói “Con chó có 4 chân” là đúng, trong toán học gọi câu nói đó là Mệnh đề thuận, như vậy con chó đứt khoát phải có 4 chân, con nào có 2 chân, 3 chân, tóm lại số chân không phải là 4 thì chắc chắn không phải là con chó. Phần này em hiểu không?

Tôi gật đầu cái rụp, anh cũng gật đầu rồi tiếp tục.

– Vậy thì điều kiện cần để một con vật được gọi là con chó thì phải có 4 chân. Ngược lại bây giờ có một con có 4 chân rồi thì đó có phải là con chó không? Câu trả lời là chưa chắc vì mới chỉ có 4 chân thôi thì chưa ĐỦ. Muốn là con chó phải thỏa mãn thêm điều kiện: có đuôi, biết cắn người, ăn được nữa mới là con chó được. Đó là các điều kiện đủ. Hiểu chưa?

– Chắc là rồi ạ.

– Vậy thì làm bài tiếp đi, đừng tốn thời gian vì những câu hỏi không đâu nữa.

– Nhưng mà em mệt lắm. Bài thầy cho nhiều quá em làm phát mệt.

– Tôi giao là để em làm chứ để em cầu nhàu hả? – Anh Quân chống nạnh về “đánh đá” lên tiếng nạt nộ.

– Tại vừa khó vừa nhiều mà cũng sát tết rồi làm gì còn ai có tâm trạng học hành gì chứ.

– Ai bảo em học tụt dốc, em mà không tụt dốc tôi cũng chẳng tốn thời gian bắt em làm cái đồng này làm gì, xong đã thế còn tốn bao nhiêu thời gian vàng ngọc của tôi nữa, em nghĩ tôi rảnh chắc?

– Thời gian của thầy là vàng ngọc còn của em là sỏi đá chắc.

– A giỏi nhì bây giờ còn dám cãi lại tôi nữa, lâu rồi không ăn đòn nên nhòn đúng không hả?

Anh cúi xuống dùng hai nắm tay ép chặt vào hai bên thái dương khiến tôi kêu oai oái còn tôi thì ra sức dùng tay kéo hai tay anh ra khỏi cái đầu đáng thương của mình. Đúng lúc đó ở phía ngoài cánh cửa ra vào là Bảo Khánh với ánh mắt bất ngờ. Tôi bất động còn Anh Quân thì đứng thẳng người, nụ cười đùa vui khi nãy cũng dần tan biến sạch. Đường như hiểu ra ẩn ý sâu xa trong ánh mắt của Anh Quân Bảo Khánh chậm rãi nói.

– Ở trường hôm nay họp bàn về chương trình chào xuân, đây là nội dung mà thầy tổng phụ trách nhờ em chuyển cho anh.

– Được nhờ hay là xung phong?

Bảo Khánh mím môi không nói lời nào nhưng cũng không có ý định rời đi. Tôi, cái đứa ít hiểu chuyện nhất căn phòng này bắt đầu cảm thấy không khí trong phòng dần trở nên gượng gạo thì không chịu được, khẽ lên tiếng.

– Em xin phép xuống kia một lát.

Nói rồi tôi chuồn ngay tức khắc. Nghĩ đến việc Bảo Khánh và Anh Quân cũng nhau bàn chuyện tôi lại có chút tự ti. Đã có đôi lúc tôi hoang tưởng rằng có lẽ anh cũng có chút gì đó gọi là thích tôi nhưng rồi khi thấy anh và Bảo Khánh ở cạnh nhau tôi lại cảm thấy muốn tự cười vào mặt mình. Tự như tôi không nên, à không, phải là không bao giờ nên có những suy nghĩ tương tự vậy, thật là ngốc nghếch, thật hão huyền. Thật là buồn cười khi có những trường hợp ngang trái như vậy, thật khiến con người ta cảm thấy hổ thẹn. Liệu đó có phải điều kiện cần và đủ để tạo nên một cuộc sống? Con mèo béo vài phút trước còn làm bộ chảnh chọe giờ đã nhảy tót vào lòng tôi ngồi. Một con gió thoảng qua, tôi rùng mình, cảm giác như mùa đông chưa thực sự đến mà mùa xuân đã vội vã về.

Suốt những ngày nối theo sau đó trong lòng tôi chỉ toàn là những chán nản và thiếu tự tin về bản thân. Ở trường, mọi người đều đang chuẩn bị cho chương trình chào xuân gì đó sắp tới, là một cuộc thi tài năng nhỏ do cả trường bình chọn và có cả sự góp vui của các thầy cô trong trường. Có người bảo tôi tham gia nhưng nghĩ lại thì tôi cũng không hứng thú và cũng chẳng có ý định tham gia. Không phải tôi ghét bỏ piano hay chán ngán mấy cái hoạt động trường, chỉ vì tôi không đủ tự tin để đứng trên sân khấu đó và tôi biết chắc rằng đa số mọi người sẽ không để ý, không quan tâm đến một bản piano dù nó có hay như thế nào, sâu sắc như thế nào đi chăng nữa. Tôi không oán trách, đơn giản vì piano là một loại hình âm nhạc rất kén người nghe, không phải ai cũng nhận thấy cái hay, cái đẹp của một bản đàn. Tôi cũng yêu piano nhiều lắm chứ nhưng chỉ sau cái bút chì mà thôi, ngắm lâu thêm một chút nữa thì có lẽ sau cả anh nữa.

Tôi đeo tai nghe, bật volume thật to. Trong lúc mọi người ở trường bận rộn, người thì tập luyện để đi thi bóng rổ, người chăm chú học để thi đội tuyển, người thì lại chăm chỉ tập luyện cho cuộc thi sắp tới thì tôi lại ở một chỗ cách đó khá xa, đứng mân mê bên giá vẽ với cây bút chì và cục tẩy, thế giới của tôi hiện giờ chỉ có bút chì, bảng vẽ, mẫu vật, cục tẩy và những giai điệu ngân vang đều đều trong tai nghe. Hôm nay mẫu vẽ của tôi là một đầu tượng thạch cao, bức tượng đó có khuôn mặt rất giống Anh Quân, chỉ khác mỗi đôi môi và cả đôi mắt, khiến tôi mân mê dựng hình suốt cả buổi. Đây có lẽ là bức hình họa lâu nhất mà tôi từng dựng hình. Cũng gần nghĩ tết nên lớp học vẽ hôm nay khá vắng vẻ, chị Trúc thì xin phép nghỉ tết sớm vì gia đình chị sẽ đi du lịch trong kì nghỉ tết, Hạ thì đang ngồi lướt facebook cho dù cái bài màu của nó suốt từ tuần nào rồi mà đến hôm nay mà vẫn chưa hoàn thiện xong.

lũ trẻ con cũng nghỉ một nửa, không gian phòng học hôm nay yên ắng hơn mọi ngày. Thấy tôi mãi mà vẫn không xong được nổi phần dựng hình thì nó bắt đầu quan tâm.

– Có mỗi cái đầu mà này giờ chưa xong hả bà nội?

– ... – Tôi đeo tai nghe nên chẳng nghe thấy gì, vẫn tiếp tục miệt mài.

– Ê con điên.

– ...

Hạ đá vào chân tôi đau điếng, suýt chút thì ngã nhào vào giá vẽ.

– Gì thế? – Tôi gắt

– Ai bảo gọi không nghe, mày làm cái quái gì lâu thế? Tượng đẹp trai quá vẽ không nổi à?

– À... – Tôi à một câu rồi ngẩng người ra nhìn về phía bức tượng. Đẹp? Ờ thì cũng có đẹp nhưng không có đôi mắt giống đôi mắt mà tôi yêu nên bức tượng này sẽ chỉ hơi đẹp mà thôi.

– Mày đang “cảm nắng” thằng cha nào à? – Hạ hỏi bất ngờ.

– Gì cơ? – Tôi có tật nên đã giật mình.

– Tao hỏi là mày mê thằng nào rồi à? Nãy giờ cứ à với ơ, ngờ ngờ ngác ngác trông chán chết tả nổi.

– Trông tao giống như đang yêu lắm à? – Tôi ngẩng thơ hỏi lại.

– Mặc xác mày, qua đây tao hỏi này. – Hạ nhìn tôi bằng ánh mắt không quan tâm rồi chìa ra cái điện thoại. – Có cuộc thi này hay lắm này mày ơi, tham gia không?

Tôi dí mắt vào cái điện thoại của nó đọc lướt qua. Đó là một cuộc thi sáng tạo tìm kiếm tài năng, được tài trợ bởi một trường đại học nghệ thuật của Anh quốc với giải nhất là một khóa học trong nước nhằm nâng cao kỹ năng vẽ, giải nhì là một chiếc cúp lưu niệm và 50 triệu đồng tiền mặt, giải ba là 25 triệu đồng. Cuộc thi được áp dụng cho toàn bộ học sinh sinh viên tại Việt Nam, cho những ai có nguyện vọng tham gia cuộc thi gửi bảo thi của mình về địa chỉ email phía dưới. Hạn nộp bài thi là tháng 3, cuối tháng 3 ban tổ chức sẽ công bố kết quả. Đọc qua một lượt tôi chép chép miệng vài cái rồi quay trở lại vị trí.

– Tao không tham gia đâu, bao người cũng tham gia, chắc quái gì mình đã đạt giải. Còn chưa kể chỉ có hơn một tháng nữa thôi là hết xử nó hạn nộp bài rồi. Thôi thôi, dẹp dẹp đi, mày đi thi thì còn tao xin kiếu.

Hạ nhìn tôi một cái rồi làm mặt trêu chọc vẻ khinh thường. Tôi cũng không quan tâm đến việc đó lắm, hiện tại tôi chỉ nghĩ đến đôi mắt anh, màu nâu, trong veo, một đôi mắt đẹp khiến người ta có phần ganh tị. Và thế là buổi tối hôm đó sau khi ăn cơm tối tôi giam mình trong phòng chỉ để ngồi phác họa lại đôi mắt ấy nhưng năm lần bảy lượt cái “đồng” mà tôi vẽ ra thường lại không phải đôi mắt của anh. Sau ba tiếng đồng hồ vật vả tôi bỏ cuộc, ném bút ném tẩy ở đó ôm laptop ngồi online facebook. Tôi ấn chuột vào bảng trò chuyện xem có những ai đang online, cái nick mà tôi quan tâm không có đèn màu xanh, à hôm nay anh có lớp dạy thêm ở trung tâm. Ngồi thêm một lúc tôi log out rồi đi ngủ sớm. Đêm hôm đó tôi đã mơ một giấc mơ, mộng mị và đáng sợ. Lúc thức dậy tôi chẳng còn nhớ gì hết, chỉ thấy mồ hôi rịn trên trán và cơ thể không ngừng run rẩy.

Tôi đến trường, bạt và phông nền đã được căng lên, mọi người đều rất hào hứng còn tôi chỉ thấy bình thường. Tôi nhìn thấy Anh Quân đang đi, trên tay anh là một tờ giấy, tôi đoán đó chắc hẳn là lời bài hát mà Bảo Khánh nhắc đến hôm trước, anh sẽ góp vào chương trình một tiết mục chào đón năm mới. Vẫn là đáng vẻ lạnh lùng quen thuộc tạo cho người ta một sự xa cách nhất định nhưng cũng là một chút gì đó thân thiện khiến cho người khác muốn lại gần. Biết rằng người đó khó gần nhưng vẫn muốn tiến gần đến, đó có phải là ngu ngốc không?

Tôi ngẩng ra nhìn anh một lúc rồi nhanh chóng bước đi ngay khi thấy Bảo Khánh ở phía xa đang gần tiến về phía anh. Không hiểu sao nhưng cứ khi nào nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau là tôi lại cảm thấy bản thân mình không tự nhiên, cứ gượng gạo thế nào ấy. Suốt cả ngày hôm ấy tôi chỉ toàn thấy người ta nôn nóng cho cái chương trình sắp diễn ra. Cảm giác người ta thì hào hứng còn mình thì chẳng mấy quan tâm nó rất bình thường. Nhìn người ta vội vàng vàng còn mình thì yên vị ngồi một xó với quyển sách trong tay tôi cảm thấy bản thân mình mờ nhạt hơn rất nhiều. Khoảng một năm trước tôi cũng là cái đứa hót ha hót hải chạy qua chạy lại giống như bao người kia, vừa tập đàn cùng Duy Khang lại vừa chuẩn bị gian hàng cùng với lớp để kịp tiến độ cho hội chợ, tôi nhớ chứ, cái cảm giác ấy mệt ghê gớm, một tối mức chỉ cần tìm được một chỗ nào đó là có thể lăn quay ra ngủ như chết, bù lại là những trận cười bê bưng, là những kỉ niệm vui vẻ của thời học sinh. Nhưng năm nay lại không vậy, năm nay tôi chấp nhận làm một người không liên quan, chấp nhận làm một con người nhạt nhẽo. Tôi chỉ cảm giác mình mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi. Tôi sống như người già vậy. Chỉ trong thời gian một năm thôi mà con người ta có thể thay đổi nhiều đến vậy.

Ngay cả các giáo viên bộ môn cũng không chịu nổi “nhiệt” của không khí tết và sự náo nhiệt phía bên ngoài sân trường mà cho lớp ngồi chơi. Ngay cả giáo viên cũng chẳng còn thiết tha giảng dạy thì làm sao có thể trách đám học sinh chúng tôi lười nhác bê tha học hành. Thực ra thì tết đến, ngày nghỉ cận kề, chẳng ai còn tâm trạng làm việc, nhất là khi các cửa hàng đang thi nhau giảm giá xả hàng cuối năm ào ạt, nhà cửa bọn trẻ chưa ai có thời gian để dọn dẹp đón tết, rồi thì còn một đồng việc không tên cần giải quyết và có cả những lịch hẹn tụ tập với bạn bè nữa, ai cũng vậy thôi. Tôi ngồi trong lớp nhìn chúng nó mà không khỏi cảm thấy chạnh lòng, cảm giác mọi thứ chẳng còn hoàn hảo như trước, những người bạn mà tôi coi như gia đình ấy hóa ra cũng có lúc tồn tại một thứ khoảng cách xa xôi đến vậy.

Hết giờ, bác bảo vệ lại làm cái công việc huy hoàng của mình, đó là vác cái dùi và đánh trống. Giống như một loại phản xạ vô điều kiện, đồng thời với tiếng trống vừa vang lên là tiếng hò reo vui thích của học sinh từ các lớp. Kế tiếp đó là dòng người đông đúc ủa ra từ phía các lớp học, đổ dồn về phía sân trường, nơi buổi tổng duyệt sắp diễn ra. Chỉ cần đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy anh đang đứng sau cánh gà với thầy Tùng dạy thể dục. Tôi do dự đứng lại một lúc rồi đi về phía cổng trường, hoàn toàn không có ý định ở lại để xem buổi tổng duyệt này.

Con đường từ chỗ tôi đứng về phía cánh cổng cũng không đông cho lắm, tôi có thể dễ dàng đi về mà không phải chen lấn hay chờ đợi dòng người nhích từng bước một. Đa số học sinh đã đứng vây kín sân khấu, đi về như tôi cũng chỉ có tầm vài chục người chứ không đông như mọi ngày. Vừa đi tôi vừa nghĩ, có phải là tôi đang “già” đi không? Không phải về hình thức, tôi cảm giác mình cần cỗi từ trong tâm hồn, cảm thấy muốn khóc vì những chuyện gần đây, cảm thấy áp lực, cảm thấy rất tiêu cực, cảm thấy mệt mỏi. Nếu là tôi của những ngày xưa đó thì chắc chắn nơi tôi đang đứng hiện tại sẽ là ở cổ kia, cái chỗ mà người ta đang kéo nhau đến chứ không phải là cánh cổng trường. Ngày trước tôi đã ao ước được một lần thấy anh trở tài trên sân khấu, bây giờ có thể nói là điều ước của tôi đã trở thành sự thật nhưng tôi lại lựa chọn không nhìn cảnh tượng ấy. Tôi sợ nhìn thấy người đứng cạnh anh là Bảo Khánh, sợ cách anh nhìn chị ấy và cũng sợ cái cách chị ấy quan tâm anh, nói chuyện với anh. Chung quy cũng chỉ tại tôi sợ anh sẽ phát hiện ra tình cảm thật sự của mình, tôi sợ anh sẽ phát hiện ra tiếng nói của con tim, đó là Bảo Khánh. Chính vì vậy nên tôi không muốn nghe, cũng không muốn nhìn gì hết. Tôi vẫn muốn đắm mình vào những ảo tưởng ngọt ngào mà tôi tự vẽ ra cho dù tôi nghĩ mình đã biết trước được sự thật bi thảm của cái tình cảm đơn phương này.

Tôi đi, như một con người bình thường, bên ngoài thì bình thân còn bên trong thì nặng nề. Chiếc điện thoại đang phát bài nhạc yêu thích mà tôi cài riêng cho Anh Quân bỗng rung lên, màn hình nhấp nháy hai chữ “anh thầy”.

– Alô? – Tôi hắng giọng, bước chân chậm lại.

– Đến sau canh gà đi – Anh cố gắng nói to, phía bên kia đầu dây rất ồn.

– Em đang đi về rồi.

– Quay lại. – Anh nói ngắn gọn.

– Nhưng mà em sắp về đến. . .

– Em còn chưa ra đến cổng trường, quay lại. – Anh chặn lời rồi dập máy.

Tôi quay đầu về phía sân khấu, thấy anh đứng lấp ló, tay nhét túi quần, ánh mắt đang hướng về phía tôi. Tôi vẫn giữ chiếc điện trong tay, mắt vẫn hướng về phía anh nhưng chân thì tiến về phía cổng trường. Do khoảng cách quá xa cộng thêm đám học sinh đứng đầy xung quanh khiến tôi không thể nhìn thấy được nét biểu cảm trên khuôn mặt anh. Tôi chỉ thấy anh rút điện thoại lên, vài giây sau là chiếc điện thoại trong tay tôi rung lên bần bật.

– Tôi đùa với em đấy à? Nhanh lên, thầy tổng phụ trách muốn gặp em.

Chẳng để cho tôi kịp mở miệng anh đã dập máy rồi đi về phía sau sân khấu chỗ tôi không thể thấy. Tôi đeo lại cặp, bàn chân thay vì bước ra cổng trường giờ quay lại phía sân khấu. Đúng là như đùa nhau, dù thế nào thì tôi vẫn phải tiến về cái chỗ đông đúc này. Và nơi đông đúc ấy có anh.

Sau một hồi xô đẩy chen lấn đến bệ ruột tôi cũng đến được sau cánh gà. Đi thêm vài bước ra đến dãy hành lang tôi thấy anh đang nói gì đó với thầy tổng phụ trách. Thầy tổng phụ trách béo ị với cái đầu hói về mặt đăm chiêu suy xét nhưng nét mặt thì thoáng có nụ cười, còn Anh Quân thì khỏi phải nói, nụ cười của anh mang vẻ quyết đoán và rất chắc chắn về điều mà anh đang nói. Cứ nhìn thấy nụ cười ấy là tôi lại cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Tôi đứng ở một góc khuất nhìn hai người đó nói chuyện với nhau một cách thận trọng và e dè, một nửa tôi muốn đi về, nửa còn lại thì rất sợ sẽ bị anh “xử lý” vì làm trái lệnh. Đang lúc không biết phải làm thế nào thì một giọng nói trong trẻo vang lên khiến tôi giật mình.

– Sao lại đứng đây thế này? – Bảo Khánh choàng một chiếc áo len màu ghi, nghiêng đầu nhìn tôi. Công nhận chị đẹp thật.

– À. . . em. . . thầy tổng phụ trách gọi em nhưng em thấy thầy ấy và thầy Quân đang bàn chuyện nên chưa ra đấy ạ.

– Ra là thế, em cứ ra đấy đi, không sao đâu. Để chị đi cùng em.

Bảo Khánh cười hiền rồi choàng vai đẩy tôi về phía hai ông thầy đang bàn chuyện. Tôi cảm thấy chân tay mình cứng đờ và thừa thãi, cảm giác không thoải mái và cũng rất mất tự nhiên và nụ cười của Bảo Khánh, tôi chẳng thấy nụ cười ấy thân thiện chút nào.

– Chắc thầy tổng phụ trách muốn nhờ em làm gì thôi. À mà tôi mai nhớ cô vũ chị nhé, mai chị cũng phải góp một tiết mục văn nghệ, nhưng chị hát dở tệ ả, thế nên mai cô vũ chị nha.

Bảo Khánh nói nhanh, tôi chưa kịp trả lời thì cả hai chị em đã đến chỗ Anh Quân và thầy tổng phụ trách.

– A Tú Anh đây rồi. – Thầy tổng phụ trách nhìn thấy tôi thì à lên một tiếng đầy chờ đợi.

– Là Tú An ạ. – Tôi lễ phép chỉnh lại.

– À à, xin lỗi em nhé, già rồi nên lần thế đấy ha ha ha. – Thầy tổng phụ trách nghe xong thì cười lớn. Anh Quân cũng cười, một cái cười nhẹ tênh rồi dần trở thành mĩa mai khi ánh mắt anh rơi trên cánh tay đang choàng qua vai tôi của Bảo Khánh.

– Con bé thấy hai thầy đang bàn chuyện say sưa quá nên không dám chen ngang, em đi tiện đường thì đi cùng em ấy thôi. – Bảo Khánh lên tiếng giải thích.

– Cũng đâu có ai hỏi. – Anh Quân bình thản nói nhưng ẩn sâu bên trong cái “bình thản” ấy lại là một chút gì đó lạnh lạnh.

Bảo Khánh thoáng nhìn anh rồi xin phép đi ngay. Ba thầy trò chúng tôi đứng ở hành lang bắt đầu vào chủ đề chính, chẳng là thầy tổng phụ trách muốn tôi chơi đàn piano vào tối ngày mai bởi dù sao tôi cũng đã từng đi thi đoạt giải về cho trường nên thầy muốn tôi góp chút công sức vào buổi văn nghệ ngày mai. Tôi dám cá là vụ này có cả Anh Quân nhúng tay vào.

– Nhưng mà thế có gấp gấp quá không ạ? Tại vì tối mai là đến chương trình của trường rồi mà em thì vẫn chưa tập luyện, cũng chưa biết chương trình mai thế nào, làm sao mà em tham gia được ạ.

– Không sao, thầy đã bàn với thầy Quân đây rồi. Thầy ấy sẽ phổ biến lại mọi thứ cho em về chương trình ngày mai bao gồm giờ giấc, thứ tự các tiết mục và chủ đề của ngày mai. Thầy nghĩ rằng em cũng khá thành thạo về vấn đề này cho nên việc tập luyện và chọn bài thì chắc chỉ trong một buổi sáng là xong, còn chưa kể buổi chiều nay nữa.

– Nhưng mà...

– Còn chưa kể thầy Quân đang kiến nghị hay là em đệm đàn cho phần tiết mục của thầy ấy đây này. Thôi chốt hạ thế nhé. Bây giờ hai thầy trò tự tập luyện đi nhé. Tú An sẽ có một tiết mục đệm đàn piano cho thầy Quân và một tiết mục solo nhé. Mà cái solo em chọn một bài nhạc trẻ nào đấy chứ không cần mấy bài đi thi đâu. Thôi thế nhé, tiến hành luôn đi, thầy còn bao nhiêu việc nữa.

Nói xong thầy đi thẳng, để lại mỗi tôi và Anh Quân đứng trơ chơi ở hành lang. Anh đề nghị vào phòng truyền thống để tập luyện ngay và đương nhiên là tôi không được phép từ chối. Bài mà anh sẽ hát vào tối mai có tên gốc là ”’O sole mio”, một bài hát của xứ Napoli, miền Nam Italia và bản tiếng Anh có tên là “There’s no tomorrow”. Anh vớt cho tôi bản sheet, bắt tôi ngồi nghe rồi tập một dạo rồi sau đó mới ghép nhạc.

– Thầy có chắc là thầy muốn hát bài này không ạ? – Tôi nhìn anh với ánh mắt e ngại. – Bài này khá cao, quãng ngân cũng khá dài.

– Tôi đâu có nói là tôi sẽ hát giống như mấy bản đấy đâu. Hạ thấp tông xuống một chút, không cần phiêu nên cứ cho nó cao vừa vừa thôi.

Anh Quân vừa nói vừa cười, nụ cười tươi rói không chút phiền muộn. Tôi thích anh cười như thế này hơn là nụ cười ban nãy. Nụ cười ấy gần gũi và ấm áp hơn nhiều.

Tôi mãi miết tập trung vào các phím đàn nhưng tâm trí đôi lúc vẫn lửng lơ treo xung quanh anh thầy đang ngồi cạnh tôi. Giọng anh âm dù không được khỏe và cao như ca sĩ nhưng đối với người bình thường thì có lẽ như thế là hay rồi nhưng nãy giờ anh cứ cố tình hát sai đề rồi cả hai lại phải quay lại từ mốc xuất phát. Đúng một tiếng đồng hồ trôi qua và chúng tôi chẳng tập được cái quái gì cả. Tôi chán nản gục đầu xuống bàn phím tạo nên một tiếng “pung” ghê rợn.

– Giật cả mình. – Anh Quân quay sang lườm tôi.

– Em chịu. – Tôi giờ tay ý đầu hàng. – Em bỏ cuộc. Thầy tự đàn nhé, em mệt lắm rồi.

– Thôi được rồi, vậy chúng ta nghỉ một lát nhé. Đây là các tiết mục ngày mai, chỗ mũi tên này là chuyển tiết mục, những chỗ màu vàng và màu xanh là các mục đang xem xét.

– Thế tại sao không cho cùng một màu luôn ạ?

– Bút hết mực, thông cảm. – Anh cụt lủn. – Còn đây, chỗ màu đỏ mà bị gạch này là các tiết mục bị bỏ còn màu hồng này là các phần bị thay. Tôi vừa bàn bạc với thầy tổng phụ trách xong đấy.

Tôi cầm tờ giấy đọc lướt lướt qua một hồi. Phần piano của tôi xếp đầu tiên trong các tiết mục của học sinh còn phần đệm đàn cho bài hát của Anh Quân là phần thứ năm trong phần của các giáo viên. Tóm lại là cái bảng phân công đó rất loằng ngoằng, tôi nhìn mà muốn nhức cả mắt. Tôi chỉ định nhìn xem phần tiết mục của mình nó nằm chỗ nào lúc mấy giờ rồi gấp lại trả anh nhưng rồi cái màu hồng đậm lại thu hút ánh nhìn của tôi. Người ta nói quả thật không sai, cấu tạo của mắt là để phát hiện ra những thứ đặc biệt nổi bật, ví dụ như cái màu đỏ tô vào những phần tiết mục bị thay thế lại được dùng để tô đề lên phần có chữ Bảo Khánh. Tôi còn chưa kịp nhìn xem tiết mục của Bảo Khánh là bài hát gì, hát cùng ai thì Anh Quân đã đưa tay ra cầm lấy tờ giấy rồi cất đi. Tôi vẫn ngơ ngác nhìn theo tờ giấy phân công, nào tôi vẫn đang loading một đồng thắc mắc. Anh Quân thấy tôi đàn ra một lúc thì gõ nhẹ vào trán tôi bằng một tờ giấy.

– Thôi nghiêm túc nào. Em xem kĩ bản nhạc này đi, đây mới là bài mà chúng ta cần tập luyện. Tập cho kĩ nhé tối đi xuống canteen một lát đã.

==”= Đùa nhau à • _ • Thế này giờ anh bắt tôi ngồi đây làm cái trò gì thế hả _ _” Thật tức điên mà. Đáng lẽ giờ này tôi có thể ở nhà ngồi vào bàn ăn và vui vẻ với bữa trưa của mình thế mà hiện tại tôi vẫn dính chặt móng ở cái chỗ quái thai này, tập riết một bản nhạc với một lão dờ hơi xong dùng một cái lão ta lại bảo rằng bài cần tập luyện không phải là cái bài đó và tôi bằng một cách nào đó lại phải làm lại từ con số 0. ==’=

Tôi ép mình ngồi xem qua bài hát đó một chút, đang xem dở thì tôi chợt nhớ chưa báo cho mẹ rằng trưa nay tôi về muộn và thế là tôi lại lóc cóc lúi đi điện thoại ra báo tin cho mẹ. Lúc tôi cất điện thoại cũng là lúc Anh Quân quay lại, trên tay anh một bên là một hộp bánh, bên còn lại là một cốc cafe và một cốc trà sữa kèm theo một nụ cười tươi rói.

– Tập xong rồi ăn.

Mọi bức dọc của tôi chợt nhiên bay biến đi đâu mất bởi nụ cười đó. Thật là mắt mắt, mắt mắt quá đi mất.

Tôi như con rùa rụt cổ, ngoan ngoãn làm theo, không cãi một câu. Còn anh thì chốc chốc lại mỉm cười. Tập luyện xong cho phần của anh tôi lại quay ra tập cho tiết mục của tôi. Chọn đại một bài nào đó đang có vẻ hot hot rồi tập theo, thế là xong. Nghe có vẻ đơn giản nhưng toàn bộ công việc đó ngốn hết bao nhiêu thời gian và công sức của tôi. Trong khoảng thời gian luyện tập, hầu hết Anh Quân đều có mặt bên cạnh giám sát để góp ý và chỉnh sửa giúp tôi nhưng đôi lúc có việc anh vẫn phải chạy đi. Cứ chạy qua chạy lại như thế giữa thời tiết lạnh thế này mà trán anh vẫn lấm tấm mấy giọt mồ hôi. Có một cảm giác gì đó và thế là tôi lại nỗ lực tập luyện, cảm thấy như chỉ vì tôi nên anh mới phải vất vả chạy qua chạy lại như vậy. Nghĩ thế nên tôi đẩy nhanh tiến độ tập của mình lên để có thể hoàn thành sớm hơn. Tập xong tôi chạy đi tìm thầy tổng phụ trách trao đổi một chút, đợi thầy duyệt xong tôi xin phép ra về, Anh Quân cũng không nói gì chỉ mỉm cười gật đầu rồi lại đi làm việc.

Hôm sau cả trường tôi náo nhiệt còn hơn cả hôm qua. Buổi sáng hầu như chẳng còn ai ngồi yên trong lớp để học hành gì nữa, học sinh đùa nào đùa đấy tùm tùm tùm ba nói chuyện rôm rả, cười nói không ngớt, các giáo viên cũng chẳng còn ở yên trong lớp để quản lý học sinh nữa, mỗi thầy cô mỗi người một việc. Ngay cả mấy bà giáo khó tính nhặt nhẹo ở văn phòng còn phấn khởi tươi cười đi ra đi vào thì làm gì còn ai đủ kiên nhẫn mà ngồi yên một chỗ, nhồi kiến thức vào đầu được nữa chứ. Ngồi thêm một lúc bác bảo vệ đánh trống và chúng tôi lại lục đục kéo nhau về. Chung quy buổi sáng hôm nay đi học cũng chỉ là để lấy lệ mà thôi.

Tầm chiều tối sân trường lại được lấp đầy bởi hàng trăm học sinh xúng xính trong những bộ áo váy bắt mắt, ai cũng có chung một tâm trạng đó là háo hức, háo hức để ngắm các trai xinh gái đẹp của trường, háo hức chờ đợi xem có ai đó để ý đến mình hay không. Những dịp như thế này ở trường tôi có thể coi là dịp để mình phô bày vẻ đẹp của bản thân và là cơ hội để thoát khỏi kiếp FA. Mọi người thì háo hức còn tôi thì bình thần đứng giữa đám bạn cười cười nói nói âm cả một góc. Dương Thùy từ đằng sau chạy tới khoác vai tôi thân thiết.

– Ấy yaaa tưởng không đi? – Thùy chớp chớp mắt. Hôm nay nó mặc một chiếc váy kẻ ngang tới đầu gối, cổ váy và thắt lưng được trang trí bằng những họa tiết bắt mắt trông vô cùng trẻ trung.

– Ờ bị ép đi. – Tôi cười ngờ ngạc nhiên.

– Tí mày lên kia đứng không, mà sao không mặc váy? Lăn cuối mày mặc váy là bao giờ thế?

– Chắc là từ khi hết lớp 4? – Tôi nhún vai nhìn xuống chiếc áo len thun dài ngang đùi cùng chiếc quần đen của mình. Rất rất nhiều năm nay rồi tôi chưa chui vào bất kì bộ váy nào cả. Mà nhắc đến váy tôi lại nhớ đến chiếc váy mà bác Lân, mẹ Anh Quân mua tặng tôi từ sinh nhật năm ngoái, chiếc váy rất đẹp nhưng cũng bị tôi xếp xó.

Thùy lắc đầu chán nản rồi tất cả chúng tôi lại cùng góp tiếng cười của mình vào mấy câu chuyện hài tếu tếu của mấy thằng con trai. Khi chương trình chính thức bắt đầu thì tôi cũng không được ở lại chung với đám bạn nữa mà thay vào đó là lui vào sau cánh gà để chuẩn bị. Tôi nhìn thấy thằng nhóc Minh Hoàng đang ngồi chỉnh lại dây của đàn guitar, thằng nhóc bây giờ là chân chạy vật của câu lạc bộ, nó nhiệt tình nhưng không sức để trở thành chủ tịch câu lạc bộ. Nó vẫy tôi rồi lại cầm cúi vắn vắn chỉnh chỉnh. Động tác và vẻ mặt của nó khiến tôi nhớ tới một người khác nữa cũng chơi guitar, là Duy Khang. Tôi bất chợt nghĩ đến anh như một lẽ tự nhiên khi nhìn thấy cây đàn guitar. Không biết giờ này anh ra sao, sống có tốt không, có còn nhớ về những chuyện xưa cũ hay không. Nghĩ đến Khang tôi chỉ thấy bản thân mình thật tội lỗi và vô tâm.

Đang thờ dài buồn bã thì tôi bị cái nhìn của Bảo Khánh làm cho tỉnh cả người. Tôi không hiểu nổi cái nhìn đó có thể gọi như thế nào nữa, cảm giác gay gắt mà cũng lạnh lẽo pha chút gì đó bức bối. Tôi lại ngơ ra trong chốc lát. Cái nhìn đầy rắc rối đó là sao? Tôi cứ ngẩn ra cho đến khi có người vỗ vào vai nhắc tôi rằng đến phần tôi phải lên sân khấu rồi.

Xong tiết mục của mình tôi vẫn chưa được về mà phải ở lại đợi đến phần của Anh Quân. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ở trên sân khấu nhưng lần này tôi không những được nhìn mà còn được đứng chung với anh trên đó. Mấy đứa “hâm mộ” anh thì có vẻ rả gan tị với tôi, cảm giác như lúc biểu diễn chúng nó dám chạy lên đẩy tôi xuống khỏi sân khấu lắm chứ. Nghĩ đến đây mà tôi nổi cả da gà.

Minh Hoàng vừa khép lại tiết mục của nó cũng như một loạt tiết mục của học sinh. MC lên giới thiệu gì gì đó, một tràng vỗ tay ròn rã vang lên sau khi MC vừa dứt lời còn tôi thì cũng không để ý cho lắm bởi Minh Hoàng từ sân khấu đi xuống đã bám lấy tôi nói chuyện.

– Em cứ nghĩ chị sẽ không tham gia cơ đấy. Có phải chị có ý định quay lại câu lạc bộ không?

– Chắc không. Sắp hết 11 rồi, năm sau lên 12 bận nhiều lắm làm sao mà gánh nổi ba cái trò hoạt động thể này chứ. Cái này cũng alf lệnh từ thầy tổng phụ trách thôi, lệnh từ “cấp trên” nên mới bắt buộc phải làm thôi chứ không thì tối nay chị đã ở nhà ngủ sớm rồi.

– Em cứ nghĩ là chị sẽ quay lại cơ. Kiểu tại vì em chỉ quý mỗi chị cả anh Duy Khang. Anh Duy Khang đi rồi giờ còn mỗi chị trong cái câu lạc bộ đấy là em quý xong giờ chị cũng đi nốt chẳng ai dạy piano cho em nữa.

– Câu lạc bộ cũng nhiều đứa giỏi lắm mà, cái Linh 10A2 chẳng hạn, hay là thằng Bách 10A11 cũng được mà, nếu không thì Minh Ngọc 11A7 chị thấy chúng nó cũng được mà.

– Uề oài làm chị ạ, chẳng có tinh thần gì đâu, tập chán, hoạt động cũng chán xong chẳng bao giờ đông đủ. Tưởng có chuyện gì không hợp được đã đành đảng này mấy ông bà toàn trốn về sớm cho nhanh xong đùn đẩy công việc. Nói chung là chán lắm.

Hoàng vừa nói vừa lắc đầu nhăn mặt lè lưỡi, vẻ mặt của nó rất biểu cảm, tay chân khua khoáng diễn tả độ suy sụp của cái câu lạc bộ để cho tôi hiểu. Tôi

nghe xong mà cũng thấy nản theo. Câu lạc bộ âm nhạc đó là ước mơ của Duy Khang, nghe anh kể rằng anh đã phải nản n i ới, chấp nhận làm cu li cho thầy tổng phụ trách bao nhiêu lâu thì mới nhận được sự chấp thuận của thầy, nay cái câu lạc bộ trở nên mục rỗng như thế khiến cho tôi có cảm giác giống như mọi người đang cố đẩy tất cả công sức của Duy Khang xuống sông xuống bể bằng sự vô trách nhiệm của mình một cách không thương tiếc. Tôi vừa cảm thấy bực mình vừa cảm thấy buồn và có lỗi. Khang trước lúc đi có nói với tôi rằng nhờ tôi quản lí cái câu lạc bộ đó cho thật tốt, coi như là tôi giúp anh hoàn thành nốt ước mơ của một “thằng nhóc học sinh yêu âm nhạc” nhưng tôi thay vì tiếp tục quản lí câu lạc bộ thì lại rời bỏ nó không lâu sau khi anh đi du học. Liệu anh có tát tát mắng vào mặt tôi vì đã không giữ đúng lời hứa của mình?

– Tú An.

Bảo Khánh từ đâu chen ngang vào cuộc trò chuyện giữa tôi và Minh Hoàng. Chị mặc một chiếc váy suông màu thiên thanh nữ tính, nở một nụ cười dịu dàng nhìn tôi. Tôi nhìn chị từ đầu đến chân rồi chợt nhớ lại ánh mắt hung hãn lúc đầu mà cảm thấy có chút rối loạn.

– Dạ?

– Thầy Quân gọi em, thầy ấy muốn duyệt lại một lần nữa.

Tôi nhìn Bảo Khánh rồi nhìn Minh Hoàng. Thằng nhóc đưa tay ý muốn nói là “chị cứ đi đi” rồi mỉm cười. Tôi nhìn nó bằng ánh mắt hối lỗi rồi đi cùng Bảo Khánh.

– Duyệt ở đâu hả chị?

– Ở phòng truyền thống.

Sau đó mọi thứ còn lại hời là âm thanh phát ra từ loa ở trên sân khấu.

Ngoài sân trường náo nhiệt bao nhiêu thì ở chỗ phòng truyền thống im lặng bấy nhiêu, chỉ cần đóng cửa là chẳng nghe thấy gì nữa. Bảo Khánh dặn dò tôi đợi Anh Quân một lát, anh bận một lát rồi sẽ qua ngay rồi cũng quay lưng đi thẳng. Tôi ngồi một mình trong phòng truyền thống nhìn quanh quẩn, đến thời gian trôi đi qua từng chuyển động của kim giây trên đồng hồ treo tường. Chờ mãi chẳng thấy anh đâu, tôi sốt ruột lôi điện thoại ra, tìm tìm một lúc rồi ấn nút gọi. Tiếng tút ngân dài trong điện thoại như đang thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. Đợi mãi anh cũng không bắt máy, tôi đứng ngồi không yên, nhìn lên đồng hồ cũng không thể biết được đã đến phần tiết mục của anh hay chưa. Tôi bất chấp đi thẳng ra sân khấu.

Phía dưới là cả một biển người còn trên sân khấu là Anh Quân đang song ca cùng Bảo Khánh. Theo tôi nhớ thì đây là tối lượt tôi đệm đàn cho anh cơ mà. Trong cái tờ phân công hôm nọ thì Anh Quân sẽ chỉ hát một bài thôi chứ. Làm sao... làm sao có thể...?

Tôi trần trối nhìn về phía sân khấu, có chút gì đó mà tôi không thể thốt lên được, có gì đó không cam tâm, có gì đó xuyên qua trái tim tôi. Một cảm giác hụt hẫng, một cảm giác nặng nề đè lên phía lồng ngực trái khiến tôi không thở được. Vậy là sao? Có phải là anh chọn Bảo Khánh? Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ khóc nhưng lúc này đây tôi có thể cảm nhận được khóe mắt mình ầng ậc nước. Tôi hít một hơi rồi chớp chớp mắt để những giọt nước mắt không có cơ hội rơi.

Tôi vẫn đứng đó nhìn về phía sân khấu. Ở chỗ tôi đứng tôi có thể nhìn thấy anh một cách dễ dàng và nhanh chóng nhất nhưng tôi không dám chắc rằng anh cũng sẽ nhìn thấy tôi dễ dàng như cách tôi nhìn thấy anh. Có phải sẽ là như vậy, sẽ là tôi thì lúc nào cũng nhìn về phía anh còn anh thì có nhiều hướng để nhìn về? Liệu trong một giây phút nào đó của cuộc đời, anh vô tình nhìn về phía tôi không? Hay có bao giờ anh có ý định kiếm tìm tôi trong biển người nơi ấy? Tôi giống như một con cá nhỏ bơi trong cái bể kính của riêng mình. Hạnh phúc, tự do và luôn luôn nghĩ rằng mọi thứ sẽ như thế cho đến mãi mãi sau này. Con cá nhỏ đang hạnh phúc với thế giới nhỏ của nó thì bỗng nhiên một ngày nọ một con cá khác xuất hiện trong bể, con cá đó nói rằng tất cả mọi thứ trong cái bể đó là của nó. Con cá mới khiến cá nhỏ cảm thấy tự ti về bản thân mình, khiến cá nhỏ cảm thấy nó giống như bị thả vào bồn cầu và đang phải gắng sức để đối chọi lại với xoáy nước của cái bồn cầu bẩn thỉu đó. Con cá nhỏ vùng vẫy, cố gắng để bơi ngược dòng nhưng rốt cục nó vẫn bị xoáy nước cuốn trôi. Một câu chuyện thật cảm động về con cá và cái bồn cầu.

Bài hát đang dần đi đến hồi kết thúc, học sinh rào rào vỗ tay. Anh Quân nắm tay Bảo Khánh cúi chào rồi sau đó cùng nhau bước xuống khỏi sân khấu. Họng tôi nghẹn đắng, khô khốc không nói nên lời. Mọi người vỗ tay rào rào, thằng cha MC lại vác cái micro nói nói gì đó mà tôi nghe không vào. Tôi cảm thấy mình giống như một nốt trầm trong bản nhạc toàn những nốt cao ấy. Có lẽ vì cao quá tôi với không nổi nên đã tự chọn cho mình một chỗ như thế. Tôi sợ mình sẽ hối hận vì sự lựa chọn ấy nhưng giờ thì tôi không biết nữa.

Tôi xong phần việc của tôi rồi, anh cũng đã xong tiết mục của mình, có lẽ công việc của tôi đến đây là chấm hết được rồi, tôi nên đi về thôi. Nghĩ ngợi tôi quay ra cổng rồi lại chạy đi tìm bọn bạn để bảo cho chúng nó rằng tôi chuẩn bị về. Hình như đây chỉ là một cái cớ, một cái cớ hoàn hảo để tôi có thể vô tình gặp được Anh Quân nhưng hình như có cớ thì cũng chẳng thể tạo nên cái vô tình hiếm hoi ấy. Tôi đi vòng quanh trường mà chẳng tìm thấy anh ở đâu hết. Cho đến khi tôi đến được chỗ mà chúng nó đang ngồi thì tôi cũng chưa thấy anh đâu cả, cũng không thấy Bảo Khánh đâu hết. Chắc hai người họ đi với nhau. Thôi nào Tú An, thực tế đi.

– Mày sao thế? – Lam đưa tay lên sờ trán kiểm tra.

– Tao á? Không sao. – Tôi chun mũi rồi cười híp mí tỏ vẻ mình ổn. Con người lạ lắm nhé, rõ ràng là rất buồn, rõ ràng cách đây mấy phút còn suýt nữa khóc, rõ ràng mọi thứ cứ như thể đang vỡ vụn ra, rõ ràng là đang rất không ổn, thế mà vẫn có thể trưng ra nụ cười tươi rói và tỏ vẻ như không có gì.

– Mà vừa nãy thầy Quân với chị Khánh lên hát đấy mày có thấy không? – Mai Chi hớn hờ khoe với tôi.

– À, lúc đấy tào tháo đang đuổi tao nên tao không thấy. Ha ha ha. Chắc là hay lắm nhỉ. – Tôi nói như thật.

– Nhìn cũng đẹp đôi phết. – Dương Thùy lên tiếng.

– À...ừ... à mà tao về trước nhớ. Có việc bận. – Nụ cười của tôi trở nên thiếu tự nhiên hẳn.

– Nhưng mà mày bảo là tí đi chung với bọn tao mà?

– Tao xin lỗi nhưng việc đột xuất mày ạ. Thôi tao đi trước nhé.

Chúng nó nhìn tôi bằng ánh mắt tiếc nuối. Gần đây hiếm khi nào mà chúng tôi tụ họp được đông đủ như thế cho nên bây giờ đi về tôi cũng cảm thấy có phần tiếc nuối nhưng ở lại với một tâm trạng bất ổn định thế này thì tôi không nghĩ là mình có thể vui vẻ được. Bước thật nhanh về phía cổng, MC vẫn thao thao bất tuyệt dẫn chương trình còn tôi thì cố gắng bước đi thật nhanh. Cảm giác bước chậm một chút nữa thôi là tôi sẽ mắc kẹt trong mớ hỗn độn này.

– An.

Một giọng nói vang lên làm giảm tốc độ của tôi lại. Ngay khi giọng nói đó vừa cất lên là tôi đã biết rằng dù có bước nhanh hay chậm thì tôi vốn đã sớm mắc kẹt trong những thứ đầu đầu như thế rồi. Anh Quân chậm rãi gọi tên tôi, khiến cho bước chân tôi chậm lại. Tôi bị phân tâm bởi tiếng nhạc phía bên trong sân trường cùng với tiếng gọi của anh nhưng rồi lại mau chóng bước tiếp. Thấy tôi không dừng lại sau tiếng gọi đó anh vẫn cố gắng gọi tên tôi.

– Tú An.

Tôi nhất quyết không dừng lại. Nói tôi buồn cũng được, nói tôi chán cũng không sao, mắng tôi điếc hay dọa dẫm tôi tôi cũng sẽ không dừng lại. Vì sao ư? Đơn giản là vì khi con người ta bị tổn thương thì họ sẽ chẳng còn quan tâm đến thứ gì khác ngoài vết thương của họ. Và tôi thì đang tổn thương đây.

Đi được một đoạn tôi quay lại nhìn, anh cũng quay lưng và đi về phía ngược lại. Bóng lưng anh xa dần cho đến khi anh quay vào trường. Ai cũng vậy cả thôi, ai làm mãi một việc thì cũng sẽ đều cảm thấy chán nản mà không muốn làm nữa, ngay cả níu kéo một người. Anh quay đi, có lẽ vì anh biết tôi sẽ không quay lại, có lẽ anh đã tìm được lối đi cho riêng mình. Còn tôi, tuy bàn chân vẫn bước đi nhưng đi về đâu thì tôi cũng không rõ nữa. Bạn có thể hiểu nỗi cảm giác bàn chân vẫn bước nhưng tâm trí thì mắc kẹt, bản thân thì phiêu du khắp mọi nơi còn trái tim thì bị kẹt lại giữa những ngã đường ngang dọc, giữa nhớ thương và từ bỏ, giữa một mớ bòng bong của cuộc đời. Cuộc đời tạo ra nhiều thắt nút để thử thách con người, còn tôi thì lại là một đứa rất kém trong việc gỡ rối, có lẽ chính vì thế mà tôi mới tiến thoái lưỡng nan như thế này, có lẽ vì thế nên tôi mới bị mắc kẹt trong chính tình cảm của mình. Ngay từ đầu, vẫn đều là do tôi đã tự chọn cho mình một con đường khó đi. Bởi tôi tưởng anh sẽ ở đó, sẽ giúp đỡ, sẽ giúp tôi đi hết con đường nhỏ hẹp ấy nhưng có vẻ tôi nhầm rồi.

Một buổi tối của một ngày cuối năm. Người người đi lại, xe cộ đông đúc, có tôi một mình mắc kẹt giữa bao nỗi niềm.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: VỆT MÀU.

Có người nói rằng hạnh phúc luôn ở xung quanh ta, nếu bạn chưa thấy thì hãy cố gắng kiếm tìm. Tìm hoài, tìm mãi, cứ tìm đi rồi thế nào cũng sẽ thấy thôi. Tôi đã tìm kiếm rất lâu, tìm rất nhiều vậy mà sao lại chẳng thấy? Tôi than vãn vu vơ với Hạ, nó buông cây bút chì trong tay xuống, nhìn tôi một cái tình queo rồi lại quay vào với bức tranh đang vẽ dở.

– Hạnh phúc tắc đường nên đến muộn. – Hạ ngừng lại một lúc rồi mới nói tiếp. – Hoặc gặp tai nạn chết rồi nó rồi cũng nên.

Tôi bật cười rồi lại chăm chú vào quyển sách đang đọc dở. Hôm nay là ngày 27 tết, trời khá lạnh, tôi rủ Hạ đi cafe giết thời gian. Chẳng hiểu tại sao tôi lại rủ Hạ chứ không phải một ai khác trong số bạn thân của tôi, có lẽ vì Hạ không quen biết Anh Quân. Buổi chiều hôm ấy tôi kể cho nó nghe về anh, về thứ tình cảm nửa mùa của mình nhưng có một điều mà tôi không kể đó là anh là thầy của tôi. Hạ chỉ biết đó là một người có đôi mắt màu nâu trong veo, có bóng lưng vững chãi đem lại cảm giác an toàn, có một bờ ngực ấm áp và người đó hơn tuổi tôi. Hạ ồ lên sau khi nghe tôi kể, thêm thắt một vài câu trêu chọc. Có đôi khi người ta cảm thấy dễ chịu với một người xa lạ đơn giản chỉ vì họ biết lắng nghe. Tôi cảm thấy dễ chịu với Hạ theo cách như thế.

– Thế mày thích thằng cha đấy bao lâu rồi?

– Từ năm lớp 10. Hình như thế, tao cũng chả nhớ là từ lúc nào của năm lớp 10.

– Đơn phương à? Tò tính chưa?

– Chưa, cũng không có cái ý định đấy.

– Ồ.

Hạ là thế, thờ ơ và rất rất phũ phàng nhưng đôi khi tôi lại thích cái tính cách đó của nó, thoải mái và không phải kiêng dè ai hết. Tôi thờ dài rồi tiếp tục nhìn vào quyển sách. Đọc này giờ mà tôi còn chẳng biết cuốn sách này nói về cái gì, tâm trí tôi cứ lơ lửng lơ lửng như ở trên mây. Mọi chuyện tối qua khiến tôi chẳng còn can đảm mà bước tiếp. Tôi không nhớ mình đã đi qua bao nhiêu ngã tư để về đến nhà, chỉ thấy trong đầu toàn những hình ảnh hai người họ trên sân khấu, họ hát, họ cười, họ nắm tay nhau. Chỉ cần từng đó thôi tôi cũng cảm thấy được sự tác động mạnh mẽ lên từng dây thần kinh cảm xúc của mình rồi. Cảm giác ấy không hề vui chút nào cả.

Hạ từ biệt tôi rồi về thẳng. Tôi nhìn theo bóng nó mới đi rồi cũng lững thững đi bộ về. Nhìn quang cảnh xung quanh mà tôi mới thấy thấm thía cái câu nói: “Ồ trong một thành phố càng phồn hoa, càng náo nhiệt bao nhiêu thì con người sống trong thành phố đó sẽ lại càng cảm thấy cô đơn lạc lõng bấy nhiêu.” Cô đơn là khi đứng giữa một chón đông người mà bạn vẫn cảm thấy chỉ có một mình. Tôi rút tai nghe từ trong túi, cắm vào điện thoại, chọn bài hát rồi ấn ‘play’. Đường phố nhộn nhịp nhưng tôi không nghe thấy tiếng còi xe, dòng người đông đúc mà tôi chẳng thể nghe được tiếng nói, tôi vẫn cười vẫn sống nhưng không cảm nhận được niềm vui. Hiện tại tôi chỉ nghe thấy lời bài hát hòa vào cùng với giai điệu cất lên trong tai nghe.

“... ”

When the rain starts falling

You are here with me

Through the night you are all I see

But as I come closer

You would disappear

So I know that you were never really here...”

Tôi đã từng đọc được ở đâu đó người ta nói thế này, “Yêu thầm một người cũng giống như đeo tai nghe và mở nhạc ở mức to nhất. Người ngoài thì thấy thật tĩnh lặng, chỉ có ta mới biết bên trong đang điên cuồng gào thét như thế nào.”

Trời lây phây vài hạt mưa, tôi vẫn bước đi, co rúm vào trong mớ khăn áo lòa xòa. Lời bài hát vẫn cứ tiếp tục vang lên đều đều. Mọi chuyện đến đâu thì đến, tôi chẳng thể làm gì cả, cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, bởi nếu một vấn đề có thể giải quyết được thì chẳng có gì cần phải lo lắng, mà nếu không giải quyết được thì lo nghĩ nhiều cũng chẳng giúp ích được gì, vậy tại sao lại phải tự làm khó bản thân như thế chứ? Nhưng có lẽ cái việc tự làm đau mình đã trở thành một bản ngã tự hình thành trong mỗi con người. Người ta cứ yêu thương rồi lại nghĩ ngợi nhiều, suy nghĩ nhiều rồi lại sinh ra nhiều phiền muộn rồi tự than vãn. Chung quy cũng chỉ là một cái vòng luân hồi luẩn quẩn giữa thương và nhớ. Cứ trách con người chỉ toàn làm tổn thương lẫn nhau nhưng thực ra cũng nhiều lúc bản thân tự làm đau mình đấy thôi, như tôi bây giờ chẳng hạn. Có những thứ dù ta không muốn nhưng chúng vẫn cứ xảy đến và tôi thì chẳng thể lường trước được điều gì sẽ xảy đến với mình.

Tôi hít hà cái không khí lạnh lẽo ấy rồi thở ra một lớp khói mỏng, đây là một trong những lí do tại sao tôi yêu mùa đông đến thế. Lớp khói đục mờ dần trong không khí rồi hoàn toàn tan biến mất như thể nó chưa từng xuất hiện. Tôi đẩy cửa bước vào nhà, đặt xuống cuốn sách rồi bắt đầu dọn nhà. Mẹ và chị dâu đi chợ từ sớm, lão anh trai thì cũng dắt xe đi luôn ngay sau khi mẹ và chị vừa ra khỏi nhà và thế là còn mỗi tôi ở nhà với một đồng thứ cần dọn dẹp.

Sau một hồi lẫn lộn mõi rã rồi cột sống tôi đã dọn xong được phòng ngủ, phòng bếp và tầng 3. Tôi còn phòng khách và tầng 4 nữa thôi là có thể hoàn thành xong công việc của mình mà đi ngủ một giấc cho đầy mắt, đó quả là một phần thưởng đáng để mơ ước vào ngày lúc này.

Tôi tiếp tục xách xô nước cùng với cái giẻ tiếp tục đi làm cái “nhiệm vụ cao cả” của mình. Đến khi tôi vừa lau dọn xong phòng khách thì cũng là lúc ông anh tôi đẩy cửa bước vào, đi theo sau còn có một người nữa, đó là Anh Quân. Kể từ sau buổi tối hôm ấy tôi chẳng nói chuyện với anh mà cũng chẳng có cơ hội để gặp bởi sau buổi hôm đó chúng tôi được nghỉ tết. Tôi không biết lúc bật điện thoại lên anh có thấy bao nhiêu cuộc gọi nhờ của tôi không nhưng anh đã không gọi lại, cũng không nhắn tin. Điều đó như một con dao cứa vào cái tôi của một đứa đang đơn phương, khiến cho bao nhiêu hy vọng giờ đều trở thành một màu sắc xám xịt của sự tự ti và tôi cảm thấy bị tổn thương. Hẹn tôi ở phòng truyền thống để tập duyệt lần cuối mà anh không đến rồi sau đó lại đẩy tiết mục lên thời gian sớm hơn 10’. Anh hoàn toàn có thể nói thẳng ra với tôi rằng anh không cần tôi đệm đàn nữa. Câu nói đó ừ thì công nhận rằng tôi sẽ buồn đấy, ừ thì tôi sẽ suy nghĩ nhiều hơn đấy nhưng thà rằng như thế còn hơn là bị “hắt cẳng” một cách bất ngờ như thế này. Tôi cũng muốn nói chuyện với anh lắm đấy, cũng muốn coi như không có gì xảy ra lắm đấy nhưng mỗi khi nghĩ đến điều đó là tôi lại không muốn gặp anh nữa. Con người ta khi bị tổn thương quá nhiều lại đâm ra ích kỷ và dờ hơi như thế đấy.

– Dọn nhà à? – Anh tôi đặt mũ bảo hiểm lên tủ giày rồi cười cười, rõ ràng là lão anh già lấy cớ ra khỏi nhà chỉ để trốn việc.

– Lên dọn nốt tầng 4 với em đi. Có mấy cái chậu nặng lắm, không bê được. – Tôi đứng đứng nhìn cái bản mặt đáng ghét của lão anh trai rồi quay lưng đi lên tầng. Đang đi như nhớ ra điều gì đó tôi lại quay lại nói thêm – Không làm em mách mẹ.

“Mách mẹ” là cái trò muôn thuở của tôi mặc dù hình như nó cũng dần trở nên rất vô tác dụng. Tôi cố tình không quan tâm đến sự hiện diện của Anh Quân mà hình như anh cũng chẳng thèm đoái hoài đến điều đó. Tất cả mọi việc mà anh làm từ khi đến là im lặng. Tôi có cảm giác như lúc anh mới đến, khuôn mặt vẫn còn rạng rỡ, vẫn vui vẻ, vẫn còn vương lại một nét cười nhưng từ khi trông thấy tôi gương mặt anh lại xị ra như nhúm giẻ khô để lâu ngày đem vớt vào chậu nước.

Lão anh tôi vốn cũng không định lên giúp nhưng nghĩ đến mấy cái đồng đồ to đùng mà tôi không bê được cũng đành lóp ngóp lên theo. Anh Quân, bây

giờ đang là khách của anh trai tôi, thấy thế cũng nói gót theo sau. Chúng tôi rờn rần lên tới trên tầng cao nhất, Anh Quân cũng phụ một tay đặt lại cái tủ trong phòng thờ, lão anh tôi thì sắp xếp lại cái đồng hồ khổng lồ của lão ấy, còn tôi thì lau chùi mọi thứ thật sạch sẽ. Cả ba người việc ai nấy làm, anh trai tôi và anh vẫn trò chuyện cười đùa đều đặn, duy chỉ có mình tôi là im lặng cặm cụi làm nốt phần việc của mình. Lau dọn xong hai người họ kéo xuống dưới nhà để nói tiếp mấy cái quái gì đó về công nghệ mà có cho tôi nghe cả buổi thì cũng chưa chắc rằng tôi sẽ hiểu được. Ngoài sân chỉ còn mình tôi. Mọi thứ đều gọn gàng và sạch sẽ, công việc của tôi coi như xong, tôi lúc này hoàn toàn có thể chạy một mạch xuống phòng và tự thưởng cho mình một giấc ngủ nhưng một vật nhỏ bé màu xanh xanh lấp ló ở góc sân đã thu hút sự chú ý của tôi, đó là một cái cây. Sân thượng nhà tôi không rộng lớn như nhà anh nên việc tạo một cái vườn cây không phải là chuyện dễ dàng. Mọi người trong nhà hay phải đi nhiều cộng thêm với việc không có thời gian nên chăm chút cho một cái cây quả thực cũng khá là khó chính vì thế nên nhà tôi chẳng trồng một cái cây nào cả. Lần cuối cùng tôi trồng một cái cây đó là năm lớp 8, nó đã chết khô do thiếu nước, tôi cũng quên mất là mình có một cái cây cho đến khi mẹ tôi dọn sân và phát hiện ra cái thân khô khốc của nó nên tôi đã rất bất ngờ khi nhìn thấy một cái cây có thể tồn tại trong góc sân nhà mình. Tôi tiến lại gần, cúi xuống để có thể nhìn thật kĩ cái thứ màu xanh đó, trong giây lát tôi thấy mình giống con robot Wall-E trong phim hoạt hình, cái cách tôi nhìn cái cây bé xíu nằm gọn lôn trong một hốc tường toàn đất cát bẩn thỉu chẳng khác nào con robot ấy lần đầu nhìn thấy cái cây. Đó là một cái cây xương rồng nhỏ, tôi không biết làm cách nào mà nó có thể lạc lối vào sân thượng nhà tôi và tồn tại cho đến khi tôi phát hiện ra nó. Cây xương rồng quả thực rất kiên cường, tôi không chắc rằng mình có thể mạnh mẽ được như cái cây ấy.

Tôi vội vàng đi tìm một cái bát nhỏ, đổ vào đó một ít đất, khéo léo đặt cây xương rồng vào đó, lèn đất thật chặt rồi tưới cho nó ít nước. Cây xương rồng nhỏ vừa vặn trong cái bát cũ kĩ màu đen trắng men, kích cỡ của chúng như thể là để dành cho nhau vậy. Ngồi ngắm nghía thêm một lúc tôi quyết định mang cả “chậu” xương rồng đó xuống.

Một lúc sau mẹ với chị dâu tôi về, Anh Quân vẫn mãi miết ngồi chơi game với ông anh tôi, hai người họ đã chuyển xuống chơi dưới phòng khách còn tôi thì ngồi thù lù một góc với cây bút chì và cục tẩy, mân mê tờ giấy. Ban đầu tôi vẽ một chậu xương rồng, thấy trông trải quá tôi lại vẽ thêm vài chậu cây khác nữa. Chẳng mấy chốc đã có một vườn cây trên trang giấy của tôi, đứng giữa vườn cây đó là một người con trai đang đứng quay lưng. Người ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng ấy chứ không thể thấy được đôi mắt anh. Tôi tí mẩn ngồi thêm thất từng chi tiết một vào bức tranh của mình, cái bóng đó dài từ bóng lưng đó sao mà gợi hình ảnh anh nhiều đến thế.

Mẹ và chị đã làm xong xuôi bữa trưa. Mẹ tôi ngó ý mời Anh Quân ở lại ăn cơm với gia đình tôi nhưng anh một mực từ chối, nếu không phải mẹ tôi nói rằng đã nấu nướng xong xuôi hết rồi thì có lẽ anh sẽ ra về thật. Còn tôi, thật sự từ đáy lòng tôi cũng không muốn anh về.

Anh ngồi xuống bàn ngay cạnh anh trai tôi và đó cũng là chỗ ngay đối diện tôi. Suốt cả bữa ăn tôi chẳng khác nào một con mắt lé, thật đấy, tôi không thể nhìn thẳng mà chỉ có thể nhìn lệch đi chỗ khác, tôi không muốn mình nhìn thấy ánh mắt ấy.

– À mà đợt vừa rồi trường tổ chức cái gì mà mày với con gà kia biểu diễn chung hả? – Ông anh tôi tiếp tục câu chuyện bằng một câu hỏi sau khi đã khiến mọi người cười bỏ ra bàn vì phi vụ tôi ngã chổng cò vào cái xô năm lớp 3.

Câu hỏi đó hoàn toàn không có gì gọi là khiêm nhã hay dụng chạm riêng tư nhưng nó lại giống như một mũi giao nhon chìa thẳng về những điều rắc rối mà tôi nghĩ cả tôi và Anh Quân đều không muốn nhắc đến.

– À có gì đâu, em chỉ nhờ An đệm đàn thôi mà. Nhưng chắc An không thích nên thôi. – Anh Quân cười nhẹ.

– À vâng. Em làm sao mà có cái vinh dự đấy. – Tôi đáp gọn lôn rồi cầm bát đĩa đứng dậy – Con mời mẹ, em mời anh chị. Con ăn xong rồi.

Tôi xách bảng vẽ và mấy cái bút đi lên sân thượng ngồi. Trước khi đi tôi còn nghe mẹ mắng loáng thoáng mấy câu. Tôi biết tôi cư xử như thế là không đúng nhưng thử nghĩ mà xem, lỗi là tại tôi hết à? Rõ ràng là anh hẹn mà không đến rồi còn đẩy tiết mục lên sớm 10' mà chẳng báo trước cho tôi và bây giờ thì anh nói như thể anh chẳng có dính líu tí nào đến cái chuyện quái quỷ này vậy. Không lẽ tất cả là tại tôi à? Là tại tôi đã nghe lời anh mà đến phòng truyền thống, là tại tôi lúc nào cũng đợi anh như một con cóc, là tại tôi đã không biết rằng cái tiết mục chết tiệt ấy đã được đẩy lên sớm hơn so với dự định. Nếu như vậy là có lỗi thì vâng, em là con cóc có lỗi và thường xuyên vô dụng như thế đấy ạ.

Mang bảng vẽ và bút lên đến nơi nhưng tôi chẳng còn muốn động tới. Tôi ngồi tựa mình vào thềm cửa, cảm giác này là gì nhỉ? Mà thôi quên đi, tên gọi của nó đâu còn quan trọng nữa. Tôi thực sự rất ức, ức phát khóc mà không thể làm gì.

Ngồi thêm một lúc, lúc tôi quay ra đi tìm bút và bảng vẽ thì đã có một bóng người đứng sừng sững từ bao giờ khiến tôi giật mình. Anh đứng đó, hai tay nhét túi quần, gương mặt ấy càng trở nên đáng ghét sau những gì vừa xảy ra. Tôi nhìn anh căm ghét, bao nhiêu nỗi buồn bực và cả những suy nghĩ ngốc xít tít gì gì đó về bản thân giờ này đều chìm ngấm trong cơn tức. Tôi dám chắc rằng mình chưa từng giận một ai theo cách kinh khủng như thế. Tôi quay đi coi như chẳng có ai ở đây cả, tiếp tục bới tìm trong đồng giấy khu vườn mà mình đang vẽ dở nhưng tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

– Đây. – Anh chìa ra trước mặt tôi một bức tranh có những cái cây, đứng giữa khu vườn ấy là một bóng người cao lớn, bóng lưng ấy cũng cao lớn lênh khênh nhưng lại vô cùng trống trải và lạnh lẽo.

Tôi đưa tay nhận lấy tờ giấy mà chẳng nói một lời. Dem nó gắn vào cái bảng nhỏ rồi đặt lên đùi, tôi quay ra gọt nhọn cây bút chì rồi sau đó tiếp tục tỉ mẩn.

– Em làm tôi phát bực. – Anh Quân cúi kính ngồi phịch xuống cạnh tôi.

Tôi mặc kệ không đáp cũng không làm gì hết. Lời nói của anh giống như một làn gió thoảng, hoàn toàn vô tác dụng đối với cơn giận trong lòng tôi.

– Nay, em có nghe thấy gì không thế?

Tôi không trả lời.

– Sao buồn thế?

Tôi mặc kệ.

– Sao không nói gì? Ngày thường em giờ cái buồn lắm mà, giờ tôi ngồi nghe em giải thích thì lại cảm như hén thế hả? – Anh cao giọng.

Tôi vẫn chẳng có vẻ gì quan tâm đến những lời anh nói và cả cái thái độ tức tối của anh nữa. Anh muốn tôi giải thích, tôi biết phải nói sao cho vừa ý anh bây giờ? Nói rằng tôi có lỗi còn anh thì không hay là ngược lại? Xin lỗi nhưng lòng tự trọng của tôi không cho phép bản thân mình chịu đựng thêm bất kỳ một chút bất công nào nữa. Nét chì trên giấy ngày càng đậm và rõ nét thể hiện cho sự bức tức của tôi đang đặt hết lên từng nét chì hằn lên trang giấy.

Thấy tôi vẫn cứng đầu không chịu hé răng nửa câu Anh Quân bắt đầu cáu. Anh giật lấy cây bút chì trong tay tôi rồi quất to khiến tôi giật mình mà bật khóc.

– EM XIN LỖI MỘT CÂU THÌ CHẾT À?

– Vâng vâng em có lỗi em xin lỗi thầy được chưa? – Mắt tôi ầng ậc nước. Tôi nói như gào lên. Nước mắt cũng như bao nhiêu cảm xúc cùng tràn khỏi khóe mắt. – Ngay cả khi bây giờ thầy bắt em xin lỗi em cũng chẳng biết tại sao mình lại phải làm như thế. Buổi tối hôm đấy thầy không cần đem đàn thì có thể nói thẳng một câu với em, thầy đâu cần phải làm như thế.

Anh ngây người khi thấy tôi khóc rồi lại nhủ mày.

– Nếu không cần tôi đã nói thẳng với em. Thế rốt cục tối hôm đấy em đã đi đâu? Rồi cả lúc sau cùng tôi gọi em cũng không quay lại nữa là thế nào?

– Thầy hỏi thế là sao? Thầy đã nói là hẹn em tập duyệt lần cuối ở phòng truyền thống rồi sau đó lại chẳng đến, em gọi điện thầy cũng chẳng thèm bắt máy, cũng chẳng thèm báo cho em biết tiết mục bị đẩy lên sớm.

– Khoan đã. Tôi hẹn em duyệt lần cuối ở phòng truyền thống khi nào?

– Không phải thầy bảo chị Khánh báo cho em à? Thầy đã không đến thì thôi ít ra cũng nên báo với em một câu hoặc ít nhất cũng nên nghe điện thoại. Đẳng này không những thế thầy còn cư xử như kiểu người có lỗi là em vậy.

Anh Quân im lặng, về mặt đảm chiều. Anh hạ giọng định nói gì đó nhưng những câu từ ấy lại trở thành im lặng. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm sau khi đã giải tỏa hết nỗi buồn bức ngốn ngang trong lòng nhưng bù lại là một cảm giác hoang mang vô định. Anh vẫn ngồi đó không nói gì, bàn tay vẫn nắm chặt cây bút chì của tôi mà hình như anh cũng không có ý định đưa lại cho tôi cái bút đó. Nước mắt tôi vẫn chảy thành từng dòng, đó không chỉ là nước mắt thông thường, đó còn là cái “thích” ngốc nghếch của tôi, là những ngốn ngang trong lòng có lẽ đã tích tụ được từ lâu nên mới dễ dàng rơi đến vậy. Tôi gọi đó là những giọt buồn. Anh đưa tay lên định lau đi hai hàng nước đang làm nhòe mắt tôi nhưng hình như tôi vẫn cảm thấy bức bối khi bị cư xử bất công nên đã đẩy bàn tay anh ra rồi lại tự quẹt ngang một lần nữa. Hành động của tôi mang dáng dấp của một sự bức bối cáu kỉnh. Anh ngồi đó, đôi lông mày khẽ nhíu lại nhìn tôi còn tôi thì ngồi nhìn đi chỗ khác, chỗ nào cũng được miễn không phải ánh mắt ấy.

Anh đi xuống dưới nhà, không một chút tiếng động, tôi ngây người nhìn theo một cách kì cục. Ngồi thêm một lúc tôi cũng thu dọn đồ đạc gấp gọn gàng rồi đi xuống phòng, lục tìm một cây bút khác rồi ghi thật ngay ngắn ở góc tranh vài chữ: “Con người của nắng”. Tôi không thích nắng bởi khi tôi chạm vào nắng thì đó chỉ là chạm vào khoảng không, tôi không thể chạm vào nắng, cũng giống như anh, tôi cũng chẳng thể nào chạm được vào tâm hồn anh. Tôi trầm mặc trong không gian của riêng mình nhưng lớn vồn đầu đây vẫn lại là hình ảnh của ai đó. Tôi đã từng tự hỏi mình rồi chuyện này sẽ đi đến đâu? Có lẽ đây là câu trả lời, một kết thúc từ từ cho thứ tình cảm mà có lẽ ngày từ ban đầu không nên được tồn tại.

Lúc tôi xuống nhà dưới thì anh vẫn ngồi đó, mẹ tôi đang trò chuyện với anh, tôi định sẽ đi xuống nhưng rồi lại xoay người đi lên. Mấy ngày tiếp theo đó tôi chỉ mãi mê theo mẹ và chị đi hết chợ hoa này đến siêu thị kia lo mua sắm đủ mọi thứ đồ chuẩn bị cho tết. Đầu óc tôi cũng cứ quay lơ lơ chẳng còn trống lúc nào để mà nghĩ đến anh nữa.

Sáng ngày 30 tết, đường phố Hà Nội trở nên tĩnh lặng và vắng vẻ, mọi người đều về quê ăn tết, tụ họp gia đình, bỏ lại Hà Nội chông chênh. Hà Nội những ngày tết thật không giống với Hà Nội ngày thường chút nào, thay vào cái vẻ xô bồ nhộn nhịp thường ngày lại là một Hà Nội cổ kính trầm mặc, dù lạnh lẽo nhưng lại có một sức quyến rũ không tưởng. Tôi dậy thật sớm, tôi muốn tận hưởng từng khoảnh khắc trong cái ngày cuối năm này. Mới sáng ra khi mẹ tôi đang ngồi pha một ấm trà thì có điện thoại gọi đến, tôi đứng tưới mấy chậu hoa nên cũng chẳng quan tâm lắm. Một lúc sau mẹ gọi mấy anh chị em tôi xuống rồi thông báo.

– Tối mấy đứa qua bên nhà bác Lâm nhé, bác ấy vừa gọi điện mời cả nhà mình ăn tất niên mà lâu rồi mẹ cũng bận quá chưa có sang bên đó chơi với hai bác được.

– Con tưởng nhà mình phải làm xong cơm cúng chứ ạ? Bây giờ nhà mình còn chưa làm gì thì làm sao mà tối kịp sang bên đó? – Tôi lên tiếng bởi tôi không biết mọi chuyện sẽ như thế nào nếu như gặp Anh Quân.

– Không sao đâu ạ, mẹ với An cứ đi đi để hai vợ chồng con ở nhà lo được rồi mẹ ạ. – Anh tôi ôm một đồng sách báo đi từ trên gác xuống.

– Ừ thế cũng được. Thế hai đứa ở nhà lo cơm nước xong sang luôn bên đấy nhé, năm nay thấy bác Lâm bảo sẽ rủ nhà mình đi xem pháo hoa nữa mà.

Tôi còn chẳng kịp nói gì thì mẹ đã lên gác dọn nốt đồ đạc và chuẩn bị đi chiều đi. Đúng 6h mẹ gọi một cái taxi để sang bên Back In Time, khoảng nửa tiếng sau hai mẹ con đã đứng trước cửa nhà anh. Năm ngoái tôi nhớ rằng tiệm cafe còn mở cửa cả đêm 30 để đón khách nhưng năm nay anh lại cho

nhân viên nghỉ tết chứ không bắt mọi người trực ca như tết năm ngoái.

– Cháu chào bác. – Anh Quân chạy ra mở cửa sau khi nghe thấy tiếng chuông cửa. Anh lễ phép chào mẹ tôi rồi đưa tay ra xoa đầu khiến đầu tôi trở thành một cái đồng rối bù- Chào nhóc.

– Vâng. – Tôi thì tròn tròn mắt nhìn anh như đứng rồi.

Tôi cũng lễ phép chào hai vợ chồng bác Lâm khi thấy hai bác đang trong bếp. Khi thấy người lớn đang nói chuyện say sưa thì anh lại khều khều tôi chỉ chỉ lên gác. Tôi nhìn anh dè chừng nhưng cũng đặt con mèo béo xuống đất rồi đi theo. Leo học bơi mới lên đến tầng trên cùng. Anh thì đi vào phòng piano còn tôi thì ngây người khi nhìn thấy khu vườn của anh. Ở đó có thêm rất nhiều chậu cây mới trồng. Đó là một chậu Cẩm Chương đỏ viền trắng ở một góc sân, là một khóm cây hoa Bạch Trà được đặt trên bệ cửa, còn có cả một giàn hoa giấy um tùm hoa lá và một đồng cây lá khác mà tôi không biết. Tôi ngẩn người trước khung cảnh ấy. Anh nhẹ nhàng lách qua chỗ tôi đứng rồi nhét hai tay vào túi quần, khoe miệng khế cong tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp. Từ chỗ tôi đứng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh. Cảnh tượng này khiến tôi nhớ về bức tranh của mình.

– Đẹp không? – Anh hỏi.

– Thầy hỏi em ạ? – Tôi ngu ngơ đáp lại.

– Không lẽ tôi tự hỏi mình? =’= Mà tôi nói bao nhiêu lần rồi, đang ở nhà chứ không phải ở trường.

– À vâng, em xin lỗi.

– Có phải em cảm thấy không vui?

Anh nói mà không quay lại. Lúc ấy sao mà tôi cảm giác anh đứng xa thế.

– Dạ?

– Có phải em luôn cảm thấy rằng tôi bắt công với em?

– Là...sao..ạ? – Tôi lắp bắp chẳng hiểu gì.

– Nhìn em thế này đến tôi cũng nghĩ mình lại đang chèn ép làm khó em rồi.

– Em không hiểu?

– Vườn đẹp không? Tôi mới sửa lại đấy. Tôi làm trong 3 ngày thôi.

– 3 ngày ạ?

– Ừ. – Anh quay lại nhìn tôi khẽ cười. – Thôi vào phòng piano tôi chỉ em cái này.

Tôi lật đật đi theo anh trong lòng tự hỏi liệu nãy tới giờ nụ cười ấy có luôn ở trên môi anh? Anh nhẹ nhàng ngồi xuống một bên ghế rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

– Em còn nhớ bài “Aye” không?

Tôi gật gật như con ngựa mà ngẫm lại thì từ nãy tới giờ tôi hành xử có khác con ngựa là bao. Anh bật cười rồi lấy ra một tờ giấy và cây bút chì mà hình như-là-của-tôi.

– Tôi có sửa lại một chút ở khúc cuối. Em thử chơi đi xem nào.

– Thôi nhạc của thầy thì thầy chơi đi em biết đâu được.

– Thôi được rồi.

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên phím đàn, chẳng phải đợi lâu để có thể nghe thấy tiếng nhạc cất lên trong veo mà nhẹ bằng. Lại là một bài nhạc nữa anh tự sáng tác, anh đáng lẽ nên là nhạc sĩ chứ không phải thầy giáo. Tôi bất chợt nhớ lại một bản nhạc mà anh cũng đã từng sác tác trước đây, đó là bài “Love You”, bản nhạc anh dành riêng cho Bảo Khánh. Nếu trước kia tôi vô cùng thích âm điệu của bài nhạc đó thì bây giờ tôi lại càng cảm thấy thích bài “Aye” hơn. “Aye” mang một giai điệu khó đoán và ngọt ngào chân thật hơn là “Love You”, “Love You” tuy giai điệu ngọt ngào bay bổng nhưng hình như vì nó được dành tặng Bảo Khánh nên tôi dần chẳng thích nó nữa. Tại sao tôi phải thích một bản nhạc không thuộc về mình?

– Phần này tôi thêm một vài nốt trầm nữa, em học thuộc lại đi nhé.

– Để làm gì ạ?

– Em quên là tôi tặng em cái bài này rồi à?

Tôi im lặng, đơn giản vì chẳng biết mình nên nói gì.

– Xin lỗi.

Tôi giật mình nhìn anh khó hiểu.

– Đừng nhìn tôi như thế. Xin lỗi vì hôm ở trường, tôi đã cư xử không phải. Bài nhạc này tặng em luôn đấy, mặc dù tôi đã nói là cho em nhưng tôi nghĩ em vẫn nghĩ nó không phải của em.

– Cho em thật á?

– Ừ.

– Thật?

– Tôi đùa em làm gì – Anh nói chắc nịch.

Tôi bất giác mỉm cười. Cảm giác giống như mọi tụi hờn đều tan biến hết, cảm giác giống như mùa đông đang dần tan ra còn những nụ hoa ngoài kia thì nở hết. Cảm giác đó gọi là gì nhỉ, hạnh phúc chăng?

– Này mấy cái đĩa kia đâu rồi có xuống ăn không thì bảo? Đến ăn cũng phải gọi nữa hay là chúng mày nhịn hết đi nhé. – Giọng lão anh trai tôi oang oang như vịt đực.

– Anh gọi anh tọng hết cả đồng đấy đi xem nào. Đố kẹo luôn. – Anh Quân thông dong đi về phía cửa cũng gào lên đáp lại.

Tôi ngẩn người ngồi nhìn những phím đàn trắng tấp đặt đều nhau, trong đầu rõ ràng là chẳng có một suy nghĩ gì cả nhưng tôi vẫn thần người ra, có lẽ là vì tôi vẫn chưa tin được chuyện anh tặng tôi một bản nhạc là thật. Có lẽ đây là một món quà tạ lỗi, anh tặng nó cho tôi có lẽ chỉ đơn giản vì nó là một lời xin lỗi. Nhưng dù vậy tôi rất thích bản nhạc ấy, thích hơn cả “Love You”.

– Con gà kia mày có xuống không hay để tao trải thảm mời mày mới chịu xuống hả? – Tiếng của lão anh già làm tôi giật mình.

– Từ từ. – Tôi gào lên rồi cũng mau mau chóng chóng xuống tầng dưới.

– Mày làm cái gì mà mãi không xuống thế? Ra dọn bát đĩa ra đi còn gì nữa. – Ông anh tôi nổi máu đánh đá.

– À em bảo An dọn mấy tờ nhạc phổ ấy mà. – Anh Quân đứng ra bênh vực, nháy mắt với tôi ra hiệu. – Dọn xong chưa thế?

– Dạ chưa xong ạ, còn mấy tờ giấy. – Tôi lắp bắp.

– Ờ thôi không sao lát lên dọn nốt sau cũng được. Vào ngồi đi thôi.

Mọi người lục đục ngồi vào bàn, tất cả quây quần bên mâm cơm như một gia đình thực thụ. Tôi nhớ năm ngoái gia đình bác Lâm cũng mời gia đình tôi sang ăn tất niên như thế này, cảm giác của tôi lúc này và lúc ấy cũng chẳng khác nhau là bao.

– Con mời hai bác, con mời mẹ, em mời anh chị. – Tôi vui vẻ mời mọi người.

Tiếng bác Lâm cười, tiếng mẹ tôi và bác Lâm trò chuyện, tiếng lão anh tôi đang huyền thuyên về một điều gì đó, chị dâu tôi thì ngồi kể chuyện cười. Khi tất cả vừa cảm thấy lên thì có tiếng chuông cửa, vừa lúc bác Lâm đứng dậy đi lấy giấy ăn tiện đường bác mở cửa luôn. Cửa vừa mở tôi đã nghe thấy tiếng bác cười lớn.

– Ôi bác cứ nghĩ con không tới cơ. Thôi vào đây đi, vào ăn luôn với nhà bác. Hôm nay nhà bạn bác sang chơi nữa cơ mà con cứ lên đi mọi người vào ngồi hết cả rồi.

– Dạ vâng. – Tiếng dạ nhỏ nhẹ mà vô cùng quen thuộc khiến tôi có chút hoang mang.

Tôi nắm chặt đũa nhìn chăm chăm về phía cửa bếp, trông ngóng xem đó có phải người mà tôi đang nghĩ đến hay không. Tiếng bước chân rõ dần, tiếng hai người họ nói chuyện cũng lớn hơn và rồi cái lo sợ trong tôi cũng lớn dần theo những âm thanh nhỏ nhất đó. Người con gái ấy xuất hiện bên cạnh bác Lâm trong bộ váy dài quá gối màu hồng nhạt, chiếc áo nắng tô màu be tôn lên dáng người của cô ấy.

– Cháu chào bác ạ. – Bảo Khánh nhẹ nhàng mỉm cười điểm mặt tất cả mọi người ngồi trong phòng.

– À đây là Bảo Khánh, bạn gái của Anh Quân mới từ nước ngoài về, hôm nay mới có dịp giới thiệu cháu nó cho bà. – Bác Lâm đi theo sau tươi cười giới thiệu với mẹ tôi rồi quay về nói với Bảo Khánh. – Đây là bạn thân của vợ chồng bác và gia đình bác ấy.

– Dạ vâng cháu chào bác ạ.

– Hóa ra đây là cô bạn gái của cháu hả Quân? Gần đây bác có nghe mẹ cháu kể nhiều đến Bảo Khánh. Mà trông Khánh quen nhỉ, nhìn rất giống cái Chi bạn của An đấy. – Mẹ tôi cười với bác Lâm.

Từ này giờ chuyện diễn ra dường như chỉ là chuyện của người lớn và Bảo Khánh còn bốn đứa chúng tôi mỗi người một biểu cảm. Anh Quân thì tròn tròn mắt kinh ngạc, anh trai tôi thì nháy nháy Anh Quân ý muốn nói là có bạn gái mà giấu, chị dâu tôi thì cười phụ họa rồi thêm thút vào mấy câu trêu Anh Quân còn tôi thì cố kéo bộ mặt của mình lên cho giống như là đang cười. Bảo Khánh cời áo khoác rồi vắt lên ghế một cách rất tự nhiên rồi ngồi vào bàn ăn và đương nhiên là chị ta sẽ ngồi xuống cạnh chỗ của Anh Quân rồi. Suốt cả bữa ăn câu chuyện chỉ xung quanh vấn đề của Anh Quân và Bảo Khánh. Mẹ tôi hỏi thăm rất nhiều, anh trai tôi cũng vậy còn chị dâu tôi thì hôm nay hình như sức khỏe không tốt nên có vẻ kiệm lời hơn. Còn tôi thì chỉ ngồi ăn như một con lợn, một con lợn bất cần đời, ăn như thể đây là lần cuối được ăn, như thể sắp bị người ta đem ra xọc tiết. Bảo Khánh bỗng dưng được trở thành tâm điểm thì cười rất nhiều, chị có vẻ rất hạnh phúc, khoác tay Anh Quân cười cợt rất tự nhiên và kể về chuyện ngày trước. Còn anh thì ngồi im, đôi lúc cười lấy lệ nhưng mà cũng chẳng lên tiếng.

Người ta thường hay bảo rằng :”Im lặng có nghĩa là đồng tình.”

Trong trường hợp này thì anh chẳng nói gì, từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười. Tôi cảm thấy trong lòng mình cứ ngồn ngộn nên muốn ăn thật nhiều để cho những cảm xúc ấy trôi tuột đi. Bây giờ thì cái cảm giác lúc ở trên phòng đàn hoàn toàn bay biến đâu mất, để lại tro bụi mình tôi xụi lơ không biết nên khóc hay cười, chẳng ra đâu vào với đâu. Tưởng rằng như thế đã là khổ sở cùng cực nhất rồi nhưng tôi đã nhầm, trái tim tôi như rụng xuống khi nghe thái câu hỏi của mẹ.

– Thế bao giờ hai đứa định cưới?

Câu hỏi ấy khiến tôi cắn cả vào lưỡi. Đau nhưng không dám hét lên.

– Dạ chúng cháu cũng chưa biết ạ. – Bảo Khánh trở về với hình ảnh một cô gái e thẹn ngại ngùng đáp lời mẹ tôi.

– Ở thế giờ còn chưa biết thì bao giờ mới định biết? Giới trẻ bây giờ khó hiểu thật đấy. Anh Quân, cháu định thế nào?

– Chắc là không bao giờ ạ. – Anh thân nhiên gấp một đồng mực bỏ vào bát tôi. (Làm như bát tôi nó chưa đầy ý =’= Định biến tôi thành lợn thật chắc.)

– Đấy bà xem, tôi nói rồi mà. – Bác Lân gấp một miếng cá bỏ vào bát mẹ tôi rồi thở dài. – Làm mẹ thì chỉ mong cho con mình yên bề gia thất, mong có một đứa cháu nội. Tôi có mỗi cái thằng này là con trai, tôi không lo cho nó thì lo cho ai mà cứ hễ khi nào nhắc là nó lại giờ chúng thế đấy. Nó có chịu hiểu cho tôi đâu.

– Bác cứ kệ nó, bao giờ nó chán thì tất nhiên phải vào “chuồng” thôi. – Anh tôi hà hê.

– Mày thì biết gì. – Mẹ tôi lườm. – Chúng mày thì bao giờ mới chán, 60 tuổi à hay là 80? Lúc đấy thì mấy ông già bà già này cũng thẳng cu thiên rồi nhé. Vớ vẩn, còn cái mặt anh nữa đấy, nghĩ lấy vợ rồi mà ngồi đấy cười nó à.

Mọi người thì cứ rôm rả còn tôi thì ngồi thương tiếc cho cái lưỡi của mình, đau lưỡi mà không thét lên được nước mắt cứ đầy lên.

– Sao mà nhẫn thế? – Chị dâu thấy tôi nhăn nhó nhí nhí như sắp khóc thì quay sang hỏi thăm.

– Em cắn vào lưỡi.

– Đâu là ra chị xem nào?

Tôi há miệng to rồi đưa lưỡi của mình ra. Chị tôi nhìn nhìn một lát rồi cau mày.

– Chảy cả máu rồi đấy này.

Cái lưỡi của tôi đã tạm thời làm gián đoạn cái đám cưới nào đó của ai kia. Nghĩ mà muốn khóc.

– Mau mau uống nước đi. Đứa nào mang mặt ong hay đá ra đây. – Bác Lân chỉ chỉ Anh Quân

Anh đứng lên, rút tay khỏi tay Bảo Khánh để đi lấy đá. Hóa ra này giờ tay anh ở trong tay Bảo Khánh? Từ này tới giờ họ nắm tay nhau? Vậy mà có lúc tôi nghĩ mình cũng có cơ hội cơ đấy. Giọt nước mắt nóng hổi trào ra, theo đường gò của gương mặt mà lăn xuống.

– Ăn cho lăm vào để cắn vào lưỡi ý. – Anh tôi mắng. – Ăn gì như lợn.

– Đau lắm à? – Chị dâu nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng.

Tôi gật gật, nước mắt vẫn cứ chảy.

– Đá đây. – Anh Quân mang ra cả một khay đá. Anh tiến tới chỗ tôi ngồi rồi tự mình cúi xuống cầm lấy một viên đá. – Há miệng ra.

Tôi nhìn anh rồi chìa tay ra.

– Ờ ự em àm(Đề tự em làm) – Tôi nói.

– Há ra. – Anh vẫn nhất quyết không chịu đưa đá cho tôi.

– Ư em àm ược ời, ông àn ày ài oan tâm. (Tự em làm được rồi, không cần thầy phải quan tâm).

– Nhanh lên không đá tan hết rồi. – Bảo Khánh lên tiếng.

Anh Quân ngậm ngùi đưa cho tôi khay đá, mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt tôi đầm đìa nước mắt..

– Lần sau ăn từ tốn thôi.

– Con thôi ạ. Con mời bác, con mời mẹ, em mời anh chị. – Tôi đứng lách qua một bên để đi ra chỗ khác. Viên đá trong miệng lạnh buốt làm lưỡi tôi tê cứng lại, nói được bấy nhiêu một cách đầy đủ về âm ngữ thôi cũng là một điều quá tuyệt vời rồi, tôi không mong mình sẽ nói thêm cái gì nữa. Chỉ có điều, viên đá buốt lạnh khiến lòng tôi cũng lạnh theo, não tôi cũng như tê liệt. Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Đến cái ngày cuối cùng của năm rồi mà vẫn không thoát đen, số mình đúng là số con bọ. Mà giả sử họ cưới nhau thật thì sao? Tôi thật sự không biết mình sẽ ra sao nữa. Có lẽ là tôi sẽ biết thân biết phận đẹp qua một bên chúc phúc cho họ, dẫu sao tôi cũng chỉ là người đến sau, tôi thì có là gì, đâu đủ quan trọng để chen chân vào cuộc đời anh. Tôi ngồi xuống ghế sofa, nhắm mắt lìm dìm để không ai hỏi chuyện mà cũng không phải nghĩ gì nữa. Nhiu béo từ đầu nhảy tót vào lòng tôi ngồi, nó cọ cọ cái mũi ẩm ướt vào lòng bàn tay tôi, cái lưỡi ram ráp liếm liếm đầu ngón tay rồi nó cọ cái “đầu bông” của nó vào tay tôi. Tôi thờ dãi ngồi thẳng dậy vuốt ve con mèo béo lười biếng. Cứ nghĩ đến Bảo Khánh và Anh Quân, lòng tôi lại trùng xuống, trái tim bên lồng ngực trái như bị ai đó bóp chặt, cảm giác bức bối khó chịu vô cùng.

– Đờ chưa An?

Khi mọi người đã dọn hết bàn ăn thì tất cả mặc đồ chuẩn bị xuống phố, Bảo Khánh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tôi quan tâm khiến tôi có chút giật mình.

– Dạ... cũng đờ đờ rồi ạ.

– Ư, em hay được anh Quân quan tâm nhỉ? Em cũng rất thích đứng không?

Câu hỏi kia làm tôi lạnh toát từ gót chân đến đỉnh đầu. “Thích”? Ý chị là sao? Là thích được quan tâm hay là cũng thích anh? Ánh mắt Bảo Khánh như xoáy sâu vào cái bí mật động trời của tôi, nụ cười nửa miệng khiến tôi gai người. Tôi kinh ngạc nhìn chị, con người tưởng chừng mang dáng dấp của một thiên thần dịu dàng hòa nhã thì giờ đây ở trước mắt tôi lại chẳng hề có thiên thần nào cả. Hóa hoàn chẳng là thiên thần rụng cánh.

– Chuẩn bị đi thôi. – Anh Quân đi một mạch từ trên gác xuống, lời tuột cánh tay Bảo Khánh kéo đi, bỏ lại mình tôi vẫn còn đang sợ hãi ngồi trên ghế, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay Bảo Khánh gọn gàng trong tay Anh Quân. Tôi thờ hất ra, vò vò cái đầu con mèo, cố gắng nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười. Chưa bao giờ trong đời nụ cười của tôi lại nặng trĩu như thế.

– Mày đi được không đấy? – Anh tôi ầy đầu tôi một cái hỏi. Tôi nhú mày nhìn lên rồi gật gật một cách yếu ớt.

Đến khoảng 11h30 tất cả mọi người gồm gia đình tôi, gia đình bác Lâm và chị bảo Khánh cùng ngồi trên tầng thượng của một quán cafe ở bờ hồ. Mọi người cùng nhau cười nói vui vẻ bàn tán chuyện phiếm còn tôi thì ngồi im một góc nhìn cốc sinh tố đã voi 2/3 của mình. Anh Quân đang đứng cùng Bảo Khánh ở chỗ lan can, hai người họ đứng ncalj nhau trông mới đẹp đôi làm sao, tôi có tư cách gì mà xen vào? Tôi thì có gì mà dám mơ mộng mình với Anh Quân? Hoàn toàn chẳng có gì. Ngay từ đầu vẫn là tôi cố chấp, vẫn là tôi bướng bỉnh ngang ngạnh, là tôi ấu trĩ để con tim mình rong ruổi chạy theo anh để rồi chạy hoài chạy mãi thì ngã nhào. Tôi như người đi trên sa mạc lâu ngày nhìn thấy hình ảnh lấp lánh của nước nhưng khi chạy lại gần thì ở nơi đó chỉ toàn là cát khô, còn anh giống như dòng nước mát khiến tôi làm tưởng. Đó người ta gọi là hiện tượng ảo giác ốc đảo trên sa mạc. Tưởng rằng vậy nhưng thực ra không là không có thật. À ừ thì đúng rồi, ảo giác mà, đã là ảo giác thì có thật bao giờ đâu. Ngay lúc này tôi chỉ muốn về nhà và ngủ một giấc, sáng mai dậy tôi sẽ coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra hoặc đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ kinh khủng mà tôi chẳng bao giờ muốn gặp lại nó lần hai.

Những tia pháo hoa lóe sáng trên bầu trời rồi tắt lịm như những vệt màu của sự hy vọng trong tôi, đẹp đẽ, lấp lánh nhưng rồi vụt tắt rất nhanh. Bầu trời đêm lại nuốt lấy tất cả, bao gồm cả những tia pháo hoa đẹp đẽ lấp lánh ấy, chúng chỉ đẹp khi xuất hiện vào ban đêm và trở nên mờ nhạt khi mặt trời lấp ló sau những đám mây. Mọi người đều hướng lên trời để chiêm ngưỡng vẻ đẹp chớp nhoáng ấy, họ trầm trồ khen ngợi, họ quay phim chụp ảnh, họ chỉ cho nhau xem, họ cười nói với nhau. Còn tôi khác hẳn với tất cả mọi người, tôi nhìn những tia pháo hoa đẹp đẽ ấy một cách lãnh đạm, chẳng ai có thể tìm thấy một tia thích thú trên khuôn mặt tôi, đơn giản vì tôi không hề lấy làm thích thú, tôi không vui. Pháo hoa có đẹp thế chứ đẹp nữa tôi cũng không thể nào mà vui cho nổi. Tôi đã quá mệt khi ứ giữ mãi nụ cười trên mặt, đây là lúc cho tôi quay trở về với tâm trạng thực của mình, bởi mọi người xung quanh đều đang ngược mắt nhìn lên bầu trời, sẽ không ai để ý tới nét mặt của tôi, như vậy tôi buồn sẽ dễ hơn. Nhưng tôi đã làm, một khi đã quay trở về với tâm trạng buồn ừ dột thì sẽ rất khó để có thể cười lại như trước và thế là tôi gục đầu vào vai mẹ già vờ ngủ, tôi không muốn bị tra hỏi về đôi mắt đỏ hoe của mình, tôi không muốn Bảo Khánh dùng con mắt ấy để nhìn tôi hiện tại. Và thế là tôi ngủ trên vai mẹ.

Tạm biệt năm cũ. Năm cũ qua đi chớp nhoáng như những tia pháo trên bầu trời đêm huyền ảo. Mọi thứ hãy trôi đi nhé, xui xẻo hãy trôi đi, chuyện cũ hãy qua đi và có lẽ tôi cũng sẽ đặt lại con tim này rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Hạnh phúc ở đâu đó quanh ta...

Hạnh phúc tắc đường nên đến muộn...

Hạnh phúc là một thứ chỉ có ở trong truyện cổ tích mà hồi bé tôi hay nghe bố kể trước khi đi ngủ...

Hạnh phúc không phải tôi...

Chương 27: LỜI THÚ TỘI.

Những ngày tết tiếp theo tôi chỉ nằm dài ở nhà, hết ăn rồi ngủ rồi về rồi lại ngủ và ăn. Tôi cứ tuân theo cái vòng luân quản đó cho đến khi chuẩn bị đi học lại. Suốt cả mấy ngày nghỉ tết tôi đều tránh xa những đồ công nghệ như laptop hay điện thoại, chỉ trừ có máy nghe nhạc còn lại hầu như tất cả đều hết pin còn tôi thì chẳng buồn cảm sặc, cứ để kệ chúng nằm lẩn lóc ở một xó phòng chỉ khi nào chuẩn bị đi học thì tôi mới tìm cảm sặc cho cả điện thoại và cả laptop.

Điện thoại vừa bật lên, một đồng cuộc gọi nhờ từ Hạ xỏ ra che kín cả màn hình điện thoại, vài ba vài tin nhắn của Linh Trang rủ đi chơi, mấy cái tin nhắn quảng cáo từ nhà mạng... Sau khi xem xong một lượt chắc chắn rằng tôi không sót bất kì một cuộc gọi nhờ hay một tin nhắn nào tôi cảm thấy lòng mình hơi trùng xuống. Rốt cục thì tôi đang mong chờ điều gì vậy? Chờ đợi tên của anh sẽ xuất hiện trong mục gọi nhờ sao? Hay là thấy tên anh lần đầu đó trong phần tin nhắn? Không, ngoài cái danh bạ ra thì trong điện thoại đi động của tôi chẳng còn chỗ nào có tên anh cả. Tôi đã chờ đợi, tôi đã hy vọng nhưng rồi cái kết quả lại chẳng khác nào tôi đang tự hắt xô nước lạnh vào mặt mình. Tôi nhếch mép tự giễu bản thân, bây giờ là giờ nào rồi mà còn ấu trĩ mơ mộng những điều vô vẩn vơ vòng như thế. Tôi hít một hơi thật sâu tự trấn an mình rồi mở đọc tin nhắn của Hạ, chẳng có gì nhiều ngoài việc nó rủ tôi về bài tham gia cuộc thi kia cùng với nó. Xin lỗi nhưng tâm trạng tôi hiện giờ chẳng đủ để thi thố gì cả mà hình như tôi cũng không có duyên với mấy cái cuộc thi kiểu như thế này cho lắm.

Ngày đầu tiên đi học sau tết tôi cũng không biết phải dùng từ gì để diễn tả, một số thì hào hứng vì sau bao nhiêu ngày mới gặp được nhau, số còn lại thì chỉ muốn quay trở về những ngày nghỉ đầu tiên nhưng tôi tin là chúng nó đều chung một suy nghĩ đó là mong ngóng được các thầy cô mừng tuổi. Đương nhiên rồi, lì xì ai chả thích, nhắc tới được cho tiền ai chả vui nhưng đôi lại môn học đầu tiên của ngày hôm nay là môn hóa thì chưa biết được.

Cả lớp đang bàn tán ầm ĩ thấy anh thầy bước vào thì ai cũng mau mau chóng chóng về đúng chỗ của mình. Anh Quân đi thẳng một mạch về phía bàn giáo viên, đứng thẳng người chào cả lớp. Nhìn anh có vẻ hơi mệt mỏi hoặc do tôi ngồi xa không nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt anh nên mới nghĩ vậy nhưng dù anh có thế nào đi nữa thì tôi nghĩ rằng mình cũng không nên quan tâm nữa. Tại sao tôi cứ phải nghĩ đến một người không chắc rằng họ sẽ nghĩ đến mình?

Anh gật đầu rồi cho cả lớp ngồi. Cả lũ vừa được ngồi là lại nhao nhao lên nói chuyện và đôi lì xì, tôi chẹp chẹp miệng vài cái rồi úp mặt xuống bàn. Tự dưng tôi cảm thấy mệt mỏi, dường như mọi sức lực bị rút cạn, chẳng muốn làm gì cũng chẳng muốn nghĩ gì nữa. Cả lớp nhộn nhạo cộng với tâm trạng uể oải chán nản tôi chẳng còn nghe gì nữa. Anh nói gì đó rồi lớp lại gào lên nhộn nhạo gì đó, ai hỏi gì đó liên quan đến Bảo Khánh, anh trả lời rồi cả lớp lại ầm ĩ hết cả lên. Tôi thực không muốn nghe cái tên ấy một chút nào cả. Trước kia thì tôi luôn muốn được nghe anh kể về chuyện cũ nhưng giờ thì tôi không hiểu tại sao lúc ấy mình lại dờ hời đến thế. Nghĩ hoặc nghe thấy cái tên Bảo Khánh thôi là tôi cũng đủ thấy sự ngán ngẩm tràn ngập các dây thần kinh rồi, nhất là sau khi tôi phát hiện ra rằng Bảo Khánh không hề dịu hiền như cái vẻ bề ngoài long lanh ấy.

Buổi học đầu tiên trôi qua một cách mệt nhọc với ánh nhìn khó hiểu của Anh Quân như tảng đá đè lên tôi, khiến cho cả buổi học tôi chẳng thể nhồi nôi một chữ vào đầu. Trên bảng nào là các công thức cấu tạo rồi công thức phân tử rồi ankan benzen gì đó nhưng trong đầu tôi thì rỗng tuếch. Tiếng trống vừa vang lên là tôi gấp vội vàng đóng sách vở rồi vứt nó vào cặp, tiện tay lôi ra sách vở của tiết sau. Lúc vứt sách vở lên bàn tay tôi va vào một mép bàn, chỗ mép bàn đó có một cái đinh chìa ra khiến tay tôi bị chảy máu. Thấy tôi im lặng hồi lâu không nói gì Mai Chi ngó sang hỏi thăm.

– Mày sao đấy?

– Tao chả sao cả. Hơi mệt một chút. – Tôi cảm thấy bức bối. Có lẽ là vì Mai Chi quá giống chị gái của mình nên mỗi khi nhìn nó là tôi lại hình dung ra hình ảnh của Bảo Khánh, tôi cũng không biết từ bao giờ mà hình ảnh người con gái ấy lại khiến tôi khó chịu đến thế và tôi cũng không muốn nhớ đến cái lí do khiến tôi khó chịu.

– Không sao mà mặt béo ra thế?

– Mặc kệ tao đi. – Tôi thở hắt ra đầy mệt nhọc.

– Chỉ hỏi thăm thôi mà sao mày phải như thế? – Lam ngồi trên thấy hai đứa tôi to tiếng cũng quay xuống.

– Như thế là như thế nào? – Tôi hỏi. Chúng nó nhìn nhau rồi nhún vai. Tôi nhìn chỗ đầu ngón tay mình đang rỉ máu rồi lắc lắc đầu. – Thôi tao xin lỗi, tết ăn nhiều bánh chưng quá dây thần kinh bị dính vào với nhau ấy mà.

– Con hãm.

Tôi đứng dậy ra khỏi lớp, tôi muốn hít thở không khí, tôi muốn quên sạch những gì đã xảy ra, muốn quên hết những gì đã nghe thấy. Tưởng ra khỏi lớp, không nhìn thấy Chi nữa là tôi sẽ cảm thấy dễ chịu nhưng không, vừa bước xuống tới sân tôi đã nhìn thấy Anh Quân và Bảo Khánh. Ngay lập tức tôi chuyển hướng vào wc. Tôi tấp từng giọt nước lạnh lên mặt, tôi không muốn nhớ. Những ngày tết vừa qua như cơn ác mộng ám ảnh tôi. Mặc dù bên ngoài tôi vẫn thản nhiên coi như không có gì xảy ra nhưng thực sự trong lòng tôi lại đang dậy sóng. Từng đợt sóng của sự mệt mỏi và lòng tự tôn cứ

dâng cao khiến tôi mắc kẹt giữa hai sự lựa chọn, hoặc đi tiếp, hoặc đặt một dấu chấm hết gọn gàng cho cái tình cảm viển vông này. Trong cuộc đời ngắn ngủi của tôi, thực sự tôi chưa bao giờ từng thích ai lâu đến như thế. Nếu ai đó hỏi tôi rằng công việc kiên trì nhất của tôi là gì thì tôi nghĩ rằng đó là cái thứ tình cảm ngốc xít này. Tôi thích anh đã được hơn một năm. Một năm, quãng thời gian không quá dài nhưng cũng chẳng phải ngắn nhưng đủ để nhiều chuyện bất ngờ có thể ập đến. Hơn một năm trước tôi nhận ra là mình “lỡ” thích anh, hơn một năm sau tôi vẫn ở đây với suy nghĩ rối bời và cô người yêu cũ của anh xuất hiện. Định mệnh đang trêu đùa tôi chăng? Ngay khi tôi tưởng mình gần về tới đích rồi thì biến cố xảy ra, Bảo Khánh kéo vali trở về và di chuyển cái đích của tôi đến một nơi khác xa tít tắp, xa đến mức tôi còn chẳng biết mình cần cố gắng thêm bao nhiêu lâu nữa. Thế giới hạnh phúc của tôi giờ tối đen. Tôi cứ ngỡ anh vẫn luôn ở đây nhưng Bảo Khánh trở lại để nhắc cho tôi nhớ rằng Anh Quân là của chị ta, tôi chỉ là một người chẳng liên quan, thậm chí vị trí của tôi còn chẳng đủ để làm một kẻ thứ ba.

Tôi nhìn mình trong gương, một gương mặt nhạt nhẽo chẳng có gì nổi bật, tôi là một đứa chẳng có gì đặc sắc. Ngay cả tôi còn không yêu thương nổi bản thân mình, ngay cả tôi còn tự thấy mình thấp kém, ngay cả tôi còn chẳng quan tâm tới bản thân tôi thì làm sao có thể trách người khác được. Tôi là ai chứ, tôi là gì chứ. Tôi đối với mọi người chẳng là ai cả, có cũng được, thiếu cũng không sao.

Buổi tối hôm đó tôi không đến trung tâm học như mọi hôm mà lại đến thư viện ngồi. Thư viện yên tĩnh, tôi ở đó suốt 1 tiếng đồng hồ với một đồng sách mà đa phần trong số đó là tiểu thuyết và sách dạy vẽ. Sau đó tôi lượn phố một mình. Cái lạnh của mùa đông vẫn còn sót lại đâu đây, mùa đông đi rồi mà hơi thở lạnh giá của nó vẫn đủ để khiến người khác co rúm lại. Tôi lần la hết con phố này sang con phố nọ, trời lạnh thật đấy nhưng bù lại tôi lại cảm thấy khá là khoan khoái, từng cơn gió lạnh khiến cái đầu tôi cũng lạnh theo, một mớ suy nghĩ lộn ngổn đó chẳng thể làm phiền tôi lúc này. Bị lạnh cũng được, miễn là tôi không phải nghĩ ngợi nhiều đến những chuyện đã qua. Thế còn anh thì sao? Giờ này chắc anh cũng sắp dạy xong rồi, anh có phát hiện ra có một chỗ trống của tôi ở trong lớp không? Anh có suy nghĩ nhiều như tôi không? Anh có biết tôi đang nghĩ gì không? Anh có biết tôi thích anh không? Có biết tôi đang muốn từ bỏ lắm không?

Tôi thờ dài một tiếng dài thượt, từ bao giờ mà tôi hay thờ dài thế? Từ bao giờ mà tôi biến thành một bà cụ non thế này? Tôi trưng ra khuôn mặt rầu rĩ, tiếp tục trở nên lạc lõng giữa con phố đông đúc. Phố thật đông nhưng lòng tôi thì lại trống vắng. Tôi nhớ có lần anh nói với tôi rằng hãy mạnh mẽ lên, cho đến bây giờ tôi không hiểu mạnh mẽ để làm gì. Mạnh mẽ có giúp tôi thực sự cảm thấy vui hơn được không? Mạnh mẽ có thể gạt sạch những sự buồn bực đang bám riết lấy tôi không? Mạnh mẽ có giúp tôi bớt cô đơn đi một chút không? Hay chỉ giúp tôi giữ lấy lòng tự tôn khi đứng trước mặt người khác nhưng khi ở một mình thì lại quy lụy. Suy cho cùng thì mạnh mẽ để làm gì chứ? Để bản thân tự đứng lên sau vài lần vấp ngã à? Hay chỉ là một cái cớ để bị bỏ rơi? Bạn mạnh mẽ rồi nên tôi không cần đến an ủi bạn làm gì cả, vì bạn mạnh mẽ mà. Có khi chính vì thế nên ngay khi tôi cần anh nhất thì anh cũng đâu có xuất hiện đâu. Vâng, “mạnh mẽ”, là một cái cớ vô cùng hoàn hảo để bị bỏ rơi!

– Này. – Một giọng nói vang lên xua tan mọi suy nghĩ trong đầu tôi.

– O... Duy?

Tôi tần ngần nhìn Duy, kể từ sau khi kết thúc cuộc thi âm nhạc hồi nọ chúng tôi hầu như chẳng liên lạc gì với nhau. Đã không ít lần tôi định nhắn tin hay chuyện trò than vãn gì đấy với Duy vì dù sao cậu ta cũng là đứa bạn thân khác giới duy nhất của tôi nhưng mỗi khi định nhắn tin hay định bắt chuyện trước thì tôi lại nhớ tới vẻ mặt của Duy khi ban giám khảo gọi tên tôi với vị trí giải nhì, cậu ta chỉ lạnh lùng ghé sát vào tai tôi thì thầm vài chữ nhưng cái kiểu cách của Duy lại khiến tôi nổi da gà, ngay cả bây giờ cũng vậy. Trời vốn dĩ đã lạnh sẵn, cộng thêm gương mặt của Hoàng Duy cùng với ý nghĩ rằng cậu ta vẫn giận mình, một cảm giác lạnh buốt chạy từ gót chân lên đỉnh đầu khiến tôi rùng mình.

– Lâu không gặp. Đi uống gì không?

Hoàng Duy nhếch miệng cười nhìn tôi còn tôi thì ngơ ngác nhìn cậu ta. Chúng tôi đến một quán cafe gần đó, Duy ngồi vào bàn, lướt qua menu một lượt rồi gọi đồ uống, sau đó cậu ta nhìn tôi một lượt.

– Nhìn gì? – Tôi lừ mắt.

– Thực ra tôi chỉ đợi cậu nói trước thôi chứ chẳng có gì đâu.

– Cậu vẫn giận à?

– Gì? Sao lại giận?

– Chuyện hôm piano ấy, cậu vẫn giận tôi đúng không?

– À, thực ra thì sau nhiều lần suy nghĩ tôi nghĩ mình cũng không nên quan tâm quá sâu vào chuyện của cậu. Nếu không thích piano thì cậu có thể bỏ. Cơ mà cậu bỏ piano thật à?

– Không hẳn. Tôi vẫn chơi mà, chỉ có điều là không thường xuyên như trước. Bây giờ tôi quay lại với công việc yêu thích của mình rồi.

– Vẽ à?

– Ừm – Tôi vươn tay ra lấy cốc sinh tố mà chị phục vụ vừa bưng ra.

– Có nghĩ là cậu tạm ngưng piano vì vẽ?

– Ừ. Chứ cậu nghĩ vì cái gì?

– Thì... ông thầy của cậu đấy.

- Hâm – Tôi cười. Hình như đó cũng có thể coi là một lí do.
- Thế mà tôi cứ nghĩ vì lí do đấy đấy. Mà cậu còn thích ông thầy đấy không?
- Cậu đừng hỏi nữa.
- Sao à?
- Không có gì mà, đừng hỏi nữa.
- Ờ được thôi, cậu không kể cũng chẳng sao.

Tôi thờ dài thượt rồi lần lượt kể lại cho Duy nghe. Cậu ta nghe vói vể mặt chẳng có gì gọi là quan tâm tới cái điều tôi đang nói cả, còn tôi thì vẫn cứ ngồi kể lại những thứ đã rạch vào lòng tôi những vết đau đến nghẹt thở. Sao mà sô tôi đen thế không biết, những người quan tâm thì lại chẳng thể kể cho họ nghe còn những người có thể nghe thì hình như họ chẳng quan tâm, như Hạ, như Duy. Đến ngay cả Linh Trang thì nó cũng chỉ quan tâm nó và Việt Anh, hết.

- Cậu nghĩ thế nào khi có người nói: “Không thể sống thiếu tình yêu”.? – Duy thân nhiên hỏi.
- Gì cơ? Ý cậu là tôi không sống được nếu không có tình yêu á? Tôi kể cho cậu nghe để cậu nghĩ tôi bị lụy thế hả.
- Tôi có bảo là cậu đâu, tự nhận à. Nhưng tôi thấy cũng đúng mà.
- Phải rồi, có lẽ họ cần một cái bóp cổ thật mạnh để biết khí oxy quan trọng hơn rất nhiều. Cậu có phiền không nếu tôi bóp cổ cậu một cái?
- Thôi tha cho tôi đi. Nhưng mà cậu có nhắc đến người yêu cũ của thầy cậu hả?
- Ủ. – Tôi trả lời miễn cưỡng. – Tôi chẳng muốn thích nữa nhưng mà... cậu biết đấy.
- Tại sao?
- Cậu không nghĩ là tôi không có cơ hội à?
- Cậu đang tự ti đấy à?

Tôi định mở miệng nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Tôi lóe xéo Hoàng Duy một cái.

- Tôi không muốn thích nữa, thế thôi, đừng hỏi nhiều.
- Rõ ràng là đang đặt bản thân mình với người ta lên bàn cân. Cậu dờ hơi nó vừa vừa phai phai thôi. Cậu không muốn thích nữa thế cậu có làm được không?
- Tim của tôi mà chẳng bao giờ nghe tôi. Đáng lòng thật. – Tôi thờ dài, cắn cắn cái ống hút.
- Tại sao con gái các cậu cứ phải nghĩ nhiều thế làm gì nhỉ, không thấy mệt à? Lại còn hay để ý rồi thế này thế nọ. Đến mệt. Thích thì cứ thích, quan tâm người khác làm quái gì. Đưa con gái nào mà cũng như cậu thì chắc tất cả ế dài, ế lâu, ế quanh năm mất.
- Này nhé có đầy người giống tôi đấy thì đã sao nào. Không phải so bì nhưng cũng nên biết vị trí của mình ở đâu chứ. Đây gọi là biết lượng sức mình – Tôi bắt bình.
- Nhảm ruồi quá. Tôi đổ cậu một câu hỏi nhé, làm cách nào để khiến một cái que ngấn lại mà không đốt, không bẻ, không cưa, không chặt... ?
- Liên quan không?
- Cậu cứ trả lời tôi đi.
- Không biết. – Tôi gất gồng.

– Đó là đem nó đi so sánh với một cái que khác dài hơn. Cậu thấy không, đừng bao giờ đem bản thân mình đi so sánh với bất kì một ai cả. Ai cũng có điểm mạnh điểm yếu riêng, ai cũng có mặt tốt mặt xấu. Tôi hỏi cậu nhé, cái chị gì người yêu cũ kia có biết chơi piano không? Có chơi hay bằng cậu không? Có vẽ được như cậu không? Có rảnh hơi rồi chuyện vớ vẫn được như cậu không? Có làm mấy cái đồ linh tinh vớ vẩn tay-mét chân-mét gì gì đó được như cậu không? Cái chị đó có cậu bạn nào tuyệt vời như tôi không? Không đúng không, thế sao cậu cứ phải nghĩ nhiều?

Hoàng Duy xỏ một tràng dài đầy bức xúc vào mặt tôi, cảm giác như cậu ta đang mắng chửi tôi thì đúng hơn là an ủi và khuyên nhủ. Tôi bị cái bài diễn thuyết đó của Duy làm cho “mất điện”, tạm thời chưa biết nói gì để trả lời, chỉ tròn tròn mắt nhìn cậu ta như sinh vật đến từ hành tinh lạ. Ngồi định thần lại một lúc tôi quyết định đứng lên đi về. Trước khi về Hoàng Duy còn ném cho tôi một câu nói mà nhờ nó tôi như có thêm động lực để tiến về phía trước.

– Nhưng mà nhớ này, tim của cậu, dù đập vì ai thì cũng là của cậu. Mặc xác mấy người không liên quan ra, gạt hết những gì mà cậu nghe được. Cậu thích ông thầy, chứ không phải người yêu cũ của ông thầy. Vẫn tiếp thu, nhưng mà phải có chọn lọc. Chỉ có vậy thôi.

Tôi ngo ra nhìn Duy. Hôm nay cậu ta nói toàn những câu nghe rất có vẻ triết lý, rất không giống với Duy mà tôi quen. Không lẽ nào việc có bạn gái khiến cậu ta thay đổi 180 độ như vậy sao?

– Tôi biết rồi. – Tôi mỉm cười cảm kích.

– À mà còn nữa, hôm nào rảnh “đọc” piano không? Lần này là phải chơi hết mình đấy, coi như là cậu chuộc lỗi vụ lần trước.

– Lắm chuyện.

Tôi bước đi, bước chân nhanh hơn, tâm trạng cũng nhẹ nhàng hơn. Câu nói đó đã giúp tôi thấy yêu đời lại. Hoàng Duy nói đúng, tôi thích anh chứ có phải thích Bảo Khánh đâu, sao tôi phải lo nhì. Kể cả chị ấy có thích Anh Quân thì đâu có nghĩa là tôi không được thích chứ. Ít nhất anh không ghét tôi là được.

“Trái tim em, dù đập vì ai thì cũng là của em.”

...

Tôi chờ đợi đến cuối tuần để đến giờ hóa. Bác bảo vệ đã đánh trống vào tiết, mấy thằng con trai lớp tôi lũ lượt kéo nhau từ ngoài cửa lớp vào, chúng nó đùa nào đùa nấy mồ hôi mồ kê nhễ nhại mặc dù trời vẫn còn khá lạnh. Tôi hết ngồi nghịch mấy lọn tóc của Lam ngồi ở phía trên rồi lại quay sang phá đám Mai Chi đang ngồi ngủ. Hình như phá phách chọc ghẹo người khác là thú vui của tôi. Tôi cứ nằm ườn ra bàn rồi làm đủ mọi trò cho đến khi tiếng lớp trường đồng đặc hồ to.

– Cả lớp nghiêm.

Tôi vội vàng đứng lên, đánh mắt tìm bóng dáng anh mọi ngày nhưng người mà tôi nhìn thấy lại không phải một vị thầy giáo mà là một cô giáo lạ hoắc, lạ từ đầu đến chân.

– Chào các em, mời các em ngồi. Cô là Diệp, cô sẽ là giáo viên đảm nhiệm bộ môn hóa của các em và nếu như không có thay đổi nào mới từ ban giám hiệu thì chúng ta sẽ làm việc với nhau đến hết lớp 12.

Một tiếng ồ lớn đầy sự thất vọng của đám nữ sinh lớp tôi còn bọn con trai thì có vẻ như phấn khởi hơn. Đám con gái buồn vì từ giờ sẽ không còn có giai đẹp để mà ngắm nữa và lại chúng nó rất ngu hóa, cứ đến giờ hóa là lại nản, nản tới mức chỉ muốn trùm chăn đi ngủ nhưng từ ngày Anh Quân dạy là đám con gái lớp tôi chăm chỉ, hăng hái hẳn ra, bây giờ lại thay giáo viên, tôi dám đảm bảo chúng nó sẽ lại nhếch nhác lười biếng. Còn bọn con trai lớp tôi vốn lười mà “anh thầy giáo” cũ lại rất chăm kiểm tra miệng nên bây giờ đổi giáo viên chẳng khác nào cho chúng nó một hy vọng để được lười biếng lần nữa. Còn tôi, tôi cảm thấy thế nào ư? Tôi như kiểu đang bay lơ lửng trên không và rồi dừng một cái bị ném thẳng xuống hố, hụt hẫng và bất ngờ đến mức tôi vẫn chưa kịp nhận thức chuyện gì đang xảy ra.

Bao nhiêu lạc quan của tôi chạy đâu mất, còn sót lại chỉ là những câu hỏi không lời giải đáp.

Trái tim của em dù đập vì ai thì cũng là của em. Ngay cả khi người đó còn chẳng hề quan tâm. Thế giới này, biết được càng nhiều thì bạn càng không vui vẻ. Sự thật luôn tàn nhẫn hơn bạn tưởng tượng.

...

Quay trở lại vài ngày trước tết...

Tết đang thực sự đến gần, cái chương trình chết tiệt gì đó của trường khiến cho Anh Quân một phờ người, anh cũng chẳng hiểu làm thế quái nào mà tự nhiên thầy tổng phụ trách lại kéo anh vào mấy cái vụ này cho đến khi thầy tổng phụ trách muốn anh hát song ca cùng Bảo Khánh vào tối hôm này. Sắc mặt anh tự nhiên trầm xuống, chuyện này nếu không phải Bảo Khánh thì chắc chẳng còn ai vào đây rồi hơi mà nghĩ ra mấy cái chuyện tầm phào này. Anh một mình đứng ở một góc sân khấu nhìn đám học sinh cười đùa vui vẻ chuẩn bị cho buổi tổng duyệt. Nhìn chúng nó anh lại nhớ về ngày trước, cái thời mà anh cũng đang học cấp 3, hồi ấy anh và Bảo Khánh kết nhau như sam còn bây giờ thì anh chỉ toàn cảm thấy nhột nhột khi nghĩ về Bảo Khánh. Anh thở dài, đôi lông mày khẽ nheo lại khi đám học sinh chuẩn bị đi về, người ngoài nhìn vào sẽ đoán rằng anh đang bực mình chuyện gì đó nhưng sự thật thì anh chỉ đang cố gắng nhìn xem đứa con gái đang bước về phía cổng trường kia có phải cô ngốc nào đó hay không. Anh vội vàng rút điện thoại ra rồi ấn vào một số điện thoại, tiếng tút tút chậm rãi vang lên, cái bóng hình nhỏ nhỏ kia cũng đang lung sục tìm chiếc điện thoại, cô bé đó mở điện thoại ra rồi nhẹ nhàng trả lời anh. Dù cả hai bên đầu dây điện thoại đều rất ồn bởi tiếng học sinh nhộn nhạo rồi tiếng mấy đứa đang chỉnh lại các hệ thống đèn điện loa đài nhưng anh vẫn có thể nghe rõ giọng nói của nó, nhẹ nhàng, có chút mơ hồ như người ngái ngủ. Anh chợt nghĩ ra một ý tưởng điên rồ, anh bắt nó quay về phía cánh gà trên danh nghĩa thầy tổng phụ trách. Anh không muốn biểu diễn chung với Bảo Khánh, anh muốn nó cùng lên sân khấu với anh kia.

Ngay sau đó anh chạy đi tìm thầy tổng phụ trách, thật chẳng khó để thấy thầy ấy đang đứng ở một góc, cố nheo nheo mắt nhìn bản lịch trình phân công các tiết mục.

– A thầy Quân đấy hả. – Thầy tổng phụ trách mỉm cười khi nhìn thấy anh tiến về phía mình.

– Cháu chào chú. Chú ơi, cháu hỏi cái này được không?

– Có chuyện gì sao?

– À, cháu muốn thay đổi phần tiết mục một chút. Cháu muốn đề cử một tiết mục mà học sinh tham gia chung cùng giáo viên.

– Nghĩa là sao?

– Nghĩa là sẽ có một tiết mục chung giữa giáo viên và học sinh. Phần tiết mục đó sẽ đặt giữa, coi như là phần chuyển giao của chương trình.

– Nghe hợp lý đó.

– Cháu định chọn con bé An mà đợt vừa rồi giành giải nhì cuộc thi âm nhạc. Hay là chú cho nó tham gia cùng cháu nhé, An sẽ đệm đàn cho cháu đơn ca.

– Thế còn cô Khánh?

– Hoặc là tách ra một tiết mục khác, không thì bỏ cũng được.

– Làm thế có được không? Những chương trình đầy hết rồi, nếu thêm nữa sợ sẽ không đủ thời gian. – Thầy tổng phụ trách lưỡng lự. – Những ý kiến của cháu cũng rất hay.

– Vâng.

– Thôi được rồi, để lát chú bảo Khánh sau. Cơ mà con bé kia đã tập tành gì chưa, mai lên sân khấu được không đấy?

– Chú cứ yên tâm, việc này cháu sẽ lo và lại cháu với Bảo Khánh cũng đã tập tành được gì nhiều đâu.

– Ừ được rồi.

Thầy tổng phụ trách vừa dứt lời, Tú An đã xuất hiện nhưng bên cạnh đó còn có sự xuất hiện của Bảo Khánh.

– Con bé thấy hai thầy đang bàn chuyện say sưa quá nên không dám chen ngang, em đi tiện đường thì đi cùng em ấy thôi. – Bảo Khánh thì thầm vào tai Anh Quân khi Tú An đang trả lời thầy tổng phụ trách.

– Cũng đâu có ai hỏi. – Anh lạnh lùng. Không biết có phải là do vô tình hay cố tình nhưng mỗi khi Bảo Khánh đi cùng với con bé ngốc kia là trong lòng anh lại cảm thấy bất an.

Vì mai là ngày chương trình diễn ra mà Tú An chẳng biết gì cả nên anh và nó vào phòng truyền thống để luyện tập. Anh muốn được ở cạnh bên nó, muốn nhìn nó say sưa bên phím đàn, muốn nhìn bàn tay uyển chuyển qua lại như vuốt ve từng phím đàn, uốn nắn từng nốt nhạc. Nhiều khi anh tự hỏi mình liệu có phải anh đã yêu cô nhóc này mất rồi không? Một loại cảm xúc mà anh cũng không thể định hình, trước kia anh mới chỉ dám mơ hồ nhận định rằng đó là “thích” nhưng rồi ngày trôi qua, tháng trôi qua, cái mơ hồ ẩn dật ấy ngày càng trở nên to lớn, hình ảnh cô nhóc bướng bỉnh ngày càng đậm nét trong tâm trí anh. Anh chẳng biết từ bao giờ hình bóng nó đã gắn liền với từng ngày sống của anh. Có lẽ đôi giày ngày ấy anh định mua cho Bảo Khánh nhưng sau này lại tặng lại cho nó đã giúp nó bước vào cuộc sống của anh. Nó bước vào, mang theo cả cọ vẽ rồi vấy màu lung tung vào cuộc sống của anh, mang theo niềm tin và những suy nghĩ ngốc nghếch nó chia cho anh một nửa, có khi vì thế mà bây giờ nhiều khi anh cũng lo lắng và ngớ ngẩn giống nó. Nếu Bảo Khánh là một cô tiểu thư đông đánh và kiêu sa, tài giỏi và uyên bác thì Tú An lại là một cô nhóc thông minh lanh lợi với bộ óc sáng tạo và tài hoa, một cái đầu nhanh nhạy và một tâm hồn nhạy cảm nhưng cũng rất mạnh mẽ, nhiều khi anh còn cảm thấy nó “già đời” hơn so với tuổi. Có lẽ mất đi một người thân đã khiến nó trở nên cứng cáp hơn. Nó 16 tuổi mà anh gặp bây giờ không còn như một con oắt 6 tuổi mà anh gặp ngày trước. Anh đã từng rất ghét nó còn bây giờ anh có muốn ghét cũng chẳng thể.

...

Chỉ còn 1 tiếng nữa là nó sẽ lên sân khấu kia cùng anh, chỉ cần nghĩ đến điều này thôi là mai bên khóe miệng anh lại khẽ cong lên tạo thành một nụ cười mỉm ngọt ngào. Anh đứng khoanh tay nhìn lên sân khấu, các cô giáo đang cùng hát “Bài Ca Mùa Xuân”, anh đứng phía dưới nhưng cũng cố nhíp hát theo.

Trong lúc Anh Quân đang bình thản ngoài kia thì ở trong này có một người chẳng mấy vui về gì đó là Bảo Khánh. Anh Quân thật khiến cô tức chết mà. Chẳng mấy khi có dịp như thế này, cô muốn làm gì đó để có thể thu hút sự chú ý của anh nhưng thoát một cái cô lại nhận được thông báo thay đổi tiết mục, thế chẳng phải là bao nhiêu công sức của cô đều ra bã cả ư. Chẳng nghĩ ngợi nhiều cô nói với Tú An rằng Anh Quân hẹn nó ở phòng truyền thống rồi cũng chẳng bảo cho nó biết rằng chương trình bị đẩy sớm lên so với dự định. Không phải cô ác nhưng cô yêu anh quá nhiều, nói cô ích kỉ cũng được nhưng cô chỉ muốn sửa sai lầm của mình, cô muốn được ở cạnh anh như những ngày xưa ấy, anh sẽ lại chở che bao bọc cô, cô muốn anh lại là của cô một lần nữa.

Sau khi chắc chắn rằng An đã đến phòng truyền thống Bảo Khánh quay trở lại vị trí của mình. Cô thấy Anh Quân đã di chuyển về sau cánh gà, dù về mặt anh đang tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt thì đang kiếm tìm một ai đó. Bỗng nhiên điện thoại trong tay anh rung lên, màn hình bật sáng. Bảo Khánh giật thót, cô quên mất rằng con bé Tú An gì gì đó vẫn cầm điện thoại theo người. Cô vội vàng chạy đến trước mặt Anh Quân, giật điện thoại của anh rồi nói vội.

– Em mượn một lát. Em mượn một cuộc gọi, em vút điện thoại vào xó nào rồi ý.

Cô nhanh chạy biến khi Anh Quân còn chưa định hình xem chuyện gì vừa xảy ra. Đứng ở một chỗ khác, vừa đi vừa ẩn vội vào nút từ chối cuộc gọi. Bảo Khánh thờ phào, được một lúc điện thoại lại rung lên, màn hình nhấp nháy hai chữ “An Nheo”. An Nheo là sao? Mà thôi, mặc kệ An Nheo là gì, cô cứ đứng yên ở một góc và từ chối hết cuộc gọi đến từ An, cô mở mặt khẩu điện thoại rồi cẩn thận xóa hết các lịch sử cuộc gọi từ Tú An, xóa cả mấy tin nhắn mà con bé đó vừa gửi đến, cũng may là cô mấy lần để ý Anh Quân mở khóa điện thoại nên mới nhớ mặt khẩu. Ngón tay thoăn thoắt xóa tin nhắn và lịch sử cuộc gọi bảo Khánh chợt khựng lại, cô đang cầm điện thoại của Anh Quân, cô có thể xem xét qua một số thứ được không nhỉ, tin nhắn gửi đến và gửi đi của anh chẳng có gì nhiều, đa số toàn là tin nhắn tổng đài vậy còn các thư mục khác thì sao, thư mục ảnh thì sao? Vừa nghĩ đến đây chiếc điện thoại trong tay cô bị giật mất. Bảo Khánh giật mình nhìn lên, Anh Quân nhìn Bảo Khánh với ánh mắt khó chịu rồi quay lưng đi.

– Anh Quân.

Bảo Khánh vội vã chạy theo kéo tay anh lại. Anh Quân đứng lại nhìn cô khẽ nhíu mày.

– Thầy tổng phụ trách tìm cô đây.

Giọng anh lạnh lùng như một con dao nhọn xoáy sâu vào tim cô. Anh đi mất, mắt hút sau đám học sinh đang vui vẻ hân hoan ở dưới kia.

Cô đi tìm thầy tổng phụ trách, Anh Quân cũng đang đứng ở đó, nét mặt còn tồi tệ hơn cả vừa rồi. Thấy Bảo Khánh bước đến thầy tổng phụ trách đẩy cặp kính trên sống mũi lên rồi khoát tay.

– Sắp đến giờ rồi, Bảo Khánh lên thay cho em học sinh kia đi. Mọi chuyện lại như cũ nhé, sẽ không có thay đổi gì hết ok? Thế nhớ chuẩn bị đi, hết tiết mục này là thầy Quân và Khánh sẽ lên nhé. Nào nào mọi người ơi

Thầy tổng phụ trách ngắn gọn rồi cũng đi mất. Anh Quân nhét hai tay túi quần chẳng thèm nhìn Bảo Khánh lấy một cái. Cô vừa nghe thấy thông báo thì trong lòng lại vui vẻ lạ thường. Cô cùng anh đi lên sân khấu, cùng anh hát một bài hát, cùng anh cười, cùng anh bước đi trên sân khấu. Đến cuối tiết mục anh nắm tay cô rồi cúi chào khán giả. Lúc ấy ánh mắt cô bắt gặp một hình ảnh nhỏ bé ở phía xa, một người không mấy hào hứng.

“Xin lỗi An nhưng em cũng thích Anh Quân phải không?”

Bài hát kết thúc, Anh Quân vừa bước xuống khỏi sân khấu là anh bỏ cô lại bơ vơ ở đó. Đơn giản là vì vừa rồi anh cũng nhìn thấy cô ngốc bé nhỏ của anh. Anh vội vã chạy về phía đó, đám học sinh ồn ào náo nhiệt càng cản trở tầm nhìn hạn hẹp của anh. Rốt cục thì cô ngốc kia em đâu rồi? Anh gần như phát điên lên sau khi nghe thấy tiếng thầy giám thị thông báo, anh không biết nó nghĩ gì mà sắp giờ rồi vẫn không thấy mặt, điện thoại thì anh quên mất vẫn chưa nạp thẻ. Cái con bé đó thật có năng khiếu trong việc khiến người khác phải lo lắng.

Anh cố gắng tỏ ra bình thản nhất có thể nhưng để đi tìm nó thì anh bình thản không nổi nữa. Anh cố gắng đứng ở một vị trí khá cao để có thể bao quát tất cả trong tầm mắt và rồi anh thấy nó đang im lặng đi về phía cổng trường. Anh nhanh chóng xuống phía bên dưới rồi đi thẳng ra cổng trường.

– Tú An.

Anh gọi ngay khi nhìn thấy nó nhưng nó thì không dừng lại. Anh cố gắng gọi nhưng nó vẫn đi tiếp, Cái bóng ấy lẻ loi và bé nhỏ giữa cả biển người qua lại. Nhìn bóng lưng nó lúc ấy anh chỉ muốn chạy tới giữ nó lại, anh sẽ mắng nó, sẽ trách móc nó nhưng anh không làm như vậy. Hành động đó của An có thể hiểu là nó không muốn ở bên cạnh anh không? Nhiều lúc anh nghĩ rằng anh hiểu được nó. Thì ui zời, một con nhóc lớp 11 thôi mà có gì khó hiểu hay là có gì mà cao siêu lắm đâu nhưng thực sự là anh đã nhầm rồi, nó gai góc và khó hiểu hơn những gì anh nghĩ.

Thật chẳng hiểu nổi sao nó lại hanh động như thế, rõ ràng là nó có biết giờ chứ không phải là không vậy mà còn không xuất hiện, báo hại anh phải lên sân khấu với Bảo Khánh, đã thế còn quay gót bỏ về mặc cho anh có gọi bao nhiêu câu thì nó vẫn bước đi một cách thông thả như trên người anh vậy. Anh biết nó bướng bỉnh, thích chọc phá người khác nhưng có nhất thiết phải làm thế không? Lần này anh cầu khẩn thật rồi. Anh sẽ mặc kệ nó, sẽ không quan tâm sẽ không nghĩ đến nó nữa. Lúc này anh chẳng khác nào một cậu bé, giận dỗi và chẳng muốn nói chuyện với ai. Anh bỏ vĩa trường, đi thẳng lên phòng giáo viên, lúc đi qua Bảo Khánh anh cũng chẳng nói một lời. Thật không thể nào có thể nghĩ ra được rằng sẽ có một ngày anh sẽ có thể lạnh nhạt, thậm chí là chán ghét một người mà mình đã hết mực yêu thương. Cuộc đời thật lắm những điều mà chẳng ai biết trước được điều gì, con người ai rồi cũng thay đổi. Anh khác, Bảo Khánh cũng khác nhưng đó hoàn toàn không phải là lí do khiến họ không thể quay trở lại như trước, cái lí do đó cũng chẳng liên quan gì đến Tú An. Có hay chăng là vì họ khác nhau quá xa mà thôi. Một khoảng cách không chỉ tính về độ xa gần mà còn tính bằng khoảng cách không gian và thời gian, mọi thứ đã quá xa, anh rốt cục cũng đã quên. Nhiều khi anh cũng có tiếc nhưng rồi anh nhận ra bên cạnh anh còn một cô ngốc đã thay đổi anh. Mặc dù cho hôm nay nó có khiến anh bức tức đến như thế này suy cho cùng thì cũng chỉ là vì anh thích nó quá mà thôi.

...

Sáng nay bố mẹ anh đều về quê, anh cũng cho đám nhân viên về quê ăn tết, quán cafe cũng đóng cửa nghỉ tết sớm, cả căn nhà giờ còn có mình anh và một con mèo béo ị. Hôm nay anh dậy từ rất sớm chỉ để ngồi chơi piano. Vừa chơi vừa cố gắng hình dung ra hình ảnh Tú An lúc nó ngồi chơi đàn, lúc ấy nhìn nó dịu dàng nữ tính, nhìn giống con gái biết bao. Con mèo béo ngồi dưới chân anh liếm liếm cái chân rồi lại tự nghịch chơi một mình. Chẳng hiểu sao nhưng mỗi khi nhìn thấy con mèo là anh lại nhớ đến nó, nghịch ngợm, bướng bỉnh.

Đang ngồi thẩn người ra thì điện thoại báo tin nhắn đến. Là tin nhắn từ lão anh trai của An, lão ấy cũng là một người bạn thân thiết với Anh Quân và hôm nay muốn nhờ anh đi cùng để mua mấy món đồ. Chẳng suy nghĩ nhiều anh thả con mèo xuống rồi đi thay đồ. Mất một lúc để hai anh em họ mua xong đồ cho anh trai Tú An, anh nhờ Anh Quân mang giúp mấy món đồ đó về nhà mình, Anh Quân cũng chẳng nghĩ gì nhiều mà gật đầu đồng ý.

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt anh là hình ảnh nó đang dọn nhà, mái tóc dài ngang lưng được búi cao gọn gàng, ống tay áo được xắn cao tới khuỷu, con bé nhìn anh và cả anh trai nó bằng một ánh mắt dừng đọng. Có lẽ vì sự xuất hiện của anh nên nó mới cư xử như vậy, cư xử như thể anh không hề tồn tại.

Anh có chút không vui, anh thực sự không thể hiểu nổi tại sao nó lại làm như vậy. Buổi tối hôm trước thì bỏ mặc anh, hôm nay thì lại cho anh ăn bánh “bơ”, cảm giác như nó không tôn trọng anh một chút nào vậy. Kể cả nó không thích anh thì cũng phải tôn trọng anh chứ, anh không những có lòng tự cao mà cái tôi của anh cũng rất lớn nữa, anh không nổi khùng lên với nó đã là may mắn lắm rồi, giờ lại thêm cái thái độ đáng ghét đó nữa càng khiến anh bức mình.

Tạm gác lại cái nóng giận sang một bên, anh giúp hai anh em nó dọn nhà. Dọn dẹp xong xuôi lão anh trai rủ anh xuống phòng chơi game, anh cũng tặc lưỡi ừ thì xuống. Con trai mà, dù lớn hay bé thì game vẫn là một thứ có sức hấp dẫn vô cùng quyến rũ. Vừa mới xuống tới nơi Anh Quân chợt nhớ ra là để quên cái áo khoác vắt ở cầu thang thế là anh lại chạy lên lấy. Lên tới nơi, tìm thấy áo anh thấy nó vẫn lì lì làm gì đó mà chưa xuống. Tò mò anh ngó ra một chút, Tú An đang cầm trên tay một cái bát nhỏ nhỏ con con, bên trong là một cái cây xương rồng nhỏ nhắn còn tay nó thì lem nhem toàn đất với cát. Anh đoán chắc rằng nó vừa trồng cái cây đó. Ánh mắt nó hiện lên một tia ấm áp, đây chẳng phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy nó như thế nhưng lần này lại rất khác, anh bỗng thấy trong lòng có gì đó xao động.

Anh Quân được mời ở lại dùng cơm với gia đình nó. Buổi ăn cơm đó chính là đỉnh điểm của bao nhiêu sự hiểu lầm bấy lâu. Anh đã nói những lời không nên nói, nó đã làm những việc không nên làm, nó cáu bẳn mà anh cũng bức mình. Nó buông bát đĩa, ôm tập giấy vẽ bỏ lên trước. Nó cũng chẳng thêm quan tâm.

– Cái con bé này hôm nay làm sao. – Mẹ nó mắng mấy câu sau khi nó đã đi khỏi.

– Không sao đâu ạ. – Anh Quân cười hiền. Anh nói thế cho bác gái đỡ ngại chứ câu “không sao” kia thực ra lại rất nhiều “sao” đấy.

Anh Quân trò chuyện với bác gái một lúc anh bất chợt nhìn thấy một tờ giấy rơi ở dưới chân. Anh cúi xuống nhặt lên, là một vụn cây um tùm hoa lá với bố cục hài hòa không thừa không thiếu, cảm giác như chỉ cần thiếu đi một tán lá nhỏ thì cả bức tranh này sẽ mất đi sự cân bằng vốn có. Ở giữa khu vườn um tùm đó là một bóng người cao ráo của một người con trai, cái bóng cao lớn đó dài trên mặt đất có hương vị quen thuộc, cái bóng ấy cao lớn nhưng lại có gì đó gai góc lạnh lẽo. Anh dám chắc chắn rằng bức tranh này là của Tú An.

Anh mang tranh lên cho nó đúng lúc con bé đang lục tung cả bảng vẽ để tìm bức tranh đó. Anh lặng lẽ chìa ra tờ giấy, nó nhìn tờ giấy rồi lại nhìn anh, khuôn mặt không cảm xúc. Anh cáu gì đó, nói gì đó nhưng nó vẫn bướng bỉnh không chịu trả lời, rồi anh gất gồng giật cây bút chỉ trong tay nó rồi nó khóc. Từ khi nhìn thấy những giọt nước mắt ấy lần đầu anh đã ước mình chưa nói gì cả bởi anh rất sợ thấy nước mắt nó rơi. Nhìn nó buồn anh cũng buồn, anh muốn gạt hết nước mắt khỏi khuôn mặt nó. Suy nghĩ vừa đến cũng là lúc anh đưa tay lên định lau nước mắt nhưng nó lại gạt tay anh ra rồi tự mình quệt ngang. Nó nói tiếp những điều đang nói dở còn anh thì lặng yên lắng tai nghe nó nói.

Những điều mà anh vừa nghe được làm lòng anh vốn đã rối nay càng rối hơn. Mọi chuyện đều từ Bảo Khánh mà ra, hèn chi hôm đấy cô cư xử lạ như thế. Có nằm mơ anh cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày Bảo Khánh khiến anh thất vọng như thế này. Nếu như chuyện của ngày xưa đã đánh gục anh bởi nỗi đau và sự cô đơn thì lần này Bảo Khánh lại khiến anh cảm thấy thất vọng nặng nề. Bảo Khánh hiện tại không còn giống Bảo Khánh mà anh quen. Anh không còn tình cảm với cô nhưng anh cũng không muốn người mà mình từng yêu thương hết mực lại thay đổi chóng mặt như vậy. Ừ thì ai rồi cũng khác, cô khác, anh cũng khác và họ khác nhau quá xa để có thể quay trở lại như những ngày xưa ấy. Dù không thể trở lại như ban đầu thì chí ít cũng có thể làm bạn nhưng Bảo Khánh của hiện tại lại khiến anh chán ghét đến cùng cực. Không phải anh vô tình, anh chỉ muốn tốt cho cô mà thôi, anh muốn cô hãy thực tế một chút và tìm cho mình một người có thể một lòng yêu thương cô hết mực. Nghe có vẻ giả tạo nhưng sự thật là anh chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Từ sau khi ở nhà Tú An về anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh đã tốn thời gian để giận nó và rồi mọi chuyện hóa ra lại chẳng phải lỗi do nó. Anh biết nó giận anh, anh biết nó sẽ cảm thấy tủi thân thế nhưng quanh đi quẩn lại ngoài làm tổn thương nó ra thì anh lại chẳng thể làm gì. Vẫn là anh ích kỷ chỉ tự nghĩ cho bản thân mình, vẫn là anh quan tâm đến cái lòng tự trọng cao ngất của anh. Trong một phút giây nào đó anh cảm thấy bản thân mình vô dụng và bế tắc. Điện thoại rung lên, cái tên “Bảo Khánh” nhấp nháy trên màn hình điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Anh Quân quay ra nhìn một lát rồi đứng dậy đi thẳng mặc kệ cho cái điện thoại đó muốn kêu đến bao giờ thì kêu, anh không có ý định sẽ nghe nó. Anh đi thẳng lên sân thượng, anh nhớ lại bản vẽ của Tú An, một khu vườn hài hòa và một người con trai có cái bóng lè loi nổi bật giữa một sân vườn um tùm hoa lá. Vừa hay anh cũng muốn bày trí lại khu vườn của mình, anh nhìn cái bút chì của Tú An vẫn nằm ngoan ngoãn trong túi áo anh, anh định sẽ biến khoảng vườn trong bức Tranh của nó thành khu vườn thật của anh. Đây mới chỉ là dự định, anh còn đang phân vân không biết nên làm thế nào thì con mèo béo chẳng biết lên đây từ bao giờ, đang cọ cọ cái đầu bóng của nó vào chân anh, Anh Quân mỉm cười ngồi xuống vuốt ve nó rồi mỉm cười. Và thế là vài ngày sau anh đã hoàn thành việc tân trang lại cho vườn của mình.

Hôm nay là 30 tết, anh muốn thưởng cho mình một buổi nghỉ ngơi. Anh Quân dậy từ rất sớm, anh leo lên phòng piano, tìm bản “Aye”, đặt nó ngay ngắn trước mặt, vận vẹo cổ tay, điều chỉnh cho mình một tư thế thích hợp nhất rồi nhẹ nhàng chơi từng nốt nhạc đầu tiên. Bản nhạc vang lên một cách ngọt ngào nhưng đến đoạn cuối thì lại khựng đứng. Anh Quân cau mày nhìn bản sheet do Tú An chép hôm trước rồi lấy cái bút chì chỉnh sửa gì đó, tẩy xóa gì đó. Một lúc sau mỉm cười nhìn bản nhạc trong tay với vẻ hài lòng. Anh cũng chẳng để ý rằng anh vừa dùng bút chì của Tú An để hoàn thiện nó, giống như anh đã dùng cây bút mà nó hay dùng vào việc phác họa thế giới của mình để hoàn thành bản nhạc, cũng như là thế giới của anh.

Chuông cửa vang lên, Anh Quân vội vã ra mở cửa. Hôm nay bố mẹ anh mời gia đình nó ăn tất niên, có lẽ vì thế mà anh cảm thấy phần chân hần lên. Hôm nay anh sẽ không bắt nạt nó như mọi khi nữa, anh không muốn nó giận anh nữa, anh muốn nói xin lỗi mặc dù để nói được ra hai từ đó là không dễ dàng gì với anh.

Anh cho nó xem khu vườn, cho nó nghe bản nhạc mà anh vừa sửa lại sáng nay. Mọi chuyện tưởng chừng như sẽ tốt đẹp hơn thì nó lại trở nên u ám bởi sự xuất hiện của Bảo Khánh. Bảo Khánh được giới thiệu với tư cách là bạn gái của Anh Quân, anh cũng giật mình khi nghe thấy mẹ giới thiệu như thế nhưng anh cũng không thể lên tiếng phản đối vì muốn giữ thể diện cho mẹ anh cũng như cho Bảo Khánh. Từ đầu đến cuối anh chẳng lên tiếng một lời. Anh không lên tiếng nghĩa là anh không quan tâm. Bảo Khánh thì cứ kể hết chuyện này đến chuyện nọ, kể xong thì tươi cười híp cả mí còn anh thì chỉ chăm chăm ăn cho thật no rồi đứng dậy đi khỏi cái chỗ này. Cứ mỗi khi mẹ anh hay mẹ An cười nói với Bảo Khánh là anh lại len lén nhìn Tú An, anh muốn biết nó đang nghĩ gì thế nhưng lúc anh nhìn sang thì chỉ thấy nó cũng đang ăn như sắp chết đến nơi. Cả buổi nó chỉ cắm đầu vào ăn như một con lợn không hơn không kém. Nó “chăm chỉ” ăn đến mức cả buổi chẳng khi nào là bát nó không có đồ ăn cả, chẳng khi nào là miếng nó không nhai hết. Anh

thở dài ngao ngán,

– Thế bao giờ hai đứa định cưới?

Anh Quân sực tỉnh với câu hỏi đột ngột của bác gái. Anh mặc kệ cho Bảo Khánh muốn trả lời thế nào thì trả lời còn anh thì thản nhiên gắp thêm một đồng hồ ăn vào bát cho nó rồi trả lời một câu như thật.

– Chắc là không bao giờ ạ.

Khi vừa nghe thấy câu trả lời mẹ anh rất là không hài lòng cho lắm, bà quở trách anh vài câu, vài câu nói qua vài câu nói lại, nói chung là anh cũng quen với mấy chuyện thế này rồi nên cũng thấy bình thường nhưng còn Bảo Khánh, kể từ khi nghe thấy câu trả lời của anh cô có vẻ nói ít hơn. Nãy tới giờ cô đang thao thao bất tuyệt nhưng sau khi nghe anh trả lời thì lại im ỉm. Rõ ràng câu trả lời của anh như đặt một dấu chấm hết to tướng cho những gì cô đang kể, sẽ kể và định kể. Thực lòng Anh Quân cảm thấy hả hê sau khi đã tắt được cái loa dè dỏ, anh nhìn sang Tú An, thấy mặt mũi nó méo xẹo, trên lưỡi còn có một vết máu đỏ tươi. Anh vội vã đi lấy đá cho nó ngâm.

Bữa ăn bị gián đoạn bởi cái lưỡi của Tú An. Nó ngồi ôm Nheo ở ghế sofa dưới nhà, anh đứng từ tầng trên ngó xuống.

“Đúng là đồ ngốc, ăn kiểu gì để cắn vào lưỡi.” Anh lắc đầu.

Anh nhìn xuống một lần nữa thì thấy Bảo Khánh đã ngồi dưới đó từ lúc nào.

– Em hay được anh Quân quan tâm nhỉ?...

Nghe được loáng thoáng vài câu từ Bảo Khánh khiến anh giật thót. Cô đang định làm gì nữa đây, định nói với Tú An rằng anh thích nó chắc? Cô bị điên rồi à. Không nghĩ ngợi nhiều anh đi một mạch xuống dưới nhà, lời tuốt Bảo Khánh đi theo. Ra đến ngoài đường Bảo Khánh mới kéo được tay mình lại.

– Đau! – Khánh xoa xoa cổ tay.

– Được rồi. Em nói đi, em đang muốn làm gì vậy? Em nói thế với An nghĩa là sao?

– Anh quan tâm à? – Bảo Khánh đắc ý nhìn anh.

– Tôi nhin suốt cả buổi đã là quá lắm rồi nhé. Suốt cả buổi em toàn nói những chuyện vớ vẩn gì tôi không quan tâm nhưng đừng quá đà như thế, vừa vừa phai phai thôi.

– Vớ vẩn? Thế nào gọi là vớ vẩn? Em hoàn toàn nghiêm túc.

– Thế thì tôi mong em hãy thực tế hơn đi. Sức chịu đựng của tôi có hạn, e rằng không thể chịu được mấy cái “nghiêm túc” của em đâu. – Anh Quân quay đi rồi dường như chợt nhớ ra gì đó quay lại nói thêm. – Còn nữa, hãy cẩn thận lời nói và hành động của mình một chút. Chuyện hôm ở trường tôi đã biết cả rồi. Chuyện riêng của em thì đừng lôi thêm người khác vào.

– Anh thích con bé đó đúng không?

Anh Quân dừng bước, nhìn Bảo Khánh bằng ánh mắt lạnh lẽo. Bảo Khánh vẫn đứng đó, tiếp tục câu hỏi của mình.

– Anh thích nó nên mới lôi em ra đây, đúng không? Nếu không anh đã chẳng làm thế.

– Phải, tôi thích Tú An. Vừa lòng em chưa?

Nói rồi anh đi thẳng, bỏ lại Bảo Khánh vẫn đang ngơ ngác.

“Phải, tôi thích Tú An” là câu nói mà có lẽ là anh thích nhất trong buổi ngày hôm nay. Nó giống như một lời thú nhận của một kẻ tội đồ.

Suốt cả buổi đi chơi ngắm pháo hoa anh cứ nhìn nó, còn nó thì cứ lằm lũi một mình có lẽ là do cái lưỡi vẫn còn đau. Đến giờ bắn pháo hoa, mọi người đều thích thú ngắm nhìn còn nó thì lẩn ra ngủ. Bảo Khánh nãy giờ đứng cạnh bên anh có vẻ không cam lòng. Cô nhẹ nhàng hỏi anh, âm lượng vừa đủ để không lọt vào tai người khác.

– Anh thích nó, thế nó có thích anh không?

Mặt Anh Quân biến sắc. Bảo Khánh vừa động tới nỗi lo của anh, đó là điều mà anh mong muốn biết nhất nhưng đồng thời cũng không muốn nghe nhất. Anh mặc kệ Bảo Khánh đứng một mình, anh không muốn cô phá bĩnh cái sự yên bình trong tâm hồn anh.

Sau buổi hôm đó anh thường giữ cho đầu óc mình trống rỗng. Ngày đi làm trở lại, tiết đầu tiên anh dạy là tiết 2 lớp nó. Anh vào lớp nhưng không thấy nó, phải khó khăn lắm anh mới thấy cái đầu lấp ló của ai đó sau lưng bạn bàn trên. Suốt cả tiết học nó cũng chẳng nhìn lên lấy một lần, như thể cả cơ thể nó dính liền với cái mặt bàn vậy. Hết giờ anh, anh đang sắp xếp giấy tờ chuẩn bị ra khỏi lớp thì thấy tiếng nó cãi nhau với Mai Chi, em gái Bảo Khánh, rồi nó bị quẹt vào cái đình bàn chảy máu. Anh ra khỏi lớp, định sẽ xuống phòng y tế tìm băng urgo thì gặp Bảo Khánh. Cô cười nói với anh như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

– Chào thầy Quân. Anh vừa dạy lớp Mai Chi à?

Anh không trả lời, cũng chẳng có ý định trả lời. Anh thay đổi hướng đi, đi thẳng lên phòng nghỉ giáo viên thay vì đi tìm urgo. Tối hôm đó anh có buổi dạy thêm ở trung tâm. Anh vào lớp từ sớm bởi anh biết Tú An luôn là người đến sớm nhất nhưng hôm nay thì không, anh bước vào, lớp chẳng có ai. Anh cứ nghĩ hôm nay nó chỉ đến muộn một chút thôi nhưng rồi rốt cục nó cũng không đến. Vị trí bàn một ngay trước mặt giáo viên bị bỏ trống và anh không hề quen với việc vị trí ngồi đó bị trống một chút nào. Cảm giác như hôm nay lớp học bị thiếu đi hẳn một mảng để anh quan tâm, cảm giác như tối nay tìm anh bị thiếu mất một phần.

Hết giờ anh một mình xách cặp đứng lên. Hôm nay anh sẽ tự bù đắp cho mình một cái gì đó, một thứ gì đó có thể lấp đầy khoảng trống một mình ấy. Anh vào một cửa hàng sách, chọn cho mình một quyển rồi thanh toán. Lúc dắt xe anh nhìn thấy cái bóng quen quen đang ngồi trong một quán cà phê bên cạnh chỗ anh vừa mua sách. Tú An đang ngồi với cái thẳng nhóc đó, thẳng nhóc mà anh có cảm giác quen thuộc nhưng lại không nhớ ra nổi. Nó cười rồi lại nói gì đó, nói rất nhiều, nét mặt có phần hạnh phúc. Anh đột nhiên nhớ lại câu nói của Bảo Khánh, anh thích nó, thế nó có thích anh không? Ừ thế nó thì sao? Thế này đã đủ để trả lời cho câu hỏi của anh chưa? Quá đủ cho cả tháng rồi ấy chứ. Anh thích nó còn nó thì thích thẳng nhóc ngồi trong kia, cuộc đời còn gì có thể đem ra đùa anh nốt không? Mỗi tình đầu để lại trong anh một vết thương vừa khép miệng thì giờ đây, nó lại đặt thêm vào nơi lồng ngực trái một vết cắt rất ngọt khiến lòng anh mặn đắng. Anh không trách nó, anh chỉ tự trách mình, đã quá dễ dãi với bản thân, đã quá thích nó để rồi tự ảo tưởng. Một cái vòng luẩn quẩn đau khổ lặp đi lặp lại. Anh không muốn gặp nó nữa, anh mệt rồi, anh cần được nghỉ ngơi. Anh sẽ không dạy nó nữa. Không dạy, không gặp, rồi anh sẽ quên nó thôi, theo cách mà anh quên Bảo Khánh.

Phải, anh thích Tú An nhưng Tú An có thích anh không thì đó lại là một lời thú nhận khác còn chưa kể.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: KHOẢNG CÁCH

Đó là tiết hóa dở nhất mà tôi từng học. Cả tiết tôi vẫn ghi chép đầy đủ, vẫn chú ý nghe giảng nhưng lại chẳng thể thu nạp cho mình một chữ nào vào đầu. Tiết học không có anh không ngờ lại chán đến vậy. Tôi thu dọn sách vở rồi hóng chuyện Dương Thùy và Lam, hai đứa nó đang hí hóp cười nói về trận bóng rổ của trường đợt nọ, gã bạn trai bên lớp A3 của Lam cũng là một thành viên trong cùng đội bóng với Việt Anh nên Lam là đứa hào hứng nhất, nó vừa kể vừa đánh mất tìm Việt Anh để hỏi thăm. Tôi ngồi nghe chúng nó nói chuyện mà câu được câu chăng, cứ ù ù cạc cạc nghe đoạn này một tí rồi khúc kia một tí. Câu chuyện mơ hồ về mấy anh đẹp trai trong đội bóng rổ bị chấm dứt hoàn toàn bởi cái tin nóng hổi của Mai Chi. Chi bước nhanh vào lớp, nó vừa nói vừa thờ hồn hờ hờ như thể sợ ai đó tranh mất lời.

– Mày... chúng mày... trường... mình... trường...đ...i...đi...

– Từ từ bình tĩnh, không ai vào cướp lời của mày đâu. – Tôi cười rồi vỗ vỗ lưng nó.

– Trường mình cho đi tham quan đấy.

Tôi vừa dứt lời Việt Anh từ chen vào, mặt mày hớn hờ. Sau khi thông báo tin quan trọng, ngược lại với biểu hiện mà Việt Anh mong chờ Mai Chi lại lườm cậu ta.

– Tao đang nói cơ mà ai cho mấy đứa mày chen vào. Thế mà con An bảo không ai cướp lời tao đâu, điều dễ sợ.

– Thôi đi. Cơ mà đi tham quan ở đâu? Nếu mà lượn vài vòng Lăng Bác hay đi ăn kem Thùy Tà ở hồ Guom như năm lớp 3 của tao thì thôi đi nhé. Nhặt nhèo không để đâu cho hết nhặt. – Dương Thùy giật lấy quyển vở rồi phe phẩy.

– Nhặt hả? Cho mày 5k ra mua gói muối, không thì xuống canteen xin bát nước mắm mà tu. Được đi là tốt lắm rồi còn đòi hỏi, yên tâm, cỡ mày chắc được lên Hồ Tây chơi đập vịt, đập ba vòng rồi mỗi đứa một cái bánh mì xong giải tán. – Lam đang mơ tưởng về cậu bạn trai nghe thấy Thùy nói cũng phải nhảy vào bối rối.

– Thôi thôi, vấn đề là đi hôm nào, mà có chắc chắn được đi hay không ý hay là cứ truyền tai nhau là đi nọ đi kia xong đến lúc đấy cả lũ lại vác cặp đi học ý.

Chúng nó bàn tán sôi nổi còn tôi thì ngồi hóng và hoàn toàn chẳng thêm thắt gì vào mỗi câu nói của chúng nó, thật không giống với tôi mọi khi. Điều này khiến tất cả chúng nó đang hào hứng thì bỗng nhiên im bặt, tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía tôi.

– Mày sao không nói gì? – Thùy hỏi.

– Ờ công nhận, con này mọi khi là chuyên gia phá đám hội nghị, sao tự dưng hôm nay im ắng thế? Giời đi ngủ hay sao mà ngồi im này giờ vậy?

– Ui giời đi tham quan thì đi, đi đâu mà chả được. – Tôi trả lời cho có.

– Năm ngoái mày hào hứng lắm mà sao năm nay lại “phó mặc ý trời” thế à. – Việt Anh nhắc lại chuyện năm ngoái rồi cả lũ lại cười ồ lên. – Hay là năm nay không có anh Duy Khang nên buồn?

– Vớ vẩn. Khang thì liên quan quái gì đến đi tham quan? Tao còn chẳng nhớ chuyện đấy.

Tôi nhăn mặt. Chẳng thể hiểu nổi từ đâu mà chúng nó lại lôi cả Duy Khang vào chuyện này. Còn nhớ năm ngoái trường tổ chức đi tham quan, Duy Khang hỏi đó học lớp 11, đáng lý ra anh phải đi cùng xe với lớp mình nhưng chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào lúc chuẩn bị xuất phát anh lại ngồi ở xe lớp tôi, thấy con bé lớp 10 là tôi hỏi đó đang vác bộ mặt ngái ngủ tìm chỗ ngồi thì vầy vầy rồi chỉ vào chỗ trống bên cạnh rồi cười nhăn nhó. Cảm giác mấy chuyện đó như vừa mới xảy ra tuần trước thôi mà giờ đã hơn một năm trôi qua, anh đi du học và bỏ lại ước mơ làm ca sĩ của mình, bỏ lại tôi ngây ngốc trước cửa phòng truyền thông, để giờ đây mỗi khi nghĩ đến anh là lòng tôi lại tràn lên một cảm giác tội lỗi kì lạ. Tôi vẫn cho rằng Duy Khang bỏ đi là vì tôi, là vì cái sự vô tâm ngu ngốc của tôi và giờ thì anh đang ở rất xa tôi. Khoảng cách địa lý giữa tôi và Duy Khang là bao nhiêu tôi còn chẳng rõ nhưng dù sao tôi cũng mong rằng tôi và anh vẫn có thể là bạn, làm bạn theo đúng nghĩa.

....

Tôi mang hộp kính cho cô giáo để quên ở lớp lên phòng nghỉ giáo viên, lúc xuống tầng để quay về lớp tôi gặp Anh Quân. Anh hôm nay mặc chiếc áo sơ mi kẻ, tay áo xắn đến khuỷu, anh lướt qua tôi nhẹ nhàng như chưa từng quen biết. Tôi lễ phép chào mà chẳng để ý đó là Anh Quân cho đến khi đi được nửa bước chân tôi mới nhận ra đó là người mà mình muốn nhìn thấy nhất. Bước chân tôi khựng đứng, tôi quay lại gọi to và rõ ràng.

– Thầy.

Anh cũng giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng gọi của tôi nhưng hôm nay anh có gì đó rất lạ. Người thì đã quay lại nhưng khuôn mặt lại lạnh nhạt không cảm xúc. Tôi nấp mấy môi, những lời định nói thì rất nhiều nhưng rốt cục lại bị cho về thờ ơ của anh làm cho quên hết những điều muốn nói.

– Em gọi tôi? – Anh lên tiếng nhắc nhở.

– À vâng. Em...em định hỏi là tại sao.. thầy lại không dạy lớp em nữa?

– Do ban giám hiệu. – Anh trả lời cụt lùn, giọng nói không hề có vẻ muốn kéo dài cuộc trò chuyện này.

– Hôm nay thầy sao vậy ạ?

– Tôi bình thường.

– Em lại không thấy thế. Thầy hôm nay rất lạ, đầu tiên là không dạy lớp em nữa rồi bây giờ lại có vẻ rất khó chịu nữa. Có phải lớp em làm sai chuyện gì không ạ?

– Tôi nói rồi, đó là sự thay đổi của ban giám hiệu. Nếu không còn chuyện gì khác thì về lớp đi. Khu nhà hiệu bộ của giáo viên không phải nơi để cho học sinh muốn đi thì đi.

Tôi ngáy người. Hôm nay anh làm sao vậy?

– Thầy. – Tôi gọi khi anh đang chuẩn bị quay người đi. – Thầy giận em ạ? Nếu là em có lỗi thì ít nhất thầy cũng nên nói thẳng ra chứ.

– Tôi nói chưa rõ điều gì sao?

Anh trả lời bằng giọng điệu mà tôi chưa bao giờ thấy. Tôi nhũn mày khó hiểu.

– Thôi thế này vậy nhé, tôi không muốn dạy lớp mà có học sinh vô ý thức, vô kỉ luật, nghỉ học vô tổ chức như thế. Em hiểu chứ?

Nói xong anh quay lưng đi thẳng, còn tôi thì trơ ra như khúc gỗ. Hóa ra là do tôi, do tôi tới hôm đó nghỉ học tùy tiện nên mới làm anh tức và rồi nghỉ dạy lớp tôi nhưng điều làm tôi khó hiểu nhất đó là trước kia cũng có khi tôi nghỉ học nhưng anh đâu có giận tới mức bỏ cả lớp như thế này. Còn chưa kể đến chuyện anh có biết lý do tôi nghỉ đâu cơ chứ, nhờ là lý do chính đáng thì sao? Đây không phải là giận dỗi vô cớ chuyện gì đó rồi đem đổ hết lỗi lên chuyện tôi nghỉ học hay sao? Tôi tự hỏi từ khi nào mà vị thầy giáo “trách nhiệm đầy mình” lại trở nên như thế này. Tôi cứ nghĩ mình vô cùng hiểu anh nhưng bây giờ tôi lại nhận ra là mình chẳng hiểu tí ti gì cả, không những thế tôi lại cảm thấy anh xa tôi hơn một chút. Trên đời, xa xôi đâu phải bởi địa lý, đâu phải bởi thời gian. Xa xôi là do lòng người đẩy thôi.

.....

Tiếng trống đánh hết giờ, cả lớp lục đục thu dọn sách vở ra về. Hồng Lam và Mai Chi hôm nay sẽ đi hội chợ để chọn đồ cho bạn Long A3 nào đó của Lam, Việt Anh hôm nay sẽ đi tập bóng rổ rồi sau đó đi gặp Linh Trang, còn là tôi và Dương Thùy.

– Mày không định đi về à? – Thùy cái quai cặp, thấy tôi vẫn ửử oải với đống đồ ngổn ngang trên bàn thì quay sang hỏi.

– Ừ, tao định ở lại vẽ một lát. Mày về luôn à?

– Ừ định thế nhưng nếu mày muốn thì tao sẽ đợi mày rồi có gì về sau cũng được.

– Thế tùy mày. – Tôi nhần nhờ.

Thế là cả ngôi trường rộng lớn có hai đứa chúng tôi còn ở lại, tôi kéo Thùy lên tầng thượng, chọn một chỗ có cảnh đẹp và vút cặp xuống đó. Ban đầu Dương Thùy còn kêu ca đủ điều nhưng rồi dần dần nó cũng quen với việc ngồi nhìn tôi về. Thùy kể chuyện gì đó, kể rằng nó thích một anh lớp 12 nhưng rồi lại vô vọng khi nghe được loáng thoáng đâu đó nói rằng anh này đã có bạn gái và cô bạn gái đó đang đi du học. Nó thuật lại câu chuyện với khuôn mặt ỉu xiu như bánh mì ngâm nước.

– Giai đẹp đã hiếm, xong chúng nó còn yêu nhau nữa chứ.

– Liên quan vậy? – Tôi phì cười.

– Không, thật đó. Đối với tao, anh nào “hoa đã có chủ” đối với tao chẳng khác nào con trai yêu con trai, vì dù họ có yêu con trai hay con gái thì cũng làm gì đến lượt mình chứ.

Thùy thờ dài một tiếng kéo theo tôi cũng thờ dài một cái nặng trĩu. Nó thất vọng vì trai đẹp của nó còn tôi thì buồn phiền vì “trai già” của tôi, chuyện cái anh đẹp trai nào đó của nó khiến tôi nghĩ tới Anh Quân, cảm giác như giữa tôi và anh luôn tồn tại một khoảng cách vô hình nào đó. Liệu có phải cái khoảng cách 10 tuổi ấy đang làm rào cản chắn ngang giữa tôi và anh? Hay là Bảo Khánh? Hay quanh đi quẩn lại, cái thứ ngăn cách đáng ghét đó lại là sự ngờ nghệch của bản thân tôi và suy nghĩ đầy khó hiểu của Anh Quân? À mà tôi quên mất một vấn đề mấu chốt ở đây đó là liệu Anh Quân có mong chờ và đặt niềm tin vào mối quan hệ mập mờ này giống như tôi? Nhiều khi tôi nghĩ anh cũng có chút gì đấy giống tôi nhưng nhiều khi tôi cũng ngờ vực chính bản thân mình vì điều đó. Là anh có cùng cảm giác với tôi thật hay là do tôi đang ngộ nhận rằng anh như thế? Nhiều hành động và lời nói của anh rất dễ khiến cho người khác hiểu nhầm và một đứa ngốc còn quá non nớt như tôi cũng đã nhầm lẫn nghiêm trọng về những việc làm của Anh Quân. Có lẽ mọi điều anh làm chỉ đơn giản là vì lòng tốt mà thôi.

– Mày đang nghĩ gì đấy? – Dương Thùy lên tiếng hỏi sau một hồi im lặng. – Tại sao lại thờ dài?

– Vì mày thờ dài. – Tôi đáp bằng quơ.

– Con hâm. Dạo này mày khác lắm nhé.

– Khác? Khác như nào nói tao nghe xem.

– Mày ít nói hơn, khép kín hơn. Nhớ hồi bé có gì mình cũng kể cho nhau nghe, còn bây giờ thì ngược lại.

– Ừ. – Tôi trả lời đơn giản.

– Tao với mày cũng thế. Hồi nhỏ thì bám dính lấy nhau xong đột đi học là đều có bạn mới. Quên nhau luôn mới ghê.

– Quên cái đầu mày. Quên mà giờ còn ngồi đây kể lể được à.

– Ý tao là không hay đi với nhau như trước nữa. Tao cũng không còn chắc là tao còn hiểu mày hay không nữa.

– Nói chung là ai cũng có một khoảng trời riêng của mình, dù có còn hay đi với nhau hay không, có còn hiểu nhau gì đó như trước hay không thì có gì quan trọng? Kể cả sau chục năm không gặp, không rõ người kia có còn hiểu mình hay nhớ tới mình không mà lúc gặp lại, cả hai vẫn ôm ấp rồi cười nói vui vẻ với nhau thế là được rồi. Như thế còn hơn là nói chuyện suốt ngày nhưng đừng một cái lại quay ngoắt 180 độ chẳng ai hiểu được.

Tôi nói với Thùy mà như đang tự nói với mình, như đang trách thầm ai đó. Bầu trời tháng 3 cao hơn, xanh hơn, từ lâu cái lạnh đã chẳng còn vương lại ở nơi này nhưng ai đó lại bắt đầu muốn co rúm vào vỏ ốc để tự vệ. Tại sao con người ta không thể thành thật mà nói hết với nhau? Tại sao không thể thẳng thắn một lần mà cứ phải khiến người khác mệt mỏi vì suy đoán? Tôi tự hỏi “cái tôi” là gì mà khiến con người ta xa cách nhau nhiều đến thế?

Tôi và Thùy, hai con nhóc đã cùng lớn lên, cùng vui đùa cùng cười nói suốt một thời quần tã, thời gian hai đứa chơi với nhau cũng chính là số tuổi của hai đứa hiện giờ vậy mà lại có chuyện tôi không thể nào kể ra với nó, nó sẽ nghĩ thế nào khi biết tôi thích anh, đó quả thực là một câu hỏi mà tôi muốn biết nhưng lại không dám tìm kiếm câu trả lời. Đúng thật, người ta xa nhau đâu phải vì khoảng cách địa lý hay khoảng cách thời gian, xa nhau là vì lòng người đầy thôi.

Vài ngày sau đó anh vẫn giữ một khoảng cách nhất định với tôi, ngay cả khi tôi đã rất biết lỗi, đã nhắn tin rồi gọi điện rồi bày đủ trò nhưng vẫn không nhận được hồi âm. Khuôn mặt trước kia áp áp bao nhiêu thì giờ đây lại nguội tanh lạnh ngắt, đôi mắt nâu ấy như sầm hơn, chứa đựng cả một khoảng xa cách vời vợi mà giả dụ tôi có cố gắng tiến lại gần thì cũng chỉ là mất công vô ích. Ở trường tôi chẳng còn khi nào nhìn thấy anh, học lớp học thêm ở trung tâm tôi vẫn ngồi bàn đầu ngay trước bàn giáo viên nhưng anh cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Anh hành động như thể chẳng quen biết tôi, như thể tôi chẳng là ai. Cái cách cư xử ấy khiến tôi cảm thấy mình chẳng còn là ngoại lệ như trước nữa, chẳng còn là cô “em gái” có thể vô tư gọi anh bằng “anh” bất cứ lúc nào như trước, cũng chẳng phải một đứa học sinh bình thường ngồi trong lớp của anh. Giờ đây dù tôi có gọi Anh Quân là “anh” đi nữa thì e rằng cũng chỉ khiến mọi chuyện tệ thêm đi. Lúc trước tôi hầu như chẳng bao giờ gọi Anh Quân là “anh” đơn giản vì tôi ngượng và không quen gọi như thế. Còn bây giờ tôi có muốn gọi chắc cũng chẳng ai thèm quan tâm. Chẳng lẽ chỉ vì bỏ một buổi học mà anh nhẫn tâm “đá” tôi ra khỏi cuộc sống của anh? Suy cho cùng con người ta bước vào cuộc đời nhau cũng chỉ là để bước ra mà thôi. Có một số người lạ lắm nhé, họ đột ngột ra đi mà chẳng cần quan tâm người còn lại sẽ cảm thấy thế nào. Cảm giác khá buồn cười khi ai đó xuất hiện và họ trở nên thật đặc biệt với bạn rồi thì họ biến mất và bạn phải giả bộ như chẳng có gì xảy ra mặc dù mọi thứ thì đã vỡ vụn, anh cứ bình thản rồi bỏ thế giới của tôi còn tôi thì vẫn cứ phải cười như thể mình rất ổn. Con người thật chẳng biết đâu mà lần, họ kì cục tới mức đến chính họ có lẽ cũng chẳng thể hiểu nổi.

Tôi ưỡ ỏi vắn vắn cổ tay rồi đặt cọ vẽ và bay nghiêng màu xuống, tôi đã vẽ được hơn một tiếng đồng hồ. Hôm nay tôi vẽ màu, bài màu của tôi chỉ còn đúng một ô màu cần vẽ nốt thôi là xong nhưng từ nãy tới giờ tôi lại chẳng thể pha được màu nào phù hợp cho chỗ trống cuối cùng này. Tấm pallet của tôi đã gần hết chỗ nhưng lại chẳng có sắc độ nào khiến tôi ưng ý khi đặt vào khoảng trống đó. Tôi pha trộn cả đồng màu gam nóng rồi lại nhảy sang các gam màu lạnh, rồi thì màu sắc độ đậm chán thì lại chuyển qua thử các loại màu sắc độ nhạt nhưng khi tô lên thì độ chênh của màu mới pha so với các khoảng màu lại quá lớn. Tôi mệt mỏi thở dài một tiếng, hôm nay Hạ không đi học nên tôi cũng chẳng còn đũa nào để mà tham khảo ý kiến, chị Trúc cũng chẳng thấy đâu còn chị Bích thì bận bịu với bọn trẻ con ở phòng ngoài. Lũ quỷ đó vẫn ồn ào đến nhưc cả đầu, nếu chị Bích không túc trực ở đó giúp đỡ thì tôi rằng cô giáo dạy vẽ của tôi có ba đầu sáu tay cũng chịu thua cái lũ giặc đó. Tôi ngồi một mình một phòng nhìn bài vẽ của mình vẫn còn một phần chưa được hoàn thành thì cảm thấy sốt ruột. Tôi đem pha trộn các màu mà tôi thích trộn lại với suy nghĩ rằng nếu gộp tất cả các màu đẹp lại thì sẽ tạo ra một màu đẹp hơn nhưng không, thử màu tôi nhận được lại chỉ là một màu đen. Có lẽ cuộc sống cũng vậy, ta không thể dung hòa tất cả mọi điều tốt đẹp lại với nhau bởi chẳng có gì là hoàn hảo cả. Biết vậy mà vẫn cố chấp làm theo ý muốn thì cái nhận lại chỉ là một mảng màu đen giống thử màu xin đực đang nằm trên pallet pha màu của tôi.

Tôi thu xếp đồ, bỏ lại ô màu còn dang dở xin cô về sớm bởi tối nay tôi còn buổi học thêm ở trung tâm. Tối nay tôi sẽ lại phải gặp anh, nếu trước kia việc này khiến tôi hạnh phúc bao nhiêu thì bây giờ nghĩ tới nó tôi lại chỉ thấy bản thân mình mệt mỏi và kiệt quệ. Từ bao giờ nghĩ tới anh lại đem lại cho tôi cảm giác nặng nề sâu nào đến thế? Suy cho cùng thì mối quan hệ không thể gọi tên chính là mối quan hệ làm người ta tổn thương nhiều nhất. Quan hệ giữa tôi và anh có thể coi là mối quan hệ như thế và người tổn thương ở đây có lẽ chỉ có mình tôi mà thôi.

Hôm nay tôi đến lớp muộn cũng chỉ vì cái tính đãng trí, dễ quên vì tiền trên tủ bếp nên mới lỡ chuyến xe bus đến đây. Tôi vội vàng đi qua cổng, leo lên cầu thang rồi bước vội vào lớp. Tôi vừa chạy vào đã va phải Anh Quân đang đi ra. Tôi lao đảo ngã ra đằng sau, anh nhú mồm nhìn tôi, đôi môi hấp háy định nói gì đó. Tôi im lặng nhìn anh, mong đợi anh sẽ nói gì đó, chẳng được, ché bai tôi hậu đậu cũng được, mĩa mai tôi thế này thế nọ cũng được. Tôi tiếp tục chờ đợi câu nói sắp được thốt ra nhưng không, anh quay thẳng vào lớp mà chẳng nói một lời.

Tôi lật đặt đứng dậy, tự phủi quần áo rồi đi về phía bàn một vị trí của mình. Tôi nghĩ thầm, liệu đây có phải một ví dụ điển hình cho việc nếu vấp ngã thì phải tự biết đứng lên không? Thế nếu là bị xô ngã thì sao? Cái mông đang đau ê ẩm bôi cú ngã vừa rồi càng như đau đốn khó chịu hơn bởi hành động của anh lúc này. Tôi ầm ừ lời sách vở đặt lên bàn, giả sử nếu mà vừa nãy tôi không ngã ở hành lang mà ngã từ lan can xuống thì sao, anh cũng vẫn sẽ giữ nguyên cái bộ mặt bình thần đến lạ kì đó để nhìn tôi rơi xuống tầng một à? Tôi từng nghĩ anh là một người ảm áp nhưng giờ anh lại giống như một quyền sách, càng lật các trang sau lại càng chẳng hiểu gì. Có phải anh đang “khoe” với tôi rằng anh không chỉ ảm áp mà cũng rất lạnh lẽo nữa không? Có phải đang lôi tôi ra làm ví dụ điển hình với lời nhắn nhủ: “Nếu bùng học tôi một buổi thì các cô các cậu sẽ giống như con bé này đây, tôi sẽ đối xử như thế với các cô cậu nào dám bùng học giống như con bé này”.

Tôi khẽ bật cười với hình ảnh tưởng tượng của mình. Hình ảnh anh đột nhiên trở nên xấu xa và cay nghiệt giống mấy mụ phù thủy ác độc trong tưởng tượng của tôi. Thực tâm tôi cũng không muốn nghĩ tới anh với những suy nghĩ ác độc như thế nhưng thật sự anh khiến tôi cảm thấy mệt mỏi và chán nản vô cùng.

Suốt cả buổi học ngoài những lúc nhìn lên bảng tôi chỉ cúi gằm mặt xuống bàn, phần vì buồn ngủ phần vì không muốn đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của ai đó. Tôi sợ rằng nếu như nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo ấy thêm một lần nào nữa thôi thì hình tượng anh trong lòng tôi sẽ sụp đổ. Tôi chợt thấy bản thân mình buồn cười biết bao nhiêu, bây giờ tôi lại đang bảo vệ hình tượng cho một người chán ghét tôi khỏi chính bản thân mình. Nếu thế giới này xuất hiện một kẻ dở hơi, ngu ngốc và quái dị thì đó chắc hẳn là đang chửi xéo tôi.

Hôm sau tôi tới lớp với trạng thái mệt mỏi và thiếu ngủ trầm trọng, cả đám nhìn tôi như thể tôi là thầy ma sống lại. Tôi nhìn chúng nó đang tròn trịa mắt thì chỉ cười cười phẩy phẩy tay. Đêm qua tôi không ngủ được, cũng không rõ lí do tại sao lại thế, chỉ biết rằng tôi hề nhắm mắt là hình ảnh anh lại hiện lên, khi thì dịu dàng ảm áp đầy sự quan tâm, khi thì lại lạnh lẽo như tảng băng lớn, khiến cho giấc ngủ của tôi cứ chập chờn mơ hồ trong mơ những hình ảnh đảo lộn. Kết quả là mắt tôi chẳng khác nào bị người ta cho một đám vậy, thâm quầng đầy mỗi một. Một suy nghĩ chợt thoáng qua, mệt mỏi thế này đã đủ để tôi từ bỏ được chưa?

Khi tôi đang phân vân tìm câu trả lời cho câu hỏi vu vơ bất chợt ấy thì cô giáo bước vào với nụ cười chực sẵn trên miệng. Tôi lật đặt đứng dậy chào cô khi nghe lớp trưởng hô. Cô mỉm cười rồi cho cả lớp ngồi.

– Chắc rằng một số bạn trong lớp mình đã biết rằng trường mình chuẩn bị cho học sinh đi tham quan.

Cô vừa dứt lời cả lớp tôi thì nhau ò lên những tiếng thích thú rồi thì nhau đũa này hỏi ăn gì, đũa kia hỏi mặc gì khiến cho lớp tôi chẳng mấy chốc ầm ĩ không khác nào cái chợ. Cô nhận bản danh sách từ tay lớp trưởng rồi mỉm cười, sau khi ổn định trật tự lớp cô tiếp lời.

– Được rồi. Lớp chúng ta sẽ đi chung xe với các bạn lớp A3 nhé.

Vừa nghe thấy phải đi chung xe với lớp khác cả lớp tôi thay đổi thái độ nhanh chóng. Ban nãy còn ò lên vui vẻ bây giờ ai nấy đều lên tiếng phản đối khiến cô cười khổ giải thích.

– Do “dân số” lớp này đông quá đấy nên một nửa lớp chúng ta sẽ đi cùng lớp 11A3 nhé và giáo viên trông coi 11A3 hình như là thầy Quân đấy. Các cô các cậu lại chẳng thích quá còn gì.

Lúc bấy giờ lớp tôi mới quay trở lại trạng thái vui vẻ bình thường còn tôi thì lại băn khoăn về cái hôm tham quan đó. Lớp tôi chia thành hai xe, mong rằng tôi không phải đi chung xe với lớp 11A3 vì cái lí do mà chắc-là-ai-cũng-biết-rồi-đấy.

Sau khi phổ biến mọi nội dung về buổi tham quan đầu tuần sau lớp tôi lại lục đục lôi sách vở ra học. Tuy nhiên vấn đề trật tự của lớp không còn tuyệt đối như trước nữa, một số quá phần khích và mong chờ tuần tới đến thật nhanh còn tôi thì bình thần nhìn chúng nó thậm thà thậm thụt. Không phải tôi không thích đi chơi với lớp mà là do tôi có có nguy cơ chạm mặt với ai đó khiến cho niềm vui của tôi bị giảm đi mất một nửa. Tôi không ghét anh, chỉ là tôi sợ nhìn thấy anh lạnh lùng với tôi.

Bác bảo vệ lại một lần nữa trở thành anh hùng trong mắt lớp tôi bằng cách đánh trống hết tiết, kịp thời ngăn lại cái ý định kiểm tra 15 phút cuối giờ của cô chủ nhiệm. Tiếng trống đầu tiên vang lên. Lớp tôi vỡ òa trong niềm vui sướng, ai ai cũng hân hoan hạnh phúc, cô chủ nhiệm lắc đầu chán nản nhưng cũng phải phì cười vì lũ học trò đã dốt lại còn lười, nghịch ngợm ham chơi là không ai bằng. Cô sắp xếp giáo án rồi nhờ thư kí lớp, là tôi, mang giúp chồng vở cho cô. Tôi ngoan ngoãn bê cả chồng vở đi theo sau cô chủ nhiệm. Nói là chồng vở cũng hơi quá, cái chồng vở đó nhiều nhất được 15 quyển là cùng, cũng không nặng lắm nên tôi cũng không gặp khó khăn trong việc bước theo kịp với tốc độ của cô.

Đi được nửa sân trường cô trò chúng tôi bắt gặp Anh Quân đi cùng Bảo Khánh.

– A chị đây rồi, may quá em đỡ phải lên lớp tìm chị. – Anh Quân nói nhưng cũng không để ý rằng có một đứa học sinh đi cùng đang nép ở sau lưng cô chủ nhiệm.

– Tìm chị có việc gì à? – Cô chủ nhiệm lớp tôi cười ần ỉ.

– Em chỉ định hỏi về danh sách hôm nay đi tham quan ấy mà.

– Lớp chị đi đủ em nhé. Chắc phải cắt bớt và đưa qua bên xe lớp 11A3 rồi, mà em đi cùng lớp đó đúng không? Sao chủ nhiệm lớp đó là cô nào mà không đi được thế?

– À là thầy Hưng tổ trưởng tổ Vật Lý. Hôm đấy thầy ấy có việc bận về quê.

Tôi đứng hóng thầy cô nói chuyện với nhau mà không để ý rằng nãy tới giờ, từ khi tôi xuất hiện đã có một người đặc biệt rất chăm chú quan sát tôi.

– Ừ được rồi, chị chỉ nhờ em trông chừng mấy đứa lớp chị thôi. Chúng nó nghịch thì thôi rồi.

– Vâng. Chúng nó nghịch nhưng mà cũng nghe lời lắm. – Anh Quân cười, nụ cười hiếm hoi mà tôi có thể thấy trong suốt mấy tuần gần đây. – Mà đi chung với lớp A3 có những học sinh nào đi hà chị?

– Chị cũng chưa sắp xếp, đợi hôm này sinh hoạt lớp rồi xếp sau. Được rồi thế nhé mà hai đứa này nhé, hẹn hò công khai ở trường hả. – Cô chủ nhiệm nửa đùa nửa thật nhìn Anh Quân rồi nhìn sang Bảo Khánh. – Các học sinh bảo là thầy với cô Khánh là hay đi với nhau lắm đấy nhé.

– Trẻ con biết gì đâu chị. – Bảo Khánh cười hiền nhưng nơi đáy mắt lại có một tia lấp lánh mang tên hạnh phúc.

Lúc bấy giờ Anh Quân mới để ý thấy tôi nép đằng sau cô chủ nhiệm, căn bản cũng vì nãy giờ tôi đều quay mặt đi, anh biết là có học sinh đi theo chỉ không biết rằng đó lại là tôi. Đến mãi khi bị phát hiện tôi mới lên tiếng.

– À, em em chào thầy, em chào cô.

Về mặt Anh Quân có chút bất ngờ nhưng rồi anh cũng gật gật đầu rồi quay ngoắt người về hướng khác. Bảo Khánh mỉm cười, nụ cười có tựa như không. Tôi không hiểu sao Bảo Khánh dạo gần đây luôn nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý như vậy nhưng dù chị ta có nhìn tôi thế nào, mỉm cười ra sao đi nữa thì tôi cũng không muốn nhìn thấy chị ta, đặc biệt sau cái hôm ở nhà Anh Quân, sau khi chị hỏi tôi cái câu hỏi nửa vờ ấy tôi lại càng muốn tránh xa khỏi Bảo Khánh, tránh như tránh tà.

Sau màn chào hỏi tạm bợ ấy tôi tiếp tục theo cô chủ nhiệm, bê đồng vở lên lớp 10a7 cho cô. Xong xuôi tôi quay trở về lớp. Chẳng hiểu là do cố tình hay vô tình mà tôi vừa bước xuống hết cầu thang là lại bắt gặp Bảo Khánh. Bảo Khánh gọi tôi bằng giọng điệu như thể chị ta quý tôi lắm không bằng.

– Tú An à.

Tôi bị cho tiếng gọi đó làm cho giật mình mà chút nữa bước hụt. Theo phản xạ tôi nhìn qua chỗ phát ra tiếng gọi. Bảo Khánh nhìn thấy tôi thì tiếp lời.

– Chị nói chuyện với em một lát được không?

– Em phải về lớp, sắp vào giờ rồi. – Tôi trả lời bằng quơ rồi nhìn chăm chú vào đồng hồ đeo tay.

– Em có tình cảm với anh Quân đúng không?

Bảo Khánh chẳng quan tâm đến câu trả lời của tôi mà đi thẳng vào vấn đề. Tôi tròn tròn mắt nhìn Bảo Khánh còn chị thì ngay đến cả một nụ cười còn không thấy sót lại, gương mặt hiền hậu dịu dàng mọi hôm đành lại. Chị tiến lại gần về phía tôi. Bảo Khánh rất kiên quyết, chị hoàn toàn không để cho tôi có cơ hội lẩn tránh.

– Gì cơ? Là sao ạ? – Tôi giả ngây giả ngốc

– Đừng lảng tránh như thế, chị nói bằng tiếng Việt, phát âm cũng dễ nghe, tốc độ nói cũng rất vừa vặn không đến mức khó nghe đâu. Hơn nữa em lại là một đứa có đầu óc chẳng lẽ lại không hiểu chị nói gì? Chị hỏi là em thích anh Quân đúng không?

Câu hỏi thẳng đuột của Bảo Khánh khiến tôi bối rối, họng trở nên khô khốc, miệng cứng đờ, một chữ cũng không nói nổi.

– Chị có thể hiểu im lặng tức là đồng tình?

Tôi im lặng. Thật sự tôi không biết phải trả lời từng câu nói sắc lẹm đó như thế nào. Bảo Khánh thờ dài về mặt nhọc rồi tự cười khỏ.

– Phải rồi phải rồi. Học trò lại thích thầy giáo, em không thừa nhận chị cũng có thể hiểu cho em. Em biết không, ngày trước chị cũng rất mến mộ thầy giáo dạy văn của mình nhưng rồi sau đó chị nhận ra đó cũng chỉ là cảm giác nhất thời bột phát mà thôi.

– Chị nói gì vậy? Em không hiểu.

Tôi nhận thức được mình đang run sợ. Đúng, tôi sợ nhưng không phải sợ Bảo Khánh, tôi sợ phải đối diện với cái chuyện vớ vẩn này. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng thứ tình cảm ngốc xít của mình lại đi xa đến mức như thế này. Thứ tình cảm không đáng có ấy tôi vốn đã định gạt nó qua một bên, một lần và mãi mãi, nhưng Bảo Khánh lại chen ngang, lại đào xới nó lên, biến nó thành công cụ tra hỏi tôi. Tôi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ lại sợ hãi như thế này khi mà phải đối diện với tình cảm của chính bản thân mình. Suy cho cùng, rốt cục thì tôi đang sợ cái quái gì vậy? Vì lí do gì mà tôi lại sợ hãi đến mức thổn thức và run rẩy như thế này? Tôi sợ chuyện sẽ lan đến tai anh, rồi anh sẽ biến mất, sẽ ghét tôi nhiều nhiều thêm nữa. À mà quên, hiện tại thì anh cũng đâu có dễ chịu đối với tôi chứ. Biết vậy nhưng tôi vẫn thổn thức, tôi vẫn phải nắm chặt bàn tay để giữ cho mình về bình thần đến tội nghiệp ấy. Móng tay tôi dài và nhọn đâm vào lòng bàn tay, cảm giác đau nhưng nếu không làm như vậy tôi nghĩ mình sẽ bỏ chạy. Tôi chợt nhớ tới một ngày nào đó có lẽ đã rất lâu rồi, trong căn phòng piano, căn phòng mất điện tối om, tôi kể lại cho Anh Quân nghe về nỗi sợ sấm sét của mình hồi còn nhỏ, tôi đã kể cho anh nghe tất cả về tuổi thơ của mình. Kể xong tôi thần thờ một hồi lâu rồi hỏi anh rằng lúc đó tôi hành động như vậy có thể gọi là mạnh mẽ không. Anh chẳng nói gì, chỉ vươn đôi bàn tay xoa đầu tôi rồi thì thầm như sợ ai đó nghe thấy. Lúc ấy anh nói rằng: “Em đã rất kiên cường”. Chỉ mấy từ ngắn ngủn như vậy đã khiến tâm trạng tôi lúc bấy giờ tốt lên rất nhiều. Mạnh mẽ không phải là không sợ gì hết, mạnh mẽ là dám đối diện với nỗi sợ hãi của chính mình. Tôi vẫn sẽ kiên cường, sẽ không để Bảo Khánh biết những suy nghĩ trong lòng tôi.

– Tùy em thôi. Nhưng chị chỉ muốn nói rằng Anh Quân là một người trưởng thành. Chị cũng vậy. Việc của em lúc này là tập trung vào mà học, học cho thật tốt rồi sau đó ra trường, lên đại học, tìm kiếm cho mình một người phù hợp.

– Vâng. Thì sao ạ? Chị gọi em lại chỉ để nói cái điều mà ai cũng biết rồi ấy ạ? Đương nhiên là thầy Quân phải là người trưởng thành thì mới có thể trở thành thầy giáo chứ ạ? Phải trưởng thành rồi thì mới nhìn nhận được cái gì nên và cái gì là không nên chứ ạ? Em tuy chỉ đang trong giai đoạn sắp trưởng thành thôi nhưng em thấy chị vẫn nên học hỏi ở thầy ấy rất nhiều đấy ạ.

Tôi vừa nói xong cũng là lúc bác bảo vệ đánh trống. Tôi quay lại nhìn Bảo Khánh rồi mỉm cười, bàn tay vẫn nắm chặt.

– Em phải về lớp rồi ạ. Em chào chị. À mà quên, Mai Chi nhờ em bảo chị là hết tiết nhớ đợi bạn ấy một lát rồi hẵng về, hôm nay Chi phải trả mấy thứ cho thư viện trường chị ạ.

Tôi quay đi nhanh nhất có thể. Tôi chỉ sợ rằng nếu tôi chậm thêm một giây nào nữa thôi là Bảo Khánh lại có dịp giữ tôi lại với màn hành xác bằng cả thùng câu hỏi khó trả lời. Bàn tay tôi vẫn nắm chặt cho đến khi gần về tới lớp tôi mới buông lỏng bàn tay đó ra. Một cảm giác đau tê tê truyền tới dây thần kinh cảm giác của tôi, lòng bàn tay còn hằn lại mấy vết móng tay đang đồ ùng. Mai Chi nhìn thấy “vết tích” trong tay tôi thì tròn mắt hỏi.

– Tay mày làm sao đấy?

– À không có gì.

Tôi mỉm cười nhìn vết móng tay còn hằn lại. Tuy là đau đấy nhưng ít ra tôi cũng vẫn không gục ngã một cách dễ dàng, tôi vẫn thoát khỏi Bảo Khánh, vậy là tốt lắm rồi. Thật chẳng hiểu nổi chị ta nghĩ gì mà đem câu đó đi hỏi tôi một cách dễ dàng như vậy nhưng cái khiến tôi không hiểu hơn đó là tại sao Bảo Khánh lại biết tôi thích anh? Mấy câu hỏi đó vẫn cứ canh cánh trong lòng tôi nhưng rồi cũng tự mọc cánh mà bay mất.

Hôm nay những tiết học trên lớp đều là những tiết học nặng, tôi ỉu oải nằm ườn lên bàn khi thầy giáo vừa ra khỏi lớp. Dương Thủy cùng Mai Chi rủ nhau đi vệ sinh, Hồng Lam ngồi trong lớp liên suốt mấy tiết cũng ngột ngạt, nói muốn ra ngoài chơi một lát chứ không muốn ở lì trong lớp. Tôi cũng đang bức bối liên đi theo nó. Hai đứa chúng tôi cùng nhau ra ngoài lan can hong gió. Trời tháng 3 trong xanh và cao vút, ánh nắng mong manh phủ lên những tán cây xanh mượt. Một cảm giác về những điều sắp tới nó khá giống với những cảm giác trong trẻo của những mùa trước đó. Tôi hít một hơi thật sâu, mùi nắng, mùi gió, trong trẻo, mới mẻ nhưng cũng rất quen thuộc. Lam chỉ cho tôi mấy đứa lớp 10 đang đứng tụm năm tụm ba đang trò chuyện gì đó rồi lại chỉ cho tôi thấy cậu bạn lớp A3 của nó. Tôi và Lam, hai đứa con gái có ít điểm chung nhất trong nhóm, nó thích những thứ mà tôi không mấy quan tâm nhưng chúng tôi vẫn có thể là bạn, vẫn cười đùa vui vẻ, vẫn kiên nhẫn kể cho nhau nghe những câu chuyện vớ vẩn dở hơi mà chẳng thèm quan tâm đứa kia có hiểu hay không. Có lẽ đây chính là điều kì diệu của thứ gọi là “tình bạn”.

Tôi cười, tai vẫn lắng nghe câu chuyện của Lam nhưng ánh mắt tôi lại bị hút về phía cuối dãy hành lang. Anh Quân đứng đó, dáng vẻ thong dong đến bất cần. Những lời nói của con bạn bên cạnh dường như chẳng đủ để kéo tôi trở về với thực tại nữa. Nhìn thấy anh tôi cảm thấy trùn bứt, nghĩ tới những điều Bảo Khánh nói khiến tôi muốn gạt bỏ tất cả mọi chuyện, khiến tôi ước rằng mình chưa bao giờ vướng phải mớ lộn xộn này để rồi đến bây giờ tôi lại chẳng biết phải đối diện với sự thật như thế nào. Cảm giác khoảng cách giữa tôi và anh như được nói rộng thêm ra. Lớp tôi hiện giờ ở cuối dãy hành lang tầng 4, còn lớp mà anh hiện đang dạy thì lại ở phía đầu hành lang tầng 4 ấy. Những lần bất gặp anh đang đứng trước cửa lớp, tôi đã định hét thật to để gọi anh nhưng rồi khi mở miệng thì lại chẳng thể gọi được. Giả sử anh quay lại thì tôi sẽ phải nói gì đây? Không thể nói rằng “em gọi cho vui” được, còn nếu anh không quay lại thì tôi không những không gọi được anh mà còn khiến bao nhiêu học sinh khác nhìn mình chằm chằm như con quái vật. Tôi cũng không thể chạy về phía đó bởi tôi biết khi tôi chạy tới nơi cũng là lúc anh không còn đứng ở đó nữa. Khoảng cách giữa anh và tôi nếu là 1000 bước chân, tôi cũng không cần anh bước một bước nào cả. Tôi không dám chắc mình sẽ đủ can đảm để bước hết 1000 bước đó nhưng ít ra nếu anh đứng yên thì tôi vẫn còn có thể xác định được anh đang đứng ở đâu và còn tôi còn bao nhiêu bước nữa mới đến được chỗ đó. Nhưng nếu tôi bước mà anh cũng bước thì tôi không dám chắc bước chân của anh sẽ là tiến gần về phía tôi hay là bước những bước thật dài xa khỏi tôi. Như vậy thì dù tôi có can đảm hay mạnh mẽ, kiên cường hay cố gắng gì đó thì vĩnh viễn cũng không thể lại gần anh thêm dù chỉ nửa bước. Dãy hành lang này rất dài, khoảng cách giữa tôi và anh luôn dài hơn dãy hành lang ấy và càng ngày tôi càng cảm thấy dãy hành lang ấy dài thêm ra một chút. Là tại tôi? Tại anh? Hay tại dãy hành lang dài hun hút ấy? Có một loại tình cảm không thể dừng lại nhưng cũng không thể đến được có lẽ là loại tình cảm như thế này đây.

Tiếng trống lại một lần nữa vang lên, đám học sinh tùm nãm tùm ba cũng giải tán về lớp học của mình, Chi và Thùy cũng đã về lớp, dãy hành lang hun hút ấy cũng vắng dần học sinh. Anh Quân đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi cũng quay vào lớp học chuẩn bị chi tiết cuối. Lam đứng cạnh tôi huyền thuyên này giờ cũng nhắc tôi tới giờ vào lớp. Tôi bưng tỉnh, mỉm cười nhìn nó rồi lại quay nhìn sang cuối dãy hành lang bên kia như nuốt tiếc phân vân điều gì đó nhưng rồi cũng nhanh chân ổn định chỗ ngồi. Tôi thở dài. Chuyện hôm nay hãy cứ nghĩ đến chuyện hôm nay, chuyện ngày mai thì để mai lo. Tôi nay ăn gì còn chẳng biết nói gì đến chuyện tương lai. Có những điều sẽ vẫn mãi như thế, cho dù bạn có lo lắng hay suy nghĩ về nó nhiều như thế nào đi nữa. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, nếu hiện tại nó chưa ổn thì có nghĩa là nó chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: ĐIỀU EM KHÔNG BIẾT.

Đúng 4h sáng chuông báo thức của tôi reo ồm ồm. Tôi đưa tay lên sờ quang để tắt chuông trong tình trạng mắt thì vẫn nhắm tịt còn đầu óc thì vẫn mơ mơ màng màng. Tôi uể oải ngồi dậy chuẩn bị đồ để đi tham quan. Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ tôi chạy ra cửa chào mẹ và chuẩn bị đi. Mẹ tôi đang tập yoga theo mấy bài phát trên ti vi, thấy tôi chào thì đáp lại và hỏi:

– Ừ đi cẩn thận đấy mà mẹ tưởng anh Quân nhà bác Lâm sang đón con? Nó không qua đây à?

– Không ạ. mà tự nhiên mẹ nhắc thầy ý làm gì con tự đi được rồi mà.

– Thì mẹ hỏi thế vì mọi lần nó vẫn qua mà. Thôi đi đi.

Tôi dạ vâng vài câu rồi đi thẳng. Chẳng hiểu từ đâu mà mẹ tôi tự nhiên nhắc đến Anh Quân. Đối với mẹ tôi thì Anh Quân chẳng khác nào con cháu trong nhà, ngay cả việc xưng hô cũng không câu nệ này nọ nhưng tôi thì chẳng thể tự nhiên được như thế.

5h hơn tôi có mặt ở công trường. Trong sân trường có khoảng chục cái xe để chuẩn bị cho học sinh đi tham quan. Tôi lượn lờ một vòng sân trường tìm kiếm mấy đứa Lam, Thùy, Chi nhưng lượn đến mấy vòng cũng chẳng thấy mặt mũi chúng nó đâu thế là tôi đành lê lét ở một góc sân trường. Đặt túi đồ xuống ghé đá dưới một cái gốc cây, tôi rút tai nghe và điện thoại ra nghe nhạc. Lúc này tôi mới để ý rằng sân trường ngoài mấy cái xe và một vài thầy cô ra thì vẫn còn rất vắng vẻ, cũng có một số bạn đến sớm như tôi nhưng họ đều có bạn bè đứng cùng còn tôi thì bơ vơ với cái túi đồ cùng với tai phone nghe nhạc.

Tôi hít thở không khí trong lành của ngày mới, cái cảm giác lạnh lạnh trong lành của buổi sáng sớm khiến tôi cảm thấy khoan khoái. Những nốt nhạc vẫn ngân lên đều đều từ tai nghe. Bỗng nhiên tôi cảm thấy mọi thứ thật yên bình, từng giây phút lặng lẽ trôi qua nhẹ nhàng không vướng bận điều gì hết cho đến khi Anh Quân xuất hiện trước mắt tôi, vẫn khuôn mặt bình thản nhưng lại khiến cho người ta cảm giác khó gần.

– Cô Ánh chủ nhiệm đã đến chưa?

– Em không biết. – Tôi nhìn anh hơi dè chừng rồi lắc đầu.

– Được rồi.

Anh nói ngắn gọn rồi rời đi. Lúc này tôi có thấy bóng dáng cô chủ nhiệm ở nhà để xe của giáo viên nhưng vẫn trả lời anh rằng không biết. Tôi chợt nghĩ, câu trả lời “không biết” là câu trả lời ngắn gọn và phổ biến nhất trong các cuộc trò chuyện mà có một trong hai người đó không muốn nói gì với người kia. Tôi chẳng muốn nói gì với anh cả, bởi vì cái vẻ khó gần ấy của anh khiến tôi khó chịu và vẻ mặt khó chịu đó chỉ xuất hiện khi anh gặp và nói chuyện với tôi, ngay cả khi đứng trước mặt Bảo Khánh anh cũng không trở nên lạnh lẽo đến như thế. Cảm giác như Bảo Khánh đối với anh là một người quen cũ, là một người đã phạm phải một lỗi lầm to lớn không thể sửa chữa, anh mặc dù có thể hay không thể tha thứ cho chị ấy nhưng vẫn còn chút gì đó không nỡ, vẫn còn vương vấn về kí ức ngọt ngào của những chuyện trong quá khứ. Đó là lí do tại sao anh chẳng thể và sẽ không bao giờ có thể vô tình với Bảo Khánh, bởi anh đâu thể vô tình với quá khứ của chính mình. Còn tôi thì lại khác, tôi không phải quá khứ, không phải hiện tại và cũng chẳng phải là tương lai của anh. Về mọi mặt tôi chẳng có gì khiến anh phải vương bận hay luyến tiếc. Đối với anh tôi không phải người dưng, với anh tôi chẳng có nghĩa gì cả, có cũng được mà không có thì càng tốt hơn.

Tôi quay mặt đi chỗ khác, lòng chua xót nghĩ thầm: Rồi sẽ có lúc em hiểu rằng sợ hãi hay tiếc nuối thì cũng chẳng giúp ích được gì. Bởi nếu người khác đã trở nên vô nghĩa thì họ cũng đâu thể trách em vô tình?

Một lát sau lớp tôi đến đông đủ, đứa nào đứa đấy mặt mày hớn hờ, miệng cười không ngớt. Chúng tôi xếp thành hai hàng, cô chủ nhiệm điểm danh một lượt, kiểm tra sĩ số lớp rồi mới sắp xếp học sinh lên xe. Do lớp tôi quá đông nên phải ghép chung xe với lớp 11A3. Xe của lớp tôi là xe số 10 còn xe lớp a3 là xe số 01. Bên này lớp tôi đang nghe cô dặn dò thì bên lớp a3 Anh Quân đang cho học sinh lên xe. Thật may mắn thay tôi không phải đi chung xe với lớp a3, mấy đứa chúng tôi vui vẻ xách balo trèo lên xe tìm chỗ ngồi, riêng Lam, đứa muốn đi chung với lớp a3 thì miệng kêu ca liên tục vì không thể ngồi chung với cậu bạn trai của nó. Nhưng nó cũng chỉ kêu ca một lúc rồi cũng hòa vào cuộc vui. Chúng tôi ngồi trên xe, đứa thì chụp ảnh tự sướng, đứa thì đã vội bóc bím bím với kẹo ra nhai chóp chép. Tôi vừa ăn, vừa chụp ảnh cùng chúng nó nhưng ánh mắt thì lại hướng ra phía ngoài cửa sổ nhìn các

thầy cô giáo đang đứng ở một góc sân để thống nhất về hành trình tham quan.

Xe chuyển bánh đầu tiên rời khỏi trường là xe số 01 xe lớp a3, tiếp theo đó là xe số 02 rồi xe số 03... Các xe cứ lần lượt lần lượt rời khỏi cổng trường nhưng mãi mà chẳng thấy cô chủ nhiệm lớp tôi lên xe thay vào đó là một vị thầy giáo trẻ tuổi, người này lại chính là người mà tôi muốn tránh nhất, chính là Anh Quân.

Anh Quân trèo lên xe, anh trao đổi gì đó với bác lái xe rồi quay về phía chúng tôi. Lúc bấy giờ anh mới ngẩng mặt ra.

– Ô, sao lại là lớp này????

– Ô thầy Quân? Em tưởng lớp em đi với cô Ánh mà??

Mấy đứa ngồi trên cũng ngớ ngàng. Anh vội vã lôi điện thoại ra rồi ấn số.

– Alo? Chị Ánh à?...Sao lại thế?...Ôi giờ ả...vâng vâng...chị quản lí bên đó nhé....danh sách ấy hả...à vâng...em gửi qua inbox facebook nhé chị bật facebook trên điện thoại mà xem.....

Anh vẫn cứ “hồn nhiên” nói chuyện điện thoại trước bao nhiêu ánh nhìn hiếu kì của lớp tôi. mấy đứa con gái thì hớn hờ vì nhìn thấy anh thầy hotboy của họ, đến cả cái Lam lúc này còn vùng vằng vì không được đi chung với lớp a3 bây giờ cũng hớn hờ. Còn tôi vài giây trước vẫn đang cười nói toe toét còn bây giờ thì mặt tôi dần ra.

– Thầy sẽ quản lý xe lớp mình nhé. – Anh thông báo ngắn gọn.

– Ô cô Ánh đâu ạ? – Có đứa lên tiếng hỏi.

– Cô Ánh lên nhầm xe 01 rồi, hiện giờ thì cô đang trông chừng lớp a3. Thế nên là thầy sẽ đi chung với 11a6 nhé.

– Cả đi cả về ạ?

– Có lẽ thế.

Tôi nghe như sét đánh ngang tai. Tôi cứ tưởng sẽ không phải trông thấy vẻ xa cách của anh nhưng rốt cục thì chạy trời không khỏi nắng, tôi càng có ý trốn tránh thì lại càng gặp nhiều. Suy cho cùng tôi không muốn nhìn thấy anh cũng chỉ vì tôi sợ, sợ phải thừa nhận rằng cuộc sống của anh không đủ rộng để chứa chấp thêm một đứa vô tích sự là tôi, sợ phải thừa nhận rằng tôi đã thích anh rất nhiều, sợ phải thừa nhận cái khoảng cách đang ngày một xa xôi giữa tôi và anh. Tôi sợ cũng chỉ vì tôi đã hy vọng quá nhiều để giờ đây khi phải đối diện với sự thất vọng thì tôi lại muốn lần tránh.

Tôi nhắm mắt, đầu tựa vào ô cửa kính. Phía bên ngoài cảnh vật cứ trôi tuột lại phía sau một cách nhẹ nhàng còn lòng tôi thì rối như tơ vò, sự ngọt ngào chẳng thể trôi đi nhanh như cảnh vật phía ngoài kia ấy.

Anh Quân ngồi ở hàng ghế thứ 2 từ dưới lên còn tôi thì ngồi ở hàng ghế giữa. Cả xe im phăng phắc sau một hồi cười đùa chán chê còn bây giờ thì lẩn ra ngủ ngon lành. Không gian bị bó hẹp trong một chiếc xe khách cùng với 35 con người đang say giấc, trong đó có một con bé là tôi, mắt nhắm hờ, tai nghe nhạc đang hết việc làm sau khi đã ngủ no mắt. Tôi muốn quay xuống ghế sau để xem Lam và Chi đã dậy chưa nhưng lại không muốn để anh trông thấy. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng tôi tự thuyết phục mình rằng cả xe đã ngủ rồi thì chắc anh cũng ngủ thôi hơn nữa tôi quay xuống gọi Lam chứ có liên quan gì đến anh. Và thế là tôi ngồi xích sang một bên để có thể dễ dàng quay lại phía sau. Để yên tâm hơn, tôi kiểm tra bằng cách gõ chiếc điện thoại của mình lên và nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của anh, anh đang ngủ. Tôi len lén quay xuống, Lam và Chi đang tựa vào nhau, mỗi đứa quay ra một hướng ngủ như chết. Tôi chép miệng định quay lên nhưng cái giây phút tôi định quay lên ấy thì ánh mắt lại vô tình bắt gặp hình ảnh Anh Quân qua khe hở giữa hai chiếc ghế. Anh đang nhắm mắt, tay khoanh trước ngực, đầu tựa vào ghế một cách rất tự nhiên, nhìn như thể anh chỉ đang nhắm mắt suy nghĩ chứ không phải đang ngủ. Dáng vẻ này hiện của anh khác hẳn so với lúc anh còn thức, gương mặt ấy hiện tại không lạnh lùng cũng không ảm áp. Anh Quân lúc ngủ trông hiền và dễ tính hơn nhiều. Tôi vội quay lên khi cảm nhận được tim mình vừa đập lệch một nhịp. Tôi một tay giữ chặt lồng ngực, cố gắng điều chỉnh nhịp thở, cầm ghế quay trở lại cái thời mà tôi còn mới thích anh, cái gì đó cứ lảng lảng bay bổng. Sau khi ổn định nhịp thở trong đầu tôi vẫn còn tồn tại cái suy nghĩ muốn được nhìn hình ảnh anh hiền từ như thế. Tôi nắm chặt tay, chậm rãi quay qua phía sau nhìn anh qua khe ghế. Nhưng lần này khác lần trước, ngay khi tôi vừa hí một mắt để nhìn trộm anh ngủ thì cái tôi thấy lại là anh đang mở mắt và nhìn chăm chăm về phía tôi. Tôi giật mình quay ngoắt lên trước, cái cảm giác lén lút làm việc gì đó mà bị phát hiện thật đáng sợ. Và thế là tôi cứ ngoan ngoãn ngồi im thin thít, đến cả việc cử động cũng không dám.

Tôi cứ ngồi im nhìn khung cảnh hiện ra trước mắt rồi lại trôi tuột về phía sau, trong lòng tôi hiện tại chẳng có gì cả, không rối ren nhưng cũng không phải là không có chuyện gì để phiền muộn, chỉ là mọi chuyện tạm gác sang một bên, chừa chỗ cho sự rung động nhất thời ban nãy. Lam, Thùy và Chi tất cả đều đã tỉnh giấc. Nhóm mấy đứa chúng tôi đều ngồi đông đủ ở xe 10 này, có mỗi Việt Anh là ngồi bên xe 01 cùng với mấy đứa lớp tôi. Thùy ngồi ăn hết gói bim bim rồi thở dài.

– Ôi trời ơi lâu quá đi mất, này giờ tao ăn hết 3 gói bim bim rồi mà sao vẫn chưa đến nơi vậy trời.

– Ăn như lợn rồi suốt ngày than béo. – Tôi ngó mấy cái vỏ nó cầm trên tay rồi lèm bèm.

– Công nhận là lâu thật. Chán quá đi mất, tao ngủ đến mức không thể ngủ nổi nữa rồi. – Chi dụi mắt.

– Haizz, không biết giờ này “bạn ấy” của tao đang làm gì? – Lam thở dài.

– Bạn ấy bạn ó gì gì cũng gạt qua một bên. Mày là cái con duy nhất có “gấu” nên là mày mà còn nhắc đến nó trước mặt chị em là mày cẩn thận bọn tao tổng mày qua cửa sổ đấy. – Thùy quay xuống lờm.

– Được rồi được rồi. – Lam giờ hai tay đầu hàng. Nó nói tiếp – Mà chán quá. À chúng mày chơi trò nói thật không? Đang rảnh.

– Thật thà cái gì? Là sao?

– Nghĩa là sẽ có một câu hỏi và người bị hỏi sẽ phải trả lời thật. Nếu không trả lời được thì phải bị sai khiến làm một hành động gì đấy.

– Là sao? Như kiểu đồ vui ấy hả?

– Không, hỏi về bản thân mày ý.

– Như kiểu hỏi: Lam ơi ngoài “shit” ra mày có ăn gì nữa không ấy hả? – Tôi cười.

– Có mày “shit” ý người ta đang nghiêm túc mà cứ phá đám. – Lam nhéo tôi một cái rõ đau.

– Ờ thì chơi. Nhưng mà ai là người bị hỏi đây? – Chi nói với về hào hứng.

– Chọn ngẫu nhiên, tao có tờ giấy này, ghi tên mấy đứa bọn mình vào, mỗi đứa bốc một lượt. Đứa nào bốc sẽ được hỏi đứa bị bốc. – Thùy giờ ra một tờ giấy rồi hôn hờ.

– Thế mày mang bút không? – Tôi hỏi.

– Cái đó thì...

Cả đám im lặng, mấy đứa nhìn nhau một hồi rồi đồng loạt chẳng ai bảo ai tất cả nhìn về phía Anh Quân đang cầm bút để gạch gạch gì đó trong tờ danh sách. Anh Quân đang viết cũng phải ngưng lại nhìn chúng tôi. Anh nhìn thấy chúng tôi, ba đứa nhìn anh thẳng mặt còn tôi thì nhìn qua khe ghế thì không khỏi bật cười.

– Mấy đứa nhìn cái gì?

– Thầy ơi bọn em mượn bút. – Ánh mắt của tất cả đổ dồn vào cái bút trên tay anh. Nếu tôi là cái bút đó chắc tôi cũng sồn da gà vì bị nhìn chăm chăm như thế.

Anh chep miệng rồi đưa bút cho chúng tôi. Ba đứa kia thì tùm tùm cười vì anh thầy còn tôi thì vẫn nhìn chúng nó qua cái khe ghế mà không nói gì cả chỉ cười góp vui. Sau một hồi xé xé ghi ghi Lam cầm trong tay mấy mảnh giấy có tên của mỗi đứa chúng tôi. Đứa đầu tiên bốc là Chi. Nó nhắm mắt cười cười tỏ tay bốc lấy một mảnh giấy rồi cười ra vẻ bí hiểm. Tên cái đứa mà nó bốc được là Thùy.

– Thùy, mày đã cảm nắng anh nào chưa?

– Rồi. – Thùy cười đau khổ.

– Là ai? – Lam tròn mắt.

– Mày chỉ được hỏi một câu thôi cơ mà. – Thùy gằn cổ lên cãi.

Lam đuối lí, lờm Thùy một cái rồi tiếp tục trò chơi. Chúng tôi cứ bốc qua bốc lại, hỏi hết câu này đến câu hỏi khác, lúc thì thâm thâm thì thì như buồn bạc giả, lúc lại phá lên cười như mấy con trốn trại không ít lần khiến Anh Quân phải nhắc nhở. Tôi cũng để ý rằng từ khi chúng tôi trả bút anh đã không còn quan tâm cái đến cái thứ đang ghi dở trong tờ giấy mà thay vào đó là trò chơi giết thời gian của chúng tôi. Anh ngồi cách chỗ chúng tôi không xa nhưng đủ để nghe thấy khi chúng tôi nói chuyện với âm lượng bình thường.

Từ đầu tôi cuối tôi chỉ là đứa bốc nhưng chẳng bao giờ là đứa phải trả lời mấy câu hỏi nguy hiểm của chúng nó, ngay cả cái lượt nếu ai không trả lời được thì bị sai khiến cũng bị bác bỏ bởi những thứ chúng nó sai khiến đều quá là không thể-thực-hiện-nổi.

Tôi đang hôn hờ vì chưa bị hỏi câu nào chợt nhiên dừng một cái như bị đẩy xuống hố sâu bởi mảnh giấy nham nhở trong tay Dương Thùy vòn vện hai chữ: Tú An.

– Mày chết với tao. – Thùy cười nham hiểm. – Xem nào, hỏi mày cái gì bây giờ nhì.

– Hỏi nó ngày xưa với anh Duy Khang đi mày. – Lâm gọi ý.

– Khang là thằng cha nào? – Chi hỏi.

– Là thằng cha hồi trước thích con An nhà mình. Cơ mà cái đấy cũ rồi không nhắc lại nữa. – Thùy giải thích. – Xem nào. À, có rồi. Trịnh Tú An, hiện tại mày đang thích ai?

Nghe câu hỏi của nó tôi rùng mình một cái. Tất cả đều nhìn tôi như thể tôi là người nổi tiếng vĩ đại mà chúng nó hâm mộ, ai cũng nhìn tôi chăm chăm,

ngay cả Anh Quân cũng chăm chú lắng tai nghe câu trả lời của tôi. Tôi đưa tay vuốt mặt rồi cười ngây ngốc.

– Hờ hờ...hờ cho tao... cho tao dùng quyền giải thoát đi. Bị sai khiến cũng được.

– Thôi được rồi, nể tình mày là bạn 16 năm quần tã với tao, nếu mày nhảy xuống xe tao sẽ không bắt mày trả lời câu hỏi nữa.

– Được rồi, lát xe dừng tao nhảy, ha. giờ thì chơi tiếp, chơi tiếp. Đến ai bốc rồi nhỉ?

– Thế thì “néch”, trả lời đề.

– Ờ thì...

– Mày thích ai mày cứ nói đại một câu đi tò mò quá đi mất, tốn thời giờ. Mày thích ai?

Tôi nín thở, cảm giác mình bị dồn vào chân tường bởi con bạn nổi khố và đám bạn “thân khốn nạn”. Phía đầu đó vẫn có một người đang yên lặng theo dõi trò chơi ngu xuẩn của chúng tôi.

Đang lúc không biết làm thế nào để thoát thân thì chiếc xe đang chạy bon bon bỗng dừng khựng, bác tài xế nói lớn.

– Đến nơi rồi, tất cả xuống đi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không ngừng cảm ơn trời đất đã ra tay cứu giúp. Tôi nhanh chóng xách balo lên vai rồi chen ra ngoài chạy xuống trước. Tiếng Lam và Thùy nói với theo gì đó nhưng tôi cũng chẳng dờ hơi tự dừng đứng lại cho chúng nó bắt.

Chúng tôi đứng thành một hàng dọc và đi theo thầy cô giáo quản lí đi cùng. Lúc này Anh Quân mới gặp lại cô chủ nhiệm để trao đổi về danh sách học sinh bởi anh sẽ là người đi cùng lớp tôi trong lượt về. Trường tôi trước khi đi tham quan có quy định rõ ràng rằng lúc xe khởi hành giáo viên đi cùng xe lớp nào thì sẽ về cùng xe lớp đó. Tôi thở dài, vậy là lúc về còn phải đi chung xe với anh nữa hả. Mới nghĩ thôi cũng thấy mệt rồi.

Chúng tôi xếp hàng theo lớp như lúc đứng ở sân trường. Tôi chớp chớp mắt nhìn Thùy vô tội còn nó thì giờ nắm đầm lên, gương mặt nó sặc mùi dọa dẫm. Sau khi nghe các thầy cô phổ biến một hồi cả trường bắt đầu đứng thành từng hàng rồi theo sau thầy cô. Rốt cục tôi cũng chẳng hiểu mục đích của buổi ngoại khóa ngày hôm nay là để làm gì. Đi thì rõ là mệt, vừa đi tới đỉnh núi tất cả lại lục đục đi xuống trở lại nơi tập kết để chuẩn bị bữa trưa. Tôi mệt mỏi lau đi những giọt mồ hôi đang rịn trên trán. Dương Thùy đã không đeo bám tôi để hỏi về câu hỏi ấy nữa, thay vào đó nó coi tôi như cái gậy chống của nó, cứ vịn vào người tôi để đi.

– Trời đất tao sắp đi không nổi nữa mà mày còn bám vào tao thế này à. – Tôi than.

– Cho tao tựa nhờ một chút xiu xiu xiu thôi mà.

– Cho mày tựa thế tao đi kiểu gì. Nóng phát điên được mà bà còn túm với chà tựa. Đường dốc mà, đi không mệt như lúc leo lên đâu. – Tôi trấn an Thùy rồi lura lura gỡ cái tay đang quàng qua cổ tôi.

– Nhưng tao vẫn rất là mệt.

Thùy không quàng vai mà quay sang bám lấy tay tôi. Nhìn nó hai má đỏ ửng, đôi mắt lơ lơ trong đến là tội nghiệp nên thôi không câu nhàu nữa mà để cho nó đeo bám tới khi xuống tới nơi. Đi được gần xuống tới chỗ tập kết Thùy đi không vững vấp phải một hòn đá kéo theo tôi ngã nhào. Đường xuống núi thì dốc, tôi và nó may mắn không lăn xuống. Thùy thì chỉ bị bản quần áp nhưng còn chân tôi thì bị mài xuống đường một đoàn khá dài chảy be bét máu. Tôi hay có thói quen ôm lấy chỗ đau rồi cúi gằm mặt kêu than một mình, lần này cũng không phải ngoại lệ.

– An ơi, An tao xin lỗi. Mày có sao không? Tao xin lỗi. Mày ơi mày có sao không? An ơi...

Thùy thấy chân tôi chảy máu thì hốt hoảng quên cả phui bụi bám trên người mà chạy tới chỗ tôi. Nó nhìn thấy chỗ đầu gối be bét máu của tôi mà phát hoảng, câu nói cũng lộn xộn theo. Thấy hai đứa tôi ngã mấy học sinh đi xung quanh cũng chạy lại xem, các thầy cô giáo cũng hốt hoảng chạy tới. Trong số những lời hỏi của các thầy cô tôi nghe rõ nhất là giọng của Anh Quân.

– Ai bị làm sao? Tất cả trách ra xem nào.

Ai đó tách đám đông chen vào. Anh lặng đi khoảng 2 giây rồi nói với giọng khản trương.

– Được rồi tất cả các em học sinh còn lại tiếp tục theo các thầy cô xuống trước đi. Tất cả đi theo cặp và không được túm hay bám vào nhau nhé, tránh gây ùn tắc hay lập lại trường hợp này lần 2.

Thùy nhìn anh mắt rom róm, anh không nói không rằng bế thốc tôi lên. Mùi hương quen thuộc pha trộn với mùi mồ hôi xộc thẳng vào mũi tôi. Tôi tự hỏi mình đã bao nhiêu lâu rồi tôi không được ngửi thấy mùi hương quen thuộc ấy? Tôi gục mặt vào lòng bàn tay để che đi giọt nước mắt đang trào ra. Tại sao tôi lại khóc chứ? Vì đau à? Hay là vì anh đang bế tôi?

Các học sinh khác người thì nhìn tôi thương hại, người thì lo lắng, người thì ghen tị vì được bế nhưng tôi chẳng còn quan tâm xem người ta nhìn mình vì lý do gì nữa, đột nhiên tôi chỉ muốn khóc òa lên, khóc cho hết những mệt mỏi suốt bao nhiêu lâu qua, khóc cho hết cái vết thương đang chảy máu ở đầu gối. Tôi muốn anh quan tâm tôi. Bỗng dưng tôi thấy mình thật nhỏ bé trong vòng tay ấy. Dù chỉ là vì tôi bị ngã nên mới được bế, dù là chỉ vì thương hại

nên anh mới chấp nhận vác con nợ đòi là tôi đây đi nốt quãng đường xuống núi còn lại, dù là vì gì đi nữa thì tôi cũng không nên nghĩ nhiều như vậy. Chi cần biết rằng ít ra anh cũng không bỏ mặc tôi ở lại đó mà đi tiếp là được rồi.

– Đừng khóc nữa. Đau đến thế à? – Anh hỏi.

Tôi vẫn sục sục, khuôn mặt ướt đầm mồ hôi và nước mắt chẳng có vẻ là sẽ trả lời câu hỏi đó.

– Tôi biết cô khóc rồi cô nương ạ. Không phải che tay nữa. Tay dính toàn đất với cát xong lại bôi mề lên mặt ý.

Tôi vẫn giữ hai tay trên mặt không chịu bỏ xuống, anh cũng không nói thêm gì mà chỉ tập trung vào đoạn đường phía trước. Còn Dương Thùy, con bé ngốc nghếch ấy đã xuống tới nơi, mắt mũi nó đỏ hoe nhìn Anh Quân bế tôi xuống. Anh vừa đặt tôi ngồi xuống một góc khuất học sinh thì nó cùng với mấy đứa lớp tôi chạy ra, mỗi đứa một câu tôi chẳng biết trả lời ai trước nên cứ im lặng. Mặt tôi đều đã khô nước mắt, chỉ còn mỗi cái mũi là đỏ hoe như quả cà chua nhìn chúng nó. Anh Quân lau mồ hôi trên trán rồi bảo với tất cả.

– Thôi nào, tất cả ra kia chuẩn bị bữa trưa đi, Chi lên xe lấy cho thầy hộp thuốc cứu thương ở sau ghế tài xế ấy, còn mấy đứa này đi lấy nước cho thầy. Còn Thùy lần sau rút kinh nghiệm đấy.

Anh nói nhưng chỉ có một mình Chi là vội vã làm theo, Lam thấy thế cũng chạy đi cùng Mai Chi. Tôi nhìn Thùy đang đứng cắn rứt lương tâm thì khẽ cười.

– Tao chi bị xước chân thôi chứ có phải lăn xuống vực đâu. Bọn mày cứ ra kia đi, lát tao ra. Nhớ chuẩn bị đồ ăn cho tao luôn đấy he he.

Thùy cười cười lau nước mắt nước mũi tèm nhem rồi quay ra làm cùng với lớp. Chi và Lam sau khi mang hộp cứu thương đến, hai đứa nó ngồi lại một lúc rồi cũng chạy ra khu tập trung của lớp. Một vài thầy cô cũng qua chỗ tôi và anh hỏi thăm rồi sau đó quay trở lại với lớp mình. Sau khi mọi người đi cả tôi vẫn im lặng nhìn từng cử động nhẹ nhàng của Anh Quân.

– Có xót không? – Anh hỏi nhưng không nhìn tôi.

Tôi gật gật vài cái thay cho câu trả lời.

– Lần sau phải cẩn thận hơn. Cũng may là không liên quan gì đến gân cốt.

Anh khéo léo rửa vết thương rồi băng lại cho tôi rồi nói băng quơ.

– Hôm nay Bảo Khánh không đi cùng được, tôi băng lại cho em em cũng không cần phải lo lắng. Hồi nhỏ tôi hay ngã, phải tự túc nên băng bó những vết thương kiểu này cũng thành nghề. Có khi băng còn đẹp hơn cả Bảo Khánh ấy chứ.

Tôi đang trong trạng thái lảng lảng nghe anh nhắc một câu Bảo Khánh hai câu Bảo Khánh đâm ra bực. Anh vừa băng xong, nhìn tôi định nói gì đó thì đến lượt tôi câu bản đứng phắt dậy định đi ra chỗ lớp tập trung nhưng đi không vững chạm phải chỗ đau suýt chút nữa lại ngã. Anh Quân vội vàng tóm tay tôi đỡ lên, mắng.

– Muốn bưng thì cũng phải chọn lúc mà bưng, không phải lúc nào cũng làm theo ý mình.

Tôi dang tay mình ra khỏi tay anh nhưng anh thì vẫn giữ chặt lấy, im lặng diu tôi về chỗ ngồi của lớp, dặn dò vài ba câu gì gì đó rồi ra chỗ ngồi của mấy thầy cô giáo. Tôi thần thờ nhìn theo bóng lưng cao lớn đó, con người đó vừa quan tâm mà đầy Tú An ạ.

Tôi là tâm điểm của mọi ánh nhìn, họ nhìn chăm chăm vào cái đầu gối được băng bó kỹ lưỡng của tôi rồi nhanh chóng quay mặt đi. Lớp tôi đứa nào cũng hỏi thăm rồi lo lắng tôi sẽ không chơi bóng nước cùng chúng nó được. Thùy thì ngồi tức tực bên cạnh nhìn tôi bằng ánh mắt tội lỗi, Lam và Chi thì thi nhau tiếp đồ ăn cho tôi. Tôi cười rồi bảo chúng nó.

– Tao không chết vì đau chân thì cũng chết vì bực dạ dày mất thôi.

– Còn đau không mày? – Chi nhìn tôi lo lắng.

– Bây giờ thì cũng quen rồi, chỉ thấy tê tê thôi. Yên tâm, tập thể dục thì vẫn đi được. Bị xước thôi chứ có bong gân hay liên quan đến xương cốt đâu. Thôi bọn mày cứ ăn đi, tao no quá rồi.

Mấy đứa gật gật đầu rồi bắt đầu ăn tiếp. Thùy ăn mấy miếng rồi cũng thôi. Tôi với nó ngồi nói chuyện một lúc rồi hai đứa rủ nhau đi lấy mấy túi bóng đã “thủ” sẵn ở trong balo đem đi bơm nước. Thùy cầm mấy túi bóng đi trước, tôi tập tễnh lếch thếch đi sau nó. Trong một giây phút nào đó tôi đã định nói cho Thùy biết bí mật to lớn nhất đời tôi nhưng rồi ngập ngừng mãi lại thôi. Chúng tôi ngồi bơm bóng rồi cười hô hô ha há. Thùy nhìn cái đầu gối của tôi với vẻ e ngại.

– Cái chỗ chân mày làm sao mà chơi được bóng nước?

– Không sao. Bọc cái gì đó vào là được mà. Lấy túi ni lông cuốn dè ra ngoài không để cho nước thấm vào là được mà.

Lam giờ ra một cái túi trong suốt, nó đưa cho Chi để bọc vào chân giúp tôi bởi nó không giỏi trong mấy cái việc này. Sau một hồi chắc chắn rằng đầu gối của tôi sẽ không bị thấm nước chúng nó mới thì thầm bảo mấy đứa con gái khác ra di chuyển số bóng mà tôi và Thùy vừa bơm nước vào. Ngay khi bọn

tôi vừa bê được đồng bóng vào tới nơi thì bọn con trai đã chuẩn bị sẵn súng phun nước và bóng. Cuộc chiến bóng nước của lớp 11A6 nổ ra trong khi tất cả các lớp khác thì vừa ăn xong và đang chuẩn bị dọn rác. Tôi vì chân đau nên chỉ có thể ngồi bom nước vào bóng “tiếp đạn” cho chúng nó ném, đôi khi buồn tay thì ném vài quả cho bõ ghét. Mấy đứa con gái lớp tôi ném rất hăng, bọn con trai cũng chẳng nể nang gì mấy đứa con gái, cứ ném bóng rồi hất nước. Có đứa không biết tìm được ở đâu cái cốc nhựa làm “vũ khí” hất nước. Tất cả lớp chúng tôi cười đùa ầm cả một khu, đứa nào đứa đấy ướt như chuột lột. Ngay cả tôi đang được coi là bệnh nhân chúng nó cũng không tha. Thấy lâu lâu đám học sinh mới có một hôm vui thả ga như hôm nay nên các thầy cô cũng chẳng nói gì, thực ra là có nhắc nhở nhưng chỉ “nhắc nhở” thôi thì đối với lớp tôi thì đó là lời cổ vũ cho chúng nó tiếp tục bày trò.

Tôi để ý này giờ các thầy cô đều nhắc nhở nhưng rồi sau đó vẫn là mỉm cười rồi lắc đầu chịu bó tay với lớp tôi nhưng riêng Anh Quân, vẻ mặt của anh khiến tôi không hiểu đó là kiểu biểu cảm cho loại cảm xúc nào. Anh ngồi im nhìn lớp tôi nghịch ngợm mà không nói một lời. Mấy lần tôi để ý thấy ánh mắt ấy đang nhìn theo mình mỗi khi tôi tập tễnh như con thot chạy qua chạy lại, đôi lông mày khẽ nhíu lại mỗi khi tôi bị ăn nguyên mấy quả bóng nước. Nhưng những cử động nhỏ nhặt ấy của anh cũng không khiến tôi bận tâm lâu, tôi cứ vô tư cười đùa, vui hết mình, chạy hết mình, cười hết mình rồi thì tập tễnh cũng hết mình.

Cuộc chiến bóng nước của lớp 11A6 trở thành cuộc chiến hất nước của tất cả học sinh trong trường. Đến lúc này thì các thầy cô giáo không thể làm ngơ thêm nữa và thế là chúng tôi bắt buộc phải dừng lại cuộc vui tại đây. Chúng tôi bị phạt lao động, phải thu dọn bãi chiến trường mà tất cả vừa gây ra. Tôi ướt sũng tập tễnh đi nhặt từng chiếc túi nilong đựng bóng bỏ vào trong thùng, ai cũng ướt sũng nhưng bù lại ai cũng vui. Tôi vừa dọn rác vừa cười cười nói nói với Lam thì bỗng dưng hắt xì một cái, Lam nhìn tôi rồi bảo.

– Thôi mày đi thay đồ đi không lạnh đấy.

– Lạnh gì đâu tao khỏe mà. – Tôi cười rồi giơ tay lên chứng tỏ là mình khỏe nhưng rồi lạ hắt xì thêm cái nữa.

– Thôi đi bà. Bày đặt quá, đi thay quần áo đi. Mà mày có mang đồ đi thay không đấy?

– Có mà, hôm nay chơi bóng nước tất nhiên tao phải mang rồi. Mà mày đi cùng tao đi.

Thế là tôi với Lam, hai con rủ nhau đi thay đồ. Sau khi tất cả đã dọn dẹp xong xuôi cũng là lúc bọn tôi thay đồ xong. Bây giờ mới là đến hoạt động ngoại khóa của trường, nào là đồ vui, nào là văn nghệ giao lưu, nào là kéo co gì gì đó... Các trò chơi được tổ chức với mục đích gắn kết cả trường, tạo cơ hội để học sinh làm quen và giao lưu nhưng tôi nghĩ mấy cái chương trình này vừa nhàm chán mà chẳng biết có làm quen được ai hay không, cứ như vừa rồi, tất cả cùng nghịch nước cùng chịu phạt với nhau một trận có khi làm quen còn nhanh hơn.

Chúng tôi tự tìm chỗ ngồi cho mình, tôi tự nhiên thấy hơi chóng mặt nhưng cũng vẫn ngồi chung với chúng nó. Chi đang chỉ chỗ gì đó lên cái bảng gắn câu đó vừa nêu lên thì cũng là lúc Việt Anh vỗ vỗ vai tôi nói nhỏ.

– Thầy Quân gọi mày kia.

Tôi nhìn theo hướng tay Việt Anh thấy Anh Quân đang ngồi ở một bệ cây, tay đang ấn ấn gì đó trên điện thoại. Tôi nhìn Việt Anh dè chừng.

– Mày chắc chứ?

– Thầy ý vừa nhờ tao ra gọi mày xong chứ không mày nghĩ tao thừa bơ à mà đang ngồi ở tít bên kia chạy qua đây gọi mày con dở hơi.

Tôi cau có lườm lườm nó rồi đứng dậy đi về phía Anh Quân. Bước đi hơi loạng choạng, tôi thấy chóng mặt, đầu quay mòng mòng nhưng vẫn cố gắng lết về phía anh. Anh thấy tôi đi tới thì cất điện thoại rồi chỉ vào chỗ bên cạnh ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Sau khi tôi ngồi xuống anh mới lời hộp cứu thương ban này vừa dùng để băng bó vết thương cho tôi khẽ nói gì đó mà tai tôi cứ lùm bùm chẳng thể nghe rõ.

– Đã bị thế này rồi mà còn chơi nước. Ầm hết cả gạc rồi, nhiễm trùng thì sao?

– Em buộc nó lại rồi mà. – Tôi nói nhỏ, phần do mệt, phần do sợ bị anh mắng.

– Buộc lại mà không ướt chắc.

Anh nhẹ nhàng gỡ lớp gạc ầm ra rồi lau vết thương sau đó băng lại cho tôi cái mới. Anh vẫn nói gì đó nhưng mắt tôi thì cứ nặng trĩu. Anh thấy tôi cứ gà gât mà không chú ý nghe lời anh nói thì cau mày lại.

– Nay tôi nói em có chú ý gì không thế?

Anh hươ hươ tay trước mặt tôi rồi sờ lên trán.

– Sao lại nóng thế này hả. Nghịch nước cho lắm vào xong bây giờ sốt rồi đây này.

Tôi đưa tay lên dụi dụi mắt rồi lắc lắc đầu.

– Em. Không sao. Em lạnh.

– Không không cái đầu nhà cô ấy. Đã yếu còn hay đòi ra gió.

Anh lăm bằm trong miệng nhưng tôi vẫn nghe thấy.

– Vâng... vâng cái đầu nhà em. – Tôi lẩm nhẩm.

Tôi nghe thấy tiếng thở dài bất lực của Anh Quân, chắc chắn rằng anh đang muốn cùng tôi vào đầu nhưng không thể. Sau đó tôi cảm thấy cơ thể mình ấm hơn, có cái gì đó mềm mềm ả ả choàng qua vai tôi, thứ đó còn có một mùi hương quá đỗi quen thuộc mà có lẽ sau này tôi sẽ chẳng bao giờ có thể quên nổi.

Tôi khoác áo của anh, ngồi cạnh anh, tựa đầu vào vai anh. Tôi và anh, một con bé thì đang sốt đùng đùng, người nóng như cái bếp lò, đang tựa đầu vào vai anh, người với bao nhiêu suy nghĩ luẩn quẩn trong đầu. Chúng tôi ngồi ở một bệ cây cách khá xa chỗ mọi người đang tập trung. Tôi mệt quá nên thiếp đi trên vai ai đó, khẽ cọ cọ đầu vào bờ vai đó ngủ một giấc li bì. Trong giấc ngủ, tôi cảm nhận được có một gì thứ gì đó ngọt ngào và ả ả rơi xuống đôi mắt, hàng mi đang nhắm nghiền cũng khẽ rung động. Tôi cảm giác toàn thân nhẹ bẫng, rồi mùi xe ô tô, mùi xăng, mùi da bọc ghế khó chịu nhưng rồi tất cả cũng lướt qua thật nhanh. Khi tôi tỉnh dậy thì tất cả đã về tới Hà Nội. Cảm giác như tôi vừa bỏ qua một chi tiết nào đó nhưng vì mệt nên cũng chẳng muốn hành hạ bộ não cả của mình thêm nữa.

Anh lặng lẽ nhấp một ngụm cafe, như thường lệ, đó thường là cafe đen đặc. Cũng đã khá lâu rồi anh không uống thứ gì đắng như cafe. Anh chép miệng rồi đặt tách cafe xuống bàn. Có một sự thật còn đắng hơn cả thứ chất lỏng màu đen ấy đó là con bé ngốc kia có lẽ thích thằng nhóc bạn của nó. Suốt mấy tuần gần đây anh lảng tránh nó, anh thực lòng muốn gạt nó ra khỏi cuộc sống của anh. Nhưng cái “thực lòng” đó có phải là quyết định cuối cùng của anh không?

Anh Quân bắt đầu đi phải đi cùng xe lớp 11A6 cũng chỉ vì bà chị đồng nghiệp hậu đậu lên nhầm xe. Anh thực sự hơi bức mình vì chuyện đó, anh nghĩ thậm chí không biết đám cưới của bà ấy lúc đón dâu bà ấy có lên nhầm xe giống hôm nay không. Càng nghĩ càng thấy bức mình, anh thở hắt ra đẩy bọc bị rồi tựa đầu vào ghế, khoanh hai tay trước ngực rồi nhắm mắt, cố gắng dỗ mình vào giấc ngủ nhưng rồi chẳng hiểu sao anh vẫn cảm thấy không thoải mái. Lúc anh mở mắt thì cũng là lúc ai đó đang nhìn anh qua cái khe giữa hai chiếc ghế. Nó thấy anh mở mắt thì quay ngoắt lên và chẳng thấy nhúc nhích gì hết. Anh muốn phì cười nhưng rồi lại cố gắng giữ cho khóe miệng không được cười.

Sự bức bối và cả nụ cười kìm nén khi nãy của anh cũng cuốn đi đâu mất khi mà anh bị nhìn chằm chằm bởi 4 đứa học sinh ngốc nghếch ngồi ghế trước. Anh mau chóng bị hút vào trò chơi trẻ con của chúng nó, trò chơi mang tên “Nói Thật”. Anh ngồi lắng tai nghe những điều chúng nó hỏi nhau rồi cả những câu trả lời quái đản, chỉ có khi nào chúng nó thề thì bé quá thì anh không nghe thấy, còn lại anh đều nghe từ đầu đến cuối không sót một từ. Anh lắc đầu ngán ngẩm với lũ học sinh dở dở ương ương này, định lôi điện thoại ra chơi game nhưng khi nghe tên người tiếp theo bị hỏi tay anh lại khựng lại.

– Trịnh Tú An, hiện tại mày đang thích ai?

Cô bé học trò đó hỏi trùng phóc cái mà anh đang muốn biết. Anh im lặng lắng tai nghe nó trả lời, đôi mắt cũng thôi nhìn băng quơ mà tập trung trên khuôn mặt của Tú An. Con bé cứ thoải mái hết lần này đến lần khác đề không phải trả lời câu hỏi khiến cho người khác sốt ruột nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ miệng nó. “Nó thích ai” chính là câu hỏi mà anh muốn biết nhất nhưng cũng là câu hỏi mà anh sợ nghe câu trả lời nhất. Cô bé tên Dương Thủy vẫn kiên quyết một mực bắt nó nói ra câu trả lời, bên cạnh đó còn có Hồng Lam và Mai Chi tạo sức ép. Tú An bị dồn vào thế chân tường đang lúc không biết phải làm thế nào thì xe đến nơi. Nó nhanh chóng xách đồ chạy khỏi xe và thoát nạn, mặc cho 3 cô bạn ngăn tò te thì nó vẫn cứ chuồn thật nhanh. Anh lắc đầu rồi đưa tay lên day day trán. Anh đã tự nhủ là phải tổng nó khỏi cuộc đời anh mà tại sao anh vẫn cứ quan tâm nó làm gì vậy?

Anh càng trở nên mâu thuẫn hơn khi đi xuống núi. Anh đi trước nhưng khi nghe thấy tiếng của đám học trò ở phía sau nói rằng có ai đó bị ngã thì bước chân anh vốn đang bước đều đều chợt khựng đứng lại. Anh nghe thấy tiếng xin lỗi, tiếng khóc của cô bé học sinh nào đó, cái tên lặp đi lặp lại khiến anh giật mình.

– An ơi, An tao xin lỗi. Mày có sao không? Tao xin lỗi. Mày ơi mày có sao không? An ơi...

Cả trường này có bao nhiêu người tên An? Chịu, anh không biết nhưng cứ tên “An” là anh không thể tiếp tục xuống núi được rồi. Anh Quân nhanh chóng quay ngược lên chỗ học sinh đang đứng tụ tập. Anh nhanh chóng chen vào đám học sinh để có thể nhìn thấy cô bé tên “An”. Nhìn thấy cái dáng nhỏ bé dưới nền đất với cái đầu gối thì be bét máu anh như lặng người đi. Sau khi giải tán đám đông anh chẳng nghĩ ngợi nhiều mà bế thốc nó lên rồi đi tiếp. Anh hoàn toàn có thể bắt một thằng con trai nào đó công hoặc đưa nó xuống nhưng anh lại không làm thế, anh muốn là người đích thân mang nó xuống. Còn nó vì không muốn để anh trông thấy nó khóc mà cứ đưa tay lên che mặt. Quả thực anh rất không thích nhìn thấy nó khóc nhưng bàn tay đang đặt trên mặt nó lấm lem toàn đất với cát, rồi từ kẽ tay đã rỉ ra mấy giọt nước mắt, nhìn hình ảnh đó anh còn không thích hơn.

– Đừng khóc nữa. Đau đến thế à? – Anh nhìn chỗ đầu gối nó đang chảy máu mà bản thân cũng thấy đau. Anh muốn làm gì đó để giúp nó bớt đau nhưng rốt cục lại chẳng thể làm gì đành thở dài một tiếng. – Tôi biết cô khóc rồi cô nương ạ. Không phải che tay nữa. Tay dính toàn đất với cát xong lại bôi mều lên mặt ý.

Nhưng nó cũng chẳng nói gì, anh cũng im lặng mà đi tiếp. Xuống tới nơi anh băng bó lại cho nó thật cẩn thận. Băng bó vết thương cho người khác làm anh nhớ lại ngày xưa anh cũng rất hay bị trầy xước mấy vết như thế này nhưng cảm giác hồi đó không đau giống như cảm giác của anh hiện tại. Vết thương khiến anh đau nhất hóa ra không phải nằm trên cơ thể anh mà nó nằm ở trên cơ thể người mà anh thương yêu. Anh chợt nhớ đến Bảo Khánh của mấy năm về trước, khi mà anh và cô còn là một cặp hoàn hảo. Anh nhớ có lần Bảo Khánh không cẩn thận cũng đề bị ngã, không bị trầy xước mà bị bong gân. Ngày đó có lần anh phải băng lại cho cô, hiện tại việc băng bó cho Tú An làm anh nhớ đến ngày đó. Đây cũng là lần thứ hai anh phải băng bó cho người mà anh yêu, cảm giác như thể anh đang băng bó cho chính trái tim của mình vậy.

Sau khi việc băng bó được hoàn thành nó lại nô đùa với đám bạn còn anh thì chỉ im lặng ngồi một góc nhìn theo nó. Tự nhiên anh thấy bức bối khi nó chân thì đau mà vẫn ham vui chạy nhảy như thế, bức bối khi mà anh thì lo lắng gần chết còn nó thì chẳng mấy may quan tâm đến cái chân vừa được băng

bó. Hình như chỉ có một mình anh quan tâm đến cái chân đau của ai đó. Anh Quân giật mình, ơ kìa, tại sao anh lại nghĩ cho nó nhiều như thế? Anh đã tự dằn bản thân là phải tổng khứ nó khỏi cuộc sống của anh cơ mà, thế mà tại sao anh lo lắng cho nó còn hơn cả nó lo lắng cho bản thân mình, thế mà ngay khi nghe thấy học sinh nào đó tên “An” bị ngã anh vẫn vội vã quay lại mặc dù không biết “An” đó có phải là “An” mà anh hay nghĩ tới hay không, thế mà anh vẫn cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy nó khóc, thế mà anh vẫn ngồi tự chửi rủa bản thân vì lại trót nghĩ đến nó nhiều đến thế. Anh tự cho mình là người hoàn hảo, hoặc ít nhất là hoàn mĩ hơn đa số những người khác, chính vì thế mà đôi khi anh tự cho phép mình hơi kiêu căng một chút nhưng anh càng tỏ ra kiêu kì lạnh lùng bao nhiêu thì sự thật khốc liệt lại biến anh trở thành thằng ngốc bấy nhiêu. Cứ nghĩ rằng chỉ cần lạnh lùng một chút, xa cách một chút là anh có thể tách nó khỏi cuộc đời mình nhưng thật là sai lầm khi nghĩ như vậy. Giờ đây cả thế giới sẽ cười nhạo anh vì không quên nổi một đứa con gái lóc cha lóc chóc mà còn tỏ vẻ này nọ, hoặc nếu không thì anh cũng sẽ tự cười vào mặt mình.

– Đúng là ghét của nào trời trao của ấy. – Anh cười khổ.

Anh nhìn nó tập tễnh vầy nước mà ngán ngấm. Thật hết biết mà, nó vốn nghịch ngợm từ ngày bé, điều đó đâu phải là anh không biết nhưng nghịch đến mức này thì anh chưa ngờ tới. Tú An vẫn chẳng thèm để ý gì đến xung quanh, vẫn cứ nghịch nước với cái chân thì được “cách nước” bằng một lớp nilong. Thật là chẳng cái gì có thể ngăn cho nó không được nghịch.

Anh ngồi tán phét với mấy thầy cô nhưng ánh mắt thì vẫn liếc nhìn ai đó. Mãi đến khi cuộc chiến của chúng nó kết thúc, cả trường chuẩn bị cho các hoạt động ngoại khóa anh mới ôm hộp cứu thương ngồi một góc khuất rồi nhờ ai đó gọi cái con bé hâm hâm dở dở kia ra. Anh dám chắc rằng chỗ băng gạc ở chân nó sau một hồi nghịch nước như vậy nếu không ướt sũng thì cũng bị ẩm cho nên lại vác hộp thuốc ra đây để thay băng gạc cho nó.

Tú An thất thểu đi tới gặp anh. Anh khề мэng nó vài câu, nó cãi lại vài câu, anh bực nhưng cũng nén sự bực bội đó lại mà gỡ tấm gạc ẩm nước ra để bôi thuốc cho nó.

– Chân căng đã thế này mà còn ham vui. Em không thấy đau à? Em không nghĩ rằng vết thương lớn thế này rất dễ bị nhiễm trùng sao? Gọi là xước thôi chứ cũng mất cả tầng thịt đấy chứ ít à.

Anh thì làm bầm мэng nó còn nó thì cứ gà gât, đôi mắt lơ đãng. Anh hươ hươ tay trước mặt nó rồi bỗng nhiên thấy người nó nóng bừng. Con bé này đã yếu lại còn ham vui, vừa nẩy dầm nước thì rõ lâu để bây giờ sốt đùng đùng. Nó kêu lạnh, anh liền lấy áo khoác của mình choàng qua vai nó rồi để nó ngồi tựa đầu vào vai mình thiếp đi. Người nó thì vẫn cứ hầm hập như cái túi sưởi, ở đây lại không có thuốc nên đành bó tay. Anh cứ để nó ngồi tựa vào vai mình dẫu sao chỗ này cũng khuất tầm nhìn của mọi người, hơn nữa bây giờ tất cả đều tập trung ở bãi đất trống để tham gia hoạt động ngoại khóa, sẽ chẳng ai muốn bỏ cuộc vui để đến chỗ hai người họ ngồi làm gì.

Anh nhìn nó ngủ, đôi mắt nhắm nghiền, đôi lông mày hơi nhíu lại, chắc nó đang rất mệt. Anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên mí mắt nó. Xem ra cái ý định gạt Tú An ra khỏi cuộc sống của anh coi như tiêu tưng rồi. Thôi thì anh vẫn sẽ thích nó, mặc kệ nó có thích anh hay không thì anh cũng vẫn sẽ thích nó. Nhưng sẽ chỉ là một người luôn lạng lẽ dõi theo nó. Anh biết hiện tại Tú An đang thích cậu bạn của nó nên tất cả những gì anh có thể làm là âm thầm nhìn theo nó mà thôi.

Anh Quân nhẹ nhàng bế Tú An lên xe trước khi mọi người giải tán sau đó quay trở lại để điểm danh học sinh rồi cùng mọi người lên xe. Về đến Hà Nội anh gọi điện cho lão anh trai của nó đến đón nó về bởi với sức khỏe của nó bây giờ đứng còn chẳng vững nói gì tới về nhà. Anh gấp điện thoại, nhìn nó ngồi cạnh bạn bè rồi quay lưng đi.

Tất cả những gì nó biết đó là nó đã về tới Hà Nội và giờ thì chỉ việc đợi anh trai tới đón thôi. Nó đâu biết rằng ở đâu đó, lúc nó đang vô tư đùa nghịch thì lại có một người đã lo lắng cho nó nguyên cả một ngày. Nó cũng đâu thể biết được ai đó giữ khoảng cách với nó chỉ vì người đó thích nó quá nhiều, thích tới mức anh ấy chấp nhận đứng từ xa nhìn nó hạnh phúc bên bạn bè. Những điều mà Tú An sẽ chẳng thể nào biết được, những điều ấy có lẽ bao hàm rất nhiều ý nghĩa và tình cảm của ai đó. Những điều mà nó không biết lại chính là điều mà anh có lẽ sẽ chẳng bao giờ có thể nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: NGƯỜI TA GIỎI NHẤT LÀ LÀM NHAU TỒN THƯƠNG

Sau hôm đi tham quan về tôi sốt nguyên hai ngày. Cả hai ngày đó tôi chỉ nằm ở nhà ngủ li bì, điện thoại cũng chẳng nghe mà đến tin nhắn cũng chẳng buồn đọc nhưng bù lại khi hết sốt tôi lại cảm thấy rất tốt, tinh thần cũng phấn chấn hơn. Cái đầu gối đã lành hơn mặc dù vẫn chưa khỏi hẳn nhưng tôi cũng không còn thấy đau nhiều nữa.

Tôi quay trở lại lớp học sau 2 ngày nghỉ phép. Cảm giác đang được lười biếng đang được ăn no ngủ kĩ mà bỗng dưng lại phải quay trở lại với guồng quay bận rộn như mọi khi thật khiến người ta không khỏi cảm thấy hụt hẫng và ẫ oải. Nhưng cái cảm giác đó chẳng là gì so với việc khi vừa bước chân vào trường người tôi nhìn thấy đầu tiên chính là Anh Quân. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, cặp kính gọng đen lấp ló trong túi áo, đôi mắt nâu trong veo cương trực nhìn thẳng về phía trước. Tôi bị cái vẻ ngoài ấy làm cho ngán ngấm. Tôi thực sự thích anh rất nhiều. Tôi muốn có thể trò chuyện với anh giống như trước, muốn có thể chơi đàn piano cùng anh, muốn bị anh bắt nạt như những ngày nào đó, muốn được nghe anh nói, muốn được nhìn anh

say sưa giảng bài. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra rằng anh giờ có còn dạy tôi nữa đâu. Cảm giác hụt hẫng này còn khiến tôi buồn hơn cả cảm giác lúc này. Hoàn cảnh của bản thân hiện tại làm tôi nhớ đến lời thoại trong một bộ phim Hàn Quốc mà tôi đã từng xem. Câu nói đó thế này:” Tôi nhìn thấy anh ấy cũng buồn, không nhìn thấy cũng buồn. Ở bên cạnh cũng buồn, không ở cạnh cũng buồn. Nhìn tôi cười cũng buồn mà cười với người khác cũng buồn. Gọi tên tôi cũng buồn, không gọi cũng buồn. Kể cả tôi trốn tới một nơi khác thì tôi vẫn thấy buồn. Nhưng mà, ở bên cạnh thì vẫn tốt hơn. Nhìn thấy anh ấy, dù có phải ghét đi nữa, nhưng vẫn còn tốt hơn không thể nhìn thấy được nữa.” Tâm trạng hiện tại của tôi quả thực rất giống câu nói ấy bởi dù anh có nhìn tôi hay không, có gọi tên tôi hay không thì tôi cũng không chắc rằng mình có thể được ở bên cạnh anh giống như trước.

Tôi vừa đặt chân lên bậc thang đầu tiên thì điện thoại reo lên inh ỏi. Là Hạ, bình thường nó chẳng bao giờ thêm gọi điện hay liên lạc với tôi chỉ trừ có chuyện gì đó liên quan đến “những đứa con tinh thần” của nó thì lúc đấy nó mới nhớ tới tôi. Tôi nheo mắt nhìn dòng số điện thoại đang nhấp nháy rồi cố nhớ lại vị trí của mấy món đồ vẽ đề chuẩn bị trả lời cho mấy câu hỏi của Hạ.

– Alo An à mày biết tin gì chưa? – Tôi vừa mới nhắc máy, còn chưa kịp “alo” thì Hạ đã lên tiếng hỏi trước với giọng sốt sắng.

– Oi gì tin gì? Tao chả biết gì cả.

– Mày vẫn chưa biết gì à? Mày là người tiền sử à thông tin chậm thế?

– Thế rốt cục là có chuyện gì mà mày cứ rối cả lên thế?

– Thế là chưa biết thật à?

– Chưa mà.

– Thế thì chắc là ngày mai hoặc thứ 2 tới mày sẽ biết, thôi nhớ tao cúp máy đây.

Hạ nói một lèo rồi dập máy còn tôi thì cứ đứng ngẩn ngơ, miệng không ngừng nói “ơ kìa, ơ kìa”. Sau khi vừa nhét điện thoại vào túi tôi lập tức nhìn thấy Bảo Khánh đang đứng đĩnh đĩnh trên hành lang tầng 2. Ngày đầu tiên quay trở lại lớp sau đợt nghỉ ốm mà sao tôi gặp lắm người khiến tôi phải nghĩ ngợi tề nhĩ, đến cái vết thương ở đầu gối còn chưa lành lặn mà đã muốn tôi ôm tiếp vì phải suy nghĩ sao. Tôi rút tai nghe ra, cắm vào điện thoại vừa mới cất đi, bật nhạc, vặn volume thật lớn rồi đi một mạch lên lớp. Khi không muốn nghe ai nói gì cả, không muốn nghĩ ngợi gì cả tôi thường nghe nhạc. Vặn nhạc thật to và thế là chẳng ai có thể làm phiền bản thân mình.

Từng tiết học trôi qua vội vã, chẳng mấy chốc tôi đã nghe thấy tiếng trống đánh hết giờ vang lên. Buổi học 5 tiết trôi qua, chẳng có gì đặc sắc. Tôi tự hỏi không biết bao giờ thì cái vòng luẩn quẩn này mới kết thúc đây? Chuyện tôi thích anh cứ như là trò chơi mèo vờn chuột, cứ hễ khi nào tôi gần tới đích rồi thì lại có vấn đề gì đó xảy ra và tôi lại biết rằng mình đang ảo tưởng. Tôi thực sự thấm một cái trò chơi này rồi, tôi chán ngấy nó rồi. Thà rằng anh cứ công bố rằng yêu một cô nào đó hay chuẩn bị đám cưới nào đó, thà cứ như vậy đi để tôi biết rằng mình nên dừng lại, còn hơn là anh cứ lặng thinh rồi nhìn tôi bằng ánh mắt khiến tôi khó hiểu, rồi những hành động khiến tim tôi lạc nhịp. Rốt cục anh còn muốn kéo dài tới bao lâu đây?

Tôi cứ mâu thuẫn với chính bản thân mình, một nửa thì muốn tin và chờ đợi anh tới cùng, nửa còn lại thì muốn buông lơi. Tôi cứ ngẩn ngơ suy nghĩ lung tung trong khi Anh Quân thì lù lù trước mặt mà tôi chẳng hay biết. Tôi giật mình nhìn anh, đôi mắt nâu chăm chú nhìn tôi. Tôi vội vàng lắp bắp chào anh. Một câu chào rất khê mang theo dáng dấp của sự bối rối và chút gì đó dè chừng, như thể chuyện hôm đi tham quan chưa hề xảy ra, như thể việc anh bế tôi xuống tới chân núi chưa từng tồn tại, như thể anh chưa từng băng bó cái đầu gối đầy máu của tôi, như thể những lời mắng mỏ vì tôi bị ngã anh chưa từng nói. Nhưng vết thương trên đầu gối tôi là thật, cú ngã đó là thật, cảm giác đau đớn ấy là thật và cả cơn mơ ấy, cảm giác một nụ hôn rơi trên mí mắt, cảm giác về nó quá đối chân thực.

– Chân em thế nào rồi? – Anh nhìn xuống phía đầu gối tôi.

– Không còn đau nữa ạ.

– Em bôi thuốc đều chứ? Đã lên da non chưa?

– Đóng thành vảy rồi ạ.

– Ừm.

Âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ nơi cuống họng, gương mặt anh không cảm xúc. Anh Quân rút ra từ trong túi một chiếc hộp nhỏ nhỏ màu vàng rồi đưa lên cho tôi.

– Bôi cái này vào để nó lành hẳn tránh để lại sẹo.

– Thôi không cần đâu ạ.

– Cảm lấy. Bôi vào.

Anh ấn hẳn lọ thuốc vào tay tôi rồi đi mất. Câu nói như mệnh lệnh không bao hàm chút cảm xúc nào cả. Tôi cảm lọ thuốc, nhìn nó rồi lại nhìn theo bóng anh. Anh lúc nóng lúc lạnh chẳng biết đâu mà lần nhưng ít ra thì lần này anh cũng không còn né tránh tôi như trước nữa. Là do bản thân không né tránh nữa hay là vì thương hại cho cái chân đau của tôi?

Thời gian cứ vùn vụt trôi qua còn tôi thì cảm giác mọi thứ trở nên bình yên đến mức nhàm chán. Chúng tôi bắt đầu bước vào giai đoạn “chìm ngìm”

trong đồng đề cương ôn tập. Trường tôi có lệ phát đề cương ôn thi trước một tháng cho học sinh ôn tập. Và thế là tôi cũng bận bịu hơn, cái đầu cũng chẳng rảnh rang để mà nghĩ ngợi lung tung. Hầu hết thời gian tôi dành cho việc giải quyết bài tập và cả chuyện về với nữa. Tuy rằng có mệt nhưng ít ra tôi cũng không còn thời gian để bận tâm đến việc anh nói cười với ai, anh có nhìn tôi hay không, vậy cũng tốt, tôi sẽ không phải suy nghĩ về những chuyện không đâu.

Tôi trở nên uể oải hơn ngay cả vào ngày thứ hai đầu tuần. Ngồi trên xe bus tới trường mà đầu óc tôi cứ như đang ở trên mây. Đây có lẽ là khoảng thời gian duy nhất tôi không cần phải bận tâm đến việc tam giác này có vuông với mặt phẳng kia hay không, cũng không cần chọn lựa dùng chất nào thì sẽ nhận biết được loại chất nào. Tất cả hiện giờ chỉ có tôi và bản nhạc “Aye” vang lên đều đều trong tai nghe. “Aye” nghĩa là mãi mãi, vậy mãi mãi là gì? Tôi không biết cái từ “mãi mãi” kia ám chỉ điều gì, có thể là ám chỉ cho sự ngu ngốc của tôi khi cứ đắm đầu vào một mối tình viên vông vô ích, cũng có thể ám chỉ một sự việc mãi mãi chẳng bao giờ có thể xảy ra. Nhưng bây giờ tôi cũng chẳng còn muốn biết dù cho nó có là gì đi nữa. Và tôi nghĩ bản thân mình cũng không nên biết, tôi sợ rằng khi biết rồi tôi sẽ chỉ tốn thời gian cho cái sự thật phũ phàng ấy mà thôi.

Tôi xuống bến xe rồi đi bộ tới trường. Bến xe bus cách trường tôi cũng không xa lắm, mất khoảng 10’ đi bộ, đủ để tôi thông dong khi rảnh và cũng đủ để tôi vào lớp cho kịp giờ. Hôm nay tôi sẽ thông dong một chút. Mọi thứ dường như chậm lại hơn khi chính bản thân ta sống chậm lại. Con người ta ai cũng vậy, ai cũng cần chữa lại cho mình một khoảng lặng riêng để sống chậm lại một chút. Khi ấy bạn sẽ nhìn thấy bầu trời bỗng nhiên đẹp hơn, hay cái cây kia bỗng nhiên xanh hơn một chút.

Tôi cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ suy nghĩ linh tinh như bà cụ non cho tới khi con đường phía trước mặt dẫn tới cổng trường. Trường tôi hôm nay treo cờ hoa rực rỡ, còn có cả băng chữ to tướng nhưng vì mặt chữ quay vào trong nên tôi không thể nhìn rõ được hàng chữ chủ đề ấy. Hôm nay là thứ hai đầu tuần, chắc trường lại tổ chức cái gì đó vào tiết chào cờ thôi mà, đó là điều khá bình thường nên tôi cũng không lưu tâm nữa mà đi lên lớp. Tôi vừa đặt cặp vào chỗ ngồi thì Lam đi vào, nó nhìn thấy tôi thì hớn ha hớn hở.

– Mày này, trường mình hôm nay đẹp nhờ. Tự nhiên cờ hoa rực rỡ như kiểu tiếp đón khách quý ấy.

– Thì đúng là thế mà. – Việt Anh đến từ này đang chơi điện thoại ở một góc lớp thấy tôi với Lam đang nói thì cũng nhảy vào góp vui. – Hôm nay là khách nước ngoài hẳn hoi.

– Ai? Sao ông biết? – Tôi hỏi.

– Hôm nọ đội bóng rổ đi tập thì nghe thấy thầy huấn luyện viên bảo thế thì biết thế. Hình như là từ trường đại học nào hay sao ý tôi cũng không nhớ rõ cho lắm.

– Có mỗi cái chuyện hóng thôi mà cũng không làm xong mày thấy mày vô dụng không. – Lam đùa.

– Ai như mày ý. Chả hiểu thằng Long A3 nó nghĩ cái gì mà nó đi thích mày cơ.

– Tại “trụ” đẹp. Về đẹp của tao chỉ có những ai mà kiểu cao siêu mới có thể nhận ra thôi.

Tôi nhìn hai đứa bạn của mình tự sướng mà da gà da vịt nổi lên rần rần. Ngồi nghe chúng nó cãi nhau thêm một lúc thì cũng vừa vặn đến giờ chào cờ. Việt Anh với mấy thằng con trai khác trong lớp phải xuống sân trường trước để kê ghế. Chúng tôi đứng đình vừa đi vừa nói chuyện riu rít. Dường như một ngày chủ nhật nghỉ ở nhà là cả một quãng thời gian quá dài để chúng tôi được trò chuyện. Cho tới khi mấy đứa xuống tới nơi rồi mà những chuyện để nói thì vẫn rất là nhiều.

– Mấy cái cô kia có trật tự không hả, tôi cho đi lao động bây giờ. – Thầy giám thị thấy mấy đứa nói nhiều quá cũng phải lên tiếng.

Sau đó thì đến lễ chào cờ rồi thầy hiệu trưởng lên phát biểu gì đó, thầy giới thiệu vị khách đến thăm trường tôi. Đó là một người nước ngoài, theo lời thầy hiệu trưởng thì đây là một thầy giáo, đại diện cho một trường đại học bên Anh Quốc đến trường tôi để tìm kiếm ai đó hay trao giải cái gì đó vì Thụy với Chi cứ rí rầm rầm mà tôi cũng chẳng thể tập trung nghe thầy nói. Vị thầy giáo đó tầm trung trung tuổi với đôi mắt xanh và mái tóc đã bạc quá nửa. Sau khi nghe thầy hiệu trưởng giới thiệu thì ông đi lên bục sân khấu rồi mỉm cười chào toàn học sinh toàn trường, bà giáo phụ trách môn tiếng Anh mà tôi ghét cũng lên theo để làm phiên dịch.

Tôi cực kì ghét bà giáo khó tính lắm điều đó nên cũng chẳng để ý nghe từ tế xem chuyện gì đang xảy ra. Đại loại những gì tôi nghe được là ông người Tây đó tên là Kelvin, là đại diện cho trường đại học ở nước ngoài, trường đại học đó đã tài trợ để tổ chức một chương trình tìm kiếm nhân tài về hội họa tại Việt Nam. Cái cuộc thi này nghe có vẻ quen quen, hình như Hạ đã từng có lần gạ gẫm tôi tham gia cùng với nó nhưng vì bận nhiều việc cộng thêm tôi nghĩ mình không phù hợp với mấy chương trình như thế nên đã từ chối tham gia, giờ lại gặp lại ban tổ chức của cái cuộc thi đó, hôm nào gặp tôi phải khoe với Hạ mới được.

– Đất nước của các bạn có rất nhiều người tài giỏi và tôi thực sự rất ngưỡng mộ điều này. Và đó cũng chính là lý do ngày hôm nay tôi có mặt tại đây.

Ngồi ở dưới tôi thầm thì với Chi.

– Bà này dịch như “shit”.

Chi bùm miệng cười rồi huých tôi một cái ý muốn nói là hãy tiếp tục nghe nếu không muốn bị phạt đi lao động.

– Có một bài thi gửi về cho chương trình, bài dự thi ấy tuy đơn giản nhưng đã để lại một ấn tượng cho chúng tôi.

Lời phiên dịch vừa ngót, ông đã mở ra một bức tranh đơn sắc chỉ có các sắc độ đen trắng đơn giản. Tôi nhìn bức tranh mà người ngoại quốc kia cho là

“kiệt tác” thì chết điếng.

– Các bạn thấy đấy, như đã nói, nó vô cùng đơn giản. Nhưng trong cái đơn giản ấy lại truyền tải được cảm xúc của tác giả. Đây là lí do khiến nhà trường quyết định trao thêm một giải thưởng. Ngoài giải nhất, nhì, ba như đã công bố, chúng tôi quyết định trao thêm giải đặc biệt tới thí sinh đã dự thi bức tranh này. Bạn học sinh đó sẽ nhận được một học bổng toàn phần tại vương quốc Anh do chính ngôi trường đại học của chúng tôi đào tạo.

Vừa nghe tới đây cả trường tôi vỗ tay ầm ầm. Du học nước ngoài, học bổng toàn phần, những thứ như thế thì ai mà không thích cơ chứ nhưng có điều trong lòng tôi cảm thấy bất an.

– Tôi xin phép được mời em học sinh này lên nhận giải thưởng, em Trịnh Tú An.

Cái tên vừa được bà giáo xướng lên khiến tôi chết lặng, bọn cái Lam cái Thùy chúng nó nhìn tôi một cách lạ lẫm.

– Tú An? Trường mình có đứa nào tên giống mày thế? Mà giống từ cái tên đệm cho đến cái họ.

– Chúc mừng nhé, chuẩn bị tinh thần khao bọn này đi.

– Mày nộp bài dự thi hả? Sao không thông báo bọn này một tiếng?

Lam, Thùy và Chi, mỗi đứa nói một câu, đứa thì lạ lẫm, đứa thì trách móc có đứa lại chúc mừng còn tôi, riêng tôi chẳng biết cái quái gì đang diễn ra cả chỉ lăm băm vài câu vô nghĩa:

– Bà này dịch tệ quá.

– Em Trịnh Tú An, Trịnh Tú An 11A6 đâu rồi ạ? – Giọng bà giáo xa xa trên loa như muốn lôi màng nhĩ người nghe. Có vẻ bà giáo của tôi đang dần mất đi sự kiên nhẫn khi chẳng có ai lên tiếng trả lời bà ta.

Cả trường quay lại nhìn lớp 11A6 chúng tôi, bọn lớp tôi thì lại đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Còn tôi thì ngơ ngác ngác vẫn không thể hiểu nổi. Đúng, đó là bức tranh do tôi vẽ nhưng tôi đâu có đem nó đi dự thi cơ chứ, hơn nữa tôi cũng làm mất bản vẽ đó từ lâu rồi. Đó vốn không phải một bản vẽ hoàn chỉnh, nó chỉ là một phút nông nổi nhất thời tôi rảnh tay ngồi vẽ chơi vậy mà bây giờ nó lại chễm chệ đặt giải đặc biệt của một trường đại học ngoại quốc. Lam ân người tôi nhắc nhở rằng tôi nên đứng dậy, cô chủ nhiệm ngồi ở trên hàng ghế giáo viên cũng ngoái lại nhìn. Tôi đứng lên một cách miễn cưỡng trước mắt của “bàn dân thiên hạ”, dĩ nhiên không tránh khỏi cảm giác ngại ngùng khi hàng trăm con mắt đang đổ dồn về nhìn từng cử chỉ hành động của tôi. Tôi rời khỏi hàng ghế ngồi của lớp, tiến gần về phía sân khấu. Từ vị trí này tôi có thể trông thấy toàn bộ học sinh trong trường, người thì nhìn tôi đầy ngưỡng mộ, người thì dùng ánh mắt soi mói, người thì lại khinh khỉnh có người thì lại chẳng quan tâm. Với những người quen biết tôi như các thành viên trong lớp tôi đang theo học, như các thành viên trong câu lạc bộ âm nhạc, họ đều mỉm cười nhìn tôi. Bảo Khánh nhìn tôi với vẻ mặt điềm đạm, Anh Quân nhìn tôi với vẻ mặt không cảm xúc.

Tôi đứng trên bục, nghe ông Kelvin nói thêm những điều gì gì đó rồi ông ta trao cho tôi một tấm bằng khen sau đó tôi được về vị trí lớp. Buổi chào cờ sau đó diễn ra như thế nào tôi cũng không rõ. Cho tới khi lên tới lớp tôi cứ cầm tấm bằng khen rồi nhìn trố chết vào nó.

– Thế là mày sẽ đi du học à? – Chi hỏi. – Mãi tao mới về đây, mãi mấy đứa mới có thể tụ tập đi chơi thế mà mày lại định đi à?

– Tao không biết. Tao cũng đâu có nộp bài tham gia đâu.

– Mày cứ nói thẳng ra, giải thì cũng trao rồi mày cứ nói thật thì cũng chẳng ai trách được mày. Việc mày đi du học đấy là điều tốt, mày sẽ được đào tạo trong môi trường tốt hơn, tương lai mày sẽ tốt đẹp hơn, mày sẽ được theo đuổi đam mê của mày. Tao chỉ thấy buồn khi mà nghĩ đến việc mày sẽ không còn ở đây nữa. Giờ thì tao mới hiểu cảm giác của chúng mày khi mà tao đi du học.

– Thật là tao không biết gì mà. Đúng là bức vẽ đó là của tao nhưng tao không nộp. Còn cái học bổng tao vẫn chưa quyết định gì mà. – Tôi cố gắng giải thích nhưng hình như chẳng đứa nào có ý định nghe, chúng nó đều nhốt mình trong những suy nghĩ riêng của bản thân mặc kệ cho tôi có nói gì đi nữa. Tôi sực nhớ tới Hạ, hôm trước nó gọi điện cho tôi gào rú gì đó xong nói câu gì đó, liệu có phải đây chính là điều mà nó định nói với tôi?

Tôi lôi điện thoại ra nhấn một dòng tin rồi gửi cho Hạ, vài phút sau nó nhắn lại.

“Mày biết rồi à? Nhận giải chưa?”

“Rồi, vừa xong. Tại sao mày chưa hỏi gì mà đã nộp bài tao đi?”

“Tao xin lỗi mà khổ quá ai mà biết được bài mày được đánh giá cao thế. Tao chỉ định nộp đi cùng cho bài tao đỡ lẻ loi thôi. Thấy bài mày vẽ nháp vứt đấy nên tao mới mượn đấy chứ”.

“Mày nói nghe hay nhì >(< ”

“Tao xin lỗi rồi còn gì. Mày cũng được giải, học bổng hẳn hoi. Thích thế còn gì. Tao giải ba này, chán đếch tả được.”

Tôi đọc xong tin nhắn thì cất luôn điện thoại, chẳng thèm đôi co với Hạ làm gì nữa cho mệt. Ngồi được một lúc, lát sau Anh Quân đứng ở cửa lớp gọi tôi ra. Tôi tò mò, anh sẽ nói gì đây thưa thầy giáo của tôi?

Tôi vừa ra tới nơi, anh chẳng nói gì chỉ ra hiệu cho tôi đi theo. Đi được một đoạn anh mới nói.

– Thầy hiệu trưởng tìm gặp em.

– À... – Tôi khẽ ồ lên một tiếng. Anh hơi ngoái lại nhưng rồi rút cục cũng không quay lại mà vẫn cứ đi về phía trước, tôi cũng cứ nhìn về bóng lưng rộng lớn của anh mà bước tiếp.

– Em quyết định nhận học bổng à? – Một hồi lâu sau anh mới lên tiếng.

– Em hoàn toàn không biết gì về mấy cái vụ học bổng rồi đại học gì gì đó hay là cái gì mà Anh Quốc gì gì đó. Em cũng chẳng biết làm thế nào cả.

– Em có thể từ chối nhận học bổng. – Anh nói nhẹ như thể sợ rằng những câu nói đó sẽ tan vỡ ngay khi anh vừa nói xong vậy.

Tôi nhất thời chưa hiểu, ngẩng người nhìn anh. Tôi có thể từ chối ư? Mà khoan đã, có phải là anh đang giữ tôi lại không? Trong lòng tôi chợt có một tia hy vọng nhen nhóm, nếu như anh mở miệng nói thì nhất định tôi sẽ ở lại. Nhưng đáng tiếc, đốm lửa hy vọng của tôi còn chưa kịp bùng cháy thì đã bị câu nói tiếp theo của anh làm cho tắt ngóm củ tôi.

– Hoặc nếu thích em có thể nhận học bổng. Anh Quốc là một nơi lí tưởng để em theo đuổi đam mê và phát triển kĩ năng của bản thân.

Anh vừa nói xong thì cũng là lúc tôi và anh cùng bước tới cửa phòng hiệu trưởng. Anh gõ cửa rồi đi vào. Tôi bước theo vào, ngay lập tức hơi lạnh của điều hòa khiến tôi rùng mình, tôi căng thẳng tới mức hơi thở có chút gì đó không ổn định. Trong đó có thầy hiệu trưởng và cô hiệu phó, thầy tổng phụ trách và Anh Quân. Tôi lễ phép chào hỏi các thầy cô rồi đứng đó chờ đợi. Thầy hiệu trưởng chỉ tay vào chỗ trống trước mặt, mời tôi ngồi xuống đó. Thầy mỉm cười hiền hậu nhìn tôi rồi nói.

– Tôi thật không nghĩ rằng trường chúng ta lại có thể nhận được vinh dự khi được một trường đại học nước ngoài tới thăm và chọn ra một em học sinh tiêu biểu cho trường của họ. Nhà trường sẽ làm thủ tục cho em và sẽ có một phần thưởng trao cho em An. Mặc dù phần thưởng của nhà trường cũng không nhiều nhưng là để khuyến khích tinh thần học tập của em.

– Em cảm ơn thầy ạ. Nhưng em thưa thầy, về phần học bổng em không chắc là mình có điều kiện để sang bên đó theo học ạ. Với lại em cũng chưa thông báo cho gia đình nên...

– Nhà trường đã nhắn tin về cho gia đình nên em không phải lo. Thầy nghĩ em nên sang bên đó để có thể phát triển tài năng của bản thân. Học bổng em có thể không nhận nhưng thầy nghĩ em nên suy xét cẩn thận. Đây là niềm mơ ước của bao nhiêu bạn khác, là cơ hội hiếm có. Em có 2 tuần để quyết định, sau đó hãy cho thầy biết ý kiến của em. Được chứ?

Tôi dạ vâng nhưng trong lòng lại ngổn ngang không yên. Sau đó tôi ngồi lại phòng hiệu trưởng để trả lời một số câu hỏi của thầy cô. Cô hiệu phó và thầy tổng phụ trách đều khen ngợi tôi, thầy hiệu trưởng mỉm cười hiền từ, còn Anh Quân, gãi mặt lạnh im lặng nhất căn phòng đó. Trong giây phút nào đó tôi cảm thấy anh thật giống với cái điều hòa nhiệt độ đang làm tôi chết cứng.

Tôi thì vẫn ngồi tiếp chuyện các thầy cô còn Anh Quân thì lặng lẽ bước ra ngoài, hình như anh có điện thoại. Tôi len lén nhìn theo hình bóng anh trong lòng đang không biết rằng anh nghĩ thế nào. Hiện tại nếu sự quan tâm của mọi người chỉ xoay quanh ba cái chuyện học bổng du học gì kia thì tôi lại khác, tôi lại nghĩ đến chuyện phải xa mấy con vịt giòi bạn thân, phải xa gia đình, phải xa thành phố Hà Nội này, phải xa cả Việt Nam thân yêu, phải xa cả cái người mà tôi đã phải tự dặn mình rằng không được nghĩ đến anh nữa. Tôi cảm thấy thật buồn cười. Anh Quân là một thầy giáo giỏi, anh dạy tôi cách mạnh mẽ, dạy tôi cách tự lau khô nước mắt, dạy tôi cách coi quá khứ như một kỉ niệm đẹp để, dạy tôi biết yêu thương bản thân mình và mọi người xung quanh hơn nhưng hình như anh quên mất dạy tôi cách ngừng yêu thương một người. Có lẽ chính vì thế mà tôi không thể từ bỏ ngay cả khi người đó ngày càng xa cách tôi. Tôi sợ rằng khi mà tôi buông tay thì cũng chính là lúc anh nắm lấy. Nếu khi tôi quyết định từ bỏ mà anh lại có chút gì đó với tôi thì sao? Tôi sẽ hạnh phúc vì quyết định của mình chứ? Không, lúc đó chắc tôi hối hận phải biết. Thế nên khi chưa biết chắc chắn câu trả lời thì tôi không thể thực sự đặt một dấu chấm hết cho mớ lộn xộn này được mặc dù tôi cũng mệt mỏi với nó quá rồi.

Anh Quân bước vào phòng, gương mặt anh hiện lên vẻ lo lắng nhìn tôi. Ngay lúc đó điện thoại của tôi rung lên một hồi, là mẹ tôi gọi. Tôi vội vã xin phép thầy cô ra ngoài.

– Mẹ gọi con ạ?

– Bà nội ốm, mẹ phải vào Nam gấp xem tình hình bà con thế nào, có gì con ở bên nhà bác Lâm nhé, anh chị lại đi công tác rồi con chịu khó nhé.

– Bà ốm thế nào ạ? Cho con đi cùng mẹ đi.

– Sắp thi học kì rồi ở nhà học đi đi cái gì, mẹ đang trên đường ra sân bay rồi. Mà mẹ nhận được tin nhắn của hiệu trưởng rồi, mày thi thò cái gì mà cũng không báo một câu hả.

– Con bạn con nó nộp đi chứ có phải con đâu.

– Ừ biết thế đã. Chuyện học bổng để mẹ về rồi bàn sau. Thôi đi học đi, mà mẹ bảo bác Lâm với bác Lân rồi đấy, tí về qua nhà lấy gì thì lấy rồi qua nhà hai bác nhé có gì mẹ gọi điện.

– Vâng, con chào mẹ.

Tôi cúp điện thoại rồi thở dài một tiếng sau đó xin phép về lớp luôn. Mọi chuyện thật biết thời điểm thích hợp để mà dồn đến nhĩ. Tôi thất thểu đi về lớp. Đi được một lúc tôi mới nhận ra rằng anh cũng đi cùng mình.

– Bà em ốm nặng không? – Anh lên tiếng hỏi. Hóa ra anh cũng biết rồi, vậy cũng tốt, tôi đỡ phải mở lời để nói với anh việc mẹ “tổng” tôi sang bên nhà anh ra sao.

– Em không biết. – Tôi lắc đầu, mặt méo xẹo.

Bà tôi vốn là người Hà Nội, cả gia đình tôi đều ở ngoài này nhưng sau khi ông tôi mất, bà một mực muốn chuyển vào trong đó sinh sống, kéo theo chú và cô tôi vào trong đó. Tôi nghĩ chắc bà muốn quên đi chuyện cũ.

– Lát nữa có cần về nhà lấy đồ không?

– Chắc có ạ. – Tôi cúi gằm mặt mà đi.

– Mẹ em có nhắc chuyện du học không? – Hồi lâu sau anh mới hỏi.

– Có ạ.

– Thế bác nói thế nào?

– Mẹ em bảo đợi mẹ về rồi bàn.

– Ừ.

Anh gật gù đầu. Vừa bước lên đến tầng 3 là đến lớp của tôi. Tôi đứng trước cửa lớp, đứng ở góc khuất để mọi người ngồi trong lớp không thể nhìn thấy tôi. Tôi lễ phép chào anh rồi chuẩn bị vào lớp còn anh chỉ gật đầu một cái rồi đi thẳng về phía đầu dãy hành lang bên kia. Anh tại sao lại xa đến thế? Tôi thôi không nhìn theo từng bước chân anh nữa mà bước vào lớp, tiếp tục tiết học.

Cuối giờ tôi thu xếp sách vở, tự về nhà lấy đồ rồi tự vác xác qua nhà anh, tôi vẫn thích gọi đó là “Back In Time” hơn. Tôi bước vào, chỗ này vẫn thế, ngoài việc một số anh chị nhân viên là thay đổi còn đâu thì vẫn thế. Thấy tôi đến bác Lân đang đứng trên tầng liền vội đi xuống.

– An đến rồi đấy hả, sao không bảo để anh Quân đưa đi.

– Dạ thôi cháu tự đi được rồi ạ.

– Ừ. Bà ốm thế nào hả cháu? Sáng nay bác đang thấp hương thì mẹ cháu gọi bảo có việc đi gấp, nhờ gửi cháu sang bên này mấy hôm.

– Cháu cũng không biết ạ. Mẹ cháu sáng nay chỉ bảo sang bên này mấy hôm vì bà ốm nên mẹ phải vào xem thế nào.

– Ừ được rồi, thôi cháu lên kia đi, tối nay ngủ với bác nhé, cho hai bố con nhà nó nằm với nhau.

Tôi cười rồi vâng lời rồi mang đồ lên gác. Theo lịch là tối hôm đó tôi sẽ phải đến trung tâm để học thêm. Mọi hôm giờ này là tôi đã lóc cóc mài mông ở ngoài bên xe bus nhưng hôm nay tôi lại vinh dự được chính giáo viên hướng dẫn ở đó đưa đi. Tôi trèo lên xe anh, đội mũ bảo hiểm và im lặng suốt cả chặng đường. Anh không nói gì, tôi cũng chẳng hé nửa lời bởi tôi nghĩ anh sẽ chẳng trả lời đâu và thế là chẳng ai nói gì với ai. Trong một giây phút nào đó tôi cảm thấy nhớ Anh Quân kinh khủng mặc dù anh ngồi ngay trước tôi. Tôi nhớ anh của một ngày nào đó hay chảnh chọc gây sự với tôi, hay cùng lão anh trai tôi bày trò bắt nạt tôi, tôi nhớ anh của một ngày nào đó dịu dàng và ấm áp, tôi nhớ anh của một ngày nào đó dẫn tôi tới cánh đồng hoa bao la, tôi nhớ anh ấm áp như ánh nắng của những ngày đông lạnh lẽo, nhớ cả mùi hương ngọt ngào vương trên vai áo anh. Anh Quân của những ngày ấy đâu rồi? Nói với anh của những ngày có mưa, có nắng và có gió rằng tôi nhớ anh được không?

Những suy nghĩ vu vơ của tôi tan biến hoàn toàn khi anh đỗ xe trước cửa trung tâm. Bác bảo vệ nhìn anh và tôi một cách lạ lẫm. Anh mỉm cười nói rồi dắt xe vào.

– Đây là em cháu.

Tôi bước thật nhanh lên lớp, chọn cho mình một cái bàn ở vị trí thứ tư rồi đặt cặp ngồi xuống. Học sinh tới lớp cũng khá đông đủ. Một lúc sau anh từ cửa bước vào, đi thẳng một mạch lên bàn giáo viên. Anh đặt cặp xuống rồi khẽ nhủ mày nhìn vị trí bàn một. Ngay sau đó anh lia mắt khắp lớp rồi dừng lại ở bàn tôi.

– Tôi tưởng là chúng ta sẽ ngồi theo sự sắp xếp của tôi cơ mà nhĩ? Ai về chỗ người đó đi.

Anh chăm chú nhìn vào quyển sách rồi nói to. Tôi day day hai mắt rồi cũng miễn cưỡng xách cặp đứng dậy lên bàn 1 ngồi. Buổi học hôm nay diễn ra hết sức bình thường, tôi có ngồi học, có tiếp thu, kiến thức trôi tuột vào đầu một cách dễ dàng.

Hết giờ anh lại đưa tôi về. Trên đường khi dừng lại ở một ngã tư gần Nhà Hát Lớn anh bỗng quay ra hỏi tôi.

– Em có muốn đi ăn gì không?

Tôi tròn mắt nhìn anh. Anh Quân tiện đường rẽ luôn sang phố Tràng Tiền, anh mua hai cây kem. Sau khi ăn hết hai cây kem đó anh lại dẫn tôi đi chợ đêm. Thật sự là từ lâu lắm rồi tôi mới có dịp được đi chợ đêm. Chợ đêm đông đúc với dòng người qua lại. Tâm trạng tôi đang bị gò bó bởi bao nhiêu suy nghĩ vật vãnh thì được nhìn thấy cảnh đông đúc náo nhiệt thì cũng dần trở nên thoải mái. Tôi chạy lăng xăng hết bên này sang bên kia, hoàn toàn chẳng để ý hay quan tâm đến điều gì khác. Tôi cứ mãi chơi, mãi chạy, mãi vui, mãi cười, mãi ăn mà quên khuấy đi mất bao nhiêu âu lo buồn bực của ngày hôm nay, cũng quên luôn là một người đi cùng này giờ chỉ mỉm cười và quan sát tôi chăm chú, quên luôn cả những câu nệ, những màn chắn giữa tôi với anh. Tôi nay tôi sẽ mặc kệ mấy cái thứ vớ vẩn đó mà vô tư chạy nhảy, nghịch ngợm, vô tư cười nói với anh mặc kệ anh có đáp lời hay không. Anh vẫn đi theo tôi nhưng lặng lẽ và bình dị như một cái bóng.

Đến khi tôi chơi mệt mới sực nhớ ra là anh vẫn đi theo này giờ.

– Anh... à Thầy... – Tôi buột miệng, vội vàng sửa lại rồi cười toe toét lấp liếm.

– Sao? Gọi cái gì? Ăn uống no nê chưa?

– Dạ rồi. Hi – Tôi cười híp mí.

– Chạy mệt chưa?

– Suýt ạ.

– Rồi ạ.

– Thế thì về thôi. Sáng mai còn đi học nữa, về chuẩn bị bài, tôi kèm em học đấy.

– Vâng.

Đang đi chơi mà nghe thấy từ “học” là ngay lập tức mặt tôi xì xuống. Anh đưa tôi trở về Back In Time. Sau khi tôi chuẩn bị xong bài cho sáng hôm sau, đánh răng rửa mặt xong cũng là 10h30'. Tôi ngồi trong phòng trò chuyện cùng bác Lân thì đột nhiên nghe thấy tiếng piano vọng ra từ phía trên gác rồi con mèo Nheo đang hé cánh cửa phòng. Tôi nhìn bác đang chăm chú xem bộ phim truyền hình dài tập chiếu trên tivi rồi nói nhỏ.

– Bác ơi con lên kia một lát nhé?

– Ừ chắc thằng của nợ kia lại ngồi đánh đàn để con mèo xuống rồi. Lên rồi nhớ xuống sớm mà đi ngủ đấy nhé con gái.

– Vâng.

Tôi dạ ran rồi chạy biến. Tôi nhón từng bước lên cầu thang một cách nhẹ nhàng nhất có thể. Tôi vừa lên đến nơi đã thấy con mèo béo đang ngồi liếm láp ngoài cửa còn cửa phòng piano thì mở hé hé. Tôi bế con mèo lên rồi mở cửa bước vào. Cánh cửa mở tạo nên một tiếng kết làm gián đoạn những nốt nhạc từ phím đàn, Anh Quân giật mình quay lại rồi thở phào.

– Giật cả mình.

– Hơ hơ. – Tôi cười như con ngốc.

– Lên đây alfim gì, mấy giờ rồi mà còn chưa ngủ hả?

– Tại con Nheo nó bò xuống kia.

– Nó xuống nó sẽ lại lên đây thôi, miễn là nó không chạy ra ngoài sân thượng ngoài sân là được. Nó mà đi mất là chịu, chả ai tìm nó về được trừ khi nó tự về.

– À vâng. – Tôi gật gật đầu. – Cho em mượn đàn một lát đi.

– Em định đánh bài gì?

– Tự nhiên em nhớ bài “To Zarnakand”.

– Đã bảo em không chơi bản đó mà.

– Tại nó hay chứ.

– Hay mà em đánh dở tệ không à.

– Ai bảo thầy thế. – Tôi cau mày làm mặt xấu.

– Tôi bảo thế đấy. Đánh gì mà chỗ thì nhanh như bắn rap chỗ lại vấp xong chỗ thì mãi mới ra được một nốt.

– Có mà thầy đánh như thế ý. – Tôi bực bội.

– Lão nhi, em quát ai đấy hả? Thích gào cái mồm lên không hả? Thích không?

Anh vừa nói vừa bẹo hai má tôi

– A...a...a thôi...em xin lỗi...thầy đừng véo má em nữa..... a...em mách bác Lân...

– Học đâu cái kiểu hơi tí là mách leo thế hả? Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái trò trẻ con đấy? – Anh buông tay khỏi cái má đáng thương của tôi rồi hỏi.

– Thầy có biết là véo má là biếng ăn không? Thầy có biết là tay thầy như cái kim không mà bẹo má em đau thế hả?

– Em ăn như con khếch khếch ý biếng ăn cái nỗi gì.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt căm phẫn rồi quay đi.

– Thôi này, đàn này, chơi gì thì chơi đi. Xem xem là công sức dạy dỗ của tôi đã xuống sông xuống biển chơi cùng cá với tôm hay chưa.

Tôi vẫn dối, quay mặt đi chỗ khác.

– Này, dối à?

– Em thêm vào.

Anh bật cười khi thấy tôi tỏ ra như vậy.

– Nghiêm túc nào, em sẽ nhận học bổng à?

Anh Quân thôi không đùa nữa, giọng anh trầm hơn, cảm giác như trong lòng anh còn chứa nhiều mệt mỏi suy tư hơn cả tôi nữa vậy. Tôi quay lưng lại, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

– Em không biết. Thực sự là mấy cái chuyện du học gì đó em còn chưa định hình được là nó sẽ như thế nào.

– Thế em định chọn trường đại học gì?

– Em cũng chả biết nữa. Ngày mai như thế nào còn chả biết nói gì chuyện tương lai. Nhưng mà chắc là em sẽ nộp hồ sơ vào hai trường, một là trường mỹ thuật, một trường nữa là gì thì em vẫn chưa biết.

Anh gật gù một lúc rồi mới trả lời.

– Em không thấy rằng cơ hội đang đến à?

– Dạ?

– Em không thấy đây là cơ hội tốt cho tương lai của mình à? Du học, điều kiện bên đó rất phù hợp để phát triển tài năng của mình. Việt Nam còn nhiều điều thiếu sót trong ngành giáo dục mà chưa chắc rằng sẽ có thể khắc phục, còn chưa kể đến các vấn đề bằng cấp rồi điểm số hay việc làm nữa nhưng ở nước ngoài lại khác. Họ có khả năng hỗ trợ cho học sinh sinh viên rất tốt, chương trình học bên đó cũng không vất vả như ở bên này. Bây giờ em đã hết lớp 11 rồi, gạt khỏi đầu những thứ ngoài lề khác, tập trung vào vấn đề trước mắt.

– Đi du học đâu phải dễ ẹ. Còn mẹ em nữa, mẹ em đã nói gì đâu. Còn chưa kể sang bên đó có một mình em nữa...

– Những vấn đề đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. – Anh chen ngang lời tôi. – Cái chính nằm ở em, em có muốn đi không? Đây là cơ hội của em, phải biết nắm bắt nó. Đừng để sau này nghĩ lại phải hối tiếc. Thôi muộn rồi, đi ngủ đi mai dậy sớm tôi đưa em đi học.

Tôi thờ dãi rồi gật gật đầu. Vô hình chung, một gánh nặng lại đè lên vai tôi. Đêm đó tôi lại mất ngủ. Tôi đã thay đổi hàng trăm tư thế nhưng vẫn không thể ngủ nổi. Tôi thực sự muốn ngồi dậy nhưng sợ làm phiền đến bác Lân đang say giấc nên chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên.

Trong bóng tối, mắt tôi vẫn mở thao láo nhìn trần nhà. Du học, đây quả thực là một cơ hội cho tôi sao? Công nhận là tôi rất thích vẽ, công nhận là tôi cũng hơi thích cái trường đại học đó nhưng sang bên đó có một thân một mình, tôi lại còn là một đứa gà mờ nữa chứ, sang bên đó học tôi biết làm sao đây. Nhưng nếu ở lại đây thì năm tới à không, chưa cần đến năm tới, chỉ cần hè này thôi tôi đã phải cùng chúng bạn gạt hết các vụ tụ tập chơi bởi sang một bên để dồn hết sức tập trung vào mấy thứ đề ôn rồi lò thi các kiểu, sẽ phải vất vả khôn đốn để ôn thi. Nhưng nếu nhận học bổng tôi chỉ cần thông dong “xách ba lô lên và đi”, hoàn toàn không cần vất vả. Hơn nữa đây lại là học bổng toàn phần, tôi hoàn toàn không cần lo lắng về tiền học. Còn chưa kể nếu như thành tích của tôi mà khả thi thì tôi sẽ có việc làm ngay sau khi tốt nghiệp luôn không chừng. Ôi trời ơi sao mà khó nghĩ vậy chứ. Tôi cứ nghĩ ngợi rồi kêu than, nghĩ ngợi rồi kêu than rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy là 5h30'. Các bạn đừng nghĩ tôi chăm chỉ mà dậy sớm như vậy, đều là do Anh Quân nhờ bác Lân gọi tôi dậy. Tôi mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, đầu tóc thì như con bú rù, miệng thì lẩm bẩm vài câu vô nghĩa.

– Dạ....mẹ gọi gì con ạ....

– Anh Quân gọi con đây.

– À vâng ạ. – Tôi giật mình nhớ lại rằng mình không phải đang ở nhà mà là đang đi “cư trú” ở nhà người khác. Thế là tôi vội vàng vàng xuống giường, gấp chăn, chải tóc, đánh răng rửa mặt. Xong xuôi là 6h kém 15’.

– Em đúng là con rùa bò. – Anh Quân nhìn đồng hồ đeo tay rồi lẩm bẩm.

– Hết lợn rồi rùa, thế thầy là con gì?

– Tôi chắc là người chăn lợn kiêm người nuôi rùa.

– Ai cần thầy nuôi? – Tôi cong cớn đáp trả.

– Ô em tự nhận mình là lợn với rùa à?

Tôi cay cú im lặng. Im lặng, đúng rồi, im lặng, nếu mà còn nói nữa thì tôi sẽ bị anh trêu tức chết mất. Dù là tôi có thích anh nhưng khi bị đem ra để so sánh với những con vật không cùng đẳng cấp như thế thì ai chả bực mình. Tôi bực mình nhưng lại có chút vui vui.

– Sớm thế thầy lôi em dậy làm gì?

– Tập thể dục chứ làm gì. Người em ốm yếu léo khèo như thế là do lười vận động, không tập thể dục thể thao nên mới thế đấy.

– Em nằm nhà ăn sáng cũng được rồi. Tha cho em. – Tôi lười biếng.

– Đi nhanh lên đừng có mà mè nheo.

Tôi dù muốn dù không thì cũng vẫn bị anh lôi đi tập thể dục. Ngoài đường vắng tanh, ờ thì bây giờ mới gần 6h sáng, ngoài những người đi tập thể dục ra thì đa số mọi người vẫn còn say giấc nồng bên giường gối thân yêu. Tôi lúc này thật ghen tị với họ quá đi còn anh lúc này sao mà đáng ghét thế.

Anh bắt tôi chạy bộ 5 vòng, tôi chạy đến học cả bơi mới có thể theo kịp anh. Chạy đến vòng thứ tư thì tôi thật sự chẳng còn sức nữa. Tôi dừng lại, chống tay vào đầu gối rồi xua xua tay.

– Em....em....mệt....học....học.... mệt quá.... không chạy...nữa....mệt....

– Kém thế. – Anh khích bác.

– Kệ....em....không....chạy...nữa đâu....

– Thế thôi về nhé?

Tôi gật gật rồi đi bộ về cùng anh.

– Hôm qua ngủ được không?

Tôi không đáp mà chỉ gật gật đầu.

– Điều. Mất thăm quàng mà còn gật.

– Chắc tại em lạ chỗ nên khó ngủ thôi. – Tôi cười cười rồi ngay sau đó nhảy sang chuyện khác.

Về tới Back In Time tôi cũng vừa lấy lại sức. Suốt cả chặng đường tôi cứ định hỏi tại sao thời gian qua anh lại cư xử kì lạ như thế nhưng lại không dám hỏi, tôi sợ rằng nếu hỏi thì anh sẽ lại quay trở lại lạnh lùng xa cách như thế. Phán vân một hồi khi tôi đang định mở miệng hỏi thì một người xuất hiện khiến tôi giật thót.

– Anh Quân. – Bảo Khánh cười tươi.

Hôm nay chị mặc một chiếc quần ngắn màu trắng và một chiếc áo sơ mi màu be với chiếc nơ xinh xắn ở cổ áo. Tâm trạng hồ hởi của tôi tự nhiên biến đâu mất, thay vào đó là tâm trạng ngán ngẩm khi gặp Bảo Khánh. Anh nhìn thấy Bảo Khánh thì chẳng nói gì cả mà đi thẳng vào trong. Tôi cũng nhanh chân đi theo anh lướt qua ánh mắt soi xét của Bảo Khánh.

– A Khánh đến đây hả cháu, vào đây đi. – Bác Lâm tươi cười.

Tôi trèo nhanh lên gác thay đồ chuẩn bị đi học để không phải nghe thấy những lời hai người họ nói chuyện với nhau. Tôi thực có chút chạnh lòng, có chút không vui. Thực ra không phải chỉ là “có chút” được, phải là “cả tá” không vui mới đúng. Ừ đúng rồi, vui làm sao được cơ chứ.

Bữa sáng tôi ăn qua loa rồi xin phép đứng lên trước mặt cho bác Lâm có nói gì đi nữa. Bác Lâm cũng bảo tôi ăn thêm nhưng tôi thực sự nuốt không trôi.

Bảo Khánh thì coi như không có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục dùng bữa với gia đình hai bác Lâm – Lân. Anh Quân thấy tôi đứng dậy thì cũng xin phép đi luôn, kéo theo đó là Bảo Khánh xin phép đến trường. Bàn ăn rất cực còn mỗi hai vợ chồng bác Lâm. Tôi thật cảm thấy có lỗi một cách ghê gớm nhưng biết làm sao đây.

Đi qua đám anh chị nhân viên phục vụ tôi thấy hơi ngại, đi theo sau là Anh Quân rồi tiếp đến là Bảo Khánh. Trời đất, đây có phải là chơi trò rồng rắn lên mây đâu cơ chứ. Tưởng thế là thăm nhưng rốt cục xuống đến khu để xe mới là bị thương.

- An, lên xe đi thôi. – Anh Quân hát hăm.
- Hay để em lái An cho. – Bảo Khánh đề nghị.
- Tú An đi với tôi. – Anh nhắc lại.
- An đi với chị đi em. – Bảo Khánh nói Anh Quân không được, quay sang nói với tôi.
- An nhanh lên, muộn giờ rồi. – Anh mặc kệ Bảo Khánh.
- Hay là em đi xe bus nhé? – Tôi bẽn lèn.
- Sao lại không để cho em đưa An đi học? – Bảo Khánh to tiếng.
- Nó là em cô à? – Anh Quân bắt đầu cáu.
- Thế nó có phải em anh không?
- Nhưng mẹ con bé gửi nó ở nhà tôi. Bảo Khánh liên quan gì?
- Em tiện đường muốn giúp thôi.
- Tôi cần à?
-

Tôi nghe họ nói qua nói lại mà ung cả thủ, quyết định rút lui trong im lặng. Tôi chờ dài rồi ra ngoài, bắt xe bus và tới trường. Chắc ông trời thấy tôi thảm quá mà ngay khi tôi vừa đi ra thì cũng là lúc một chiếc xe bus độ xịch đến. Tôi leo lên xe, mặc dù giờ này xe bắt đầu đông hơn một chút nhưng ít ra vẫn còn dễ chịu hơn là đứng ở đó nghe họ cãi nhau. Tự nhiên trong lòng tôi thấy hẫng một cái, buồn à? Muốn khóc à? Cảm giác vớ vẩn này là sao chứ, sáng ngày hôm nay là sao chứ. Sáng ra đã lăm chuyện chẳng vui gì cả.

Tôi đến trường, lên khu nhà hiệu bộ để lấy sổ ghi đầu bài rồi quay trở về lớp học. Qua 2 tiết đầu tiên tôi mới gặp Bảo Khánh lúc xuống canteen. Tôi đi cùng Mai Chi xuống canteen mua nước, lúc lên lớp nó muốn vào wc để soi gương, tôi không muốn vào đó nên đành đứng ngoài chờ, lúc đứng chờ tôi gặp Bảo Khánh đang ôm trong tay cuốn sổ. Chị thấy tôi đang đứng một mình thì lại gần mỉm cười rồi hỏi.

- Chị đang tự hỏi không biết làm thế nào để gặp được em thì may quá, em đây rồi.
- Chị tìm em ă? – Tôi nặn ra một nụ cười.
- Chị chỉ muốn biết là...
- Chị Khánh. – Bảo Khánh chưa nói xong thì Mai Chi đã từ wc hớn hờ đi ra.
- Hôm nay em đến trường có đúng giờ không thế? Có bị muộn không? – Bảo Khánh mỉm cười hiền hậu với cô em gái. Toàn bộ biểu cảm của chị thay đổi hoàn toàn khi trò chuyện cùng với Mai Chi.
- Hôm nay em đến sớm là đằng khác nữa. Thôi em với An lên lớp đây, bái bai chị.
- Em chào chị. – Tôi nói vội rồi bước theo Chi.
- Tới qua đây ở đâu thế? – Đi một đoạn Mai Chi mới hỏi như vừa sức nhớ ra điều gì.
- Sao? Có chuyện gì à?
- À không, tại hôm qua tao ngủ lại nhà Thùy, hai đứa định rủ mày sang mà gọi mãi chẳng thấy ai.
- À ừ. – Tôi cười cho qua chuyện.

Hết giờ học tôi đang chuẩn bị về thì gặp Anh Quân. Anh chặn ngay trước mặt tôi rồi nhủ mày.

- Sáng tới giờ mới gặp. Sáng nay em đi học bằng gì thế hả?

– Dạ, như mọi khi thôi, xe bus ạ.

– Tôi đã bảo là tôi đưa em đi cơ mà.

– À, tại chị Khánh ở đó nữa, với cả...

– Không với việc gì hết, tôi nói là em phải nghe. Mẹ em gửi em ở nhà tôi hay nhà Bảo Khánh mà em phải bận tâm Bảo Khánh nói gì.

– Nhắc tới em sao? – Bảo Khánh đứng đĩnh từ đầu đi tới. – Anh Quân, thầy Tùng tổ thể dục hình như là đang tìm anh hay sao đấy.

Anh Quân chep miệng, nói tôi đợi anh một lát, nói một câu cảm ơn khe khẽ với Bảo Khánh rồi anh chóng bước đi. Tôi cảm giác như anh vẫn có chút gì đó với Bảo Khánh, một gì đó rất mơ hồ, rất mong lung. Sau khi anh đi thì chỉ còn lại tôi và Bảo Khánh. Chị cười híp mắt rồi nói với tôi.

– À phải rồi, chúc mừng em nhận được học bổng nhé.

– Em cảm ơn. – Tôi đáp lại cho phải phép.

– Lát nữa anh Quân lại đưa em về? Em chuyển qua đó ở luôn hả?

Tôi lưỡng lự một lúc rồi mới trả lời. Đang định mở miệng nói thì Bảo Khánh lại chặn họng.

– Có phải em làm thế để bám lấy anh Quân hả? Em cũng phải công nhận là anh Quân là một người hấp dẫn phải không?

– Chị lại nói gì vậy ạ? – Tôi cười nhưng trong lòng có chút sợ hãi.

– Em vẫn không chịu nhận sao? Chúng ta không nên nói dối An ạ và phải thành thật chứ.

– Chị... – Tôi định nói gì đó thì lại bị chặn họng.

– Thôi nào, em thích anh Quân mà. Nếu không thì em hãy khẳng định đi, nói một câu thôi, nói rằng em không có một chút tình cảm nào với anh ấy cả.

Tôi nhú mày. Thực chị ta có bình thường không vậy? Chị ta như thể đang đe dọa tôi vậy. Tại sao lại có một người kì cục như thế nhỉ, tại sao cứ nhất quyết phải gây khó dễ cho tôi bằng mấy cái câu hỏi lắt léo như thế.

– Thấy không, em không thể nói, là bởi vì em thích anh Quân.

– Tú An...

Bảo Khánh vừa dứt lời, Mai Chi đã xuất hiện ở ngay phía sau, mắt tròn tròn, miệng lẩm bầm tên tôi.

– Tú An, mày thích thầy Quân à?

Tôi giật mình. Một dòng điện chạy từ gót chân tới đỉnh đầu tôi, lạnh buốt. Tôi đứng như trời trồng nhìn con bạn thân mình đang tròn ngơ ngàng. Tôi không thể nói không và cũng không thể nói có bởi tôi không muốn nói dối nhưng tôi cũng không thể tự mình thừa nhận cái sự thật ấy trước những người bạn mà tôi tin yêu. Chúng nó sẽ nhìn tôi thế nào đây?

– Mai Chi đấy à, em tìm chị à? – Bảo Khánh thấy Mai Chi thì lại cười nói như thể không có chuyện gì xảy ra. – Chị em mình về đi.

Bảo Khánh đẩy Mai Chi đi còn nó thì vẫn ngoái lại nhìn tôi, một đứa bạn đang nợ nó một câu trả lời. Lúc ấy Anh Quân cũng cùng lúc quay lại. Người tôi toát mồ hôi lạnh. Liệu anh có nghe thấy hay nhìn thấy chuyện vừa xảy ra hay không?

– Thầy... thầy...- Tôi lắp bắp.

– Gì? – Anh ngẩn ngơ.

Tôi lắc đầu rồi nhanh chóng quay lưng đi. Tôi tự về bằng xe bus mặc kệ cho anh sẽ nói gì hay không. Tôi cảm thấy chính bản thân mình đang run bần bật. Tôi đã giấu chúng nó một chuyện động trời. Cứ nhớ lại về mặt ngơ ngàng của Mai Chi là tôi lại cảm thấy có lỗi. Tôi đến nhà Mai Chi, vừa may không có Bảo Khánh ở nhà.

– Mày vào đây cho tao. – Mai Chi kéo tôi lúi xệch vào phòng nó. – Mày có nhớ hồi nhỏ bọn mình rất thần tượng chuyện của chị tao không?

Tôi lạng lẽ nhìn nó rồi gật đầu.

– Mày có biết thầy Quân là người con trai đó không?

Tôi lại gật đầu cái nữa.

– Thế sao mày... Tú An, có phải mày thích thầy Quân không?

Lần này thì tôi im lặng, không gật đầu, cũng không lắc đầu. Mãi một lúc sau tôi mới dám ừ một tiếng.

– Chị tao vẫn còn tình cảm với thầy của bọn mình. Mà tại sao mày lại làm thế? Còn chưa kể mày giấu bọn tao nữa. Bọn bè với nhau kiểu gì thế?

– Thế mày giận tao là vì chị mày hay là vì tao giấu chúng mày?

Câu hỏi của tôi khiến nó im lặng. Tôi suy nghĩ một lúc rồi tiếp lời.

– Tao sang đây hôm nay chỉ là không muốn mày giận tao.

Không gian im lặng. Tôi im lặng, nó cũng im lặng. Đây là một sự thật khó chấp nhận. Tôi không trách Mai Chi khi nó cảm thấy như thế nhưng tôi thấy hơi buồn, khi mà chuyện này rốt cục rồi cũng sẽ chẳng đi về đâu cả.

– Tao sốc mày ạ. – Sau một hồi định thần Chi mới lên tiếng.

– Ừ tao cũng thế. – Tôi gật gù đầu đồng tình.

– Tao sốc quá.

– Tao biết rồi.

– Tao sốc mày ạ.

– Ừ tao biết, mày không cần nhắc lại nữa.

– Không tao vẫn phải nhắc lại. Tao sốc quá, nên gọi điện cho Thùy rồi.

– Cái gì?

Thế là nửa tiếng sau cả bọn gồm có Thùy, Lam và Linh Trang đều có mặt ở nhà Mai Chi. Chúng nó tụ tập tại phòng Chi, cả đám ngồi quây thành vòng tròn còn tôi thì ngồi đối diện với chúng nó, cảm giác như mình đang đứng trước vành móng ngựa vậy.

– Lúc mới nghe tao cũng thấy bất ngờ nhưng nghĩ lại thì thấy cute dã man ý. – Lam ôm gối, ngồi chễm chệ trên giường của Chi rồi phát biểu một cách hùng hồn.

– Tao chỉ thấy cáu vì mày giấu bọn tao. – Thùy ngồi bó gối rồi nói.

– Tao biết chúng mày sẽ sốc mà. – Tôi thờ dãi.

– Còn mày thì sao Linh Trang? – Chi hỏi.

– Thực ra... tao là đứa phát hiện ra đầu tiên. Đến ngay cả bản thân An nó còn không biết nhưng sau khi tao nói ra thì nó mới để ý.

– Hóa ra mày mới là đứa tội nặng nhất à. – Lam tiện tay ném luôn cái gối về phía Trang rồi cười. – Chuyện đáng yêu vậy mà không chia sẻ, chúng mày thế là không được.

– Nãy tới giờ mày cứ khen chuyện của nó thế là thế nào hả? – Thùy hỏi.

– Mày không thấy nó rất đặc biệt sao. Như trong mấy quyển tiểu thuyết mà bọn mày hay đọc đấy. Ôi trời ơi, đây là “truyện sống” nè.

Nghe Lam nói xong cả mấy đứa bọn tôi chẳng có vẻ gì là quan tâm cả.

– Tao cũng muốn kể nhưng mà tao không biết chúng mày sẽ phản ứng thế nào. Hôm nay con Chi suýt giận tao đấy.

– Mày định thế nào đây chúng nó biết hết rồi. – Trang âm ờ.

– Hôm đi tham quan mày không trả lời câu hỏi của tao là phải. – Thùy giật gù.

– Eo ơi lúc đấy thầy Quân còn ngồi xem bọn mình chơi nữa cơ ôi trời ạ. – Lam lại gào lên.

– Tao vẫn thấy mày không nên. – Mai Chi suy tư.

– À mà đúng rồi, hình như mày được cái học bổng khi gió gì hả? – Trang hỏi một câu không liên quan.

– Ừ nhưng tao vẫn chưa có dự định gì cả.

Tôi thở dài rồi tựa vào vai chúng nó. Bạn bè, suy cho cùng vẫn là một chỗ tựa vững chắc nhất chỉ sau gia đình. Mấy đứa con gái lại bắt đầu than thở về cuộc đời, về cái tương lai mù mịt chưa định hướng ấy. Tôi cảm thấy khá may mắn khi mà chúng nó không tỏ vẻ xa lánh hay nghĩ khác về tôi khi chúng nó đều đã biết chuyện. Điều này khiến tôi như vừa trút được gánh nặng và mỗi lo âu luôn canh cánh trong lòng. Ngày hôm ấy mẹ tôi cũng trở về. Mẹ nói bà không sao cả chỉ là bị gió nên cảm thôi. Tôi cũng chuyển đồ của mình từ bên Back In Time về nhà. Vừa lúc anh tôi đi công tác về, Anh Quân mời cả nhà tôi sang bên đó dùng cơm.

– Thế rốt cục vụ học bổng là như nào? Gà như mày mà cũng được học bổng chắc ban giám khảo bị quáng gà rồi.

Ông anh tôi gấp lên một miếng thịt, ngấm ngấm một hồi rồi thả vào miệng cười khoái chí. Mẹ tôi thấy thế liền câu vào sườn ông anh trai tôi để nhắc nhở. Bác Lâm cười khà khà rồi hăng giọng.

– Bác nghĩ con nên suy nghĩ kĩ một chút. Con thế là một bước lên tiên còn gì. Chỉ cần gặt đầu một cái là vào thẳng đại học trong khi bạn bè chúng nó phải mất một năm nữa để học ôn mà còn chưa chắc thi đỗ.

– Bác cũng thấy thế. Nhưng mà thân con gái một mình sang bên đấy phải cẩn thận. – Bác Lâm dặn dò rồi quay sang mẹ tôi. – Thế bà có đồng ý cho nó đi không?

– Học phí thì không cần lo rồi. Còn phải lo tiền nhà tiền ăn nữa thôi. Nói chung đi hay không là do nó thôi, mình làm sao mà bắt ép được.

– Mày đi thì mỗi tháng anh gửi tiền qua bên đấy cho yên tâm.

Mọi người nói như thế tôi sắp đi vậy, người thì lo học phí, người thì lo nơi ăn nơi ở, người thì lo tiền nong, duy chỉ mỗi Anh Quân là vẫn bình lặng gấp thức ăn đều đều.

– Thế nào, mày đi hay không? – Anh tôi hỏi chột hạ.

– Em chịu. – Tôi dầm dầm cơm trong bát rồi trả lời.

Thấy tôi lừng chừng chả biết gì anh tôi đâm ra cáu gắt.

– Cái gì cũng không biết. Còn bao lâu nữa thì phải trả lời cho người ta rồi?

– Còn 5 ngày nữa.

– Thế mày định thế nào?

Tôi cắn môi. Tôi biết thế quái nào được, đã bảo không biết rồi. Không biết là không biết mà cứ hỏi khó, bức cả mình.

– Thôi, để cho em nó nghĩ nữa chứ. Thôi ăn đi ăn đi.

Bác Lâm gấp thức ăn vào bát cho anh trai tôi rồi nói vài câu phân bua. Tôi thì vẫn chẳng biết nên đi hay nên ở nữa. Người mà tôi muốn nghe ý kiến nhất thì lại giữ im lặng nãy giờ. Phải chăng chuyện du học là chuyện của tôi, chẳng liên quan tới anh nên có lẽ anh không cần phải cho ý kiến? Thái độ bình thản đó của anh nên hiểu là đang buồn rầu ừ ừ hay là thờ ơ không quan tâm đây?

Tôi còn 5 ngày, 5 ngày nữa để quyết định cuộc đời mình. Tôi thường hay nói vui rằng, tương lai để mai tính, tối nay ăn gì còn chả biết nói gì tương lai. Nhưng hiện tại, dù tối nay ăn gì tôi không biết nhưng lại phải lo chuyện tương lai rồi. Tôi xách túi lên và đi học về. Vừa nhìn thấy tôi là Hạ đã trưng ra cái bộ mặt nham nhở.

– Hê lô mày.

– Ờ. – Tôi mặt nhọc đáp lại.

– Nhà người vẫn giận bốn cô nương à?

– Mày bị đao à, mày thử leo từ tầng 1 lên tầng 5 xem. – Tôi đưa tay quạt mồ hôi trên trán.

– Đương nhiên là không ai có thể giận Hạ rồi, vì Hạ là thiên tài, Hạ quá cute và dễ thương. – Nó quay ra ngồi tự mẩn mất chừng 15 phút rồi mới quay vào nói chuyện tiếp với tôi. – Mà mày được học bổng hả?

– Ừ. – Tôi đáp.

– Sướng. – Hạ vỗ đùi cái đét rồi đưa tay lên xoa cằm. – Kể ra được thoát khỏi cái chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này cũng thích phết. Thế bao giờ mày đi?

– Tao chưa biết có đi hay không.

– Mày có bị điên không? Cơ hội sờ sờ trước mặt mà còn do dự. Tao nhớ, tao là tao ý, tao mà có học bổng như mày ý là tao a téch luôn, vĩnh biệt đất nước tạm biệt đồng bào tôi đi. Tao sẽ sang nước ngoài và làm rạng danh quê hương.

– Mày đi bơi tro trát trấu vào mặt nước nhà thì có. – Tôi nói, tay vẫn tiếp tục lôi bài ra để về.

– Hơi bị khinh nhau. Mà mày được học bổng thế cái anh nào mà mày cảm nắng ý, phản ứng của thằng cha đó như nào mày?

Câu từ miêu tả của Hạ khiến tôi phì cười.

– À ừ thì thằng cha đó chẳng nói gì cả. Ban đầu thì bảo tao nên suy nghĩ kĩ vì đây là cơ hội nọ kia bala bala rồi sau đó lại bảo tao sang đó lẹ nước lẹ cái rồi sau này thì im tịt chả nói gì, chả care luôn.

– Má tổ nó. Hay là mày cứ nói quách đi cho rồi. Một mõi vãi, như mèo vờn chuột.

– Mày bị điên à.

– Tao nói thật. Mày cứ nói, nếu nó ô kê thì tốt còn nếu nó từ chối thì mày đi du học luôn, việc đéch gì cứ phải tương tư rồi lưu luyến, như truyện ngôn tình không bằng.

Tôi chep miệng rooifg ật gù. Kể cũng phải, tôi cũng thấy một khi cứ phải đoán này đoán nọ. Đoán già đoán non không bằng cứ nói thẳng ra? Bây giờ tôi lại phân vân giữa việc thổ lộ hay không thổ lộ. Nói chung là việc này cần phải xem xét đã. Và thế là buổi tối hôm đó tôi rành rang đến mức ngồi cả tiếng đồng hồ để xin ý kiến của “quân sư” Linh Trang.

– Tao nghĩ mày nên nói luôn ra.

– Thật á? – Tôi sừng sốt. – Đến cả mày cũng nghĩ thế á?

– Ừ. Bây giờ cả mấy đứa biết rồi, thế nào chả thì thăm to nhỏ nọ kia. Thế thì thế nào thầy ý chả biết. Chẳng thà mày cứ nói trước khi ông thầy biết.

– Còn Mai Chỉ?

– Kệ nó. Nó chắc chắn sẽ ủng hộ chị nó mà tao nghe mày kể về cái bà Khánh xong ý tao thấy ghét bà ý vãi chương. Tốt nhất mày cứ nói đi rồi chuyện đi đến đâu thì đi.

– Mày nói thì dễ lắm.

Tôi nói xong Linh Trang nhún vai một cái tỏ vẻ tùy tôi quyết định. Trước kia tôi không muốn nói ra một phần vì ngại, một phần vì tôi không muốn mối quan hệ giữa tôi và Anh Quân tệ đi nhưng hiện tại, mọi người biết thì cũng biết cả rồi. Hiện tại mối quan hệ giữa tôi và anh nó cảm giác rất mỏng manh, với kiểu hồ hững xa cách của Anh Quân mọi thứ như thê chỉ cần một hơi thở thôi là sẽ đứt phụt. Trong tình huống này thì chỉ có mỗi cách tôi nói ra lòng mình là giải quyết được. Sau khi tôi nói xong, hoặc là anh sẽ không bao giờ nhìn tôi nữa, lúc ấy tôi sẽ đi du học, hoặc anh sẽ mỉm cười chấp nhận tôi, tôi sẽ ở lại. Mặc dù cho trường hợp thứ hai rất khó xảy ra nhưng mà kệ chứ, 1% đôi khi cũng làm nên kì tích và tôi tin vào kì tích của 1% mong manh ấy.

Sáng hôm sau ở trường tôi bắt gặp anh đang chuẩn bị lên lớp, trong tay là cặp tài liệu, đi bên cạnh còn có một bạn học sinh ôm chầm lấy bờ vai anh.

– Thầy... à... ừm... – Tôi lắp ba lắp bắp.

– Có việc gì sao?

Anh Quân cho bạn học sinh kia về lớp trước rồi quay lại nhìn tôi. Đôi mắt nâu trong veo ấy khiến tôi bối rối.

– À.. không có gì ạ. – Tôi cười gờnghệch.

– Ừ.

Anh nói rồi quay lưng đi. Trong tôi có chút gì đó rạo rực nhưng đồng thời lại hụt hẫng vô cùng. Thế là tôi quyết định là sẽ nói ra hết sao? Tôi về lớp, trống tìm vẫn đập thình thịch. Chiều hôm ấy tôi sang Back In Time với cái cớ để quên đồ. Mang tiếng là sang để lấy đồ mà tôi lại hỏi một câu khá ngu ngốc.

– Anh Quân có nhà không ạ?

– Nó chưa về nhưng mà cháu quên gì thì cứ lên mà lấy đi. – Bác Lân cười rồi vỗ vỗ vai tôi.

– Vâng. – Tôi cười híp mí để che đi vẻ ngượng ngùng của mình.

Vừa mở cửa tôi đã có thể cảm nhận mùi hương ngọt ngào đặc trưng ấy. Căn phòng rộng lớn trở nên nhảm chán khi mà không có anh. Tôi lượn một vòng quanh phòng, tôi không phải đứa có tính tấy máy thích nghịch đồ của người khác nhưng đồ của anh thì tôi lại có một sự hiếu kì nhất định. Tôi đứng trước tủ sách của anh, trên đó một phần là sách ngoại ngữ, một phần là các loại bài tập và sách liên quan đến các môn học tự nhiên, phần còn lại nữa là những cặp tài liệu. Tôi không biết bên trong nó chứa những loại giấy tờ gì nhưng chỉ thấy bên ngoài có dán một mảnh giấy nhỏ với vài dòng giới thiệu về công ty Esternir. Tôi giật mình, Esternir hiện tại đang là công ty áo cưới có tiếng nhất vào thời điểm hiện tại, mà Anh Quân thì có việc gì liên quan đến công ty áo cưới chứ? Ngần ngợ một hồi tôi lặng lẽ bước khỏi phòng anh.

Tiếp theo nhiều ngày sau đó tôi cũng không còn nhớ đến chuyện công ty áo cưới kia nữa bởi tôi hiện tại đang nghĩ làm thế nào để nói với anh. Tôi đã lấy hết dũng khí để gọi điện cho anh nhưng mỗi lần tôi gọi thì luôn trong tình trạng máy bận. Nhiều lần tôi nhắn tin hẹn gặp anh nhưng rốt cục thì cũng chẳng có hồi đáp, mấy ngày hôm nay anh cũng không có ở trường. Nghe nói anh bận việc gì đó nên phải đi công tác một thời gian. Tôi cười buồn, chán thì chẳng đi, khi mà tôi muốn nói rõ lòng mình thì lại mất tâm mất tích. Số phận thật khéo biết trêu đùa người khác mà.

Về tới nhà mẹ tôi liền bảo hai anh em tôi mang mấy thứ đồ mà bác Lân nhờ mẹ mua sang cho bác. Sang tới nơi lão anh già lười biếng bắt tôi mang vào còn lão ấy thì ngồi đợi ở ngoài. Tôi mang chiếc hộp vào cho bác Lân, bác mỉm cười nhận lấy cái hộp, cảm ơn rồi rút và câu cuối cùng bác nói khiến tôi để tâm nhất.

– Thăng Quân nó về rồi đấy cháu hỏi gì nó à?

Ngay lập tức tâm trạng ủ dột héo rũ của tôi như được hồi sinh. Tôi nhanh chân leo lên tầng. Cửa phòng anh không đóng mà khe hở. Tôi hít một hơi thật sâu để chuẩn bị bài diễn thuyết của mình rồi tiến lại gần phòng anh. Bàn tay vừa mới chạm vào tay nắm cửa toan đẩy cửa thì dừng khựng lại khi nghe thấy tiếng nói vọng ra. Giọng nói này là của Bảo Khánh. Tôi hé cửa nhìn vào, Bảo Khánh hai tay quàng trên vai Anh Quân rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Bảo Khánh kiễng chân hôn lên môi anh một cách ngọt ngào và say đắm. Anh Quân đứng quay lưng lại với phía cửa nên tôi không tài nào nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc bấy giờ nhưng anh không đẩy Bảo Khánh ra như cách anh vẫn làm hay như tôi vẫn nghĩ là anh sẽ làm. Nhìn về mặt của Bảo Khánh tôi chỉ biết rằng chị ấy đang hạnh phúc. Tôi nắm chặt bàn tay mình, cắn chặt môi để bản thân không thốt lên. Tôi run rẩy đi xuống nhà nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản.

– À bác quên mất là bạn nó cũng vừa mới sang. Mà cháu hỏi được nó chưa?

– À không cần nữa đâu ạ, cháu đi được đến tầng 2 thì nhớ ra là anh cháu còn đợi ngoài kia với lại cũng chỉ là bài tập bình thường thôi ạ, cháu nghĩ mình nên tự giải nốt.

– Ừ, bài tập mình nên tự giải rồi có gì hỏi thăng đó sau cũng được.

Tôi cười thật tươi rồi chào bác. Vâng, “bạn nó cũng vừa mới sang”, đúng cái câu nói có từ khóa quan trọng nhất thì bác lại quên nói. Trong lòng tôi hiện giờ như thể có gì đó vừa bực ra, vỡ òa nhưng lại chẳng hề gây tiếng động. Tôi đã chuẩn bị tâm lý để nhận một lời từ chối, đây có lẽ là một kiểu từ chối phũ phàng nhất mà tôi từng nhận được, bị từ chối ngay cả khi còn chưa kịp mở lời.

Tôi ngồi phía sau lão anh trai mà chỉ có thể im lặng bởi nếu nói ra một câu từ nào tôi nghĩ mình sẽ khóc mất. Hôm trước thì tôi nhìn thấy cái tên công ty áo cưới Esternir, hôm nay thì lại nhìn thấy hai người họ hôn nhau, vậy là quá rõ rồi còn gì. Tình cũ không rủ cũng sẽ tự mò đến, rõ ràng là hai người họ sắp cưới, rõ ràng là anh vẫn còn tình cảm với Bảo Khánh, thế mà tại sao lại cứ phải ra về là “tôi” không còn yêu cô ấy thế nọ thế kia làm gì cho mệt. Gì chứ anh đùa tôi à?

Tôi đã chờ đợi anh suốt mấy ngày, đã phải tự trấn an bản thân rất nhiều lần mới có thể quyết định nói ra chuyện ấy nhưng giờ thì không cần nữa. Trời đang nắng bỗng nhiên tối sầm lại và cơn mưa thì bắt đầu đổ ập xuống. Sau chuỗi ngày dài oi bức nóng nực là một ngày mưa tầm tã. Sau những cơn mưa của những ngày chờ đợi dài đằng đẵng lại chỉ là một cái hạt hắt đến nhói lòng. Tôi đã mong ngóng rất nhiều, đã mơ tưởng rất nhiều để rồi bây giờ anh tạt cho tôi một gáo nước vừa rất vừa lạnh như những hạt mưa đang rơi xuống bây giờ vậy. Một niềm vui to lớn, to hóa nhỏ, nhỏ hóa chẳng có gì.

Tôi không trách anh, tôi chỉ thấy bản thân mình thật đáng thương, vậy thôi. Về tới nhà tôi lục tìm tờ card có số điện thoại của thầy hiệu trưởng. Trong lúc tìm kiếm, tôi đã hất đổ cả quả cầu tuyết mà anh mua tặng từ đợt Noel năm đó, cô bé vẫn cười, vẫn xách giày ngồi trên khúc gỗ. Tôi nghĩ thầm, mây hết cười được rồi đấy.

Tôi cầm tấm card, cố gắng giữ bình tĩnh, bây giờ chưa phải lúc để khóc. Tôi nhập dãy số điện thoại vào máy.

– Alo. – Tiếng trả lời từ đầu dây bên kia vọng tới.

– Em chào thầy ạ, em là Tú An ạ.

– À rồi thầy nhớ ra em rồi. Có việc gì sao?

– À vâng ạ, về việc học bổng ấy ạ, em nhận học bổng ạ.

– Em nghĩ vậy là tốt. Tương lai của em sẽ còn rộng mở hơn rất nhiều. Nhà trường sẽ nhanh chóng hoàn thành mọi thủ tục cho em nhưng về phần visa thì em phải tự chuẩn bị.

– Vâng, em biết ạ.

– Được rồi, quyết định thế nhé.

– À em thưa thầy, thầy có teher giữ bí mật chuyện này được không ạ?

– Ý em là sao? Gia đình em không cho phép à?

– Dạ không, gia đình em đã chấp thuận rồi ạ nhưng mà em không muốn để bạn bè và các thầy cô ở trường nhắc đến quá nhiều ạ.

– Thầy hiểu rồi. Vậy nhé.

Tôi cúp máy, cũng may là thầy hiệu trưởng trường tôi khá thân thiện và tâm lý. Tôi ngồi im lặng trong phòng, chẳng có việc gì làm nên tôi đành ngồi lục lọi laptop. Con trỏ chuột nhấp vào một file tài liệu lạ lẫm. Là đồng phim Tom & Jerry anh đã down về cho tôi. Tôi tiện tay nhấp vào một tập phim. Tôi nhìn vào màn hình nhưng lại chẳng thể cười được. Một giọt nước mắt nóng hổi trào khỏi khóe mắt, lăn dài xuống má rồi rơi trên tay tôi. Cửa phòng tự nhiên mở ra, anh tôi cầm bát hoa quả dầm bước vào nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lẫm.

– Khóc đấy à?

– Em chỉ đang xem phim nên cảm động quá thôi.

– Mà xem cái gì mà cảm động cơ? – Anh tôi nhìn chăm chăm vào con chuột Jerry đang dùng thanh gỗ đập tới tấp vào đầu con mèo Tom.

– Anh nhìn xem, tại sao con chuột lại làm thế với con mèo chứ? Tại sao lại đánh con mèo chứ?

– Mà bị điên không?

– Em sẽ đi du học. – Tôi sực sực nói một câu chẳng liên quan.

– À, buồn vì cái đấy chứ gì. Đi thi cứ đi thôi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tôi gật gật nhón một miếng táo trong bát mà anh tôi vừa mang lên. Mọi chuyện rồi sẽ ổn. Nhưng với tôi nó có thật sự ổn không thì đó vẫn còn là một chặng đường dài phía trước cho tôi tìm câu trả lời...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: LẠC MẮT

Tôi vẫn đi học như bình thường, vẫn đến lớp, vẫn ăn uống, vẫn ngủ nghỉ đều đặn như bình thường, như thể mọi chuyện xảy ra trong phòng của Anh Quân không có thật. Đúng, tôi có thể coi như không có chuyện ấy nhưng còn vết thương của tôi, tôi không thể coi nó không có thật được. Tôi có thể che đôi mắt để không nhìn thấy những thứ tôi không muốn nhìn, có thể bịt tai để không phải nghe những thứ tôi không muốn nghe, nhưng tôi lại không thể giữ lòng mình tránh xa những nỗi đau ấy, tôi có thể vờ như không nghe, vờ như không thấy nhưng còn cảm giác mà tôi đang phải nếm trải thì nó quá chân thật.

Tôi đứng chép lịch thi ở bảng thông báo để lên truyền đạt lại cho cả lớp, đây có lẽ là việc cuối cùng tôi có thể làm cho lớp với tư cách là một thành viên của đại gia đình 11A6, với tư cách là một thư kí mà chúng nó hay gọi đùa là “òsin cấp cao của lớp”. Chưa bao giờ tôi lại muốn cười mà lại vừa muốn khóc đến vậy. Sắp thôi, không xa nữa đâu tôi sẽ phải rời xa nơi đây, rời xa đám bạn của tôi, chúng nó như thể là tay, chân, miệng, mắt và tai của tôi vậy. Bạn bè đối với tôi thân thiết chẳng khác nào gia đình. Giờ đây khi phải nói lời từ biệt với chúng nó tôi thật không nỡ. Ngay cả việc tôi đã nhận học bổng và đang trong thời gian chờ visa tôi cũng chưa nói cho chúng nó biết. Tôi sẽ ra đi trong sự quyến luyến đầy nước mắt hay là sẽ lẳng lặng mà ra đi không lời từ biệt? Dù chọn cách nào thì vẫn sẽ có người bị tổn thương và tôi sẽ là một trong số đó.

Tôi cẩn thận cắt tờ giấy có lịch thi và đóng nắp bút chuẩn bị lên lớp. Tôi có thể hình dung ra đám bạn mình sẽ gào thét chửi rủa thảm khốc như thế nào sau khi nhìn thấy cái lịch thi treo ngơ ngơ thế này. Tôi cười thầm rồi khựng lại, nụ cười vẫn dán trên mặt khi nhìn thấy Anh Quân và Bảo Khánh đi ngang qua nhau. Tôi không nên nghĩ về anh nữa, tôi sẽ để anh lại với những kỉ ức ở nơi đây. Ranh giới giữa từ bỏ và tiếp tục hóa ra lại chỉ mong manh đến vậy. Tôi không trách anh, tôi cũng không trách Bảo Khánh bởi trên đời chẳng có gì là hoàn hảo, bạn có tình với người này thì sẽ phải vô tình với người kia, đơn giản vậy thôi.

Lên tới lớp, chúng nó đưa nào cũng cầm trong tay một cái quạt giấy quạt phành phạch, đưa thì lấy quyền vờ ngồi phe phẩy tám chuyện với nhau. Tôi từ tốn chép lịch thi lên bảng. Ngay cả khi vừa chép xong chúng nó đã gào ầm lên thảm thiết. Đưa thì than thở trời đất, đưa thì chửi thề bằng đủ mọi thứ tiếng, đưa thì lại cam nhận số phận. Còn tôi, lần đầu tiên chép lịch thi mà tôi cảm thấy thanh thản đến thế, đương nhiên, bởi tôi có thi đâu mà. Tự nhiên tôi cảm thấy tha thiết với các kì thi như thế này, cảm thấy muốn làm tròn vẹn đồng đề cương còn đang ngổn ngang ấy bởi tôi sẽ chẳng còn cơ hội để làm mấy thứ như thế nữa.

– Ôi trời ơi, tao phải đi kiến nghị với hiệu trưởng, lịch thi vớ va vớ vẩn, sao lại cách 1 ngày thi 1 môn thế này, để chết à. – Một đứa nào đấy kêu gào thảm thiết.

– Thế này tốt mà, có thời gian mà ôn. – Có đứa lại “ủng hộ”.

– Thà tao thi tất cả mấy môn này trong 1 ngày còn hơn. – Lam đập bàn kêu khổ.

– Giá như có giáo viên bước vào lớp xong nói là các em được lên thẳng lớp, không cần thi thì tốt biết mấy. – Thùy ưỡn oải nhào người ôm lấy cái bàn.

– Hoang tưởng cả lũ rồi. – Tôi cười rồi phúi phúi tay.

Đúng lúc đó thầy giám thị bước vào lớp tôi, cả lớp đang kêu gào phản đối bỗng dung im tịt khi nhìn thấy thầy bước vào.

– Có lẽ nào lời tao nói linh nghiệm không mày? – Thầy thì thầm.

– Tao nghĩ lớp mình dễ bị phạt lao động hơn mày ă. – Chi nuốt nước bọt nhìn ra phía ngoài trời nắng như đổ lửa.

– Cái lớp này sao mà âm thế hả? – Thầy giám thị to tiếng. – Tú An là cô nào hả?

Tôi giật mình. Quái, mình có làm gì đâu nhì.

– D..ạ.. – Tôi từ từ đứng dậy.

– Đi theo tôi mau lên.

Tôi tròn mắt. Trời đất tôi có làm gì đâu chứ mà sao nghe giọng điệu của thầy giám thị chưa nhiều nộ khí vậy. Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Bọn cái Lam thì nhăn mày cau trán vì không hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi cùng thầy đi hết hành lang, xuống cầu thang và tiến thẳng về phòng hiệu trưởng. Tôi mở cửa bước vào, so với cái oi bức ở ngoài kia thì ở trong phòng điều hòa của thầy hiệu trưởng vẫn dễ chịu hơn đôi chút.

– Thầy gọi em ă? – Tôi lễ phép.

– Em ngồi đi. – Thầy chỉ vào cái ghế rồi tiếp lời. – Về phần giấy tờ thủ tục và học bạ thì nhà trường đã làm xong xuôi cả rồi. Học bạ của em cũng được sắp xếp xong xuôi ổn thỏa cả rồi. Về phía nhà trường, thầy đã liên lạc với bên đó, họ nói rằng em có thể nhập học vào tháng 6 này để theo khóa học mới nhưng tốt nhất vẫn nên sang đó vào tháng 4 vì còn khá nhiều thứ cần làm quen. Bên phía họ cũng cho em thời gian 2 tháng để tham gia một lớp tiếng Anh.

– Dạ vâng.

– Thế các bạn đã biết chuyện em sẽ đi chưa?

– Dạ chưa ă.

– Không nhớ nói ra chứ gì. Thầy nghĩ em vẫn nên nói với các bạn một câu.

– Vâng.

– Bạn bè luôn là chỗ dựa tốt nhất, ngay cả khi chia xa thì cũng vẫn sẽ là bạn bè. Các bạn em sẽ thông cảm cho em thôi.

Thầy hiệu trưởng mỉm cười nhìn tôi rồi nói. Không hiểu sao nhưng mỗi lần nhìn thầy là tôi lại nhớ tới bố. Bố tôi nếu còn thì có lẽ cũng sẽ giống như thầy hiệu trưởng vậy, hiền hậu và thân thiện.

Tôi trở về lớp. Lớp tôi trống tiết nên chúng nó ngồi rải rác từ đầu lớp đến cuối lớp. Chúng nó đổ dồn mắt về phía tôi, có đưa lên tiếng hỏi.

– Làm sao thế? Mày bị trách mắng gì ă?

Tôi lắc đầu nhìn chúng nó, lời nói tôi sắp nói ra sao mà khó quá vậy. Miệng thì đã mở nhưng lời nói thì cứ nghẹn lại ở cổ họng.

– Tao...

– Mày làm sao? – Lam sốt ruột.

– Tao sắp đi du học. – Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói ra từng tiếng một cách khó khăn.

– Gì cơ? Mày đùa ă? Hôm nay là qua cả tháng tư được một tuần rồi nhé.

– Không, tao đi thật. Thầy hiệu trưởng vừa gọi tao lên để nhận thông báo.

– Sao mày bảo mày không đi mà?

– À ừ nhưng mà không đi chắc không được rồi. – Tôi cười, cố tỏ ra vui vẻ nhưng chỉ thấy buồn.

– Thôi nào, lạc quan mà nói thì mày sẽ phải làm quả tiệc chia tay, khao bọn tao luôn thể.

– À ừ thì ok thôi.

Vậy là xong, tôi sẽ rời khỏi đây. Buổi chiều hôm ấy tôi đến lớp vẽ học thêm, cô giáo dạy vẽ của tôi không nói gì, cô chỉ cười rồi bảo.

– Điều kiện bên nước ngoài rất tốt, thích hợp để phát triển tài năng. Không phải là chê trách gì nhưng đất nước mình vẫn còn nhiều thiếu sót cả về cơ sở vật chất lẫn cả nhận thức. Con sang bên đó học tập tốt, chăm chỉ và nhớ rằng luôn cần phải tự mài rũa bản thân, tiếp thu những cái mới.

– Con nhớ rồi ạ.

– Vậy bao giờ con đi? Chắc khoảng tuần sau ạ.

– Vậy cũng sắp rồi còn gì. Cô cứ nghĩ là Hạ sẽ ra nước ngoài trước cơ.

– Con cũng không nghĩ là mình sẽ đi du học, cũng không nghĩ mình có cái cơ hội ấy.

– Không ai biết trước được điều gì nhưng cơ hội đến thì nên biết nắm bắt.

Tôi dạ vâng thêm vài câu rồi từ biệt cô. Tiếp đến tôi gọi điện cho Linh Trang. Nó mới chỉ nghe thấy hai từ “du học” là đã gào ầm hét cả lên rồi đòi gặp tôi. Và thế là hai đứa tôi lại hẹn nhau ở đâu đó.

– Mày đi thật á? – Trang đẩy gọng kính dày cộp lên rồi hỏi tôi, nó không thể tin rằng tôi sẽ chọn cái học bổng đó.

– Ừ. – Một câu trả lời nhẹ bằng nhưng dài thượt những mồm mệ.

– Còn chuyện kia thì sao? Chuyện ông thầy...

– Đừng nhắc nữa. Tao từ bỏ rồi. – Tôi thờ dài rồi kể lại cho nó những việc xảy ra. Cổ họng tôi nghẹn đắng, buồn nhưng nước mắt lại chẳng thể trào ra.

Linh Trang nghe xong thì chỉ gật gật đầu rồi nói nhỏ một câu thế à thật khế. Tôi biết, nó đang ước như chưa hỏi câu hỏi ấy, nó không muốn làm tôi buồn thêm khi phải nhớ lại chuyện cũ để kể lại cho nó. Tôi cầm tay nó một cách sến súa rồi trấn an.

– Không sao. Kể cả mày không hỏi thì tao cũng không quên được chuyện đấy.

– An. – Nó gọi tên tôi rồi vươn người ra ôm tôi. – Mày đi rồi ai sẽ nghe tao than vãn đây? Rồi còn Việt Anh nữa, nó bắt nạt tao thì sao? Đạo này bận ôn thì nên chẳng có thời gian gặp mày nhiều, sau này không biết có còn cơ hội không nữa.

– Bi quan thế. Tao đi học chứ có phải bỏ đi biệt xứ tha hương cầu thực đâu.

– Nhưng mày quyết định đi là vì thất tình. Lỡ mày gặp anh Tây nào cao to đẹp trai rồi ở bên đó riết không về nữa thì sao?

– Yên tâm, tao sẽ về mà, còn ăn bánh kẹo của chúng mày nữa chứ hahaha.

Và thế là hai đứa con gái lại cười ầm lên với nhau. Những nụ cười hồn nhiên trong sáng ấy không biết đến khi nào mới có thể cùng vang lên một lần nữa.

Chuyện tôi đi du học chẳng mấy mà cả trường biết, các học sinh biết, các giáo viên không lí gì mà lại không biết. Hôm ấy tôi đi học về, hôm nay tôi đi bộ, tôi muốn ngắm nhìn rõ hơn Hà Nội của tôi. Hà Nội đẹp lắm, Hà Nội luôn đẹp ngay cả những ngày nóng bức thì cũng vẫn rất đẹp. Tôi thả bộ trên con đường thênh thang, hai bên đường là những sắc màu rực rỡ của Phượng đỏ đầu mùa, là sắc tím êm dịu của dãy Bằng Lăng già. Vậy là sắp hè rồi đấy, sang năm là tất cả sẽ lên lớp 12, sẽ bận bịu với lịch học lịch ôn dày đặc. Quà là những ngày tháng khiến người ta phải kinh hoàng. Còn tôi, năm tới tôi sẽ không ở đây nữa, sẽ không cùng Hà Nội vì vụ với những vui buồn, không cùng Hà Nội đón mùa lá rụng, không cùng Hà Nội chịu những cái rét giá lạnh đầu Đông. Năng của Anh Quốc có rực rỡ như nắng của Hà Nội không? Không, Anh Quốc là xứ sở xương mù, nắng bên đó sẽ chẳng thể tràn đầy sức sống như bên này được đâu bởi bên đó làm gì có anh. Sẽ không có ai rảnh rỗi mà phân bua với tôi về nắng và mưa, cũng chẳng có ai trêu chọc khiến tôi phát bực, sẽ chẳng có ai dẫn tôi đi chơi hết chỗ này sang chỗ khác. Bởi vị trí của anh là ở đây, ở đâu đó mãi mãi không phải ở cạnh tôi. Hóa ra yêu một ai đó đơn giản lại chỉ là buông tay.

Tôi cứ đi bộ một cách chậm rãi, đầu óc suy nghĩ mông lung cho đến khi Bảo Khánh lướt qua thì tôi mới sực tỉnh.

– Chị Khánh. – Tôi bất giác gọi khi Bảo Khánh tình cờ đi ngang qua.

– Kinh nhì, hôm nay lại gọi chị lại cơ à. – Bảo Khánh tiến lại gần về phía tôi. Chị vẫn vậy, vẫn thích công kích người khác bằng vẻ đắc ý của bản thân. – Nghe nói em đi du học hả, chị nói rồi, tình cảm nhất thời rồi cũng sẽ bị những thứ khác vui lấp thôi. Anh Quân là của chị mà.

– Thầy ấy... à không, anh ấy là của ai em không biết và em cũng không chắc là mình muốn biết. Thực sự thì anh Quân đã từng rất yêu chị, anh ấy đã chờ đợi chị một cách vô vọng trong suốt mấy năm liền. Em không biết anh Quân của chị lúc ấy như thế nào nhưng anh Quân mà em gặp lại là một người bị thương tổn biến thành người lạnh lùng đến gai góc. Là một người khó gần với lòng tự tôn cao ngất, anh ấy chẳng quan tâm người ta nghĩ cái gì mà chỉ nghĩ rằng phải làm sao để bản thân không gục ngã. Một con người luôn đề phòng người khác, luôn giấu đi suy nghĩ của mình. Em tự hỏi không biết rằng nỗi đau kia to lớn thế nào thì mới có thể tôi luyện được một con người trở nên sắt đá đến thế. Cho đến khi gặp chị thì em hoàn toàn hiểu, si tình một người con gái hoàn mĩ, tài giỏi, có thể chứ. Vâng em thích anh Quân, thích nhiều hơn em nghĩ. Thích tới mức em có thể gạt bỏ cảm giác của bản thân, đứng nhìn anh ấy hạnh phúc bên người mình yêu. Em biết với lứa tuổi này, để nói ra những câu từ như thế này thì thật không phù hợp chút nào nhưng em vẫn cứ phải nói. Có những thứ qua đi rồi thì sẽ không lấy lại được, nhưng cuộc đời thì không ai biết chắc được. Em chỉ mong rằng con người ta khi nhìn thấy cơ hội trước mắt thì sẽ không sai lầm thêm lần nữa. Vậy thôi ạ.

Nói xong tôi quay đi, thật nhanh để không phải nghe thêm bất cứ ngôn từ nào từ người con gái ấy. Có lẽ tôi cũng bị chị làm cho tổn thương mất rồi. Nước mắt rơi xuống như một lẽ tự nhiên. Lần này tôi sẽ không gạt đi nước mắt nữa mà sẽ để nó thuận theo lẽ tự nhiên. Nước mắt rơi, rồi xong thì sẽ tự ngưng thôi, sau đó thì sẽ tự khô. Trên đời có hai điều khiến con người ta trở nên thực sự đáng thương. Một là khi đã phải quen làm bạn với cô đơn và hai là khi đối diện với đau thương lại quên mất phải đau như thế nào.

Mọi người ai tôi cũng đã nói lời từ biệt duy chỉ mình anh là tôi chẳng nói gì hết, tôi cũng đã nhắn tin cho Hoàng Duy nhưng cậu ta còn chẳng thèm trả lời, à mà phải rồi, còn con mèo béo ị đang lười biếng ở Back In Time nữa, tôi muốn từ biệt nó. Và thế là bàn chân nhanh chóng đổi hướng. Tôi chào bác Lâm, bác hỏi qua loa về chuyện du học, tôi cũng trả lời qua quýt cho xong rồi xin phép bác lên trên tầng thượng để tìm con mèo béo đó. Tôi ngồi ở sân thượng ôm lấy con mèo. Hình như Nheo cũng biết rằng tôi sắp phải xa nó nên nó cứ một lúc lại kêu meo một tiếng rồi cọ cọ đầu vào tay tôi. Cuối cùng tôi cũng đành để nó lại rồi xuống dưới. Khi đi qua phòng Anh Quân tôi chợt khựng lại, cánh cửa ấy vẫn hé hé mở như muốn nói tôi nên vào trong đó. Tôi vô thức đi về phía phòng anh, không mở hần cửa mà chỉ lách người vào. Căn phòng rộng với mùi hương quen thuộc, tôi sẽ mãi nhớ, cả bức tường đầy những mảnh giấy nhớ dán chỉ chít, bức tường ấy anh vẫn chưa bỏ đi. Ở góc tủ gần đó vẫn còn hai chiếc bút và mấy tệp giấy nhớ. Tôi nín thở, cầm bút lên rồi viết thật nắn nót: "em thích anh", vẽ một hình trái tim bên cạnh rồi bật cười. Tôi xé tờ giấy đó ra rồi vo tròn vút xuống chân sau đó ra khỏi phòng, bước đi và không ngoảnh lại.

...

Đến buổi tiệc chia tay, tôi lục tìm cho mình một bộ quần áo phù hợp nhưng chọn mãi lại chẳng thể tìm thấy gì ưng ý. Thùy ngồi đợi lâu liền đứng dậy chọn cùng tôi. Nó lôi ra một chiếc váy màu kem, điểm xuyến trên đó là những bông hoa nhỏ nhắn, chân váy là đường ren mềm mại uyển chuyển chạy theo mép váy, eo váy còn được thắt một chiếc nơ tăng thêm phần nữ tính cho bộ váy và cho cả người mặc. Phải rồi, đây là quà sinh nhật từ năm ngoái của bác Lâm. Tôi rất hiếm khi mặc váy nên chưa bao giờ tôi đựng tới nó cả.

– Hôm nay mặc váy đi, mặc cái này, nhanh lên, vào thay rồi ra đây.

Thùy ném cho tôi cái váy bắt thay. Thay xong nó gật gật đầu vài cái rồi trang điểm cho tôi một chút. Nó nói rằng là con gái nên phải biết làm điệu một chút, nhất là tôi lại theo ngành mỹ thuật nên không thể không chăm chút cho bản thân được. sau 15' tôi trở thành một đứa con gái có vẻ hiền dịu và dễ bị bắt nạt, nói chung là không giống tôi của mọi ngày.

Tôi chỗ hẹn, tôi là người cuối cùng bước vào. Tôi đi ngay sau Thùy nên khi đã bước vào phòng, dù mọi người chưa nhận ra tôi thì tôi đã sớm điểm mặt được từng người. Buổi chia tay hôm nay có cả một số thầy cô, trong đó có Anh Quân.

Mọi người tròn mắt nhìn tôi, một đứa con gái tính cách quái dị hôm nay trở nên dịu dàng trong bộ váy nữ tính. Mấy đứa con trai ngồi ở đó có đứa lên tiếng trêu đùa khiến tôi thật muốn cho chúng nó mỗi đứa một đập. Tôi nhìn chúng nó cười cười với vẻ mặt nguy hiểm rồi sau đó cũng hòa vào cuộc vui, hoàn toàn chẳng để ý tới ai đó này giờ vẫn nhìn tôi.

– Hôm nay tất cả đều ở đây rồi, có phải thế này nghĩa là mày sẽ đi thật không?

Thùy làm rầm thật khê bên tai tôi. Tôi nắm lấy tay nó với hàm ý muốn nó hãy yên tâm, tôi sẽ luôn ở cạnh nó. Thùy không nói gì nữa rồi cũng tiếp tục cười đùa.

Đáng lí ra buổi chia tay chỉ có bọn lớp tôi và giáo viên chủ nhiệm, tôi định là sẽ chỉ mời mấy đứa thân thiết với tôi như bọn cái Lam, như lão Việt Anh hay là cái Linh Trang đến, làm một bữa nho nhỏ gọi là có rồi tất cả sẽ tâm sự hoặc là nói với nhau vài câu gì đó nhưng chẳng hiểu đầu của tôi nheo thế nào cô chủ nhiệm lớp tôi lại muốn tổ chức một buổi đông đủ cả lớp rồi có cả một vài thầy cô trong ban giám hiệu. Thật là phô trương màu mè hết sức.

Sau khi tiệc tàn, mỗi người đi một ngả. Dù vậy nhưng tôi biết rằng sáng ngày mai thôi tất cả chúng nê sẽ lại gặp nhau tại lớp, tại trường học, không chỉ sáng mai mà còn tất cả các buổi sáng của những ngày sau nữa, chúng nó sẽ vẫn gặp lại nhau dễ dàng. Còn tôi, dù là sáng mai hay những buổi sáng khác của tương lai thì cũng chưa chắc rằng tôi sẽ được gặp lại những con người ấy tại chính lớp học thân thương ấy. Cảm giác khi ngồi trong phòng học hăm hập hơi người cùng với một đám ồn ào, từ giờ tôi chỉ có thể tìm lại nó trong mớ hỗn độn của quá khứ. Đúng là việc gì cũng có thể, ngay cả việc bỏ lại những điều mình yêu thương.

Tôi đi bộ về, trong lòng cứ mong mỏi ai đó đang đi theo mình nhưng khi tôi nhìn lại thì chỉ thấy cái bóng của chính mình đang chảy dài trên mặt đất, phỏ xá vẫn nhộn nhịp, người qua người lại vẫn cứ nườm nượp. Tôi vẫn còn mơ tưởng sao? Vẫn còn chờ đợi sao? Ngày mai tôi sẽ không phải tới trường nữa, mai là ngày tôi chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi của mình. Về đồ đạc tôi nghĩ là cũng không có gì nhiều để thu xếp nhưng đồ đạc trong lòng tôi thì lại cần phải chinh đốn lại rất nhiều. Vấn đề không phải là hành lí tôi sẽ mang theo, mà là tâm lí khi tôi quyết định ra đi mà trái tim mình thì vẫn đang để lại ở một nơi nào đó ở Hà Nội thân thuộc này. Hà Nội trời đêm thật đẹp và tôi muốn ôm trọn Hà Nội vào lòng mình.

...

Trước khi tôi đi một ngày trời đã mưa rất lớn. Hà Nội chìm trong một màu u tối xám xịt ảm đạm. Hà Nội muốn níu chân tôi lại sao? Tôi mỉm cười, uống một ngụm cà phê sữa. Một bản nhạc, một quyển sách, một tách cà phê ngọt ngào, thế là đủ cho một ngày mưa và cho những nỗi buồn vẫn thế ngổn ngang chưa kết thúc. Tôi bình thản đọc tiếp cuốn sách còn dang dở. Chợt nghĩ, người ta đánh giá một cuốn truyện có hay hay không thường dựa vào cái kết của nó. Đa số họ thích những cái kết hạnh phúc, đẹp đẽ như truyện cổ tích mà đôi khi quên luôn cả những tình tiết xuất hiện trong đó. Một cái kết đẹp chưa chắc đã là một cái kết hay. Có những cuốn truyện tôi đọc qua mang một cái kết bi thảm nhưng tôi lại đánh giá nó rất hay, hay không phải vì cái kết đó vui hay buồn mà vì sự việc phải xảy ra theo như nó vốn có. Cuộc đời này cũng vậy, cũng chỉ là một cuốn truyện còn chưa rõ hồi kết, dù là vui hay buồn, dù là đắng cay khổ sở hay sung sướng hạnh phúc thì ta vẫn đều phải chấp nhận nó. Và tôi, rồi tôi sẽ biết cách chân trọng những thứ đã làm mình đau.

Sang hôm sau tôi kéo vali lên taxi, cùng anh trai và mẹ đến sân bay. Chị dâu tôi vẫn trong đợt công tác bận rộn, bọn bạn tôi hôm nay bước vào môn thi đầu tiên nên có lẽ hôm nay tiễn tôi đi chỉ có gia đình. Sau màn dặn dò từ biệt đầy suối nước mắt tôi mỉm cười thật tươi rồi đầy hành lí bước vào khu vực

phòng chờ.

Ngày tôi đi Hà Nội không còn mưa nữa. Hà Nội tiễn tôi bằng một màu xám xịt, như thể khi người ta khóc nhưng lại không hề rơi nước mắt vậy. Cuộc sống không phải lúc nào cũng xảy ra theo ý muốn, sau một cơn mưa rất có thể sẽ lại là một cơn mưa khác và chúng ta chỉ có thể chấp nhận buông xuôi. Anh Quân sẽ có một cuộc sống của riêng anh, Bảo Khánh cũng vậy và tôi cũng thế. Tôi còn cả chặng đường dài trước mắt, còn cả một chuyến bay đầy mỏi mệt đang đợi chờ tôi. Tôi chọn ra đi không phải hết tình cảm, tôi ra đi bởi tôi tin vào định mệnh, tin vào sự sắp đặt của số phận. Nếu thực sự là của nhau thì chắc chắn sẽ quay về. Nhưng để bước tiếp qua con đường gập ghềnh phía trước thì tôi sẽ cần nhiều hơn là những niềm tin chèn vênh vênh ấy.

Tôi nghĩ tâm trạng của người ra đi đều giống nhau, đều buồn, đều cô đơn, đều mệt mỏi. Và tất cả đều mong chờ một sự thay đổi ngay từ trong chính suy nghĩ của mình. Tôi đeo headphone, bài hát tôi đang nghe là “Goodbye” của Avril Lavigne, tôi lầm nhảm hát theo những lời ca đang trôi chảy. Giọng hát êm ái vang lên, mang theo những gợn sóng trong lòng của trái tim non dại. Kết thúc nhẹ cái tuổi 17 đầy mộng mơ, khép lại những rung động ban đầu, khép lại những khờ dại ngây thơ. Ngay sau đây khi tôi bước qua cánh cửa ấy tôi sẽ phải học cách quên đi một người. . .

“Goodbye, brown eyes

Goodbye for now

Goodbye, sunshine

Take care of yourself

...

Goodbye, brown eyes

Goodbye my love”

Anh Quân, em đi không phải vì hết tình cảm, anh chính là lí do khiến em ra đi. . .

Đôi khi muốn đặt bàn tay mình vào đâu đó, muốn được dựa dẫm, muốn được yêu đuối, muốn được yêu thương, muốn được sống hết mình bằng những nhiệt huyết của tuổi trẻ. Muốn được có ai đó cho em tựa vào, người đó sẽ là người luôn bên cạnh, cùng em đi qua khắp nẻo đường đời. Nhưng rồi sau đó thì sao? Người có thể cầm tay em đi hết cùng trời cuối đất lại chỉ có thể là bản thân em mà thôi. Bàn tay trái tự nắm lấy bàn tay phải, tự đưa mình qua hết tháng năm. . .

...

Nguyễn Anh Quân

Công việc khiến tôi mệt mỏi. Tôi hôm đó khi đang ngồi chấm bài cho học sinh tôi nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ.

– Alo? – Tôi nhắc máy.

– Quân à? Còn nhớ tôi không? – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

– Mắt nhắm mắt tích tường ông bị bắt cóc rồi bị tống lên trạm vũ trụ NASA lâu rồi chứ. – Tôi lập tức nhận ra người bạn chí cốt của mình.

– Thôi nào tôi đang có chuyện cần nhờ cậu đây. – Hoàng Phong(1) nghiêm túc.

– Tôi giúp được cái gì nào?

– Thì Esternir đấy, các vị phụ huynh muốn lôi tôi về để điều hành công ty mà tôi thì chưa muốn về, cậu qua giúp tôi đi.

– Tôi là thầy giáo, không phải chân chạy việc cho công ty nhà cậu. Bảo tôi dạy thêm cho cậu thì ok thôi còn mấy chuyện này thì cậu tìm người khác đi.

– Cậu là cái thằng cha ích kỉ lập dị nhất mà tôi quen đấy. Thế cậu định học Quản trị kinh doanh ở tận bên Anh Quốc rồi vác tấm bằng đó về để treo tường chơi thay vì treo tranh hả.

– Ý tưởng hay đó sao tôi không nghĩ ra nhỉ. – Tôi buông cây bút trong tay, giọng có chút cợt nhả.

– Thôi không đùa nữa. Nếu cậu chịu về làm giúp tôi, tôi sẽ trả lương cho cậu đáng hoàng. Mà các vị “bô lão” nhà tôi đâu phải là không biết cậu, có khi biết cậu về đầu quân cho Esternir các cụ còn mừng không kịp ấy chứ, có khi cậu về bên đó tôi cũng không bị lôi về nữa. – Hoàng Phong nói một lèo rồi cười ha hả phía bên kia đầu dây.

-Nhưng tôi đang bận. Ở trường bọn trẻ con sắp thi học kì, hiện tại thì không được đâu Phong.

– Tôi mặc kệ. Tài liệu và hồ sơ tôi sẽ gửi fax sang cho cậu, còn cậu muốn bao giờ về Esternir cũng được. Từng ấy năm dạy học chưa chán hả? Tôi

không hiểu rõ cục thì cậu sang Anh học quản trị kinh doanh làm cái quái gì nữa.

– Không phải là chưa chán, chán thì cũng hơi chán, nhưng tôi có lí do để không bỏ đi vào lúc này. – Tôi cười rồi cúp máy.

Máy vừa cúp xuống nụ cười cũng tắt theo. Em là lí do khiến tôi không thể ngừng công việc hiện tại ở trường, cũng là lí do khiến nụ cười của tôi tắt ngấm. Tôi ngồi trước bàn làm việc với một đồng bài kiểm tra còn đang chăm dờ, cây bút đỏ còn chưa đóng nắp nằm lộn xộn trên đồng bài. Tôi phóng tầm mắt nhìn về phía bầu trời đêm huyền ảo. Vui thế nào được khi mà biết rằng em có thể rời xa tôi ngay bất cứ lúc nào. Tú An nhận được học bổng toàn phần, em hầu như chẳng mấy may quan tâm đến vấn đề đó. Đợt mẹ em gửi em ở nhà tôi đã không ít lần tôi thử đề vạ đến việc du học đó của em. Câu trả lời tôi nhận được lại chỉ là vài tiếng ậm ừ không chắc chắn, rằng em vẫn đang chưa quyết định được. Một mặt tôi muốn em nhìn nhận được cơ hội đang đến với em, nắm bắt nó em sẽ có một tương lai rộng mở, một mặt tôi lại muốn em từ bỏ nó, tôi muốn giữ em ở lại cho riêng mình. Nhưng rồi tôi lại nghĩ, cho dù có ở lại thì em cũng đã có đối tượng cho bản thân mình. Và thế là tôi đã căn dặn bản thân rằng đối với chuyện này tôi sẽ không can dự vào nữa. Tôi không muốn mình làm ảnh hưởng đến sự chọn lựa của Tú An. Dù vậy nhưng mỗi lần nghe người khác hào hứng nhắc đến chuyện du học của mình là em lại im lặng, đôi mắt em chứa một loại cảm giác hoang mang vô định. Em nhìn tôi với vẻ chờ đợi, như thể em đang hỏi tôi rằng em nên đi hay ở lại. Tôi luôn là người im lặng và tỏ ra bình thản trong các buổi trò chuyện ấy. Công bằng mà nói, nếu đứng ở diện của một người thầy tôi sẽ khuyên em chọn học bổng và phát triển năng lực bản thân, nhưng nếu ở diện của một con người bình thường tôi lại muốn em đừng có rời khỏi tầm quan sát của tôi. Kệ cho em có để ý ai đi nữa, chỉ cần mỗi ngày tôi nhìn thấy em từ vị trí của mình là đủ. Tưởng như mọi việc có thể đơn giản như vậy nhưng kết cục lại bị bẽ theo một ngã rẽ mà không một ai mong muốn.

Sáng hôm ấy tôi nhận được bản fax của Phong về Estermir. Tôi định bụng sẽ để mặc cậu ta cho tới khi nào mình rảnh hơn một chút thì sẽ vào giúp nhưng khi vừa nhận được bản fax cũng là lúc người của Estermir ở chi nhánh công ty mẹ gọi điện cho tôi, nói rằng bộ phận quản lí của tập đoàn gặp rắc rối và Hoàng Phong đã chỉ định cho cậu ta liên lạc với tôi để giải quyết. Được làm Hoàng Phong, rồi khi nào về Việt Nam xem tôi xử cậu thế nào. Tôi làm bầm vài câu rồi vội vã đến thẳng Estermir.

Cái đồng lộn xộn mà Hoàng Phong “gửi tặng” cho tôi khiến tôi quay như chong chóng suốt mấy ngày liền. Trong khi tôi bị quay cho đầu xấp mặt tôi thì không biết cái thằng cha đều cáng đang ăn chơi nhậu múa ở Úc đó có biết chút gì không. Mấy ngày bận rộn ở Estermir cũng là mấy ngày tôi không đi dạy, cũng không biết cái học bổng đó em đã quyết định thế nào rồi. Tôi vừa về tới nhà, vừa kịp chào mẹ một câu tôi lại nghe thấy một giọng nói khác vang lên sau đó.

– Cháu chào bác. Em chào anh.

Bảo Khánh cười thật tươi trong bộ váy màu vàng nhạt. Tôi nhìn Bảo Khánh bằng ánh mắt dừng dừng rồi đi thẳng lên phòng mình. Khánh đi theo tôi vào phòng, nhẹ nhàng hỏi.

– Mấy ngày nay anh đi đâu vậy?

– Ờ. – Tôi thờ ơ.

– Anh có biết em nhớ anh không?

Tôi không nói gì, chỉ nói lòng tay áo, như thể Khánh đang nói với ai đó chứ không phải tôi.

– Anh Quân. Chẳng lẽ anh vẫn còn hy vọng vào con bé An gì đó sao? Nó gặp anh có lâu bằng em không? Có hiểu anh được bằng em không? Có yêu anh nhiều như em không? Tại sao anh lại vẫn cố chấp đeo đuổi một việc không có kết quả vậy?

– Bảo Khánh, tôi rất mệt. Em về đi, hiện tại tôi không có sức để đôi co với em.

– Không được. Em cũng mệt, chạy theo anh suốt bao nhiêu lâu kể từ khi em về nước em cũng mệt. Chẳng lẽ anh trừng phạt em như thế chưa đủ sao?

– Em vẫn không chịu hiểu nhỉ, tôi không muốn làm em tổn thương nhưng em cứ nhất quyết thì tôi cũng đành chịu. Tôi không còn yêu em nữa Bảo Khánh ạ.

– Em không tin. – Bảo Khánh đứng chắn trước mặt tôi.

– Thế tùy em nhưng tôi khuyên em, làm những chuyện vô ích như thế mãi rồi người tổn thương lại là em thôi.

– Anh đừng vội vệt nữa. Nhất định là anh chỉ muốn phạt em thôi đúng không?

– Thế làm thế nào em mới tin và buông tha cho tôi?

Bảo Khánh không nói gì mà chỉ tiến gần về phía tôi, quàng tay qua vai tôi, em nhón gót nhẹ nhàng kiễng chân lên đặt lên một nụ hôn. Tôi bất ngờ, giật mình đến thẳng thốt. Một suy nghĩ vụt qua, tôi cần phải đẩy Bảo Khánh ra nhưng khi đôi bàn tay đưa lên không trung thì lại dừng lại. Mối lười chạm nhau nhưng tôi lại chẳng có cảm giác gì hết. Không giống như ngày xưa, cứ mỗi lần hôn Bảo Khánh là tim tôi lại đập loạn xạ, còn lần này chỉ thấy nhạt nhẽo vô vị.

Bảo Khánh ngược nhìn tôi bằng ánh mắt ủy mị rồi khẽ khàng.

– Giờ thì nói lại em nghe, anh có yêu em không?

Tôi giữ lấy vai Bảo Khánh, nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy mong đợi của em rồi khẳng định chắc như đinh đóng cột.

– Tôi không yêu em. Tôi cũng chẳng cảm thấy gì cả. Em đừng tự huỷ hoại bản thân mình nữa. Tôi biết em đã rất cố gắng từ khi trở về nhưng sự cố gắng đó của em có đáng không? Chuyện ngày xưa mãi mãi thuộc về quá khứ. Tôi hiểu, có những chuyện không thể nào ra đi mãi mãi nhưng cũng không cách nào trở lại nguyên vẹn như cũ. Đừng để bản thân phải mệt mỏi vì những chuyện đã qua. Em biết không, trong thời gian chỉ có một mình tôi đã nhận ra rất nhiều điều.

– Là gì ạ?

– Quá khứ mãi mãi chỉ là quá khứ. Một đồ vật đã vỡ tan thì sẽ không có cách nào biến chúng trở về lành lặn nguyên vẹn như lúc ban đầu. Tôi và em, quá khứ của chúng ta, hãy để nó ngủ yên thôi...

Bảo Khánh không nói gì, em chỉ khóc và rời khỏi căn phòng của tôi. Tôi cũng không đuổi theo, đuổi theo làm gì khi biết rằng những tình cảm tôi dành cho em giờ chỉ còn là kí ức và kí ức thì chỉ nên hồi tưởng chứ không nên đuổi theo. Có thể như thế này Bảo Khánh sẽ không tự bó buộc mình trong những mảnh kí ức mà đeo đuổi tôi nữa. Tốt cho em và tốt cho cả tôi.

Tâm trạng có chút khá hơn sau nhiều ngày mệt mỏi, công việc ở Estemir tạm thời được coi là ổn định và tôi lại quay trở về với trường học. Đó cũng là lúc tôi nhận được tin Tú An nhận học bổng và chuẩn bị rời khỏi đây, rời khỏi Việt Nam, rời khỏi tầm nhìn của tôi. Từ khi biết tin em đi du học cho đến cái ngày em đi còn chưa quá nổi 3 ngày. Cái hôm tiệc chia tay là lần đầu tiên tôi thấy em mặc váy. Tú An trở nên dịu dàng trong bộ váy mà mẹ tôi tặng em nhân dịp sinh nhật năm ngoái. Nhớ lại hôm tôi đưa mẹ đi mua chiếc váy đó, mẹ cứ hỏi ý kiến tôi rằng cái nào thì đẹp, cái này có được không, cái kia thì tối màu quá rồi bỏ lơ ba la một hồi khiến tôi phát mệt, vâng đại một câu khi mẹ giờ lên hai chiếc váy, không ngờ nó lại hợp với em đến thế.

Tôi có vẻ là người im lặng nhất căn phòng đó. Đôi khi vì tôi im lặng mà họ nghĩ tôi bình thản và chẳng mấy may quan tâm, thực chất tôi thấy mình là người quan tâm nhiều nhất, không những quan tâm đến việc học hành của em mà còn quan tâm đến cả em nữa. Tiệc tàn, ai về nhà người nấy, mỗi người một nẻo còn em thì lẻ loi ở đó. Bóng dáng nhỏ bé làm lùi đi một mình, tôi chỉ dám nhìn theo em từ xa chứ không dám tiến lại gần bởi lòng tự trọng của tôi không cho phép. Tôi đi theo em nhưng không phải đi ngay phía sau như trước, lần này tôi đi theo em nhưng là đi ở phía bên kia đường. Cho đến khi nào chắc chắn rằng Tú An đã về tới nhà an toàn lúc ấy tôi mới yên tâm rời khỏi.

Ngày An đi Hà Nội ngập trong màu buồn nào nề. Bảo Khánh từ ngày hôm đó không liên lạc với tôi thì nay lại gọi điện. Em hẹn tôi tới con đường của một năm nào đó, em đã bỏ lại tôi ở đây cùng với cơn mưa rồi đi mất. Tôi khá bất ngờ khi nhận được cuộc gọi của em nhưng rồi cũng đến chỗ hẹn.

Nhanh nhí, cũng đã khá lâu tôi không quay trở lại nơi này, cỏ dại vẫn mọc, người qua người thì vẫn cứ tiếp tục lướt ngang nhau. Bảo Khánh chờ tôi ở một cái ghế đá. Tôi không biết em sẽ lại nói gì với tôi nhưng vì lí do nào đó mà linh tính mách bảo tôi rằng hãy cứ đến đó đi. Bảo Khánh thấy tôi từ xa đã khẽ mỉm cười.

– Em còn cứ nghĩ anh sẽ không đến.

Tôi mỉm cười đáp lại rồi ngồi xuống cạnh em.

– Anh biết không, em là một đứa con gái tồi. Cho đến khi em rời khỏi nhà anh em vẫn chưa nhận ra việc làm của mình, vẫn thầm trách anh đã quá vô tình mà nói ra những lời đó.

– Rồi sao? – Tôi hỏi khi thấy em ngừng lại.

– Rồi em đã gặp Tú An vào hôm sau đó. Con bé nói rằng anh bị tổn thương làm cho gai góc và lạnh lùng. Nó còn nói nhiều hơn thế, chính con bé khiến em hiểu thêm về anh, hiểu thêm về những ngày tháng của anh sau khi em bỏ đi. – Bảo Khánh chột cười, nụ cười ấy là để che giấu đi mảng nước mắt đang trực trào tuôn rơi. – Anh Quân, Tú An con bé nó cũng thích anh. Em đã biết được điều này từ lâu nhưng không để anh biết.

Tôi nhìn em đầy vẻ nghi hoặc, Tú An thích tôi? Tôi cố gắng đè nén cả chục câu hỏi của mình lại, tiếp tục lắng nghe câu chuyện của Bảo Khánh.

– Nhưng lần này em để anh biết bởi vì em biết rằng mình sẽ chẳng có cơ hội nào cả, anh đã thật sự không còn muốn ở cạnh em từ lâu rồi. Em muốn bù đắp cho anh nhưng có vẻ như anh cũng chẳng cần tới nó nữa. Nếu kịp, anh hãy giữ Tú An ở lại...

– Bảo Khánh... Cảm ơn em. Nhưng Tú An giờ này đã lên máy bay rồi. Không biết chừng đã bay được nửa chặng đường rồi. – Tôi thờ dãi.

– Lại là tại em à?

Tôi cười rồi khẽ ôm em. Cái ôm cuối cùng, cái ôm của gần 7 năm xa cách. 7 năm trôi qua tôi mới có thể ôm em vào lòng như thế nhưng cái ôm của ngày này thật không giống với 7 năm trước. Cái ôm này là cái ôm từ biệt, cái ôm này để tôi có thể khẳng định rằng sau này đi cạnh tôi sẽ là một người khác chứ không phải Bảo Khánh. Bảo Khánh là kí ức của tôi, một mảnh kí ức đẹp đẽ nhưng khiến tôi phải tần ngần một chút. Mỗi tình đầu của tôi, tạm biệt em.

Tôi bắt taxi rồi lao như điên ra sân bay. Suốt cả chặng đường trong đầu tôi chỉ đọng lại câu nói “Tú An thích anh”. Điều đó là thật hay chỉ là trực giác của Bảo Khánh? Mặc kệ, tôi vẫn muốn được nhìn thấy con bé ngốc đó.

Khi taxi vừa dừng lại, tôi lao vào trong mặc kệ cho tài xế có đang gào thét, tôi vội tới mức không kịp bảo anh tài xế một câu. Tôi chạy tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng dáng thân thuộc ấy. Trên bảng thông báo vừa xuất hiện một chuyến bay từ Việt Nam tới London vừa khởi hành cách đây 2 phút. 2 phút, 2 phút cuộc đời tôi lại để lạc mất người mà tôi yêu... Có những người vội đi đến nỗi chẳng kịp cho ta một cái hẹn của ngày trở lại. Cũng có người

họ chẳng vội đi nhưng cũng chẳng buồn cho ai lời hứa hẹn. Hẳn là vì họ đi sẽ không về nữa.

Em còn chưa từ biệt tôi, cũng chẳng nói gì với tôi, em làm thế là sao chứ? Có bao giờ em ngoái lại thật lâu rồi nhìn thấy tôi luôn ở đâu đó nhìn theo em không? Có khi nào em bỏ headphone ra để nghe rõ tiếng cười, tiếng nói của cuộc sống, có lẽ lúc ấy tôi sẽ mạnh dạn mà tiếng tôi ôm chặt em rồi nói tôi yêu em. Nhưng đáng tiếc em lại chẳng bao giờ tháo bỏ những tấm màn chắn đó ra cả. Có lẽ đơn giản vì phía sau em chẳng thể là nụ cười, chẳng hề vui vẻ như cách em vẫn thường cố gắng tỏ ra để trấn an người khác. Em nói em thích mưa ghét nắng, tôi cũng chưa có cơ hội để giải thích cho em hiểu rằng ừ đúng rồi, nắng chỉ là khoảng không thôi, nhưng khi em chạm vào nắng thì sẽ ấm áp hơn chạm vào mưa rất nhiều. Hoặc nếu không tôi có thể làm ánh nắng của em, sẽ luôn che chở và bao bọc em, miễn là em ở cạnh tôi, thế là đủ. Nhưng bây giờ thì chẳng thể đủ được nữa bởi tôi để lạc mất em rồi. Tôi đã từng tặng em một bản nhạc với tên “Aye”, nghĩa là mãi mãi, tôi muốn em mãi mãi ở đó, mãi mãi xuất hiện ở nơi tôi có thể thấy. Nhưng tôi đã đọc ở đâu đó người ta định nghĩa về hai từ “mãi mãi” không chỉ đơn giản như vậy, họ nói rằng với những kẻ yêu nhau, mãi mãi là từ chỉ nỗi buồn, niềm nhớ. Với những kẻ bị bỏ rơi, mãi mãi là từ dành cho tổn thương. Với những người dứt áo ra đi, mãi mãi là từ dành cho nỗi tiếc. Xin lỗi chỉ là một động từ bất lực. Rồi bỏ, vẫn là rồi bỏ mà thôi. Em có nuôi tiếc? Có đắn đo không? Còn tôi thì rất nuôi tiếc vì đã để lạc mất em trong cuộc đời.

Ghi chú: (1) Tìm đọc :”Hay Là Anh Cưới Em Đi” để tìm hiểu thêm về câu chuyện của Hoàng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: GO BACK AND TAKE AWAY

Nguyễn Anh Quân

Tôi lao vào công việc bận bịu ở trường, có những hôm vì chấm bài thi của học sinh mà tôi thức một lều tới sáng. Công việc là thứ duy nhất tôi có thể làm để không nghĩ về em. Đã hai tuần trôi qua, học sinh vẫn đến trường trong những ngày nắng dạt vàng sân. Tôi nhớ cái cách em băng qua sân trường khi vừa thấy tôi vẫy tay gọi, nhớ cái cách em li lợm gần cổ lên để cài cúc áo, nhớ cả đôi mắt hay cười, đôi mắt em sẽ mở to hơn nếu được ngủ đủ giấc, bằng không thì lúc nào cũng hip tịt lại với nụ cười luôn thường trực trên môi để che đi vẻ mệt mỏi. Tôi ước gì mình đừng hiểu em nhiều đến thế, cũng ước mình đừng nhớ em nhiều đến thế.

Tôi thở dài rồi đứng dậy mở toang cửa sổ. 4h37' sáng trời vẫn tối om và tôi thì vẫn chưa ngủ được, từng cơn gió ùa vào phòng. Tôi thở dài, lại một đêm nữa tôi không ngủ. Tôi tiến về phía giá sách của mình, định bụng sẽ chọn một cuốn gì đó nhiều nhiều chữ một chút để đọc cho dễ ngủ. Rốt cục chọn qua một hồi lại chẳng chọn được gì. Một mảnh giấy vo tròn lấp ló ở góc phòng thu hút sự chú ý của tôi. Tôi cúi xuống, nhặt mảnh giấy lên rồi mở ra xem. Dòng chữ nhỏ nhắn được viết bằng bút mực đỏ khiến tôi đứng hình, hàng chữ “em thích anh” như in hằn vào trong não tôi, hình trái tim nhỏ bé bên cạnh như một lời trách móc. Màn đêm vốn yên tĩnh nay lại càng tĩnh lặng, gió vẫn ùa vào phòng, trời thì ngày một sáng còn tôi thì vẫn ngẩn ngơ với tờ giấy nhớ màu vàng nhạt nhúm. Hóa ra em cũng có tình cảm với tôi vậy mà tôi cứ nghĩ em thích thằng nhóc bạn kia chứ.

Kết quả của một đêm không ngủ là hôm sau tôi hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào để đến trường, lý do khiến tôi đi dạy đều đặn giờ đã bay sang Anh quốc mất rồi. Tôi mất từng ấy thời gian để suy nghĩ về mảnh giấy em để lại, tới khi trời sáng hẳn thì không chịu nổi mà phải đi ngủ. Kể cả khi tôi đã thiêu thiêu chín dăm vào giấc ngủ thì trong đầu tôi vẫn vang lên một câu hỏi: mảnh giấy này nó đã nằm ở đó bao lâu rồi? Em đã ghi nó từ khi nào vậy? Tại sao lại vo tròn rồi ném nó xuống một góc như thế? Em không cần nó nữa sao? Nét chữ này là của Tú An, cái kiểu cách viết hoa chữ “e” của em không thể lẫn đi đâu được. Tôi cứ suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ. Tôi đã ngủ suốt nửa ngày hôm đó cho tới khi điện thoại reo ầm ĩ để lại hàng chục cuộc gọi nhỡ.

– Gọi cái gì thế? – Tôi gắt ngủ qua điện thoại.

– Cậu chết ở đâu rồi hả? Cậu có biết tôi gọi cho cậu bao nhiêu cuộc rồi không? – Hoàng Phong gào lên trong điện thoại.

– Tôi đang ngủ, gọi lại sau nhé.

Tôi nói rồi vứt điện thoại vào một góc rồi úp mặt xuống gối. Ngắm lại bản thân mình tôi thấy mình là một người khá là trau chuốt, một người bánh bao như thế thật không ngờ lại có ngày bê tha như thế này. Tôi vừa yên ổn được một lúc thì cửa phòng bật mở, một “thê lực” nào đó xông vào phòng tôi, lật chăn kéo tôi dậy.

– Các cụ thân sinh nhà cậu chứ, định giờ trò gì đấy hả. – Tôi mắt nhắm mắt mờ lèm bèm chửi rủa cái gã vừa lao vào phòng mình.

– Khách quý về Việt Nam mà không nghênh đón còn ngồi đó câu vớ nhàu à. Dậy, dậy mau, mấy giờ rồi cậu có biết không? 3h chiều rồi mà còn nằm ườn ra đấy à.

– Cái mặt cậu mà khách quý? Đến nhà tôi còn đánh cho ý. Đi chỗ khác chơi yên cho tôi ngủ.

Nói rồi tôi lại từ từ đổ xuống giường. Hoàng Phong lại kéo tôi dậy, cậu ta cầm gối đập tôi một nhát tinh cả ngủ.

– Rốt cục thì cậu bị cái gì thế hả? Đêm qua tôi không ngủ, tôi muốn ngủ, cậu tha cho tôi không được hả.

– Không được. Cậu nghĩ tôi vừa bay cả một chuyến dài khủng khiếp để đến đây để ngắm cậu ngủ ăy hả? Quên đi nhé. Dậy ngay cho tôi. Bố mẹ cậu để yên chứ tôi thì đừng hòng. Dậy!!

– Cậu về Việt Nam chỉ để lôi tôi dậy thôi à? Rảnh quá hả? Lần sau đừng có về nữa nhé cho tôi nhờ.

Tôi cúi kinh lết xác đi đánh răng rửa mặt. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi đánh răng vào lúc 3 rưỡi chiều. Xong xuôi, quay ra tôi mới thấy vali quần áo của Hoàng Phong ở góc phòng còn cậu ta thì đang ngồi một cách điềm nhiên trên chiếc ghế lười màu đỏ mận, trong tay là bản kế hoạch của Estermir. Tôi đánh tiếng để thu hút sự chú ý của Phong rồi đá đá vào cái vali.

– Gì thế này?

– Cậu bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn không biết? Đây là cái vali, bên trong là quần áo.

– Thế sao nó lại ở nhà tôi? À mà còn cậu nữa, sao cậu lại ở nhà tôi? Cậu không phải đang ở Úc sao?

– 6 tiếng trước thì đúng thế, còn bây giờ tôi ở Việt Nam rồi. Tôi về mấy hôm xong lại đi thôi, yên tâm.

– Tôi sợ cậu nói đó của cậu.

– Mà bố mẹ cậu đâu rồi? Tôi đến chỉ thấy nhân viên phục vụ thôi, mà dạo này quán làm ăn thế nào?

– Làm ăn vẫn thế, đột vừa rồi hơi lu bu một chút nhưng có thì vẫn ổn. Còn các cụ thì về quê rồi. – Tôi giữ lại chân gối nói tiếp. – Có phi vụ gì hay sao mà về đây?

– Tôi về đây ngoài cậu ra thì chả ai biết đâu. Về đây phần vì chuyện công ty, phần vì dạo này bị cuồng chân, muốn đi một chút.

– Cậu về không định báo cáo phụ huynh à?

– Nhị vị bỏ lão mà biết thì tôi khỏi đi đâu nữa luôn mà cậu thì biết tôi rồi đấy, tôi còn mục tiêu tìm kiếm của mình mà. – Phong nói giọng đầy ảm ý rồi cầm tờ giấy vàng hươ. – Của em nào đây?

Nhìn thấy tờ giấy ghi nhớ nhàu nhĩ trong tay Phong tôi lại cảm thấy buồn. Tôi nhanh chóng giật lại mảnh giấy nhưng Phong nhanh hơn một bước, cậu ta giấu tờ giấy ra sau lưng rồi vênh bân mặt đáng ghét lên nhìn tôi.

– Trả lời.

– Đưa cho tôi. – Tôi lo lắng nhìn mảnh giấy mong manh. Đó là thứ duy nhất vực tôi dậy vào lúc này, là lời thừa nhận về mối tình cảm của em. Tôi không biết mình sẽ thế nào nếu mảnh giấy đó bị rách hoặc tôi sẽ không tìm thấy nó nữa. Lúc đó chắc tôi sẽ phát điên.

– Chữ đẹp đấy, chữ cái viết hoa được cách điệu rất độc đáo. – Hoàng Phong gật gù trên tức tôi.

– Đưa đây.

– Cả cái bức tường kia cũng rất ấn tượng. – Phong ám chỉ bức tường dán đầy mảnh giấy nhớ.

– Đưa – cho – tôi! Cậu biết tôi cầu gặt thì sẽ thế nào mà.

Tôi gần từng chữ, Phong thấy thế cũng không đùa giỡn nữa mà đưa cho tôi mảnh giấy. Tôi chợt hiểu lý do em vo nát tờ giấy đó là để tôi hiểu được tình cảm của em mong manh thế nào, chệnh vênh thế nào và nếu tôi không cất giữ cẩn thận thì sẽ mất nó như chơi. Hoàng Phong im lặng nhìn tôi với vẻ chờ đợi. Tôi mặc kệ cậu ta rồi cất mảnh giấy nhớ vào một góc ví.

– Ít ra tôi cũng đã trả lại rồi, cậu nghĩ tôi cũng nên biết bạn thân của mình đang sống ra sao chứ? Mảnh giấy đó chỉ là mảnh giấy vụn, nhưng thông qua cách cậu giữ nó như Từ giữ ấn thì đủ hiểu chủ nhân của nó có sức quan trọng thế nào. Nói tôi nghe xem, lại là Bảo Khánh hay cái gì Khánh đó khiến cậu ngủ quên đời như thế?

Tôi lác đầu rồi ngồi xuống với vẻ trầm tư, tôi kể lại cho Phong nghe về Tú An của tôi, về cái cách mà em chen chân vào cuộc đời tôi bằng một đôi giày và một chiếc dép tông tâng vào đầu, kể về những gì trong suốt hai năm gặp em, kể về cách em dạy tôi mạnh mẽ vượt qua quá khứ, cách em khiến tôi quên đi Khánh, cách em mang âm nhạc mang piano trở lại với tâm hồn căn cốt của tôi. Và khiến tôi đau lòng nhất là việc tôi để lạc mất em như thế nào. Hoàng Phong thở dài vỗ vai tôi rồi nói.

– Tôi hiểu cảm giác này của cậu, cậu biết mà.

– Thế còn cậu?

Phong không nói gì mà chỉ cười nhún vai một cái, tôi có thể hiểu là chuyện của cậu vẫn vậy.

– Quân này, ở lại ngôi trường đó chỉ khiến cậu thêm nhớ về cô bé Tú An đó thôi. Về Estermir đi, không phải tôi đang lợi dụng để kéo cậu về công ty, tôi thực sự lo cho tình trạng này của cậu.

– Cậu yên tâm, trường cũng sắp cho học sinh nghỉ hè rồi, hết năm học này tôi sẽ về Estermir. – Tôi cười. – Estermir cũng có chút công lao của tôi, giao cho cậu tôi cũng hơi lo.

– Được. Vậy cậu về luôn trụ sở nhé, tôi sẽ điều cậu về trụ sở.

Và thế là tháng 6 năm ấy tôi chính thức ngưng lại cái công việc giảng dạy của mình, nó đã từng là một niềm say mê còn bây giờ say mê cũng chẳng làm gì được nổi buồn đang mọc rễ trong lòng tôi. Bảo Khánh cũng đã chuyển vào Nam, em tự tìm cho mình một công việc phù hợp với khả năng và bằng cấp của bản thân. Mong rằng em sẽ tìm được ai đó khiến em yêu thương thật lòng.

Một ngày tháng 6, hôm nay sinh nhật một người mà tôi chẳng thể quên. Tôi lại chìm vào những tháng ngày bó buộc mình với những tách cafe nhưng là cafe nâu chứ không còn là mùi vị đắng chát như cafe đen. Nếu ngày trước Bảo Khánh ra đi để lại trong tôi một vết thương sâu hoắm thì Tú An lại để lại cho tôi sự tiếc nuối đến ngạt thở, em kéo tôi thoát khỏi những nỗi đau rồi sau đó lại buông tay để tôi lạc trong miền nhớ. Cả ngày hôm nay tôi chỉ xem đi xem lại những bức hình chụp trộm em từ những ngày nào đó xa xôi lắm, con mèo Nheo béo ị lười biếng nằm ườn xác trong lòng tôi mà ngủ, Hoàng Phong nói chỉ ở lại vài ngày, kết cục là đã gần nửa tháng mà hần vẫn chưa có ý định quay về Úc. Tôi giam mình cả sáng trong phòng, làm đủ thứ việc vô nghĩa rồi lại thần thờ trước bức tường dán đầy giấy nhớ. Tôi lật lại những nét bút trên bức tường, cảm giác như thể tôi đang thấy nụ cười tươi tắn của em hiện lên trong từng nét chữ mềm mại tròn trịa ấy. Thấy tôi tâm trạng mọi hôm có vẻ tươi tỉnh mà hôm nay lại trầm lặng thì Phong không chịu nổi.

– Không ngờ thằng đàn ông như cậu cao ngạo là thế, lạnh lùng là thế mà hóa ra có lúc ủy mị như đàn bà. Nẫu. Thôi ra ngoài ra ngoài.

– Tôi còn việc. – Tôi chỉ tay vào đồng hồ kế hoạch nằm ngổn ngang.

– Việc thì mặc xác nó, cậu không giải quyết một ngày thì Estermir vẫn chưa bớt hơi được đâu. Nhưng cậu mà cứ thần thần thơ thơ thế này tôi nghĩ tôi lại phải tốn công đưa cậu đến gặp bác sĩ tâm thần mất.

Và thế là Phong kéo tôi đi cafe, là quán cafe “Go Back And Take Away”. Tôi gọi đồ rồi hào hứng kể lại trận bóng đá tối qua mà Hoàng Phong vì bận rộn mà bỏ lỡ. Đang kể thao thao bất tuyệt thì tôi im bật, mắt hướng về bộ trò chơi rút gỗ nằm trên bàn, một mảnh gỗ trong số đó có tên “Nguyễn Anh Quân” và “Trịnh Tú An”, ở một mặt của khối gỗ là một nửa trái tim. Nét chữ này, kiểu viết này đủ để tôi khẳng định rằng đây chắc chắn là của Tú An. Tôi im lặng rồi nắm chặt khối gỗ trong tay rồi nhét nó vào túi áo. Lúc tôi quay ra thì bắt gặp Phong đang nhìn mình rồi nhếch môi.

– Kể ra cô bé này cũng dễ thương phết nhỉ.

– Anh Phong đây à??

Một giọng nói vang lên, là cái cậu bạn thân của Tú An.

– Duy đấy hả. – Phong điềm nhiên đáp

– Trường ông anh ở Úc mà? – Thằng nhóc đó tiến về phía chúng tôi, nó hỏi Phong rồi quay sang tôi. – Hai người này quen nhau à??

– Thân là khác. – Phong giới thiệu. – Đây là Anh Quân, bạn thân của anh. Mà chuyện anh về đừng để bố mẹ anh biết đấy. Còn Quân, đây là Hoàng Duy, em họ tôi. Chả nhớ hai người gặp nhau chưa nhưng mà cứ giới thiệu cho chắc.

– Biết rồi. Mà anh Quân có biết gì chưa?

– Gì? – Tôi ngạc nhiên khi thấy Duy hỏi mình.

– Thì chuyện con An...

– Rồi. – Tôi mỉm cười gật đầu. Hóa ra đây là em họ của Hoàng Phong sao, thảo nào lúc gặp mặt nó tôi lại cảm thấy quen quen. Mà nó cũng biết chuyện em thích tôi sao?

– Nó đã nghĩ nhiều về chuyện đó, con dờ hơi đấy. Thôi em phải đi rồi, đi trước nhé.

Nói xong Duy nhanh chóng quay người đi. Sau ngày hôm đó tôi còn gặp lại Duy khá nhiều lần, được nó kể về Tú An và cả những tâm sự khiến em mệt, Duy còn nói về nhiều thứ nhưng cái lí do khiến em quyết định ra đi thì cậu ta lại không rõ. Người em thích là tôi mà tại sao bạn bè em đều biết, đến Bảo Khánh cũng biết, còn tôi tại sao lại là người biết cuối cùng? Nếu như tôi biết sớm hơn một chút thì có lẽ tôi sẽ không để em đi dễ dàng như thế. Nhớ lại ngày em đi bầu trời Hà Nội mất đi cái vẻ trong xanh của nó, ngày hôm ấy tôi buồn và cả em cũng vậy. Tôi nghĩ em sẽ phải cô đơn lắm, sẽ tủi thân lắm khi mà người ta đi xa thì có bạn bè đưa tiễn, có những người thân yêu đi cùng và họ sẽ đứng đó cho tới khi em lên máy bay. Nhưng thực tế thì không, theo lời kể tôi được nghe lại thì hôm đó chỉ có mẹ và anh trai em đi cùng. Ra tới nơi em nói mọi người hãy về luôn không cần đợi cùng, em nói em sợ phải chia tay nên mẹ và anh trai hãy về trước. Tú An ngốc nghếch mãi mãi chẳng bao giờ lớn được. Mặc dù cô bé ngốc đó nói vậy nhưng tôi biết chứ, một thân một mình chờ đợi chuyến bay sắp cất cánh, xung quanh là cảnh người nhà chia tay tiễn biệt nhau hoặc cảnh người ta vui mừng đón nhau sau chuyến đi dài đằng đẵng, còn em thì sẽ chỉ lạc lõng ở đó, ngồi một mình nhìn ngắm cảnh u buồn của bầu trời Hà Nội, nhìn cảnh người ta có người nhà đón – tiễn. Đơn giản chỉ là em chỉ không muốn ai nhìn thấy mình khóc. Ngày hôm đó giá như tôi đến sớm hơn 2 phút, chỉ 2 phút thôi thì có lẽ mọi chuyện sẽ thay đổi.

Ngày đó cách đây cũng ngót ngét 2 tháng. 2 tháng trong cuộc đời tôi cảm thấy trống vắng, nếu không nhờ Hoàng Phong khuyên giải thì tôi không biết mình sẽ trống trải đến đâu nữa. Có một lần cậu ấy hỏi tôi rằng nhớ thì sao không bay sang đó mà tìm. Tôi chỉ cười buồn rồi đáp.

– Tìm thấy rồi sao nữa? Tôi không quen nói những câu sến súa.

– Dờ hoi, sĩ diện. Hỏi sao mà con nhà người ta chả chán rồi bỏ đi. Rõ ràng là nhớ như điên mà còn làm bộ làm tịch không sến súa. Tào lao.

Tôi lườm Phong một cái rồi chẳng nói gì. Tôi nhìn vào chiếc điện thoại đang cầm dưới tay, đã lâu lắm rồi tôi không chơi cái trò candy crush nữa, phần vì bận, phần vì chẳng còn ai gửi vé qua cho tôi chơi tiếp cả. Trong giây phút nào đó tôi lại nhớ đến Tú An, không biết giờ này em đang làm gì nhỉ. Từ khi em đi hình như nick facebook ấy chẳng bao giờ sáng đèn nữa. Đã nhiều lần tôi để ý chờ đợi nhưng kết cục lại chỉ là một sự chờ đợi vô ích. Nghe mẹ An nói rằng từ hồi đó tới giờ em chỉ gửi mail về đúng một lần khi vừa sang tới Anh, nói rằng mọi chuyện đều ổn, mẹ và anh trai ở nhà không cần lo lắng, chỉ có vậy thôi.

Mùa hè năm ấy trôi qua vội vã, những cơn mưa rào mà ai đó thích nhất cũng vội đến rồi vội đi, như thể em không có ở đây thì cũng chẳng ai có đủ sức để níu kéo những cơn mưa kia ở lại lâu thêm chút nữa. Hè trôi qua, cái nóng bức khiến cho người ta khó chịu cũng qua, nhường chỗ cho mùa thu tới. Hoàng Phong đã về lại Úc, tôi lại trở thành một kẻ cô độc giữa chốn Hà thành. Cảm giác đứng giữa cả biển người đông đúc nhưng trong lòng vẫn là một lỗ hổng, vẫn là một vết thương sâu hoắm không gì có thể bù đắp. Đối với một con người như tôi, với tình cảnh hiện tại, mùa thu chỉ khiến tôi thêm buồn. Cái gió heo may mang chút se lạnh đặc trưng của mùa thu Hà Nội, những cơn đường ngập trong những chiếc lá vàng, ngoài đường có thể nghe rõ tiếng mời chào của những người đi bán cốm, hương hoa sữa nồng nàn cả dãy phố... Mùa thu Hà Nội đẹp lắm. Tôi nhớ rằng em cũng rất thích mùa thu, thích cái cách chum hoa sữa rụng đưa trong gió, thích cái se lạnh lẫn trong gió heo may, thích cái bầu trời âm đạm buồn bã, thích màu nắng yếu ớt đổ trên bậc cửa. Liệu em có nhớ Hà Nội không? Có biết mùa hè oi bức khiến em không ít lần phát cáu đã trôi qua rồi không? Có biết thu đã đến rồi không? Nếu biết, nếu nhớ tại sao lại không quay về?

Tôi dần lòng mình thoát khỏi những nỗi nhớ rồi lại tự chôn mình vào với công việc. Công việc ở Estemir không nhiều nhưng đủ để tôi tạm thời quên đi tất cả. Thời gian chỉ là thứ khiến ta làm quen với nỗi cô đơn, làm quen với những mất mát và giúp ta hiểu được hơn giá trị của sự chờ đợi. Thoáng chốc đã gần 4 năm trôi qua. Công việc của tôi ở công ty gặp nhiều tiến triển tốt, thăng tiến nhanh. Tôi đã có lần định đóng cửa Back In Time nhưng bố mẹ tôi lại muốn giữ lại để còn có cái cho hai ông bà quản lý giết thời gian. Lão anh trai của Tú An hâm dở là thế bây giờ cũng lên chức bố lại trở nên đĩnh đạc hơn xưa, không còn những màn đối đáp điên điên khùng khùng như trước nữa. Đám nhóc học cùng với An hồi đó cũng đã thi đại học, hiện tại đứa thi đang học đại học năm thứ ba, đứa không thi đại học thì đi làm luôn, đứa năm trước thi không đỗ thì năm nay thi lại. Năm đó khi biết tôi không giảng dạy ở trường nghe nói mấy đứa kêu gào thảm thương lắm. Cô bé Linh Trang có lần hẹn gặp tôi có chuyện muốn nói nhưng rồi hình như con bé cũng quên mất, tôi cũng không nhắc lại. Còn Tú An, từ ngày đó em ra đi 4 năm và chưa một lần quay trở về. Du học sinh thường trở về nhà vào những kì nghỉ dài ngày nhưng em thì lại ở lì bên đó, nghỉ hè cũng không về, nghỉ tết cũng chẳng thấy đâu. Dường như từ khi sang bên đó là em cắt đứt mọi liên lạc với những người bên này vậy, chẳng ai liên lạc được với em mà em cũng chẳng chủ động liên lạc với một ai.

Tôi vẫn thỉnh thoảng liên lạc với những đồng nghiệp cũ ở trường, vẫn thường tụ tập đi cafe khi rảnh rỗi. Bên ngoài họ nói tôi sướng, công việc tốt, lương cao, cuộc sống đầy đủ nhưng trong lòng thì lại chẳng ai biết được tôi đang thiếu thốn như thế nào. Có một công việc tốt, lương cao, cuộc sống vật chất không cần suy nghĩ nhưng bù lại đó là sự cô đơn trống trải. Tôi không nghĩ mình lại yêu em nhiều như vậy. Đã có lần trong đầu tôi xuất hiện suy nghĩ rằng tôi chỉ là ảo tưởng về một con bé bướng bỉnh, khéo tay và khá nhiều tài nên mới có cảm giác như thế. Nhưng khi thời gian trôi càng xa tôi lại càng nhận ra rằng tôi hoàn toàn chẳng quan tâm em khéo léo hay vụng về, bướng bỉnh hay ngoan ngoãn, tôi chỉ biết rằng mình muốn được nhìn thấy nụ cười tươi tắn vô tư ấy, muốn được thấy em luôn vui vẻ và hạnh phúc. Lúc này tôi mới thấy mình ngu ngốc, tình cảm của mình, mình biết rõ hơn ai hết vậy mà sao lại năm lần bảy lượt chối bỏ nó? Có phải là do tôi không đủ can đảm để thừa nhận mình đang yêu nên mới chẳng bao giờ có thể có được một hạnh phúc trọn vẹn?

Hoàng Phong vẫn hay về Việt Nam và mỗi lúc cậu ta về là lại cảm rề ở nhà tôi, có những lần bận việc không về thì lại email hoặc nhắn tin hỏi thăm tình hình. Tuy Phong là thằng ác khẩu hay độc miệng nhưng cậu ta cũng là người biết lo cho người khác. Tôi vừa lái xe về tới nhà đã nhận được tin nhắn của Phong, cậu ta nói rằng hiện tại có một đối tác làm ăn là công ty nước ngoài, muốn tôi qua bên đó một chuyến để xem xét tình hình.

“Công ty gì? Mà ở đâu?” Tôi nhanh chóng soạn một tin nhắn rồi nhấn gửi.

“London, họ muốn hợp tác với chúng ta. Còn tên công ty và tài liệu liên quan lát nữa tôi mail cho” Hoàng Phong nhắn tin trả lời.

Tôi nhìn đầu đầu vào hai chữ “London”, trong lòng có chút do dự. London là ở Anh quốc, Tú An cũng học ở đó, đi hay không đi đây?

– Về rồi sao còn chưa cất đồ lên ăn cơm nữa? – Mẹ thấy tôi tần ngần tần ngần thì thúc giục.

– Con lên ngay đây. – Tôi nhanh chóng cất đồ rồi chuẩn bị ăn cơm.

– Thế thằng Phong bao giờ nó mới lại về bên đây? – Bố tôi hỏi.

– Con cũng không biết, chắc đợt này nó đang bận nhiều việc nên không về đâu.

– Thế nó đã yêu đương gì chưa? – Mẹ tôi hỏi.

– Làm sao con biết được. Đến bố mẹ nó còn chẳng quản nổi việc đấy. – Tôi chun mui trả lời, xem ra các cụ lại bắt đầu bài ca muôn thuở về việc yêu đương đây mà.

– Thế còn anh? Bao giờ anh mới chịu dẫn con dâu về cho mẹ đây? Cứ lông bông mãi thế thôi ấy hả?

– Ui giỏi. – Tôi lăm bằm trong miệng.

– Ba chục cái tuổi đầu rồi chứ ít à, rồi cả thằng Phong nữa. Chúng mày chơi với nhau thì phải bảo ban nhau chứ, cứ lỏng bông mãi như thế, bố mẹ ai là người không lo cho được. Nói ra thì lại bảo ông bà già này nói nhiều mà để cho chúng mày tự do tự tại mãi thì bao giờ ông bà già này mới có cháu bé? Cái đợt đấy cứ tưởng cái Khánh nó về là ổn thỏa rồi xong lại để con bé vào Nam. Chẳng hiểu nổi giới trẻ chúng mày bây giờ yêu đương kiểu gì nữa.

– Mẹ lo xathế làm gì. Thôi con ăn xong rồi, con lên trước ạ.

Nói rồi tôi chuẩn thẳng lên phòng. Suốt mấy năm nay kể từ khi Bảo Khánh chuyễn đi mẹ tôi không lúc nào là không nhắc tới chuyện lập gia đình, kể cả công việc có thuận lợi hay không thuận lợi, tôi có thành đạt hay không mẹ tôi cũng chỉ quan tâm đến việc bao giờ thì tôi mới dẫn một cô nào đó về để ra mắt. Không những thế mẹ còn đem tôi đi so sánh với hết người này đến người nọ, nào thì anh A con nhà bác B mới lấy cô C nhà chú D, hoặc là chị X kia hẹn hò với cái anh y maasy năm liền xong rồi chia tay để đi theo cái anh Z. Mỗi đầu nghe mấy cái chuyện như thế khiến tôi phát mết nhưng mà dần dần nghe riết rồi cũng thành quen, nghe nhiều tôi thành ra chai lì, chẳng còn thấy mết hay khó chịu mỗi khi mẹ câu nhàu nữa. Mặc dù vậy nhưng mỗi khi nhắc đến vấn đề tình cảm hay yêu đương gì đó trong lòng tôi không tránh khỏi cảm giác buồn.

Ngay đầu tuần sau đó, mặc kệ tôi có nói gì hay ý kiến của tôi ra sao thì Hoàng Phong vẫn một mực bắt tôi đi Anh một chuyễn. Không phải là tôi không hiểu ý cậu bạn thân của mình nhưng London rộng lớn, chắc gì tôi đã gặp được người tôi cần gặp? Mà kể cả có gặp thì biết phải nói gì với em đây? Tôi không phải người thích nói những cái sến sẩm ướt át và cũng không định nói mấy câu như thế. Đã được 4 năm trôi qua, nỗi nhớ trong tôi cũng đã dần theo quỹ đạo của riêng nó, tôi không muốn đào bới cái vết thương chưa lành của bản thân để mình lại tự đẩy mình vào những mội mòi của sự nhung nhớ. Nhưng nếu đây là cơ hội cho tôi dẹp bỏ nỗi nhớ ấy thì sao? 4 năm nay tôi luôn hình dung ra cái viễn cảnh ngày tôi gặp lại em, chẳng cần biết em sẽ phản ứng ra sao, còn tôi thì sẽ thổ lộ lòng mình. Nói thì dễ chứ làm mới khó, và lại chắc gì tôi đã gặp lại em.

Gạt bỏ mọi lo toan đang khiến tôi mội mòi tôi tự lự tựa đầu vào ghế, dù có gặp em hay không gặp thì tôi cũng ngồi trên máy bay rồi. Chuyễn đi lần này là vì công việc, là mội làm ăn lớn của công ty, dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không để nó ảnh hưởng đến Esternir. Máy bay bắt đầu cất cánh, tôi thả lỏng rồi để bản thân chìm vào giấc ngủ. Đây là một chuyễn đi dài, tốt hơn hết tôi nên ngủ một giấc.

Sau nhiều giờ đồng hồ rớt cục tôi cũng đã có mặt tại xứ sở sương mù. Vừa đẩy hành lý đến cổng sân bay tôi đã nhìn thấy người của công ty tới đón, họ chạy tới giúp tôi di chuyễn hành lý ra xe.

– Anh Hoàng Phong đã thu xếp khách sạn cho anh, lịch trình công việc và lịch gặp đối tác lát nữa em sẽ cho người mang đến cho anh. Bây giờ anh muốn đi đâu ạ? – Cậu trợ lý vừa đi vừa cầm một tập giấy, miệng nói liến thoắng.

– Về khách sạn đi. – Tôi nói nhanh.

Tôi nhanh chóng rời khỏi sân bay, trong đầu chợt xuất hiện một ý nghĩ kì lạ. Tôi vừa mới xuống máy bay mà đã có người tới đón rồi còn chuẩn bị cho hàng tỉ thứ việc, còn em, khi em đến đây thì sao? Tôi xốc lại áo vest rồi lên thẳng xe về khách sạn.

Ba ngày đầu tiên từ khi sang đây tôi chỉ loanh quanh với công việc, sáng thức dậy đã phải xem qua hàng chục loại giấy tờ, chiều đến thì gặp đối tác, tối đến tham dự buổi chiêu đãi của công ty bạn. Sang tới buổi chiều của ngày thứ tư tôi mới được rảnh rỗi một lát. Tầm xế chiều tôi lái xe đi một vòng London, đầu tiên là thăm ngôi trường cũ của tôi. Ngày đó tôi chỉ có học, lăm thêm và học, cuộc sống lúc đó thật sự rất nhàm chán. Tôi còn nhớ mình đã vô tình bắt gặp Bảo Khánh ở trước cửa một tiệm pizza, em mỉm cười rồi lướt qua tôi nhẹ nhàng, còn tôi lúc đó thực sự ngỡ ngàng. Thôi không nhắc chuyện quá khứ, tôi hẹn gặp một vài người bạn cũ ở London, một vài người trong số họ là người Việt đang sinh sống và làm việc ở London, một vài người là người London chính gốc. Chúng tôi chuyễn trò cho đến tối, ai về nhà người nấy còn tôi thì lại một mình lái xe đi lung tung. Điềm dừng tiếp theo của tôi là ở một quán cafe dành cho hội học sinh du học. Quán cafe này thường là nơi tụ tập lý tưởng để các bạn du học sinh lui tới. Tôi nhớ hồi còn đi học ở bên này tôi thường đến đây chơi nhạc hoặc nhâm nhi đồ uống ở đây sau mỗi giờ học nặng nề. Tôi tắt máy, mở cửa xuống xe rồi bước vào bên trong. Quán bày trí đơn giản nhưng mang lại cho người ta cảm giác ấm áp như khi trở về với gia đình của mình. London tôi yêu nhất là nơi này bởi có lẽ đây là nơi duy nhất ở London mang lại cho người ta cảm giác ấm cúng thân thương. Tôi chọn cho mình một chỗ ngồi khuất, gọi đồ uống và bắt đầu nhìn quanh đánh giá. Mọi thứ thay đổi khá nhiều, từ đồ đạc cho đến người chủ đều lạ lẫm đối với tôi nhưng cảm giác gần gũi thân quen thì vẫn còn nguyên đó. Đồ uống được bung lên một cách nhanh chóng, phía bàn sau lưng tôi là một nhóm người Việt, ngồi cùng họ có một cô gái tóc vàng và cô ấy nói được cả tiếng Việt. Bọn họ đang trò chuyện gì đó rồi cười đùa rất vui vẻ. Cảnh một đám con gái ngồi nói chuyện riu rít rồi bắt ngờ cười ầm lên có vẻ rất quen thuộc với tôi, hình ảnh hiện tại cũng vậy, nó gọi tôi nhớ đến khoảng thời gian 4 năm về trước.

Tôi thì cứ suy nghĩ mông lung cho đến khi tiếng đàn phía trên kia vang lên một bản nhạc quen thuộc. Từng nốt nhạc trầm bổng khiến tôi dừng khựng lại, từng âm điệu quen thuộc nhảy nhót trong đầu tôi, nó quen thuộc tới mức tôi có thể đoán trước được tiếp theo sau nốt nhạc vừa vang lên sẽ là nốt gì. Tay tôi chợt tê cứng, đầu óc thì lộn xộn, trống tim đập liên hồi. Tôi cứ giữ nguyên như vậy cho tới khi bản nhạc kia kết thúc. Đám người đằng sau vỗ tay rất lớn, người vừa chơi bản nhạc vừa rồi có vẻ là bạn của họ. Kéo theo sau những tiếng vỗ tay ấy là những lời tán thưởng.

– Trời ạ phải công nhận là nghe bao nhiêu lần tôi vẫn thấy bản nhạc này hay. – Cô gái tóc vàng lên tiếng.

– Thấy chưa tôi đã nói cô ấy có tài mà. – Một giọng nói khác vang lên.

– Quá khen, mọi người quá khen rồi. – Giọng nói mà có lẽ thuộc về người vừa chơi đàn vang lên, giọng nói này khiến tôi không dám tin vào tai mình.

– Ann này, bao giờ chúng ta thử kết hợp giữa piano của cậu và bộ trống của tôi đi. – Một người khác chợt nghĩ ra ý tưởng điên rồ.

– Thôi đi, tôi nghĩ piano của Ann kết hợp với violong của Lucia là hợp nhất, và cả guitar của anh bạn của Ann nữa.

Tôi cứ ngồi ở đó làm một kẻ bất lịch sự tiếp tục lắng tai nghe cuộc trò chuyện của họ. Cho tới khi tất cả đều ra về thì tôi vẫn là kẻ duy nhất còn ngồi ở

đó. Người vừa chơi đàn, bản nhạc mà cô ấy vừa chơi, cái tên mà bạn bè vừa dùng để gọi cô ấy mặc dù âm điệu có khác đi một chút đều nhắc tôi nhớ đến một người. Tôi không dám tin đây là sự thật cho đến khi đám người đó lướt qua bàn tôi rồi đi ra thẳng cửa. Cái dáng người cao ráo, đôi mắt sáng, nụ cười rạng rỡ, mái tóc đen bồng bềnh, Tú An có vẻ rất ổn khi ở đây với những người bạn mới. Liệu em có còn nhớ đến tôi không nhỉ. Kệ chứ ai mà biết được, tôi chỉ biết là tôi muốn gặp lại em một lần nữa, muốn được nghe em chơi lại bản nhạc mà tôi dành tặng riêng cho em. Tôi trả tiền nước rồi tiện thể hỏi thăm mấy người phục vụ về nhóm người rồi đi ban nãy. An có vẻ tăng cân một chút, em trưởng thành hơn rất nhiều. Nghĩ lại thì cũng đã 4 năm trôi qua, cô bé ngốc nghếch ngày nào bây giờ cũng đã 20 tuổi. Thời gian trôi qua lặng lẽ nhưng khiến người ta phải giật mình.

Mấy ngày tiếp theo sau khi hoàn thành xong công việc là tôi lại một mình lái xe đến quán cafe ấy, chọn cho mình một góc khuất rồi lặng lẽ nhìn em say sưa bên chiếc piano đã cũ. Chính tại vị trí đó của 10 năm về trước, tôi cũng chơi đàn say mê như vậy. Từ khi vô tình gặp được em ở quán cafe này tính đến hôm nay mới được hai ngày trôi qua. An thường đến đây tầm xế chiều cho tới tối, khi mà người ta ngồi quây quần cùng gia đình bên mâm cơm thì em lại ở đây chơi đàn, có khi thì đi một mình, khi thì rủ thêm bạn. Bạn của em cũng biết chơi nhạc, qua lời kể của cậu phục vụ tôi biết được em và bạn của mình thường xuyên tới đây. Ban đầu chỉ là khách tới đây để thưởng thức cafe, đôi khi nhân rồi thì xin phép chủ quán đánh mấy bản nhạc cho vui, lâu dần thì thành khách quen, bà chủ quán cũng thích nghe nhạc thế là An thường chơi đàn ở đây mỗi lúc rảnh, đó cũng gần như trở thành công việc làm thêm của em. Ngoài An ra còn hai người nữa, một người thì biết kéo violong, một người lại biết đánh guitar. Họ hay cùng nhau chơi nhạc vào tối thứ bảy hàng tuần. Hôm nay cũng là một tối thứ bảy nữa, tôi đến từ khá sớm. Công việc của tôi ở London đã hoàn thành, có nghĩa là thời gian ở lại đây của tôi cũng sắp hết. Tôi đang phân vân về việc gặp em vào buổi tối nay, con bé ngốc đó sẽ phản ứng như thế nào nhỉ, nhất là sau khi tôi nói hết với em em sẽ phản ứng thế nào nhỉ.

Đúng 7 giờ An bước vào. Hôm nay em mặc một chiếc áo màu trắng, bên ngoài là áo len ngắn tay màu đen. Đi cùng em là cô gái tóc vàng tên Lucia, cô ấy cầm theo cây violong của mình, cười nói với An một cách vô cùng tự nhiên.

– Cậu có muốn hát không? Giống như hôm nọ chúng ta đã thử ở phòng của Hân ấy. – Lucia nhắc cây violong khỏi túi đựng và nói bằng một giọng vô cùng hào hứng.

– Nhưng hôm nay Hân bận rồi. – An mỉm cười rồi nhìn xung quanh, tôi quay đi nhanh để tránh cái nhìn của em.

– Vậy An hát thay Hân.

– Được không vậy. – An lưỡng lự.

– Sao lại không chứ. Oh come on girl. – Lucia đẩy An ngồi xuống đàn piano. Em bối rối nhưng sau đó nở một nụ cười rồi hít một hơi thật sâu.

” Loving him is like driving a new Maserati down a dead end street

Faster than the wind

Passionate as sin, ended so suddenly

Loving him is like trying to change your mind

Once you’re already flying through the free fall

Like the colors in autumn

So bright just before they lose it all

Losing him was blue like I’d never known

Missing him was dark grey all alone

Forgetting him was like trying to know somebody you’ve never met

But loving him was red

Loving him was red

Touching him is like realizing all you ever wanted was right there in front of you

Memorizing him was as easy as knowing all the words to your old favorite song

Fighting with him was like trying to solve a crossword and realizing there’s no right answer

Regretting him was like wishing you never found out love could be that strong

[...]

Remembering him comes in flashbacks and echoes

Tell myself it's time now, gotta let go
But moving on from him is impossible
When I still see it all in my head
Oh, losing him was blue like I'd never known
Missing him was dark grey all alone
Forgetting him was like trying to know somebody you've never met
Cause loving him was red yeah yeah red
We're burning red
And that's why he's spinning round in my head
Comes back to me burning red
Cause love was like driving a new Maserati down a dead end street ...”

Tôi chăm chú lắng nghe từ đầu tới cuối, cảm giác như những ca từ trong bài hát ấy là những lời tâm tư của em vậy. Bài hát kết thúc, mọi người vỗ tay, riêng có một người thì lại mạnh dạn tiến lên đó. Em thấy người kia bước đến thì mỉm cười rồi từ tốn đứng dậy. Hắn ta đặt cây guitar xuống và hôn lên má em. An chỉ cau mày ngượng ngùng rồi đánh hắn một cái. Ba người họ nói với nhau gì đó rồi tất cả trở về vị trí, một piano, một violong, một guitar. Đó chẳng phải Duy Khang học sinh cũ của trường sao? Trái đất này đúng thật rất là tròn.

Âm nhạc lại vang lên nhưng tôi thì không còn tâm trí nào mà nghe nữa. Đặt lại tiền cùng với mảnh giấy ghi nhớ nhau nhúm tôi đứng dậy và rời đi ngay sau đó. Lái xe về thẳng khách sạn thu dọn đồ sau đó tôi đi thẳng ra sân bay mua vé về Việt Nam. Cảm giác hiện tại giống như khi một đứa trẻ tin rằng chính ông già Noel có bộ râu rậm màu bạc kim, mặc bộ đồ màu đỏ với cái bụng lớn cùng gương mặt phúc hậu là người đã đặt quà ở đầu giường cho nó vào đêm hôm trước rồi bỗng một ngày kia nó nhìn thấy bố nó mặc bộ đồ ngủ kẻ caro đang nhón gót bước từng bước thật khẽ, trong tay là hộp quà to sụ bước vào phòng nó và ông thậm chí còn chẳng hề có râu. Cảm giác thất vọng và hụt hẫng nó như thế đấy.

Việt Nam đón tôi bằng những tia nắng đầu tiên của ngày mới còn tôi đáp lại lời chào mừng đó bằng một cái ngáp ngủ. Tôi bắt taxi và về thẳng nhà. Hôm nay là chủ nhật nhưng tôi lại không sở hữu tâm trạng của một người đang trong ngày chủ nhật. Tâm trạng tôi là một bức tranh màu xám, hình như tôi vừa đánh mất cả bảng màu của mình đi đâu mất nên chẳng thể nào sửa lại màu của tâm trạng tôi.

Sáng thứ hai, sau khi rời khỏi phòng họp tôi lại về phòng mình, dọn đồ thư kí không để ai vào phòng khi chưa có sự cho phép của tôi. Tôi nói lỏng cả vật rồi bất cần ngồi phịch xuống ghế. Uống hết cả cốc nước mà tôi vẫn không thể tìm thấy cho mình sự dễ chịu hơn. Tiến độ công việc bị đình trệ, hàng loạt mẫu áo cưới vừa được đem ra duyệt trước hội đồng công ty lại vướng mắc phải một số vấn đề ở mấy bà thiết kế. Tại sao cứ phải làm rùm beng lên trong khi các mẫu váy mới đều đã được phê duyệt chỉ còn chờ đem xuống xưởng là xong. Tâm trạng vốn không tốt lại còn bị mấy bà đòi gặp phản ánh cái này chê bai cái nọ khiến tôi phát mệt. Từ chuyện tiến độ bị chậm ảnh hưởng đến các bộ phận khác của công ty, chỉ cần nghĩ tới đây thôi là tôi đã muốn cho mấy con mẹ ích kỉ đó thôi việc.

Cửa phòng lạch xạch mở tôi vội vàng ngồi thẳng dậy, miệng còn không quên mà lầu bầu.

- Tôi đã nói là không ai làm phiền cơ mà?
- Là tôi. – Hoàng Phong lên tiếng. Tôi lại nằm phịch ra ghế. Phong tiếp lời. – Sao cậu bỏ nhếch thế?
- Cậu hỏi nhân viên của cậu ý.
- Tôi có nghe qua. Mà thôi, dẹp sang bên đã. Nhờ có chuyến đi công tác mấy ngày của cậu mà chúng ta có mối làm ăn lớn đó.
- Ờ.
- Bất cần vậy? Cô bé đó cũng ở London cơ mà nhỉ?
- Có hay không cũng chẳng quan trọng nữa.
- Sao à?

Tôi kể lại cho Phong nghe. Nghe xong cậu ta chỉ hỏi tôi.

- Thế con bé có biết cậu đến đó không?

Tôi lắc đầu.

– Thế cậu đã nói gì chưa?

– Nói được gì nữa?

– Sao tôi ghét cậu thế nhỉ. Thế cậu không định làm gì à? Phải tìm hiểu chứ.

Tôi làm ngo.

– Cậu làm ơn dẹp mẹ cái lòng tự tôn của cậu sang một bên cho tôi nhờ. Ngửa cả mặt. Hỏi sao cậu chẳng bao giờ yêu đương được cho tử tế. Lúc nào cũng chết dí chết đì vì cái tôi của bản thân, cậu có vui với nó không hả?

Phong mắng tôi một hồi rồi ra khỏi phòng. Tôi cười gằn một tiếng. Tôi có vui về không ư? Nếu thế này gọi là vui về thì tôi đã vui đủ một đời rồi.

Tôi mỉm cười tiếp tục ngồi vào đàn. Bản nhạc tiếp theo vang lên còn chưa hết khúc đầu thì một người đàn ông đã đứng dậy và rời khỏi quán, điều này khiến tôi hết sức bất ngờ. Kể từ khi tôi chơi đàn ở đây chẳng có vị khách nào bỏ về giữa chừng như vậy cả. Đa số mọi người đều nán lại cho tới khi tôi đánh hết bản nhạc đó, lúc ấy họ mới mỉm cười bước ra phía ngoài cửa. Việc xảy ra hôm nay khiến tôi phiền lòng hết sức.

Bài hát hôm nay tôi hát, ca từ của nó như thể đang nói hết suy nghĩ của tôi vậy, điều đó khiến tôi lại nhớ đến một người. Anh ấy có một bóng lưng rộng lớn, đôi mắt đẹp và lòng tự tôn thì cao ngút. Đã rất lâu rồi tôi không liên lạc với anh, chắc giờ này anh đang hạnh phúc bên mối tình đầu của mình, cô ấy tên Bảo Khánh, chắc anh sẽ chẳng nhớ đến tôi. Bốn năm trôi qua tôi đã không còn là con bé ngốc nghếch của ngày nào đó, giờ tôi đã 20 tuổi. Xin chào, tôi là Trịnh Tú An, năm nay tôi 20 tuổi, hiện tại đang là sinh viên năm cuối của trường mỹ thuật danh tiếng tại London. Bốn năm trước tôi lựa chọn con đường du học là vì muốn quên đi một số chuyện. Có vẻ tôi đã thành công bởi trong những năm tháng chật vật đó, ở một nơi đất khách như thế này, tôi đã không còn nhớ quá nhiều đến anh. Tôi hiện đang làm nhân viên thực tập cho một công ty thiết kế nội thất và làm nhạc công bán thời gian ở một quán cafe. Công việc ở công ty thiết kế nội thất là công việc bắt buộc, đáng lẽ tôi là sinh viên năm tư nhưng tôi học dồn chương trình và công việc đó là điều kiện để tôi có thể tốt nghiệp sớm một năm. Công việc bán thời gian ở quán cafe là niềm vui mỗi ngày của tôi. Tôi rất tự tin về khả năng chơi đàn của mình. Tôi thích piano có lẽ là vì một người nào đó.

Tôi học đại học so với mọi người là sớm hơn một năm. Năm đầu tiên tôi chỉ biết lao đầu vào học, tôi học ngày học đêm để bản thân mệt mỏi tới mức không muốn nghĩ đến ai nữa, cũng không còn sức để buồn hay suy nghĩ linh tinh. Năm đầu đại học tôi chẳng khác nào bọn một sách đầu to mắt cận, sống như một cái máy được lập trình sẵn vô cùng nhàm chán. Vào các dịp lễ tết nhìn chúng bạn háo hức người thì đặt vé máy bay người thì liên tục skype về nhà với gia đình còn tôi thì tuyệt đối nói không với những thứ đó. Tôi cắt đứt liên lạc với mọi người vì tôi không muốn nghe ai đó nhắc đến cái tên mà đến buổi đêm ngủ mơ tôi cũng lẩm nhảm trong cuồng vọng. Tôi sợ ai đó sẽ nói rằng anh vừa kết hôn và đang rất hạnh phúc hoặc cái gì đó đại loại thế. Tôi tự nhủ mình phải mạnh mẽ để bước tiếp. Hè năm đó tôi rất nhớ nhà, cảm giác muốn chạy về ôm chầm lấy mẹ, muốn được lười biếng trong vòng tay yêu thương của gia đình nhưng rồi cảm giác bịn rịn lúc chia tay lại làm tôi chùng xuống. Thay vì bay về Việt Nam để nghỉ hè thì tôi lại tiếp tục xin học tiếp chương trình. Cứ như vậy tôi học dồn chương trình và trở thành một trong top 10 sinh viên xuất sắc nhất trường. Sang năm thứ hai tôi nhận được tin anh chị tôi có em bé, là một thằng nhóc bụ bẫm còn đỏ hỏn. Anh tôi đặt tên cho thằng bé là Lâm, Trịnh Tùng Lâm. Sau cái ngày tôi nhận được tin mình lên chức cô thì cũng là ngày tôi gặp người quen, là một người mà tôi ngỡ rằng sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh nữa, đó là Duy Khang. Khang giúp đỡ tôi rất nhiều và tôi cũng bớt đi cảm giác nhớ nhà. Duy Khang khiến tôi cảm thấy cuộc đời này đáng sống hơn một chút. Tôi dần dần gỡ bỏ cái cuộc sống tẻ nhạt trước đây và kết giao thêm nhiều bạn bè. Tôi quen với Lucia và Hân. Lucia là con lai nên cô ấy có thể nói cả tiếng Việt, ngoài ra Lucia còn chơi vĩ cầm rất hay. Hân hơn tôi một tuổi và là một cô nàng phá cách với bộ trông của mình. Người ta cho rằng trông hợp với con trai hơn nhưng điều đó hoàn toàn vô nghĩa đối với Hân, cô ấy còn sở hữu một chất giọng khỏe và dày. Ba đứa chúng tôi, cùng với guitar của Duy Khang đủ khả năng để tạo nên một ban nhạc độc đáo. Từ ngày quen Lucia và Hân tôi chuyển đến ở cùng họ, cuộc sống vui vẻ bớt nhàm chán và kìm ức về một người đàn ông đã từng làm tôi điều đứng một thời cũng nhạt dần theo thời gian. Tuy nhiên lại nảy sinh một vấn đề khác nữa đó là tôi cảm thấy Duy Khang vẫn còn gì đó với mình và Lucia thì lại cảm nắng Duy Khang. Chính vì cái sự phức tạp này mà tôi đã không ít lần cảm thấy khó xử. Lucia không trách tôi nhưng tôi biết cô ấy rất buồn.

“Thế cậu có thích Khang không?”

Đó là câu hỏi của Lucia trong một lần chúng tôi ngồi tâm sự, tôi thì lem luốc toàn màu với màu, Lucia thì lại điềm nhiên kéo vĩ cầm. Bấy giờ tôi mới nhận ra con tim mình đã không còn đập nhanh như ngày nào đó nữa, hiện tại nó đang thoi thóp đập từng mạch chậm chạp giúp tôi còn có thể thở. Cuộc sống không chỉ đơn thuần được ăn no ngủ kỹ, những thứ phù du đó chỉ giúp ta tồn tại. Cuộc sống là được yêu thương, là trao đi và nhận lại những cảm xúc nhỏ nhặt nhưng chứa đựng tình yêu thương to lớn. Suốt thời gian qua tôi cứ ngỡ mình rất hạnh phúc rất vui vẻ nhưng hóa ra đó chỉ là ảo ảnh do những cảm xúc nơi con tim chết dần chết mòn. Tình cảm cho một mối quan hệ không rõ ràng giờ là một nỗi đau, một vết cắt dài in sâu trong tâm khảm. Hóa ra vết thương đó trong lòng tôi sẽ chẳng bao giờ trở lại lành lặn như trước nữa. Mái tóc phớt phơ cùng với bóng hình cô đơn của Anh Quân của một buổi chiều ở cánh đồng hoa lại tràn về trong kí ức. Anh không quay người lại, thứ tôi thấy trong quá khứ, hiện tại hay cho dù là tương lai đi chăng nữa vẫn chỉ là bóng lưng cao lớn đem lại cảm giác muốn được dựa dẫm. Anh nói gì đó mà tôi không thể nghe. Chiếc cọ vẽ trên tay tôi rơi xuống đất rạo nên những vết màu loang lổ chảy dài. Vết màu ấy chảy cả vào giấc mơ của tôi, chúng nối tiếp rồi trộn lẫn vào nhau tạo nên những vằn màu lạ mắt rồi tiếp theo đó là một màu đen sì.

Tôi giật mình trở lại với thực tại. Duy Khang nhìn tôi lo lắng.

– Em không sao chứ?

Tôi mỉm cười yếu ớt rồi lắc đầu. Anh ra hiệu cho Lucia nghỉ một lát rồi sau đó hai người họ đi lấy đồ uống. Tôi day day hai bên thái dương. Lại thật, đã lâu lắm rồi tôi không nghĩ đến anh vậy mà hôm nay lại đề chuyện cũ làm cho mắt tập trung, làm ảnh hưởng đến người khác. Có lẽ tại mấy ngày hôm nay có một vị khách lạ đến quán, tôi nghe anh phục vụ nói rằng người đó hỏi thăm về chúng tôi sau lần tôi chơi bản nhạc “Aye”. Anh ta hay ngồi ở góc khuất của quán nên tôi không thể nhìn rõ mặt nhưng màu áo mà anh ta mặc lại khiến tôi chú ý. Sắc xanh ấy mở ra trước mắt tôi bầu trời trong xanh cao vút

không một gợn mây. Tôi như trở về với cánh đồng hoa năm nào, bầu trời cũng nhẹ tênh như màu áo ấy, ánh nắng nhẹ nhàng nhuộm vàng mọi thứ, anh ở phía xa xa dõi theo từng bước tôi đi và nở một nụ cười ấm áp. Một con gió đi ngang qua khiến những cánh bồ công anh bay lên lấp đầy cả bầu trời. Tôi thờ dãi đứng dậy nhìn ra phía cửa. Chắc tại hôm nay mắt tập trung nên tiếng piano không đủ để níu chân vị khách vừa bỏ đi đó. Tôi nhìn về phía bàn anh ta vừa ngồi, người phục vụ vừa dọn đi ly cafe, tiền và còn có một mảnh giấy vàng quen mắt.

– Cái gì vậy Jonh? – Tôi lên tiếng, ánh mắt chăm chú vào mảnh giấy.

– Của một vị khách bỏ lại đó mà.

– Rác à? Không phiền nếu đưa An xem thử chứ?

– Ồ tất nhiên là không rồi. Đây.

Jonh đưa cho tôi mảnh giấy rồi đi về phía bếp. Tôi nhìn mảnh giấy màu vàng nhẵn nhụi với vài dòng chữ quen thuộc. Tôi điếng người. Bốn năm về trước tôi đứng trong căn phòng của Anh Quân, trong lòng là bao cảm xúc mà chỉ vồn vện có ba từ đã diễn tả được cái mơ bồng bong đó. Tôi bạo gan viết ba chữ đó ra giấy rồi lại thấy không quen mắt rồi vo tròn nó lại vút đại vào một góc nào đó. Mảnh giấy dù bị tôi vo cho nát bét nhưng vẫn nhận ra nét chữ. Nhìn vết hằn trên giấy tôi đoán người nào đó đã cố gắng để vuốt cho nó phẳng lại. Có lẽ là người đó???

– Chúng ta tiếp tục chứ? – Lucia cười.

Tôi vội vàng nhét mảnh giấy vào túi rồi mỉm cười tiếp tục công việc đang dở. Trong đầu vẫn là những khoảng kí ức rời rạc.

Mấy ngày sau đó tôi cứ đợi người khách kia quay trở lại quán. Tôi muốn biết anh ta là ai nhưng anh ta lại lặn mất tăm. Chắc chắn đó là Anh Quân, tôi chắc chắn. Tôi nhìn mảnh giấy rồi tự hỏi lòng, mày vẫn còn vương vấn sao. Tôi vẫn vương vấn sao? Tôi cũng không biết nữa, con tim tôi cũng không có câu trả lời. Những câu chuyện xưa ấy, có những thứ mơ hồ nhớ nhớ quên quên, cũng có những thứ đã trôi hòa tan vào giấc mơ cũ kĩ nào đó. Liệu cảm giác muốn đứng cạnh anh liệu đã mất hay chưa?! Mà kể cả vậy khoảng cách tuổi tác vẫn là khoảng cách quá lớn, tôi thì quá rụt rè còn anh thì lại quá cao ngạo. Tốt nhất là không nên nghĩ ngợi gì nhiều.

Chiều hôm ấy sau khi kết thúc nhiệm vụ của một thực tập sinh tôi vội vàng trở về nhà. Hôm nay Hân hẹn tôi về sớm để chúng tôi có thể bắt đầu xem một bộ phim mà Lucia mới tìm được. Vừa ra khỏi cửa công ty tôi đã gặp một người, anh ta có vẻ lạnh lùng và khá cao ngạo. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi chỉ có hai từ: dở hơi. Chẳng hiểu sao tôi lại nghĩ vậy nhưng cách anh ta nói chuyện với tôi chỉ khiến tôi đập cho anh ta vài cái vè cái vè ngạo mạn đó.

– Xin chào, tôi là Hoàng Phong. Còn cô chắc hẳn là Trịnh Tú An?

Tôi đàn mặt gật gật vài cái.

– Tôi là bạn của Anh Quân và tôi có chuyện muốn nói.

...

Sau cuộc trò chuyện với Hoàng Phong tại tôi cứ ù đi. Tất cả đọng lại trong đầu tôi chỉ còn là tiếng gió thổi xen lẫn vài câu nói của Hoàng Phong.

– Những gì tôi học được từ quá khứ, không xem nó như gì đó quá tồi tệ, đã giúp tôi sống tự lập, đứng trên đôi chân của mình, không phụ thuộc vào người khác và đấu tranh cho những gì mình tin. Chỉ cần cô tin thì những thứ khác ngoài lẽ đều trở thành vô nghĩa.

Tôi về đến nhà muộn hơn cả tiếng đồng hồ. Lucia và Hân đã yên vị ở ghế sofa phòng khách xem phim. Tôi cũng không muốn làm phiền rồi lên thẳng phòng. Tôi hiểu Hoàng Phong muốn nói gì nhưng thứ tôi không chắc đó là tình cảm của mình. Tôi đã từng có thời từng chờ đợi và hy vọng rất nhiều. Nhiều khi chờ đợi lâu quá tôi quên mất mình đang chờ đợi điều gì. Liệu thứ còn sót lại trong tôi là một thứ tình cảm trọn vẹn hay chỉ là một ảo giác do quá khứ tạo ra? Còn anh thì sao? Mọi thứ trong tôi đang dần hình thành quỹ đạo thì bỗng nhiên lại bị đảo lộn tất cả khiến tôi hoài nghi tình cảm của chính bản thân mình. Không phải là tôi không biết cảm giác yêu như thế nào, tôi biết nhưng đủ lâu để không còn nhớ nữa. Mảnh giấy nhớ phát phơ trước mắt như mời gọi. Tôi mở điện thoại nhờ một người bạn đặt vé về Việt Nam. Một con gió thoảng qua. Tôi đang ở cách nhà của mình nửa vòng trái đất. Sẽ lại là một chuyến bay dài đây...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: TÌM THẤY

Tôi trở lại sau bốn năm biệt. Vẫn là cái sân bay đó, vẫn là nơi tôi ra đi và giờ thì tôi quay trở lại đây vì chính con người đã cho tôi động lực để ra đi. Khi tôi đặt chân xuống sân bay Nội bài thì đã là 11 giờ đêm. Tôi không mang theo nhiều đồ, đa số những thứ tôi mang về trong chuyến đi này chỉ có một

tệp bài tập và công việc cần làm trong thời gian tôi đi. Trước khi đi tôi chỉ để lại một mảnh giấy cho Hân và Lucia biết, nhờ họ xin nghỉ phép ở trường và cả ở công ty nơi tôi đang thực tập. Sải từng bước chân thật nhanh về phía cổng tôi chỉ muốn lao nhanh về nhà. Tôi bắt một chiếc taxi rồi đọc địa chỉ. Tôi nghĩ đến hình ảnh của mẹ, nghĩ đến ông anh trai đáng ghét, nghĩ đến thằng nhóc đang ở nhà quấy nhiễu chị dâu tôi. Đã quá lâu tôi không trở về, đã quá lâu để tôi quên mất cảm giác ấm áp khi được trở nên nhỏ bé trong vòng tay của gia đình. Một cảm giác cay cay ở sống mũi trực trào lên khoé mắt, tôi hạ kính xe xuống để có thể ngắm rõ hơn bầu trời đêm của Hà Nội. Tôi đã vượt 9200km để lại một lần nữa có thể được ngắm bầu trời thân thương này. Từng đợt gió ulla vào xe mang theo hơi thở nồng nàn của hoa sữa. Tôi nhắm mắt và cảm nhận vị gió lành lạnh của buổi đêm, hiện ra trong trí tưởng tượng của tôi là bầu trời thu trong veo, ánh nắng trở nên yếu ớt đổ dài ở những thềm cửa, lẫn trong không khí là hương hoa sữa, là mùi cỏ thơm nức mũi, là cái gió heo may của mùa thu. Tôi chợt tự hỏi mình rằng tôi đã để lỡ mất bao nhiêu cái mùa thu dịu dàng đến thế để giờ đây khi trở về đây tôi lại xúc động tới mức muốn ôm tất cả mọi thứ vào lòng.

Khi tôi về đến nhà đã là 12 rưỡi đêm. Đứng trước nơi tôi đã từng có bao nhiêu kỉ niệm cảm giác giống như tôi chỉ là đi chơi về muộn chứ không phải là vừa bay cả một chuyến bay dài để có thể đứng ở đây. Nhìn cái chuông màu trắng trên cửa tôi đoán là anh tôi phải thay lại mấy lần cái chuông này rồi. Tôi do dự một hồi rồi mới đưa tay lên ấn chuông, tôi không muốn khiến mọi người thức giấc nhưng tôi cũng không thể cứ đứng ở ngoài cửa như thế này cho tới sáng được. Đợi một lúc tôi mới thấy cửa trong lạch xạch mở, tôi có thể hình dung ra hình ảnh mẹ tôi làm bầm chùi rửa rằng không biết đồ thần kinh nào còn đến vào cái lúc nửa đêm như thế này nữa. Người mở cửa là anh trai tôi, lão ấy thò mặt ra rồi hỏi bằng chất giọng ngái ngủ đặc sệt.

– Ai đấy?

– Em đây.

– Em nào?

– An. Trời ạ anh trai già quá nên quên cả em gái rồi hả?

Nghe thấy tiếng tôi bỗng dưng lão ấy mời vội vàng mở cửa rồi định đi gọi mọi người nhưng tôi ngăn lại.

– Thôi cũng muộn rồi anh để yên cho mẹ với chị ngủ đi. Em cũng muốn nghỉ một chút.

– Sao tự nhiên lại về thế? Mà còn về vào cái giờ giấc quái thai nữa chứ.

Anh tôi xách hết đồng hồ của tôi vào nhà rồi hỏi han. Gọi là hỏi han chứ tôi thấy ông anh già đang mượn cớ để nói tôi quái thai thì đúng hơn.

– Nhớ nhà nên về. Thôi thôi mai có gì chuyện trò sau nhé, em muốn nghỉ một lát.

– Ừ để anh lên bế thằng cu sang bên phòng này đã. Phòng này để trống mãi cũng chẳng làm gì nên anh cho thằng nhóc sang đây. Không giận chứ?

– Có, đương nhiên là có rồi. – Tôi nhăn mặt. – Cơ mà thôi không sao.

– Ngày này cũng 20 tuổi đầu rồi đấy, không lớn hơn được à?

– Không =))

Tôi cười rồi lên phòng. Phòng tôi vẫn thế chỉ có điều là góc phòng chất một đồng hồ chơi và trên giường có một thằng nhóc tầm 2 tuổi đang say giấc. Tôi mỉm cười rồi xoa xoa đầu thằng nhóc, nó có cái mũi giống anh tôi còn cái miệng y hệt như chị tôi. Đợi anh tôi “vác” thằng nhóc con sang bên phòng lúc ấy tôi mới vút đồng hồ của mình lên bàn rồi tựa người vào ghế. Cảm giác tôi mới chỉ đang học cấp 3, cảm giác sáng mai thức dậy là tôi sẽ lại xấp xáp ngửa ngửa vội vàng vàng đi học cho kịp giờ, nhưng tiếc là cảm giác ấy giờ chỉ còn là kỉ niệm. Tôi đã ngủ một giấc đầy mắt lúc còn ở trên máy bay nên giờ tôi không tài nào ngủ được nữa. Tôi mở đồng hồ bài tập ra ngồi nghiêm ngâm một lúc, tôi đang là sinh viên năm cuối, bài tập và đồ án cũng vì thế mà dày hơn so với bạn bè bằng tuổi. Đã có một thời tôi cảm thấy biết ơn vì bài tập của mình thật là nhiều vì tôi có thể vui lấp tuổi đời của mình vào đó để quên đi quá khứ còn bây giờ thì tôi lại chỉ muốn quẳng nó đi vì nó nhiều đến mức quá đáng.

Người ta thường hay nói: “ai thức đêm mới biết đêm dài” còn tôi lại chẳng thấy thế. Buổi đêm trôi qua một cách nhanh chóng và lặng lẽ. Tôi cứ ngồi nghĩ về mớ bong bóng trước mặt mãi cho đến khi trời gần sáng mới đi ngủ. Lúc tôi mở được mắt đã là gần 8 giờ. Như thường lệ tôi đánh răng rửa mặt và xuống dưới tầng. Ngay khi vừa nhìn thấy tôi mẹ đã đánh rơi cả đồng quần áo trên tay xuống sàn vì bất ngờ.

– An đấy à? An phải không con?

– Con chào mẹ.

– Con về từ bao giờ thế?

– Dạ con mới về đêm hôm qua, con mệt quá nên ngủ quên, bây giờ mới dậy mẹ ạ.

Tôi đứng ở cầu thang cười cười rồi sau đó chạy đến ôm chầm lấy mẹ.

– Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

– Nhớ sao bây giờ mới về? Mẹ còn tưởng mày chả về nữa cơ. Thôi đừng có bôi nước mũi vào áo mẹ nữa. Con gái lớn rồi, nín đi.

Tôi bật cười vì câu nói của mẹ. Mẹ giữ lấy vai tôi rồi nhìn từ trên xuống dưới.

– Để mẹ xem xem mày thế nào. Ô ôi sao gầy thế hả con? Người như cái bộ gọng thế này á? Ở bên đấy lại bỏ bữa hay sao mà gầy thế?

– Gầy á? Con thấy con béo ra ý. Con tăng mấy cân cơ mà. – Tôi nhìn lại mình từ đầu đến chân.

– Ủ, nhưng đối với mẹ lúc nào mày cũng chỉ gầy gầy nhỏ nhỏ con con thôi.

– An về đấy hả? Học tập thế nào? Hôm qua chị có nghe anh kể là em về, định sang hỏi thăm nhưng anh lại bảo là em ngủ rồi nên thôi. – Chị tôi từ ngoài cửa đi vào dất theo thẳng nhóc Lâm. – Càng lớn trông càng xinh cơ.

Tôi cười méo mó rồi nhìn thẳng nhóc.

– Nhóc này tên ở nhà là gì hả chị?

– Ui dời chị với mẹ gọi nó là Bi cho nhanh nhưng mà anh trai em ý cứ gọi thẳng bé là Bát rồi Bê rồi đủ kiểu chế. Đến là câu.

– Gì cơ? Bát á? – Mặt tôi thộn ra.

– Vì nó đánh vỡ mấy cái bát liên ý. Nghịch lắm cơ.

Thằng nhóc vẫn đứng nhìn tôi chăm chăm mặc kệ cho bà nội hay mẹ nó đang nói xấu nó. Tôi chỉ cười rồi xoa đầu nó.

Tôi dành cả ngày ở nhà để giúp mẹ và chị và để làm quen với nhóc Bi. Sau một hồi chơi siêu nhân rồi ô tô với mô hình thằng bé đã quen với tôi hơn và nó bám chặt lấy tôi sau khi tôi cho nó xem mấy cái ảnh về bộ sưu tập mô hình ô tô của cậu bạn cùng khoa. Được một lúc thì tôi bế nó sang để chị tôi cho nó uống sữa. Tôi quay trở về phòng, ôm laptop đăng nhập nick facebook, đã quá lâu tôi không đăng nhập lại. Bao nhiêu cái ảnh, bao nhiêu lời bình luận hay những dòng status của chúng nó vẫn được gửi về hòm mail của tôi đều đặn nhưng chưa bao giờ tôi trực tiếp like một cái ảnh hay bình luận bất cứ một dòng trạng thái nào cả. Cảm giác khi trở lại thật là mới mẻ. Tôi nhấp vào phần tin nhắn gửi cho chúng nó một tin hẹn tụ tập. Ngay lập tức tôi đã nhận được tin trả lời của Linh Trang.

– Mày về Việt Nam rồi hả? o_o Sao đi mà không liên lạc gì về thế hả? Mày biết bao nhiêu lâu rồi không?

– Ờ tao xin lỗi, tại bên đó bận bịu quá. Ặ Hôm nay rảnh bọn mình gặp nhau chút nhé tao nhớ chúng mày quá. :(

– Chúng nó đã biết mày về chưa? À mà sao mày về dịp gì thế? ._.

– Nhớ nhà thì về :D Tao mới về đêm qua, đã báo được ai đâu. Thôi mày gọi cho chúng nó hộ tao nhớ.

– Ok.

Một lúc sau tôi nhận được tin nhắn từ Trang, trong tin nhắn bao gồm cả địa điểm và thời gian. Lập tức tôi gấp laptop lại, xếp qua qua đồng bài tập trên bàn rồi thay quần áo. Xuống đến nhà tôi cũng chỉ kịp nói với mẹ vài câu.

– Con đi gặp bạn một chút mẹ nhé. Lâu rồi con chưa gặp chúng nó.

– À ừ đấy, xong có gì nhớ về sớm nhé, mẹ định sẽ làm com mời mọi người sang để mừng con về. Sáng nay mẹ vừa đi tập thể dục với bác Lân xong, thôi để có gì lát mẹ gọi điện cho bác ấy vậy.

Tôi hơi khựng lại khi nghe mẹ nói thế nhưng rồi ý nghĩ được gặp lại mấy đứa bạn nhắc tôi phải nhanh chân đi. Mấy đứa chúng tôi lại tụ tập nhau ở một góc phố của Hà Nội. Ngay khi vừa nhìn thấy tôi cái Lam đã sục sục rồi chạy tới đánh tôi vài cái trách móc.

– Mày, cái con bỏ bạn, cái con quên bạn quên bè, đi chẳng thên nghĩ đến ai, cũng không thư từ mail mừng gì về cả, mắt nhắm mắt tích, cái con bốn chân nhà mày. Mày ý, đi luôn đi, đi đừng có về nữa. Bọn tao cóc cần mày vác mặt về đâu.

Tôi đưa tay ra đỡ từng cái đánh của nó rồi an ủi.

– Thôi thôi tao xin lỗi. Biết thế này tao chả về nữa. Vừa phải dỗ nó nín lại vừa bị ăn đòn.

– Mày tin là tao đánh mày te tua ngay tại đây không hả? – Lam lau nước mắt nước mũi rồi giờ nắm đấm lên đùa đùa.

Chúng tôi bông đùa, lại như những ngày tháng nào đó cái thời còn mặc đồng phục rồi vác cái cặp sách to lù lù đến trường. Ngồi đây nhớ lại những ngày tháng ấy vừa thấy gian khổ mà lại vừa bồi hồi nhớ nhung. Ngày ấy sao chúng tôi có thể vô tư đến vậy, nói là lo nghĩ mà thực chất toàn là những chuyện không đâu vào với đâu. Những lo toan về một tương lai chưa xác định cũng bị sự hồn nhiên làm cho quên bồng mất để rồi tẩy cả lại có thể nở những nụ cười giòn tan trong ánh nắng ban mai. Ngày ấy chỉ cần yêu đời là sống được. Giờ đây chúng tôi đều đã là những cô gái 20 tuổi, không còn là những con nhóc mơ mộng và gỏi ô mai thì không phải lúc nào cũng có một vị trí riêng trong ngăn cặp nữa. Chúng tôi ai cũng có một dự định cho tương lai của riêng mình. Cuộc đời của năm cô gái lại cắt nhau tại một điểm, chính là hiện tại khi mà năm đứa chúng tôi tụ họp lại một nơi sau một khoảng thời gian dài không gặp mặt. Những câu chuyện kể về những cuộc hành trình khác nhau thì dài vô biên, những dự định và kế hoạch sắp tới cũng chẳng kịp kể. Thời gian là một thứ chẳng bao giờ là đủ cho những cô gái như chúng tôi.

- Tao chỉ về có mấy hôm được thôi rồi lại phải về bên đấy nên chúng mày muốn chửi bới đánh mắng gì thì để sau đi.
- Về được mấy hôm là mấy hôm? – Chi nhăn mặt nhìn tôi. – Mày đi biết bao nhiêu lâu xong về được hẵn vài hôm.
- Tao đang bận làm đồ án tốt nghiệp nên chưa về hẵn được. Xin lỗi các chị em
- Tốt nghiệp là sao? Tao tưởng chương trình học của mày là 5 năm mà? Mày học trước bọn tao một năm thì phải là năm sau mới tốt nghiệp chứ?
- Tao học dồn. Hết năm nay tao tốt nghiệp rồi.
- À ra là thế. – Thùy gật gù. – Mày sống bên đấy thế nào? Có tốt không?
- Tao ổn. Thời gian đầu thì còn chưa quen nhưng mà đầu cũng vào đó. Mà hóa ra Duy Khang cũng học bên đấy mày à. Tao gặp Khang ở bên đấy.
- Thế mày với anh Khang... – Lam nhìn tôi cười cười trêu chọc.
- Nói chung là chẳng có gì được đâu. – Câu nói của tôi hoàn toàn dập tắt hy vọng của chúng nó.
- Thế à. Có phải là vì mày còn thích thầy Quân không? – Chi rụt rè hỏi.

Câu hỏi đó khiến tôi phải trầm ngâm một lát. Suốt mấy năm qua tôi sống mà hoàn toàn không nhớ một chút nào đến anh cả. Thứ tình cảm bỗng bật khờ dại ấy trong tôi dường như nhạt dần rồi biến mất. Tôi nghĩ mình đã hoàn toàn dứt khoát được với những mảnh vỡ của quá khứ. Nhưng tôi lại tự mâu thuẫn với bản thân bằng việc quay trở về đây, chỉ vì một mẩu giấy của quá khứ lưu lạc, chỉ vì lời nói của một người đàn ông mà tôi thậm chí còn chẳng quen anh ta. Tôi dù 20 tuổi nhưng vẫn bỗng bật và ngốc nghếch như cái hồi 16 17, vẫn là một Tú An không hiểu nổi chính mình, vẫn là một con nhóc khó hiểu thường luôn hoài nghi về tình cảm của bản thân. Tôi chọn quay trở về có lẽ vì do không chỉ đơn thuần là thích thì về, không chỉ là nhớ nhà thì về nữa. Tôi vượt qua 9200km có lẽ là để tìm câu trả lời cho trái tim mình. Giờ đây thứ tình cảm đã trót phai nhạt với những sắc màu loang lổ của thời gian lại trở thành một ô màu chưa hoàn chỉnh để tôi lại phải cất công tìm cách hoàn thiện. Liệu cảm giác muốn đứng cạnh anh có còn hay không? Việc tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi này khiến tôi cảm thấy hồi hộp. Đây có lẽ cũng chính là câu hỏi mà tôi cố gắng quên đi suốt bấy lâu nay, câu hỏi mà chính tôi cũng không đủ can đảm để đi tìm lời giải đáp cho đến một ngày kia một người lạ hoặc tên Hoàng Phong xuất hiện, anh ta nói một đống những điều dở dang khiến tôi tò mò và đến khi quá bất khoan về những điều anh ta nói tôi mới chủ động lết xác về đây tìm lời giải đáp. À mà nhân tiện, tôi ghét cái kiểu ăn nói lừng lợ của Hoàng Phong, nó khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ về hiện tại và suy nghĩ về cả những thứ trôi qua cách đây đã rất lâu rồi, nhất là chuyện xảy ra giữa Bảo Khánh và Anh Quân.

– Nay mày sao thế?

Thấy tôi im lặng không trả lời mấy đứa tròn mắt nhìn tôi.

- À tao không sao. Nói chung là tao cũng chẳng biết được ý. Nghĩ lại cái hồi đấy ngu si dở hơi không chịu được, bây giờ bọn mày nhắc lại tao ngượng quá haha. Thôi không nhắc nữa nhé thầy bây giờ có con rồi cũng nên hơn hơ. – Tôi cười ngây ngô, trong lòng lại cảm thấy không giống như đang cười một chút nào. – Mà thôi sao cứ nhắc chuyện tao làm gì thế? Còn chúng mày thì sao? Lam rồi Chi, Thùy với Trang nữa, chúng mày sao rồi?
- Tao học sư phạm đấy. – Lam cười.
- Mày sư phạm? Tao tưởng mày bảo mày thích marketing? – Tôi tròn mắt.
- Lưu manh giả danh tri thức ý mà. – Chi phẩy tay rồi cả lũ cười ầm lên.
- Đám cho giờ con lang băm. – Lam vỗ hăm hè với Chi rồi sau đó lại cười cười nói nói. – Tao sư phạm, con Chi học y, Thùy thì học ngoại thương còn marketing thì là con Trang.
- Ô vậy là sau này nhờ và được rồi ha ha.

Tôi bông đùa. Tất cả lại cùng kể về những kỉ niệm xa xôi nào đó. Tôi chợt nhận ra rằng mình không xuất hiện trong đó, cảm giác chút lạc lõng kéo tâm trạng tôi hơi trùng xuống. Ngày đó trong khi chúng bạn đang học ôn thi thì tôi lại ung dung học đại học ở một nơi khác cách xa chúng nó đến hàng nghìn cây số. Tôi tự hỏi đã bao lâu rồi chúng tôi mới có dịp ngồi cùng nhau vui vẻ như thế này? Đã bao lâu tôi không được thoải mái như thế? Cảm giác ngồi cạnh chúng nó vào một buổi chiều thu lại khiến tôi lạc vào kí ức của năm nào đó, cái sân trường rộng lớn ngập trong những tán lá rụng đầy, cái trống già tự lự trước cửa phòng bảo vệ. Ngày ấy chúng tôi dù lớn nhưng cũng chỉ là những đứa trẻ vô lo vô nghĩ, cứ tiếp tục hồn nhiên và yêu đời rồi vì một lý do nào đó mà tôi đã muốn bỏ lại tất cả và xách đồ sang London. Tôi chợt nhận ra khoảnh khắc tuyệt vời nhất là khi tôi được trải lòng với chúng nó để rồi khi đến lúc tất cả phả ra về thì sống mũi lại tràn lên một cảm giác gì đó cay cay. Thùy đến giờ học, Lam đến giờ làm thêm, Chi phải về sớm, chúng tôi chia tay dù miệng cười nhưng trong lòng đứa nào cũng biết là chẳng vui. Tôi với Trang về cùng nhau. Trên đường về nó kể cho tôi biết bao nhiêu chuyện mà lúc này chưa kịp kể.

- Mà Lam nó chia tay rồi đấy.
- Thật á? – Tôi tròn mắt.
- Ừ. Lúc học kì hai lớp 12 thằng kia nói muốn tập trung vào học hành, con Lam nó cũng ok thôi vì nghĩ thi xong sẽ đâu vào đó nhưng thực ra là thằng

kia có con khác, nó nói thế để Lam nhà mình không buồn lu bù lo lên. Xong đến lúc con Lam biết được nó phần uất kinh lắm. Nó đòi thi marketing vì thằng kia mà nên lúc biết sự thật nó gần như bỏ học ý. May mà lúc cuối cuối nó đâm đầu vào học xong đăng kí thi mấy trường liền, thi đỗ sư phạm thế là theo luôn.

Tôi cứ ngỡ ngần nghe Trang nói. Còn nhớ hồi đó mối quan hệ giữa Lam và cậu bạn đó rất tốt, nào ai mà biết được rằng mối tình đó lại kết thúc theo chiều hướng như vậy. Chắc Lam phải buồn ghê lắm, nó hiện tại không còn mơ mộng yêu đương như trước. Nó vẫn là Lam nhưng sau khi bị quật ngã bởi con người nó tin tưởng nhất thì đã trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều.

– An này tao hỏi thật, mày còn thích thầy Quân không? Tao biết là mày ngại nhưng giờ chỉ có tao với mày thôi, mày cứ nói đi.

Trang tự nhiên chuyển vấn đề khiến tôi bị bất ngờ.

– Thực ra tao không biết thật. Mà sao tư dung mày hỏi câu đấy?

– Tú An, chị Khánh vào Nam rồi. Sau khi mày đi du học, trường nghỉ hè, thầy Quân không dạy ở trường nữa, chị Khánh cũng chuyển vào Nam sống. Lúc mới biết tin tao tưởng là hai người đó cùng nhau vào Nam nhưng hóa ra không phải, chỉ có chị Khánh vào thôi còn thầy Quân thì làm về việc cho công ty nào của bạn thầy. Tao hóng mấy thầy cô trường mình báo thế. Có lần tao định hẹn gặp thầy ý rồi nói hết chuyện của mày nhưng rồi nghĩ lại ngại nên thôi.

Tôi im lặng. Vậy là anh và Bảo Khánh chẳng có gì cả. Lời nói lấp lửng của Hoàng Phong buổi hôm đó dần dần được làm sáng tỏ bởi câu chuyện mà Trang vừa kể nhưng trong lòng tôi vẫn là những câu hỏi đang chất đống. Tạm gác sang một bên tôi quay lại hỏi chuyện Linh Trang.

– Ủ. Còn mày dạo này thế nào?

– Tao vẫn thế. Việt Anh học Bách Khoa mày ạ, bọn tao vẫn liên lạc.

Trang nói rồi cười tủm tỉm. Tôi không cần hỏi thêm cũng đủ biết hai đứa nó giờ như thế nào. Nói tiếp quãng đường về nhà tôi là những câu chuyện trải dài miên man như thể chúng tôi chỉ là những cô bé 16 17. Trước khi tôi vào nhà Trang còn níu tay tôi, nó ôm tôi một cái rồi thì thầm

– Hôm nay gặp mày tao rất vui. Không biết đến bao giờ mới lại có thể tụ tập đông đủ như hôm nay. Bọn mình chẳng có nhiều thời gian để tâm sự mà mấy hôm nữa mày lại đi rồi.

– Con hâm này tao đã đi ngay đâu chứ.

– Biết thế nhưng tao vẫn buồn. Mày đi 4 được năm rồi đấy mà chẳng liên lạc gì cả.

– Tao xin lỗi rồi mà. Thôi muộn rồi mày về cẩn thận nhé.

– Ủ. Bai bai mày.

Trang cười cười vài cái rồi quay đi, tôi cũng quay lưng đi về phía cổng. Vừa quay đi tôi còn chưa kịp suy nghĩ đã nhìn thấy một chiếc xe ô tô đậu trước cửa nhà. Tôi tròn mắt, quên cả nỗi buồn của cuộc chia tay vừa nãy. Tôi bước vào đến cổng phía trong đã nghe thấy tiếng mẹ tôi vọng ra.

– Bà cứ ngồi đây, lát nó quay lại cũng được mà.

– Thôi ai lại thế. Công việc có quan trọng lắm không con? Hoàn đề mai được không? Hôm nay nhà bác đã có lời mời mà con lại không ở lại được à? – Giọng bác Lân vang lên tiếp theo đó.

– Thôi con đi luôn mẹ ạ, lát con quay lại đón mẹ với bố sau. – Anh Quân ngồi ở thềm cửa đi xỏ giày, xỏ giày xong anh mới đứng lên ngay ngắn nói chuyện với mẹ tôi. – Con xin lỗi bác, hôm nay con lại vướng việc bận mất rồi.

– Thôi không sao mà. Con cứ đi lát quay lại cũng được.

– Mà hôm nay dịp gì mà bà mời nhà tôi sang thế? – Bác Lâm hỏi.

– À thì là... ơ nó về rồi kìa. Đây là lí do hôm nay muốn mời cả nhà sang ăn cơm đây.

Mẹ nhìn thấy tôi ở ngoài cổng thì vội vàng chạy ra kéo tôi vào nhà. Tôi bị mẹ kéo đi nhưng chẳng thể nói lời nào, lấp bắp và câu chào hai bác rồi ngẩng ra nhìn Anh Quân. Khoảnh khắc tôi nhìn thấy anh xuất hiện trước bậc thềm khiến tim tôi lặng đi một nhịp. Tôi trở nên dờ dẩn và yếu ớt, như thể chỉ cần nhìn thấy anh thôi là mọi sức lực trong tôi dường như bị rút cạn. Còn anh, ánh mắt anh nhìn tôi thoáng lên tia bất ngờ rồi ngay sau đó lại tiếp tục bình thản. Tôi nhìn anh, vẻ ngạo mạn đầy kiêu hãnh như một lớp sơn bảo vệ bao phủ con người ấy, đôi mắt nâu dường như sâu hơn, vẻ mặt lạnh đậm đó khiến tôi đột nhiên muốn bật khóc.

– Thôi muộn rồi con đi đây. Lát con sẽ cố gắng thu xếp về sớm. Con chào bác, con chào bố mẹ.

– Ủ lái xe cẩn thận con nhé.

Anh lướt qua tôi, mùi hương nước hoa nhẹ nhàng lẫn với một chút mùi hương ngọt ngào đặc trưng của riêng anh. Trong một hơi thở nào đó tôi nhận ra trái

tìm mình lại đang run rẩy.

Mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn, mẹ tôi vừa ăn vừa nói chuyện với bác Lâm, hai anh chị tôi đang ăn cơm còn bác Lâm thì một mực muốn đồ thẳng nhóc Bi cho nó ăn, còn tôi sau khi đã trả lời hết thấy các câu hỏi thăm của hai bác thì chỉ ngồi ăn tí tí.

– Thôi bác ngồi nói chuyện với mẹ cháu đi ạ để cháu trông thẳng bé cũng được. – Chị tôi sau khi thấy thẳng nhóc bướng bỉnh lười ăn thì sợ làm phiền bác, vội nói.

– Thôi mấy đứa cứ ăn đi để bác trông cho một lúc. Gớm quá, muốn có một đứa để mà trông cũng còn chẳng được ấy chứ. Thế đấy bà xem, nó cứ bận đi tối ngày, nhắc chuyện vợ con với nó trước thì còn có phản ứng, giờ thì nói thế chứ nói nữa cái mặt nó cứ lì ra chẳng nói chẳng rằng gì. Lấy vợ cho nó hay lấy cho mình nữa không biết. – Bác Lâm bế cu Bi than thở.

– Bà nói tôi cũng phát mệt rồi đấy. – Bác Lâm phàn nàn.

– Thì ông xem có thằng nào như thằng con ông không? Đầu ba rồi chứ còn sớm sửa gì nữa. Bạn bè cùng lứa nó đứa thì có con, ít nhất là có vợ rồi, đằng này thì... Mà con mình có phải xấu xí gì cho cam chứ, bao nhiêu cô liếc mắt đưa tình mà nó thì cứ như cái bình phong ấy.

– Bà lo gì chứ. Cháu nó là chưa gặp phải duyên thôi. Con trai 30 vẫn còn trẻ mà, nên lo cho sự nghiệp, có sự nghiệp tiền đồ rồi thì lựa chọn cũng dễ hơn. – Mẹ tôi lên tiếng.

– Chán lắm cơ ấy. – Bác Lâm lắc đầu rồi quay ra hỏi chuyện tôi. – Thế An đã có người yêu gì chưa? Con bé càng lớn trông càng duyên đấy chứ.

– Con em cháu thẳng nào mà rước nổi nó cháu còn thiếu thêm đồ ấy chứ. – Lão anh già vốn rất trật tự giờ lại lên tiếng. Thấy tôi lườm ông anh trai tôi còn cố nói thêm. – Ở thế tao nói sai à.

Khi mọi người vừa ăn xong là lúc chuông cửa vang lên. Tôi lẹ xẹp lê đôi dép đi trong nhà ra mở cửa. Là Anh Quân.

– Em chào thầy.

– Ủ.

Anh nhẹ nhàng rồi bước vào phía trong. Tôi khóa cửa với bộ mặt buồn thiu. Tôi viện cớ mệt rồi chuồn lên phòng với nhóc Bi. Tôi cho thẳng bé ngồi chơi siêu nhân ở trên giường còn mình thì ngồi ở bàn ôm laptop lướt facebook và check mail. Tôi vừa vào mail đã nhận được một tin nhắn từ Hân.

“Đi đâu mà chẳng nói rõ ràng cho mọi người gì cả”

“Sorry p” Tôi trả lời

“Thế bao giờ về? Tôi với Lucia xin nghỉ cho An rồi đấy, nói là An bị ốm.”

“VẬY Ạ CẢM ƠN HAI NGƯỜI NHÉ ^^ TÔI ĐI CÓ AI HỎI KHÔNG?”

“CÓ. ĐƯƠNG NHIÊN LÀ DUY KHANG RỒI :3 haha xem ra là rất nhớ An nha ;)”

“Bây nào :(Tôi với Khang chỉ là bạn thôi.”

“Nhưng Khang lại không muốn thế thì phải :3 Nghe bảo An bị ốm cậu ta mấy lần đến thăm xong bọn tôi giấu không được đành nói thật là An về Việt Nam. Suýt nữa cậu ta đòi về cùng.”

“Thật? Rồi sao nữa?”

“Cậu ta hỏi An đi bao lâu, tôi bảo một tuần thế là cậu ta mới yên đấy. Mà Lucia có vẻ buồn.”

“Ủ. :(tôi cũng đâu muốn thế.”

“Đợt này về Việt làm gì đấy?”

“Có việc p”

“Ủ vậy thôi. Tôi đi ăn trưa đã”

Hân chào tôi rồi offline. Tôi thờ dài rồi cũng offline. Ngập tràn trong đầu tôi là hình ảnh của Anh Quân ngày hôm nay. Anh lịch lãm hơn, nhìn qua có vẻ thân thiện nhưng thực chất ánh mắt đó lại khiến người ta phải cúi đầu lùi xa một bước. Tim tôi cứ đập thình thịch trong lồng ngực. Rõ ràng cảm giác ấy vẫn còn nguyên vẹn ở đây, tôi vẫn còn cái cảm giác đó, cảm giác muốn được nói chuyện với anh thật tự nhiên và bình thường nhưng mỗi lần tôi có ý định mở lời thì cứ chỉ tác phong của anh lại khiến tôi nhụt chí. Tôi chợt nhớ về mảnh giấy nhớ lúc ở quán cafe và cả vị khách bí ẩn kia. Trục giác mách bảo rằng đó là Anh Quân, tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhất là về những câu nói của Hoàng Phong. Tôi quay trở về đây 80% là vì lời nói dễ gây hiểu nhầm của anh ta. Theo kiểu anh ta nói chuyện với tôi tôi nghĩ rằng Phong đang cho tôi biết rằng Anh Quân có một tình cảm đặc biệt với tôi, cộng thêm vị khách lạ kia cùng với mảnh giấy nhớ tôi lại càng chắc chắn hơn về điều này. Nhưng khi về đây, khi đối diện với anh, đối diện với trạng thái cảm xúc đó của anh

khiến tôi cảm thấy hoang mang nhất là khi tôi phát hiện ra trái tim mình vẫn còn đập vì người đó. Mọi chuyện cứ móc nối nhau liên tiếp xảy ra. Có một sự thật mà tôi không dám thừa nhận đó là tôi đã hy vọng, lại là 1% mong manh của kì tích khiến tôi hy vọng rồi thì sự thật bày ra trước mắt đập tan 1% hy vọng mong manh của tôi. Cả câu nói duy nhất anh nói với tôi hôm nay chỉ là một câu: "ừ". Tôi thực sự cảm thấy tổn thương, lại một lần nữa con tim đau vì lòng kiêu hãnh của người khác. Hoặc có lẽ lại là tôi tự vẽ ra cho mình một bức tranh để rồi tự mình ảo tưởng khi nhìn vào đó, còn Hoàng Phong, anh ta là một tên đồng phạm giúp đẩy tôi vào sự tưởng tượng của chính mình. Tôi chợt nhớ đến Duy Khang, tại sao tôi lại không thể yêu một người như anh nhỉ? Anh tốt bụng, anh luôn lo lắng chăm sóc cho tôi, tôi biết mọi việc anh làm cho tôi và tôi rất cảm kích điều đó nhưng tình cảm tôi dành cho Khang không nhiều hơn thứ tình cảm mà em gái dành cho anh trai. Tôi cảm kích trước mọi việc anh làm nhưng tôi lại không thể đón nhận thứ tình cảm của anh. Có người nói con người là một loài sinh vật kì lạ, người làm họ vui thì lại chỉ có thể làm bạn, kẻ làm họ khóc thì họ lại cứ si mê. Hiện tại tôi đang kẹt trong bế tắc. Tôi trở về vì muốn biết tình cảm của mình với niềm tin khá chắc chắn rằng anh cũng có cảm giác giống tôi còn bây giờ thì ngược lại, thứ tôi chắc chắn là tình cảm của mình và thứ tôi không hiểu nổi vẫn là anh. Tôi bật nhạc rồi lặng lẽ nhìn nhóc Bì, thằng bé đang cố bẻ gãy chân một thằng siêu nhân của nó. Tôi cũng muốn bẻ gãy chân một ai đó vào ngay lúc này.

Bài hát hợp với tôi nhất vào lúc này là "Red" của Taylor Swift. Tôi lầm nhảm theo lời bài hát, tiếp tục nhìn thằng cháu mình đang chơi đồ chơi của nó theo hơi hướng có chút bạo lực.

"Loving him is like driving a new Maserati down a dead end street

Faster than the wind

Passionate as sin, ended so suddenly

Loving him is like trying to change your mind

Once you're already flying through the free fall

Like the colors in autumn

So bright just before they lose it all

[...]

Remembering him comes in flashbacks and echoes

Tell myself it's time now, gotta let go

But moving on from him is impossible

When I still see it all in my head

[...]"

Nhận ra tôi chẳng còn chút lí do hay chút tự tin nào để nuôi dưỡng cái mớ hy vọng ngu ngốc của mình, tôi dừng lại. Phóng mắt ra phía ngoài cửa sổ, tôi còn vài ngày nữa để yêu Hà Nội một cách trọn vẹn.

...

Đó là những ngày tháng tôi sống vì bản thân và vì gia đình. Buổi sáng tôi dậy sớm, cùng mẹ đi tập thể dục, cùng chị đi chợ, buổi chiều ở nhà làm bài tập và hoàn thành công việc, đến giờ thì đi đón nhóc bi học mẫu giáo về, tối đến sau khi ăn cơm là màn đấu khẩu giữa tôi với lão anh già, lão ta dù đã có con nhưng vẫn chấp nhặt và thích chọc ngoáy bắt nạt tôi, muộn hơn một chút tôi hẹn hò chúng bạn cafe, kể vài ba câu chuyện nhạt nhẽo rồi tắt cả lại cùng phá lên cười chẳng vì lí do gì hết và trong những ngày này tôi chưa hề một lần nhìn thấy hay gặp lại Anh Quân. Vào một cái, ngày cuối cùng tôi ở Hà Nội cũng tới. Vẫn là mùa thu, vẫn là mùi hăng hắc của hoa sữa, là hương cốm thơm mà mẹ mới mua về còn gói nguyên lá đặt trên bàn. Ngày cuối ở Hà Nội trước khi về London tôi lại là kẻ cô đơn vì mấy đứa nó đều bận lịch học lịch làm thêm vào hôm nay. Tôi lang thang trên phố một mình, hình như hồi cấp ba tôi cũng hay làm vậy. Đi vài vòng chán chê tôi vào một quán cafe, tôi nhớ không nhầm thì đã có lần tôi với Trang đến đây, chúng tôi ngồi ở bàn gần cửa sổ. Hôm đó tôi với nó còn viết tên lên bộ trò chơi rút gỗ, nghĩ lại thấy mình hồi đó cứ ngơ ngơ lại ấu trĩ kiểu gì. Tôi ngồi vào ghế, gọi đồ uống và hỏi anh phục vụ về bộ trò chơi xếp gỗ đó, cậu nhân viên chỉ tay về phía giỏ mây ở hộc tủ. Tôi cảm ơn rồi bước về phía đó. Lục tung cả giỏ mây nhưng tôi chẳng thấy miếng gỗ có tên tôi đâu, bên trong cũng có khoảng 2 – 3 miếng gỗ bị mất. Tôi thờ dãi rồi quay về bàn, cảm giác giống như vừa đánh mất một thứ gì đó quan trọng lắm.

– Tôi ngồi được chứ?

Một người đàn ông tầm 30 tuổi gương mặt ưa nhìn với đôi mắt nâu, anh mặc chiếc áo phông màu vàng hỏi tôi. Tôi nhìn anh, cắn cắn ống hút rồi nhún vai.

– Chỗ đó trống mà, thầy cứ tự nhiên.

Anh vút chìa khóa lên bàn rồi ngồi vào phía đối diện.

– Em không cần gọi tôi là thầy, tôi không dạy học lâu rồi.

– Vâng. – Tôi lơ đãng nhìn ra phía ngoài.

– Bao giờ em đi?

– Chiều nay ạ. – Anh hỏi đột ngột khiến tôi hơi giật mình. Anh mong tôi đi đến thế à? Anh hoàn toàn có thể hỏi thăm tôi về tình hình học tập, về môi trường sống, về sức khỏe bla bla gì đó nhưng rốt cục anh lại muốn biết ngày giờ tôi bay. Thế mà tôi cứ ngỡ là anh quan tâm tôi cơ đấy. Hóa ra anh chỉ quan tâm đến việc khi nào thì tôi mới rời khỏi mảnh đất này. Tôi thở dài rồi khuấy đều ly nước.

– Thầy không dạy học nữa ạ?

– Ừ.

– Thầy giờ làm gì ạ?

– Giờ tôi làm việc ở công ty. Tôi đã nói em không nhất thiết phải gọi tôi là thầy.

– À vâng em quen miệng.

– Máy giờ em đi?

– Khoảng 2h chiều nay thì máy bay cất cánh nhưng 1 giờ em ra sân bay. Nheo có khỏe không ạ?

– Nó chết rồi.

– Vâng.

Tôi lặng đi một giây. Con mèo lười biếng của tôi, tôi thực sự rất yêu nó, điều này không phải anh không biết vậy mà anh lại có thể nói ra câu nói đó một cách tự nhiên đến vậy. Tôi im lặng mím chặt môi nhìn ra phía ngoài. Anh lên tiếng hỏi.

– Em không tò mò vì sao nó chết à?

– Một khi đã chết thì vì lí do gì thì nó cũng đâu có thể sống lại được.

– Thực ra là nó bỏ đi mất.

– Thế tại sao thầy... à anh lại nói là nó chết?

– Vì nó không còn ở cạnh mình nữa thì còn hay mất cũng đâu khác nhau là mấy.

– Khác chứ.

Tôi nhìn anh, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu lạnh lẽo ấy. Tôi đã từng nghĩ rằng những người có đôi mắt màu nâu đều là những người rất ấm áp nhưng sau khi gặp anh tôi lại phải xem xét lại về nhận định đó. Tôi hiểu ra rằng màu mắt và tính cách có liên quan gì đến nhau cả.

– Khác nhau rất nhiều là đằng khác đấy ạ. – Tôi tiếp lời. – Có những điều không thể chỉ suy xét từ một phía của mình được.

Tôi nói xong, giờ thì đến lượt anh trầm ngâm nhìn ra phía ô cửa kính. Tôi nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

– Em phải về rồi, em xin phép đi trước.

Tôi quay người về phía cửa, bước từng bước thật chậm như mong chờ một điều kì diệu xảy ra. Một bước rồi hai, ba, bốn, năm bước... mười bước... cho tới khi tôi ra khỏi quán cà phê thì vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi cứ đi còn anh thì không giữ. Tôi chợt hiểu ra rằng đôi khi tốt nhất là hãy đóng lại một vài cánh cửa. Không phải vì lòng kiêu hãnh, thiếu khả năng hay sự ngạo mạn, mà đơn giản vì những cánh cửa đó không còn dẫn đến nơi nào cả. Ngay cả khi không có điều gì tan vỡ thì vẫn cần phải ra đi. Hoàng Phong chết tiệt, mảnh giấy chết tiệt, tôi lại tự đẩy mình vào vết thương của bốn năm về trước, lại là những ngày tháng mỗi một không lối thoát.

Tôi về nhà ăn cơm trưa. Mẹ tôi nói.

– Chiều nay mấy giờ bay hả con?

– 2 giờ ạ. Nhưng lát ăn xong con đi.

– Ừ. Học hành cẩn thận con nhé.

– Chuẩn bị tốt nghiệp à. Nếu cảm thấy ở bên đây thoải mái thì mày có thể xin việc rồi nhập cư ở bên đấy cũng được.

Nghe anh trai nói tôi có chút đắn đo nhưng rồi cũng dậm dậm vui vẻ. Ăn xong tôi lên sắp đồ, dù đã có buổi chia tay từ tối hôm qua nhưng tôi vẫn nhấn mấy cái tin chia tay chính thức cho bạn bè. Không biết đến bao giờ tôi mới quay trở lại đây nên cứ nghĩ đến việc chia tay là tôi lại thấy buồn. Có thể tôi

sẽ quay trở lại, sớm thôi hoặc cũng có thể tôi sẽ làm như lời anh tôi, là ở luôn bên đó. Nói thế nào thì nói, đó mới chỉ là dự định, chẳng có điều gì là chắc chắn cả.

Buổi chiều cả nhà lại đưa tôi ra sân bay, lại một lần nữa chia tay nhưng lần này cả anh chị và mẹ tôi cùng có mặt để tiễn tôi đi, còn có cả nhóc Bi liên mồm gọi “Tô Ân, Tô Ân” (cô An, cô An). Mãi cho đến khi nhìn tôi lên máy bay cả nhà mới yên lòng. Tôi tựa đầu vào ghế nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Lần này về tôi đã hy vọng tìm được một thứ gì đó mà tôi đã để quên lại nơi này nhưng kết quả thứ tôi cần tìm tôi lại không lấy lại được. Trái tim của tôi vẫn để lại ở nơi này. Máy bay cất cánh, tôi nhắm mắt tựa đầu vào ghế với một khoảng trống rỗng chơi vơi ở lồng ngực phía bên trái, chợt một giọt nước nóng hổi lăn xuống gò má. Tôi đã hy vọng mình tìm kiếm được nhiều điều hơn chỉ là những sự thất vọng.

...

Khi tôi tỉnh dậy lần thứ ba thì máy bay mới hạ cánh đến London. Tôi mệt mỏi đẩy hành lý sau một chuyến bay dài. Tâm trạng thì mệt mỏi, toàn thân thì đau nhức do ngồi nhiều giờ. Tôi lê từng bước chân rã rời về phía cổng máy bay.

– Tú An.

Chợt một tiếng gọi khiến tôi quay lại. Tôi tròn tròn mắt nhìn người vừa gọi to tên mình. Liệu điều mà tôi đang thấy có phải là sự thật?

Em rời khỏi quán cafe còn tôi thì ngồi đó và chẳng làm gì. Tôi vẫn còn nhớ như in cái cảm giác khi nhìn thấy em khi ở London và khi gặp lại em trước thềm cửa nhà em. Lúc ấy tôi rất bất ngờ nhưng rốt cục vẫn giữ cho mình vẻ lãnh đạm bình thường rồi nhanh chóng rời đi. Chiều hôm đó nếu không phải đón Hoàng Phong đi công tác về có lẽ tôi cũng vẫn sẽ viện một lý do nào đó để không phải đối diện với em.

Hoàng Phong vừa nhìn thấy tôi đã cười tươi rói.

– Sao rồi?

– Cậu bị điên à? Vừa gặp đã sao trắng cái gì?

– Đợt vừa rồi tôi đi công tác, tiện đường rẽ qua London. Cô bé đó công nhận rất được.

– Cậu gặp rồi?

– Gặp ai? Đối tác hay cô gái nhỏ của cậu?

– Cả hai.

– Ờ gặp rồi. Đối tác thì ổn rồi, mọi chuyện đâu ra đó curo mà hơi nhạt nhẽo, không thú vị như lúc gặp Tú An nhà cậu.

– Cậu làm gì?

– Nói những gì cần nói thôi.

– Gì cơ?

– Thôi nào, chẳng phải tự nhiên mà cô bé đó về đây. Tôi chỉ làm được thế để giúp cho cái đồ óc bả đậu nhà cậu thôi. Phần còn lại là do cậu. Đừng làm phí công của tôi.

Phong nói rồi cười, vẻ mặt vô cùng đắc ý. Ngồi được một lúc với Phong tôi nhanh chóng quay về để đón bố mẹ. Tôi suy nghĩ rất nhiều, không hiểu Phong đã nói những gì và không biết em đã nghĩ những gì. Tôi nhìn em với đôi mắt bình thần còn em nhìn tôi bằng khuôn mặt với muôn vàn cảm xúc mà tôi không thể nào nhìn ra được. Sau đó tôi vào nhà chào bác và bố mẹ, An cũng đi thẳng lên phòng, tôi nhìn theo bóng em mà trong lòng cảm thấy lộn xộn. Tôi cảm thấy không ổn chút nào cả, liền đứng dậy xin phép ra xe trước. Tôi mở cửa bước vào xe, bật radio rồi nhìn lên phía cửa sổ phòng ai đó. Mấy tuần trước tôi nhìn thấy em trong quán cafe cười nói với bạn bè mới vậy mà hôm nay đã thấy em xuất hiện tại Hà Nội. Tôi không hiểu rốt cục Phong đã nói gì mà khiến em quay trở về đây vậy? Trong đầu tôi là nụ cười đắc ý của Phong, nó khiến tôi muốn cho cậu ta một đấm. Tôi lặng yên ngồi trong ô tô nghe radio, ánh mắt nhìn về phía đường phố lấp lánh bao sắc màu.

Dần lòng mình thoát khỏi những kí ức của mấy ngày trước tôi quay trở về với hiện tại. Hôm nay đã là ngày cuối em ở lại thành phố đông đúc nhộn nhịp này. Trong lòng tôi cứ nhộn nhạo bất ổn. Cả tuần tôi cứ suy nghĩ mãi, tôi thực sự muốn hỏi Phong ra hỏi xem cậu ra đã nói những gì nhưng đáng tiếc là Phong đã kịp đón chuyến bay tiếp theo trở về Úc. Tú An đã trở về Hà Nội, quả thực tôi đã mong chờ ngày này từ rất lâu. Đã không ít lần tôi tưởng tượng ra khung cảnh tôi gặp lại em, cũng là Hà Nội đấy, cũng là hương hoa sữa nồng nàn, cũng là vị gió lành lạnh khiến tâm hồn người ta trở nên nhẹ nhàng, tôi bước đến trước mặt em, nhẹ nhàng ôm em vào lòng thì vài câu gì đó mà tôi chưa kịp nghĩ. Nhưng rốt cục hiện thực nó không lấp lánh đẹp đẽ được như những gì tôi tưởng tượng. Cả tuần dằn vặt nhưng tôi cũng không đến tìm gặp em, tôi nghĩ mình chẳng có lý do gì để làm như vậy. Có buồn cười không khi mà tôi hẹn gặp em và nói những lời sến súa sồn gai óc như thế? Là tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ làm vậy. Hôm nay gặp em ở quán cafe này cũng là tình cờ. Tôi vừa từ công ty về và đột nhiên muốn ngồi ở đâu đó một lúc, nhầm nhi một tách cafe suy nghĩ sự đời. Ý nghĩ vừa nảy ra tôi nhìn thấy “Come Back & Take Away”. Quán cafe nằm yên lặng bên phố người qua kẻ lại. Táp xe vào lề đường rồi bước vào quán cafe tôi chỉ định ngồi một lát rồi đi ngay nhưng một hình bóng đã khiến tôi chú ý. Em cúi húi tìm một vật gì đó ở kệ tủ, lục qua lục lại một hồi em quay trở về vị trí của mình. Tôi vô thức tiến về phía em ngồi và tiếp theo đó là màn đối đáp kì cục. Tôi không nhìn thẳng em mà nhìn vào hình ảnh phản chiếu của em lên ô cửa kính bên cạnh đó,

tôi không muốn em biết rằng tôi đang nhìn em một cách tỉ mỉ. Nhưng dầu biết hay không thì giờ cũng chỉ còn lại mình tôi ngồi đó. Em bước đi còn tôi thì không nín giữ.

Tôi rời khỏi quán cafe rồi lái xe về nhà. Tôi mệt mỏi lên thẳng phòng, tôi thực sự không muốn nghỉ ngơi gì hết. Tôi muốn ngủ, tôi muốn quên đi bóng hình đó. Cởi bỏ chiếc áo vest rồi treo lên mắc áo tôi thả mình lên chiếc giường êm ái. Tôi nghĩ mình cần ngủ một giấc. Tôi đặt đồng hồ báo thức rồi để trên tủ đầu giường. Lúc quờ tay lên để để lại đồng hồ tay tôi vô tình làm rơi một vật gì đó. Tiếng rơi “cạch” khiến tôi lại phải lồm cồm bò dậy. Đó là một mảnh gỗ, nói chính xác thì đó là mảnh gỗ từ bộ trò chơi rút gỗ mà tôi đã tự ý đem về. Một hình ảnh chợt tua lại trong trí nhớ, Tú An cúi húi tìm kiếm gì đó đặt trên tủ gỗ ở quán cafe hồi sáng. Chỗ đó là một chiếc rô nhựa, bên trong là một đồng những khối gỗ chi chít nét mực xanh đỏ. Em tìm mảnh gỗ này sao? Tôi giật mình nhìn lên phía đồng hồ. 1 giờ kém 10 phút. Tôi bật dậy khỏi giường, túm vội cái áo khoác, không kịp lấy xe tôi gọi một chiếc taxi ra thẳng sân bay. Quảng đường từ nhà em ra tới sân bay mất khoảng 1 tiếng đồng hồ, tôi có kịp đến đó để giữ em lại hay không?

Chiếc xe vẫn lao đi còn tôi thì cứ thúc giục anh tài xế. Ngồi trên xe trong đầu tôi xuất hiện lại đoạn nói chuyện giữa tôi và An hôm nay, tôi đã nói với em rằng Nheo chết rồi, tại sao lúc ấy tôi lại nói ngu thế nhỉ. Chẳng phải lúc ấy lòng kiêu hãnh của tôi bị tổn thương nên tôi cũng vô tâm mà làm em tổn thương theo sao? Em cũng giống Nheo vậy, cứ mãi bỏ đi chẳng còn ở bên tôi nữa. Lúc này tôi mới hiểu sự khác biệt trong lời nói của em lúc ở quán cafe khi nói về một người không còn ở cạnh ta với một người mãi mãi không còn trên thế gian. Với người không còn ở cạnh ta, có lẽ vì một lý do nào đó mà họ không muốn tiếp tục ở cạnh ta nữa nên mới lựa chọn bỏ đi, còn người mãi mãi không còn trên thế gian họ buộc phải rời bỏ mọi thứ dù muốn hay không. Với người không còn ở cạnh ta, ta vẫn còn có cơ hội để gặp lại họ, trò chuyện với họ, níu kéo họ, khiến họ thay đổi quyết định, còn với những người đã không còn thì dù có cố gắng làm gì thì họ vẫn không thể ở lại, dù muốn hay không. Con mèo béo ú đó bỏ tôi đi, có thể tôi không thể làm cách nào để tìm nó trở về nhưng còn em, tôi cảm giác đây là cơ hội cuối cùng để có thể mang em về lại bên tôi.

Vừa vào đến sân bay, tôi chạy khắp nơi nhưng không thấy em ở chỗ nào hết. Mặc kệ người ta thông báo những gì trên cái loa kia tôi chạy thẳng tới quầy bán vé, mua một vé tới London vào chuyến tiếp theo. Tôi lên máy bay và mặc kệ mọi thứ ở nhà. Trong tay tôi là mảnh gỗ với nét bút của em, hình nửa trái tim ở một mặt của chiếc gỗ khiến tôi cảm thấy khó chịu. Lục tìm chiếc bút trong túi áo tôi cẩn thận vẽ nốt nửa hình trái tim còn lại lên mảnh gỗ đó. Màu mực tuy không giống nhau nhưng ít nhất đó cũng là một trái tim đã hoàn chỉnh.

Suốt mười mấy tiếng trên máy bay tôi hoàn toàn thức trắng. Trên loa thông báo đã hạ cánh xuống sân bay Heathrow tôi mừng rỡ vì thoát được khỏi cái cảm giác ngồi tê người trên cái máy bay này. Xuống tới sân bay tôi đánh mất tìm kiếm một hình bóng quen thuộc, lúc này tôi mới nhận ra rằng hoá ra chuyến bay của tôi khởi hành trước chuyến bay của em 10 phút. Tôi thở phào, ánh mắt nhìn về phía cổng ra, thầm nghĩ hình ảnh của mình lúc này thật ngơ ngẩn hết sức, không chịu nói mấy câu sến sẩm để giờ thì lại chấp nhận làm mấy chuyện ngu ngốc này. Chuyện ngu ngốc ở đây là gì ư? Đó là vượt qua 9200km chỉ để giữ một người mà có lẽ chỉ cách mình có mấy bước chân. Tôi suy nghĩ vớ vẩn một hồi, lúc ngẩng lên thì bất gặp một bóng dáng mệt mỏi đang uể oải dẩy hành lý tiến về phía cổng. Tôi gọi to tên em giữa chón đông người.

– Tú An.

Em quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt bàng hoàng đầy ngỡ vực. Tôi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của em rồi bật cười. Em đứng ở đó như trời trồng, tôi tiến về phía em thật chậm rãi. Tôi muốn lưu hết hình ảnh ấy vào trí nhớ của mình.

– Sao... sao.... London....Việt Nam?

Em tròn mắt nhìn tôi rồi nói mấy câu vô nghĩa. Tôi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt em, đặt ngón trỏ lên môi để em ngừng nói. Tôi cúi thấp xuống rồi thì thầm vào tai em.

– Anh nhớ An.

Đó là câu duy nhất tôi có thể nói. Sau đó tôi đứng thẳng người đối diện với em. Em hét ngậy người rồi thở hắt ra, khoe mắt có gì đó lấp lánh, một giọt rồi hai giọt. Nước mắt em lăn trên má, em đưa tay lên gạt đi rồi nhìn tôi, miệng cố nặn ra một nụ cười. Em hỏi.

– Rồi sao?

– Là sao? – Tôi nhăn trán.

– Thà.. à không... Anh sang tận bên này chỉ để nói câu đó? Nhớ? Anh nhớ theo cách hiểu nào?

Cô nhóc của tôi vẫn cứng đầu giả ngu. Tôi mỉm cười, lôi trong túi áo ra một thanh gỗ dẹt với những nét bút mềm mại và hình trái tim hai màu mực. Em nhìn thanh gỗ rồi lại nhìn tôi. Tú An đưa tay ra cầm lấy thanh gỗ đó, em vuốt ve từng nét bút hằn lên mảnh gỗ rồi lật phần có hình trái tim ra xem.

– Là anh vẽ thêm vào đấy.

Em mỉm cười nhưng nước mắt vẫn cứ rơi ra. Tôi đưa tay lên lau đi những giọt nước đó bởi hơn ai hết tôi hiểu được nước mắt mặn như thế nào. Tôi rất ghét nhìn thấy em khóc nhưng lần này em hãy cứ khóc đi, bởi tôi đã ở đây rồi, chẳng còn điều gì khiến em sợ được nữa. Tôi đưa tay ôm lấy em vào lòng. Khoảnh khắc ấy tôi nghe thấy bài hát phát trên radio hôm nọ.

“[...]

Our lives are made

in these small hours

these little wonders,
these twists & turns of fate
time falls away,
but these small hours,
these small hours still remain
All of my regret
will wash away some how
but i can not forget
the way i feel right now
[...]"

Đó là cả một chặng đường dài mà chỉ người trong cuộc mới hiểu được sự hạnh phúc khi đã đến đích. Tôi cúi xuống đặt lên trán em một nụ hôn rồi sau đó hôn lên môi em. Tôi có thể nghe rõ nhịp tim của em và của tôi. Giống như thể tôi vừa tìm lại được thứ gì đó đã bị thất lạc từ rất lâu rồi. Tôi nắm tay em rồi khỏi sân bay. Chuyến đi này tôi đã tìm lại nhịp đập cho trái tim mình. Lời bài hát cứ vang lên, tôi khẽ nhìn người con gái đi cạnh mình rồi mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: MỘT PHẦN TRĂM KÌ TÍCH

Anh nhìn tôi, khoe miệng cong lên tạo thành một nét cười hoàn hảo. Tôi ngậy ra nhìn nụ cười ấy, cố gắng để nói gì đó cho ra hồn nhưng rốt cục lại chẳng thể chọn được từ ngữ nào phù hợp cả. Anh đặt ngón tay lên môi tôi rồi nhẹ nhàng thì thầm.

– Anh nhớ An.

Vẫn là cái vẻ mặt kiêu ngạo đó, vẫn là nụ cười nhếch mép đó, vẫn là đôi mắt nâu tương chừng ảm áp lắm mà sao giây phút ấy tôi chỉ muốn òa lên khóc như một đứa trẻ. Nước mắt trào ra ướt đầm gò má. Tôi cảm thấy hai tai mình nóng lên vì ngượng. Anh vẫn nhìn tôi như chờ đợi một câu trả lời. Tôi chẳng biết phải nói gì cho đúng cả, anh nói anh nhớ tôi vậy tôi có thể hiểu nỗi nhớ của anh theo cách như thế nào đây? Tôi giả đồ hỏi lại anh một câu hỏi ngớ ngẩn. Mặc dù câu hỏi vừa rơi khỏi miệng tâm trí tôi đã chẳng thêm quan tâm câu trả lời của anh là gì, tôi cứ nghĩ mãi về câu nói ấy.

“Anh nhớ An”, câu nói ấy khiến cho bao nhiêu tổn thương bao nhiêu mệt nhọc trong tôi đồng loạt tan biến. Tôi thực sự rất hạnh phúc, hạnh phúc tới mức nước mắt cứ trào ra mãi không thôi. Bạn hãy tưởng tượng con người mà bạn thầm thương bấy lâu nay giờ đứng trước mắt bạn, cử chỉ của anh ấy nhẹ nhàng ảm áp tới mức đến nụ cười trên gương mặt ấy ngỡ là của một vị nam thần nào đó. Thay cho câu trả lời anh rút từ túi áo một thanh gỗ dẹt sáng màu, trên mảnh gỗ đó là tên tôi và tên anh. Đây chính là thứ tôi tìm ở quán cafe. Tôi lật qua lật lại thanh gỗ, ngón tay mân mê nét bút hằn lên miếng gỗ, ở một mặt còn có một hình trái tim nhưng có điều màu của hai nửa đó khác nhau. Anh nói là do anh vẽ thêm vào. Vậy là quá đủ cho câu hỏi của tôi rồi.

Anh choàng tay ôm lấy tôi, mùi nước hoa không còn đậm hương như trước nữa thay vào đó lại là một mùi hương ảm áp dịu nhẹ đặc trưng. Tôi đã kiếm tìm mùi hương này suốt bao lâu nhưng chẳng bao giờ tìm được nó. Ngay lúc này đây tôi cảm nhận được hơi thở của anh ảm áp hơn bao giờ hết. Tôi mạnh dạn choàng tay ôm anh, ôm thật chặt như thể chỉ cần buông tay một chút thôi là anh sẽ lại đi vậy. Anh Quân nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, tôi có thể cảm nhận mấy sợi tóc mái của mình đang lay động bởi hơi thở của anh.

Tiếp đó anh cúi xuống thấp hơn và đặt lên môi tôi một nụ hôn. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng như một cơn gió nhẹ nhưng đủ để khiến tôi thức tỉnh. Con tim đã ngủ quên bao lâu nay choàng tỉnh giấc, bao nhiêu đau thương bao nhiêu mệt mỏi mà nó phải chịu đựng như chỉ là một cơn ác mộng và nụ hôn ngọt ngào đó xoa dịu mọi vết thương lòng của tôi. Tôi đáp trả nụ hôn đó mặc kệ xung quanh có biết bao nhiêu người. Anh Quân đan chặt bàn tay anh vào bàn tay nhỏ bé của tôi, chúng tôi cùng nhau rời khỏi sân bay Heathrow, bắt một chiếc taxi rồi cùng nhau về nhà. Ngồi trên taxi tôi thì liên tục tìm tìm cười một mình còn anh thì tựa đầu vào vai tôi ngủ.

– Đừng có cười nữa, người ta sẽ nghĩ em bị điên đấy.

Anh Quân vẫn nhắm mắt trên chộc. Tôi húych bên vai anh đang tựa đầu để trả thù.

– Anh ngủ cơ mà quan tâm em cười hay không làm gì. Mà cũng chẳng ai điên mà thức được hết cả chuyến bay như thế cả.

Nói xong tôi lại khẽ cắn môi, tôi thực sự vẫn hơi ngượng khi xưng hô kiểu này. Đã ngượng vì thói cách gọi tự nhiên tôi lại nhớ đến nụ hôn ban nãy mặt lại càng đỏ.

– Ừ thì ngủ.

Anh nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi siết tay tôi chặt hơn. Từ lúc ở sân bay bàn tay ấy chưa bao giờ rời khỏi bàn tay tôi. Ngồi thêm một lúc tôi nhận thấy hơi thở anh đều đều, Anh Quân đã ngủ, có vẻ anh rất mệt sau chuyến bay vừa rồi. Tôi nhìn ra phía ngoài cửa, mọi thứ trôi tuột lại phía sau rồi biến mất, tôi ước giá như đường về nhà dài hơn một chút để tôi có thể nhìn anh thật kĩ như lúc này. Về đến nhà, khi xe taxi đỗ xích trước cửa tôi mới nói nhỏ nửa muốn nửa không muốn gọi anh thức dậy.

– Anh Quân.

– Hử? – Anh trả lời ngay sau đó khiến tôi có chút bất ngờ. Sau đó anh ngồi thẳng dậy và trả tiền taxi. Tôi để ý bác lái xe cười với chúng tôi một cách đầy ẩn ý như kiểu “à tôi biết hai cô cậu này yêu nhau rồi nhé”, dù biết là bác ấy không hiểu những gì chúng tôi nói với nhau nhưng tôi vẫn thấy ngượng.

– Em tưởng anh ngủ? – Tôi lúi húi mở cửa, giọng nói có vẻ hờn trách.

– Anh mà thức thì đâu có cơ hội được người ta ngắm lâu đến thế.

Anh cười to rồi nhìn tôi với vẻ khiêu khích. Tôi đáp lại cái bộ mặt nham nhở đó bằng một cái lườm nhưng lúc quay đi thì miệng lại cười tủm tỉm. Vào đến nhà tôi chỉ anh vào phòng khách ngồi đợi còn mình đi pha nước. Anh không nói gì chỉ lượn vài vòng trong phòng khách rồi sau đó theo chân tôi vào bếp.

– Nhà em ở đây à?

– Nhà bạn em đấy. Em ở chung với nó.

– Ở hai người à?

– Không, ba người.

Tôi đặt ấm lên bếp đun nước còn anh thì gật gù một lúc xong lại hỏi.

– Để anh nhớ xem nào. Lucia và Hân nữa đúng không?

– Sao anh biết? – Tôi tròn mắt, mọi hành động cũng ngưng lại.

– Tại anh giỏi.

– Giỏi?

– Thôi được rồi em làm gì làm nột đi rồi lát anh kể em nghe.

– Kể luôn đi, lát mới kể thì thế nào anh chẳng “bùng”.

Dùng dằng một hồi anh mới chịu kể cho tôi nghe. Anh ngồi trên ghế sofa ở phòng khách còn tôi thì chăm chú nhìn anh như thể đứa nhóc chờ được nghe truyện cổ tích.

– Lần đầu tiên anh thấy em là khi ở quán cafe dành cho du học sinh. Chắc em không biết ngày trước anh cũng đến chơi đàn ở đó

– Thật á? Lúc đấy em đang làm gì nhì. – Tôi chống tay nhìn lên trần nhà cố nhớ lại.

– Làm sao anh biết được, lúc đấy có khi em đang học tính bằng que tăm cũng nên.

– Ngày đấy có que tính bằng nhựa rồi. Hồi bé bố mẹ em cho rằng tăm là một vật dụng nên để xa khỏi tầm tay trẻ em.

– Thật á? Sao lại thế?

– Vì cứ có tăm trong tay là em lại cầm đi chọc lão anh trai chơi.

– Em ác thế.

– Trẻ con, không biết, không có tội – Tôi cười lớn. – Thế anh cũng chính là người mà hỏi về bọn em đúng không? Hay ngồi một góc khuất nữa chứ.

– Ừ đúng rồi. Sao em biết?

Tôi lục tìm trong túi xách một mảnh giấy vàng nhau nhúm rồi đưa anh. Anh cầm lấy mảnh giấy trầm ngâm một hồi.

– Anh đã giữ nó suốt 4 năm. Tại sao em lại vo nát nó? Lại còn ném vào góc nhà nữa. Nếu không phải là anh tìm sách thì chắc là mẹ anh cũng cho nó vào thùng rác lâu rồi.

– Vì em nghĩ nó chẳng đi đến đâu cả. Nhỡ viết ra rồi nhưng lại không muốn xé bỏ cũng không thể mang theo.

– Từ giờ anh sẽ giữ nó.

Anh nắm lấy mảnh giấy rồi nhét túi áo trong của chiếc áo khoác. Tôi hỏi tiếp.

– Thế tại sao hôm đó anh lại bỏ đi? Chẳng ai bỏ đi lúc em chơi đàn cả.

– Em thử là anh lúc đấy xem em có ở lại không. Gì mà vỗ tay rồi còn thơm má nữa chứ.

– Ra là ghen cơ đấy. – Tôi cố nhớ lại hoàn cảnh ngày hôm đó. Hôm ấy Duy Khang đã thơm lên má tôi ngay lúc đó, cũng may quán cafe lúc ấy vẫn còn vắng nên không ai để ý nếu không tôi ngượng chết mất.

– Thế mà là ghen à. Anh mà phải ghen á? – Anh chống chế. – Với lại em cũng để yên còn gì.

– Đấy chỉ là một cái thơm má. Em mà để yên thì còn lâu mới như thế nhé. – Tôi thôi không cợt nhả với anh nữa. – Mẹ em cũng thơm má em, thẳng nhóc Bì cũng thơm má em. Một cái thơm má quá là bình thường.

– Em so sánh kì cục.

– Ít ra em không hôn Bảo Khánh ở trong phòng riêng. – Tôi hờn dỗi. – Đó không chỉ đơn giản là một cái thơm má.

Anh lặng đi một lúc. Tôi quay về phía ngược lại, mím thật chặt môi. Cảm giác trong tôi lúc đó như thể mọi thứ đều tan vỡ.

– Em nhìn thấy à?

– Em còn thấy cả xấp giấy tờ gì đó liên quan đến đồ cưới nữa. – Giọng tôi trầm xuống.

– Thế nên em mới lập tức nhận học bổng?

Tôi gật gật đầu. Quá khứ dù đã qua nhưng khi nhắc lại tôi vẫn thấy có chút gì đó buồn bã không thể nói thành lời. Anh ngồi gần lại chỗ tôi rồi nhẹ nhàng giải thích.

– Là Bảo Khánh chủ động, anh cũng bị bất ngờ nhưng sau hôm đó Bảo Khánh không còn tìm đến anh nữa. Ngày hôm đó bọn anh dứt khoát rồi. Còn tập tài liệu mà em thấy đó là khi Hoàng Phong mời anh về Esternir làm việc. Giấy tờ đó là các thông tin số liệu của công ty. Em cũng gặp Phong rồi mà đúng không? Mà cậu ta nói gì với em vậy?

– Không có gì nhiều. – Tôi nhún vai rồi lảng sang chỗ khác. – Đề em đi lấy thêm nước nhé.

Nói rồi tôi đứng dậy định rời vào trong bếp, anh đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay tôi, bước chân tôi cũng bị giữ lại bởi cái nắm tay đó. Anh nhẹ nhàng nhìn tôi hỏi.

– Em giận à?

– Em không giận. – Tôi quay người lại nhìn anh. – Em chỉ thấy hơi buồn khi nhớ lại.

Anh đứng dậy vòng tay ôm tôi.

– Vậy thôi đừng nhớ nữa.

Tôi định mở miệng nói gì đó thì một tiếng hắng giọng vang lên khiến tôi ngượng chín mặt.

– Ẹ hèm.

Lucia đứng ở cửa tùm tùm nhìn chúng tôi. Cô ấy mím môi cố để không trưng ra nụ cười toe toét để trêu tôi. Tôi vội vàng thoát khỏi vòng tay của Anh Quân, bối rối nhìn Lucia.

– Cậu mới về đó hả, Hân... Hân chưa về hả?

– Ừ, mới về đó. Còn Hân thì chưa, xem ra Hân đã bỏ lỡ mất màn hay rồi hơ hơ.

Lucia cười rồi nháy mắt nhìn tôi sau đó xách đồ lên phòng. Tôi quay lại nhìn Anh Quân, anh chỉ cười rồi nhìn tôi. Bị mấy người cười rồi nhìn mình chòng chọc tôi ngượng dậm ra câu gât.

– Anh cười cái gì chứ.

– Tiếc nhì.

– Tiếc cái gì mà tiếc.

– Anh còn đang định hôn em cơ.

Tôi không nói gì chỉ cau mày nhìn anh một cách kì cục. Anh cười to rồi đưa tay vò tung mái đầu tôi.

– Anh sắp phải đi rồi.

– Đi đâu cơ?

Tôi lo lắng nhìn anh. Một thứ cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy suy nghĩ của tôi. Tôi sợ rằng chỉ cần anh ra đi là mọi thứ sẽ biến mất như một con mơ. Nếu như đây là một giấc mơ thì tôi nguyện không bao giờ tỉnh giấc. Anh áp tay lên má tôi, đôi mắt nâu chăm chú nhìn khuôn mặt đang lo sợ của tôi. Đôi môi ấy nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Anh đột nhiên buông một tiếng thở dài thườn thượt.

– Lát Phong sẽ qua đây. Bọn anh có việc cần giải quyết.

– Hai người hẹn nhau từ trước à?

– Không, lúc đến London anh mới nhận được tin nhắn của Phong.

– À... Vậy thôi anh chuẩn bị đi đi. – Tôi gỡ đôi bàn tay của anh, cố nặn ra một nụ cười.

– Em không giận chứ?

– Anh hâm à, giận cái gì chứ, công việc mà.

Điện thoại Anh Quân vang lên bất chợt, anh nghe máy, gật gù vài ba câu gì đó rồi ậm ừ. Thấy anh nghe điện thoại tôi có ý ra chỗ khác, tranh thủ mang đồ lên phòng. Lúc sau quay lại thì thấy anh đang đứng dưới chân cầu thang, chiếc áo vest vắt trên tay, anh ngước lên nhìn tôi rồi mỉm cười một cái nhẹ tựa gió mùa thu. Tôi ngỡ ngàng nhìn anh. Hoàng Phong đến rồi sao?

– An. – Anh gọi tên tôi. Đây có lẽ là lần đầu tiên anh gọi cái tên đó một cách tử tế như vậy.

– Anh đi à?

– Ừ. Phong đến rồi. Cậu ấy đang chờ ngoài kia.

– Vâng.

– Anh sẽ gọi cho em.

– Phí gọi quốc tế đắt lắm đấy với lại anh làm gì có số.

– Facebook, email, skype, vân vân. Thời buổi hiện đại chứ có phải thời kì đồ đá đâu.

Tôi bật cười trước câu nói của anh. Khuôn mặt anh giãn ra bởi một nụ cười.

– Vậy anh đi nhé.

Tôi mím chặt môi nhìn bàn tay anh cầm nắm nắm cửa chuẩn bị mở. Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa, bỗng nhiên tôi nghe thấy giọng nói của mình gọi tên anh. Anh buông tay khỏi nắm nắm cửa, quay lại nhìn tôi.

– Oì?

– Hôm nay... – Tôi lắp ba lắp bắp. – Lúc ở sân bay, lúc anh nói câu “anh nhớ An”, câu nói ấy thực sự tác động mạnh đến em.

– Vậy à, xem ra anh thành công rồi. – Anh Quân cười, chăm chú nhìn tôi. – Nói ra câu đó quả thật không dễ đối với anh.

– Nếu lúc đó anh chỉ đứng trước mặt em mà nói “anh nhớ em” thì có lẽ cảm giác sẽ không được như thế.

– Anh gặp may rồi.

Anh lại cười còn tôi thì im lặng, tôi chẳng biết phải nói thêm cái gì để giữ anh lâu thêm chút nữa.

– Thôi anh đi đây.

Lại là cái hành động cũ, anh vận nắm đầm cửa nhưng chưa kịp mở thì tôi đã lại lên tiếng.

– Anh.

– Gì vậy?

– Em... – Gọi anh xong tôi lại chẳng biết nói thêm cái gì. Bao nhiêu câu từ trong thời gian qua dường như tan biến hết trong lúc này. Tôi có bao điều muốn nói bao nhiêu câu muốn hỏi nhưng trog đầu thì trống rỗng chẳng thể nhớ gì.

– Đừng câu giờ nữa. Anh biết em muốn làm gì rồi.

Anh nói rồi xoay người lại ôm lấy tôi. Mấy sợi râu lún nhún của anh cọ cọ bên mang tai tạo cái cảm giác vừa buồn buồn mà lại vừa ran rát. Tôi chợt nhớ lại ngày bé tôi thường cọ cọ tay vào cằm bố để nghịch, cảm giác cũng ngưa ngứa như thế này.

– Ngoan, anh sẽ quay lại sớm thôi.

– Anh hứa đấy nhé. – Tôi lừ lừ nhìn anh.

– Biết rồi.

Tôi nghe rằng nhìn Anh Quân rồi tự mình mở cửa cho anh. Có lẽ tôi phải tự mình làm việc này nếu không tôi sẽ lại can anh như lúc nãy. Anh bước ra phía ngoài, một người trên chiếc ô tô màu đen đỗ ở cổng mở vừa bước xuống. Một người đàn ông bước xuống, mái tóc bay phất phơ trong gió, Hoàng Phong nhìn chúng tôi, khóe miệng nhếch lên. Anh Quân quay lại, đôi mắt nâu nhìn tôi ánh lên một tia cười âm ỉ khiến tôi phải cười theo.

– Anh đi nhé.

Anh Quân nói chậm rãi. Tôi thực sự rất muốn giữ anh lại bởi tôi sợ đây chỉ là một giấc mơ, rằng đây là một giấc chiêm bao mà khi anh bước đi tôi sẽ phải tỉnh giấc, sẽ phải đối mặt với sự thật rằng tôi đang mơ. Anh quay lưng bước đi, tôi nhón vội mũi chân chạy tới giữ anh lại. Tôi nhìn anh thật lâu rồi lấy hết dũng khí còn sót lại kiễng lên thom nhẹ vào má anh sau đó cười khi khi.

– Anh đi cẩn thận nhé.

Anh hôn nhẹ lên môi tôi, một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước. Anh xoa xoa đầu tôi rồi nói.

– Bé con, đợi anh.

Cả tâm hồn lẫn khối óc tôi dường như tan chảy vì câu nói ấy. Tôi đưa tay lên giữ chặt lấy con tim đang loạn nhịp ở phía lồng ngực trái, đôi môi mím thật chặt như cố gắng lưu giữ lại chút gì đó dư vị của cái hôn vừa rồi. Hoàng Phong đứng ngoài xe nhìn chúng tôi với ánh mắt ghen tị.

– Đây hai người làm ơn thôi đi. Tôi đang nhìn đấy.

– Kệ cậu chứ, cơ mà “bỏ mắt” lắm đấy. – Anh Quân cười lớn.

Tôi bật cười trước màn đối đáp của hai người họ. Hoàng Phong gật đầu chào tôi nhưng vẫn tiếp tục “ăn miếng trả miếng” với Anh Quân.

– Bỏ cái con khi. Mau lên tôi đợi cậu cổ sắp dài thêm 5 phân nữa rồi.

– Liên quan tới tôi sao?

– Tôi sẽ kéo cái cổ của cậu cho dài bằng cổ tôi.

– Tôi sẽ coi đó là cậu đang tị với tôi.

– Cậu tự nhiên mà được thế đấy. Không có tôi thì mùa mít mà cậu được như thế nhé.

– Uầy thế cơ đấy.

–

Anh Quân và Hoàng Phong tiếp tục cãi nhau cho đến khi hai người lên đến trên xe thì cuộc cãi vã của hai người họ vẫn chưa kết thúc. Tuy tôi không nắm rõ được họ sẽ nói tiếp những gì nhưng hình như nó chẳng còn quan trọng đối với tôi nữa. Tôi nhìn theo bóng xe tới khi xe đi khuất, trong lòng là một niềm hạnh phúc, như thể hàng nghìn bông hoa ngoài kia vừa nở rộ. Tôi cứ hồ hởi với niềm vui nhỏ bé của mình mà chẳng biết rằng ai kia đã đi được nửa quãng đường rồi mà miệng vẫn không ngừng mỉm cười.

Sau ngày hôm đó tôi bị Lucia và Hân lôi ra tra khảo một lượt. Ba đứa chúng tôi ngồi ở phòng khách, tôi ngồi ở ghế sofa như một tên tội phạm còn Lucia và Hân đưa ngồi kẻ đứng, hai người họ đưa mắt nhìn tôi từ đầu tới chân và đánh giá rồi sau đó lại tiếp tục nhìn tôi một lượt từ chân tới đầu. Tôi nín thở theo từng ánh nhìn của Lucia và Hân. Và rốt cục thì hân cũng chịu kết thúc màn tra tấn kiểu hăm dọa bằng một câu hỏi.

– Thôi được rồi. Không so đo với cậu nữa nhưng cậu thích anh ta hả?

– Ủ. – Tôi cố gắng để cho khoé miệng không cười.

– Thật lòng?

– Ủ thật.

– Thế còn Khang? – Câu hỏi này của Hân vừa rơi khỏi miệng khuôn mặt Lucia hơi chững lại.

– Tôi đã nói là không có gì với Khang mà.

– Ủ. Vậy ăn mừng thôi, tôi sẽ bắt cậu khao một bữa vì có anh đẹp trai mà giá.

Hân nói cười ha hả rồi lên phòng. Lúc này trong phòng khách chỉ còn tôi và Lucia. Tôi nhìn Lucia, cô ấy biết tôi định nói đến vấn đề gì liền mỉm cười.

– Không sao.

– Kệ Hân đi.

Tôi muốn an ủi Lucia nhưng lại chẳng biết phải làm cách nào. Miệng thì đã mở nhưng những câu từ để an ủi thì lại đầu mất. Cảm giác như nói bất kì điều gì vào lúc này đều là những lời vô nghĩa.

– Không sao mà. Mà An thích người đó bao lâu rồi?

– Chắc cũng phải được hơn 6 năm rồi.

– Thật á? Sao chẳng bao giờ nghe An kể? – Lucia sững sốt khi nghe tới quãng thời gian 6 năm.

– Ủ tại có một số chuyện.

– An sang đây vì chuyện đó đúng không? Thế giờ hai người định thế nào?

– Chẳng biết nữa. Anh ấy nói đợi, kệ thôi.

Tôi cười cười vài câu rồi đánh trống lảng nhảy sang chuyện khác. Tôi khá là ngại khi nói về mấy chuyện như thế này. Cho đến thời điểm hiện tại tôi vẫn chưa dám tin là những chuyện vừa xảy ra là có thật. Tôi không ăn tối, lên phòng ngủ một giấc cho đến sáng hôm sau. Mọi chuyện lại quay trở về với quỹ đạo vốn có, Lucia tập thể dục từ lúc sớm, Hân vẫn biến phòng tắm thành nơi để luyện thanh vào mỗi sáng, tôi mất nhăm nhăm mồ lết thân khỏi giường đi làm bữa sáng cho cả ba đứa. Khi Hân ăn xong cũng là lúc Lucia chạy bộ về còn tôi thì đã chuẩn bị tới trường. Tôi vừa ra khỏi cửa, Lucia vừa vào trong nhà thì Duy Khang xuất hiện. Ngay lập tức anh nhìn thấy tôi, ánh nhìn đầy lạ lẫm khiến tôi trở nên lúng túng.

– A, chào anh.

Khang mỉm cười nhìn tôi rồi gật nhẹ một cái. Từ nơi tôi ở đến trường đại học mất 10 phút đi bộ, trong 10 phút đó Khang vẫn đi bên cạnh tôi. Suốt quãng đường chúng tôi đi cạnh nhau chẳng ai nói với ai câu nào, mãi cho đến khi tôi quay người lại chuẩn bị chào tạm biệt Khang để vào trường thì anh mới lên tiếng.

– Tuần vừa rồi em về Việt Nam hả?

– Vâng. Có chuyện gì không anh?

– À không, anh hỏi thăm thế thôi. Thôi em vào đi, hẹn chiều gặp.

– Chiều gặp.

Tôi có chút băn khoăn về hành động của Duy Khang nhưng rồi cũng nhanh chóng quên đi bởi những bước chân dài về phía sân trường. Thật may mắn tôi vừa vào lớp thì tiếng chuông báo vào giờ học cũng reo lên. Giảng viên bước vào và bắt đầu bài dạy của mình. Tôi ngồi chống cằm nhìn lên phía bảng, thoắt nghĩ về những ngày xưa khi tôi còn học cấp ba, khi mà ánh mắt tôi tập trung tuyệt đối nhìn về phía giáo viên của mình. Hình ảnh Anh Quân xuất hiện trong đầu tôi như một vật nặng vàng của mùa thu, tuy mong manh nhưng lại khiến cho người ta mê mẩn. Tôi lắc lắc đầu để kéo mình thoát khỏi suy nghĩ lung tung, tôi nộp luận văn của mình cho giáo viên rồi rời khỏi phòng học. Tối chiều tôi lại bận bịu với công việc thực tập ở công ty nội thất. Công việc của tôi là làm trợ lý học việc trong các dự án của công ty. Lần này tôi được xếp vào một dự án mới, đó là trang trí nội thất cho một công ty áo cưới có tiếng, nếu lần hợp tác này thành công thì công ty sẽ có chỗ đứng vững chắc hơn, thêm nữa là cái bằng tốt nghiệp của tôi nó cũng dễ với hơn. Hợp đồng lần này quan trọng tới mức sự thành công của nó chiếm tới 60% vào việc người ta sẽ đánh giá thế nào vào cái phiếu điều kiện tốt nghiệp của tôi và tôi sẽ có cơ hội được tuyển thẳng làm nhân viên chính thức. Chỉ cần nghe tới đoạn dự án lần này mang tính quyết định số phận của mình tôi đã thấy áp lực rồi. Tôi nhận tập tài liệu rồi rời khỏi công ty. Con mưa đang kéo tới khiến tôi chẳng nghĩ được điều gì khác ngoài việc mau mau chóng chóng về nhà. Tôi vừa về tới nhà thì trời đổ mưa tầm tã, trong trí nhớ của tôi London chưa bao giờ mưa to đến vậy. Lucia ôm cây violon đứng giữa căn phòng khách mà kéo những bản nhạc buồn bã tạo một cảm giác thê lương tột cùng.

– Mưa to quá. – Tôi khoác chiếc áo len mỏng rồi vén rèm nhìn ra phía ngoài trời.

– Hân về chưa? – Lucia buông cây vĩ cầm, đôi mắt xanh lo lắng nhìn ra phía ngoài cửa.

– Chưa thấy đâu cả.

Tôi lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn dán vào những hạt nước li ti đang lặn xuống. Mưa vẫn tấp vào ô cửa kính, những giọt nước vẫn nối đuôi nhau trườn xuống bề cửa tạo thành một vũng nước đọng. Lucia vẫn kéo nốt bản nhạc vẫn đang dang dở còn tôi thì nhìn mưa rồi bần thần không biết bầu trời phía anh có đang mưa hay không. Khi tiếng đàn của Lucia vừa ngưng thì cũng là lúc Hân mở cửa bước vào với cây ô ướt nhep. Mặc dù có che ô nhưng phần đuôi tóc của cô ấy vẫn không tránh khỏi bị mưa làm ướt.

– Ôi trời đất quý thần ơi mưa to quá đi mất. Đang mùa thu mà cũng mưa được thế này sao ôi chúa ơi.

Hân kêu lên, vút ô vào xó nhà rồi luồn ngón tay gỡ gỡ mái tóc rối. Cô ấy nhìn thấy tôi rồi như nhớ ra điều gì liền tiếp tục nói.

– Ô kìa An vẫn ở nhà à?

– Không ở nhà thì đi đâu?

– Vừa rồi tôi đi về gặp Khang, Khang nói có hẹn với An mà. Mà đúng là điên, trời mưa to như thế.

Tôi ngó người. Chỉ tại cơn mưa trái mùa mà tôi quên bồng lời hẹn với Duy Khang. Tôi lập tức với lấy cái ô vừa bị Hân ném vào xó rồi ra khỏi cửa. Ngoài trời mưa như tát nước, từng hạt mưa to tưng tưng tấp vào người khiến tôi đau rất. Mưa thế này thì có ô cũng như không. Tôi nheo nheo mắt nhìn bên xe bus bên đường có một chàng trai mặc chiếc áo màu ghi có mũ đang đứng ở đó. Tôi vội vàng chạy sang, rù rù ô rồi vuốt lại mái tóc.

– Anh bị điên à? Trời mưa thế này mà còn đứng đây.

– Em hẹn rồi mà.

Tôi thở hắt ra một cách bất lực, câu nói ấy tôi chỉ nói theo phép lịch sự, là nói cho có, đến chính tôi còn chẳng nhớ gì về lời hứa đó. Hôm nay nếu không phải Hân nói thì chắc tôi cũng chẳng biết rằng có một người không vì trời mưa vẫn đứng đợi mình. Tôi chẹp miệng nhìn anh rồi nói.

– Thôi được rồi, em xin lỗi. Chúng ta về được chưa? Em không nghĩ là trời sẽ ngớt mưa đâu.

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi đang mau mải chuẩn bị mở ô. Tôi giờ chiếc ô lên rồi nhìn anh.

– Về thôi. Lần sau trời có mưa thì anh cứ về trước không cần đợi em.

– Tú An. – Khang gọi khiến bước chân tôi dừng lại. – Em có biết vì sao anh lại đứng đây đợi em không?

Tôi ngó người trước bộ dạng đó của Khang. Đáp lại khuôn mặt thẳng thốt của tôi Khang nói tiếp.

– Mấy ngày em không có ở đây anh mới nhận ra một điều, hóa ra là anh thích em An ạ. Hơn một năm sang đây anh luôn cố gắng vui dập tình cảm vừa nhen nhóm trong lòng nhưng rồi lại gặp em ở đây. Suốt mấy năm qua anh luôn giúp đỡ luôn xuất hiện khi em cần, anh nghĩ anh làm thế chẳng qua là vì đồng cảm nhưng không phải. Hóa ra anh vẫn thích em.

Tôi dờ dẫm nhìn Khang. Rốt cục thì điều tôi không muốn nghe nhất anh đã nói ra. Tôi muốn thoát khỏi tình cảnh hiện tại, tôi thực sự bối rối. Lời nói của Khang hòa cùng với tiếng gió giật bên tai như xoáy sâu vào tim khiến tôi cảm thấy mình chẳng khác nào một kẻ tội đồ.

– Mình về đi mưa to quá rồi.

– Tại sao em cứ lảng tránh thế nhỉ? Một lần chỉ một lần thôi em đối diện với tôi có được không?

– Em không muốn làm anh tổn thương. Đừng làm khó em Duy Khang. Từ ngày ấy từ khi em là con bé lớp 10 chẳng biết gì anh cũng nói vậy khiến em khó xử. Người ta cứ có nhiều người thích mình thì hạnh phúc còn em thì cứ có người thích em thì đó lại là một gánh nặng. Ngay cả trái tim của bản thân em gánh còn không nổi anh nói em phải làm sao để mang vác thêm cả tình cảm mà người ta đặt lên vai em đây? Anh là một chàng trai tốt. Âm tượng đầu tiên của em về anh là một người con trai hay cười, luôn vui vẻ. Nhưng em thấy sau khi anh quen em thì những điều tốt đẹp nhất của anh lại bị em phá hoại. Duy Khang ngày ấy luôn vui vẻ bên cây guitar biến mất chỉ còn Duy Khang của những ngày mưa ứ đọng. Em là cái gì mà khiến anh phải từ bỏ nhiều thứ đến vậy?

– Anh không nghĩ anh lại là gánh nặng cho em.

– Em xin lỗi. Thực sự rất xin lỗi anh.

– Đây là lần thứ 2 anh bị từ chối đấy.

– Em...

– Đừng nói gì cả. Vẫn là anh chỉ nghĩ cho cảm xúc của bản thân mình.

– Em tin anh sẽ tìm được người phù hợp.

Trời vẫn mưa, Khang quay đi trong màn mưa ấy với một nụ cười buồn trên môi. Giá như anh đừng gặp tôi, một con người nhút nhát với mọi thứ tình cảm, một đứa ích kỉ với tình cảm của bản thân mà đã làm đau anh đến hai lần. Nếu anh không gặp tôi có lẽ anh sẽ vẫn là Duy Khang hay cười, sẽ vẫn là con người hết mình vì đam mê, với cây đàn trong tay anh luôn đem lại ý nghĩa cho cuộc sống này. Nếu không gặp Anh Quân tôi nghĩ mình sẽ chấp nhận Duy Khang nhưng đáng tiếc đây lại là sự sắp đặt của số phận và chúng ta chẳng thể làm gì khác. Anh hãy đi đi Duy Khang à, em chắc chắn rằng trên thế giới này còn có một người xứng đáng với anh hơn là em, có một người xứng đáng để anh làm tất cả vì họ. Hãy là anh, là một Duy Khang luôn vui vẻ yêu đời, luôn sống vì đam mê của bản thân, là một Duy Khang của ngày anh chưa gặp em. Lần này cũng là Duy Khang quay lưng bước đi nhưng cảm giác không giống như ngày đó khi anh bỏ tôi lại trước cửa phòng truyền thông, lần này tôi lại thấy nhẹ lòng.

Mưa kéo dài suốt cả tuần hôm đó, mọi thứ trở nên mờ ảo sau một màu trắng xóa của mưa. Tôi đã mở facebook trở lại, công việc mỗi tối của tôi sau khi ăn xong là làm bài tập, ngó qua đồng công việc và ngồi đợi nick facebook của ai đó sáng đèn. Anh đã đổi tên facebook của mình thành một cái tên dễ nhớ và dễ đọc hơn: ‘Anh Quân’ thế nhưng số lần nói chuyện với nhau lại không quá một lần, còn lại hầu hết anh chẳng bao giờ online thế nên từ dạo anh tôi chuyển sang tám chuyện với cái Linh Trang, Dương Thùy. Dù lệch múi giờ nhưng chúng tôi vẫn cố gắng nói chuyện với nhau mặc dù đó chỉ là những câu chuyện rất nhảm nhí và thiếu muối nhưng tôi lại thoải mái với điều đó. Tôi kể với Trang về chuyện giữa tôi và Anh Quân qua một lần trên skype, nghe xong nó dần mất nhìn vào webcam liên tục hỏi đi hỏi lại rồi cười ầm lên. Vậy đấy, độ điên của chúng tôi là xuyên cả lục địa.

Một tháng kể từ ngày tôi từ Việt Nam trở lại Anh quốc, việc giữa tôi và anh như thể chưa xảy ra, tôi cũng không còn giữ cho mình cái thói quen ngồi lì trước màn hình máy tính để chờ đợi một ai đó dù biết họ sẽ chẳng online. Tôi nhủ với lòng mình quên đi anh và bắt đầu suy nghĩ cho dự án mới ở công ty, tôi muốn hoàn thành thật tốt để cái phiếu đánh giá tốt nghiệp không quá thảm hại. Tôi lại trở về với cuộc sống trước đây như chưa từng quay trở về Việt Nam, như chưa từng có chuyện xảy ra ở sân bay. Sáng hôm ấy tôi giật mình dậy từ rất sớm mặc dù mắt thì vẫn trĩu nặng nhưng lại không tài nào ngủ lại được. Tôi lẹp xẹp xô chân vào đôi dép đi trong nhà và bắt đầu buổi sáng của mình sớm hơn mọi ngày. Đánh răng rửa mặt, trải lại chăn gối, buộc lại đầu tóc, đun một ấm nước, nấu một bữa sáng... mọi việc được làm xong trong đúng một tiếng đồng hồ. Lucia bắt đầu kỉ nghỉ đông sớm, hẳn đi Canada theo khóa huấn luyện của trường cô ấy thế là có một mình tôi ở nhà, chẳng thể rủ ai cùng làm gì đó cho bớt chán. Sáng nay cũng không có tiết học nào trên lớp tôi quyết định dùng buổi sáng nhàn hạ hiếm hoi này để làm cho mình một bát kem thật to mà không lo bị Lucia hay là Hân ăn mất trước khi nó đông thành kem. Buổi chiều tôi ôm tập vẽ thiết kế ra một quán cafe nào đó do không chịu nổi việc nhốt mình ở nhà cả ngày. Tôi ngồi lật lại tập vẽ, một bức tranh hiện ra với một khu vườn um tùm cây lá, có một người với bóng lưng thật cao đứng giữa khu vườn đó. Là bức tranh tôi vẽ khi một năm cấp ba nào đó. Con người đứng giữa bức tranh kia có một tấm lưng lớn, một vẻ lạnh lẽo khó gần và một đôi mắt nâu ấm áp. Tôi thực sự nhớ anh rất nhiều mặc dù cho tôi thường vờ như không nhớ. Những gì anh nói so với những gì xảy ra ở hiện tại lại khiến tôi không chắc vào những gì mình nghe thấy và tôi muốn bẻ chân anh giống như cái việc mà nhóc Bi cháu tôi đã làm với đồ chơi của nó. Tôi thờ dài, bầu trời London chuyển sang mùa đông ảm đạm hơn bao giờ hết, mọi thứ đều là sương mù mờ mịt. Tâm trạng tôi lại càng trĩu xuống, tôi nghĩ mình có thể chờ đợi nhưng không phải là với cái kiểu chờ đợi một điều gì đó trong lớp sương dày thế này, tôi sợ mình sẽ lại lạc đường. Đặt bút vẽ nhưng nét vẽ của tôi lại chẳng có cảm xúc. Tôi cúi kính vạch vài đường lên tờ giấy đang vẽ rồi chuyển sang vẽ bức khác. Nhưng kì lạ là dù vẽ cái gì thì tôi cũng đều không hài lòng. Có lẽ tâm trạng không tốt thì làm gì cũng đều không tốt cả. Tôi thờ dài một hồi rồi vẽ lên giấy một nửa trái tim. Buông xuống cây bút tôi cảm thấy nghe rồi đeo vào, chống cằm nhìn vu vơ. Đột nhiên một bàn tay vẽ tiếp vào nét vẽ của tôi ban nãy. Tôi giật mình nhìn xuống tờ giấy mà người đó vừa chia ra, nửa trái tim của tôi giờ thành một hình trái tim nguyên vẹn, tôi chợt nhớ đến thanh gỗ có hai nửa trái tim khác màu nhưng lần này hai nửa trái tim đều cùng một màu. Người nọ dùng đôi mắt nâu cười với tôi rồi hỏi.

– Xin lỗi cô tôi ngồi được chứ?

Tôi ngơ ngác nhưng rồi cũng mỉm cười đáp lại.

– Chỗ còn trống mà.

Anh Quân cười thành tiếng rồi ngồi xuống phía đối diện. Tôi chợt hiểu rằng hạnh phúc là một ngày nọ khi tôi đang thần thờ vẽ một nửa trái tim lên giấy, anh đột nhiên chen ngang và vẽ nốt nửa còn lại.

– Đối với ai muốn làm quen em đều nói vậy sao?

Anh cười híp mắt nhìn tôi với vẻ thích thú. Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng ghét ấy rồi hỏi lại.

– Thế lúc nào đi tán gái anh cũng hỏi câu này sao?

– Thường thì họ toàn tự đổ trước, anh chẳng làm gì cả. – Anh Quân nhìn tôi với vẻ mặt vô tội.

– Vậy anh gọi mấy chị ấy đi, em không có nhu cầu làm quen đâu. – Nói rồi tôi cắn lấy ống hút quay đi chỗ khác coi như không có người ngồi trước mặt.

– Này, giận à? Anh đùa mà. Giận thật à?

Anh thì cố ngó ngang ngó dọc để giải thích còn tôi thì cứ ngoảnh mặt đi chỗ khác. Cố mãi không được anh tựa lưng vào ghế rồi thản nhiên nói.

– Giận thật à? Giận thì thôi vậy.

Tôi cũng không có vẻ gì là quan tâm liền thu xếp đồ, đứng dậy thanh toán tiền rồi ra về. Thấy thế anh cũng vội vã đi theo.

- Em đi đâu đấy?
- Tất nhiên là đi về rồi.
- Anh đi cùng em.
- Em không cần.
- Giận thật đấy à?
- Không.
- Thôi lên xe anh đưa về.
- Không.
- Thế giờ em muốn làm sao?
- Em chẳng muốn sao cả.
- Lên xe đi. – Anh nhắc lại.
- Em đi bộ. – Tôi bướng bỉnh.
- Thôi được anh đi bộ với em.
- Vậy thôi em đi xe đạp.
- Thì anh đi với em.
- Vậy thôi em không đi nữa.

Tôi bướng bỉnh ngồi phịch xuống bệ cây ven đường. Anh cúi giận đưa tay lên day day thái dương.

- Em đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh đấy à?
- Chịu. – Tôi nhún vai rồi vạt một cái lá bên cạnh xoay xoay trong tay.
- Anh đang rất mệt.
- Ừ kệ anh.
- Em nhất định không đi chứ gì?
- Không. Không là không.
- Rồi. Em không đi chứ gì? Thôi được rồi. Đứng lên.
- Làm gì?

Tôi tròn mắt nhìn anh. Anh kiên nhẫn nhắc lại.

- Không bắt em đi chỉ cần em đứng lên thôi. Anh thề là anh không bắt em nhích thêm một bước nào đâu.

Tôi không hiểu anh định làm gì nhưng cũng ngoan ngoãn đứng lên vội vể thận trọng. Anh chẳng nói chẳng rằng bế thốc tôi lên rồi cười vói về mặt đắc thắng.

- Này thì không đi này.
- Anh bị dờ à bỏ em xuống.
- Trật tự. – Anh bế tôi cứ thế mà đi chẳng quan tâm đến điều gì khác.
- Anh bị điên à? Đang ở ngoài đường đấy.
- Em yên tâm, London không như Việt Nam của em đâu và lại chúng ta cũng đâu có gặp lại họ mà phải lo.

Tôi thì liên tục cầu nhàu còn anh thì vẫn cứ bế tôi trên tay đi tiếp như chẳng có gì xảy ra. Anh đi tới một chiếc xe ô tô đỗ ở gần đó, khéo léo mở cửa xe

rồi đặt tôi vào ghế trước, cài dây an toàn cho tôi rồi nói.

– Cảnh cáo em không được bước xuống nữa. Em mà bước xuống xe thì đừng trách anh.

– Anh định làm gì? – Tôi nhú mày nhìn anh.

– Cái đó thì chưa biết được đâu. – Anh ngồi vào ghế, cắm chìa khóa rồi nổ máy, nói một câu với nụ cười tà mị. Tôi thề sau này thà tôi tự đi còn hơn là cái kiểu “không bắt em nhích thêm một bước nào” của anh.

Anh đưa tôi về nhà, về tới nơi anh mỉm cười hiền hậu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của tôi rồi hỏi một câu khiến tôi suy nghĩ nổi đóa.

– Thế giờ em tự vào hay là anh lại giúp em vào?

Tôi lườm anh một cái rồi mở cửa xe chạy thẳng vào nhà. Anh vào đến nhà thì ngồi phịch xuống ghế, hình như anh mệt thật.

– Này, anh mệt à?

– Chứ em nghĩ anh rảnh mà đùa? Anh vừa xuống máy bay, đi cất đồ rồi tìm em cũng đủ mệt muốn chết rồi.

– Biết đâu được. Anh muốn ăn kem không? Em mới làm sáng nay.

– Mùa đông rồi mà còn kem kiếc cái gì?

– Thế anh không ăn chứ gì?

– Đem ra đây xem nào, xem kem em làm nó ra làm sao.

Tôi vui vẻ bê bát kem mà mình cất công hi hụi làm ra đặt trước mặt anh. Anh Quân nhìn bát kem thốt lên.

– Em làm cho lợn hả? Nhiều vậy?

– Không ăn? Vậy em ăn.

Nói rồi tôi múc một thìa kem đưa lên miệng, chẹp chẹp vài cái rồi cười lớn.

– Ha ha ngon quá đi.

– Cho anh thử.

– Anh chê mà.

– Thôi nghĩ lại rồi. Cho anh thử.

Anh há to miệng như một đứa trẻ chờ được người lớn bón cho ăn. Tôi trình trọng múc một thìa kem thật lớn, đưa thật chậm chậm ngang tầm mắt rồi nhanh chóng bỏ vào miệng nhồm nhoàm treu tức anh. Anh cau mày rồi nâng cằm tôi đặt lên một nụ hôn khiến tôi bất ngờ. Đồng kem tôi vừa ăn vẫn đang tan dần trong miệng chọt mất đi cái lạnh buốt của nó, thay vào đó là một nụ hôn sâu và hơi thở ấm nóng của ai đó. Mãi cho đến khi kem trong miệng tôi tan hết anh mới chịu buông.

– Công nhận kem ngon thật. – Anh cười lớn trong khi mặt tôi thì vẫn đang nóng dần đều. Anh thân nhiên ôm lấy bát kem chén sạch. Cho đến khi tôi định thần lại được thì cũng là lúc cái bát trống trơn.

– Anh có thấy mình khác gì con lợn không? – Tôi bực bội.

– Anh là người. – Anh tiếp tục ăn. – Ừm, trà xanh, có cả vị man mát của bạc hà. Ngon đó.

– Anh ăn hết kem của em rồi. – Tôi phụng phịu.

– Sao?

– Anh bắt nạt em.

– Em cũng bắt nạt anh còn gì, ăn hết cả thìa kem của anh.

– Nhưng anh ăn hết cả bát kem của em. Cả cái bát ô tô to dùng nhé.

– Thế cơ à, thế thì anh đền nhé.

Dứt lời anh lại cúi xuống lặp lại hành động ban nãy. Tôi cảm nhận được hơi thở anh nồng ấm quấn với vị trà xanh ngọt ngào và hương bạc hà man mát tan

dần trong miệng. Tôi nhắm mắt đáp trả nụ hôn của anh một cách vụng về.

– Em mất một bát kem mà được hôn hai cái liền, xem ra anh lỗ nặng rồi. – Anh Quân thờ dài trêu chọc tôi.

– Anh lái thì có. Được hẳn một bát kem to như cái chậu mà còn lời được hai cái hôn. Em bị lỗ thì có.

– Ủ tại anh giỏi mà. Mà bạn em đâu hết rồi?

– Hân với Lucia đi nghỉ đông hết rồi. Còn mỗi em ở nhà thôi.

– Ủ tại hôm nay anh không thấy ai xuất hiện để trêu em. Một quá anh nằm một lát đã nhé.

Anh nói xong tựa mình vào ghế. Anh Quân nằm ở ghế sofa còn tôi thì ngồi ở đó nhìn anh ngủ rồi sau đó quay lại hoàn thành nốt bản thiết kế đang dở của mình, tôi gần hoàn thành nó rồi. Sau khi thấy tất cả có vẻ hòm hòm tôi mới thu gọn mọi thứ rồi đi nấu bữa tối. Nấu xong xuôi anh vẫn chưa dậy, tôi ngồi cạnh nhìn anh ngủ. Đôi lông mi cong, cái mũi cao, nhìn khuôn mặt anh giống như đang cười vậy. Anh đột nhiên mở mắt, tôi cười cười vài cái rồi mời anh vào ăn cơm. Chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện.

– Đột vừa rồi anh bận quá.

– Ừm – Mắt tôi dán xuống khăn trải bàn. – Em cũng bận.

– Anh sẽ ở London vài tháng để lo một hợp đồng mới của công ty.

– Thật á?

– Ủ, đột vừa rồi anh bận vì chuyện này. Nhiều khi muốn nghỉ ngơi một lúc nói chuyện với em nhưng chỉ sợ cái “một lúc” sẽ thành cả buổi, lúc đấy lại không làm việc được, lại phải đợi lâu hơn để gặp em.

Tôi nghe được câu nói của anh thì cúi gầm mặt xuống để anh không thấy được vẻ mặt tôi đang muốn cười. Anh buông đĩa xuống rồi hỏi han tôi.

– Em dạo này thế nào? Học hành ổn cả chứ?

– Em đang cố cho một dự án mới của công ty. Dự án lần này quyết định cái phiếu đánh giá năng lực tốt nghiệp sớm của em. Ngày kia nộp rồi.

– Em làm về gì thế?

– Em thiết kế nội thất. Bản thiết kế lần này lấy trắng mất mấy đêm của em.

– Quan trọng thế cơ à?

– Vâng. Em cũng không hiểu tại sao kế hoạch quan trọng thế này mà cấp trên lại giao cho em.

– Chắc do năng lực em tốt hoặc họ muốn tìm cơ “đá” em khỏi công ty.

Anh Quân thoải mái tựa người vào ghế rồi buông một câu nửa đùa nửa thật khiến tôi hoang mang. Nếu như là do năng lực thì tốt còn nếu như lời anh nói thì việc tốt nghiệp của tôi sẽ gặp nhiều khó khăn hơn, tôi không thể không lo được. Tôi thì cứ ngồi với cái mặt thì dần thối đầy lo lắng còn anh thì ăn tiếp một cách thành thoi. Thấy tôi cứ ngồi im mà chẳng nói gì anh ngẩng mặt lên lo lắng.

– Ô em làm sao đấy?

Tôi nhăn mày đăm chiêu một lúc rồi rời bàn ăn lao thẳng lên phòng bê một đồng bản vẽ xuống vứt ở phòng khách. Anh Quân tự động dọn dẹp giúp tôi sau đó anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tôi, không quên cầm lên một bản vẽ lên xem qua.

– Em thiết kế cho công ty áo cưới này à? Estermir à?

– Vâng. Họ cũng ở bên Việt Nam, hình như muốn mở một chi nhánh mới.

– Thế em đã gặp mặt người bên công ty họ chưa? – Anh xem qua thật kĩ bản vẽ của tôi, miệng cười tươi một cách kì lạ.

– Ngày kia em mới gặp. Mấy hôm trước có lịch hẹn gặp nhưng em quên mất thế nên chỉ có mấy người kia đi thôi.

Anh Quân xem hết tất cả bản vẽ của tôi, gật gù vài cái rồi tựa lưng vào sofa.

– Em bỏ ở đó ngồi nói chuyện với anh một lát được không?

– Anh cứ nói em vẫn nghe mà. – Tôi vẫn chúí mũi vào đồng giấy tờ.

– Em cứ làm việc thì sao mà anh nói được?

- Em vẫn nghe được.
- Anh thấy mọi thứ ổn rồi mà.
- Không được. Em phải xem lại. Dự án lần này quyết định khả năng tốt nghiệp sớm của em. Em phải xem thật kĩ. – Tôi vẫn cứng đầu.
- Sao trí nhớ của em tệ thế nhỉ. – Anh gất gông.
- Là sao?
- Thôi không có gì. Em cứ làm tiếp đi anh về đây.

Nói rồi anh vò tung mái đầu tôi lên rồi ra về. Ngày hôm sau tôi cũng không gặp anh, việc này khiến tôi cảm thấy áy náy. Tôi gọi cho anh bằng số điện thoại anh để lại tối hôm trước nhưng anh cũng chẳng nghe máy. Tôi nhủ lòng sau khi mọi chuyện ở công ty ổn thỏa tôi sẽ gặp xin lỗi anh đằng hoàng, còn bây giờ là lúc tôi thu hoạch thành quả của mấy tuần vừa qua.

Tôi đến công ty từ rất sớm, xem đi xem lại bản vẽ của mình. Đến giờ, tôi cùng mấy người trong công ty ngồi sẵn trong phòng họp. Tôi cầu nguyện cho việc hôm nay trôi qua thật êm đẹp.

- Don't worry. Everything will be ok. – Harry, một người đã giúp đỡ tôi rất nhiều từ hồi tôi mới vào thực tập ở công ty lên tiếng trấn an.

Tôi mỉm cười đáp lại lời cảm ơn đó, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng không yên. Cánh cửa phòng họp bật mở, tôi chợt thấy ngỡ ngàng bởi một giọng nói quen thuộc, tiếp theo đó bước vào phòng là một người đàn ông có gương mặt ưa nhìn với sống mũi cao, đôi mắt nâu tưởng chừng ám áp vô cùng nhưng lại tạo ra một sự xa cách lạ kì. Con người này nếu không phải quen biết anh từ trước thì có lẽ đến chính bản thân tôi cũng sẽ bị cho về lạnh lùng đó hử cho sự chết khiếp. Tôi mất chữ o mồm chữ a nhìn anh nhếch mép với vẻ bình thản. Estermir? A đúng rồi, tôi nhớ có lần anh nói với tôi rằng anh đang làm việc cho công ty này, vậy mà tôi quên khuấy đi mất. Giờ thì tôi mới hiểu tại sao hôm đó anh lại nói tôi trí nhớ tệ, mà công nhận là tệ thật. Đi theo anh còn có một người phụ nữ dáng người cao ráo, mái tóc uốn nhuộm được buộc lên cao một cách cẩn thận và gương mặt được trang điểm một cách công phu, tôi nhún mạnh từ “công phu” nhé. Họ ngồi xuống vị trí đối diện sau đó cuộc họp bắt đầu. Người phụ nữ kia sau khi xem qua bản vẽ của tôi thì liên tục khen ngợi còn anh thì ngồi im lặng nghe Harry và người phụ nữ kia trao đổi, đôi lúc lại nhìn tôi, đôi mắt ánh lên nét cười. Tôi từ đầu đến cuối chỉ nói khi cần thiết còn lại thì nhường hết cho Harry. Không phải là tôi không biết nói gì mà do “đồng nghiệp” của Anh Quân mỗi lần hỏi ý kiến hoặc nói gì đó với anh đều có tỏ ra rất gần gũi như thể họ thân thiết lắm không bằng. Điều đó khiến tôi cảm thấy ít vui. Và càng không vui khi bản vẽ của tôi đang được cân nhắc, mọi việc đang rất suôn sẻ thì anh lại là người làm nó ngắc quằng. Người phụ nữ kia quay sang hỏi anh gì đó liên quan đến bản vẽ bằng tiếng Việt, anh nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu rồi nói.

- Không được. Cần xem xét lại.

Câu nói đó khiến gương mặt được trang điểm xinh đẹp kia cũng phải bối rối còn tôi thì mặt đỏ ửng. Harry mặc dù không hiểu họ đang trao đổi điều gì nhưng anh cũng biết điều đó không tốt. Phía công ty Estermir xin nghỉ giải lao để họ bàn bạc lại còn tôi thì từ lúc nghe anh nói câu trả lời là “không” thì chẳng nghe thêm được câu nào khác nữa. Mọi người đều ra khỏi phòng họp chỉ có một mình tôi ngồi lại, phần vì lười phần vì không muốn ra đó. Tôi đang xem lại bản vẽ và các tài liệu liên quan thì Anh Quân mở cửa vào. Tôi không nói gì cũng không thèm nhìn anh lấy một cái. Tôi chỉ thấy bức mình, cũng không rõ là bức vì anh đã làm ngắc quằng công việc đang tiến triển tốt đẹp của tôi hay là bức vì cô gái đó cứ sán lấy anh. Nói chung là những việc liên quan đến cùng một người thì không thể nào rạch ròi được. Anh Quân chống tay xuống bàn, anh quyết định mình sẽ là người lên tiếng trước.

- Sao em không nói gì?
- Sao anh làm khó em? Đến cái bà cô đi cùng với anh còn gắt đầu ưng ý còn gì.
- Ai bảo em hôm đấy không chịu nói chuyện với anh.
- Em muốn đi lên bằng thực lực chứ không phải vì quen biết. – Tôi mạnh mẽ vậy thôi chứ nếu sớm nhớ ra thì tôi đã chẳng cần lo lắng vất vả kinh khủng như thế.
- Vậy anh đang tạo cơ hội cho em tiếp tục phát huy khả năng còn gì.
- Nếu thế thì em sẽ không bao giờ có thời gian nói chuyện với anh đâu.
- Ừ nhỉ, làm sao bây giờ. – Anh làm mặt xấu trên tôi.
- Anh có thể hàn thuyên tâm sự với bà cô đó.
- Bà cô mà em nhắc đến cũng có tên mà, cô ấy tên là Lan, Trần Ngọc Lan. Mà rốt cục em giận là vì anh gây khó dễ cho em hay là vì ghen vậy?

Câu hỏi vừa rời khỏi miệng thì cũng là lúc mọi người mở cửa bước vào, cuộc họp lại tiếp tục diễn ra nhưng lần này chỉ còn Harry và bà thím tên Lan kia bàn bạc với nhau còn tôi và Anh Quân thì ngồi nói chuyện bằng ánh mắt và khẩu hình miệng. Tôi nhìn anh, miệng khẽ lẩm bẩm không thành tiếng.

- Em không ghen. Em bảo anh tâm sự với chị ta còn gì.

– Chữ “ghen” đang nổi trên trán em kia kia. – Anh chỉ chỉ lên trán ra hiệu.

Cứ thế chúng tôi vẫn nói qua nói lại khoa tay múa chân. Anh Quân định nói tiếp gì đó thì Ngọc Lan quay ra hỏi một câu khiến anh giật mình.

– À ừ được. Bản vẽ này hoàn toàn ok rồi.

– Thế sao anh bảo là không được? – Ngọc Lan cau mày.

Anh không đáp mà chỉ lườm chị ta một cái kiêu: “Thế rốt cục cô muốn làm sao?”. Về mặt đó khiến tôi muốn phì cười. Lan không hỏi gì nữa mà quay sang cười cười gật gật với Harry. Harry quay sang nhìn tôi rồi bí mật giơ một ngón tay cái ra hiệu mọi thứ rất ổn. Tôi mỉm cười với Harry rồi lại quay sang nhìn anh với ánh mắt bực dọc. Hộp đồng hồ kết xong xuôi, trước khi ra về anh còn nhét vào tay tôi một mảnh giấy.

“Anh phải về Việt Nam vài hôm, bé con ở đây phải ngoan đấy”

Mắt tôi dán vào hai chữ “bé con”, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ngọt ngào đến khó tả. Tôi siết chặt mảnh giấy còn miệng thì liên tục tủm tỉm cười. Mấy ngày tiếp theo đó anh trở về Việt Nam còn tôi thì khổ sở vì chờ đợi quyết định của ban giám đốc. Kết quả tôi suýt nữa mừng phát khóc khi nhìn thấy một đồng các điều kiện của nhà trường đề ra được tích “đạt”. Hiện tại tôi chỉ còn chờ làm luận văn tốt nghiệp là xong.

Mùa đông qua đi với một đồng công việc bận rộn. Trong suốt những tháng ngày đó tôi luôn có một người bên cạnh tôi, sẵn sàng giúp đỡ tôi, anh vẫn luôn ở đây bất kể khi tôi cần hay không. Lucia và Hân đã quen với Anh Quân, họ có vẻ khá thích anh và không còn lo lắng hay băn khoăn về chuyện giữa tôi và Duy Khang. Nhắc đến Duy Khang, có lần anh bắt gặp tôi và Anh Quân đi cùng nhau, đó là đêm giáng sinh, khi mà ngoài trời dù lạnh, dù tuyết đều bao phủ mọi thứ nhưng người ta vẫn bất chấp lao xuống đường để cảm nhận không khí đêm Noel. Những bản nhạc giáng sinh vang lên rộn rã, người người qua lại để chọn lấy những món đồ trang trí cây thông thật đẹp, người ta hoá trang thành ông già Noel với bộ quần áo đỏ và mái tóc bạc phơ. Tôi khoác tay Anh Quân xuyên qua con phố nhộn nhịp, trong tay là món bánh mà Hân nhờ mua, chúng tôi vừa đi vừa nói mà chẳng hề biết có một người mặc áo đỏ hình con tuần lộc nhìn theo mình này giờ. Tôi chợt dừng lại nhìn lên cây thông mà người ta đặt ở quảng trường rồi thốt lên.

– Đẹp nhỉ.

– Ừ tất nhiên.

Anh định nói tiếp gì đó nhưng tiếng chuông điện thoại lại khiến câu nói ấy bị bỏ lửng. Trong lúc đợi anh nói chuyện điện thoại tôi tranh thủ nhìn ngắm những món đồ mà người ta dùng để trang trí cho cây thông.

– Người đó là thầy Quân sao? – Một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình. Duy Khang đứng đó, tay nhét túi quần, về mặt bình yên đến lạ lẫm.

– Em quen anh ấy từ nhỏ. – Tôi nói ngắn gọn, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

– Ra là thế. Thôi anh đi đã.

Khang mỉm cười khi thấy Anh Quân quay lại.

– Cậu ta nói gì với em vậy? – Anh Quân hỏi khi thấy Khang bước qua.

– Không có gì, chỉ là chào hỏi bình thường thôi.

– Có mỗi thế thôi ày hả?

– Khang hỏi chuyện em và anh. Em bảo em với anh quen nhau từ nhỏ.

– Em ngại đúng không?

– Dạ?

Anh cũng không nhắc lại câu hỏi của mình mà chỉ lần tìm bàn tay tôi rồi nắm thật chặt. Mùa Noel qua nhanh, mùa xuân tới cũng là lúc tôi dành toàn bộ thời gian tập trung làm bài tốt nghiệp. Ngày tôi nhận bằng tốt nghiệp anh đã đưa tôi đến căn nhà của anh ở London. Anh dẫn tôi bước lên từng bậc thang một cách thật chậm, giống như ngày nào đó anh cũng đưa tôi đi lên tầng thượng ở Back In Time. Cánh cửa mở ra, là một sân vườn rộng lớn với chậu lớn chậu nhỏ những cây hoa sắc sỡ.

– Món quà tốt nghiệp. – Anh mỉm cười nhìn tôi còn tôi thì bị choáng ngợp bởi mọi thứ anh làm. – Em thích không?

Tôi chẳng thể nói gì chỉ có thể gật gật đầu rồi thích thú nghịch hết bông hoa này đến chậu hoa kia. Anh đứng tựa người vào cửa, ánh mắt say sưa dõi theo từng bước chân của tôi. Một cơn mưa phùn xuất hiện trên bầu trời và tôi biết mọi chuyện sẽ thay đổi, sẽ lại là một hành trình khác nhưng cứ kệ nó ở đây đã bởi hiện tại anh đang đứng ở ngay kia. Có anh đây rồi thì tôi còn phải sợ gì nữa? Tôi mỉm cười đưa tay hứng lấy những hạt mưa, trong lòng thầm cảm ơn bản thân vì đã giữ vững niềm tin vào thứ gọi là một phần trăm của kì tích. Cuộc đời sẽ lật sang một trang khác và hiện tại tôi vẫn chờ đợi một cái kết có hậu cho câu chuyện của riêng mình.

Chương 35: NGOẠI TRUYỆN: NHỮNG ĐÔI GIÀY ƯỚT MƯA

.Ngoại truyện 1.

Mặc dù đã tốt nghiệp nhưng Tú An vẫn chưa về Việt Nam, nó quyết định ở lại London cho đến khi nào Anh Quân xong việc rồi sau đó cả hai cùng nhau về Việt Nam. Trong quãng thời gian đó An vào làm cho công ty mà trước đây nó đã từng thực tập. Hiện tại nó vẫn tiếp tục được xếp vào dự án với công ty Estermir. Điều đó cũng có nghĩa là một ngày nó phải chạm mặt Anh Quân và cả “bà thím” tên Lan gì đó khá nhiều. Kể từ sau lần họp trước anh hay đem Ngọc Lan ra đề trên nó, dần dà nó cũng chẳng quan tâm xem chị ta có gì với anh hay không. Lắm lúc nó thật chỉ mong bà chị đó “bếch” được cái đồ lăm mồm này đi cho cuộc đời thanh thản đi một chút bởi anh thực sự nhắc tới chuyện đó quá nhiều. Mọi chuyện giữa Tú An và Anh Quân chắc cũng chẳng có gì thay đổi nếu như những ngày hôm đó Anh Quân không cư xử lạ như thế.

Đó là một ngày đẹp trời, khi mà bầu trời thì cứ cao vút, mây trắng hiền hoà thả mình tự lự trên nền trời thiên thanh. Ngày hôm ấy London thật đẹp và nhẹ nhàng. Buổi sáng khi mặt trời còn chưa thềm lên anh đã đánh thức nó dậy bằng những cuộc gọi ỉn ỏi.

– Alo? – An đầu bù tóc rối lồm cồm bò dậy đáp lại anh bằng một giọng đặc sệt chất ngái ngủ.

– Dậy chưa? Dậy đi nhanh lên.

– Để làm gì? – Nó lè nhè.

– Hôm nay là sinh nhật một người rất quan trọng với em đấy em không nhớ à?

– Mẹ em sinh nhật từ tháng trước rồi mà. – An ngồi dậy gãi gãi đầu giả ngu.

– Không.

– Anh trai em tháng 8 mới sinh nhật. Chị dâu cũng thế.

– Không. – Anh kiên nhẫn.

– Thăng nhóc Bi sinh nhật tháng 1 mà?

– Kệ em đấy. Anh cho em đúng 15 phút, 15 phút nữa anh sẽ qua đón em.

Nói rồi anh dập luôn máy mà chẳng cần biết Tú An có đồng ý hay không. Nó vút điện thoại sang một góc rồi lại từ từ đổ xuống như một cái cây vừa bị người ta đốn ngã. Nằm lơ mơ một lúc nó giật mình, anh vừa nói là 15 phút nữa? Tú An bỗ nháo bỗ nhào dậy đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị đồ. Đúng 15 phút sau anh có mặt trước cổng nhà. Hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt dài tay, tay áo được xắn lên gọn gàng cộng thêm chiếc kính gọng đen cùng với nụ cười tươi rói cũng đủ khiến cho một trái tim nào đó lạc nhịp một cách ghê gớm. Hôm nay anh không xịt nước hoa nên mùi hương ấm áp quen thuộc cũng rõ ràng hơn. Anh Quân vừa nhìn thấy nó đã nhếch mép cười, về mặt đây nguy hiểm.

– Bé con, em nhớ ra hôm nay sinh nhật ai chưa?

– Chịu. Hân không phải, Lucia cũng không, Linh Trang, Dương Thuý, Hồng Lam, Việt Anh, Mai Chi cũng không phải nốt. Hay là Hoàng Duy nhỉ, nhưng cậu ta có sinh nhật tháng này đâu. Mà anh biết Hoàng Duy không?

– Biết. Duy là em họ của Phong. – Về mặt anh có phần kém tươi so với lúc mới đến.

– Thật á? Ôi trái đất nhỏ nhỉ. – An vẫn hên hêch giữ cho mình vẻ mặt ngu ngu đại đại ai nhìn vào cũng phát cáu đề trên anh.

– Đừng có giữ cái bộ mặt đó nữa.

– Mặt em, em thích làm gì kệ em.

An vênh cái mặt lên, cẩn thận khoá cửa rồi đi theo anh ra xe. Anh Quân mở cửa xe cho nó rồi sau đó lại vòng ra phía bên kia trèo lên xe, vặn khoá xe, nổ máy. Đi được một đoạn anh mới nói tiếp.

– Mặt em thì đúng rồi, không sai nhưng anh không muốn sau này mỗi sáng thức dậy bị dọa chết bởi cái mặt đấy khi quay sang bên cạnh.

Anh Quân nói, về mặt vẫn tỉnh bơ như thể anh vừa nói một câu gì đó như kiểu điều đó là lẽ tự nhiên vậy. Nó mới nghe qua không để ý nên cũng không nói gì, nhưng được một lúc sau khi con ngái ngủ buổi sáng qua đi bộ não chậm chậm của nó mới đủ tỉnh táo để “phân tích” lời nói ban nãy rồi giật mình

hỏi lại.

– Anh vừa nói cái gì cơ?

– Anh bảo là em nên chọn biểu cảm nào đấy để trêu anh nhưng ưà nhìn hơn một chút.

– Đoạn sau cơ.

– Đến nơi rồi. – Anh bỏ qua câu hỏi của ai kia một cách phũ phàng thay cho câu nói “tôi sẽ không nhắc lại đâu, ai bảo em chọc tức tôi”.

– Thật? – Tú An nhìn vào nơi mình vừa đến rồi quay ra hỏi anh. Và lần này thì mặt nó là ngu thật chứ không còn bộ dạng nham nhở trêu để anh nữa. – Anh lôi cổ em dậy từ rõ sớm để đi siêu thị?

– Ừ. – Anh tìm chỗ đậu xe rồi ra hiệu cho nó xuống xe.

– Anh không đùa chứ?

– Thế em nghĩ anh dẫn em đi đâu?

– Một chỗ nào đó không phải là siêu thị.

– Tại sao lại không phải là siêu thị nhỉ?

– Em không nghĩ có người thích lôi người khác đi siêu thị lúc sáng sớm vào hôm sinh nhật. Đúng là chẳng giống ai.

– Ra là cũng biết sinh nhật của ai cơ đấy. Giá mà em nói sớm hơn chắc anh sẽ cảm động mà không bắt em đi cùng nữa.

Anh Quân lãnh đạm nói rồi bước đến phía xe đẩy hàng ở ngoài cửa siêu thị tiện tay kéo lấy một chiếc còn Tú An thì lon ton chạy theo như một đứa trẻ con.

– Thật á? – Nó hỏi anh, ánh mắt đầy hy vọng.

– Không thực ra anh vẫn sẽ bắt em đi cùng thôi.

Anh cười rồi kéo nó vào siêu thị. Cả hai lượn quanh cái siêu thị và về nguyên một đồng đồ về nhà. Suốt cả quãng đường nó cứ liên tục lái nhái kêu ca náo nức nào thiếu ngủ nào là tối qua nó phải thức thật khuya thế mà sáng nay anh lại dựng cổ nó dậy thật là sớm chỉ để lượn quanh cái siêu thị. Nó thì cứ liên tục cần nắn còn anh thì thần nhiên lái xe về nhà mà chẳng hề oán thán lấy một câu, khoẻ miệng anh vẫn cứ cong lên như một nụ cười, điều này càng làm nó nói nhiều hơn. Cho đến khi về tới nhà, lúc giúp anh chuyển đồ vào nhà miệng nó vẫn không ngừng lẩm bầm. Mấy người hàng xóm đi ngang qua vẫy tay chào anh nó cũng chẳng quan tâm, vẫn cúi kính lăm nhăm mãi không thôi. Nó cũng không hiểu tại sao hôm nay nó tự dưng trở nên thành một đứa lảm lòi như thế, nó chỉ biết là hôm nay nó muốn nói gì đó, nói gì cũng được miễn là nó cảm thấy dễ chịu. Thế nên là nó thì cứ nói lăm nhăm đủ thứ linh tinh hay câu nhàu cái chuyện bị anh lôi dậy từ sớm còn anh thì vẫn chẳng nói gì cả. Hiện tại nó đang bê đồ vào nhà, lúc bước ra thì thấy anh đang nói chuyện với một người hàng xóm, đó là một người phụ nữ trung niên với mái tóc xoăn màu nâu. Nó không biết hai người nói gì với nhau, chỉ biết rằng lúc nó đi ra thì chị đó nhìn nó với ánh mắt cười rồi nói dăm ba câu gì đó với Anh Quân rồi rời đi. Anh Quân xách lấy hai cái túi cuối cùng rồi đóng cửa xe đi vào nhà. Nó đứng ở cửa nhìn mọi chuyện diễn ra một cách bình thản, thấy anh bước đến thì nó chừa ra một khoảng cho anh bước vào nhà rồi đóng cửa chạy vào chỗ anh.

– Ai đấy? – Nó nhìn anh bằng ánh mắt tò mò.

– Hàng xóm – Anh điềm nhiên đáp.

– Sao em cứ nghĩ là chị ấy đã nhìn em rồi cười nhì.

– Thế à.

Anh Quân mỉm cười, đôi mắt nâu phía sau lớp kính dày mang một nét cười đầy hạnh phúc. Hôm nay là sinh nhật Anh Quân 31 tuổi, hôm nay anh muốn nói với con bé gốc kia một điều rất quan trọng, điều này anh muốn nói lâu rồi nhưng lại không biết phải nói như thế nào còn nó thì câu được câu không, nghe thì không nghe xong cứ bắt anh nhắc lại, đúng là hết thuốc chữa. Các bạn đừng tò mò chuyện mà Anh Quân muốn nói là chuyện gì, anh chỉ là muốn câu hôn nó thôi.”> Tú An đến hè năm nay sẽ tròn 21 tuổi, nó từ lâu đã không còn là đứa trẻ lên 6 lên 7 như ngày còn bé anh lần đầu gặp nó, cũng không còn là cô bé 16 17 mộng mơ và hay lo lắng chuyện linh tinh. An đã trưởng thành rất nhiều, suy nghĩ của nó chín chắn hơn, biết nghĩ và quan tâm đến người khác hơn và nó cũng không còn yếu đuối như hồi nào. Tất cả những điều đó càng làm anh yêu nó nhiều hơn. Anh muốn lúc nào cũng được nhìn thấy nó, lúc nào cũng được trêu đùa nó, anh luôn làm những việc trái với ý nó chỉ để nó lờm anh một cái thật lâu hay làm phiền đến nó thật nhiều để nó lại lăm bầm cái gấu anh suốt cả ngày. Anh muốn sau này ngày nào về tới nhà cũng nhìn thấy nó, thậm chí nếu được anh còn muốn thu nhỏ con bé đó lại rồi nhét vào túi, lúc nào cũng đem theo mình, khi nào nhớ lại có thể đem nó ra để trêu chọc hay chỉ để nhìn nụ cười của nó một lát. Anh 31 còn nó 21, 21 tuổi liệu có phải là quá sớm để anh nhấm tâm ích kỉ trói buộc nó vào một mối quan hệ lâu dài với anh? Anh yêu nó nhưng chuyện này lại khiến anh khá là đau đầu. Anh muốn nhưng nó thì sao?

Tối hôm đó, khi tiệc sinh nhật Anh Quân đã tàn, mọi người đã ra về hết chỉ còn lại nó, Hân, Anh Quân và Hoàng Phong. Hân ở lại giúp An dọn dẹp bãi chiến trường, vừa dọn hai đứa vừa thăm thỉ với nhau đủ thứ trên trời dưới biển. An vừa xếp đồng bát lên bàn miệng vừa ngân nga câu hát vừa nãy nghe

được. Hân thấy vậy thì cười rồi hỏi dò.

– Có gì mà vui thế?

– À đâu, chẳng qua là nãy nghe được bài này hợp tai nên thích thôi.

– Thế à. Thế mà cứ tưởng...

– Tưởng gì?

– Tưởng có chuyện gì vui.

Hân nói xong rồi cười một cách lạ lẫm. Con bé gốc kia đang bận bịu với chồng bát đĩa nên cũng chẳng có tâm trạng đâu mà để ý đến Hân. Nếu không phải vừa rồi Hân tự nhiên đi vào phòng khách và tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa Anh Quân và Hoàng Phong thì chắc có lẽ Hân cũng sẽ không hỏi An một câu như vậy. Lúc ấy Hoàng Phong thì đứng ngắm nghía mấy bức ảnh đặt trên bờ tường, gật gù nghe Anh Quân nói chuyện.

– Hôm nay tôi rất cố gắng để cầu hôn An mà chẳng được. Nói bóng nói gió mà con bé cố tình không hiểu, cứ như chọc tức mình lên ấy.

Anh Quân vừa nói dứt câu thì trông thấy Hân đang xách túi rác đứng ở cửa, mắt tròn tròn còn miệng thì tím tím cười không thôi. Thấy hai người nọ đều chăm chăm nhìn mình, Hân vội vàng xua tay.

– Em sẽ không nói gì đâu, yên tâm. Hai anh cứ bàn tiếp “chiến sự” đi ha.

Nói rồi Hân ôm bọc rác đi vứt, bỏ lại Anh Quân và Hoàng Phong vẫn ở trong phòng khách. Hai người này vẫn tiếp tục “thảo luận” về vấn đề nan giải kia. Đứng 8 giờ Phong đứng dậy về trước, thấy thế Hân cũng biết ý về luôn mặc cho An có nài nỉ Hân ở lại đợi về cùng.

– Thôi thôi, tôi về trước, mai phải đi sớm, giờ về tắm tãp rồi đi ngủ chứ không thì mai làm sao mà ngủ được. An chịu khó lau nốt đồng bát đĩa này rồi về sau nhé.

Nói rồi Hân biến mất tãp bỏ lại nó một mình ở gian bếp. Anh Quân đóng cửa cho Hân rồi cũng vào bếp với nó, anh nhớ lại cái nháy mắt cộng với nụ cười toe toét – ám hiệu chúc may mắn của Hân – rồi hít một hơi thật sâu lấy can đảm để nói chuyện với nó. Nhưng ngay khi vừa bước vào bếp, thấy cái bóng nhỏ một mình cặm cụi xếp đồng đĩa vào tủ cho anh mà bao nhiêu dũng khí ban nãy bay đâu sạch. Anh trấn an bản thân rồi lên tiếng trước.

– Xong chưa em? – Câu hỏi này của anh khiến anh suy nghĩ đến hình ảnh một gia đình nhỏ bé ấm áp và hạnh phúc với cô vợ bé nhỏ đang chăm chỉ làm việc nhà còn anh thì lười biếng nhìn mọi cử chỉ hành động của vợ với ánh mắt triu mến. Anh mỉm cười nhẹ nhàng thoát khỏi những tưởng tượng đẹp để ấy để trò chuyện với nó.

– Sắp. Em xếp nốt đồng đĩa này vào tủ nữa là xong. Anh dọn xong phòng khách chưa? – Nó không hiểu tại sao nó lại hỏi vậy, nó quan tâm chi li như thế đây là nhà nó vậy, kì cục.

– À xong rồi. Em dọn cũng hòm hòm còn gì, anh chỉ mỗi việc là đem cái thảm đi rũ thôi mà.

Anh bước từng bước thật nhẹ đến sau lưng nó, khẽ cảm nhận mùi hương nhẹ nhẹ còn vương trên mái tóc được búi cao gọn gàng rồi anh ôm nó từ phía sau.

– Sau này anh hoàn toàn yên tâm giao mọi việc nhà cửa cho em.

Nó hơi giật mình suýt nữa làm rơi cái đĩa. Hôm nay Anh Quân rất lạ, anh hay nhắc đến những chuyện ở tận đâu tận đâu nó nghe mà muốn độn thổ vì... ngượng. Và mỗi lần ngượng là nó lại giả ngu không hiểu rồi lảng sang chuyện khác. Không phải nó muốn trốn tránh anh mà nó chỉ là đang đợi, nó đợi một điều gì đó xảy ra, ví dụ như anh nói yêu nó chẳng hạn. Mỗi quan hệ giữa nó và anh bắt đầu như một lẽ tự nhiên vậy mặc dù chẳng ai nói với ai câu gì. Tú An biết Anh Quân sẽ chẳng bao giờ nói ra lời nói mà anh cho là sến sảm và có thể hơi khó tin nhưng từ khi quen nhau anh chưa bao giờ ngỏ lời yêu nó, An cũng chẳng đòi hỏi mấy thứ như vậy bởi nó biết tính anh quá mà. Nó biết với tính cách của Anh Quân thì nó sẽ chẳng bao giờ nhận được thứ gì quá ngọt ngào sến súa cả, nó cũng không thích những thứ quá sến sảm nhưng vẫn muốn một lần được chìm trong cái cảm giác ngọt ngào ấy. Con gái mà, ai chẳng thích nghe người mình yêu nói những câu nói ngọt ngào chứ. Bất giác nó nhớ lại thời gian trước đây khi Anh Quân còn yêu Bảo Khánh, nó tự hỏi không biết Bảo Khánh đã được nghe bao nhiêu lần cái câu nói mà nó vẫn da diết muốn nghe ấy. Và tự nhiên nó cảm thấy hờn dỗi kinh khủng.

– Em học mỹ thuật, về nội thất. Chứ không phải là osin.

Anh Quân cười khở trước câu trả lời của nó. Anh và nó, ngang ngạnh như nhau mà chẳng ai chịu nhường ai hết.

Sáng hôm ấy Tú An phải đến chi nhánh mới của Estermir để giám sát tiến độ. Nói chung mọi việc cũng hòm hòm, bên phía Estermir hoàn toàn ưng ý về bản thiết kế nội thất của Tú An. Sau khi hoàn thành công việc An chuẩn bị ra về thì gặp Anh Quân và Hoàng Phong đến xem qua tình hình ở chi nhánh mới. Thế là cả ba người họ thảo luận và nhận xét về bản dự án đầu tiên trong sự nghiệp của Tú An. Nó nghiêng đầu nhìn xung quanh rồi cười.

– Mọi thứ cũng khá ổn rồi. Có lẽ cuối tuần sau là hoàn thành. “Estermir con” của các anh có thể khai trương được rồi.

– Nhờ công em cả. Hôm đó bọn anh mở tiệc nhất định em phải đến đấy.

Hoàng Phong nói với nó nhưng lại huých Anh Quân một cái. Ba người bọn họ nhìn nhân viên của công ty nội thất đo đạc mọi thứ, nói thêm vài ba câu chuyện nhạt nhẽo. Anh Quân nhìn đồng hồ rồi nháy nháy Hoàng Phong.

– Phong, đi chọn nhẫn với tôi đi.

– Để làm gì thế? – An tròn mắt.

– Để cầu hôn chứ làm gì. – Anh Quân cười toe toét.

Phong chẳng nói gì, chỉ đứng yên nhìn hai người kia đối đáp với tâm trạng đầy hứng thú, anh đang băn khoăn không biết cô gái nhỏ kia sẽ ứng xử ra sao.

– Vậy hai anh đi cầu hôn vui vẻ. – An cười cười rồi tiến về phía cửa. – À mà Phong, anh nhớ chấp nhận lời cầu hôn của Anh Quân nhé. Không thì anh ấy sẽ bị tức thân đấy, em không đỡ được đâu.

Tú An thản nhiên bước đi bỏ lại hai người kia. Hoàng Phong nhìn Anh Quân với vẻ mặt thông cảm.

– Cao thủ.

Anh Quân chẳng biết làm gì nên chỉ có thể cười. Lần này xem như lại là một lần thất bại nữa. Tú An vừa đi vừa cười thầm, cái kiểu cầu hôn như của Anh Quân thì may ra chỉ có lão Hoàng Phong chấp nhận thôi.

Tối hôm đó khi ngồi soạn lại các tài liệu cần thiết cho công việc sáng ngày mai An mới nhận ra tập hồ sơ liên quan đến dự án của nó đang nằm ở chỗ Anh Quân. Nó liền nhắc điện thoại lên, nhấn một tin nhắn gọn hỏi anh có cầm tập hồ sơ đó hay không, chẳng mấy lâu sau nó nhận được tin nhắn trả lời từ anh.

“Anh có nhà không? Bây giờ em qua lấy luôn nhé?”

“Ừ em cứ qua đi”

Và thế là con bé tạm thời gác công việc đang dở của nó lại, khoác thêm một chiếc áo len mỏng rồi chuẩn bị sang nhà Anh Quân. Vừa may xuống tới cửa gặp Lucia đi về và thế là nó rủ Lucia đi cùng. Lucia lái chiếc xe màu đỏ đỗ trước cửa nhà Anh Quân. An nói cô bạn đợi mình trong xe một lát rồi sẽ ra ngay sau đó tiến về phía căn nhà vẫn còn sáng đèn. Nó bấm chuông rồi chờ đợi. Đợi mãi mà chẳng thấy có ai ra mở cửa, điện thoại lại vút ở nhà còn nó thì buồn ngủ đến rồi cả mắt và chẳng có ý định tiếp tục đợi cửa thêm một giây phút nào nữa, nó đánh bạo mở cửa. Cửa không khoá, trong nhà cũng chẳng có ai nhưng đèn thì chỗ nào cũng bật. Nó nhìn quanh một lượt phòng khách nhưng cũng chẳng thấy tập hồ sơ mà nó cần tìm, phòng bếp cũng không có, trên gác cũng không, phòng ngủ thì nó không dám vào, lượn một hồi nó nhớ ra là còn phòng làm việc của anh nó vẫn chưa “ngó qua”. Tú An bước đến căn phòng cuối hành lang rồi mở cửa, nó thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng những gì mà nó vừa thấy khiến nó đơ toàn tập.

...

Sau khi Tú An rời khỏi công ty Anh Quân vẫn đi chọn nhẫn như dự định. Anh ngắm đi ngắm lại cả cửa hàng, cuối cùng cũng chọn được một chiếc nhẫn ưng ý. Sau bữa tối anh ngồi vào bàn làm việc nhưng lại chẳng làm được gì ngoài việc lúi nhúi ra ngắm nghía mãi không thôi. Anh Quân tựa mình vào ghế buông một tiếng thở dài thượt. Vấn đề duy nhất gây nhức nhối chính là làm sao để có thể nói với nó đây? Anh Quân cứ ngồi thần thờ như vậy, nếu không phải Hoàng Phong đến để bàn một số chuyện thì chắc có lẽ anh vẫn sẽ ngồi như thế cả đêm.

– Vẫn buồn phiền chuyện kia à?

Phong nhếch mép nhìn Anh Quân. Quen Anh Quân đã lâu, Phong cũng biết Anh Quân là người thế nào, biết cả chuyện giữa Anh Quân và Bảo Khánh, hồi đó Anh Quân dù buồn dù thất vọng cũng chưa bao giờ tỏ ra phiền muộn đến thế. Hoàng Phong cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc Anh Quân phiền muộn vì một cô gái, hơn nữa lại là một cô gái nhỏ hơn mình đến 10 tuổi. Đơn giản vì anh biết Quân sẽ không dễ dàng gì gục ngã trước người nào khác nhưng hiện tại sự thật thì hình như không phải vậy. Anh Quân giống như một thanh sắt vừa được bỏ ra từ lò nung đem bỏ vào chậu nước lạnh, hiện tại thanh sắt đó lại bắt đầu ấm dần lên vì một lý do nào đó.

– Cứ nói thẳng ra đi, ai bảo cậu cứ ậm à ậm ờ.

– Nói thế nào bây giờ? – Anh Quân hỏi ngược lại.

– Đến trước mặt rồi nói những gì muốn nói. Mà cậu cũng thôi cái kiểu làm cao đi. Không một à.

– Cậu thì không chắc. Chuyện của cậu thì sao.

– Vấn đề của tôi khác vấn đề của cậu nhé. – Hoàng Phong nghiêm mặt. – Tôi mà là cậu tôi sẽ chẳng bao giờ ngại ngần với người con gái mà mình yêu. Cậu đã để lỡ một lần rồi còn chưa chừa sao?

– Tôi chẳng nghĩ được câu gì hay ho để nói cả.

Anh Quân buông hộp nhẫn rồi vươn vai một cái. Hoàng Phong tựa người vào bàn tiện tay cầm luôn hộp nhẫn mà Anh Quân vừa bỏ xuống lên xem xét.

– Nếu là cậu, cậu sẽ nói gì? – Anh Quân nhìn Hoàng Phong, tò mò hỏi.

– Tôi á? Tôi sẽ nói hết lòng mình. Tôi luôn hy vọng có ngày đó. – Hoàng Phong nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn nhỏ lấp lánh, giọng nói trầm mặc mang dáng vẻ buồn bã. Phong thật sự mong một ngày nào đó anh có thể làm những việc mà thằng bạn anh đang dần đo suốt mấy ngày hôm nay. Phong chắc chắn rằng anh có thể làm tốt hơn nữa. – Này Quân.

– Gì?

– Cậu chỉ cần đưa chiếc hộp ra trước mặt con bé và nói: Em có đồng ý đi cùng anh tới suốt cuộc đời?

Câu nói vừa dứt, cánh cửa cùng lúc mở ra. Tú An đứng đó, mắt chữ a mồm chữ o, hết nhìn Anh Quân lại nhìn chiếc nhẫn trên tay Hoàng Phong. Đơ ra một lúc nó mới định thần lại rằng nó đến để lấy tập tài liệu.

– E..em đến lấy tài liệu thôi. ... Cửa không khoá. ...em.. em gọi cửa nhưng chẳng ai mở.. – Nó bước vào cầm lấy tệp giấy trên mặt bàn rồi đi ra cửa. – Em chỉ lấy cái này thôi. Các anh cứ ... tiếp tục đi. Em xin lỗi.

Anh Quân chạy theo nó. Nó dừng lại rồi nhìn anh, cố mím môi để không bật cười.

– Anh gọi em?

Khuôn mặt đỏ của nó khiến anh chẳng biết nói gì, chẳng biết phải giải thích ra sao nên đành để nó về.

Vài ngày sau đó hoàn toàn không còn ai nhắc đến chuyện này nữa.

...

Hôm nay lại là một ngày đẹp trời khác, mấy người bạn họ rủ nhau đi chơi đến một trang trại ở ngoại ô. Trang trại này là của gia đình Lucia với cánh đồng lúa chín, với đàn bò sữa trắng trắng ăn cỏ, với vườn cây rộng lớn. Lucia rủ Hân, An và một số người bạn nữa về trang trại nhà mình chơi, rủ thêm cả Anh Quân đi cho vui. Anh Quân định lôi cả Hoàng Phong theo nhưng Phong lại bận phải về Việt Nam, thế là anh đành đi theo mấy cô gái đến vùng ngoại ô. Bọn họ có cả một ngày hòa mình vào với cuộc sống của những người nông dân, từ việc đi nhặt trứng, đi hái quả, đi vắt sữa bò, vân vân và vân vân... họ đều làm hết. Tú An chưa bao giờ được vắt sữa bò nên có lẽ công việc này khiến nó hào hứng nhất.

– Xem này, em là cô gái Hà Lan.

Nó cười to gọi Anh Quân rồi xách hai xô sữa vừa vắt được để khoe anh.

– Đây là nước Anh. – Anh chỉ nói đơn giản.

Tiếp theo đó tất cả ngồi nghỉ ngơi một lát rồi đi hái quả, khi công việc gần xong Anh Quân lại được bác gái nhờ đi bắt mấy con gà. Tú An đưa mắt nhìn theo Anh Quân. Vườn cây và chuồng gà ở gần nhau nên nó có thể dễ dàng nhìn thấy anh. Nó cùng Hân đi lên trước để Lucia và mấy người còn lại đem hoa quả vừa hái được lên nhà. An vừa đi vừa nhìn Anh Quân. Hôm nay đi chơi toàn là bạn của nó, nó không muốn anh lạc lõng nên hay trò chuyện với anh, có chuyện gì cũng lôi anh vào rồi giải thích tỉ mỉ để anh hiểu mấy câu chuyện nhảm nhí của chúng nó. Nó không đành lòng để anh một mình nên bảo Hân lên trước còn mình thì chạy qua chỗ anh.

– Em qua đây làm gì thế nhóc con?

Anh Quân hỏi khi nhìn thấy bóng nó đứng ở phía ngoài.

– Em tiện đường đi qua. – Nó nói dối.

– Em yên tâm anh không sao. Lên nhà trước đi.

– Anh bắt được không đấy?

Anh không trả lời nó mà túm lấy một con gà.

– Em vừa hỏi gì cơ?

Mặt nó ngớ ra. Ồ thế nó lo lắng là thừa à. Anh nhìn nó rồi tiếp lời.

– Khoan này anh giỏi lắm. À mà bí mật nhé Hoàng Phong không biết bắt gà đâu.

An cười to rồi cả hai cùng nhau lên nhà trên. Bọn họ nghỉ trưa một lát rồi buổi chiều thay vì làm việc thì tất cả lại rủ nhau đi chơi. Tất cả rủ nhau đến chỗ cánh đồng hoa, Tú An ngẩng người nhìn cảnh tượng trước mắt. Phía dưới là hoa đồng cỏ nội, phía trên là bầu trời xanh. Cô gái nhỏ dang tay đón lấy từng cơn gió ủa tới, như thể muốn ôm trọn cả thiên nhiên vào lòng. Anh yên lặng nhìn nó, nụ cười rạng rỡ, đôi mắt nhắm nghiền tận hưởng hương vị gió đồng nội, vài sợi tóc mai rung động theo làn gió. Thế giới của nó đây sao? Chỉ có bầu trời, gió, đồng cỏ và những cơn gió. Nó thuộc về tự do, có lẽ anh sẽ từ bỏ cái ý định cầu hôn nó. Anh thích nhìn thấy nó hạnh phúc, yêu đời tự do tự tại hơn là nhốt nó vào một mối quan hệ mà nó chưa sẵn sàng. Anh mới 31 tuổi thôi mà, có gì to tát đâu cơ chứ. Cơ mà nếu được anh vẫn muốn hỏi nó rằng trong thế giới của nó, ngoài bầu trời, ngoài hoa cỏ và mây gió, ngoài bút lông bảng vẽ, ngoài những phím đàn nốt nhạc ra, đã bao giờ có sự xuất hiện của anh chưa? Nhưng câu hỏi đó anh chẳng thể nào thốt khỏi miệng mà chỉ có thể âm thầm suy đoán và anh biết, anh đoán toàn trật lất.

– Thế giới của em đẹp nhỉ. – Anh buột miệng.

Nó không nói gì mà chỉ gật gật, sâu trong ánh mắt đó là những tình cảm không nói thành lời. Nó mong anh hiểu nhưng chắc anh chẳng hiểu nổi suy nghĩ của nó đâu.

Chạy chơi thêm một lúc đột nhiên trời trở nên âm u, mây kéo đến che kín cả bầu trời, cơn mưa nhanh chóng kéo đến. Mấy đứa chúng nó nhanh chân chạy vào nhà kho gần đó để trú mưa. Một cậu bạn tóc bạch kim còn để quên đôi giày ở ngoài liền chạy ra lấy, thấy vậy bạn của cậu ta cũng chạy theo. Và cứ thế cứ thế bọn họ vui vẻ đùa nghịch dưới trận mưa tầm tã duy chỉ nó và anh là vẫn đứng lại ở nhà kho. Anh Quân không thích tắm mưa cho lắm.

– Anh ra đó cùng em nhé?

An chỉ chỉ ra phía ngoài nơi chúng bạn chơi đùa có vẻ khá vui. Anh nhìn nó, nhíu mày.

– Em sẽ ướt mưa rồi cảm lạnh cho xem.

– Vậy thôi, anh hãy giữ cho mình thật khô ráo để sưởi ấm cho em là được.

An nói xong rồi chạy biến vào màn mưa chẳng chịt. Anh ngậy người nhìn theo nó. Câu nói ấy là thế nào? Anh mỉm cười, chậm rãi bước vào màn mưa. Mưa rơi xuống vai, xuống tóc, mưa làm ướt mái tóc anh, mưa làm ướt áo anh, anh ghét bị ướt nhưng đôi bàn chân thì vẫn bước chậm tới chỗ nó.

– O kìa... anh... ướt hết rồi..

Tú An hốt hoảng khi thấy Anh Quân đứng sau mình. Nó tưởng anh sẽ lôi nó vào nhà và “giảng đạo” giống như cách mẹ nó vẫn làm mỗi khi nó bướng. Nhưng không, anh chỉ mỉm cười.

– Anh ướt cùng em là được chứ gì.

Bạn bè thì vẫn đắm mình trong cuộc vui, chẳng ai để ý đến sự vắng mặt của hai người này. Nó nhìn anh thật lâu rồi nói.

– Anh ướt thì lấy ai sưởi cho em đây? Ướt mưa rồi cảm lạnh thì làm thế nào?

– Thì thôi chứ làm sao.

– Em tưởng anh ghét bị ướt?

– Ai cũng nên có một lần làm những chuyện điên rồ. Ướt mưa một lần cũng không sao.

Anh cười rồi đáp lại nó kèm theo một cái ôm. Nó rúc vào cái ôm của anh. Việc điên rồ nhất mà nó từng làm có lẽ là thích anh, người mà nó từng vô cùng không ưa, cũng là người mà một thời nó từng luôn miệng gọi là thầy. Trước kia có thể nó cảm thấy đắn đo về mối tình cảm này, cũng có những lúc nó muốn buông bỏ vì mệt mỏi nhưng nó cảm thấy may mắn vì anh đã luôn xuất hiện để làm lung lay ý trí của nó, để bây giờ nó có thể hạnh phúc trong vòng tay anh. Đúng, mỗi người nên cần có ít nhất một lần được ướt mưa, ít nhất một lần được làm những chuyện điên rồ bất kể đó là chuyện gì và bất kể vì lý do gì. Còn Tú An, nó sẽ không chỉ ướt mưa một lần đâu mà sẽ còn nhiều lần khác nữa nhưng nó sẽ không còn lo lắng liệu sau khi tắm mưa có bị ốm hay không bởi nó biết sẽ có anh ở đó, hoặc là anh sưởi ấm cho nó, hoặc là anh sẽ ướt cùng nó. Điều này làm nó vui muốn khóc đi được. Anh cùng nó đi vào nhà, mặc kệ cho còn ai ở ngoài kia cười đùa nữa hay không nhưng bước chân của họ vẫn cứ đi. Những bước chân đó của Anh Quân, kể cả việc bất chấp để bản thân bị ướt cũng giống như anh bất chấp tất cả để có thể xuất hiện trong thế giới của nó. Tú An khẽ mỉm cười nhìn lên con người bên cạnh và thấy anh cũng đang mỉm cười. Có lẽ trong lần tới khi Anh Quân có cố gắng hỏi nó câu gì đó, chắc nó sẽ không giả ngu nữa, nó muốn nói “Có”.

Chủ nhật hôm ấy công ty Anh Quân mở tiệc khai trương chi nhánh mới, danh sách khách mời đương nhiên có Tú An. Nó xuất hiện trong bộ váy màu trắng đơn giản với những hạt cườm lấp lánh đính viền theo nếp váy, gương mặt trang điểm nhạt với son môi và một chút kẻ mắt, chỉ cần vậy thôi trông nó đã khác hẳn với thường ngày và khiến cho ai đó có chút ngỡ ngàng. Bữa tiệc chính được tổ chức trong khách sạn với nhiều đối tác làm ăn và các vị khách mời. Bữa tiệc ngoài trời dành cho nhân viên nội bộ và một số bạn bè thân thiết thì đơn giản hơn với những ánh đèn được chăng trên cao xen lẫn giữa giàn hoa giấy cùng mấy chùm bóng bay. Mọi thứ trông đơn giản mà đẹp dễ hơn, Tú An cũng thích bữa tiệc này hơn là buổi tiệc xa hoa lộng lẫy vừa nãy. Hân đứng ở một góc cùng với nó và nó đang liên tục tạ ơn trời đất vì Hân chịu ở đây với nó chứ không bận đột xuất như Lucia. Nó thực sự muốn ngã khụy xuống vì đau chân do phải đứng cả buổi trên đôi giày cao gót này. Dù mệt muốn chết nhưng nó vẫn phải trưng ra bộ mặt tươi cười đón tiếp chuyện những ai đi tới bắt chuyện với nó.

– Ôi trời đất, miệng sắp kéo lên mang tai rồi.

An đưa tay lên day day bộ mặt đáng thương của mình sau cuộc trò chuyện với một người bạn của Anh Quân mà chính nó cũng chẳng hiểu tại sao bọn họ lại cứ lần lượt kéo nhau ra tiếp chuyện với nó. Hân cười lớn rồi chọc ghẹo.

– Làm quen dần, sau này còn gặp nhiều mà.

– Gì chứ.

– Thôi An uống gì không để tôi đi lấy nhé.

Nói rồi Hân biến mất cùng hai chiếc ly bỏ lại nó ngồi tạm ở hành lang. Tú An đưa mắt nhìn mọi người ở bữa tiệc, nó nhìn thấy Hân đứng ở tít phía bên kia để lấy nước, thấy cô hàng xóm hôm nọ đang trò chuyện với một nhóm người khác. Nó thở ra nhẹ nhẹ, cơn đau ở chân vẫn mang lại cho nó cảm giác nhức mỏi. Trong một bữa tiệc lớn bao giờ cũng có lúc nó lẩn vào chỗ vắng nào đấy, im lặng nhìn mọi người cười nói. Đây dường như là một thói quen khó bỏ của nó.

An vẫn đưa mắt nhìn tất cả mọi người, đột nhiên đèn điện tối om.

Mất điện.

Những gì nó thấy chỉ là một màu đen sì với những bóng người lúc nhúc. Từng người từng người bắt đầu lôi điện thoại ra để chiếu sáng. Ánh sáng phát ra từ những màn hình điện thoại tạo ra hàng chục đốm sáng nổi bật khỏi bóng tối. Lại nữa cũng đẹp nữa. Nó giật mình nhớ ra Hân đi lấy nước và vẫn chưa trở lại. Tú An vội vã đứng dậy tiến vào đám đông để tìm Hân, mặc cho chân tưởng như rụng rời nó vẫn cố chen vào đám người kia. Đi loang quanh một lúc và nó chả thấy Hân đâu, không những thế nó còn bị vấp vào chân ai đó suýt ngã. Đôi chân nó hiện giờ thực sự đau nhức không nói nên lời, nó chỉ muốn ngồi bệt xuống đâu đó nhưng lại chẳng thấy đường ra. Nó cảm thấy lạc lõng trong đám người nhốn nháo ấy.

Một bàn tay đưa ra chạm vào người khiến Tú An giật mình, ngay lúc đó nó bị người kia bế bổng lên. Tựa vào bờ ngực đó, mùi hương đó, cả cái cách mà người đó hắng giọng khiến nó dần cảm thấy an toàn hơn, nó hốt hoảng nhưng giờ thì cũng không thấy hoảng hốt nữa. Anh bế nó nhẹ nhàng đi xuyên qua đám đông.

– Em đi lung tung thế. – Ai đó nói nhỏ, âm lượng đủ để nó nghe.

– Em tìm Hân.

– Với cái chân đau?

– Chân em ... đỡ rồi. – Mặt nó bắt đầu nóng lên.

– Đỡ mà lúc nãy vẫn suýt ngã? – Khoẻ miệng anh khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong dịu dàng. Có thể từ đầu đến cuối nó không nhìn thấy Anh Quân nhưng anh thì lúc nào cũng nhìn thấy nó.

– Em tự đi được. Thả em xuống.

Nó vùng vẫy đòi xuống nhưng việc đó chỉ khiến anh ôm nó chặt hơn.

– Yên.

Anh chỉ nạt nó một câu rồi lách khỏi đám đông đi tới bậc thềm, nhẹ nhàng đặt nó xuống anh bắt đầu hỏi.

– Em không có gì để chiếu sáng mà vẫn đi tìm Hân? Em định tìm kiểu gì?

– Em nghĩ đi loang quanh thì gặp thôi. Với lại anh cũng đâu có gì để chiếu sáng đâu, vẫn tìm được em đấy thôi.

Nó xị mặt, đưa tay xuống xoa xoa đôi bàn chân đau nhức. Anh đứng dậy lấy ra một chiếc hộp rồi quỳ xuống trước mặt nó. Tú An nín thở nhìn từng hành động của anh. Anh Quân tháo đôi giày cao gót đã hành hạ nó suốt cả buổi tối vứt qua một bên sau đó mở hộp và lấy ra một đôi giày bệt màu trắng với những đường nét họa tiết tinh tế đi vào cho nó. Xong xuôi anh mới ngẩng lên nhìn nó.

– Em... Em sẽ đi đôi giày này đến bên anh chứ?

– Há? – Nó tròn mắt nhìn anh.

– Bốn năm về trước, ngày em kéo vali đến sân bay, ngày hôm đó anh cũng đến sân bay. Anh đã hy vọng mình có thể giữ em lại.

– Vậy sao anh không giữ?

– Anh tới chậm hai phút. Chỉ vì hai phút mà anh phải trả giá tận bốn năm. Nếu không phải nhờ Phong quyết định mở rộng Esternir thì chắc anh sẽ chẳng bao giờ tìm cho mình được lí do để sang đây. Lần đầu tiên anh thấy em là trong quán cà phê đó. Anh muốn gặp em, muốn nói một câu chào. Anh đã định tiến về phía em nhưng cái cậu Khang đó khiến anh phát bực.

– Và anh đã bỏ đi?

– Ừ. Và sau đó anh lại phải chạy sang đây.

Anh ngồi xuống cạnh nó rồi tiếp lời.

– Mỗi một con người chúng ta đều có những lối đi riêng cho mình. Con đường của bạn bạn vẫn sẽ phải tự bước tiếp nhưng không ai nói rằng bạn không được có bạn đồng hành. Anh đã gặp em ở một phần đầu của quãng đường ấy, hơn chục năm sau trên quãng đường này lại gặp em. Anh không thích nói những câu từ sến súa tình cảm nhưng quãng đường sau này anh đi liệu em có muốn cùng bước với anh?

Nó quay sang nhìn anh chăm chăm. Ngoài kia vẫn là những đốm sáng nhỏ bé phát ra từ màn hình điện thoại.

– Anh chắc chứ?

– Hơn bao giờ hết.

– Vậy thì em sẽ đi đôi giày này, đi bằng chính đôi chân này, bước đến bên anh.

Nó nói rồi cười một cái híp mắt. Anh Quân lấy từ trong túi một chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của nó. Vậy là sau bao nhiêu ngày mất ăn mất ngủ suy nghĩ thì anh cũng có thể mỉm cười hạnh phúc.

– Anh tìm được em mặc dù chẳng cần đèn, anh luôn biết em ở đâu và chẳng cần bản đồ để tìm em

– Thế cơ à.

– Ừ.

Anh cười rồi cúi xuống đặt lên đôi môi buống bình đó một nụ hôn. Phía ngoài kia đèn lại sáng, mọi người cất điện thoại của họ đi, mọi chuyện lại trở về như ban đầu. Anh dắt tay nó đi về phía đám người kia. Nó nắm chặt tay anh, bàn tay vẫn cố gắng thích làm quen với chiếc nhẫn vừa xuất hiện, đôi chân bước theo anh một cách tự tin và vui thích.

– Sao em vẫn cứ có cảm giác là chị hàng xóm kia hay nhìn em rồi cười nhĩ. – Tú An khẽ hỏi khi cả hai đi qua bàn tiệc. Anh Quân chỉ cười rồi đáp.

– Thế à, sao anh không biết nhĩ.

Tất nhiên là con bé ngốc không biết rồi.

...

Hôm sinh nhật Anh Quân, trong lúc Tú An bê đồ vào nhà, Anh Quân xách nốt mấy cái túi rồi đóng cốp xe, lúc đó có một người hàng xóm khá thân thiết đi ngang qua.

– Cô gái đó là ai đấy?

– Vợ tôi ấy mà. :’>

.Ngoại truyện 2.

Vài tuần sau cả hai đã có mặt tại Việt Nam để thừa chuyện với gia đình hai bên. Suốt cả chuyến bay con bé đó cứ thấp thỏm trong lòng.

– Nhờ mẹ không đồng ý thì sao? Còn hai bác nữa. Mọi người sẽ phản ứng thế nào nhĩ?

– Em nên ngủ chút đi. Đừng lo lắng quá làm gì, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

– Trời ơi em mà ngủ được em ngủ lâu rồi. Trời ơi nhờ em bị nắng xong bị nhốt ở nhà thì sao? Nhờ anh trai từ mặt em thì sao? Nhờ mẹ em cũng thế thì sao?

– Ngủ đi. – Anh Quân gắt rồi ấn đầu nó tựa vào vai anh nhưng rốt cục nó vẫn nhòm người dậy lăm lăm.

– Anh không nghĩ sao? Em nghiêm túc đấy.

– Anh cũng nghiêm túc.

– Nhưng mà ... ^&*a&()&b%/%c#%\$*d&)(&x*^y&^z/.....

Và thế là Anh Quân quyết định bỏ mặc nó ngồi lải nhải một mình mà đi ngủ. Lúc anh tỉnh giấc thì nó đã ngáy khò khò. Thấy chưa, ai chứ Tú An lo gì thì lo, ngủ thì vẫn cứ phải là ưu tiên hàng đầu. Anh kéo chăn cho nó rồi quay người ngủ tiếp.

Khi thức dậy cả hai đã về đến Việt Nam. Anh cứ tưởng nó đã ổn định tâm lý nhưng thực sự mọi chuyện còn mệt mỏi hơn nó lại tiếp tục màn than thở bất hủ khi ngồi trên taxi. Cả hai quyết định về nhà Tú An trước. Vừa về tới cổng mới biết chẳng có ai ở nhà và cả hai lại tiếp tục bắt xe về nhà Anh Quân. Buồn cười ở chỗ mẹ và anh trai nó đang ở nhà Anh Quân, nhóc Bi thì đang ngồi xem tivi ở một góc. Cả nhà thấy hai người bước vào thì ngạc nhiên lắm, hỏi thăm quan tâm đủ kiểu nhưng đến khi Anh Quân nói rằng có việc quan trọng muốn thừa vói hai bên gia đình thì sắc mặt mọi người có vẻ trầm hơn một chút.

Sau khi tất cả mọi người nghe xong những điều Anh Quân vừa nói ai cũng bất ngờ. Tú An từ lúc về chỉ ngồi im lặng một chỗ, mắt dán xuống sàn nhà. Thật sự thì chưa bao giờ nó cảm thấy căng thẳng và bức bối như thế này. Một chút gì đó sợ hãi len lỏi trong mớ cảm xúc hỗn độn càng khiến các noron thần

kính của nó căng ra và cho đến khi nghe thấy mẹ nó với mẹ của Anh Quân lên tiếng về vấn đề này thì mọi sự lo lắng của nó như trở thành sự thật. Cả hai bà mẹ đều tỏ ra không đồng tình nhưng riêng ông Lâm, người giữ im lặng suốt từ đầu tới giờ lại đưa ra một quyết định khó hiểu.

– Hai đứa muốn làm gì thì làm.

– Gì cơ?

– Bố nói thật chứ ạ?

– Thật. Chuyện của hai đứa nó, để tự chúng nó quyết.

– Ông nghĩ kĩ chưa đấy?

– Chẳng có gì là không kĩ cả. – Ông Lâm nói với vợ. – Tuy tuổi tác của chúng nó cách xa nhau nhưng chỉ cần chúng nó yêu thương nhau là được. Và lại, có mỗi chuyện tuổi tác là vấn đề khiến mấy bà không chấp thuận thôi chứ có gì đâu. Anh Quân 31 rồi, nó chịu lấy vợ cho là tôi đã yên tâm rồi. Còn Tú An, con bé nó còn trẻ, 21 tuổi đầu, nếu như nó đã đồng ý thì các bà chả còn lí do gì để phản đối chuyện chúng nó cả. Không phải là ngày xưa các bà luôn muốn được làm thông gia còn gì.

– Đây là chuyện hệ trọng cả đời, ông nói nghe thế có được không.

– Chúng nó lớn cả rồi, ra ngoài xã hội đã có thể tự quyết định nhiều việc lớn nhỏ thì chẳng có gì là không thể tự quyết định chuyện cuộc đời mình. Đây là lựa chọn của chúng nó, còn sau này như thế nào, chúng nó phải tự chịu trách nhiệm với bản thân. Làm cha làm mẹ ai mà không thương con, ai mà chả mong con cái mình được vui vẻ hạnh phúc, làm gì có ai muốn con mình phải chịu khổ sở bao giờ nhưng tôi hỏi hai bà nhé, hai bà có ở đời mãi để quyết định thay chúng nó được không? Có thể sống mãi để đi theo chúng nó được không?

Và thế là đám cưới của đôi bạn trẻ được hai bên gia đình chấp thuận. Ông Lâm thực ra đã sớm biết chuyện kể từ lần về Việt Nam gần đây nhất của Anh Quân. Hôm đó sau buổi họp ở công ty của Tú An anh đặt vé máy bay về Việt Nam. Anh đã tâm sự hết mọi chuyện với ông Lâm. Ban đầu ông cũng rất bất ngờ trước sự quyết định của con trai mình. Ông cũng đã từng đắn đo suy nghĩ rất nhiều, cũng định khuyên nhủ con trai mình nghĩ lại nhưng khi nhìn thấy vẻ cương quyết của Anh Quân thì ông lại chẳng biết phải khuyên cái gì. Con trai ông đã trưởng thành, nó đã thật sự trở thành một người đàn ông mạnh mẽ. Ông hiểu rằng Anh Quân có một con đường của riêng mình và anh chọn được cho mình người cùng đi hết con đường ấy. Không thua kém bất kì một người làm cha làm mẹ nào khác ông Lâm cũng luôn mong con trai mình luôn vui vẻ hạnh phúc, ông tin vào sự lựa chọn của anh.

Cửa ải khó khăn nhất cũng có thể vượt qua, Tú An thờ phào nhẹ nhõm sau đó thì đi thông báo với bạn bè. Hồng Lam, Linh Trang, Mai Chi, Dương Thuý vừa nhận được tin của nó thì bất ngờ nhưng rồi ai trong mấy đứa đây đều chúc mừng cho nó. Những buổi tụ tập giữa mấy đứa con gái cứ tăng dần.

Vào một ngày đẹp trời nọ Anh Quân rủ nó đến dự buổi tiệc sinh nhật của mẹ Hoàng Phong. Tại đây nó đã gặp lại Hoàng Duy và cả cô bạn gái bí mật tên Hải Anh của hắn, được chiêm ngưỡng ngôi biệt thự xa hoa của gia đình nhà họ Hoàng, được gặp nhiều đôi tác quan trọng của Estemir và mỗi khi có ai tiến lại gần và hỏi nó là ai thì nó lại được nghe anh trả lời một cách đầy hạnh phúc: “Đây là vợ sắp cưới của tôi”. Hơn nữa nó còn được thấy Hoàng Phong cầu hôn người con gái anh yêu ngay trước bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng của mọi người và bà chủ tịch, mẹ của Phong, người ta có thể dễ dàng nhìn thấy nét hạnh phúc đang hiện diện trên gương mặt bà.

– Thiên An, chị ấy cùng tên với em. Chị ấy đẹp nhì. – Nó lăm bằm trong khi mọi người thì ồ lên khi thấy Phong cầu hôn Thiên An. – Tại sao anh lại không thể cầu hôn người mình yêu một cách bình thường như Hoàng Phong nhì.

– Mọi chuyện không như vẻ ngoài. – Anh Quân thì thầm vào tai nó.

Nó nhìn Anh Quân với ánh mắt khó hiểu còn anh thì chỉ cười.

– Em nghĩ hai người họ nhất định sẽ rất hạnh phúc.

– Sao em nghĩ thế? Em có biết gì về chuyện của Phong đâu, phát biểu liêu thế?

– Tin em đi. Với lại lúc mới đầu em cũng nghĩ sẽ chẳng thể ư nổi cái bản mặt anh.

– Thôi đủ rồi đấy. Sao em không nói về chúng ta?

– Nhìn cái mặt anh em nói không nổi.

Tú An nói rồi thích thú nhìn bộ mặt đen xì của Anh Quân. Đương nhiên nó sẽ không nói rằng: em rất hạnh phúc. Nếu nó nói thế thì nó đâu còn là nó nữa. Hai người họ tiếp tục vui vẻ trò chuyện với người xung quanh, tiếp tục cùng nhau chờ đợi đoạn kết đầy hạnh phúc cho câu chuyện của mình.

Cuối cùng cái ngày mong đợi ấy cũng đến. Từ sáng sớm đã có một cơ sở người đứng trước cửa phòng Tú An với mục đích là cố gắng lôi cổ nó dậy.

– Annnnnn.. con heo mày dậy chưaaaa.... – Linh Trang gào thét. – Mày có dậy không hả? Hôm nay mày có đám cưới đóooo....

– Để mai đi... – Nó đáp lại bằng chất giọng ngái ngủ.

Mọi người mất đến 15 phút để lôi con người lười biếng đó dậy.

Hôm nay là ngày 31 tháng 12 dương lịch và cũng là ngày trọng đại của cuộc đời nó. Một sớm mùa đông, An xúng xính trong bộ váy trắng tinh tế được thiết kế bởi Esrenmir. Nó khoác tay Anh Quân mỉm cười hạnh phúc. Mọi người đang chúc phúc cho nó và anh, họ chỉ nhìn thấy một cặp đôi mỉm cười hạnh phúc nhưng chẳng thể nhìn thấy được những gì nó và anh đã phải trải qua. Người ta chỉ nhìn thấy một bức tranh đẹp với những nét vẽ đang hiện hữu, nào ai biết được để có được một bức tranh hoàn hảo, đã có bao nhiêu nét chì bị tẩy đi. Không có đau khổ, không có gian nan có lẽ ngày hôm nay cũng chẳng thể nào vui được đến thế. Mất nhau nhiều lần mới thấy quý trọng những giây phút được gần cạnh nhau.

– Em hạnh phúc chứ? – Anh Quân hỏi nhỏ.

Nó chẳng nói gì, chỉ nhắm mắt mỉm cười gật đầu một cái. Đối với anh, cử động đẹp nhất hoá ra chỉ là một cái chớp mi lặng lẽ, một cái gật đầu đầy ngọt ngào của người con gái anh yêu.

– Tú An này. – Anh lại khẽ nói nhỏ vào tai nó.

– Dạ?

– ...

Cuộc đời này, đã có lúc anh lạc lối, đã có lúc anh vấp ngã, có lúc anh mãi mê đi theo một quá khứ đẹp mà quên mất rằng hiện tại và tương lai cũng có nhiều điều đáng trân trọng. Anh không thể tiếp tục tiến lên phía trước mà đầu thì cứ ngoảnh lại được. Có thể cảm xúc đầu tiên là đẹp nhất, mỗi tình đầu là ngọt ngào nhất nhưng sẽ có lúc phải quên đi. Nếu sau này có một khúc dạo lại dĩ nhiên anh vẫn chấp nhận bước theo khúc dạo ấy. Nhưng giờ không có bản nhạc dạo nào hết, trái tim anh đã sớm chơi một bản nhạc khác của riêng mình rồi.

Anh cùng nó đi đến từng bàn chúc rượu mọi người. Vậy là trong một ngày cuối năm nào đó, Tú An và Anh Quân, họ cuối cùng cũng tìm được cho mình một cái kết thật đẹp. Và mỗi khi nhìn vào mắt người kia, cả anh và nó đều biết rằng cuối cùng thì họ cũng tìm được định mệnh của cuộc đời mình.

Có một bản nhạc vang lên...

Bản nhạc ấy đã từ rất lâu rồi...

“Aye” của những năm nào đó

Anh đã nói thắm vào tai nó ba từ...

“Anh yêu em”...

.Ngoại truyện 3.

Sau tuần trăng mật cả hai người đều quay trở lại London để hoàn thành công việc dang dở và Anh Quân thì rất phấn khởi khi chuyển đồ đạc của An từ chỗ Lucia về nhà mình. Cuộc sống hôn nhân luôn có những điều thú vị mà cả Anh Quân và Tú An chẳng thể nào tưởng tượng được. Nhất là Tú An, nó chỉ hiểu rõ Anh Quân khi cả hai sống cùng nhau. Nếu trước kia nó luôn nghĩ Anh Quân là một người chẳng bao giờ nói nổi một câu yêu đương lãng mạn thì hiện tại bất cứ lúc nào nó cũng có thể nghe anh nói những câu gì đó tương tự vậy.

– Bé con, anh về rồi.

Anh Quân đi đến và ôm nó từ phía sau. Nó đang đứng tưới cây bị anh ôm cũng mặc kệ chẳng nói gì.

– Nay anh bảo anh về rồi em cũng chẳng có tí cảm xúc nào nhờ?

– Dạ bé con chào anh ạ. – Nó cười, một tay vẫn cầm vòi nước tưới cây, tay còn lại thì nắm lấy tay anh. – Thế đã được chưa.

– Được rồi.

Anh cười như một đứa trẻ con rồi giúp nó tưới cây sau đó cả hai cùng nhau làm bữa tối. Công việc dù bận bịu nhưng anh luôn cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc mỗi khi trở về nhà.

– Đạo này công việc bận lắm hả anh? – Nó đưa mắt nhìn đồng giấy tờ mà anh vừa “béch” về.

– À ừ cũng không bận lắm. – Anh trả lời qua loa vì không muốn ai đó lo lắng.

– Thế hôm nào mình đi chơi nhá? Đợt vừa rồi em hoàn thành một dự án lớn của công ty nên được nghỉ mấy ngày. Anh không bận thì đi với em.

– Đi chơi á? Ừmm... xem nào, em muốn đi đâu?

– Mai người ta mở hội chợ, anh đi với em nhé.

Và thế là hôm sau anh tạm gác lại chuyện công việc để đưa cô vợ nhỏ đi chơi. Sau khi lượn một vòng hội chợ nó thì vẫn muốn đi tiếp nhưng anh thì muốn về và thế là nó đổi.

– Này đổi thật đấy à?

– Không thèm.

Nó cúi kính đi trước còn anh thì vẫn đi theo sau nó, khoảng cách là năm bước chân. Đang đi nó bỗng dừng lại vì có một cậu bé bắt ngò tặng hoa cho nó.

– Cô ơi, hoa của chú ở kia tặng cho cô. – Thằng bé chỉ chỉ về phía nào đó mà nó chưa kịp nhìn.

– Cảm ơn nhóc. Đáng yêu quá. Trời ơi nhóc đáng yêu quá, cô dẫn nhóc đi ăn kem nha.

Nó dẫn thằng bé đi mua kem mà chẳng cần biết Anh Quân đâu. Tại chỗ bán kem nó đã gặp Duy Khang, anh nói chuyện với nó, hỏi thăm vài câu và cũng nói luôn rằng mình là người tặng hoa cho nó. Tú An chỉ cười và cảm ơn anh, nó hỏi lại anh một vài câu tương tự rồi cả hai tạm biệt nhau.

– Này em đi đâu đấy? Còn anh thì sao? – Anh Quân đứng ở một góc thấy nó đứng ở cách mình không xa thì tiến lên đi song song với nó.

– Mặc kệ anh.

– Mà hoa ai tặng thế?

– Duy Khang.

– Lại cái thằng nhóc đấy hả. Biết thế ngày trước anh đánh trượt môn hoá của nó. – Anh trầm giọng.

– Thế anh có muốn về không? – Tú An cười thầm.

– Nào thì về. Về nhà em chết với anh. Dám bỏ anh đứng một mình để đi mua kem. Em không sợ mẹ mìn bắt anh đi à?

– Ôi bắt đi được đã tốt.

– Em không thương anh à? – Anh Quân làm mặt trẻ con, ra bộ hờn dỗi.

– Không, chả thương gì cả. – Nó đứng đưng.

– Ác thật.

Suốt cả quãng đường về nhà anh với nó cứ nói qua nói lại. Nó muốn cười gần chết nhưng vẫn giữ bộ mặt giận dỗi còn anh thì cứ liên tục làm trò để nó cười nhưng mãi mà nó chẳng cười thế là đến lượt anh đổi lại nó. (Đến mệt với cái nhà này =’=)

Đến cuối ngày, giờ đi ngủ, anh một góc giường, nó một góc giường. Đến khi mơ màng chuẩn bị ngủ Anh Quân có cảm giác ai đó luồn tay ôm lấy mình, tiếp theo đó là hơi ấm phả vào lưng. Nó úp mặt vào lưng anh nói nhỏ.

– Ngủ chưa?

– ... – Anh không trả lời, giả bộ ngủ.

– Ngủ rồi à? – Nó thận trọng hỏi lại rồi nói tiếp, giọng thì thảo khe khẽ như sợ rằng anh sẽ tỉnh giấc. – Em biết dạo này anh bận, anh mệt, anh hay phải thức khuya và đi từ sáng sớm. Hồi chiều em bảo em không thương anh, em nói điều đấy, em thương chồng em chết đi được ý. Hôm nay bắt anh đưa em đi chơi vì em muốn anh thư giãn một chút. Kiếm tiền quan trọng nhưng sức khoẻ quan trọng hơn. Em xin lỗi vì hôm nay làm nũng anh cơ mà đừng có giận em đấy vì em thương anh nhiều cực. :’>

Nó nói xong định rút lại cánh tay đang ôm anh thì tay nó lại bị bàn tay anh giữ lấy. Anh quay lưng lại ôm chặt lấy nó.

– Đồ ngốc. Anh chưa ngủ. Anh giận nhưng cũng thương em nhiều cực vợ ạ. :’>

.Ngoại truyện 4.

Ngược dòng thời gian trở về một năm nào đó...

– Chào hai bác đi con. – Hai vợ chồng ông Lâm vui vẻ dẫn cậu con trai nhỏ của mình bước vào căn nhà của một người bạn thân.

– Con chào hai bác. – Anh Quân ngoan ngoãn vâng lời bố mẹ.

– Rồi rồi hai bác chào còn, con ngoan lắm. Mời cả nhà vào đây. Lâu lắm rồi không gặp. – Bà chủ nhà cười hiền từ mời cả gia đình họ vào nhà.

Trong lúc người lớn ngồi nói chuyện thì Anh Quân đã tìm được cho mình một người bạn khá thân thiết để cùng ngồi đánh điện tử. Đó là cậu con trai lớn, cậu ta còn có một cô em kém Anh Quân 10 tuổi tên Tú An. Cô bé 3 tuổi ngây thơ ngồi một góc với đồng đồ chơi nhìn anh trai của mình thân thiết với một thằng con trai khác. Nhiệm vụ mà bố mẹ Tú An giao cho anh trai nó là phải trông em nhưng từ lúc quen được thằng nhóc Anh Quân là lão anh trai sẵn sàng cho Tú An ra rìa để chơi điện tử cùng với cậu em mới quen kém mình 1 tuổi.

– Chơi với em – Con bé ngồi co chân, kéo kéo áo ông anh trai khi thấy anh đang chơi với mình mà bỗng nhiên bỏ ra chỗ khác.

– Lui ra chỗ khác đi tao đang chơi. – Trái lại với mong đợi của một cô bé 3 tuổi, anh trai nó hẩy hẩy tay đuổi nó ra chỗ khác.

– Chơi với em đi. Anh hứa rồi mà. Anh hứa là chiều nay anh sẽ chơi đồ hàng với em cơ mà.

– Mà không thấy tao đang bận à?

Lão anh trai chỉ chỉ vào Anh Quân đang ngồi cạnh đang chăm chú vào màn hình vi tính. Việc làm đó của anh vô tình tạo ra một mối thù hận sâu sắc trong lòng Tú An. Nó nheo nheo mắt nhìn cái gã khiến anh trai bỏ rơi mình rồi đánh giá một lượt. Đó là một thằng nhóc, trông thằng nhóc này có vẻ bằng tuổi anh trai nó cơ mà thằng nhóc ấy dị hóm hơn anh trai nó rất nhiều. Tại sao lại như thế ư? Tất nhiên là do cái cặp kính dày như hai mảnh ve trai đang ngự trên mặt hắn ta rồi. Nó không hiểu cái tên con trai mặt dầy đó có gì thú vị mà khiến anh trai bỏ rơi nó với đồng nòi niều xoong chảo và đồng cá làm bằng nhựa. Điện tử có gì hay chứ, chúng đâu có thể chạm vào được? Cũng đâu có dễ thương như đồng đồ chơi của nó đâu cơ chứ. Con bé lại một lần nữa kéo kéo áo anh nó nhưng kết cục vẫn là bị anh nó đuổi ra chỗ khác. Bây giờ thì nó thực sự nhìn tên con trai kia bằng ánh mắt thù hận.

Tú An mon men ra ngồi cạnh thằng nhóc Anh Quân đang cắm đầu chơi điện tử. Nó kéo kéo áo Anh Quân giống cái cách nó vừa làm với anh trai nó. Thằng bé kia quay ra nhìn nó với ánh mắt bối rối.

– Anh là con trai à? – Nó hỏi với vẻ mặt ngây thơ khiến cho thằng nhóc 13 tuổi bối rối.

– ...À...ừ...ừ... chắc thế....

– Anh trai em đang chơi với em mà. Tại sao anh lại cướp anh trai của em hả anh “con trai”?

– ... – (Không biết trả lời như thế nào...)

– Tại sao anh không trả lời em?

– ... – Thằng bé im lặng nhìn con bé trước mặt mình một cách dè chừng.

– Anh có biết là anh trông xấu lắm không? Lại còn đeo hai cái gì tròn tròn trên mặt nữa.

– Xấu lắm á? – Thằng nhóc rụt rè.

– Xấu kinh khủng.

– Mà lại nhai gì đấy? – Anh trai nó đang chơi điện tử thấy tiếng nhí nhéo quay ra. Rốt cục nhìn thấy mặt Anh Quân thì ngơ ra còn con bé thì đang nói nói gì đó. Anh nó quát. – An. ra kia chơi đi.

– Anh ra chơi với em cơ.

– Không là không. Mẹ nheo ít thôi.

– Em mách mẹ.

– Tao đang bận chơi với Quân rồi. Lúc khác nhé. Giờ thì ra kia chơi đi.

– Nhưng anh hứa là chiều nay rồi.

– Thì bây giờ đã hết chiều đâu. Tao chỉ bảo buổi chiều chứ có nói giờ đâu. Giờ thì ra kia ngồi chơi một mình đi. Nói ít thôi.

Con bé bị quát thì bắt đầu khó chịu. Nó lủi thủi ngồi một góc với gương mặt méo xệch. Đôi mắt to tròn đã có sự xuất hiện của vài ngấn nước mắt. Trông con bé đến là khổ thân. Nhưng dường như lão anh trai nó và cả tên “con trai” kia chẳng mấy may quan tâm đến đứa nhỏ đang ngồi bó gối ở một góc, không những vậy còn rú lên cười với nhau như tru tréo con bé vậy. Nó tủi thân, buồn bã rồi đến tức giận khi nhìn thấy ông anh trai yêu quý của nó đang cười đùa với thằng con trai xấu hốc đó. Tú An hướng đôi mắt đỏ hoe về phía anh trai nó, đôi bàn tay bé nhỏ hăm hực giật đứt cả chiếc nơ nhỏ xinh xắn dính trên mũi giày. Nó cứ hăm hực mãi và cực kì căm uất khi hai tên của nó đó lại phá lên cười với nhau. Con bé cầm chiếc giày vung thật mạnh về phía đó. Nó thực sự chẳng nghĩ đến việc làm bột phát vừa rồi. Trẻ con mà, giận dỗi thường hay làm những việc mà ngay cả bản thân chúng nó còn chẳng biết việc đó sẽ dẫn đến hậu quả gì. Rốt cục chiếc giày nhỏ bé rời khỏi tay nó, bay với một vận tốc cực đại và đập vào đầu một người ngồi đó. Do vị trí cách nhau không xa cộng thêm lực ném của nó cũng không phải nhẹ, Anh Quân lãnh trọn chiếc giày vào đầu.

Kết quả khỏi phải nói, chuyện của mấy đứa trẻ làm ảnh hưởng đến người lớn. Sau ngày hôm đó Tú An cùng với anh trai bị phạt suốt một tuần liền. Còn nhóc Anh Quân từ sau khi từ nhà Tú An về, mặc cho bố mẹ có nói thế nào cậu nhóc cũng không bao giờ chịu đeo kính. Tồn tại sâu trong đầu thằng bé là một lời thề độc với bản thân...

“Sẽ có ngày con bé đó phải hối hận. Cả đời này nó không thoát được đâu. Mà cả đời dài bao nhiêu lâu nhỉ? Ông ngoại bảo đời người dài 60 năm nhưng thực tế còn dài hơn thế. Bây giờ mình mới 13 tuổi, còn mấy chục năm để đánh trả nó. Không sao, còn mấy chục năm cơ mà. Mà mình có tìm được nó không nhỉ? Không sao, mình sẽ hỏi mẹ. Cơ mà đánh trả nó xong nó có định đánh lại mình không nhỉ? Bố mẹ có phạt mình không nhỉ? Thôi kệ, nó còn dám chê mình đeo kính nhìn xấu nữa chứ. Nhất định phải trả mối thù này, mình còn cả đời mà...”

...

“The day we met

Frozen I held my breath

Right from the start

I knew it I found a home for my

Heart beats fast

Colors and promises

How to be brave

How can I love when I'm afraid to fall

But watching you stand alone

All of my doubt suddenly goes away somehow

One step closer

I have died everyday waiting for you

Darling don't be afraid I have loved you

For a thousand years

I'll love you for a thousand more”

Kết quả là cậu bé Anh Quân 13 tuổi ngày ấy không dùng cả cuộc đời để “trả thù” cô bé Tú An. Anh dùng cả cuộc đời mình để yêu thương và chăm sóc cho người con gái ấy. Còn cô bé 3 tuổi ngờ nghệch lại không biết rằng thứ mà Anh Quân mang đi không phải là anh trai nó, thứ mà anh lấy đi chính là trái tim nó...

Chúng ta ai rồi cũng có lúc giống như Bảo Khánh, vì những mối bận tâm khác mà để lỡ mất người mình yêu thương, rồi sẽ có lúc giống như Tú An, giống như một con cá nhỏ đứng trước đại dương bao la rộng lớn với mớ cảm xúc hỗn độn và những lo lắng về con đường dài phía trước. Hay như Anh Quân, bị mắc kẹt lại với nỗi đau và niềm nhớ. Nhưng dù có ra sao thì cuối cùng họ vẫn thoát ra khỏi vòng xoáy của những đau khổ của những mất mát. Họ có thể trở nên trưởng thành hơn sau mỗi lần vấp ngã. Và mỗi lần như vậy họ lại đang tự hoàn thiện bản thân mình.

Số phận sắp xếp cho Nguyễn Anh Quân và Trịnh Tú An phải trải qua nhiều tủi hờn cay đắng, dẫn họ vào con đường gập ghềnh khó đi, khiến họ rơi nước mắt không ít lần. Và đến thời điểm thích hợp, số phận lại cho họ một cơ hội để tìm thấy nhau giữa dòng người đông đúc. Khi ấy họ có thể đủ tự tin và can đảm để tiến về phía người mình yêu thương. Nếu không trải qua bao nhiêu lần tách – hợp liệu họ có chắc chắn được rằng đó thật sự là nửa còn lại của mình? Nếu là của nhau thì cuối cùng cũng sẽ trở về với nhau. Người ta gọi đó bằng hai từ “Định Mệnh”.

Định mệnh của người khác long lanh đẹp để thế nào tôi không biết nhưng định mệnh của Tú An lại bắt đầu bằng những chiếc giày...

Gặp được nhau là cái duyên, nhưng có cùng nhau đi đến cuối con đường hay không đó lại tùy thuộc vào sự lựa chọn của mỗi người.

♥ THE END ♥

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Là Những Chiếc Giày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

